

(3)
TOMVS III

ARRIANI COMMENTARIORVM DE

EPICTETI DISCVTATIONIBVS

LIBRI IIII.

HIERONYMO WOLFIO

Oeringensi interprete

Auctore damnato.

Cum Rerum ac verborum copioso

INDICE.

COLONIAE,

In Officina Birckmannica, sumptibus
Arnoldi Mylij.

Anno, M. D. XCV.

UNIVERSITA
DE
FRANCA

TOMVS III.
ARRIANI COM-
MENTARIORVM DE
EPICTETI DISPVATIONIBVS
LIBRI IIII.

HIERONYMO WOLFIO
Oetingensi interprete,
suave damnato.
Cum Rerum ac verborum copioso
I N D I C E.

COLONIÆ,
In Officina Birckmannica, Sumti-
bus Arnoldi Mylij.

Anno, M. D. XCV.

UNIVERSITA

INDEX CAPITVM

PRIMI LIBRI AR-

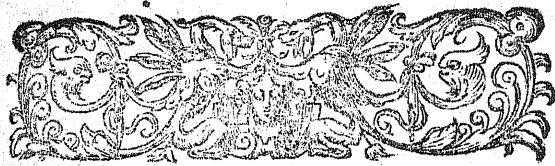
RIANI

- 1 De rebus quæ in nostra potestate sunt, & non sunt.
- 2 Quo pacto persona decorum in omni re considerari queat.
- 3 Quemadmodum ex eo, quod Deus hominum pater sit, progredi ad cetera liceat.
- 4 De profectu.
- 5 Contra Academicos.
- 6 De prouidentia.
- 7 De usu earum rationum, quæ λόγοι μεταπίπτοντες καὶ ἑσθητικοὶ dicuntur, & aliarum id genus.
- 8 Facultates, hoc est vim differendi & dicendi, periculosas esse indoctis.
- 9 Quo pacto e cognatione nostræ cum Deo, ad reliqua progrediendum sit.
- 10 Ad eos qui Romæ honoribus inserviunt.
- 11 De caritate.
- 12 De animi equitate.
- 13 Quomodo sic administrari possint omnia, ut Deo placeant.

- 14 Numen cuncta intueri.
- 15 Quid profiteatur philosophia.
- 16 De providentia.
- 17 Artem differendi esse necessariam.
- 18 Non graviter ea esse ferenda, quae perperam
sunt.
- 19 Quo pacto erga tyrannos affecti esse debeamus.
- 20 De ratione suimet contemplatrice.
- 21 Ad eos qui admirationi esse volunt.
- 22 De praenotionibus.
- 23 Ad Epicurum.
- 24 Quomodo aduersus pericula decertandum.
- 25 Eadem de re.
- 26 Quae sit viuendi lex.
- 27 Quot modis visa existant, & quae adiumenta
aduersus ea comparanda sint.
- 28 Non irascendum esse hominibus: & quae ma-
gna, quae parua sint in rebus humanis.
- 29 De constantia.
- 30 Quid sit in promptu habendum in fortuitis ca-
sibus.

Finis Indicis.

ARRIA-

ΑΡΡΙΑΝΟΣ

ΛΟΥΚΙΩ ΓΕΛΛΙΩ

ΧΑΙΡΕΙΝ.

ARRIANVS LVCIO

GELLIO SALVTEM.

HIERONYMO WOLFIO

Oetingensi interprete.

Hic sermone Epicteti neque sic conscripsi, ut talia conscribi solent: neque ipse publicauit, ut qui vel conscripsisset me negem. Sed quae ipsum audiui dicentem, ea verbis etiam iisdem, quoad eius a me fieri potuit, annotare studui: quocumque monumenta quaedam ingenij, ac in dicendo libertatis illius, mihi ipsi conferuarem. Ea porro sunt eiusmodi, uti par est, qualia citra ullam praemeditationem alius ad alium dixerit: non quae ita

QUAE στωϊκῶν ψαῖμα ἔσται ἔπι- κτήτε λόγου ἕ- τως, ὅπως αὐτὸς συγγραψέτω τὰ τοιαῦτα. ἔτε ἐξελύσκει εἰς ἀνθρώπους αὐ- τὸς, ὅς γε ἐδὲ συγγραψέτω φη- μί. ὅσα ἢ ἤκουον αὐτῶ λέγον- τῶ, ταῦτα αὐτὰ ἐπιεγρά- θην αὐτοῖς ὀνόμασιν, εἰς οἷόν τε λέω γραψέμεν, ἵνα μνησθῆται εἰς ἕστερον ἡμεῶν τῶ ἀφροδίστου ἢ οὐκ εἶνε δαγ- νοίαις, καὶ παρρησίαις. ἔτι δὴ τοιαῦτα, εἰς ἅσπερ εἰς, ὅποια αὐτὸς αὐτὸν ἑρμηνεύει, εἴπερ αὐτὸς ἕτερον ἔχει ὅποια αὐτὸς ἐπι-

τῶν ὑστερον ἐπιγραφῶν πινὰς αὐτοῖς συγγραφοί . Γιαυταί εἰ ὄντα , σοφοὶ δὲ ὅπως ἔτε ἐκόντες ἐμῶ , ἔτε εἰδότες , ἐξέπειν εἰς ἀγροίπους . ἀλλ' ἐμοὶ γὰρ ἔ πολλὸς λόγος , εἰ ἐκικανὸς φανέμεται συγγραφοῖν . ἐπισημῶν ἢ εἰ δὲ ὀλίγος , εἰ κρηταιφρονήσῃ ἡς αὐτῶ ἢ λόγων . ἐπεὶ ἡ λέγων αὐτοῦς , ἐδένος ἀλλὰ δὲ ἡ ἐφίε- ρδμῶ , ὅτι μὴ κινήσῃ ἡ γνώμας ἢ ἀκροῦντων ἑαυτῶ βέλπεται . εἰ μὲν δὲ τῶ τῶ αὐτῶ Διφρασιῶν οἰλό- γος ἔστι , ἐκὶ αὐτῶ οἰμῶ , ὅπως ἡ ἐκὶ τῶς πῶν φιλοσόφων λόγους . εἰ δὲ μὴ , ἀλλ' ἐκείνο ἔσασιν οἱ ἐπιγραφῶντες , ὅτι αὐτῶς ὁπότε ἐλεγγῶ , αὐτοῦς , ἀνάλκη ἡ τῶ τῶ πῶν ἢ ἀ- κροῦντων αὐτῶν , ὅπως ἐκεί- νος αὐτῶν παθεῖν ἢ ἐλάστω . εἰ δὲ οἱ λόγοι αὐτῶ ἐφ' αὐ- τῶν τῶ τῶ Διφρασιῶν τῶν τῶν ἢ ἐκὶ αὐτῶ ἔστω ἔκων . ἔρ- ρωστ .

fortassis etiam se res aliter habere non potest, Vale.

scripta sint, ut ad posteros propagentur. Quæcum ita se habeant, nescio quo pacto, me nec volente nec sciente, in manus hominum perue- nerunt. Ego vero, an scri- bendo parum valere videar, haud in magno discrimine posuerim: Epictetus autem nec in paruo quidem, si quis sermones eius aspernetur. Nam quum eos haberet et- iam, nihil aliud ei esse pro- positum apparebat, nisi ut a- nimos audientium ad opti- ma quæque expetenda inci- taret. Quamobrem hi ser- mones si id saltem impetra- rint, id habebunt (nisi fallor) quod habere debent sermo- nes philosophorum. Sin mi- nus: at illud lectores sciant, quum ipse eos recitaret, ne- cessè fuisse sic affici auditorem, ut eum ipse affici volebat. Quod si vero sermones eius ipsi per se id non consequun- tur, ego fortassis in causa sum:

APPIA.

APPIANOY
ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΒΙ-
ΒΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ARRIANI EPICTE-
TVS. LIBER I.

De iis qua in nostra potestate sunt, quæ non sunt.

CAP. I.

AL I A R V M facultatum nullam reperic- tis ipsam suimet con- templatricem: ac pro- inde ne approbatri- cem quidem, aut improba- tricem. Grammaticæ con- templatio quo vsque progre- ditur? Ad distinctionem lite- rarum. Musicæ quo vsque? Ad discernendam cantilenā. Num ergo earū aliqua seipsam con- replatur? Nequaquā: sed cum amico rescribendū est, quid ei sit scribendum, Grammatica

Περὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, καὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν.

ΚΕΦ. α.

ΩN ἄλλων δυ- νάμεων οὐδεμί- αν ἀρῆσθε αὐ- τῶ αὐτῶς θεω- ρητέως. ἢ ὁδοδοκιμασίως. ἢ γραμματικῆς μέτρης τίνος κέ- κτηται τὸ θεωρητικόν; μέτρης ἢ Διφρασιῶν καὶ γραμματι- κῆς ἢ μουσικῆς; μέτρης ἢ Διφρασι- ῶν ἢ μέλος. αὐτῆ ἔν αὐτῶ θεωρεῖ ἡς αὐτῶν; ἐδαμῶς. ἀλλ' ὅταν μὲν αὐτῶ ἡ γραφῶν τῶ ἐπιγραφῶν δὲ, τῶ τῶ γρα- πῶν, ἢ γραμματικῆς ἢ ἐρεῖ. πῶ- τερον ἢ γραπῶν τῶ ἐπιγραφῶ, ἢ ἢ γραπῶν, ἢ γραμματικῆς

ἐν πίθοικεν; ὡς αὐτὸ θεὸς ἤ-
 λη. ἐμεῖ ἐν νυκτὶ ἀρχολοκοπέ-
 δισμῶν; ἢ ἐν ἡμέλῃς πεί-
 ραις ἀρχολοκοπηθῆναι, ἵνα
 σὺ παρεμυθίαν ἔχῃς; ἢ θέ-
 λεις ἕτως ἀντείναι τὸν ἀρ-
 χηλον, ὡς Λαυτερονός ἢς ἐν
 τῇ Γράμῃ καλοῦσθε ὑπὸ τῷ
 Νέρωνος δῶπνε Φαλιῶναι;
 ἀντείναις ἢ ἀρχηλον, καὶ
 πάλῃ, καὶ ἄλλοις αὐτῶν πάλῃ
 πάλῃ αὐτῶν ἢ ἡμιόβριον
 ἐπ' ἀλίην συναλυθεῖς,
 πάλῃ ἐξέτειναι. ἀλλὰ τί ἐπὶ
 αὐτῶν, ἀσπληθῶν ἢ Ἐπι-
 φροδίτη τῷ ἀπείδωθέρῃ τῷ
 Νέρωνος, καὶ ἀνακρίνομαι αὐ-
 τῷ ὑπὲρ τῶν ἀρχολοκοπέδισ-
 μῶν, φησὶν, ἐγὼ σοὶ τῶν
 κυρίων. ἢ οὐκ εἶ ἀσπληθῶν
 ἔχῃς ἐν τοῖς τοιαῖτοις; τί γὰρ
 ἀλλο, ἢ ἢ ἐμὸν, καὶ ἢ ἐμὸν
 καὶ ἢ μοι ἐξέειπες, καὶ ἢ μοι
 ἐξέειπες. δῶπνε ἐν μεθ' ἐμῶν
 ἢ ἐν καὶ ἐν τῶν; διὰ τῶν
 μή τι καὶ ἡμιόβριον; φησὶν
 δῶπνε τῶν; μή ἢ ἐν καλύψῃ
 γελῶντες, καὶ ἐν ἡμιόβριον
 καὶ δῶπνε τῶν; εἶπες τῶν δῶπ-
 νῶν. ἢ λέγω· τῶν γὰρ ἐπὶ
 ἐμῶν ἐστιν. ἀλλὰ δήσω σε. αὐ-
 τῶν πῶν λέγῃς; ἐμεῖ; τὸ σὺ
 λῶ με δῶπνε. τῶν ἀσπλη-
 θῶν, ἢ δῶπνε ὁ Ζεὺς νικῶσαι
 δύνανται, εἰς φυλακῆν σε βα-
 λῶ, τὸ σὺ μοι πῶν δῶπνε Φαλι-
 ῶν σ' ἢ. πῶν οὐκ σοὶ εἶπον, ὅτι
 ἐμῶν ἐμῶν ὁ ἀρχηλος ἀνα-
 πό τῆς ἡμέρας ἐστὶ; ταῦτα ἢ εἶ

autem eorum natura est?
 Quam Deus esse voluit. Mene
 igitur nunc solum securi percu-
 tui? Quid ergo? Velle sine
 omnes securi percute, ne con-
 solatio tibi decisset? Non vis
 ita porrigere iugulum, vt Ro-
 ma Lateranus quidam, quia
 Nerone capite plecti iussus,
 porrecto iugulo percussus, &
 ad ictum infirmoerem pau-
 lisper confternatus, rursus por-
 rexit. Quia prius etiā, cū Ne-
 ronnis libertus Epaphroditus
 cum conuenisset, ac de con-
 iuratione percontaretur: Si
 quid, inquit, voluero, hero
 tuo dicam. Quid igitur tali
 tempore in promptu est ha-
 bendum? Quid vero aliud,
 quam, quid tuum sit, quid
 non tuum? & quid tibi li-
 ceat, quid non liceat? Est
 tibi moriendum: nunquid
 etiam gementi? in vinculis
 esse oportet: nunquid ciui-
 lantem? Ire in exilium: ce-
 quis prohibet ire cum risu,
 hilaritate & alacritate? Dic
 arcana. Non dico, hoc enim
 penes me est. At in vincula
 te coniciam. Homo quid
 ais? meipdem meum vincies,
 institutum autem meum nei-
 pse quidem Iupiter superabit.
 In custodia te dabo: corpuscu-
 lum capite trūcabo: Quādo ergo
 tibi dixi meas vnus ceruices
 ferro esse intuiolabiles? Hæc
 meditanda

meditanda erant philosophiæ
 studiosis, hæc indies scribenda,
 hæc exercitanda. Thræseas
 dicere solebat: Se hodie malle
 interfici, quam cras relegari.
 Quid autem Rufus ei dixit: Si-
 quidem istud tanquam graui-
 us præoptas? quam stulta est
 optio? sin vt leuius: quis o-
 prionem tibi dedit? Non ope-
 ram dabis, vt eo quod datum
 est, sis contentus? Agrippinus
 vero de isto quid dixit? Sei-
 psium sibi non esse impedi-
 mento. Est ei innotiatum, in
 fenatu iudicium de se fieri.
 Quod bene verat, inquit. At
 quintus dies adest. Hoc autem
 post corporis exercitationem
 laure frigida consueuerat.
 Abeamus, inquit, nosque ex-
 erceamus. Cum se exercuisset,
 quidam eum accersit, & da-
 mnatum esse refert. Num ca-
 pitis, inquit, an exilio? Exilio.
 De bonis quid? Non ad emta
 sunt. Aritiam ergo profecti
 prandeamus. Hoc est ea medi-
 tari, quæ meditanda sunt: id
 effecisse, vt appetitus & decli-
 natio nulli sint impedimento,
 nullis casibus obnoxia. Est mi-
 hi moriendum. Si iam, mo-
 rior. Si paulo post, nunc pran-
 deo: cum hora adierit, tum sta-
 tim moriar. quomodo? vt
 eum decet, qui restituit aliena.

μελετᾶν τοὺς φιλοσοφικῶ-
 τας, ταῦτα κατ' ἡμέραν γρά-
 φειν, ὡν τούτοις γυμνασθε-
 σθαι. Θρασεῖας εἰώθει λέ-
 γειν, σήμερον αἰσασθῆναι θά-
 λω μῦθον, ἢ αὔριον φησα-
 δόθηται. ἢ οὐκ αὐτῶν τ' ἔ-
 φησὶ εἶπεν; εἰ ἢ ἢ ὡς βαρῶ-
 τερον ἐκλέγῃ, τίς ἢ μωροῦ τ'
 ἐκλογῆς, εἰ ἢ ὡς κορυφῶ-
 ρον, ἢς σοὶ δέδωκεν; οὐ θέ-
 λεις μελετᾶν, ἀρκείῃς τῶν
 δεδομένων; ἀλλὰ τί το γὰρ Ἀ-
 γριππίνῳ ἢ ἐλεγε; ὅτι ἐγὼ
 ἐμαυτῶν ἐμπόδιον ἢ γίνο-
 μαι. ἀπηγάθη αὐτῶν, ὅτι
 κέρην ἐν συγκλήτῳ. ἀρ-
 ατῆς τῆς. ἀλλὰ ἢ ἢ ἢ ἢ
 πῶν πῶν τῶν τῶν εἰώθει γυ-
 μνασόμενος ψυρολατρῶν.
 ἀπὸ τῶν, καὶ γυμνασθῆ-
 ναι. γυμνασθῆναι λέγει τῶν
 αὐτῶν, ἢ ἢ ὅτι καὶ ἐκεί-
 σαι. φησὶν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 φησὶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἀφῆρη. εἰς Ἀρκίαν οὐκ
 ἀπληθύντες, ἀρῆσθαι.
 τῶν ἐστὶ, μελετᾶν ἐκείνῳ ὅτι
 μελετᾶν, ἀρῆσθαι, ἐκκλισην, ἀ-
 κούνηται, ἀσπληθῶνται παρε-
 σιδακέναι δῶπνε ἐν μεθ' ἐμῶν
 εἰ ἢ ἢ, δῶπνε τῶν. εἰ μὲν ἢ
 λίγῳ, νυκτὶ τῶν τῶν ἀρῆ-
 ἐκείνῳ, εἶπες τότε τεθνῆ-
 ξομαι. πῶν, ὡς ἀσπληθῶν
 τῶν τῶν ἀλλὰ τῶν τῶν τῶν

πτω, τσαρχλοκρηθησμε. α.
 πιλγρ τοίνω; και τσαρωδ ει.
 ερω ελ' ε' τσαρωδησω. Διελις
 ε'πι συ σκαυτον ηγη μίαν η-
 να ε'ιεν κρηλυ των εν του
 ρητων. π' ουυ σε' εδ ει φρεν-
 ηζειν; πως αν' υμρι. ης
 τοις αλλοις ανθρωποις, ως παρ
 ε'σ' η κρηκη παρ ε'ς αλ-
 λας κρηκαι. φηλει π' ε'χην ε-
 ξειρεθ. ερω δε πορφυρα
 ειναι βουλομαι, το ολιγον
 εμεινο, και σιπρον, και τις
 αλλοις απιον του ο'πρεπη
 φανειοθ και κηλ. η ουυ
 φαι λεγεις, ο'π' εξομωιδηη
 τοις πολλοις; κ' πως ε'π' πορ-
 φυρα ε'σμε; ταυτω ειδε
 και Περισου. ελουθι. και
 ιδων ε'ποιησε. παρ σπεμψαν-
 τ. ο' ρδ αυτω Ουεσσενια-
 νου, ινα μη εισελθη εις τλω
 συγμητον, απικρινατο, ε'πι
 σοι ε'σ' μη ε'σση με ειναι συ-
 κληηκον. μελε; ελ' αυ ε'
 δε ε' με εισερχεσθαι; αρα, αλλ'
 εισελθων, φησι, σιωπησον.
 μη με εξεταζε, και σιωπη-
 σω. αλλ' δε ε' με εξετασση.
 κα με εισπειν, το φωνομυμον
 δικαιον. αλλ' ε' αυ εισπης,
 δεσικτενω σε. ποτε εν σοι
 ε'ιπον, ο'π' αναντος ε'ιμι;
 και συ το σον ποιησεις, κη-
 ρω το ε'μω. σ'ν ε'σιν, δεσπ-
 κτεινο; ε'μω, δεσπ'ανειν μη
 αρεμωνη. σ'ν, φυραδεσση.
 ε'μω, εξελθειν μη λυπου-
 μρον. π' αν αφελησε Περί-

dias egero, securi feriar. Abi-
 igitur, & age tragœdias. Ego
 vero non agam. Cur? Quia
 tu te vnum quoddam tunice
 filum esse existimas. Quid
 ergo tibi curandum erat?
 Quomodo aliis homi-
 nibus esse similis, sicut nec fil-
 lum aliquid præ cæteris filiis
 eximium postulat. Ego vero
 purpura esse volo, exiguum
 illud & nitidum: quod in cau-
 sa est, vt cætera decora & pul-
 cra esse videantur. Quid ergo
 me iubes vulgo fieri similem?
 qui enim adhuc ero purpura?
 Hæc Priscus Heluidius vidit:
 & cum vidisset, fecit. Nam
 cum ad eum Vespasianus mi-
 sisset, ne in Senatum ven-
 niret: Penes te, inquit, est,
 ne me senatorem esse pa-
 tiaris. **Quandiu** autem me
 loco non moueris, est in
 Curiam mihi veniendum.
Age: at ingressus taceto,
 inquit. Ne me roga, & ta-
 cebo. At est mihi rogan-
 dum. Et dicendum mihi,
 quod rectum esse putaro.
Verum si dixeris, occidam
 te. **Quando** ergo tibi dixi,
 me immortalẽ esse? Tu
 tuum facies, ego meum.
Tuum est, occidere: me-
 um, mori non tremen-
 tem. **Tuum**, relegare: me-
 um, exire non tristem.
Quid ergo promouit Pri-
 scus,

scus, cum vnus esset? Quid
 vero promouet in veste pur-
 pura? Quid enim aliud, nisi
 quod & in se eminet, vt pur-
 pura: & cæteris honestum
 exemplum præbet? Alius au-
 tem tali statu rerum, Cæsa-
 re interdicente senatu, respon-
 disse, se gratiam ei habere,
 quod sibi parceret. Talem
 ne in senatum quidem venire
 vetuisset: cum sciret, eum
 aut tanquam fictilem statuam
 assellurum: aut si loqueretur,
 ea dicturum, quæ Cæsarem
 velle sciret, ac plura etiam ac-
 cumulaturum. Hoc modo
 pugil etiam quidam, cum de
 de vita periclitaretur, nisi ei
 membrum virile abscinderetur:
 aggresso eum fratre
 (erat autem ille philosophus)
 ac dicente: Age frater, quid
 facturus es? refecimus hanc
 partem & gymnasium diutius
 frequentemus: reculauit, ob-
 firmatoque animo est mor-
 tuus. Percontante autem
 quodam, quomodo istud fe-
 cisset: vt philosophus, an vt
 pugil? Vt vir, inquit: vt
 vir in Olympiis proclama-
 tus & luctatus: atque in ta-
 li versatus loco, non autem
 ad ampullam vngi solitus.
 Alius vero, etiam collum re-
 secari sibi passus esset, si ab-
 que collo viuere potuisset. Ta-
 lis est personæ ratio: itaque fir-

ου. ε'ς αν; η ελ' αφελει
 η πορφυρα το ιματιον; η
 ρδ αλλο, η διφρασι επι εν αυ-
 τω, ως πορφυρα; και τοις
 αλλοις δε κηλον παρδεει-
 γμα εκκενται. αλλ' ου
 αν, ε'ιποντ ου αυτω Καίσα-
 ρου εν τω αυτω παρδεεισθ
 μη ελθειν εις συγκληθον, ε-
 πιν. ε'χου σοι κηλον, ο'π' μη
 φειδη. τον τοιστον ε'σ' αυ
 ενωλυεν εισελθειν. αλλ'
 ηδ ει, ο'π' η κηθηδ ε'ται ως
 κρημιον. η λεγων, ε'ρε ε' α
 ειδεν, ο'π' ο Καίσαρ φηλει, κη
 παρσπηστωρ ε'π' επι τω ε'ιο-
 να. τωσπον τον ε'σ'πον κη α.
 θλητης ης κινδ'ωδων δεσπ-
 ηνειν, ε' μη απησθη το
 α'δουον, επιληθοντ ουτω
 του αδελφου (ου ελ' κηειν. ου
 φιλοσοφ. ου) και ε'ιποντ ου,
 αρα αδελφε η μελλεις ποι-
 ει; δεσικτησθω τουτω το
 μερ ου, και ε'π' εις γυμνασιον
 απηρχομεθαι; κη λωπειμενεν.
 αλλ' ε' κηρεπρησας απησθη.
 πυθωμυου δε ην ου, πως
 τουτω επιησεν; ως αλλη-
 της, η ως φιλοσοφ. ου ηρ,
 ε'φη αυ ηρ ελ' ολυμπια κη κη-
 ρημυ ου κη ηρωισμυ ου,
 εν τω αυτω ηνι κηρα αυ-
 τραμυ ου, κη παρ ε' τω
 βατω αφελωμυ ου. αλλ' ου
 η και τον τσαρχλον απε-
 κηθη, ε' ζωυ ηδωωατο διχρα
 του τσαρχλου. τωσπον ε'σ'
 το κη παρσπησπον, κη τως ιχου

ὅν πωρὸ πῆς εἰσιτορῆμοῖς
 αὐτὸ πωρεσφῆρειν ἐξ αὐτῶν
 ἐν ταῖς σκέλεσι. ἄρα οὐν
 ἐπίκρητε, ἀφ' ἐξήρησι. αὐτὴ
 φιλόσοφον, λέγω, ἐξ ἀφ' ἑ-
 ξυρῶμα. ἀλλ' ἀφελῶ σου
 τὸν τῶν ἄλλων. εἰ σοὶ ἀμεινον,
 ἀφελῆ, ἐπύρετο ἴες, πῶθεν
 οὐν ἀφ' ἰσησμέγα του ἴξ
 ἀφ' ἰσησμέγα; πῶθεν
 οὐτὸ τῶν ἴων, ἴση, λείοντ
 ἐπελάοντ, μιν αὐ-
 τῶν ἀντα πῆς αὐτῶ πωρε-
 σκέλες. καὶ ἀφ' ἐβλεκεν ἐ-
 αὐτῶν ἴαπρ πῆς ἀρέλης; ἢ
 δῆλον, ὅτι ἐνθὺς ἄμω τῶ
 τῶ πωρεσκέλες ἔχων, ἀ-
 παντῆ καὶ σωμαίδησις αὐ-
 τῆς, καὶ ἡμῶν ἴων ὅς ἴες αὐ-
 ἔροι ἴων τῶ πωρεσκέλες,
 σὺ ἀρηνοσκέ αὐτῶ. ἀφ' ἴω
 δὲ τῶν ἴων ἐγένετα, ἐδὲ
 ἴων αὐτῶ ἀφ' ἴων. ἀλλὰ
 δὲ εἰ χῆρῶσκέλες, πωρεσκέλες
 σκέλες καὶ μὴ εἰκὴ ἀφ' ἴων
 ἐπὶ τῶ μηδὲν ἀφ' ἴων.
 μῶνον σκέλες, πῶσου πωρεσ-
 κέλες σκευτῶ ἀφ' ἴων,
 ἀφ' ἴων. εἰ μηδὲν ἀφ' ἴων,
 μὴ ὀλίγη αὐτῶ πωρήσις
 τὸ δὲ μέγα καὶ ἐξήρητον, ἄλ-
 λοῖς πῆρ ἀφ' ἴων, Σω-
 κράτει καὶ τοῖς τοῖς τοῖς. ἀφ'
 τῶ οὐν, εἰ μὴ τοῖς τοῖς πεφύ-
 κησκέλες, ἐπῶντες ἢ πολλαὶ γί-
 νοκτα τοῖς τοῖς; ἴων καὶ γῶ
 ἀφ' ἴων ἀπῶντες γίνονται, κῶ-
 κες γῶ ἴων ἀφ' ἴων πῶντες. πῶ
 ἴων, ἐπῶν ἀφ' ἴων εἰμι,

ma, apud eos qui eam solent
 vltro adhibere in consilium in
 deliberationibus. Age vero
 Epictete, rade te. Si philoso-
 phus sum, nego rasurum. At
 auferam tibi collum si id tibi
 videtur, aufer. Percontatus
 est quispiam: Vnde ergo per-
 fonæ decorum quisque senti-
 et? Vnde vero, inquit, tau-
 rus ingruente leone solus in-
 structionis suæ meminit, se-
 que pro armento opponit?
 Nonne perspicuum est, simul
 ac quis instructionem habeat,
 sensum etiam eiusdem statim
 occurrere? Nostrum igitur et-
 iam quisquis talem habuerit
 instructionem, is non ignora-
 bit eam. Subito autem tau-
 rus non fit, nec homo genero-
 sus: sed per hycem corpus
 exercendum est, ac præparatio
 adhibenda, & non temere ir-
 rumpendum in ea, quæ nihil
 ad nos attinent. Tantum
 considera, quanti institutum
 tuum vendas homo. Si ni-
 hil aliud, non parui certe id
 vendas. Magnum autem il-
 lud & eximium aliis fortasse
 conuenit, Socrati & similibus.
 Cur ergo, si omnes ita nati su-
 mus, non omnes, aut plerique
 fiunt tales? Equi enim celeres
 nascuntur omnes: canes ite læ-
 gaces in odorâdo omnes. Quid
 ergo? cum ingenio caream,
 conc

cone curam eius rei abiici-
 am? Absit. Epictetus Socra-
 te præstantior non est? Modo-
 ne deterior? hoc mihi satis
 est. Neque enim Milo sum
 futurus: & tamen corpus
 non negligo: neque Cræsus,
 & tamen rem familiarem
 tueor: nullam denique cu-
 rationem, ob eorum quæ
 summa sunt desperationem,
 relinquimus.

*Quo pacto ex eo quod Deus est
 pater hominum, ad reli-
 qua progredien-
 dum sit.*

CAP. III.

ΚΕΦ. γ.

SI quis illud infigere pos-
 sit animo, vt decet. nos
 omnes a Deo præcipue ef-
 se factos, ac Deum pa-
 trem esse hominum & Deo-
 rum: eum nihil abiectum
 aut humile de seipso cogi-
 turum arbitror. Atqui si
 te Cæsar adoptasset: quis
 supercilium tuum ferret? v-
 bi autem cognoris, te Io-
 uis esse filium: non effe-
 reris? Nunc id non faci-
 mus: sed cum duo hæc
 in ortu nostro permista
 sint, corpus commune cum
 cæteris animantibus, ratio
 & mens cum Diis com-
 munis: alij quidem ad co-
 gnationem illam inclinant

ἀφ' ἴων πῆς ἐπιμελείας τῶ
 ἴων; μὴ γῶσκέλες. Ἐπίκρη-
 τος κρείσσων Σωκράτους ἐκ-
 ἴων. εἰ δὲ μὴ, ἐξ ἴων. τῶ-
 τῶ μοι ἴων ἴων. ἐδὲ γῶ
 Μίλων ἴων, καὶ ἴων σὺ
 ἀφ' ἴων τῶ σῶματ. ἐδὲ
 Κράσης, καὶ ἴων ἐκ ἀφ' ἴων
 τῆς κτήσεως. ἐδὲ ἀφ' ἴων
 ἀφ' ἴων ἴων τῆς ἐπιμελείας,
 ἀφ' ἴων τῶ ἀφ' ἴων τῶν ἴων
 ἴων, ἀφ' ἴων.

*Πῶς αὐτὸς διὰ τῶ τῶν θεῶν
 πατέρων εἶναι τῶν ἀφ' ἴων
 ἴων, ἐπὶ τῶ ἐξ ἴων ἐπέλ-
 γου.*

EI quis τῶ δόγματι τῶ
 συμπαρήσει κατ' ἀφ' ἴων
 ἴων δῶσκέλες, ὅτι γῶσκέλες
 ἴων τῶ θεῶ πάντες ἀφ' ἴων
 γῶσκέλες, καὶ ὁ θεὸς πατήρ
 ἐστὶ τῶν τῶ ἀφ' ἴων καὶ τῶν
 θεῶν, οἴων ὅτι ἐδὲν ἀφ' ἴων
 ἐδὲ ἀφ' ἴων ἀφ' ἴων ἴων
 καὶ ἀφ' ἴων. ἀλλ' αὐτῶ
 Κασίσε εἰσῶσκέλες, ἐ-
 δὲ εἰς σὺ τῶ ἀφ' ἴων βῶσκέ-
 σκέλες. αὐτῶ δὲ γῶσκέλες ὅτι τῶ
 Διὸς ἴων εἰ, σὺ ἀφ' ἴων ἴων
 καὶ πῶσκέλες. ἀλλ' ἐπῶσκέλες
 τῶν τῶ τῶ γῶσκέλες ἴων
 τῶν τῶ τῶ γῶσκέλες, τὸ σῶμα
 μὴ ἴων ἀφ' ἴων τῶ ζῶσκέλες,
 ἐδὲ καὶ ἴων ἴων ἴων ἴων
 ἴων ἀφ' ἴων τῶν θεῶν, ἀφ' ἴων
 μὴ ἐπὶ τῶ τῶ ἀφ' ἴων
 ἴων τῶ ἀφ' ἴων ἴων τῶ

δε πὸν συναγωγῶν, τὴν
 παροῦσαν δὲ πρὸς φωνῶν. ἔ-
 πος, φησὶν, ἢ δὴ καὶ δι' αὐτοῦ
 διώκεται Χρυσίππεον ἀναγι-
 νώσκουσιν. οὐ, νῆ ἑὸς θεοῦς,
 παροῦσιν ἀνθρώποι. ποίων
 παροῦσιν; πῶς ἐμπαίξεις αὐ-
 τῶν; ἢ εἰ ἀπαρτὸς αὐτῶν τῆς
 συναγωγῆς τῶν αὐτοῦ κα-
 κῶν; ἢ ἡλείεις δειξέαι αὐτῶν
 τὸ ἔργον τῆς ἀρετῆς, ἢ καὶ
 ἢ πῶς τὴν παροῦσαν ζητεῖς;
 καὶ ἐξήγησεν αὐτῶν ἑλπί-
 σματα, ὅπου σου τὰ ἔργον. ποῦ
 δε σου τὰ ἔργον; ἐν ὁρέξει καὶ
 ἐκκλίσει, ἢ ἀναπότρεξι. ἐν
 ἡσ, καὶ ἀπειλίῳ. ἐν
 ἀρετῆς, καὶ ἀφορμῆς, ἢ
 ἀναμάρτυρι. ἐν παροῦ-
 σι καὶ ἐπορῆ, ἢ ἀνεξέσπαι-
 τῆ. παροῦσι εἰ εἰσὶν οἱ
 παροῦσιν ποῖοι, καὶ ἀναγ-
 κασίῳ. αὐτὸς δὲ τρέμων καὶ
 πινυῶν ζητῆς ἀπειλίῳ
 εἶναι, ἀρετῆς παροῦσιν σὺ
 ἐν ἐνταῦθα μοι δείξόν σου
 τὴν παροῦσαν. καὶ ἡμεῖς εἰ
 ἀλλήλη διελθόμενοι, δεῖ-
 ξόν μοι τὰς ἀρετῶν. εἴτε ἔλε-
 γον κείνῳ, ἰδέ μοι τὰς
 ἀληθῶν. ὅψει, σὺ καὶ οἱ ἀλ-
 τῆρες, ἐγὼ τὸ ἀπατέλισμα
 τῶν ἀληθῶν ἰδεῖν βούλο-
 μη. λάβε τὴν ἀρετῆς
 συντάξιν, καὶ γινώσκῃς αὐ-
 τῶν ἀνεργῶν, ἀλλ' ἀποδοῦν
 ἢ τὸ τὴν ζητῶν, ἀλλὰ πῶς ὁρ-
 μής καὶ ἀφορμῶν, πῶς ὁρέγῃ
 καὶ ἐκκλίσεις, πῶς ἐπιπέ-

appropinquationem ad cam,
 id est, profectum, pronun-
 tiamus. Ille se ait iam vel
 suo Marte Chrysippea posse
 legere. Multum, ita me dij
 ament, profecisti homo. Quo-
 modo autem? quid illudis
 ipse tibi? quid ipse te abducis
 a sensu malorum tuorum?
 Non ostendes ipse tibi virtutis
 sit quarendus? Illic cum qua-
 rito miser, vbi tuum munus
 est. Vbi autem est munus tu-
 um? in appetitione & asper-
 natione: vt neque voto vn-
 quam frustreris, neque incidas
 in contraria: in persequendo
 & fugiendo vt sis extra pecca-
 tum, in assentiendo & sustinē-
 do assensu ne fallaris. Princi-
 pes autem sunt primi quique
 loci, maximeque necessarij.
 Si vero tremens & lugens id
 quæris, ne in vllum incidas
 malum; quis te profecisse
 dicat? Tu igitur hic profec-
 tum tuum ostendito. Per-
 inde hoc est, ac si pugilem o-
 stendere mihi humeros iube-
 rem, atque ille plumbatas suas
 monstraret. Tu videris, ac plū-
 batarum videre cupio. Sume
 opus de Appetitu, & vide vt
 pellegerim? Micipiū, nō istud
 quæro, sed quomodo psequaris
 & fugias: quomodo appetas &
 auerteris: quomodo res aggre-
 diaris:

diaris: vt assentiaris & te præ-
 pares? naturæ conuenien-
 ter, an contra? Nam siqui-
 ter, an contra? Nam siqui-
 ter congruenter: id vbi im-
 hidemonstraris, dicam te pro-
 mouere. Sin aliter, discede:
 nec solum interpretare libel-
 los, sed & ipse scribe tales. &
 quæ tibi inde vtilitas? An
 nescis totum libellum quin-
 que denariorum esse? Qui
 cum ergo interpretatur, num
 se pluris quam quinque dena-
 riorum esse existimat? Nun-
 quam igitur alibi officium
 quaritore, alibi profectum.
 Vbi ergo est profectus? Si quis
 vestrum externis rebus reli-
 ctis, ad institutum suum se
 conuertit, vt illud exspoliat
 & elaboret, quo naturæ con-
 sentaneum fiat, altum, libe-
 rum, fidele, verecundum,
 quod prohiberi, quod impe-
 diri nequeat: Si quis didi-
 cit, cum qui res alienæ ditio-
 nis vel expetat vel auerteretur,
 nec fidum esse posse, nec
 liberum, sed necessario i-
 psum quoque vna cum il-
 lis mutari ac transferri: ne-
 cessario aliis se subiicere,
 qui illa vel præstare vel
 adimere possunt. Si quis
 iam mane surgens, lauat
 vt homo fidelis, vt ve-
 recundus, comedit eodem
 modo: pro materia quæ
 quouis tempore incidit in

λεις καὶ παροῦσιν καὶ παροῦ-
 σιν ἀρετῆς. ποῖοι συμφο-
 νως τῆς φύσεως, ἢ ἀσυμφώνως.
 εἰ μὴ γὰρ συμφώνως, ποῖοι
 μοι δείκνυς, καὶ ἐξώσαι ὅτι
 παροῦσιν εἰ εἰς ἀσυμφών-
 νως, ἀπελθε, καὶ μὴ μόνη
 ἐξηγῶ τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ καὶ
 γράφει αὐτὸς τὰ αὐτῶν. καὶ ἢ
 σὺ οἴσῃ; σὺ οἴσῃς, ὅτι
 ὅλον τὸ βιβλίον πέντε δηνα-
 ρίων ἐστίν, ὃ ἐν ἐξηγούμε-
 νῳ αὐτὸ δυνεί, ὅτι πωλεί-
 ον ἄξιός ἐστιν ἢ πέντε δη-
 ναρίων, μηδέποτε ἐν ἀλ-
 λαχρῶ τὸ ἔργον ζητεῖτε, ἀλ-
 λα καὶ τὴν παροῦσαν. ποῦ
 ἐν παροῦσιν; εἰ ἢς ὑμῶν ἀπο-
 σῆς τῶν ὁμοίων, ἐπὶ τὴν παροῦ-
 σιν εἰσεπραπτεῖ τὴν ἐ-
 αὐτοῦ, ταῦτα ἐξερράξας
 καὶ ἐκπονεῖν, ὡς σύμφωνον
 δόσπελέσαι τῆς φύσεως, ἢ ἢ
 λῶν, ἐλδύθηρον, ἀκάλυ-
 τον, ἀνεμπίδον, πιστῶν,
 ἀδύθηρον. μεμψήκη τε, ὅτι
 ὁ πᾶς μὴ ἐφ' αὐτῶν ποῦν ἢ
 φέρων, ἢ τε πιστὸς εἶναι δυ-
 ναται, ἢ τ' ἐλδύθηρον, ἀλλ'
 ἀνάγκη μεμψήκη καὶ με-
 ψήκη ἐστίν, ἀρετῆς καὶ
 αὐτῶν. ἀνάγκη ἢ καὶ ἀπο-
 τρέψει ἀλλοίς ἐκείνῳ, τοῖς
 κείνῳ ἀπειποιεῖν ἢ καλῶν
 δυναμῶν. καὶ λοιπὸν ἐ-
 θεν ἀνεργῶν, ταῦτα τη-
 ρεῖ καὶ φυλάσσει, λέγειται ὡς
 πιστὸς, ὡς ἀδύθηρον ἐστίν,
 ἀσυνταξίᾳ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς

πιπλοῦσις ὕλης τῶ ἀσθητοῦ-
 μῆρι ἀσπιῶν. ὡς ὁ ὄρο-
 μεύς ὄρομικῶς, καὶ ὁ φάντα-
 σμος φανασμικῶς, ἕξ ἔστιν
 ὁ ἀσθητοῦ πλανητικῶς ἀληθείας.
 καὶ ὁ μὴ εἰρημὸν ἀσθητικῶς,
 ἕξ ἔστιν. εἰ δ' ἐπὶ τῶν οὐ-
 τοῖς βίβλοις ἔστιν τέταται,
 καὶ τῶν πᾶσι ἀσπιῶν, καὶ ἐπὶ
 τοῦτο ἀσθητικῶς. λέγω αὐ-
 τῶν, αὐτῶν παροῦσιν εἰς
 οἶκον, καὶ μὴ ἀμελεῖν πᾶν
 σκεῖ. ἔστω γὰρ, εἴφ' ὁ ἀσθη-
 τικῶν, εἰδὲν ἔστιν. ἀλλ'
 σκεῖτο μελετᾶν, ἐξελείν τ'
 αὐτῶν βίου πᾶσι καὶ οἰμα-
 γῶς, καὶ οἰμαῖ, καὶ τὸ πάλαι
 ἔρω, καὶ δυστυχίαν, καὶ ἀτυ-
 χίαν, καὶ κατὰ εἶν ἢ ἐστὶ γεννα-
 τῶν, ἢ φουγῆ, ἢ δεσμοτή-
 ριον, ἢ τὸ κἀνεῖον. ἵνα δύ-
 νηται λέγειν οὐ τῆ φυλακῆ,
 ὡ φίλε Κερίτων, εἰ τῶν τε
 τοῖς θεοῖς φίλον, τῶν τε γι-
 νῶσιν. καὶ μὴ σκεῖται, πάλαι
 ἔρω, γάρων ἀσπιῶν, ἐπὶ
 τῶν πᾶσι μετὰ πολίταις ἐπὶ ἡρη-
 σαι; ἢς λέγει τῶν πᾶσι; δο-
 κῶτε, ὅτι ὑμῖν ἀδοξῶν ἵνα
 ἔρω, καὶ ἀσπιῶν; Πρία-
 μιῶν αὐτῶν εἰ λέγει; ἀλλ'
 ὅσπασιν βασιλεῖς λέγουσι; ἢ
 γὰρ ἀλλοῖ ἐπὶ ἀσπιῶν, ἢ ἀσ-
 πῶν πᾶσι, τεθωμυμῶ-
 των πᾶσι αὐτῶν, ἀλλ' ἢ μετὰ
 τοῖς δ' ἐπὶ εἰκνύμῶν; εἰ
 ἢ ἐξ ἀσπιῶν γένεται ἢ ἀσπιῶν
 μετὰ εἶν, ὅτι πᾶν αὐτῶν ἀσπι-
 ῶν ἔστιν. ἀλλ' ἐπὶ αὐτῶν ἢ μετὰ.

præcipuis elaborans, vt cur-
 sor, more cursoris, & phona-
 scus, more phonasci: is est qui
 vere profecerit, & qui non fru-
 stra peregrinatus sit, is est. Si
 quis vero lectitandorum li-
 brorum exercitationi est in-
 tentus, in eaque elaborat, & ea
 de causa peregrinationem sus-
 cepit: recta eum redire do-
 mum iubeo, & rem familia-
 rem haud negligere. Id enim
 cuius causa peregrinetur, esse
 nihil: sed illud meditandum,
 vt e vita sua tollat luctus & ge-
 mitus, & voces istas, Hei mihi,
 & o me miserum: itemque in-
 fortunium, & frustrationem.
 discendum porro esse quid sit
 mors, quid exilium, quid car-
 cer, quid aconitum: vt in cu-
 stodia possit dicere, O mi Cri-
 to: si Diis ita visum est, ita fi-
 at. & non illa: Me miserum,
 hominem fenem: ad hæc ca-
 nos meos seruauit? Quis ista di-
 cit? Censetis me obscurum ali-
 quem vobis & humilem nar-
 rare? Nonne Priamus ea di-
 cit? Imo reges omnes di-
 cunt. Quid enim aliud est
 Tragedia, quam perturba-
 tiones hominum, externas res
 admirantium, tali versuum
 genere demonstratæ? Nam
 si cui decepto cognoscendum
 esset, nullas res externas,
 quæ nostri arbitrij non sint,
 quicquam ad nos attinere:
 equidem

equidem talem deceptionem
 optarim, qua fieret vt felici-
 ter & animo tranquillo viue-
 rem. Vos autem ipsi vidēbi-
 tis, quid optetis. Quid igitur
 nobis præstat Chrylippus? Vt
 cognoscas, inquit, ea non esse
 falsa, e quibus oriri prosperi-
 tas, & animi tranquillitas ex-
 sistere dicitur. Cape libellos
 meos, & cognosces ea vera &
 naturæ consentanea esse, quæ
 me tranquillum reddant. O
 ingentem felicitatem? o quan-
 tum eius beneficium, qui vi-
 am hanc demonstrat? Ergo
 Tripolemo fana & aras mor-
 tales omnes erexerunt, quod
 mitiores fruges nobis tradide-
 rit: ei autem qui veritatem in-
 uenit atque illustrauit, & om-
 nibus hominibus commu-
 nicauit (quæ res non ad vi-
 tam sustentandam, sed ad bea-
 tam vitam agendam perti-
 nent) quis nostrum hac de
 causa aram erexit, aut ædem
 statuatve dedicauit, aut De-
 um hoc nomine adorauit?
 Ei quidem qui vitam dedit
 aut frumentum, immola-
 mus: quod autem illi talem ex
 humano animo fructum pro-
 tulerunt, quo veram de felici-
 tate sententiam ostenderent,
 hac de causa Deo gratias non
 agimus?

ἐγὼ μὲν ἤθελον τῶν ἀσπι-
 τῶν τῶν πᾶσι, ἐξ ἢς ἢ μελε-
 τον ἀσπιῶν καὶ ἀσπιῶν
 βίβλοις. ὑμῖν δ' ὅτι ἀσπιῶν
 αὐτοῖ, ἢ ἤθελετε. ἢ ἐν ἡμῖν
 παρὲξ Χρυσιπποῦ; ἵνα
 γινώσκω, φησὶν, ὅτι ἐψόδοι:
 τῶν πᾶσι ἔστιν, ἐξ ἢ ὅτι ἀσπιῶν
 ἐστὶ καὶ ἀσπιῶν ἀσπιῶν ἀσπιῶν.
 εἰ μὲν τὰ βίβλοις, καὶ γινώσκω
 ὡς ἀληθῆ καὶ συμφωνά ἐστὶ
 τῆ φύσιν, τὰ ἀσπιῶν με ποι-
 εῖν τε. ὡ μετὰ ἀσπιῶν ἀσπιῶν
 ὡ μετὰ ἀσπιῶν ἀσπιῶν ἀσπιῶν
 κινῶν τῶν πᾶσι ὁδῶν. εἴτα,
 Τριπολεμοῦ μὲν ἵνα καὶ βίβ-
 λους πάντας ἀσπιῶν ἀσπιῶν
 ἀσπιῶν, ὅτι ἀσπιῶν ἀσπιῶν
 ἀσπιῶν ἡμῖν ἔδωκε. τὰ δὲ
 τῶν ἀσπιῶν ἀσπιῶν, καὶ
 φωνῶν, καὶ εἰς πάντας
 ἀσπιῶν ἐξ ἀσπιῶν, ἢ
 τῶν πᾶσι ἀσπιῶν, ἀλλὰ
 τῶν πᾶσι ἀσπιῶν, ἢ
 ὑμῶν ἐπὶ τῶν πᾶσι ἀσπιῶν
 ἀσπιῶν, ἢ ἀσπιῶν, ἢ ἀσπιῶν
 ἀσπιῶν, ἢ τῶν θεῶν ἐπὶ
 τῶν πᾶσι ἀσπιῶν; ἀλλ'
 μὲν ἀσπιῶν ἔδωκεν, ἢ πυ-
 ρῶν, ἐπὶ τῶν πᾶσι ἀσπιῶν
 ὅτι ἢ ἀσπιῶν ἐξ ἀσπιῶν καὶ
 πᾶν οὐ ἀσπιῶν ἀσπιῶν.
 διὲ τῶν ἀσπιῶν, τῶν πᾶσι
 ἀσπιῶν ἀσπιῶν ἀσπιῶν ἡμῶν
 ἡμεῶν, τῶν πᾶσι ἀσπιῶν
 ἀσπιῶν ἀσπιῶν τῶν πᾶσι

Προς τὸς ἀνοδηγησίμους.

Aduersus Academicos.

ΚΕΦ. 6.

CAP. V.

ΑΝ τις φησὶν, σύνσηται σοφῶς καὶ ἄραυον ἐπιφανῆ, σοφῶς τοῦτον ἔξει διδόν ἐπὶν αὐρεῖν λόγον, δι' ἃ μὲν ζωπιεία ἴσ' αὐτῶν. τῷτο δ' ἔπειτα τοῦ ἐπιφανίου γένεταυ δυνάμειν, ἔπειτα τοῦτο δ' ἐπὶ διδασκαλῶν ἀσθενειῶν ἀλλ' ὅταν ἀπειρηθείς ἀπολιθάσῃ, πῶς ἐπὶ ἐξεπίσταται ἴσ' αὐτῶν ἀλλ' ἐπὶ λόγοσ; ἀπολιθάσθας δ' εἰσὶ διδάσκαλοι ἢ ἄλλοι, ἔπειτα νοσησθὼ ἀπολιθωσῶς ἢ δὲ, ἴσ' αὐτῶν πηροῦ ἢ, μὴ ἐπινοέειν τοῖς ἐπινοέται, μὴ δ' ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι. οἱ δὲ ποῖοι τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν φασὶν ἔμετα, καὶ πάντα μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ταύτῃ ἰσὶ τῆς ψυχῆς δ' ἀπονεκρωσάμενος, ἔστιν ἢ μὴ ἐπινοέειν τὴν ψυχῆς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι, ἴσ' αὐτῶν ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν φασὶν ἔμετα, καὶ πάντα μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ταύτῃ ἰσὶ τῆς ψυχῆς δ' ἀπονεκρωσάμενος, ἔστιν ἢ μὴ ἐπινοέειν τὴν ψυχῆς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι, ἴσ' αὐτῶν ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν.

SI quis, inquit, res euidentissimas oppugnat, aduersus hunc nulla facile ratio reperietur, qua deducatur sententia sua. Neque vero illud accidit vel facultate illius, vel imbecillitate docentis: sed cum quis captus atque in lapidem conuersus fuerit, quoniam ille pacto deinceps oratione tractabitur? Sunt autem conuersiones in lapidem duo genera: vnum rationis, alterum reformationis. cum quis ita est offirmato animo, ut rebus euidentibus assentiendum esse non putet, nec a pugnantibus recedendum. At nos cum vulgo mortem corporis metuamus, eamque modis omnibus auertere conuemur, animi mortem profusus negligimus. Atque ad eo ipso in animo si quis ita sit affectus ut nihil assequatur, nihil intelligat, eum quoque male habere opinamur. Sin alicuius reformationis & pudor emortuus fuerit: id vero etiam facultatem & vim ingenij appellamus? Percipis te vigilare? negat: quod ne tum quidem percipiatur, cum in somnis vigilare sibi videatur. Nihil ergo differre visum

visum hoc ab illo. Cum hoc nihil amplius ego discipulo. Nam quem ei ignem, quod ferrum admovebo, unde se esse mortuum animaduertat? Sin, cum animaduertat, dissimulat: mortuo est deterior. Pugnant iste non perspicit? male habet cum non perspiciat. hic non mouetur, neque proficit? peius etiam habet. relectus est eius pudor & reformationis ratio non illa quidem relecta, sed efferata est. Hanc ego facultatem dicam absit, nisi cynædis eadem tribuatur, qua quicquid in animum inciderit, palam & dicunt & faciunt.

De Proidentia.

CAP. VI.

EX singulis quæ in mundis fiunt rebus, prouidentia laudari facile potest, si cui duo hæc infint: vnum, facultas naturam cuiusque rei perspiciendi: alterum, gratius animus. Nam alioqui vel utilitates multiplices rerum conditarum non intelliget, vel gratiam pro iis non habebit. Si colores fecisset Deus, vim autem eorum contemplatricem non fecisset: quænam esset eorum utilitas? Nulla profusus. Rursus si vim illam fecisset, naturam autem rerum nõ ta-

αὐτῇ ἢ φανερῶτα ἐπιφανῆ. ἔστιν ἔπ' τῷτο ἀλλ' ἐπὶ τῷτο. καὶ πῶς αὐτῶν πῦρ, ἢ πῶς αὐτῶν σιδηρον ἀπολιθώσθαι, ἢ ἀπολιθώσθαι, ὅπ' νεκρωσάμενος ἀπολιθώσθαι ἢ ἀπολιθώσθαι. ἐπὶ τῷτο ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἴσ' αὐτῶν ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν. τῷτο δ' ἔπειτα τοῦ ἐπιφανίου γένεταυ δυνάμειν, ἔπειτα τοῦτο δ' ἐπὶ διδασκαλῶν ἀσθενειῶν ἀλλ' ὅταν ἀπειρηθείς ἀπολιθάσῃ, πῶς ἐπὶ ἐξεπίσταται ἴσ' αὐτῶν ἀλλ' ἐπὶ λόγοσ; ἀπολιθάσθας δ' εἰσὶ διδάσκαλοι ἢ ἄλλοι, ἔπειτα νοσησθὼ ἀπολιθωσῶς ἢ δὲ, ἴσ' αὐτῶν πηροῦ ἢ, μὴ ἐπινοέειν τοῖς ἐπινοέται, μὴ δ' ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι. οἱ δὲ ποῖοι τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν φασὶν ἔμετα, καὶ πάντα μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ταύτῃ ἰσὶ τῆς ψυχῆς δ' ἀπονεκρωσάμενος, ἔστιν ἢ μὴ ἐπινοέειν τὴν ψυχῆς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι, ἴσ' αὐτῶν ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν.

Περὶ αἰσθοῖας.

ΚΕΦ. 7.

ΑΦ' ἐκείνου τῶν ἐπινοέται ἀπολιθωσῶν, ἴσ' αὐτῶν ἐπὶν ἴσ' αὐτῶν ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν. εἰ δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν φασὶν ἔμετα, καὶ πάντα μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ταύτῃ ἰσὶ τῆς ψυχῆς δ' ἀπονεκρωσάμενος, ἔστιν ἢ μὴ ἐπινοέειν τὴν ψυχῆς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι, ἴσ' αὐτῶν ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ἀφιστάσθαι ἀπολιθωσῶν.

τας, οἷα λαοπόνησαν τῆ δυνά-
 μεις τῆ ὀφθαλμῆ, καὶ ἔγωγε
 ὄφθαλμος, ἐδιδίξην. τίς δ' εἰ καὶ
 ἀμερότερος ταῦτα ποιήσῃ,
 φῶς ἢ μὴ ποιήσῃ, ἐπὶ ἔ-
 γωγε ὄφθαλμος ἢ οὐκ ἀμέρο-
 στες ποῦτο σῶς κείνο, καὶ
 κείνο σῶς ποῦτο; ἢ τίς δ' ὁ
 ἀμέροστος τίμω μείζοντα
 σῶς τὸν κολόν, καὶ τὸν κολ-
 λὸν σῶς τίμω μείζοντα;
 καὶ μὴ ἐξ αὐτῆς τῆς κριτα-
 σκευῆς τῶν ἐπιτελεστέων
 ἀποφαινομένη αἰσθητῶν, ὅ-
 τε τεχνίτου ἴνδος πάντως
 τὸ ἔργον, οὐχὶ δ' εἰ-
 κῆ κριτασκουσιμῶν, ἀρ-
 οῦν ταῦτα μὲν ἕκαστον
 ἐμφαίνει τὸ τεχνίτιον·
 τὰ δ' ὄρατα, καὶ ὄρα-
 σεις καὶ φῶς σῶς ἐμ-
 φαίνει; τὸ δ' ἄρβαν καὶ
 τὸ ἦλλο, καὶ ἡ σφαιρο-
 μέια σῶς τὴν συνουσίαν
 ἐκμαθεῖν, καὶ δυνάμεις
 ἢ χρηστικῆ τοῖς μέρουσιν
 τοῖς κριτασκουμένοις, ἐ-
 δὲ ταῦτα ἐμφαίνει τὸν
 τεχνίτιον; ἀλλὰ ταῦτα
 μὲν, ἢ δὲ ποιῶσι τῆς
 διαφορῆς κριτασκουσίῃ, καὶ
 τὸ οὐχ' ἀσπλῆς ἐπιπίπτον-
 τες τοῖς αἰσθητοῖς, τυ-
 ποῦμεθα ἡμῶν αὐτῶν, ἀλ-
 λά καὶ ἀλλοτρίων ὁμοίῳ π,
 καὶ ἀφαιρηθῆμεν, καὶ σῶ-
 σί ημεῶν, καὶ σωπῆ ημεῶν πέ-
 δε πνὰ δὲ αὐτῶν· καὶ νῆ
 δὲα, μεταστροφῶν ἀπ'

lem, vt sub vim illam per-
 spiciendi caderet, quæ sic
 etiam eius esset utilitas?
 Nulla penitus. Quid vero si
 vtrumque sic fecisset, lucem
 autem non fecisset? Ne sic
 quidem vlla esset eius utili-
 tas. Quis ergo est, qui
 hoc cum illo, & illud cum
 hoc coagmentarit? Quis est
 qui gladio vaginam aptarit,
 & vaginæ gladium? Ne-
 mone? Atqui ex ipsa rerum
 perfectarum structura
 pronuntiare solemus, omni-
 no artificis alicuius eas esse
 opus. Itane hæc singu-
 la artificem suum demon-
 strant, res autem aspecta-
 biles & aspectus & lux non
 demonstrant? Itane mas &
 fœmina, & vtriusque ad
 coitum alacritas, & parti-
 bus ad eam rem destinatis
 vtendi facultas: ne hæc
 quidem artificem demon-
 strant? At hæc quidem eum
 demonstrant: talis autem ra-
 tio cogitationis, vt non sim-
 pliciter rerum sensillum
 formæ nobis imprimantur,
 sed ea vi prædita, vt et-
 iam inde aliquid colliga-
 mus, & abstrahamus, vt
 sensu perceptis rebus ali-
 quid adiungamus, & quæ-
 dam per eas componamus,
 atque adeo transcamus ab
 aliis

aliis ad alia hæc finitima:
 ne hæc quidem permouere
 queunt aliquos, eoque ve-
 recundix adigere, ne arti-
 ficem deserant? Explicent
 ergo nobis quid illud sit,
 quod hæc singula peragat? aut
 qui fieri possit, vt res tam
 mirabiles & artificiosæ, te-
 mere ac fortuito exstiterint?
 Quid ergo? in nobis solis
 hæc eueniunt? multa qui-
 dem in nobis solis, quæ
 præcipue necessaria fuerunt
 compori rationis animan-
 ti: sed & multa reperies,
 nobis communia cum brut-
 tis. Nunquid ergo illa, res
 quæ fiunt, intelligunt? Ne-
 quaquam. aliud enim est rei
 vsus, aliud intellectus. Ac
 illa Deus sic instruenda cen-
 suit, vt visa sequerentur: nos
 vero, vt rerum vsum intel-
 ligeremus. Itaque satis illis
 est edere, bibere, quiescere,
 procreare, aliæque cuiusque
 illorum functiones. Nobis
 autem, quibus intelligendi
 quoque vim ille tribuit,
 non item hæc sufficiunt.
 Nisi enim rite & ordine, &
 naturæ cuiusque rei ac rati-
 onis conuenienter egerimus,
 nequaquam nostro sine
 nocemur. Quorū enim ratio di-
 uersa est, eorū & officia & fines
 sunt diuersi. Cuius ergo ratio
 ad vsum tantum est destinata:

ἀλλὰ εἰς ἄλλα τὰ ἔγω-
 γῶς παρακείμενα. οὐδὲ
 ταῦτα ἡγεῖται κινήσει πνας
 καὶ διατρέψαι σῶς τὸ μὴ
 ἀπολιπεῖν τὸν τεχνίτιον;
 ἢ ἐξηγησάμεθα ἡμῶν, ἢ
 τὸ ποιῶν εἶναι ἕκαστον τού-
 των· ἢ πῶς οἴοντε τὰ ἔ-
 γωγε θυμαστέα καὶ τεχνίτιον
 εἰκῆ καὶ δὲ τρυφώμεθα γίνε-
 σθαι. τί ἐν; ἐφ' ἡμῶν μένον
 γίνεσθαι τρυφῶν; καὶ πῶς μὲν
 ἐπὶ μένων, ὧν ἐξαίρετως
 χρείων εἶχε τὸ λογαζέον ζῶον.
 πῶς δὲ ἡγεῖται ἀρετήεις ἡ-
 μῶν καὶ σῶς τὰ ἄλογα. ἀρ-
 οῦν καὶ παρακίησθαι τίς
 γνωρίζουσι σῶς; ἐδιδίξην.
 ἀλλο γάρ ἐστι χρῆσις, καὶ ἄλλο
 παρακίησθαι. εἰσείνω
 χρείων εἶχε ὁ θεός, χρῶν μέ-
 νων τῶν φαντασιῶν ἡμῶν
 ἢ, παρακίησθαι τῆ χρῆ-
 σί. ἀλλὰ τὸν σῶς οἰοῖται μὲν
 δεχεῖ τὸ ἐδιδίξην καὶ πίνειν, καὶ
 ἀναπαύεσθαι, καὶ ὀχλοῦν, καὶ
 τ' ἄλλα ὅσ' ἐπιτελεῖ αὐτῶν
 ἕκαστον ἡμῶν εἰς οἷς καὶ τὴν
 παρακίησθαι ἡμῶν δυνά-
 μιν ἐδιδίξην, σῶς ἐπὶ, ταῦτ'
 ἐπικρατεῖ· ἀλλὰ οὐ μὴ καὶ σῶ-
 πον καὶ τετραμῶνας, καὶ ἀκο-
 λούτως τῆ ἐκείνου φύσει, καὶ
 κριτασκουσίῃ σῶς ἀπὸ μέρου, ἐπὶ
 ἢ τῆ τέλους τῶς ἐξομῆσθαι
 εἰσπῶν ἂν γὰρ αἱ κριτασκουσίαι
 διαφορῆ, ταῦτων καὶ τὰ ἐρ-
 γα, καὶ τὰ τέλη ἐποίνων ἢ
 κριτασκουσίῃ μένον χρῆσις ἢ

ποι καὶ θεράνεις, ἔς ἑμέ·
 καὶ ἐξήλωνε καὶ ἐμάταρε.
 καὶ ἢ αὐτοῖς, μηδένος ἔτι
 κερταροτότου; ἢ δὴλον, ὅτι
 ἐντετυλίμβιος αὐτοῦ ἀνδρῶν.
 ἐν ἐν παρῶτον μὲν ἐν αὐτῷ
 ἐργάτο Ηρακλῆς, ἐν αὐτῷ ἢ
 πικρῶτη καὶ ἠσυχία νυκτά-
 ζων ἄλον τὸν βίον. εἰ ἢ καὶ
 ἐργάτο, τί ἔφαλλον αὐτῶ; ἢ
 δὲ ἡρῆσις τῶν βορραμένων ἔ-
 κείναι, καὶ τῆς ἀλλης ἀλλῆς
 καὶ κερταροτοῦ καὶ ἠσυχίας ἠ-
 σιῶς, εἰ μὴ ἑαυτοῦ ἴνας αὐ-
 τὸν κερταροτοῦ καὶ ἠσυχίας δι-
 σιῶσι καὶ ἐργάτων; ἢ ἐν;
 αὐτῷ τῶν τε σὲ δεῖ κερτα-
 ροτοῦ, καὶ ζῆτεῖν πόθεν
 λέοντα εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν
 κέρταρον τὴν αὐτοῦ, καὶ σὺ,
 καὶ ἕδραν; μαρτῆα τοῦτο, καὶ
 κερταροτοῦ ἠσυχίας δὲ, καὶ ἠ-
 σιῶς, ἀλλῆς ἐστὶν αὐτῶν ἢ
 τὸ δεῖξαι καὶ ἠσυχίας τὸν
 Ηρακλῆα. ἄρα ἐν καὶ σὺ τὴν
 αὐτῶν ἀποδομῶν, ἀποδομῶν
 εἰς τῶν δυνάμεις, αὐτῶν ἐργῶν
 καὶ ἀποδομῶν, εἰπέ· φέρε νῦν
 ἐξ ἐμοῦ, ἢ ἔλας, κερταροτοῦ.
 ἐργῶν παρὰ σὺν ἐμοῦ ἐν σὺ
 καὶ δεδιδυμῶν, καὶ ἀφορμῶν,
 κερταροτοῦ τὸ κερταροτοῦ τῶν
 ἀποδομῶν ἐμοῦ. ἔ; ἀλλὰ
 κερταροτοῦ, τὰ μὲν, μὴ
 συμβῶν, κερταροτοῦ τῶν δὲ
 συμβῶν ἐνεκε δδδδδ
 μῆρι, καὶ κερταροτοῦ, καὶ κερ-
 ταιοντες· εἰπέ τῶν θεοῖς ἐργ-
 κερταροτοῦ, τί κερταροτοῦ ἐπὶ
 ἄλλο αὐτῶν

nes & feri, quos ille expulit
 & expurgavit? quidnam fecis-
 set, si nihil huiusmodi exstis-
 sisset: nonne stragulis inuolu-
 tus dormisset? Itaque primum
 non factus fuisset Hercules, in
 talibus deliciis & otio stertens
 per omnem ætatem. Deinde
 ut factus esset, quæ fuisset il-
 lius utilitas? quis usus brachio-
 rum eius? quis tanti roboris?
 quis tolerantia & animigenerosi
 nisi tales conflictationes
 eum ad talia certamina exci-
 tasset atque exercuissent?
 Quid ergo? hæc te illi parare
 oportet: ac dare operam, ut ali-
 cunde leonem in eius agrum
 introducas, & aprum, & hy-
 dram? Stultitiæ illud quid-
 em, atque insanie fuerit.
 Cum vero exsticissent, inuen-
 taque essent: peropportuna
 fuerunt ad Herculem demon-
 strandum, & exercendum. Age
 igitur & tu his animaduerti-
 sis, inspicie facultates quibus
 es præditus, easque intruitus,
 dic: Inuehe nūc, ὁ Iupiter, que-
 uis casum. Habeo enim instru-
 menta a te data, & occasiones,
 quibus id consequar, ut quic-
 quid acciderit, ornamento mihi
 esse possit. sed vos hæc quidem
 recufatis: sed partim ne quid
 accidat tremētes desidetis, par-
 tim ob ea que acciderūt euilū-
 tes, lugētes & gemētes. Postea
 Deos incusatis. Quid enima-
 liud fe-

quid sequitur talē mollietiem,
 nisi impietas? Enimvero Deus
 non modo facultates nobis
 eas dedit, quibus omnes euen-
 tus ferremus animis neque
 abiectis neque fractis: sed, quod
 erat boni regis & veri patris,
 eam rem ita tribuit, ut neque
 prohiberi neque cogi neque
 impediri posset: ac totam no-
 strā potestati commisit, ne si-
 bi ipsi quidem vi aliqua reli-
 cta, ad eam vel prohibendam
 vel impediendam. Hæc cum
 libera & propria habeatis, eis
 non utimini: neque animadu-
 uertitis, quæ acceperitis, & a
 quo: sed lugentes fedetis, & ge-
 mentes, alij erga ipsum da-
 torem excæcati, neque aucto-
 rem beneficij agnoscentes:
 alij præ mollietie ad que-
 las & incusationes ipsius
 Dei auersi? Enimvero ad
 animi magnitudinem & for-
 titudinem suppetere tibi oc-
 casiones atque instructiones
 non, id ego tibi demon-
 strabo: ad conquerendum
 autem & accusandum, quas
 occasiones habeas, id tu mihi
 demonstrato.

λοιπόν τῆς ἑαυτοῦ ἀρηνείας
 ἢ καὶ ἀσεβείας, καὶ τῶν
 θεῶν οὐ μόνον ἔδωκεν ἡμῶν
 τῶν δυνάμεις ταύτας, καὶ
 αὐτῶν οἰσμοῦ καὶ τὸ ἀποδομῶν
 νον, μὴ ταπεινοῦ μῆρι, μηδὲ
 συκαλέμβιοι ἕστ' αὐτῶν, ἀλλ'
 ὁ αὐτῶν βασιλείας καὶ
 τῶν ἀλλοθείας πιστῶν, ἀ-
 κώλυτον τοῦτο ἔδωκεν, αὐα-
 νάσιστον, ἀπτεροπιδίον, ἄ-
 λον αὐτῶν ἐφ' ἡμῶν ἐποισσῶν.
 οὐδ' αὐτῶν πρὸς τῶν
 ἰσχυρῶν ἀποδομῶν, ὡς κερτα-
 ρου ἢ ἐμποδοῦσι ἑαυτῶν ἐργ-
 τες ἐλπίσῶν, καὶ ἀμάρτυ-
 οὐ ἡρῆσις αὐτῶν; αὐτῶν ἐφ-
 ἑδάνεσθε, ἵνα εἰλήφασθε, καὶ
 πιστῶν τῶν; ἀλλὰ κερτα-
 ροῦ πιστῶν, καὶ κερταροτοῦ,
 οἱ μὲν κερταροτοῦ τὸν δδδδδ
 ἀποδομῶν μῆρι. μηδὲ ἐπα-
 ρηνώσκοντες τὸν δδδδδ
 οἱδ' ἕστ' ἀρηνείας εἰς μέμ-
 ψεις καὶ τῶν ἐγκλημάτων τῶν
 θεῶν ἀσεβεῖ μῆρι, καὶ τῶν
 κερταροτοῦ μεγαλοφυξίαν μῆρι καὶ
 ἀνδρείαν, ἐγὼ σοὶ δεῖξω,
 ὅτι ἀφορμῶν καὶ πιστῶν αὐτῶν
 ἔχεις· κερταροτοῦ τὸ μέμψῶν
 καὶ ἐγκλημάτων πῶν ἀφορμῶν
 ἔχεις, σὺ δὲ μοι δεῖξιν.

De earum propositioinum qua
 λόγῳ μεταπίπτοντες καὶ ἕστ'
 ἡμῶν dicuntur, ac similitum
 ἡμῶν.

Περὶ τῆς κερταροτοῦ τῶν μετα-
 πίπτοντων καὶ ἕστ'
 πῶν, καὶ τῶν
 ἡμῶν.

Ηπειδὴ τὸς μελεπίπτον·
 τὸς καὶ ὑποθέμενος, ἐπὶ
 δὲ τῶν ἡρωτικῶν περιώνοντες,
 καὶ πάντως ἀνάως τὸς τοιαύ-
 τους λόγους πρὸς μωτεία,
 λανθάνει τὸς πολλοὺς ἀπὸ
 κτηνήωντος ἔσο. Ζήτῃ μὲν
 ἡδὲ ἐπὶ πάσις ὕλησι, πῶς αὖ
 δευτέρῳ ὁ κελός καὶ ἀγαθός
 πῶν διέξοδον, καὶ ἀναπροφύλλω
 πῶν ἐν αὐτῇ κτηνήωντων
 οὐκ ἔστι ἢ τοῦτο λεγέτωσαν,
 ἢ πὸς οὐσι κτηνικαί εἰς ἐρώτη-
 σιν καὶ ἀποκρίσιν ὁ σωθὲν αἴος·
 ἢ ὅτι συσφραγίς, καὶ ἐπιμελή-
 σται τοῦ μὴ εἶναι, καὶ δὲ ὡς
 ἔτυχε ἐν ἐρωτησὶ καὶ ἀπο-
 κρίσιν ἀναστέφει. μὴ τοῦ-
 τω δὲ μηδέτερον ἀσπασθὲν
 χρημῖσι, ἀναγκασθὲν ὁμολο-
 γεῖν, ὅτι ἐπιπλεῖν ἴνα ποιη-
 τεον πῶν τῶν τούτων, ἀπὸ
 οὐκ ἐπιπλεῖν πρέφεται ἐρω-
 τησὶ καὶ ἀποκρίσιν. ἢ ἡδὲ
 ἐπαγγέλλεται; ἐν λόγῳ πῶ-
 ληθῆναι ἡθέλωμαι, καὶ ψυδῆ
 αἴρειν, καὶ ἀδύλα ἐπέχειν.
 ἀρ' οὐκ ἔστι τοῦτο μένον
 κτηνῶν; δευτέρῳ, φησιν. οὐ-
 κ' ἐν τῶν βουλομένων ἐν ἡρω-
 τῇ νομίσματα καὶ μὴ ἀποπι-
 πτεῖν, δευτέρῳ τοῦτο ἀναφύ-
 σται, διότι τὸς μὲν δου-
 μους ἀναγκασθὲν πρὸς ἀδύ-
 λω, ὡς ἀδύνατον ἀποδο-
 κίμαται; ἢ ὅτι δευτέρῳ. ἢ οὐκ
 δευτέρῳ ἀναφύσται; ἢ
 καὶ ἀλλο, ἢ δουλομασθὲν δο-
 κίμαται καὶ τε καὶ ἀποκρίσιν

TRACTATIONEM ORATIONEM
 nem habent & conditionem,
 atque etiam interrogationi-
 bus concludunt, omnium de-
 nique id genus : ad officium
 pertinere, vulgus ignorat.
 Nam in quavis materia quaerimus,
 quo pacto vir bonus in
 explicatione illius & usu con-
 uenienti, prospero successu v-
 tatur. Aut igitur hoc dicant,
 virum bonum interrogationem & respon-
 sionem auerari : aut, si eo descenderit, non
 curaturum, ne temere ac fortuito
 in responsionibus & inter-
 rogationibus versetur. Quod
 si neutrum horum admittit,
 necesse habet confiteri, locos
 eos aliquo modo conside-
 randos esse, in quibus inter-
 rogatio & responsio maxi-
 me versatur. Nam quid
 proficitur? se in oratione
 vera positurum, falsa repu-
 diaturum, de obscuris du-
 bitaturum. Nunquid hoc
 solum didicisse satis est?
 Satis, inquit. Ergo ei et-
 iam qui in usu numisma-
 tum frustrari non vult, hoc
 audisse satis est: probas drach-
 mas esse accipiendas, impro-
 bas repudiandas? Non satis.
 Quid ergo huic adiungendum?
 Ecquid aliud, quam
 factas probas & improbas
 drachmas probandi & discernē-
 di? E. go

di? Ergo nec in sermone satis
 est illud quod dictum est: sed
 opus est veri, falsi & obscuri
 discernendi facultate? Opus
 est. Post hæc quid præcipitur?
 In oratione id quod a te con-
 cessis admittendum esse. Age,
 nūquid & hic satis est hæc nos-
 se? Non est satis: sed & cogno-
 scendum, quo modo aliquid
 aliquibus sit consentaneum,
 & quando vnum vni sit con-
 sequens, quando pluribus
 communiter. Videndum igitur,
 ne & hoc assumendum
 sit, qui oratione prudenter
 uti velit, quique cum ipse sin-
 gularum rerum demonstra-
 tiones afferre, tum demon-
 strationes aliorum intelligere:
 neque a sophistis decipi stu-
 deat, vt eorum argutias pro
 demonstrationibus amplectatur.
 Haud igitur animaduertimus,
 tractationem concludentium
 quoque orationum ac modorum,
 earumque exercitationem esse ne-
 cessariam. At vero fit, vt quas
 propositiones recte concessi-
 mus, ex his aliquid concludatur.
 Quod vt falsum sit: nihilominus
 tamen inde concluditur.
 Quid igitur agendum?
 num admittendum mendacium?
 id vero fieri qui potest?
 imo dicendum, ea
 quæ confessi sumus, non recte

κῶ τῶν δουλομασθὲν τε καὶ
 ἀδύνατον δραχμῶν; οὐκ
 ὀν καὶ ἐπὶ λόγῳ σωθὲν δε-
 κεί το λέγειν, ἀλλ' ἀναγκ-
 αὶ δουλομασθὲν γινέσθαι, καὶ
 ἀποκρίσιν τοῦ ἀδύνατου
 καὶ τοῦ ψυδῆτος, καὶ τοῦ
 ἀδύνατου; ἀναγκ. ἐπὶ τοῦ-
 τῶν ἢ πρὸς ἀδύνατον; ἐν
 λόγῳ τὸ ἀδύνατον τοῖς
 δευτέρῳ ὑπὸ σοῦ κελός,
 πρὸς ἀδύνατον. ἀρ', δευτέρῳ
 κῶν τῶν τοῦτο γινέσθαι; ἢ ὅτι
 δευτέρῳ. δευτέρῳ δὲ δευτέρῳ,
 ἢ ὅτι ἀδύνατον γινέσθαι,
 καὶ πότε μὲν ἐν ἐν ἀνα-
 λουθῆναι, πότε δὲ ἀδύνατον
 κῶν ἢ μὴ πότε ἐν καὶ τοῦτο
 ἀναγκῆ πρὸς ἀδύνατον, τὸν
 μέλλοντα ἐν λόγῳ σωθὲν
 ἀναφύσθαι, καὶ αὐτὸν τὸ
 ἀδύνατον εἶναι ἀδύνατον,
 καὶ τοῖς ἀποδεικνύσθαι πρὸς
 ἀδύνατον μὴ εἶναι τῶν
 σοφιστικῶν ἀποκρίσιν
 σωθὲν, ὡς ἀδύνατον ὄντων;
 ἢ ἐν ἐλθῶν ἡμῖν, ὡς ἢ ἀπὸ
 τῶν σωθὲν τῶν λόγων καὶ
 τῶν πρὸς ἀδύνατον καὶ γυ-
 μνασῖα, καὶ ἀναγκῆ ἀπο-
 φησεν. ἀλλὰ δὲ ἔστιν, ἐφ'
 ὧν δευτέρῳ ὑμῶν καὶ λήμ-
 μαται, καὶ συμβαίνει τὸ ἐξ
 αὐτῶν ψυδῆτος δὲ ὄν, ἐπὶ
 ἢ πῶν συμβαίνει. ἢ ἐν ἀδύνα-
 τῶν ποιεῖν; ἀπὸ ἀδύνατου
 τὸ ψυδῆτος; καὶ πῶς οἶον τῶν
 ἀλλὰ λέγειν, ὅτι ἐξ ὑμῶν
 πρὸς ἀδύνατον τὸ ἀδύνατον

ρημα; και μηδ' εδδ' εθετο δι-
 ονται. αλλα' οτι ε' ουμειναι
 εδδ' των παρομοιωρηματων
 εδδ' εδδ' εθετο διδοται. η εν
 επι θεωτων πικιτων; η μη
 ποτε ως εδδ' δεκει το δανεισ-
 θαι. αως το επ' εφειλεν,
 αλλα' δεει' ασεσειναι η το επι-
 ρημεν επι' ε' δανειου. η μη
 δεει' εδδ' αυτο. ε' τας οσα
 δεκει αως το δειν παρομο-
 ρειν επιθερηματον, το δεδι-
 κειναι τα λημματα, δεει' εδδ'
 επιρρημεν επι' ε' παρομοιο-
 σις αυτων. η δε' εδδ' αυτων
 εδδ' αυτων εις τελ' ε', οποια
 παρομοιοση, πασαι αυτα η
 ημεις επι της παρομοιοσε-
 ως επιρρημεν, και το ανηλου-
 θον αυταις ασεσθησεται. ε-
 δε' ηδ' ημειν' επ', ουδε' και' η-
 μεις συμβαινι' εθετο το επι-
 θερηματον, επειδη της συγ-
 κλησεως των λημμάτων ά-
 πιστημ. δεει' ουδ' και τα
 ποιαυτα των λημμάτων
 ιστησται, και τιν' ειω-
 τωλ μεταβολη τε και με-
 ταπισωσιν αυτων, και' εδδ'
 εν αυτη τη ερωτησει, η τη
 απουλοσι, η τη συγκληοσι-
 δει, η εν' αυτω ειω-
 κω, λαμβανοντα ως μετα-
 πιασις, αφορηνη παρεξη-
 γις αυθητοις του παρισ-
 σταται, μη βλεπουσ το α-
 κηλουθον. ην' ε' ενει; εν
 εν ταυτα ειωτρω μη πα-
 ρω το κρητην, μη ε' εικη,

fuisse concessa. Atqui ne hoc
 quidem datur. Dicatur ergo,
 non concludi hæc ex iis quæ
 concessa fuerint. At ne hoc qui-
 de datur. Quid ergo in his est
 agendum? an non, ut non satis
 est mutuo summissæ, ad hoc ut
 adhuc debeas, sed illud etiam
 adiungendū ut ære alieno ob-
 strictus maneas, idq; nondum
 dissolueris: sic propositionum
 concessio, non satis est ut con-
 cedatur id quod infertur, sed
 & insistendum est earum con-
 cessione. Quæ si ad extremum
 usque tales permanserint, qua-
 les sunt concessæ: omnino ne-
 cessarium est, concessionē nos
 habere ratam, & id quod est eis
 consequens amplecti. Neque
 enim nobis id adhuc, neque
 arbitrato nostro concluditur
 quod infertur, postquam a cō-
 cessione propositionū recesser-
 imus. Est igitur & huiusmodi
 propositionum ratio, earum-
 que mutatio & retractatio
 perquirenda: qua is, qui eius-
 modi retractationes arripit,
 in ipsa interrogatione, aut
 responsione, aut conclu-
 sione, aut alia quapiam re
 eius generis, occasionem
 perturbationis præbet inco-
 gitantibus, dum non vi-
 dent quid consequatur. Qua
 de causa? Ut in hoc loco
 non temere, neque aliter
 quam decet, neque confu-
 se ver-

se versemur. Atque id i-
 ptum & in hypotheseibus &
 hypotheticis orationibus est
 sciendum. Aliquando enim
 necesse est, hypothesein postu-
 lare, qua veluti scala qua-
 sã ad ea quæ ordiæ sequuntur, trã-
 scatur. Nunquid ergo quælibet
 data hypotheseis concedenda
 est, aut non quælibet? Quod si
 non quælibet, quænam? [Qua
 de re deliberatur? de officio?] Si
 vero concessus is: estne perpe-
 tuo standum eo quod concess-
 feris: an aliquando ab eo reced-
 dendum? ac cōsequentia qui-
 dem admittenda, pugnantia
 vero repudianda sunt? Næ. At,
 inquit aliquis, efficiam ut ad-
 missa hypothesei rei quæ fieri
 potest, ad id perducaris quod
 fieri nequit. Cum hoc cordi-
 tus homo rei sibi nihilne esse
 voley, sed eius disputationem
 & colloquiū avertabitur? Quis
 vero alius superest, qui vti pos-
 sit oratione, tam interrogandi
 quã respōdendi peritus? atque
 adeo talis, ut neq; decipi, neq;
 fallaci cōclusionē in fraudē il-
 liciti possit? Imo eū eo ager: sed
 nõ in eo elaborabit, ne temere
 & secus quã philosophū dece-
 at, ac fortuito in oratione ver-
 setur? Quo pacto ergo adhuc
 talis est, qualē eū esse oportere
 intelligim? At sine tali aliqua
 exercitatione & instructionē
 sum tueri locū poterit? Ostē-

μη δὲ συγκαταστήσας ἀνα-
 στραφείηται.
 Καὶ τί αὐτὸ ἐπὶ τῶν
 ὑποθέσεων, καὶ τῶν ὑποθε-
 τικῶν λόγων. ἀναστρέφοντες
 εἰσιν ὅτι, ἐπιτηδεύειν ἡ καὶ
 ἡσυχάζειν, ὡς αὐτὸ ἐπιτηδεύειν τῶν
 ἐξ ἧς λόγῳ. πῶς οὖν οὐ
 δοκίμασαν συγκαταστήσειν, ἢ
 οὐ πῶς οὐ καὶ εἰ οὐ πῶς
 οὐ, τίνα αὐτῶν πῶς ἢ ὁπότε-
 ψις; αὐτὸ καὶ τὴν ἡσυχίαν. συ-
 γκαταστήσειν δὲ, ἡμῶν
 εἰσάγειν ἐπὶ τῆς προσηγορίας
 ἢ ἔστιν ὅσα δόξαται, καὶ
 εἰ ἀκλόγητα ἀποσπασθέντα,
 καὶ τὰ συγκαταστήσειν
 δευτέρως; καὶ. ἀλλὰ λόγῳ
 πῶς, ὅτι ποιήσω σε δαυα-
 εἶδ' δεξάμενον ὑποθέσειν,
 ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ κρητην.
 αὐτὸς εἶπεν οὐ συγκαταστήσει
 φρόνιμῳ, ἀλλὰ φρόνι-
 μῳ ἐξέτασιν καὶ ἡσυχίαν.
 καὶ ἡς ἐπ' αὐτῶν
 εἶπ' ὅτι, λόγῳ χρηστικῶς, καὶ
 δεινὸς ἐρωτησὶ καὶ δόξα-
 κησὶ, καὶ ἢ διὰ ἀντιθέσε-
 πῶς τε καὶ ἀσφίσι. αὐ-
 ἀλλὰ συγκαταστήσει μὲν, ὡς
 ἐπιτηδεύειται, δε, εἶδ' μη
 εἰμὴ καὶ φιλοσοφῶν καὶ ὡς
 ἔπληρον ἀναστρέφεται ἐν λό-
 γῳ. καὶ πῶς ἐπὶ ἐπὶ τοιοῦ-
 τῶν, οἷον αὐτὸν ἐπιτηδεύ-
 ῶν; ἀλλὰ αὐτὸ ἡσυχίαν
 τῆς γυμνασίας καὶ παρῶ-
 σις ὡς φυλάττειν εἰς τὸ
 εἶναι τὸ ἐξ ἧς; εἶπεν δὲ κιν-

ναμεις η επιζητητικη & πηρω-
 νολογικη, και μελις ει τηρω
 γυμνασιος επιπαλειον, και υ-
 να & ουσεπειειαν δασπ η νο-
 μερτων απεσπλωσοι οπι & ου
 τω κρησλου πωτοι δωναμεις
 επισφραλης θεις απεσπλωτοις
 και αωθενεσι απεσφρωρμηη,
 απεσ τω επαρεμ κη λωνδισση
 επ αυτη η ποια ηδ αυ υς επι
 μηρωη, πεισση τον νεον τον
 αν τεστοις Διφφεργητα, οπι ε
 δεει απεσδηκλυ αυ τον οικει-
 ναν ηλνιδ, αλλ ουεινα αυ-
 τω απεσδεναι; ερη δε παν-
 τω τας λογους τεστας κηπα-
 νηστας, επημερως ημιν κη
 παφωσι μωος απεσπαλει, μηδ
 αυ υς ηδ αυ υς απεσπηει
 παυτη, κωσωμιν ησων υνος
 δσπολειεμ μωη, πεδ δσπεκε.
 κλικε; Τι εν Πλωτων, φι-
 λοσοφω στω λω; Ιπωσφ-
 τησ ηδ ιωσφωσ στω λω; αλλ ο-
 ρεσ, πωσ φωσφει Ιπωσφω-
 τησ; μη υ εν Ιπωσφωτησ
 ετω φωσφει, κωσφω ιωσφωσ εστι
 τι εν μιν ηδ πεσφωστω,
 ελωσ επι τω αυτων αυρω-
 των συνδραμωσ; ει η κωλδω
 λω Πλωτων, & ιρωρθε, εδεε
 κωμει κηημωον κησπαιν,
 ινα κωλδωσ ηρωμω, η ινα ι-
 ρωρθε, ωσ τεστω αυρωμωον
 απεσ φιλοσοφω; επει υς
 φιλοσοφω; αρω & κωλδω
 λω, κη φιλοσοφω; εηλειεσ
 κωσδανιδ, & Διφφεινα, κη-
 τω υ οι αυρωποη γινοντω φι-

cendi probaliter eoque ma-
 ior si exercitatione diuturna
 acuatur, & bella quaedam ver-
 borum species adiungatur. Nā
 in vniuersam, quælibet facultas
 hominibus indoctis & in-
 firmis magnam affert pericu-
 lum, ne propter illam efferan-
 tur & insolescant. Nam qua
 ratione adolescenti his rebus
 præstanti, persuaderi iam po-
 terit, non ipsum illis facultati-
 bus, sed illas ipsi additamenti
 vice esse oportere? An non dis-
 putationibus his omnibus cō-
 culcatis, elatus & inflatus no-
 bis obambulabit, nequē feret
 eum qui admonere instituat,
 quid ei desit, quo deflexerit?
 Quid ergo? Hippocrates medi-
 cus non fuit? an vides vt dicat
 Hippocrates? nunquid ergo
 Hippocrates sic dicit, quate-
 nus medicus est? Quid ergo
 res inaniter misces, in iis-
 dem hominibus coniundas?
 Quod si formosus fuit Pla-
 to, & robustus: mihi quo-
 que per otium elaboran-
 dum fuit, scilicet vt for-
 mosus, aut etiam robustus
 euaderem? quasi id ad phi-
 losophiam necessario requir-
 ratur, cum quidam philo-
 sophus simul & formosus
 fuerit. Non discernes at-
 que animaduertes, qua ra-
 tione homines fiant phi-
 losophi

losophi, & quæ res alias eis
 insint? Age vero, si ego philo-
 sophus essem: vosne etiam
 claudos fieri oporteret? Quid
 ergo? euerto facultates istas?
 Abiit, neque enim videndi fa-
 cultatem euerto. Sed tamen si
 me roges, quod sit hominis
 bonum: aliud non habebō
 quod dicam, nisi certū quod-
 dam vitorum institutum.

*Quo pacto a cognitione qua cū
 Deo nobis intercedit, pro-
 gressio ad reliqua pos-
 sit fieri.*

CAP. IX.

SI vera sunt quæ de cogna-
 tione Dei & hominum di-
 cuntur a sapientibus: quid a-
 liud est hominibus reliquum,
 nisi Socraticum illud, vt nemo
 interrogatus cuius sit, se Athe-
 niensem aut Corinthium esse
 respondente, sed mundanum.
 Cur enim te Atheniensem ef-
 se dicis? ac non potius ex
 illo dauraxat angulo ortum,
 in quem proiectum fuit tu-
 um cum nasceretur corpuscu-
 lum? Nonne constat, no-
 men Atheniensis & Corinthij
 te tibi assumere ab eo loco,
 cuius maior est auctoritas:
 quiq; non solum illum angu-
 lum totamq; domum tuam
 continet, sed omnino illud et-
 iam spatium, vnde maiorū tuorū
 enus ad te propagatum est?

λίσσοι, και υνα αυδωσ αυ-
 τωσ παρσων; αρω ει δε ερω
 φιλοσοφω ημιν, εδεει υμασ
 και κωλδωσ ηρωδωσ; τι εν
 αυρωμω υς δ αυρωμωσ παυ-
 τωσ; μη ηρωιδω. εδεει ηδ τω α-
 ρωτω λω. ορωσ δε, αυ με
 κωσπηνη, υ εν αυρωτον υδ
 αυρωπωσ; στω ερωσ ει αλλω
 ειπειν, η οπι πτω απωρρεσι.
 φωστωσων.

Πωσ δαπ ε συρνεει ημωσ.
 ειναι τω θεω, επελρω
 αυ υς επι τω
 εησ.

ΚΕΦ. Θ.

EI ταυτα ειναι αληθη πε-
 ρωσ της συρνεειασ τω
 θεω και αυρωμωων λερωμω-
 να κωσ τω φιλοσοφω, η
 αλλω δσπολειετω υς αυ-
 ρωπωσ, η τω τωσ Σωκρω-
 τωσ, μηδεποτε απεσ τον πυ-
 ρωρδρον ποδαπωσ ειναι, ει κωσ
 οπι Αθλωμω η Κοριθηω,
 αλλω οπι κωσμωσ; Διφφει η λε-
 ρωσ Αθλωμωον ειναι στωτων,
 ερη δε, εη ουεινησ μωον ησ
 ρωνιασ, εισ λω ερηφω ηρωη-
 γεν στω τω στωμωωσ; η δη-
 λωσ οπι δαπ ε κωσμωτερεσ, κη
 απεσρηνωτω ε μωον αυτω
 ουεινλω τω ρωνιω κη ολλω
 σσ τω οικιω, αλλω & α-
 πλωσ ορησ στω τω ρωμω
 απεσρηνωσ εισ στω κηλεηλωρην
 κωσ τω ρωμω κη Κοριθηω.
 C 4

ὁ πίνω τῆ διαιήσῃ ἔχουσ-
μα παρηγορηθῆναι, καὶ με-
ρωθῆναι, ὅτι τὸ μέγιστον καὶ
κυριώτατον καὶ ἀπολαυστικώ-
τατον πάντων ἐστὶ ἐπὶ τὸ
σύστημα τὸ ἐξ ἀνθρώπων καὶ
θεῶν, ὅτι εὐκείνῃ ἢ τῷ ἀσέ-
μῳ καὶ ἀσέμῳ πέναντος εἰς
τὸ πτωχότερον τὸν ἐμὸν μόνον,
ἢ εἰς τὸν πτωχότερον, ἀλλ' εἰς
ἀπαιτῆται μὲν τὰ ἐπὶ γῆς ἡ-
νώμεθα τε καὶ φουδόμεθα, καὶ
ἡ ζωὴ μόνος εἰς τὸ λογικόν
(ὅτι κρινόμεναι μόνον ταῦτα
πέφυκε τὰ θεῶν ἢ σωματι-
στροφῆς καὶ τὸ λόγον ἐπιπε-
πλεγμένον) ἀφ' οὗ μὴ εἴπη ἡ
αὐτὸν ἡσυχίαν; ἀφ' οὗ μὴ ἦδον
ἔχει; ἀφ' οὗ ἢ φοβηθήσεται
πὶ τῶν γινόμενων ἐν ἀνθρώ-
ποις; ἀλλὰ πῶς μὲν τὸ καὶ
σώμα ἢ συγγενεῖα, ἢ ἄλλων
ἡνὸς τῶν μέγα δυνάμεων ἐν
ῥάμῃ, ἡσυχίαν παρήχον ἐν ἄσ-
φελείᾳ ἀφ' ἧσυχίας, καὶ ἀσέ-
μῳ φρονήσεως, καὶ δειδακτικῆς
μολὴ ὁπῆν' τὸ ἢ τὸ θεὸν ποιη-
τῶν ἐχθρῶν, καὶ πτωχότερον, καὶ κη-
δόμενα, οὐκέτι ἢ μὲν ἐξομῆ-
σεται λυπῶν καὶ φόβων; καὶ πό-
θεν φάσκει, φησὶ, μηδὲν ἔχων;
καὶ πῶς οὐ δύσλοιοι, πῶς οὐ δρα-
πέται, τίνι πεπονητὸς εὐκείνοι,
ἀπαλλάσσονται τῷ δεσποτῶν;
τοῖς ἀρχοῖς, ἢ τοῖς οἰκέταις,
ἢ τοῖς δούλοισιν; οὐδὲν,
ἀλλ' εὐαποῖς. καὶ ὁ μὲν ἐκ ἐπι-
λείπουσιν αὐτοὺς τσοφῶν, τὸν
ἢ φιλοσοφῶν ἢ μὲν δειήσῃ, ἀλλ'

Qui igitur mundi administra-
tionem scrutatus, cognovit,
illud officium maximum &
summum, in se continere om-
nia, quod ex hominibus &
Deo constat: a quo semina
delapsa sunt, non tantum in pa-
trem tuum aut avum, sed
cum in univēsa quæ in terris
generantur & nascuntur, tum
vero in ea quæ ratione sunt
prædita: eo quod natura ita
fert, ut ea sola diuinæ con-
suetudinis societatem, ratio-
ne & mente sint adepta: cur te
nolis dicere mundanum? cur
non Dei filium? cur quic-
quam timeas rerum humana-
rum? Nam cum Cæsaris
cognatio, aut alterius alicu-
ius Romanorum procerum,
fatis virium habeat, ut in tu-
to & sine contemptu vivere
possimus, sineque omni metu:
Deum habere auctorem &
patrem & curatorem, id vero
nos tristitia metuque liberare
non poterit? At unde comedam,
inquit, cum nihil habeam? quomodo
serui, quomodo fugitivi,
qua illi re freti recedunt a
dominis? num agris, aut
seruis, aut pecuniæ copiis?
nulla alia re, nisi semeti-
ipsis. Et tamen non deest eis
victus. Philosophum autem
oportebit scilicet aliis fre-
tum & acquiescentem, profi-
fici

fisci peregre, neque ipsum
sui gerere curam, & brutis
animantibus esse deteriorem
& timidiorē: quorum sin-
gula semetipsis contenta, ne-
que victu suo carent, neque vi-
tæ ratione, accommodata na-
turæ suæ & consentanea: Ego
quidem censeo, natu grandiori
sidentem hic esse, non id a-
genti, ut ne humilibus firis a-
nimis, aut abiectis & sordidis
cogitationibus occupati de-
vobis ipsis: sed ne qui tales ex-
sistant adolescentuli, qui co-
gnatione deorum agnita, qui-
que intelligentes, nos vinculis
quibusdam constrictos esse
corporis huius, & possessionis
quam corpus requirit, earum-
que rerum quæ propterea no-
bis ad constituendam rem fa-
miliarem & vitæ consuetudi-
nem necessariæ sunt: ista ut o-
nera quædam & molesta & in-
utilia abiicere cupiant, & ad
cognatos suos proficisci. Hoc
certamen magistro vestro &
præceptorī, si quis esset, de-
certandum fuit, ut vos qui-
dem adessetis, dicentes: E-
pistete, nos corpusculi hu-
ius vincula tolerare diutius
nō possumus, ut simus cibum
potumque dando; & quietem
præbendo, eoque repurgando
occupati: & propter ipsum, a-
liis atque aliis nos accommo-
demus. Nonne hæc indifferen-

λοις περιβῆναι, καὶ ἐπινο-
πωδόμενον διαδοχῆμεν, καὶ μὴ
ἐπιμαλῆσαι αὐτὸν αὐτῶν; καὶ
τῶν θηρίων τῶν ἀλόγων εἶνευ
χρεῖσται καὶ δειλότατον, ὅν
εἶσαν αὐτὸ αὐτῶν δίκαιον
νον, ἔπε φρεσὶς διαρεῖ τις οἰ-
κείας, ἔπε διεξελθῆς τῆς
κατακλιθῆς καὶ τῆς φωνῆς; ἡ
μὲν οἴμει, ὅτι ἐξ ἐκαστοῦ
πρὸς εὐταροῦ ἐπιπέσει, οὐ
τῆτος μηδὲν ἄλλο ὅπως μὴ
ὑπονοσοῦν ἴσεται, μηδὲ τα-
πεινῆς μηδὲ ἀργυρῆς τινος
ἀφ' ἧσυχίας ἀφ' ἧσυχίας
αὐτοῖς ἀπὸ ἑαυτῶν ἀλλὰ μὴ
πινεῖς ἐμπόσιασιν τοῖς θεῶν
οἱ ἐπιγινόντες τῶν πῶς τῶν
θεῶν συγγενεῖα, καὶ ἢ πῶς
μὲν πῶς ταῦτα ἀσθητήμα-
τα, τὸ σῶμα καὶ τῶν κτήσων
αὐτῶν, καὶ ὅσα τῶν ἐνεκῶν ἀ-
ναγκαῖα ἡμῖν γίνονται εἰς οἰ-
κονομίαν καὶ ἀναστροφῆν τῶν
ἐν τῷ βίῳ, ὡς βάρη πῶς καὶ
ἀναισθητοῦ καὶ ἀχρηστῆς διαβί-
ψου θελωσιν, καὶ ἀπαληθῆν
πῶς τοῦ συγγενεῖς, καὶ τῶν
τῶν ἐδοῖ τὸν ἀνάμνα ἀγωνίζε-
σθαι τὴν διδασκαλον ὑμῶν
καὶ παιδαστῶν, εἰ πῶς ἀσθ.
ὑμῶν μὲν ἐρχοῦν ἀεθροῦς.
Επίκτητε, σοκίτη ἀναρῶμεθα
μὲν ἢ σωματικῶν τῶν δεδ-
όμενοι, καὶ τῶν τρεῖς φωνῆς καὶ
ποπιζόντες, καὶ ἀναπαύοντες
καὶ κρηταίροντες, εἴπε δι αὐ-
τῶν συμπεριφεροῦμεθα τοῖσδε
καὶ τοῖσδε. ἐκ ἀδιάρου ταῦδ.

ὡς ἐν περὶ, ὡς ἐν ἰδέα, ἔτα
 ἀπὸ αὐτῶν ἀφαιρούμενος, ὅτι
 φρούμενος, ὅτι ἐπιθυμῶμεν.
 τὰς εἰς τὸ πᾶν συναρροῦν δυ-
 ναμῶντες ἐν ἑαυτοῖς, τοῦς
 αὐτῶς παύσας δεῖν ἰσχυρῶν. ἐ-
 μὲ πῆς ἡξίωκεν ὑπερ αὐτῆς
 ἡρώματις εἰς τὴν Ῥώμην, ὡς
 ἐδόκει τοῖς πολλοῖς ἡτυχηκῶς,
 καὶ ἄσπερον μὲν ἐπιφανῆς ὡν
 καὶ ἀπὸ πᾶσι. ὅτι ἐπεὶ ἐν τῇ
 πεπληρωμένῃ ἀπὸ πόντων καὶ ἀφαι-
 ρῶν ὀνταύτην. καὶ ἡλὸν ἐξῆρα
 ὑπερ αὐτῆς ἡρωματις. ὅτι
 ἐπὶ ἀσπῆρας τὴν ἐπιφανῆς, ἀ-
 πείδωται μὲν αὐτῶν, καὶ ἔφη ὅτι
 ἐξ ἡ βουλήν ἡμῶν, τί ὑποστυ-
 ῆν ἡμεῶν, καὶ ἐλεηθῆναι. ἡ-
 κῶν δὲ μὲν εἰδέν ἐστιν. ἔπειτα καὶ
 Ῥωμαῖοι περὶ αὐτῶν μὲν εἰώ-
 θεαι λέγουσιν. συμῶν ἡσεται σοι
 τὸ ὑποστυῆν ὑποστυῆν δεσπό-
 ζου. καὶ μὲν ὑπερ αὐτῶν δὲ ἀ-
 κολοῦμαι, ὅτι ἀπὸ πόντων ἡ-
 ἔστιν, ἐπὶ ἡμῶν περὶ ἡμεῶν,
 περὶ αὐτῶν αὐτῶν λαβῶν δὲ ἀ-
 μῶν. καὶ ἡλὸν ὅτι ἐξ αὐτῆς
 πῆς ἐξ ἡμῶν. ἀπὸ αὐτῶν
 περὶ ἀλλοῦ λαμβάνων. ἐξ ἡμῶν
 ἐξ ἡμῶν ἐξ ἡμῶν λαβῶν τὸ
 μετὰ ἀφαιρῶν καὶ ἡμῶν, ἀ-
 ρῶν περὶ αὐτῶν λαβῶν, καὶ ἡ-
 ἡμῶν, ἡ δὲ ἡμῶν ἡμῶν, μὴ
 ἡμῶν ἐξ ἡμῶν ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν.
 ἐπὶ ἡμῶν τῶν ἡμῶν κατηρῶν.
 ἀλλ' ὅταν πῆς ἡ δὲ ἡμῶν καὶ πε-
 πεινῶς, ὑπερ τῶν πᾶσι ἀλλοῖς, ἡ
 ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν ἐπιφανῆς, ὡς
 ὑπερ ἡμῶν, τὸ πᾶσι ἡμῶν

aut intestina aut pudenda ef-
 femus, sic de nobis ipsis cogi-
 tamus: quippe qui & metua-
 mus, & cupiamus: & iis quo-
 rum opera consequi hæc pos-
 simus, adulemur, eosdemque
 formidemus. Quidam a me
 petiit, vt sua caula Romam
 scriberem, vt vulgo putabatur,
 aduersa fortuna vltus: cum pri-
 us & illustriis fuiisset, & diues,
 post autē his omnibus amif-
 lis, hic degeret. Ego scripsi pro
 eo humiliter. At ille, literis,
 cum eas legisset, mihi redditis:
 Adiuventi aliquid, inquit,
 non commiserationem a te
 petij. mihi enim nihil accidit
 mali. Sic Rufus, tentandi mei
 causa, dicere solebat: Hoc & il-
 lud a domino in te confere-
 tur. Me autem ei respondente,
 Ea humana est: Quid ergo, in-
 quit, ab illo petam, cum a te
 accipere possim? Nam qui id
 quod a sese habet, ab alio su-
 mit: is omnino vanus est, at-
 que ineptus Ego igitur, cum
 magnum & generosum ani-
 mum a me ipso possim pete-
 tere, agrum a te sumam,
 & argentum, aut magi-
 stratum aliquem? Abiit.
 Non adeo necius ero pos-
 sessionum mearum. Sed si
 quis timidus fuerit, & ab-
 iectus: pro eo quid aliud, quam
 velut pro mortuo literæ sunt
 scribendæ: hoc modo: Istius
 cadaver

cadaver donato nobis, & sex-
 tarium diluti sanguinis. Talis
 enim reuera cadaver est, & san-
 guinis sextari, præterea nihil.
 Nā si quid amplius esset, alium
 alteri calamitatis non esse cau-
 sam animaduërteret.

Ad eos qui Roma
 honoribus in-
 feruunt.

CAP. X.

SI tanta contētionē nos ad
 officij nostri comparare
 mus, quāta Romani senes in
 sua studia incubunt: fortassis &
 ipsi aliquid pmouerem? No-
 ui ego hominē me natu maio-
 rem, nunc etiā Romæ annonæ
 præfectum. Qui cum hac iter
 habuisset, ab exilio rediēs, que
 nam is mihi dixit? vt priorē
 suā vitā exagitaui: quæ de re-
 liquo vitæ cursu fuit pollicitus?
 Se vbi illuc puenisset, nihil al-
 iud operā daturū, nisi vt reli-
 quū ætatis trāquille citraque
 perturbationē exigeret. Nam
 quantulū, inquit, adhuc vitæ
 mihi est reliquum? Ego vero ei
 dixi, nō ita esse facturū: sed cū
 primū vel olfecisset Romā, fo-
 re vt exciderent ei hæc omnia.
 Quod si quis ei in aulā patue-
 rit aditus: eum latantē & gra-
 tias Deo agentē accursurū. At
 ille: Sime (inquit) Epistete, alte-
 ro pede aulā ingressū videris:
 quiduis de me exillimato. Nūc

καὶ ἡμῶν ἡμῶν, καὶ ἡμῶν
 ἡμῶν ἀφαιρούμενος, ὅτι
 φρούμενος, ὅτι ἐπιθυμῶμεν.
 τὰς εἰς τὸ πᾶν συναρροῦν δυ-
 ναμῶντες ἐν ἑαυτοῖς, τοῦς
 αὐτῶς παύσας δεῖν ἰσχυρῶν. ἐ-
 μὲ πῆς ἡξίωκεν ὑπερ αὐτῆς
 ἡρώματις εἰς τὴν Ῥώμην, ὡς
 ἐδόκει τοῖς πολλοῖς ἡτυχηκῶς,
 καὶ ἄσπερον μὲν ἐπιφανῆς ὡν
 καὶ ἀπὸ πᾶσι. ὅτι ἐπεὶ ἐν τῇ
 πεπληρωμένῃ ἀπὸ πόντων καὶ ἀφαι-
 ρῶν ὀνταύτην. καὶ ἡλὸν ἐξῆρα
 ὑπερ αὐτῆς ἡρωματις. ὅτι
 ἐπὶ ἀσπῆρας τὴν ἐπιφανῆς, ἀ-
 πείδωται μὲν αὐτῶν, καὶ ἔφη ὅτι
 ἐξ ἡ βουλήν ἡμῶν, τί ὑποστυ-
 ῆν ἡμεῶν, καὶ ἐλεηθῆναι. ἡ-
 κῶν δὲ μὲν εἰδέν ἐστιν. ἔπειτα καὶ
 Ῥωμαῖοι περὶ αὐτῶν μὲν εἰώ-
 θεαι λέγουσιν. συμῶν ἡσεται σοι
 τὸ ὑποστυῆν ὑποστυῆν δεσπό-
 ζου. καὶ μὲν ὑπερ αὐτῶν δὲ ἀ-
 κολοῦμαι, ὅτι ἀπὸ πόντων ἡ-
 ἔστιν, ἐπὶ ἡμῶν περὶ ἡμεῶν,
 περὶ αὐτῶν αὐτῶν λαβῶν δὲ ἀ-
 μῶν. καὶ ἡλὸν ὅτι ἐξ αὐτῆς
 πῆς ἐξ ἡμῶν. ἀπὸ αὐτῶν
 περὶ ἀλλοῦ λαμβάνων. ἐξ ἡμῶν
 ἐξ ἡμῶν ἐξ ἡμῶν λαβῶν τὸ
 μετὰ ἀφαιρῶν καὶ ἡμῶν, ἀ-
 ρῶν περὶ αὐτῶν λαβῶν, καὶ ἡ-
 ἡμῶν, ἡ δὲ ἡμῶν ἡμῶν, μὴ
 ἡμῶν ἐξ ἡμῶν ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν.
 ἐπὶ ἡμῶν τῶν ἡμῶν κατηρῶν.
 ἀλλ' ὅταν πῆς ἡ δὲ ἡμῶν καὶ πε-
 πεινῶς, ὑπερ τῶν πᾶσι ἀλλοῖς, ἡ
 ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν ἐπιφανῆς, ὡς
 ὑπερ ἡμῶν, τὸ πᾶσι ἡμῶν

Πρὸς τὰς ἀπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ
 ἀσπῆρας ἐπιστολῶν.
 καὶ ἡμῶν.

ΚΕΦ. Α.

EI ἔτι σφοδρῶς στυπῶν
 τὸν γένειον ἀπὸ τῶν ἐξ ἡμῶν
 τῶν ἡμῶν, ὡς οἱ ἐν Ῥώμῃ
 ἡμῶντες ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν
 αὐτῶν αὐτῶν ἡμῶν καὶ αὐ-
 τοῖς. εἰδὼς ἐξ ἡμῶν ὑπερ
 ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν, καὶ ἡμῶν ἐπὶ
 αὐτῶν ὄντων ἐν Ῥώμῃ, ὅτι
 τὸ ὑποστυῆν ὑποστυῆν
 ἀπὸ αὐτῶν. οἷα εἰπὶ μὲν, κα-
 ταστρέχων ἐπὶ ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν
 ἡμῶν βίαι, καὶ ἀπὸ τῶν ἐξ ἡμῶν
 ἡμῶν, ὅτι ἀλλοῖς ἐξ ἡμῶν
 ἀπὸ αὐτῶν ἀπὸ αὐτῶν, ἡμῶν ἡμῶν
 καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν ἡμῶν
 τὸ λοιπὸν ἡμῶν πᾶσι
 ἡμῶν ἐπὶ ἡμῶν τὸ λοιπὸν ἡμῶν
 καὶ ἡμῶν ἐπὶ ἡμῶν, ὅτι ἡμῶν
 ποιήσεις ἡμῶν ὅτι ἡμῶν ἡμῶν
 μόνον τῶν Ῥώμῃ, ἀπὸ αὐτῶν
 πᾶσι τῶν ἐπιφανῶν. καὶ ἡμῶν
 αὐτῶν ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν
 ἡμῶν ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν
 ὅτι ἡμῶν, καὶ τῶν ἡμῶν ἡμῶν
 ἡμῶν ὅτι ἡμῶν. καὶ ἡμῶν ἡμῶν
 εἰς τὴν αὐτῶν τῶν ἡμῶν, ὅ
 βέλτοι ἀπὸ αὐτῶν ἡμῶν. ἡμῶν ἡμῶν

ὁ ἐποίησε; πρὶν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ρώμην, ἀπὸ τῆς οὐρανίας ἀπορίας καὶ ἀπορίας. εἶ ἢ λατῶν, πάντων κείνων ἐξελάσσεται, καὶ λοιπὸν ἐν εἰς ἐνός ἐπιστάσει δούκην. ἡ-
θελον αὐτὸν νῦν παρεστῶς ὑποσυνήσασθαι λόγων, ἕως ἔλα-
ζε παρεστῶδης, καὶ εἰπεῖν, ὅτι πῶστος ἐγὼ ἡμιψύπερος μέν-
τος εἰμὶ; τί ἂν ἐγὼ λέγω; ὅτι εὐσεβέων ἐστὶ τὸ ζῶον, μὴ ἡμιψύπετος. ἀλλὰ ἀλλοῦ; ἡμεῖς ἐκ ἐσέλῃ περὶ πῶτος; εὐθὺς ἐγὼ ἀπεστῶτον ὅταν ημερῶν ἡμε-
ται, μηδὲν ὑπομεινῆσαι ἡσασαί, ἵνα ἐπιναργηθῶν με δεῖ εἶ-
πει εὐθὺς ἐμευτά, τί δὲ με καὶ ἐμὲ καὶ πῶς ὁ δεῖνα ἀναργῶς ἀπεστῶτον ἔστιν, ἵνα ἐγὼ ἡμιψύ-
πῶ. καὶ τοι τί ἄρτια τὰ κεί-
νων περὶ ἀργῶνται τοῖς ἡμετέ-
ροις; αὐτὸ ἐπισητῆ τί οὐκ εἶνοι
πιοῦσιν, ἀλλὰ ἡσασθαι. τί ἢ
ἀλλο, ἢ ἄλλο τὴν ἡμέραν ψη-
φίζουσι, συζητοῦσι, συμφο-
ραῖσι ἀεὶ ἀπαραίου, ἀλλὰ
ἐγὼ δίδου, ἀλλὰ πῶν ἀπεστῶ-
πων ἴσῃται. ὁμοῖον ἔν ἐστιν,
οὐτὸς ἐξ ἰδίου παρὰ πῶτος λα-
τῶν ἀναρῶσασιν, παρὰ
καλῶς σὲ ἐπιτείνω μῆ σι-
πῆρον ἐξαργεῖν ἢ παρὰ
καλῶς σὲ παρὰ Χρυσιπποῦ
ἐπιστάσει καὶ τίς ἐστιν ἢ ἕως
με δὲ διέσεις, καὶ πῶτος πῶτος
καὶ ἔστιν ὁ αὐτὸς ἢ ἐξ τὸ λογί-
κῶν ζῶον. ἐπίστασει ἢ ἕως
εἰ σὺ, καὶ πῶτος τί σου τὸ ἀρ-
τιον

ergo quid fecit? priusquam Ro-
mam intrasset, tabellæ Cæsari-
anæ obtuiam ei sunt missæ:
quibus acceptis, verborum illo-
rum omnium est oblitus, &
iam negotium aliud ex alio si-
biacumolauit. Equidem vel-
lem ei in memoriam reuocare
verba coram, quæ prererit fecer-
at: & dicere, Quanto ego
sum præstatior vates? quid er-
go ego iubeo? ignauum esse a-
nimal? Nequaquã. Sed cur nos
nō sumus actiuosi? Nã vt alios
taceam, ego vbi diluxit, obiter
recordor, quãnã mihi ad audi-
endam prelectionem neces-
saria, legenda sint: paulo post
statim ipse mecum: Quid vero
ad me attinet, quemadmodũ
ille legat? hoc primum est, vt
ego dormiam. Enimvero quid
res nostræ illorumque habent
simile? Si cōsideraueritis quid
illi agant, intelligetis. Quid
aliud, nisi totum diem ratio-
nes subducunt, conferunt, de-
liberant de frumento, de agel-
lo, de huiusmodi nonnullis
commodis. Nunquid ista inter
sefe similia sunt, petiti-
onem huiusmodi legere: Oro
te, vt me frumentum exportare
sinas: & oro te vt apud Chry-
sippum cōsideres, quæ sit mũ-
di gubernatio? & quem in eo
locum teneat rationis parti-
iceps animal? Considera porro
& tu quis sis? & c. ut modis sit
bonum

bonum ac malum tuum? Hęc
cine illis similia sunt? hęc simi-
lestudium requirunt? Num æ-
que turpe est hęc atque illa ne-
gligere? Quid ergo? nosne soli
ignauī sumus & oscitamus? non,
sed vos adolecentes magis etiam,
& prius quam nos. nam nos fenes,
cum ludentes videmus adolecentes,
& ipsi quadam colludendi cupiditate incitatur. Multo
magis, si vos viderem excitatos:
& ipse fierem ad res ferias
alacrior.

De caritate, seu pietate in suos.

C A P. XI.

CVm autē quidam ex pro-
ceribus ad cum venisset,
atq; ei priuata sua negotia ex-
posuisset illud etiã quæsiuit, an
vxor ei esset, ac liberi? quos cū
vxor ei esset, ac liberi? quos cū
is sibi esse respondiisset: inter-
rogare perrexit, Vt res illa suc-
cederet? Misere, inquit. tum il-
le: Quo pacto? nec enim scilicet
ea de causa matrimonia con-
trahunt homines, liberofque
procreant, vt miseri sint: sed
eo potius, vt felices. At ego,
& lenis erga liberos, vt nuper
ægotante filia, cum periclitari
videretur, ne adesse quidem
illam ægotanti vulerim: sed me
subduxi, quoad mihi quidã
nuntiauit, eam bene se habere.
Quid ergo? recte

ἂν καὶ τὰ κενῶν ταῦτα κεί-
νοις ἐκείνῃ ἐστιν, ἀλλὰ ἡμεῖς
ἀπορῶντες ἡμεῖς ἐν ἡμέρῃ
ὡσώπῳ ἀμελεῖν ἀρῶντες
ταῦτα κείνῃ ἐστιν. τί ἔν, ἡμεῖς
μῆνοι ἴσῃται καὶ νῦν ταῦ-
τα ἄν, ἀλλὰ πῶτος ἀρῶντες
ἐν ἡμέρῃ οἱ νεοί, ἐπεὶ ἴσῃται
ἡμεῖς οἱ γέροντες, ὅταν παρὰ
ζῶντες ἴσῃται νῦν, συμφο-
ραῖς μεθῆται καὶ αὐτοῖς συμφο-
ρεῖν. πολλὸ ἢ πολλῶν, ἐπὶ ἐ-
σῶν διεργαζομένων, καὶ συμ-
φορῶν μεθῆται καὶ αὐτοῖς
δύσειν καὶ αὐτῶς.

Περὶ φιλοσοφίας.

K E P. Ι α.

ΑΦιγησάμενος δὲ τινὲς
ἀπεστῶτον ὅταν ἐν τῇ
πυθόμῳ παρὰ αὐτῶν ἐπὶ
μερῶν, ἡρώτησεν εἰ ἐπὶ
ἐν αὐτῷ καὶ γυνή; εἰ δὲ ὁμο-
λογήσαντος, ἀπεστῶτον
καὶ, πῶς τὴν ἡμέραν τῆς
μερῆ; ἀλλοῦ, ἐφῆ. καὶ ὅς
τίνα σφίσι; ἔν ὅν τῆς
ἐνεκα ἡμεῖς οἱ ἀρῶνται,
καὶ παρὰ ποιῆται, ὅπως
ἴσῃται ὡς, ἀλλὰ μεθῆται ὅ-
πως δὲ ἀρῶντες. ἀλλὰ ἐγὼ,
ἐφῆ, ἔστις ἀλλοῦ ἔχῃ ἀπε-
στῶτον παρὰ αὐτῶν, ὡς
νοσούντες μὴ ἐπὶ γυνῆς,
δύσειν καὶ κινδύνους, ἐξ
ὅσῃ μεθῆται ὅταν παρὰ αὐτῶν
νοσούντων, φωνῶν εἰ
μέρῃς ἔσῃται σφίσι
ἀπὶ ἐξῆ καλῶς. τί ἔν; ἄρῶντες

φύσιν σου τὰ πρῶτα πεποιη-
 κέναι; φυσικῶς, ἔφη. ἀλλὰ
 μὴ τοῦτό με κρίσιν, ἔφη, οὐ
 Διὸς τί φυσικῶς ἢ ἐγὼ σε
 κρίσω, ὅτι πᾶν τὸ κτῆ φύσιν
 ἠνθρώπου, ὁρθῶς γίνεται τῶ-
 θ, ἔφη, πάντες ἡ οἷον πατεῖται
 πατέρες πατρῶν. ἐστὶ ἐγὼ
 σοὶ ἀπλήρω, ἔφη, ὅτι εἰ γίνε-
 ται. τὸ δὲ ἀμφισπῆ τὸ ἄλλο
 ἡμῖν οὐκ ἐστὶν, εἰ ὁρθῶς.
 ἐπεὶ τὰ ἄλλα ἐνεργοῦν τὸ φύ-
 σιν δὲ ἐξ ἐξ ἄλλων ἐπι-
 κρίνω τὸ ἄλλο, ὅτι κρί-
 νεται ἢ ἀπλῶς τὸ ἀμαρταν-
 ρειν, εἴναι κτῆ φύσιν, ὅτι πᾶν
 εἰ ὁρθῶν, ἢ οἷον πατεῖται, ἀ-
 μαρτανῶν. δεῖξον ἐν μοι
 σὺ, πῶς κτῆ φύσιν εἶναι. εἰ
 δύ-
 ναμαι, ἔφη. ἀλλὰ σὺ μοι κρί-
 λον δεῖξον, πῶς οὗτο ἐστὶ κτῆ
 φύσιν, ἐστὶ ὁρθῶς γίνεται. καὶ
 ὅς ἀλλ' εἰ ἐξ ἄλλων, ἔφη, πῶς
 λουκῶν ἢ μελετώνων, ποῖον οὐ
 κριτήριον περιηλεῖς μὲν πῶς
 Διὸς γινώσκον οὐ τῶν; τὴν ὁρε-
 ξιν, ἔφη. τί δὲ εἰ πῶς ἴσμεν
 καὶ ἄλλων, καὶ ἀλλων καὶ
 μεγάλων, ποῖον ἔστι τῶν ἀ-
 φῶν. ἄλλοθεν ἐπεὶ πᾶν
 κτῆ φύσιν, ἢ πᾶν ὁρθῶς ἢ οὐκ
 ὁρθῶς γινώσκον ἀμφισπῆ
 τῶν, ποῖον ἴσμεν κριτή-
 ριον περιηλεῖς μὲν; εἰ οὐδὲ,
 ἔφη. καὶ μὴ τὸ μὲν τῶν κριτή-
 ρων ὁμοίων, ἐπεὶ ἢ κριτή-
 ρων κριτήριον ἄλλων, τῶν
 ἐπι-
 κρίνω τὸ ἄλλο. τὸ δὲ τῶν ἀ-
 κρίνω καὶ τῶν κριτῶν, ἢ τῶν

curaque

ista te fecisse putas? Nature, in-
 quit, cōvenienter. Enimvero
 illud tu mihi persuadeo, in-
 quit, cur nature cōvenienter?
 Et ego tibi persuadebo, quic-
 quid secundū naturam fiat, id
 recte fieri. Hoc, inquit, pacto o-
 mnes, aut certe pleriq; patres
 affecti sumus. Neq; ego repu-
 gno inquit, tibi, quin ista fiat,
 illud autē a nobis ambigitur,
 an recte fiat? Nā ista quidē ra-
 tione dicendū erit, etiā tubera
 ob corporis cōmodum nasci,
 quoniā nascūtur atq; etiā pec-
 cata secundū naturā esse, cum
 fere omnes aut certe plerique
 peccemus. Tu ergo mihi ostē-
 dito, quomodo secundū natu-
 rā sit? Nō possum, inquit: sed
 tu potius ostēdito mihi, quo
 pacto nō sit secundū naturam,
 neq; recte fiat. Tū ille: Sed si de
 albo & nigro quęreremus, in-
 quit, quodnā instrumentū ad
 diiudicationem eorum adhi-
 beremus? Visum, inquit. Quid
 vero? si de calidis & frigidis, de
 duris & mollibus, quodnam?
 Tactum. Cum ergo de iis quę
 naturę consentanea sint, quę
 recte aut secus fiant, discēpe-
 mus: quodnam instrumen-
 tum censes adhibēdum? Igno-
 ro, inquit. Enimvero quę
 calores & odores, atque etiam
 sapores discernātur, ignorate,
 fortasse nō magnum est incō-
 modum. sed bona & mala, na-

turę; hominis aut consenta-
 nea aut repugnantia ignorare:
 nunquid parū incōmodum
 videtur? Imo vero maximū. A-
 ge dic mihi, omnia quę aliqui-
 bus honesta & decora esse vi-
 detur, recte ne vidētur? an fieri
 potest, ut quę Iudęi, Syri, Æ-
 gyptij, Romani de victu atq; e-
 ducatione sentiūt, recte omnia
 sentiant? Fieri qui potest? nam
 mea quidē opinione omnino
 necesse est, si Ægyptiorū insti-
 tuta recta sunt, uti reliquorum
 recta nō sint. Si Iudaica bene se
 habeāt, cęterorū nō bene se ha-
 bere. Quidni vero? vbi autem
 ignorantia ibidē & incertitia est,
 & mala rerū necessariarū disci-
 plina. Cōcedebat. Tu ergo, in-
 quit, his animaduēctis nihil al-
 liud in posterū studio habebis,
 neq; animū in aliud quicquā
 intēdes, nisi ut cognoscas quā
 sit rerū nature cōgruentiū iu-
 dicatio: eoq; adhibito, singula
 quęq; diiudices. In isto autem
 negotio, ad id quę vis, tantū ad-
 iumētū adferre tibi possū. Car-
 itas nūquid secundum natu-
 rā & honesta tibi esse videtur?
 Quid ni? Quid vero? Caritas ne
 secundū naturā & honesta est:
 recta autē ratio nō est? Imo ve-
 ro. Nunquid ergo pugne est re-
 ctæ rationi cum caritate? Mihi
 non videtur. Nā alioqui si pu-
 gnātium alterutrū nature cō-
 sentiret, necesse fuerit disētere

πειρῶ φύσιν καὶ κτῆ φύσιν πρῶ-
 τῶν ἀνθρώπων, δεῖξέ μοι μὲν
 κρίνω εἶναι τῶν ἀγνοῶν; ἢ
 κρίνω μὲν ἔν. φέρει, εἰπέ μοι,
 πᾶν τὸ ἀδελφῶν ποῖον εἶναι κρι-
 τῶν καὶ ἀδελφῶν, ὁρθῶς δε-
 κτεῖ; & μὴ ἰσοδυναμοῦν & Σύ-
 ροις & Αἰγυπτίοις & Ῥω-
 μαιοῖς, οἷον τε πᾶν τὸ δι-
 κῶνται πῶς τῶν ὁρθῶς ἀ-
 κρίνω. & πῶς οἷον τε; ἀλλὰ ὁ-
 μοῖα πᾶσι ἀδελφῶν, εἰ ὁρθῶς εἴ-
 ναι Αἰγυπτίων, μὴ ὁρθῶς εἶναι
 τῶν ἄλλων· εἰ κριτῶν καὶ τῶν
 ἰσοδυναμοῦν, μὴ κριτῶν ἐξ ἄλλων τῶν
 ἄλλων. πῶς γὰρ εἰ ὁρθῶς οὐκ
 ἀγνοῖα, οὐκ εἶναι ἀδελφῶν, καὶ
 ἢ πῶς τῶν ἀδελφῶν ἀπαι-
 δούσια, σωτηρία. σὺ ἔν, ἔ-
 φη, τῶν ἀδελφῶν, εἰ
 δὲν ἀλλο ἢ λοιπὸν ἀδελφῶν,
 εἰ δὲ ἐπὶ ἄλλων ἰνὶ τῶν κριτῶν
 μὴ εἶναι, ἢ ὅπως τὸ κριτή-
 ριον τῶν φύσιν κριτῶν
 καὶ τῶν ἀδελφῶν μὲν Διὸς
 κρίνω τῶν ὁρθῶς εἶναι
 ἔν. ἐπεὶ τὸ πᾶν κριτῶν, τῶν
 τοῦτῶν ἔχω σοὶ πῶς ἂν βέλ-
 βηθῆται. πῶς φιλῶν ἀδελ-
 φῶν καὶ φύσιν τε εἶναι, καὶ
 κριτῶν, πῶς γὰρ εἰ; τί δὲ, τὸ μὲν
 φιλῶν καὶ φύσιν τε καὶ
 κριτῶν εἶναι, ὅτι ἀδελφῶν εἶναι
 εἰ δὲ μὴ, μὴ ποῖον κριτῶν
 ἔχει τῶν φιλοσοφῶν τῶν
 ἀδελφῶν; οὐ δεῖξέ μοι.
 εἰ δὲ μὴ, τῶν κριτῶν
 ἀδελφῶν ἴσμεν κριτῶν φύ-
 σιν ἔνται, ἢ πῶς εἶναι

D

σε λήθη κινῆσαι. πολὺ
 αὐτοῦτερον ἢ ἀναγκασθὲν ἐστὶ
 παθεῖν ἰσχύς καὶ τέτων ἐπιπέδου-
 ραί, πότερον ὑγιῶς λυθῆναι-
 νόν ἐστιν. εἰ δὲ μὴ εἰσι θεοί,
 πῶς ἐστὶ τέλος ἐπιπέδου θεοῖς.
 εἰ δὲ εἰσι θεοὶ, καὶ δένδρος εἰ.
 ἐπιπέδου ἐπιπέδου, καὶ ἕταυς πῶς ὑ-
 γιῶς ἔσται, ἀλλὰ ὅντων, καὶ
 ἐπιπέδου ἐπιπέδου, εἰ μηδὲμία
 ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς αὐτῶν πους ἐστὶν
 ἕξ αὐτῶν. καὶ γὰρ δὲ αὐτῶν εἰς
 ἑμὲ, πῶς ὅτι καὶ ἕταυς ὑγιῶς
 ἐστὶ; πῶς ἂν ταῦτα ὁ κα-
 λῶς καὶ ἀγαθὸς ἐπιπέδου ἐπιπέ-
 δου, τίς αὐτῶν γινώσκων ὑπο-
 τίπτει τῶν διοικῶν τὰ ἅλα
 καὶ τὰς οἰκίας ἀγαθοὶ πολίται
 τῶν νόμων τῆς πόλεως. ὁ δὲ
 πῶς ὁ δὲ πῶς, καὶ τῶν ὑφεί-
 λει τῶν ἐπιπέδου ἔχων ἐλ-
 θεῖν ἐπὶ τὸ πῶς ὁ δὲ πῶς
 αὐτῶν ἐπιπέδου ἔχων ὅντων
 θεοῖς θεοῖς; καὶ πῶς αὐτῶν
 σοίῳ τῆς θεῖας διοικήσεως; καὶ
 πῶς αὐτῶν γινώσκων ἐλθεῖν
 ἐλθεῖν ἔσται; καὶ γὰρ ἐστὶν, ὅτι γί-
 νεται πάντες καὶ αὐτοῦτερον, καὶ
 ἂν ἂν εἰς δὲ αὐτῶν κωλύσει.
 τί ἂν, ἀπὸ νοῦ ἐστὶν ἢ ἐλθεῖν
 εἶτα; καὶ γινώσκων κινῆσαι καὶ
 ἐλθεῖν εἰς ταῦτα ὅσα
 ἔρχεται. ἀλλ' ἐγὼ θέλω πάν-
 τὸ δοκῶν καὶ ἀποβαίνον, καὶ ὅντων
 ὅπως αὐτῶν δὲ καὶ. καὶ γινώσκων
 καὶ, παραφροσύνης καὶ οἰσῶς, ὅτι
 καλὸν ἢ ἐλθεῖν εἰς ἐπὶ, καὶ ὅντων
 ἐπιπέδου; τὸ εἰ, ὡς ἐπὶ καὶ
 βασιλεύει, καὶ εἰ, ὡς ἐπὶ καὶ

clam Deo ne moveri quidem
 posse. Itaque ante omnia ne-
 cessarium est, probe meditata
 habere hæc singula, recte
 dicantur? Nam si Dii non sint:
 finis esse qui potest, sequi De-
 um? sin cum sint, nullius rei
 curam gerunt: etiam sic quo
 pacto rectum erit? Quod si &
 sunt, & curant, neque tamen
 quicquam hominibus atque
 adeo mihi impertunt: quo
 pacto iam vel sic rectum erit?
 His igitur omnibus vir bonus
 consideratis, suum animum
 gubernatori universitatis sub-
 mittit: quemadmodum boni
 civis legi civitatis. Qui au-
 tem eruditur, hoc proposito
 ad institutionem debet acce-
 dere. Quo pacto ego in omni
 re sequi Deos potero? quo
 pacto in diuina gubernatione
 acquiescam? quo pacto si-
 am liber? Liber enim est,
 cui ex sententia conveniunt
 omnia: quem nemo potest
 impedire. Quid ergo? va-
 cordia est libertas? absit.
 Infania & libertas
 minime conveniunt. Sed
 ego volo quicquid mihi
 visum fuerit evenire, quo-
 modocumque visum fuerit.
 Insanus es, deliras. ne-
 scis rem pulcram esse li-
 bertatem, & magni mo-
 menti? me autem temere
 velle, & temere decreta fieri

fieri: id adeo non pulcrum es-
 se videtur, vt omnium etiam
 turpissimum sit. Quomodo
 enim in scribendo agimus?
 scribam Dionis nomen vt vo-
 lo? non: sed doceor ita scribe-
 re, vt scribendum est. Quid in
 Musicis? eodem modo. Quid
 denique in artis omni scien-
 tiæque genere? alioqui non
 esset operæ pretium scire quic-
 quam, si res cuiusque volun-
 tati accommodarentur. Hic igi-
 tur solum, in re maxima &
 præcipua, libertate, mihi
 permisissimum est temere velle?
 Nequaquam. sed illud est eru-
 diri: si discas ita velle om-
 nia, vt fiunt. Quomodo au-
 tem fiunt? Vt ea disposuit is
 qui disposuit. Sic autem dispo-
 suit, vt aestas esset & hyems, vt
 fertilitas & sterilitas: vt virtus
 & vitium, & omnes id genus
 repugnantia, vt inter sese vni-
 versa consentirent. Vnicuique
 nostrum etiam corpus, & par-
 tes corporis, & rem familia-
 rem, & locos dedit. Huius igi-
 tur dispositionis memores, ad
 institutionem sic accedere de-
 bebimus, non vt rerum natu-
 ram mutemus (id quod nobis
 neque conceditur, neque ex-
 pedit) sed vt eo rerum nostra-
 rum statum qui est, quique ab
 ipsa natura institutus est, con-
 tenti, nostrum animum iis
 quæ fiunt accommodatū habea-

ξαιται γίνεσθαι, τὸ ἔχει κινῆσαι
 εἰς μένον ὅσα εἶναι καλὰ, ἀλλ-
 λὰ καὶ πάντων ἀναγκασθὲν εἶναι.
 πῶς γὰρ ἐπὶ γραμματικῶν
 ποιῶν, βούλομαι γραφεῖν
 ὡς θέλω τὸ Δίον ὀνομασθῆναι;
 ἀλλὰ διδάσκωμαι γράσειν, ὡς
 δὲ γράφεται. τί ἐπὶ μουσικῶν
 ὁσῶντος. ἢ οὐ τῶν καλοῦ,
 ὅπου τέχνη τις ἢ ἐπιστήμη
 ἐστὶν; εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ἄλλο
 ἔστιν τὸ ἐπισταθῆναι, εἰ ταῦτα
 ἐκείτων βουλήσεται ἀποσημει-
 οῦσθαι. ὁσῶντος ἂν μένον ἐπὶ
 τοῦ μεγίστου καὶ κυριωτάτου
 ἐλθεῖν εἰς, ὡς ἐπὶ, εἰ εἰς
 ταῦτα θέλει; ἢ ὅπως ἄλλο
 λαὸ τὸ πῶς ὁσῶντος, ἔσται
 καὶ γινώσκων ἐκείτων ἕταυ
 λειν, ὡς γίνεσθαι πῶς ἢ γί-
 νεται; ὡς δὲ ἐπὶ αὐτῶν ὁ
 ἀφ' ἑαυτοῦ. διέταξε δὲ, θε-
 οῖς εἶναι καὶ χρομῶνα, καὶ φε-
 ραὶ καὶ ἀφορέαν, καὶ δρετὴν
 καὶ κακίαν. καὶ πᾶσι τοῖς ἄν-
 ὄμοις συναιτιότητος, καὶ ἐν
 συμφωνίας τῶν ὅλων. ἡμῶν
 εἰ ἐκείτω σῶμα, καὶ μέρη
 τοῦ σώματος, καὶ κτίσιν, καὶ
 κτινῶν εἶδη. καὶ τῆς οὐ-
 τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ μεμνημένους,
 ἔρχεται δὲ ἐπὶ τὸ πῶς ὁσῶντος
 εἶναι, ἢ ἢ ἀπὸ ἀναγκῶν τοῦ
 ὑποθέσθαι (ἢ ἐπὶ δίδωται ἢ
 μὴ, ἢ ἢ ἀμεινον) ἀλλ' ἢ ἢ
 ἕταυ ἐκείτων παθεῖ ἡμῶν ὡς
 ἔχει καὶ πῶς αὐτῶν, καὶ
 γινώσκων τῶν αὐτῶν συνημε-
 οῦσθαι τοῖς γινώσκων ἐκείτων

μὲν πῆ γδ ἐν δέλεται; φουρῖν
 ἀνθρώπους; καὶ πᾶς οἶόν τις
 ἀλλὰ στανόνους αὐτοῖς, οὐκ
 οὐκ ἀλλὰ δέλεται; καὶ τίς ἡμῖν δι-
 δώσει; τί ἐν δόξα ἐπίπτει; ἢ τίς
 ἀδελφότης; μηχρηνὴ παρὸς τὴν
 ἡσῖν αὐτῶν τρυαυτη, δι' ἧς
 οὐκ αἰνοὶ μὲν ποιήσουσι τὴν φου-
 ρῖν αὐτοῖς, ἡμῖς δ' ἐδὲν
 ἡσῖν καὶ φούσιν ἐξομῶν; σὺ δ'
 ἀπαλαίπτωρε; εἰ, καὶ δυσαρ-
 ρεις; καὶ μὲν μόνον ἡς,
 ἐρημίαν καλεῖς τούτο. αὐτὸ
 μὲν ἀνθρώπων, ἐπιπέλου
 ἀλγῆς, καὶ ληστείας. μέμφῃ δὲ καὶ
 ἡσῖν τοῦς στανόνους, καὶ τέ-
 κνας, καὶ ἀδελφούς, καὶ γειτο-
 νούς. ἐδὲν δὲ μόνον μόνοντα,
 ἡσῖν καὶ καλεῖν αὐτὸ, καὶ ἐ-
 λδοῦσθαι, καὶ ἡσῖν τοῖς
 θεοῖς ἡσῖν στανόνους μὲν πολ-
 λῶν δ' ἕντα, μὴ ἕχλον κα-
 λεῖν. καὶ δὲ ἡσῖν, μὴ δ' αἰ-
 θίαν, ἀλλ' εὐορτίαν καὶ πανή-
 γουραν, καὶ ἕτω πάντα ἀσχε-
 τῶς δὲ ἡσῖν. τίς ἐν ἡσῖν,
 τοῖς ἐσχετοῖς μόνοντα τὸ ἕ-
 τῶς ἕχλον, ὡς ἕχλον; δυσαρ-
 ρεῖ τίς τῶν μόνοντα εἶναι; ἕτω
 ἐρημίαν. δυσαρρεῖ τίς τοῖς
 ἡσῖν; ἕτω καὶ ἡσῖν, καὶ
 πενήσιαν. δυσαρρεῖ τίς τέκ-
 νοις; ἕτω καὶ πατήρ. βάλει
 αὐτὸν εἰς φυλακὴν, ὅπως νῦν
 ἐστίν. ἀκων γάρ ἐστιν. ὅπου δὲ
 ἡς ἀκων ἐστίν, οὐκ εἶναι φυλα-
 κῆ αὐτῶν ἐστίν. καὶ δὲ καὶ Σακρά-
 τῆς στανόνους ἐν φυλακῇ ἕκων
 γδ μὲν. οὐκ εἶναι μόνοντα ἡσῖν.

mus. Quid enim? licet fugere
 homines? id vero fieri qui po-
 test? An vero eorum vbi con-
 suetudine, eos immutabimus?
 & quis id nobis largitur? Quid
 ergo relinquitur? aut quæ ra-
 tio excogitari potest ad eorum
 consuetudinem sic apta, vt &
 illi ea agant quæ ipsis videntur
 : & nihilo minus sic affecti
 nos simus, vt natura postulat?
 Tu vero delicatus es & moro-
 sus. nam & cum solus es, defertum
 id appellas : & cum inter
 homines, insidiatores eos di-
 cis, & latrones : atq; etiam pa-
 rentes tuos incusas, & liberos,
 & fratres, & vicinos. Oportet
 autem te, cum solus esses, opor-
 tebat autem te, cum solus esses,
 eam rem quietem nominare,
 & libertatem, & diis similem
 te putare. Cum inter multos
 degeres, non turbam vocare,
 aut tumultum, aut molestiam :
 sed festum, & ludorum cele-
 britatem, omniaque sic beni-
 gne admittere. Quis igitur pater
 est eorum, qui ita esse no-
 lunt, vt sunt? Si cui non placet
 esse solo? sit in deserto. Si cui
 displicent parentes: sit malus
 filius, & lugeat. si cui displicent
 liberi: sit malus pater. Cō-
 iice eum in custodiam, quam!
 Eam, vbi nūc est. inuitus enim
 est. Vbi autē aliquis inuitus est,
 Socrates in custodia non fuit.
 vltro enim fuit. Pedene me-

se mu-

te mutilatum? Mancipium, ita-
 ne ob vnum pedunculum ac-
 cusas Mundum? non eum tra-
 des vniuersitati rerum? non ces-
 des? non letus permittes ei qui
 dedit? An potius indignaberis,
 & ea moleste ferēs, quæ sunt a
 Ioue constituta? quæ ille Par-
 cis præsentibus, & ortum tuum
 decernentibus, definiit ac præ-
 scripsit? non intelligis, quan-
 tula pars sis, collatus cum vni-
 uersis? ratione corporis dico.
 nam mente quidem confide-
 rata, neque diis immortalibus
 es deterior, aut minor. mentis
 enim magnitudo non proce-
 ritate aut altitudine iudicatur,
 sed decretis. Tu igitur non in
 ea parte bonum tuum colloca-
 bis, qua diis es similis? Me mi-
 serum: patrem habeo talem, &
 matrem. Quid ergo? In lucem
 edito tibi, potestas sine dabatur
 eligendi, vt diceret: Iste cum
 ista congregiatur hac hora, vt
 ego nascar? Non dabatur: sed
 prius exstitisse parentes tuos,
 ac tum demum te nasci oportebat.
 E qualibus? E talibus,
 quales erant. Quid ergo? cum
 tales ipsi sint, nullumne tibi
 præsidium relinquitur?
 Si videndi facultatem, cuius
 rei gratia haberes, ignorares:
 miser esses, & infelix, si clauderes
 oculos, coloribus admotis. Cum autē
 magnam & generosum animum

διαπετηρωμένον; ἀσχετοῖς
 ποδὸν· εἴπα δ' ἐν στανόνους
 τῶν χροσμοῖν ἐγκλησῶν; στανόνους
 δίδωσις αὐτὸ τῶν ὄλων; στανόνους
 δόξαση; ἐσχετοῖς παρὸς φου-
 ρῖν τῶν ἀδελφότης; ἀσχετοῖς
 κησῖς ἢ καὶ δυσαρρῖν τοῖς
 τοῖς καὶ τῶν διὸς ἀσχετοῖς παρὸς
 μόνοντα, ἐσχετοῖς μόνοντα
 ἡσῖν παρὸς στανόνους καὶ ἐπιπελοῦ-
 σῶν στανόνους τῶν ἡσῖν καὶ
 διέπειπεν; στανόνους ἡσῖν
 μόνοντα παρὸς ὄλων; τῶν
 ἢ καὶ τῶν στανόνους, ὡς ἡσῖν ἢ
 λῶσῶν, ἐδὲ καὶ ἡσῖν τῶν ἡσῖν.
 ἐδὲ μικροῦτερον. λῶσῶν ἡσῖν
 μέγιστος ἐσχετοῖς, οὐ δ' ἡσῖν
 κησῖν ταῖς, ἀλλὰ ἀσχετοῖς. ἐ-
 θελεῖς ἐν καὶ δ' ἡσῖν εἰ τίς
 θεοῖς, οὐκ εἶναι πῆσῶν τὸ ἀ-
 σχετοῖς; τῶν ἡσῖν, τὸν πα-
 τέρα ἕχλον τοῖς, καὶ τῶν
 μητῶρα. ἢ οὐκ; ἐδὲ δὲ στανόνους
 παρὸς ἡσῖν οὐκ εἶναι, καὶ
 εἰπεῖν· ὁ δὲ ἡσῖν τῶν δὲ ἡσῖν συν-
 ελήθη τῶν τῶν ἡσῖν, ἡσῖν
 ἡσῖν ἡσῖν; στανόνους ἐδὲ δὲ
 ἐδὲ εἰ παρὸς στανόνους στανόνους
 ἡσῖν, εἰ τῶν ἡσῖν ἡσῖν.
 ἐν ποῖων πνῶν; ἐν τοῖς, ὅπως
 ἡσῖν ἡσῖν. τί ἐν; τοῖς, ὅπως
 αὐτῶν ὄντων, ἐδὲ μόνοντα στανόνους
 δὲ καὶ μηχρηνῆ; εἰ; εἰ μὲν τῶν
 ὄντων τῶν δὲ ἡσῖν ἡσῖν
 παρὸς τὴν κησῖν, δυσαρρῖν
 αὐτῶν καὶ ἀσχετοῖς, εἰ καὶ
 μόνοντα παρὸς στανόνους
 ἡσῖν ἡσῖν, καὶ ἡσῖν ἡσῖν

αὐτὸς ἐκφορὰ τῶν ἀγροῦν, ἐδυσχερῆσθαι εἶ, καὶ ἀδελφώ-
 τερῶν, περὶ σάρατι σοι ταῖς
 κερταὶ ἀγαθὰ τῆ δ' αὐτοῦ με-
 γάλους ἀποσφίγγεις, ὅπου τε λυοί-
 ῃ καὶ καὶ βλάπτουσαν ἐχρῆν
 εἶδεν. καὶ μετὰ οὐκ ἀνεπαύσθη
 ἔτις θεοῖς, ὅτι σε ἐπάνω ἑυ-
 τῶν ἀφ' ἡμεῶν, ὅσα μεθ' ἐπι-
 κταῶν ἐπὶ σοι, μέγαν δὲ ἑωδύ-
 θον ἀπέφηναν τῶν ἐπὶ σοι.
 ἡνείκειν ἐνεκα ἀνυπόθετων
 ἀφ' ἡμεῶν, ἀδελφῶν ἐνεκα ἀ-
 φ' ἡμεῶν, σὺ μεθ' ἐνεκα ἀφ' ἡ-
 μεῶν κατ' ἑστέως, ἅπαν ἄλλα, ζῶντις.
 ἕνος ἐν ἑωδύθων ὅτι ἐπολι-
 πῶν; ἢ μέγαν ἄνθρωπον ἐπὶ σοι,
 ἡρῆσας οἷα δὲ φωνησιῶν.
 τί ἐν ἐπιταῶσιν σεωπαῶν ἑυ-
 τῶν ἀνυποδύθων; εἰ; τὰ τὸ
 ἔσται, ἐάντων παρέχῃ παρ' ἄγ-
 ρῶν.

Πῶς ἐκφορὰ ἐπὶ κριεῖν ἀρ-
 σῶς θεοῖς.

ΚΕΦ. ΙΖ.

ΠΥθοῦ ἀνὸς δὲ ἕνος, πῶς
 ἐστὶν ἐοικέν ἀρσῶς
 θεοῖς; εἰ δικαίως ἐστίν, ἐφ. καὶ
 ἀδελφῶν καὶ ἑωδύθων καὶ ἐκφο-
 ρῶς. Ἐρωτῶμαι, σὺν ἐστὶ Ἐ-
 ρεσῶς θεοῖς θεοῖς; ἄπαν τὸ ἡερ-
 μέν ἂν πῶς τὸς σὺ μετ' ἀρ-
 κείρη ὁ πῶς. ἢ ἑωδύθων
 ἐλαττωτέρον οὐδὲ καὶ, ἢ μεθ'
 ἀρεσῆν ἐν τῇ οἰκίᾳ, τὸ μετ'
 καλεστέον, μεθ' ἂν ῥηγνυσθῆ,
 ἢ ἐστὶν ἀρσῶν θεοῖς θεοῖς; πῶς

ad singula istorum te habere ig-
 nores: nonne infelicior es, &
 miserior? Admonetur tibi res
 ei facultati congruentes, qua
 praeditus es. tu autē eam tum
 maxime auertis, cū apertam &
 cernentem eam esse oporteret.
 Cur nō potius Diis gratias a-
 gis, quod te superiorem iis re-
 bus fecerint, quas in tua pote-
 state esse noluerint: ac earum
 dūtaxat a te rationē repetant,
 quae tui arbitrij sunt? Quod ad
 parētes attinet: indemnē te di-
 miserūt. q̄ ad fratres, dimise-
 rūt. q̄ ad corpus, dimiserūt. i-
 tēq; q̄ ad rē familiarē, mortē,
 vitāq; attinet. Cui? igitur a te
 rei rationē reddi iubēt? eī? soli?
 quae in tua potestate est, recti vi-
 lorū vīus. Quid igitur ipse tibi
 accersis ea, quae tuae ditionis
 non sunt? Istud est, sibi ipsi fa-
 cessere negotium.

Quo pacto administrari possint
 omnia, ut Deo grata sint.

C A P. XIII.

Si quis iuste, inquit, edat,
 & grato animo, equaliter, cō-
 tinēt, & modeste: nōne ita e-
 dit, vt Deo placeat? cum vero te
 calidam poscent, puer nō au-
 dierit: aut, si audierit, tepidius-
 culā attulerit, aut plane in x-
 dib. nō fuerit: id nō ferre gra-
 uiter. nec distūpi iracūdia: nō-
 ne Deo placet? At quo pacto
 ferri

ferri queunt tales? Mancipiū,
 non ferēs fratrem tuum, qui ge-
 nonne Ioue summo ducit? vt fi-
 lius, ex iisdem seminibus pro-
 creatus est, eodemque nititur
 fundamento. An si tali quo-
 piā loco es cōstitutus, qui ex-
 cellat: statim ipse tyrannidem
 occupabis? non recordaberis
 qui sis, & quibus imperes? nō-
 ne cognatis? nonne fratribus
 germanis? nonne a Ioue Opt.
 Max. oriundis? Atqui ego illos
 mercatus sum, illi me nō sunt
 mercati. Videsne quid spectes?
 nonne terram? nonne bara-
 thrum? nonne ærumnosas i-
 fias leges mortuorum? Deo-
 rum autem immortalium leges
 non intueris?

Numcu cuncta in-
 tueri.

C A P. XIII.

Percontante quodam, quo
 pacto alicui psuaderi pos-
 set, singula sua facta a Deo
 conspici? Non credis, in-
 quit, omnia inter sese cohare-
 re? Credo, inquit. Quid vero
 terrena corpora non affici cre-
 dis a caelestibus? Credo, in-
 quit, ni enim ita esset, quo pa-
 cto tanto ordine, tanquam
 ex diuino mandato, cum
 ille plantas florere iubet, flo-
 rerent? cum germinare, ger-
 minarent? cum profere
 fructū, proferrent? cū maturēs-

οὐδὲ ἀδελφῶν τῶν θεοῦ-
 τῶν; ἀδελφῶν τῶν. οὐκ αὐτῆ
 τοῦ ἀδελφῶν τῶν θεοῦ, ἐς
 ἔχῃ τὸν Δία περὶ ἄνθρωπον, αἰσ-
 τῶν ἡδὺς ἐμ' αὐτῶν ἀπερμε-
 τῶν γέρον, καὶ ἡ αὐτῆς αὐ-
 θεν καὶ ἑωδύθων. ἀλλ' εἰ ἐν π-
 νὶ θεαυτῇ ἡρώρε κατεταγῆς
 ὑπερρεχέσι, ἀδύθως τύραννον.
 καὶ ἑωδύθων σταντῶν; οὐ με-
 μνήσει εἶ, καὶ ἕνων ἀρρῶν.
 ὅτι συγγενῶν, ὅτι ἀδελφῶν.
 φύσῃ, ὅτι εἶ Διὸς ἀπογόνου;
 ἀλλ' ἂν αὐτῶν ἐχῶ, οὐκ εἶνε
 εἰ; ἐμὲ ἐκ ἐχθροῦ. ὅραῖς πῶ
 ἐλάττω; ὅτι εἰς τῶν γ' αὐτῶν, ὅτι
 εἰς τὸ βάρβαρον, ὅτι εἰς ἑωδύ-
 θων καλαιπύργου τῶν θεοῦ νόμου
 τῶν νεκρῶν, εἰς τὸ τοῦ
 τῶν θεῶν ἐβλάπτει.

Οτι πάντα ἐφορᾷ τὸ
 θεῖον.

ΚΕΦ. ΙΔ.

ΠΥθοῦ ἀνὸς δὲ ἕνος, πῶς
 αὐτῶν κριεῖται, ὅτι ἐ-
 κρεσον τ' ἑωδύθων πρῶτον ἀρ-
 ναν ἐφορῶται ἑωδύθων τῶν
 καὶ δικαίᾳ σοι, ἐφ. καὶ ἀδελφῶν
 πῶν θεοῦ δικαίᾳ, ἐφ. ἢ δὲ συμ-
 παθεῖν πᾶσι ἐπίγειοις θεοῖς ἐ-
 ρηνοῖς, εἰ δικαίᾳ σοι; δικαίᾳ,
 ἐφ. πῶς γὰρ ἐστὶ τεταγμέ-
 νως, καὶ μετ' ἑωδύθων
 τῶν τῶν θεῶν, ὅταν οὐκ ἐ-
 ἔπιη θεοῖς φησὶ ἀνῆν, αὐ-
 θεῖ. ὅταν εἰπη βλαστῶναι,
 ἐλαττωτῶν. ὅταν οὐκ ἐφῆν τῶν
 πῶν, οὐκ ἐφῆν. ὅταν ἀπῆν

νειν, πεπαίνεις ὅταν πάλιν
 ἀποσώδωκεν καὶ θυλωρραίνῃ,
 καὶ αὐτὸ εἰς αὐτὰ συναίθε-
 ρμα ἐφ' ἡσυχίας μέρειν καὶ
 ἀνωπαυέσθωαι μέρειν καὶ ἀνω-
 παυέτωαι· πόθεν ἢ ἄστρον πῦρ
 αὐξήσῃ καὶ μείωσῃ τῆς σελή-
 νης, καὶ πῦρ Ἡλίου ἀστρο-
 δὸν καὶ ἄστρον, ποσὴν πε-
 ραλαγὴ καὶ ἐπὶ τῶ οὐρανῷ
 μεταβολὴ τῶν ἐπιγείων θεω-
 ρεῖται; ἀλλὰ ποσὸν ἄλλο μὲν,
 καὶ τὰ ἡμέτερον σώματα ἕ-
 πως ἐνδέδεται τοῖς ἄλοις, καὶ
 συμπέπουθεν, ἀψυχροὶ δὲ αἱ
 ἡμέτεροι ἔτι πολὺ πλείον;
 ἀλλ' αἱ ψυχρὰ μὲν ἔσται ἄστρον
 ἐνδέδεται καὶ σωμαφεῖς τῶ
 θεῷ, ἔτε αὐτῶ μέρει οὐσῶν,
 καὶ ἀσπασίως ἔσται· ἔτι
 πῶς δὲ αὐτῶν κινήματα, ἃ
 εἴτε οἰκείον ἔσται συμφοῦς, ὃ
 θεὸς αἰδᾷ ἄστρον; ἀλλὰ σὺ
 μὲν εἴπῃ τῆς θεῆς διοική-
 σεως, καὶ εἴπῃ ἐπίσῃ τῶν
 θεῶν, ὅμως ἢ καὶ εἴπῃ τῶν ἀν-
 θρωπίνων συμφυμένων ἐν
 ἡμετέροις δαιμονίαι, καὶ ἄλλα
 μὲν ἀσπασίως ἀπὸ μυθίων
 συμφυμένων κινείσθαι, ἄλλα
 δὲ ἀσπασίως, ἄλλα δὲ συγ-
 κροταίως· τοῖς δὲ ἀνω-
 παυέσι, ἢ ἐφραπικῶς. πῦ-
 ρος ἢ ἴσος ἄστρον ἔσται πολ-
 λῶν καὶ ποικίλων συμφυμέ-
 των ἐν τῇ σωτῆρι ψυχρῇ φυ-
 λασίαι, καὶ ἀπὸ αὐτῶν κινεί-
 μὲν ἄστρον, εἰς ἐκτινάξας ὁμοειδέας
 ἐμπόλους τοῖς ἀστροῖς τε.

scere, matureferent? cum rur-
 sus decidere flores & defluere
 folia, & ipsas in sese quasi
 conuolutas, quiescere ac resci-
 pillari, quiescerent ac rescilli-
 larentur? vnde porro ad in-
 crementa Lunæ, & Solis
 accessum & recessum, tanta
 diuersitas & in contra-
 rium mutatio terrenarum
 rerum cerneretur? Cum
 ergo folia & corpora nos-
 tra sic vniuersitati deuincta,
 tantaque societate copulata
 sint: quanto magis animi
 nostri? An cum animi nos-
 tri ita sint deuincti Deo,
 vt particule sint eius, &
 ab eo quasi auulsa: non
 omnem eorum motum, vt
 proprium & coherentem, a-
 nimaduertit? Cum tu de
 gubernatione diuina, & re-
 bus tam diuinis quam hu-
 manis, simul omnibus cog-
 itationem suscipere, eadem-
 que opera ab infinitis rebus
 simul & sensu & cogita-
 tione moueri: quibusdam
 assentiri, quædam
 abnuere, de nonnullis am-
 plius deliberandum cen-
 sere possis: tu tot for-
 mas tam multarum & va-
 riarum rerum tuo in a-
 nimo custodias, quibus
 impellentibus, in eas cog-
 itationem incidis, quæ
 primis imaginibus consen-
 tiant

tu artes alias atque alias
 & infinitarum rerum memo-
 riam conferes: Deus vero o-
 mnia intueri, omnibus rebus
 adesse, & ab omnibus aliquam
 sumere partem non potest, Sol
 tantam vniuersi partem illu-
 strare potest, exiguam illum
 relinquens luminis expertem,
 quam umbra terræ occupat.
 Qui autem Solem ipsum &
 fecit & circumducit, paruam
 suorum operum partem, si-
 cum vniuerso conferatur: is
 vero non potest animaduere
 omnia? At ego, inquit,
 nequeo hæc omnia simul asse-
 qui. Quis vero istud tibi dicit,
 te parum cum loue habere po-
 tentiam? Nihilo minus tam-
 en etiam procuratorem v-
 nicuique addidit, genium cu-
 iusque, cumque illi custodi-
 endum tradidit: & tali quidem,
 qui nec dormiat, nec decipiat.
 Cuidam enim præstanti-
 ori & diligentiori custodi-
 vnumquemque nostrum com-
 misit. Cum igitur fores clau-
 seritis, & clauæ tenebrosam
 effeceritis: caute, ne vnquam
 dicatis, vos esse solos. neque
 enim estis: sed Deus intus est,
 vester genius intus est. Ecquis
 autem his luminis est vnus,
 vt videant quid faciatis? Huic
 Deo & vos tale dare iusiur-
 andum oportebat, quale
 milites Cæsari. Verum illi

τυπασίαι, πύραυς τ' ἄλλας
 ἐπ' ἄλλας, καὶ μνημῆας ἀπὸ
 μυθίων πᾶσι μέρειν ἀσπασί-
 ζεις. ὃ δὲ θεὸς ἐχ οἷος τ' ἐσ-
 πάντων ἐφορᾷ, ἔσται συμ-
 παρῆναι, καὶ ἀπὸ πάντων πο-
 τὴν ἰστέον ἀσπασίαι, ἀλλὰ πο-
 τίθεν οἷος τ' ἐσὶν ὃ ἥλιος
 τηλικούτων μέρειν ἔσται·
 πᾶσι, ἐλίθρον ἢ τὸ ἀφώπῃσιν
 ἀσπασίαι, ὅσων οἰδόν' ἐπέ-
 χροῦ ἰστέον σπασί, ἰστέον ἢ
 πᾶσι. ὃ ἢ καὶ τὸν ἥλιον αἰ-
 τὸν κτιστικῶς ἔσται ἀσπασίαι,
 μέρειν ὄντ' αὐτῶ μέρειν ὡς
 ἀσπασίαι τὸ ἄλλο, ἔσται δὲ
 ἰστέον πάντων αἰδᾷ ἀσπασίαι
 ἀλλ' ἐγὼ, φησὶν, ἔσται δαιμονίαι
 πᾶσι ἀσπασίαι τῆς αἰσθη-
 τῆς. τῶν δὲ σοὶ καὶ λέγει
 πᾶσι, ὅτι ἰστέον δαιμονίαι
 πᾶσι, ἀλλ' ἐν ἔδῃ ἡστέον καὶ
 ἐπίσπασίαι ἐπίσπασίαι πᾶσι
 ἔσται δαιμονίαι, ἔσται πᾶσι
 δαιμονίαι φυλάσσειν αὐτῶν αἰδᾷ
 ἔσται ἐκτινάξαι τῶν ἀσπασίαι
 ἐστέον ἐκτινάξαι τῶν ἀσπασίαι
 ἔσται σπασίαι ἐνδόν κτιστικῶς,
 καὶ μνημῆας μὲν δ' ἀσπασίαι
 ἔσται ἔσται ἐστέον ἀσπασίαι
 ὅτι μόνον ἐστέον, ἔσται ἐστέον
 ἔσται ἔσται ἐστέον, καὶ οὐ μὲν
 δαιμονίαι ἐστέον, καὶ τῶν
 πᾶσι φῶντος, εἰς τὸ βλῆσται
 πᾶσι ποιῆτε, τῶν τῶν τῶν
 καὶ ἔσται ἔσται ἐκτινάξαι τῶν
 ἐκτινάξαι τῶν καὶ ἐκτινάξαι

των, κηλῖ τῶν ὄνων πῶς οὐ-
δύσεται, κη πῶς ὑποθήσεται, πῶς φάσῃ, πῶς πῆχ.
ἀλλ' ἄσπερ οἱ σρωπιώται ἔτσι
μοῖ εἰσι τὰ στρατηγῶν ὑποδὲ
διερῆοι, οὐδ' ἐδουμῆοι, ἃ πελο-
πόνοι (εἰ δ' ἐδεν ἀπερὸ γόμου-
νον τ' ἡλιερρον ὑποδέν, ἢ
οὐδὲν ἐς χιλίας, δεινὸν
αὐτὸν δὲ) ἔτσι κη ἡ φύσις πε-
πονηκὲ τὰ σῶς ὑπορῆσιων
ζελονόα ἑλμα περυσίωσσ-
ρῆμα, μηδὲ μοῖ ἐπιμαέλιος
ἐπ' αἰσοθεῖορῆμα. ἔτσι ἐν
παύδιον μιανὸν κη ῥάβδῳ ἐ-
λαύνει τὰ σῶς αἰται. νῦν δ'
ἡ μῆτις ἀφέντες ἐπὶ τ' αἰοῖς οὐ-
ροαστεῖν, ὅτι μὴ κη αὐτῶν τὴν
ιστὴν ἐπιμελεθῆν ἐπιμαέλιος
στα ἐφ' αὐτοῖς ἐγκληροῦν τὰ
θεῶν. κηλῖ τὸν τ' δία κη τοὺς
θεῶς, ἐν τ' ζερρονότων ἀπήρ-
κει σῶς τὸ αἰσοθεῖοσ τ' αἰσο-
νοίας, τὰ γε αἰδήμονη κη οὐ-
ροαστεῖσι. κη μὴ μοῖ νῦν τὰ
μερῶλα, αὐτὸ τῶσ τὸ ἴσι
πάσας γαίλα ἴσιν ἀδὲ, κη ἴσι
γαίλακῶς τρεθν, κη ἴσι δὲ ἕρ-
μοῦσ ἐρμα. πῶς ἐστι οὐ πεποιη-
κῶς τὰυ ταυ, ἢ ἐππιννοηκῶς, ἔ-
δὲ εἰς φησιν. ἢ μερῶλης ἀν-
αιρομμῆσιος κη αὐνοδῆσιος.
ἀλλ' ἀφ' αὐτοῖς τὰ ἔρβω τ' φύσε.
ως τὰ παρῆρβω αὐτῶ θεοσώ-
μεθῆα μὴ ἢ ἀκρησὸ τερεθν ἀσι-
χῶν τ' ἐπιχρῆσις, ἢ ἐν, ἔσι σῶσι-
ζαε ἢ σῶσι κη τῶν) ἢ ἢ μοῖ κηλῖ
σῶσι πῶσι ἐδ' ἡ αἰσις; ἔσι διέκρι-
νε δι' αὐτῶ ἢ ἀρῆεν κη τὸ θηλυ;

nonne

ues etiam & asini, quomodo
inducēdi essent, quomodo col-
lēādi, quo pacto esuri, quo bi-
bituri? Nunc brutæ animantes
ita expeditæ sunt, vt milites
Imperatoris, calceati, induti,
armati. Quam vero tribuno
graue esset circumire, vt suos
millenarios calcearet aut in-
dueret: Ita natura etiam ea quæ
ministerij causa creata essent,
expedita fecit, instruxit, nul-
lam amplius curationem pos-
sultātia. Sic vnus paruius puel-
lus vel pedo, pphellit oues. Nos
vero his de rebus Deo gratias
adeo nō agimus, vt quod ean-
dem illis curam, quam nobis
ipsis, nō impendimus: propter
nosmetipsos Deū accusamus.
Atqui, Deum immortalem,
vel vna rerum creatarum, satis
esset, verecundo quidem ho-
mini & grato, ad prouidentia
sensum percipiendum. Neque
vero mihi magna nūc profere-
to. Isthuc ipsum duntaxat, vt
ex herba lac nascatur, & e lacte
caseus, e cute lana: quis est qui
ista fecerit, aut excogitari? Ne-
mo, inquit. O magnam impu-
dentia, & stuporem. Age omni-
sis nature operibus, ea quæ illis
obiter accedunt, contemple-
mur. Numquid: inutilis est
pilis, qui mēto enascūtur? quid
ergo? nonne iis etiā maximo
cum decore vsa est? nonne per
eos marē & foemina difereunt?

nonne statim eminus cuiusq;
nostrom natura clamat: Vir
sumificad me accedito: sic col-
quere mecū: nihil aliud requi-
re, ecce signa in promptu sunt.
Rursus in mulieribus, quæ ad-
modū ipsi voci mollius quid-
dā immiscuit, sic & pilos istos
illis ademit. Nō ita decuit, sed
indiscretū fuit relinquendū a-
nimal, & pclamandū vniciq;
nostri, se esse virū. Nōne autē
signū hoc pulcrū est & decorū
& honestū? quāto elegantius
crista gallorū? quāto magnifi-
cētius iuba leonū? itaq; tuēda
erāt signa Dei, & nequaquā ab-
iiciēda: neq; sexus, quantū in-
nobis quidē esset, cōfundēdus,
ab ipsa natura distinctus. Nū-
quid oratione hæc satis aut
laudari aut illustrari possunt?
nam si sani essemus: quid no-
bis aliud agendū erat & publi-
ce & priuatiū, quā numē cele-
brandū & laudandū, & grates
persoluēdæ? nonne & inter fo-
diēdum & arandū & edendum
cafeus, e cute lana: quis est qui
ista fecerit, aut excogitari? Ne-
mo, inquit. O magnam impu-
dentia, & stuporem. Age omni-
sis nature operibus, ea quæ illis
obiter accedunt, contemple-
mur. Numquid: inutilis est
pilis, qui mēto enascūtur? quid
ergo? nonne iis etiā maximo
cum decore vsa est? nonne per
eos marē & foemina difereunt?

ἢ κη οὐδὲ μοῖ κηλῖ θεν κη κηρωζην
ἢ μῶν ἡκῶσῃ ἢ φύσις, αὐτῶ
εἰμι, ἔτσι μοῖ ἀπερὸ ρηλα, ἔτσι
μοῖ λῶλεῖ, ἀλλο κηλῖ δὲν ζητῆ,
ἢ δ' ἔτσι σὺμβολα; πάλιν ἐπὶ
τῶν γυναικῶν, ἄσπερ ἐν τῶ
φωνῆ τῇ ἐγκρητέμοῖεν ἀπα-
λῶτερον, ἔτσι κηλῖ ἔτσι τῆ
ρως ἀφῖλεῖν ἔτσι; ἀλλ' ἀδὲ αἰ-
κρηθν ἔδεν τὸ ζῶον δῶπλα-
οφθῶμα, κη κηρῶσεν ἡκρηθν
ἡμῶν, ὅτι αὐτῶ εἰμι; πῶς δὲ
ἔτσι κηλῖ τὸ σὺμβολον, κηλῖ οὐ-
σπῆπῆς, & στεμῶν; πῶσ κηλῖ
λιον τ' τῶν ἀλεκτηρῶν ὄνομα
Φη; πῶσ κη κη κηλοσπῆπῆσ
πῆς κηλῖ τῶν λέοντων; ἀλλ'
τῶσ ἔδεν σῶζειν τὰ σὺμβο-
λα τ' θεῶ. ἔδεν αὐτῶ μὴ κη
κη σῶσι δὲ, κηλῖ δὲ σὺλῆεν (ἡ-
κρηθν ἐφ' ἐαυτοῖς) τὰ κηλῖ τὰ
διηρηρῆμα. ταύτα ἐξερκεῖ
λῶσος ὁμοῖος αὐτῶ ἐπαινέσση,
ἢ περῆσῆσση; εἰ γὲ νῦν εἰζο-
ρῆν, ἀλλο ἔδεν ἢ μοῖς πῶσιεν
κη κηλῖ ἢ ἐδία, ἢ ἡμῶν ἐν τὸ
θεῖον, & σὺφημῶν, κη ἐπῆξῆ-
κρηθν κηλῖ κηλῖ τῶσ; σῶσι ἐδ' ἔτσι
σῶσι πῶσι, & ἀρῆεν κη ἔδεν
ονῶσ, ἀδεν ἢ ἡμῶν τ' εἰς τ'
θεῖον; κη κησος ὁ θεῖος, ὅτι ἡμῶ
περῆσῆσ ὄρῆσση τῶν ταυ, δὲ ἄν
τῶν γῶν ἐρρῶσὸ μεθῆα; κη κησος
ὁ θεῖος, ὅτι κηλῖ τῶσ δὲ δῶσση, ὅτι
κρηθῶσση, ὅτι κηλῖ τῶν, ὅτι
αὐτῶ κη ληθῆσση, ὅτι κηλῖ
δὲν κησος αὐνοπῆεν. ταύτα ἐφ'
ἡκῶσῃ ἔτσι φημῶν ἔδεν, κη τ' με-
κρηθν & θεοτῶν ἡμῶν ἐφῶ.
E

μην, ὅτι τῶν δυνάμεων ἔδω-
κε τῶν παρομοιωθησικῶν τῶν
των καὶ ὁδῶν χρησικῶν. ἡ ἐν
ἐπιτοί οἱ παλοὶ δῶκε τὸ φλω-
διε σὺν ἔδῳ ἡνὶ εἶνευ τῶν
τῶν ἐπιστημῶν τῶν κρι-
σεων καὶ ὑπερπίντων Διζω-
δόντων τὸ ὑμῶν τῶν εἰς τὸ θεόν;
ἢ καὶ ἄλλο δυνάμεων ἕρσων
καλὸς, εἰ μὴ ὑμῶν τῶν θεῶν; εἰ
τῶν ἀπὸ δυνάμεων, ἐπὶ τὸν πα-
τῶν ἀπὸ δυνάμεων, εἰ πύκνος, παρ
κύνες, νυκτὶ λογιστὸς εἶμι.
ὑμῶν εἰμι δεῖ τὸν θεόν. τῶν
κατὰ ἔργων ἐστὶ. πῶς αὐτὸ
ἐστὶ ἐν κριτικῶν τῶν τει-
ξῶν τῶν τῶν, ἐφάσον αὐτὸ δίδο-
ται καὶ ὑμῶν ἐπι τῶν αὐτῶν
ταῦ τῶν ὁδῶν παρομοιωσῶ.

Ὁ ἅγιος καὶ πᾶσι λογιστῶν.

ΚΕΦ. ΙΖ.

Επειδὴ λόγος ἐστὶν ὁ δια-
κριτικὸς καὶ ἐξεργαστικὸς
πᾶσι τοῖς, ἔδει εἶναι αὐτὸν μὴ
ἀδιάρρηκτον εἶναι, ὡς ἂν
διάρρηκτῶν; δηλοῖ τὸ, ὅτι ἂν
ἔφ' αὐτῶν ἢ ὡς ἄλλος ἦτοι,
ἢ λόγος ἐστὶν ἐκείνου, ἢ ἄλ-
λο ἢ κρείσσον ἐστὶ πᾶσι λό-
γῶν, ὡς αὐτῶν αὐτῶν. εἰ λό-
γῶν, οὐκ εἶναι πάλιν τίς
διάρρηκτός; εἰ τῶν αὐτῶν
ἰαυτῶν δυνάμεων, καὶ ἔτος,
ἢ ἄλλου ἀνεπιστημῶν, ἢ
πᾶσι ἐστὶ πᾶσι, καὶ ἄ-
νεπιστημῶν εἶναι. ἀλλ' ἐπι-
τῶν κατὰ τὸν θεῶν αὐτῶν καὶ
τῶν ὁμοίων. θεῶν οὐκ ἔτι

das, quod facultatem dederit
harum rerum intelligentem
& utendi ratione instructam.
Quid ergo cum vulgo excecata
sitis, nonne oportebat esse al-
liquem, qui hoc munere fun-
geretur. & loco omnium, hy-
mnũ de Deo publicaret? quid
enim possum aliud senex clau-
dus, nisi celebrare Deum? quod
si luscinia essem, lusciniæ offi-
cio fungerer: si olor, oloris.
Nunc rationis cum patriceps
sum, Deus mihi celebrandus
est, hoc meum munus est, hoc
exsequor: neque stationem
hanc deferam, quoad licuerit,
& vos ad eandem hanc canti-
lenam exhortor.

Differendi rationẽ esse necessariã.

CAP. XVII.

Q Via ratio est, quæ reliqua
explanet atque expoliat,
eamque ipsam confusam esse
non decet: a quonam explica-
bitur? Apparet aut a semeti-
psa, aut ab alio. Aut igitur il-
lud ratio est, aut aliquid aliud
ratione præstantius: id quod
fieri nequit. Si ratio: quis est
qui illam explanet? Aut enim
ipsa sese explanare potest, aut
alterius ergebimus: atque ita
nullus terminus, nullus fi-
nis reperietur. At magis ne-
cessarium est sanare opinio-
nes, appetitiones, affectus, &
id genus alia? Vis igitur il-

lis de

lis derebus audire? audi. Sed
si mihi dices, nescire te, verene
an falso differam: & si quid
ambigue dixerò, id me d ista-
guere iusseris: non diutius te
feram. sed tibi dicam hoc ma-
gis esse necessarium. Ad eun-
dem enim modum rationem
differendi primo loco ponunt,
quemadmodum mensuræ cõ-
siderationem ante frumenti
dimensionem collocamus. Ni-
si enim ante constituerimus
quid sit modius: neque inprimis
declaraverimus quid sit
libra: quo pacto iam metiri
quicquam aut ponderare po-
terimus? Hic igitur, nisi instru-
mentum, quo cetera iudica-
mus & cognoscimus, didiceri-
mus, & exquisite cognitum
habuerimus: poterimus ne
quicquam ceterarum rerum
indagare atque cognoscere? id
vero fieri qui potest? Est. At
modius lignum est, idque ste-
rile? Est: sed eiusmodi tamen,
quo frumentum metiri queas.
Est & ars differendi sterilis (de
eo postea videbimus) Sed ut
hoc concedamus: tamen illud
satis est, quod alias res discer-
nendi & considerandi vim ha-
bet, atque adeo quasi metiendi
quædam & ordinandi ratio est.
Quis ista dicit? Nũ Chrysisippus,
Zeno. & Cleanthes affirmat,
Antisthenes autẽ negat? Quis
vero est qui scripsit princ, iũ

εἰ οὐκ εἶναι ἀνεπιστημῶν.
ἀλλ' αὐτὸς μοι λέγῃς, ὅτι
σὺν οἷδου ποτῶν ἀλλοτῶν ἢ
ψαδῶν Διζωδόντων, καὶ ἂν
κατ' ἀμφότερον φωνῶν εἶ-
πω, καὶ λέγῃς μοι, Διζω-
δόντων, σὺν ἐπιανεπιστημῶν,
ἀλλ' ἔρω σοι. ἀλλ' ἐπεὶ ἔτι
κατὰ τὸν θεόν. Διζωδόντων ὅτι οἷ-
μοι παρομοιωσῶσι τὰ λογι-
στῶν. κατὰ τὸν θεόν μετρήσεως
πᾶσι σίτου, παρομοιωσῶν
τῶν πᾶσι μετρήσεως ἐπιστημῶν.
καὶ δὲ μὴ Διζωδόντων παρομοιω-
σῶν πᾶσι ἐστὶ μέτρον, καὶ δὲ
Διζωδόντων παρομοιωσῶν πᾶσι
ἐστὶν ἕνός, πᾶσι ἐπὶ μετρήσεως
πᾶσι ἢ πᾶσι ἀνεπιστημῶν; συ-
ταῦτα ἂν τὸ τῶν ἄλλων
κελετώμενον, καὶ δὲ ἔτι πᾶσι
λα κατὰ μετρήσεως. καὶ κα-
ταμετρησῆτες, καὶ δὲ ἢ
κελετώμενες, ἀνεπιστημῶν καὶ
ἢ τῶν ἄλλων ἀνεπιστημῶν καὶ
καταμετρήσῆτες; καὶ πᾶσι οἷδου
καὶ ἀλλ' ὅτι μέτρον ἐστὶν
ἐστὶ, καὶ ἀνεπιστημῶν, ἀλλὰ με-
τρησῆτες σίτου. καὶ τὰ λο-
γιστῶν ἀνεπιστημῶν ἐστὶ καὶ παρῶν
τῶν πᾶσι ὁδομησῶν. εἰ δὲ ἔτι
καὶ τούτῳ διὰ τῶν ἡς, οὐκ εἶναι
ἀπαρκεῖν, ὅτι τῶν ἄλλων ἐπὶ
Διζωδόντων καὶ ἐπιστημῶν
καὶ ὡς αὐτῶν εἶναι, μετρη-
σῆτες καὶ παρομοιωσῶν. τίς λέγῃς
ταῦτα, μὴ ὡς Χρύσιππος
καὶ Ζήνων καὶ Κλεάνθης, Ἀν-
τισθένης δὲ ἢ λέγῃς; καὶ τίς
ἐστὶν ὁ γραφῶν, ὅτι ἔτι
Ε 2

αίρεσιν περ αἰρέσεως. εἰ γὰρ τὸ
 ἴδιον μέροσ, ὃ ἡμῖν ἐδώ-
 κεν δὴ ἀποσώσεως ο θεός ἴσω
 αὐτῆς ἢ ἴσω ἄλλου πινος, κω-
 λυτὸν ἢ αὐτῶν κρισὸν κριτε-
 σκεύειαι, σάκεπ ἂν ἴω θεός,
 εἰ δὲ ἐπεμειλίτο ἡμῶν, ὃν δέει
 σὺ ὁ πον τῶν τε δόξα κω, Φη-
 σὶν, εὐ τοῖς ἰσότης τῶν τε σοι
 σημήνεται. ἐὰν θέλης, ἐλδύ-
 θερο εἰ. ἐὰν θέλης, μέμ-
 ψη εἰδέναι, ἐγκλίσεις εἰδέναι.
 πᾶντα ἢ γινώσκω ἄμω εἰσι
 τῶν σὴν, κὲ τῶν ἢ θεός. Δίξ-
 τῶν τῶν τῶν κριντέων ἐργ-
 μω ἐπὶ τὸν ἴστω τῶν, κη
 τον φιλοσοφῶν. σὺ αὐτῶν
 ἡμῶν σὺς ἐν κῶ γα τῶς ἐξη-
 γήσεως, ἀλλὰ εἰς αἰετα εἰ ἐξη-
 γεῖται.

Οὐκ εἰ δέει χαλεπαίνωμεν τοῖς
 ἀμαρτανομένοις.

ΚΕΦ. ιη.

Εἰ ἀληθές ἐστι τὸ ἴστω πῶν
 φιλοσοφῶν λεγόμενον, ὃ-
 τι πᾶσιν ἀνθρώποις μία δό-
 ξη, κη γινώσκω ἢ συγκαταθέ-
 σται τῶν περὶ τὸν ὅτι ἴστω ἀρετῆ.
 κὲ ἢ ἀναμύσειται τὸ παρῆν οπ
 κη ἴστω ἀρετῆς ἐν ἡ δία ἢ ἐπι-
 χρεῖν τὸ παρῆν, ὅτι ἀδελφόν
 ἐστιν, ἢ τῶν κὲ ὁρμησται ἐπὶ
 τὸ παρῆν, ὅτι ἐρωὶ συμφέρει
 ἀμῆχανον δὲ. ἄλλο μὲν κη
 εἶναι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ εἰ δέει
 γινώσκω κὲ ἄλλο μὲν κη εἶναι κη
 γήκων, ἐπὶ ἄλλο ἢ ὁρμῶν ἢ.
 ἐπὶ τοῖς πολλοῖς χαλεπαίνω-

voluntatem voluntas. Nam
 si Deus sui partem, quam
 nobis dedit, rapuisset, atque
 eiusmodi fecisset, ut vel a se-
 ipso vel ab alio cogi posset: de-
 fineret esse Deus, neque nos
 eo quo deceret modo curaret.
 Hæc, inquit, reperit in vici-
 mis: hæc tibi portenduntur:
 si vis, liber es. si vis, de
 nemine conquereris, ne-
 minem accutabis, omnia
 simul & tuæ & diuinæ
 voluntati respondebunt. Hu-
 ius oraculi ergo ad vatem
 istum & philosophum ac-
 cedo: nec ipsum explica-
 tionis huius causa, sed ea
 quæ explicat, admiror.

Non ferenda esse graviter ea
 qua perperam sunt.

CAP. XVIII.

Si verum est, quod philo-
 sophi dicunt, ab vno mo-
 ueri principio mortales om-
 nnes, ut ad assentiendum
 & renuendum, atque adeo
 sustinendam quoque assen-
 sionem: quod alia vera,
 alia falsa, alia dubia atque
 incerta existunt: ita etiam,
 ad expetendum aliquid opi-
 nione boni excitari. (Neq; ve-
 ro posse fieri, ut aliud vtile iu-
 dere censeat, aliud psequatur)
 Quid vulgo adhuc succense-

mus?

mus? Fures, inquit, sunt, &
 graffatores. Quos mihi fures
 dicis: quos graffatores? Errant
 in iudicio bonarum & malaru-
 rum. Vtram igitur indigna-
 tionē potius, an cōmiserationē
 merentur? Ostendit errorem,
 & videbis ut a delictis recedāt.
 Cum nō vident: nihil habent
 antiquius opinione sua. At la-
 tronem istum & adulterum
 nonne perditum oportebat?
 Nequaquā: Sed ita potius di-
 cendū: is qui cæcutit, qui falli-
 tur, & maximis in rebus errat,
 non ea videndi facultate a-
 missa, qua cædida & nigra dis-
 cernitur, sed qua animus bona
 & mala distinguit, nonne
 est perditus? Quod si sic di-
 xeris: intelliges quā inhumana
 tua sit oratio, & huic non ab-
 similis: Hicine cæcus & sur-
 dus, non perditus est? Nam
 rerum maximarum damnum
 si est maximum, cuiusque au-
 tem verum iudicium, & recta
 voluntas maxima res est: quid
 adhuc ei qui ea priuatur suc-
 censes? homo, non te decet ob
 aliena mala a naturæ præscri-
 pto recedere. Miserere potius
 illius, aut venustatem mulie-
 ris noli admirari. sic adultero
 non succensebis. Furem, & ad-
 ulterū tuis in rebus scito locū
 nō habere, sed in alienis tuæq;
 potestati nō subiectis. Hæc si
 missa feceris, & floccifecere

μῆρ. κλέπτει, φησὶν, εἰσὶ κὲ
 λωποδύται. τί ἐστὶ τὸ κλέπτει
 κὲ λωποδύται; πεπωλῶμε-
 νου παρὶ ἀναγνώσῳ κὲ κηκῶν.
 χαλεπαίνωμεν ἂν δέει αὐτοῖς
 ἢ ἐλεεῖν αὐτούς; ἀλλὰ δὲ εἰξον
 τῶν πολλῶν, εἰ ὅψῳ πῶς ἀφί-
 σαν) ἢ ἀμαρτανιωμένων. ἐὰν
 μὴ βλεπέωσιν, εἰδέναι ἐρχομῶν
 ἐν ὧτερον ἢ δὲ κηκῶν αὐτοῖς.
 τῶτον ἐν τῷ λησῶν, κη τῶτον
 τὸν μοιχῶν σοὶ εἰδὲ δὲ δόλω αὐ-
 ναί; κη δὲ αὐτῶν. ἀλλὰ εἰ μὲν
 μέλλον τῶτον, τῷ πεπωλῶμε-
 νῶν κὲ ἐξηπατημένων παρὶ τῷ
 μεγίστων, κὲ δὲ ποτε τυφλωμέ-
 νων, εἰ τῶν ὄψῳ τῶν διακρίσι-
 κῶν ἢ λησῶν κὲ μελωμένων,
 ἀλλὰ τῶν γινώσκω τῶν Δίξ-
 κη κηκῶν ἢ ἀναγνώσῳ εἰ κη
 κῶν, μὴ δὲ ποτε τυφλωμέ-
 νων, κη γῶσῳ πῶς ἀπὸ τῶν ἡρω-
 πῶν ἐπὶ ὁ λησῶν, εἰ ὅτι εἰ μὲν
 ὄμοιον τῶτον ἂν τῷ τυφλὸν μὴ
 δὲ ποτε τυφλωμέ, εἰ τῷ κηκῶν; εἰ γὰρ
 μεγίστη ἐλασῶν, ἢ τῷ μεγίστων. ὃ
 ἢ δὲ ἐν ἐκείνῳ ἢ ἀποσώσεως,
 οἷα δέει. εἰ τῶν εἰσὶν αἰετα ἢ,
 ἐπὶ χαλεπαίνωμεν αὐτῶν; αὐτῶν
 πῶς εἰ δέει παρὸς φύσιν ἐπὶ
 ἀλλοτριῶν κη κηκῶν διαπίθησῳ.
 ἐλέει αὐτῶν μέλλον ἢ μὴ ἡμῶ-
 μῶν, τὸ κηκῶν ἢ γινώσκω-
 κῶν, εἰ τῷ μοιχῶν ἢ χαλεπαίνω-
 ναις, γινώσκω, ὅτι κηκῶν κη
 μοιχῶν ἐν τοῖς σοῖς τῶν σοῖς
 ἐκείν, ὃν τῶν ἀλλοτριῶν, κη
 κῶν σοῖς ἐπὶ σοῖς. ταῦτα αὐτῶν
 φῆς, κη παρὸς μὴ δὲν ἢ γῶσῳ

E 4

ση, ἔνι ἐπὶ χαλεπαίνεις; μὲν οὐδ' αὖ τούτου θαυμαζήεις, σεαυτῷ χαλεπαίνεις μάλ- λον ἢ οὐκ εἰνοῖς. σὺ οὐκ εἶ- χες καὶ ἰσχύϊα. ὁ γὰρ οὐκ εἶ- σεν οὐκ ἔχρη. θυράδιον ἔχεις, θε- λεις αὐτὸ ψύξαι. σὺ οὐκ εἶδεν οὐκ εἶδεν ἢ τὸ ἀζωτὸν ἐστὶν ἢ ἀνθρώπων, ἀλλὰ φωνάζεις τι ὅτι τὸ ἔχρη καὶ ἰσχύϊα. Ἐ- ἴθι ὁ εἶς σὺ φωνάζεις, εἴπαι μὴ ἔλθῃ, καὶ ἄρῃ αὐτὰ; ἀλλὰ σὺ παλακύνται ὁ εἰκνύων ἀνθρώ- πους λιχνοῖς, καὶ μένον αὐτὸς ἠφροσίνων, καὶ θέλεις ἵνα αὐ- τὴν ἀρπάσωσι; μὴ ἐρεθίζεις αὐ- τὸς, θυράδιον μὴ ἔχει, μὴ ψύ- χεται καὶ ἰσχύϊα. πάλαι παρὰ- λυτοὶ οὐκ ἔχουσιν ἔχων πε- ρὶ τοῦ θεοῦ, ἀκέραιος ψόφου ἢ θυράδιον. κατὰ δὲ ἀμυν, δὴ- ρον ἢ πεπαιδωμένον τὸν λιχνοῦν. ἐπιλογισάμενοι, ὅτι ἔπειθε ἡ ἐ ἀέρας ὅταν ἀπίθωνον. ἢ εἴν; αὐτῶν, φημί, ὁ σπρίκνον δὴ- ρήσας. οὐκ εἶνα γὰρ ἡ δὲ ἀπλ- λυφ, ἀ' ἔχρη. ἀπάλειψαί με τὸ ἰσχύϊον εἴχης ἢ ἰσχύϊον. ἀλ- γῶ τίτῳ κεφαλῆ. μὴ ἡ κέ- ρα ἔχει ἀλγείς; ἢ εἴν ἀραναι- κτεῖς; τὴν τῶν γὰρ ἀπώλειαν, τὴν τῶν οἰ πόνοι, ὡν καὶ κτή- σης. ἀλλ' ὁ τυραννος δὴσθ. τί; τὸ σκέλος; ἀλλ' ἀφελεί. ἢ; τὸν στρατηγόν; τί εἴν ἐ δὴσθ, εἰδ' ἀφελεί; τίτῳ παρὰ αἰρεσιν δια- ἴσθῃτο παρηγήγειλλον οἱ πα- λακαὶ τὸ Γνώθι σαυτῶν. τί οὐκ εἶδεις, ἢ τὸς θεοῦς μελε-

ris:cui posthac irasceris? Dum autem ista suspicis: tibi potius quam illis succenletō. Rem ita cōsidera. Pulcras vestes habes: vicinus tuus non habet. Fene- stram habes, qua eas frigori ex- ponis. Nescit ille quod sit ho- minis bonum: sed pulcra ves- timenta habere, bonum esse sibi fingit, vt & tu tibi. Annon veniat, eaque tollat? Tunc cū placentam hominibus gulosis ostendes, solusque deglutias: non vis eam tibi rapi? ne irrita eos: ne habe fenestram: ne fri- gori expone vestes tuas. Et ego nuper cū apud Lares ferream lucernam haberem: audito ian- uæ crepitu decurri, eamq; rap- tam animaduerti. Cogitavi, eum qui sustulisset, rem non absurdam admisisse. Quid er- go? Cras, inquam, testaceā in- uenies. Nam ea quis amittit, quæ habet. Meā vestem amisi. Habuisti enim vestē. Dolet mi- hi caput. Nunquid cornua tibi dolerent? Quid ergo indigna- ris? Nam earum rerum iactura est, earum rerum dolores sunt, quæ res haberi & possideri so- lent. At tyrānus vinciet? Quid- nam? Pedem. At auferet? Quidnam? Collum. Quid ergo non vinciet, non auferet? Vo- luntatem Quapropter veteres monuerūt, quemque seipsum nosse oportere. Quid ergo agē- dum erat? exercitatio capien- da mi-

da minimis in rebus : & ab iis facto initio, transeundum ad maiora. Caput dolet? ne dicas, he! mihi. Auricula dolet : ne dicas, he! mihi. Neque vero dico, non licere gemere: sed in- trinfecus tamen noli gemere. si puer faciam tarde attulerit, ne clamato: ne tingitor: ne di- cito, te omnibus esse iniusum. Quis enim talem odio non prosequatur? His deinceps fi- ctus decretis, recte ambula vt liber: non magnitudine cor- poris confidens, vt pugil. Ne- que enim vt asinum, te inui- ctum esse decet. Quis ergo est inuictus? Quem nihil earum rerum quæ in ipsius potestate non sunt, de statu mentis de- iicit. Post, singulas difficulta- tes percurrens, eum obseruo vt athletam. Hic primam for- tem euicit: de secunda quid? Quid vero, si æstus fuerit? Quid in Olympiis? Eodem modo hic etiam: si argen- tum obieceris, contemnet. Quid vero si puellam? Quid si in tenebris? Quid si glo- riolam? Quid si conuicium? Quid si laudem? Quid si mor- tem? Hæc omnia vincere po- test. Æstus ergo si fuerit, quid nocebit? Quid si compluatur? Quid si tristetur animo? quid somnis? hic mihi pugil est in- uictus.

τῶν ἐπὶ τῶν μικρῶν. καὶ ἐπ' οὐκ εἰδὼν δὲ τοῦ σώματος, ἀλλὰ οὐκ εἰδὼν ἐν ἑαυτῷ τοῦ σώματος, καὶ κεφαλῆ ἀλγῶν οἰμοῦ μὴ λέγε. ὡς πῶς ἀλγῶν οἰμοῦ μὴ λέγε. καὶ εἰ λέ- γῃς ὅτι εἰ δέδοται σὺν ἀσθενείᾳ, ἀλ- λά ἐν τῷ ἐν ἑαυτῷ μὴ στυγνῆς. μὴ εἰδὼν βροχιδίως ὅτι ἐπὶ δὲ σ- μῶν ὁ πῶς φέρεται, κεραιώσας, καὶ σπῶν, καὶ λέγε, πᾶν τις με- μοῖστος. ἢς γὰρ μὴ μοισθῆ τῶν τειλοτῶν; τὴν τῶν τῶν λοιπῶν πεπονητῶν τοῦ δὲ ἀρ- θῶς ἀσθενείας, ἐλδύθησθ. εἴρη τῶν μεγαλῶν πεπονητῶν; ἢ σπῶσθ, ὡς ἀσθενείας ἀδελφῆς. εἰ γὰρ ὡς ὄνον ἀνῆπτησθ ἐναιμ. ἢς εἴν ὁ ἀνῆπτησθ, ὅν σπῶν ἐ- ξίστησιν εἰδὼν τῶν ἀσθενείας τῶν. εἴπαι λοιπῶν ἐκείνων τῶν ἀσθενείων ἐπερὶ με- νσθ, καὶ ἡμεῖς ἡμῶν ὡς ἐπὶ τοῦ ἀδελφῆ. εἴτ' εἰ εἰς εἰσά- σε τὸν παρῶτον κληῖσθ. ἢ εἴν τὸν δεύτερον; ἢ εἰ μὴ καὶ μὴ ἢ; τί εἰδὼν ὄνομαστας καὶ ἐπιπῶσθαι ὡσαύτως. αὐτῶν δὲ ἐργασίαν ἀσθενείας, καὶ ἀσ- θενείας; ἢ εἴν ἀν κροσσιδίων; ἢ εἴν ἀν σκότω; ἢ εἴν ἀν δὴ- ριολῶν; ἢ εἴν ἀν λουδοβίαν; τί εἴν ἀν ἐπιπῶσθαι ἢ εἰδὼν τῶν- τῶν; δὴ ὡσαύτως τῶν τῶν τῶν νικῆσθ. ἢ εἴν ἀν καὶ ἀσθενείας ἢ, τὴν τῶν τῶν; ἢ εἴν ἀν ὄνομαστας ἢ; ἢ εἴν ἀν μελωργῶν; ἢ εἴν ἀν- τῶν; εἴπαι μὴ εἴπαι ὁ ἀδελφῆ- τ' ἀδελφῆς.

ἔσταν θῆλη εἶναμ ὑπέπ⊕ κρη
 ἔπιπυρῆσι⊕, κρη πωτήρ
 ἀποθῶν τε θῶν τε, ὀρῆς
 αὐτῶν τῶν ἔργων κρη
 πῶν παρορηθῶν ἐ δὲ αὐ-
 τῶν τυχεῖν, αὐ μὴ εἰς τὸ
 κρινῶν ἀφελίμ⊕ ἤ; κρητο-
 λοδῶ τε ποιῶντι φύσιν τοῦ
 λοριμῶδῶ, ζῶου κρησεσῶα-
 σεν, ἵνα μηδενὸς τῶν ἰδῶν
 ἀγρῶν δὲ αὐήται τυχεῖναι,
 ἐ μὴ ἐ εἰς τὸ κρινῶν ἀφελί-
 μῶν παροφῆρηται. ἔτσις ἄκ-
 ἐπ ἀκρινῶν ἔσταν γίνεταμ, τὸ
 πῶνται αὐτῶ ἐνεκα ποιῶν.
 ἐπέ ἐ ἰ ἀδῆρη; ἵνα ἵς δῶ-
 σῆ αὐτῶ κρη ἔσ ἰδῶν συμ-
 φέρων⊕, κρη πῶς ἐπ
 μέτα κρη ἢ αὐτῆ δῶρη πῶσιν
 ἐσιν, ἢ παρῶ αὐτῶ οἰκείω-
 σης; ἢ ἐν, ὅταν ἰπῶ ἴδῶ-
 μῶν ἀπῶ κρη παρῶ τῶν ἀ-
 παρομέταιν πῶς ὄντων ἀ-
 γρῶν κρη κρηῶν; πῶσιν
 αὐτῶ κρη παροπέειν τοὺς τυ-
 ρῶνους, ὀφῶλογῶ τοὺς τυ-
 ρῶνους μέταν, τοὺς κρητῶ-
 νῶν δῶ ἢ πῶς δῶ κρη φῶ-
 ριμ⊕ γίνεταμ ἐξ ἀφῆς ὁ
 αὐτῶ πῶ. ὅταν Κῶσισαρ
 αὐτῶ ἐπῶ ἔσ λαπένου ποι-
 ῆση; πῶς δῶς λέγῶν, φῶ-
 ρῶν κρη λέλῶληκε Φη-
 λικῶν; ἢ ἔλεον αὐτῶν δῶ-
 βληθῶν αὐτῶ κρη παροπῶ,
 ἵνα πῶν ἀφῶν σῶ δῶ κῶ.
 εἰχῶ ἵνα ἔπιπυρῆσι⊕ σῶ-
 τεα, ὄν αὐτῶ τὸ ἀγρῶν εἶναμ
 ἐπῶ κρησιν. εἶπα κῶν⊕

enim plinius esse vult, & fru-
 gifer, & pater hominumque
 Deumque: nonne vides, eum
 hecopera & has appellations
 consequi non posse, nisi in
 commune profuit? Denique a-
 nimal ratione præditum sic o-
 mnino intruxit, vt nullo suo
 bono potiri possit, nisi aliquid
 vtilitatis in commune affer-
 ret. Sic priuatæ vtilitatis stu-
 dium a communitate non ex-
 cluditur. Nam quid exspectas?
 idne, vt aliquis a seiplo rece-
 dat, & a priuata vtilitate? Quo
 pacto autem vnum idemque
 principium adhuc animanti-
 bus omnibus erit necessitudo
 illa, qua ipsæ secum cōcilian-
 tur? Quid ergo? si absurdæ iis
 de rebus, quæ nostri arbitrij
 non sunt, opinionones, quasi
 hæ aut bonæ aut malæ sint,
 restent: omnino est necesse
 colere tyrannos. Vtinam ve-
 rò tyrannos solum, non etiam
 cubicularios. Quo pacto au-
 tem statim homo fit prudens,
 cum Cæsar eum matulæ
 præfecerit? nonne statim
 dicimus, Felicio prudenter
 mecum est locutus? Vel-
 lim eum remotum esse a
 sterquilinio; vt iterum tibi
 demens videretur. Su-
 torem quendam habuit E-
 paphroditus, quem quod
 ad nihil vtilis esset, ven-
 didit. Post ille casu quodam

dam a Cæsariano emtus, Cæ-
 sariis factus est sator. Vidisses,
 vt eum coluerit Epaphrodi-
 tus. Quid agit Felicio, vir bo-
 nus? Amore. deinde, si quis
 nostrum percontabatur, Quid
 Epaphroditus ipse ageret? di-
 cebatur cum Felicione qua-
 piam de re deliberare. Nonne
 vendiderat eum vt inutilem?
 quis ergo eum subito pruden-
 tem fecit? hoc est, aliud quid-
 dam colere, quam ea quæ hu-
 mania arbitrij sunt. Cōtigit ali-
 cui tribunatus, omnes obuij
 ei gratulantur: alius oculos
 eius deoscularur, alius col-
 lum, serui manus. Domum
 venit, lucernas ardentis inue-
 nit, ascendit in Capitolium,
 victimas immolat. Quis vn-
 quam sacrificauit propter re-
 ctum appetitum? propter cu-
 piditatem naturæ congruen-
 tem? Ibi enim Diis gratias a-
 gimus, vbi bonum nostrum
 collocamus. Hodie quidam
 mecum locutus est de Au-
 gusti sacerdotio. Cui dixi:
 Homo, omitte rem; mul-
 tos sumtus inutiles facies.
 At nomenclatores, inquit,
 nomea meum insculhent.
 Nonquid igitur tu, cum
 adferis, te inscriptum es-
 se, legentibus dices? Quod
 si nunc adesse potes o-
 mnibus, vita functus quid
 ages? Manebit mecum no-

κρη ἵνα δαίμονα ἀγρῶ-
 θῶ εἰς τὸν ἵν⊕ τῶν Κῶσισα-
 ρωνῶν, ἔπιπυρῆσι⊕ σῶ-
 τῶς ἐγῶν. εἶδες αὐ, πῶς
 αὐτῶν ἐμῶν ἰπῶ φῶδῶς.
 ἢ παρῶσιν Φηλικῶν ὁ ἀγρῶ-
 θῶς, φιλῶ σε; εἶπα εἰ ἵς ἢ-
 μῶν ἐπύθετο, τί ποιῶ αὐτῶς;
 ἐλέγητο ἔπ μῶ Φηλικῶν
 βουλόμεται παρῶ ἵνος. ἐχῶ
 παρῶσιν αὐτῶν ἀγρῶσιν
 πῶς ἐν αὐτῶν ἀφῶν φῶρημῶν
 ἐπῶσιν; τῶσιν τὸ ἵμα ἄλ-
 λό ἵ, ἢ τῶ παρῶσιν ἵμα; ἢ ἔπ
 δημαρῶσιν. πῶντες οἱ ἀπῶ-
 τῶντες ἀπῶδῶσιν, ἀπῶ
 τῶς ὀφῶλογῶς κρηταφῶλῶ,
 ἀπῶ τῶν τῶσιν, οἱ δῶ
 λῶ τῶς κῶσισ, ἐγῶσιν εἰς
 οἶκον, ἀφῶσιν λυχνῶς ἀ-
 πῶρῶνους. ἀνακῶσιν εἰς τὸ
 κρηταῖον, ἐπῶσιν. ἵς ἐν
 πῶσιν τῶσιν ἔπ ὀφῶλογῶ
 κρητῶς, ἔπῶσιν; ἔπῶσιν ἔπ
 μῶσιν κρη φῶσιν; κῶσιν κρη
 θῶσιν ἀγρῶσιν κρη, οἱ τῶ-
 τῶ ἀγρῶν ἢ ἔπῶσιν. σῶ-
 ρῶ πῶ τῶσιν ἔπῶσιν ἔ-
 λάλει μοι ἔπ Ἀύγουστῶ. λί-
 γῶ αὐτῶ, ἀπῶσιν ἀφῶς
 τῶ παρῶσιν ἀπῶσιν παρῶ-
 λῶ εἰς ἔδῶν. ἀπῶ οἱ τῶ
 φῶσιν, φῶσιν ἀφῶσιν, ἀφῶ-
 φῶσιν τὸ ἔπῶ ὄνομα, μὴ ἵ
 ἐν οὐ τῶσιν ἀπῶσιν ἀπῶσιν
 λέγῶσιν παρῶν. ἐμῶ κρη ἀ-
 φῶσιν; εἰ δῶ κρη τῶ δῶ-
 σιν παρῶσιν πῶσιν, ἔπῶ δῶ-
 θῶσιν, ἢ ποιῶσιν; μῶσιν

πῶς ἔχῃς παρὸς τὸ ἄτυ-
 φλωθῆναι, καὶ πῶς παρὸς
 τὸ ἐξαπειτηθῆναι. καὶ
 γνώσῃ, ὅτι μεμυῶν εἰς
 ὧς δ' εἶ πεπονημένῃ παρὲν
 ἀγαθῶν καὶ κακῶν. ἀλλὰ
 ποῦντος ἔχῃς ἡρώτων παρὰ
 σκῆψης, καὶ πόνου παρὰ
 καὶ μεμυῶτων. τί ἐν ἐλ-
 πίσεις; ὅτι τιμὴ μεμυῶτων
 πέχῃς ἀπὸ ὀλίγων ἐστὶν ἀ-
 ναλαθεῖν; καὶ τί αὐτὸς
 μὲν ὁ παρηρησμένῳ λό-
 γῳ πῶν φιλοσόφων, λίαν
 ἐστὶν ὀλίγῳ. εἰ θέλεις
 γνῶναι, ἀάργαθι τὸ Ζή-
 ρωνῳ, καὶ ὄψει. τί δὲ
 ἔχῃς μεμυῶν εἰπεῖν, ὅτι τέ-
 λῳ ἐστὶ τὸ ἐπειθεῖν θεοῖς;
 εἰς ἃ ὁ ἀγαθὸς, ἡρώσις
 οἷα δ' εἶ φαντασιῶν. λέγῃς,
 τί οὐκ ἐστὶ θεός; καὶ τί
 φαντασία; καὶ τί ἐστὶ φύσις
 ἢ ἐπὶ μέρους, καὶ τί ἐστὶ
 φύσις ἢ τῶν ὄλων; ἢ δὴ με-
 μυῶν. οὐκ οὐκ ἐλθῶν ἐπι-
 κρυῶν εἴπη, ὅτι οὐκ ἔστι
 κί εἶναι δ' εἶ τὸ ἀγαθὸν, πεί-
 λιν μεμυῶν γίνεται. καὶ ἀνά-
 κη ἀκροῦσαι, ἢ τὸ παρηρησ-
 μένῳ ἐστὶ ἐφ' ἡμῶν, τί τὸ
 ὑποτακτικὸν καὶ ἐσιωπῆς;
 ὅτι τὸ καλλίον ἀγαθὸν ἐστὶ
 εἰς εἶναι τὸ κελύφει, τὸ
 ἐν ἔφ' ἀνθρώπου εἰς; οὐκ ὁ
 αὐτὸς ἢ κυριώτερον ἔχῃς
 ἐπικρυῶν; ἢ ἐστὶν οὐκ οὐκ τὸ
 βουλομένῳ; τὸ ἐπισκε-
 πόμενον ἐκείνη; τὸ παρὲν τῆς

qua ratione sis affectus erga
 cæcitatem, erga imposturam:
 tum cognosces, multum abes-
 se ut in rebus bonis & malis
 ita sis affectus, quemadmo-
 dum oportet. At magna o-
 pus est præparatione, multo-
 que labore & disciplina: Quid
 ergo? Artem maximam exi-
 guo labore comparari posse
 speras? Atqui principalis &
 præcipua philosophorum do-
 ctrina perbrevis est. Quod si
 cognoscere vis: legito scripta
 Zenonis, & videbis. Nam
 quæ est in isto sermone proli-
 xitas, finem esse, sequi Deos
 naturam boni, rectum viso-
 rum vsum? Dic, quid ergo est
 Deus? quid visum? Quid na-
 tura singulorum? quid na-
 tura vniuersi? Hoc iam
 longum est. Quod si Epi-
 curus dicat, in corpore bo-
 num esse oportere: rursus
 longum fit, ac necesse est
 audire quod præcipuum sit
 in nobis? quæ natura no-
 stra? quæ vis & forma
 sit? Nam si cochleæ bo-
 num in resta esse positum
 probabile non est, num
 hominis in ea esse bo-
 num, probabile erit? Tu
 autem ipse Epicure quid
 habes nobilius? Quid est
 quod in te deliberet? quod
 singula consideret, atque
 ipsum adeo corpus? Non-
 ne id

ne id, quod fert sententiam de
 rebus existimandum esse
 præstantius? Cur vero lucer-
 nam accendis? Cur nostra gra-
 tia laborem suscipis? Cur tot
 volumina scribis? Vt ne verita-
 tē nos ignoremus? Qui nos su-
 mus? Quid nobis rei tecū est?
 Sic proluxa oritur disputatio.

Ad eos qui admirationis
 esse volunt.

CAP. XXI.

Qui eum, quem decet, vite
 statum tenet: in rebus ex-
 tra se positis non inhiat. Ho-
 mo quid expetis? Mihi quidem
 satis est, si de appetam & auer-
 secundum naturam: si ita
 & inciter & refugiam, ut natu-
 ra mea postulat: si sic propo-
 nam, sic aggrediar, sic assen-
 tiar. Quid ergo nobis quasi
 obelisco deuorato obambu-
 las? Vellem me ab obuiis et-
 iam admiratione affici, & se-
 stantes acclamare, O magnum
 philosophum. Quinam sunt
 isti, quibus admirationi ef-
 se cupis? Nonne ij sunt,
 quos dicere soles insanire?
 Quid ergo? Apud insanos
 in admiratione esse cupis?

De notionibus.

CAP. XXII.

Notiones communes o-
 mnib. hominib. sunt, &

καρμὸς αὐτῆς; ὅτι τὸ παρη-
 ρησμένῳ ἐστὶ τὸ ἐπικρυῶν.
 τί ἢ καὶ λυχνον ἀπείεις, καὶ
 πονεῖς ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ πηλι-
 καῦτα βιβλία γράφεις; ἵνα
 μὴ ἀγνοήσωμεν ἡμεῖς τιμὴν
 ἀλήθειαν; πίνεις ἡμεῖς; καὶ
 παρὸς σὲ ὄντες; ἵνα μεμυῶν
 ὁ λόγῳ γίνεται.

Πρὸς τὸς θωμμάξωδα
 θελοντας.

ΚΕΦ. κα.

Ὅταν τις ἐν τῷ βίῳ, ἔχῃ
 ἐκέρχῃ. ἀνθρώπου, τί
 θέλει σοι γινέσθαι; ἐγὼ μὲν
 ἡρώσιμον, ἀν' ὀρέγῃ καὶ
 ἀκκλίῳ καὶ φύσει, ἀν' ὀ-
 μή καὶ ἀφορμῇ ἡρώσιμον ὡς
 πέφυκα, ἀν' ἀποδοῖσθαι, ἀν'
 ἐπιβολῇ, ἀν' ἀντιπροσέ-
 σθαι. τί οὐκ ἡμῖν ὀβελίσκῳ
 ἡρωσίων ἀδελφῶν; ἢ θε-
 λον, ἵνα με καὶ οἱ ἄπει-
 τῶντες θωμμάξωσι, καὶ ἐπι-
 κρυῶντες ἐπιπροσέξω-
 σιν, ὡς μεγάλου φιλοσόφου.
 πίνεις εἰσὶν ἔτσι, ὡφ' ἂν θω-
 μάξωδα θέλεις; ἐχ' ἔτσι
 εἰσι, παρὲν ἂν εἰώθης λέγειν
 ὅτι μεμυῶνται; τί ἐν, ὑπὸ τῶν
 μεμυῶντων θέλεις θωμμά-
 ξωδα;

Πρὸς τῶν παρηρησμένων.

ΚΕΦ. κβ.

Πολλὰ φέρεται κοινὰ πᾶ-
 σιν ἀνθρώποις, εἰσι, καὶ
 F

ἀσάληψις ἀσάληψις ἢ μέ-
 γισται. ἢς γὰρ ἡμῶν ἢ ἡθι-
 πῶν, ὅτι τὸ ἀγαθὸν συμφέρον
 ἐστὶ, καὶ ἀρετὴν, καὶ ἐν ποί-
 σης ἀπειθείας αὐτὸ δὲ μέ-
 γισται καὶ δίκαιον; ἢς δὲ ἡ-
 μῶν ἢ ἡθιπῶν, ὅτι τὸ δίκαιον
 καλὸν ἐστὶ, καὶ ἀρετὴν; πότε
 αὐτὸ ἢ μέγισται γίνεται, ἀσά-
 λην ἐφορμηθῆναι τῶν ἀσάλη-
 ψων ταῖς ἐπὶ μέγισται ἐπί-
 στας; ὅταν ὁ μὲν εἴπω, καλῶς ἐ-
 πιστήσῃ, ἀδελφεὸς ἐστὶν. ἢ ἀλλ'
 ἀσάπνεον ἡμῶν. ἐνθεν ἢ μέγισται
 γίνεται ταῖς ἀνθρώποις ἀσά-
 ἀδελφούς. αὐτὴ ἐστὶν ἡ Ιου-
 δαίων, καὶ Σύρων, καὶ Αἰγυ-
 πτῶν, καὶ Ῥωμαίων μέγισται.
 ἢ ἀσά ἔ, ὅτι τὸ ὅσον πάντων
 ἀσάμεινται, καὶ ἐν παντὶ
 μετὰ δίκαιον ἀλλὰ πότε-
 ρον ἐστὶν ὅσον τῆτο, τὸ γοι-
 εῖου φαρμακίον, ἢ αὐτόσον. ἔ-
 τῶν τῶν μέγισται δὲ γίνεται
 καὶ Ἀγαμέμνονος καὶ Ἀχιλ-
 λείως. καὶ αἰετὸν αὐτὸς εἰς τὸ
 μέσον. ἢ λίγεις σὺ ὡ Ἀγαμέ-
 μνον; εἰ δὲ ἡθιπῶν τὸ δέονται,
 καὶ τὰ καλῶς ἔχοντα; εἰ μὲν
 αὐτὸ σὺ δὲ ἢ λίγεις ὡ Ἀχιλ-
 λείω. σὺ δὲ ἡθιπῶν σοὶ ἡθιπῶν
 τὰ καλῶς ἔχοντα; ἐμοὶ μὲν
 αὐτὸ πάντων μέγισται γίνε-
 σκεῖ. ἐφορμηθῆναι ἐν ἡθι-
 πῶν ἀσάληψις. ἐν τῶν ἢ δὲ
 καὶ μέγισται. ὁ μὲν λίγεις, ἢ ἔ-
 δον δὲ ἀσά μετὰ Χρυσηίδα
 τῶν πτωχῶν. ὁ δὲ λίγεις, εἰ μὲν
 ἐν. πάντως ὁ ἔτερον αὐτῶν

notioni notio non repu-
 gnat. Quis enim nostrum
 non statuit, bonum esse, uti-
 le & expetendum, & quavis
 ratione confectandum ac per-
 sequendum? Quis non sta-
 tuit, iustum esse honestum &
 decorum? Quando igitur pu-
 gna oritur? In notionem ac-
 commodatione ad res singu-
 las, cum quidem alius dicit:
 Recte fecit, fortis est, imo pro-
 iectus ad audendum. Hinc pu-
 gna oritur inter homines:
 Hæc est Iudæorum, Syro-
 rum, Ægyptiorum & Ro-
 manorum pugna, non an ius
 factique rebus omnibus antefe-
 rendum, & vbiq; confectan-
 dum sit: sed si uilla uesci fasne
 sit, an nefas? Hanc etiam A-
 gamemnonis & Achillis iustis-
 se pugnam inuenietis. Iube
 eos prodire in medium. Quid
 tu ais Agamemnon? Non ea
 fieri oportet, quæ recta, quæque
 honesta sunt? Oportet illa qui-
 dem. Tu uero quid ais
 Achilles? Non tibi placet
 ea fieri, quæ honesta sunt?
 Imo uero omnium maxime
 placet. Accommodate igitur
 notionem. hinc pugnae principium.
 Alter ait: Non oportet
 me Chryseidem reddere
 patri. Alter ait, Oportet.
 Omnino alter eorum recte

recte accommodat notionem
 officij. Rursus alter ait. Quod
 si Chryseis reddenda mihi est,
 accipiendum mihi erit ve-
 strum alicuius munus. At il-
 le. Meam igitur amicam acci-
 pias? Tuam uero, inquit. E-
 gone solus præmio caream?
 Egone solus non habeam? Sic
 pugna exoritur. Quid ergo est
 erudiri? Discere notionem na-
 turae in sitas rebus singulis ac-
 commodare, naturæ congru-
 enter: ac postea distinguere, a-
 lia esse in nostra potestate, alia
 non. In nostra esse potestate,
 voluntatem, & omnes volun-
 tarias actiones. Non in nostra
 potestate, corpus, partes cor-
 poris, possessiones, parentes,
 fratres, liberos, patriam, eos
 deniq; quorū societate sumus
 deuincti. Vbi igitur bonū col-
 locabimur? Cui rei id accom-
 modabimus? Ei quæ in nostra po-
 testate est. Nō igitur bonū est
 sanitas? nō mēbrorū integritas
 & uita? Imo ne liberi quidē,
 nec patres, nec patria. Quis te
 feret? Trāseramus id igitur
 rursus huc: Potestne fieri, ut
 is qui læditur, bonisq; frustratur,
 sit beatus? Non potest. Potest-
 ne cum sociis eam habere con-
 suetudinē, quam decet? Quo
 pacto id fieri potest? Ego enim
 ad id nutu naturæ feror, qd mi-
 hi cōducit. Si e re mea est agrū
 habere, e re mea est uestem

καλῶς ἐφορμηθῆναι τῶν ἀσά-
 λην τῶν δέοντων. πάλιν ὁ
 μὲν λίγεις, Οὐκ ἔστιν εἰ με δὲ
 ἀσάπνεον τῶν Χρυσηίδα, δὲ
 με λαβεῖν ὑμῶν ἡθιπῶν τὸ γέ-
 ρος. ὁ δὲ τῶν ἐμῶν ἐν λάτῃ
 ἐφορμηθῆναι, τῶν σῶν, Φυσιν.
 ἐγὼ ἐν μόνῳ; ἀλλ' ἐγὼ μόν-
 ῳ μὴ ἔχω; ἕταιρος μέγισται γί-
 νεται. ἢ ἐν ἐστὶ τὸ μετὰ δὲ
 ἀσά; μὲν γίνεται ἡθιπῶν ἀσά-
 ἀσάληψις ἐφορμηθῆναι ταῖς
 ἐπὶ μέγισται ἐπίστας καὶ ἀλλ'
 λείως τῆ φύσει. ἢ λοιπὸν δι-
 λείν, ὅτι τῶν ὄντων τὰ μὲν εἰ-
 σὶν ἐφ' ἡμῶν, τὰ δὲ σῶν ἐφ'
 μῶν. ἐφ' ἡμῶν μὲν, ἀσά ἀρε-
 τας, καὶ πάντων τῶν ἀσά ἀρε-
 τῶν καὶ ἐργῶν. ἐκ ἐφ' ἡμῶν δὲ τὸ σῶ-
 μα, τὰ μέρη τῶν σῶματων,
 κτήσεις, γονεῖς, ἀδελφοὶ, τέ-
 κνα, πατρίεις, ἀπῶν οἱ ἡθι-
 πῶν τῶν δὲ ἐν ἡθιπῶν τὸ ἀγα-
 θόν; ποῖα ἐστὶ αὐτὸ ἐφορ-
 μηθῆναι; τῆ ἐφ' ἡμῶν; εἴπετι ἐκ
 ἐστὶν ἀγαθὸν ὑγίεια, καὶ δὲ ἡθι-
 πῶν, καὶ ζῶν; ἀλλ' εἰ δὲ τέκ-
 να, εἰ δὲ γονεῖς, εἰ δὲ πατρίεις;
 ἢς σου ἀνέξεται; μετὰ ἡθι-
 πῶν ἐν αὐτὸ πάλιν ἐν τῶν
 ἐνδὲ γίνεται ἐν βλαπτικῶν,
 καὶ ἀσά τῶν γονεῶν τῶν ἀγα-
 θῶν, ἀδελφοῦν; σῶν ἐνδὲ
 γίνεται. καὶ τῶν ἀσά τῶν ἡθι-
 πῶν ἔχειν οἶον δὲ εἰ ἀσά ἀρε-
 τῶν, καὶ πῶς ἐνδὲ γίνεται; ἐγὼ
 γὰρ πέφυκα ἀσά τὸ ἐμὸν σῶμα
 φέρον. εἰ συμφέροι μοι ἀσά
 ἔχειν. συμφέροι μοι ἡμῶν

ἔχον· συμφέροι μοι καὶ κλέ-
 νον αὐτῷ ἐν βαλνεῖον· ἐν-
 θεν πόλεμοι, τῶσις, τυ-
 ραννίδες, ἐπιβουλαί· πῶς
 δὲ πιδωήσομαι τὸ παρὲς τὸν
 Δία κρητῆρα; εἰ ἦδ' βλάβη
 μοι καὶ ἄνθρωπῶ, ὅτε ἐπιτε-
 ρεταί μου· καὶ τί μοι καὶ
 αὐτῶ, εἰ δ' αὖταί μοι βο-
 θήσαι; καὶ πάλιν, τί μοι καὶ
 αὐτῶ, εἰ θέλει με ἐν τοῖς-
 ταῖς εἶναι, ἐν οἷς εἰμι; ἄρρο-
 μοι λοιπὸν μισεῖν αὐτὸν· τί
 οὐκ ἄλλο πού μιν; τί οὐκ
 ἀρῶμαι, ὡς κρητῆρ δ' αἰ-
 μισιν, ὡς πυρετῶ, τῶ Διὶ
 καὶ πῶς ἐπι σωτήρ; καὶ πῶς
 ὑπέσθη; καὶ πῶς ἐπι σωστικός;
 καὶ μὴ αὖ ἐν ταῦτά που ἴω-
 μιν τῶ ἐπίαν ἔ' ἀρῶμαι,
 πέντε ταῦτα ἐξαηλοῦσθαι.
 τί οὐκ ποιήσομαι; αὐτὴ ἐπι
 ζήτησις ἔ' φιλοσοφουῦν-
 τῶ ὄντι, καὶ ὄντιον· ἡμῶ
 ἐγὼ ἔχ' ὅρῳ τί ἐστὶ τὸ ἀρῶ-
 μαί, καὶ τὸ κρητῆρ, ἔ' μείνο-
 μαί; καὶ· ἀλλ' ἐν ταῦτά πο-
 θῶ τὸ ἀρῶμαί; ἐν τοῖς παρῶ
 αἰρητικῶσι; πάντες με κρη-
 ταγέλωσονται· ἢ ἔτι τις γέ-
 ρων παλῶς, χρυσοῦς διατυ-
 λῆους ἔχων παλῶς, εἶτα ἐπι
 σείσας τῶ κρητῆρ ἐρεῖ, ἔ-
 κασιν με πέντε· δ' εἰ μὲν καὶ
 φιλοσοφῶν, δ' εἰ ἦ καὶ ἐκ κρη-
 τῶ ἔχων· ταῦτα μωρῶ ἐστὶ.
 οὐ ποιήσῃ; φιλοσοφῶν κρη-
 τῆρ σι συλλεγισμῶν· τί δὲ σι
 ποιήσῃ ἐστὶ, οὐ κρητῆρ οἰ-

habere: ere quoque mea est
 eam furari e balneo. Hinc bel-
 la, seditiones, tyrannides, infi-
 dia. Quo pacto iam potero
 conservare officium erga lo-
 uem? Nam si laedor, & frustror,
 mei curam abiecit. Et quid
 mihi cum illo rei est, si me iu-
 uare non potest? Et rursum quid
 mihi cum eo rei est, si ita vult
 agi mecum vt agitur? lam eū
 odisse incipio. Quid ergo tē-
 pla exstruimus? quid ergo sta-
 tuas? Itane loui ipsi, vt malis
 Geniis? vt Febri? Quo pacto
 ergo adhuc Seruator est? Quo
 pacto Pluuius? Quo pacto Fru-
 gifer? Enimvero, si tali quo-
 piam loco naturam boni po-
 namus: hæc omnia consequū-
 tur. Quid ergo faciemus? Hæc est
 inuestigatio digna eo, qui reuera
 philosophatur, & parturit. Nunc
 ego non video, quid sit bonum &
 malum: nonne infanio? Certe.
 At hic: Vbi ponam bonum? In
 iis quæ ad voluntatem pertinent.
 Omnes me deridebunt. Aderit senex
 aliquid canus, multis aureis
 annulis ornatus, motoque capite
 dicet: Audi me fili, est sane
 philosophandum; sed & cerebrum
 est habendum. Ista stulta sunt.
 Tu a philosophis discis syllogi-
 smum. Quid autem tibi
 sit agendum, tu rectius no-

sti, quam

sti, quam philosophi. Homo,
 quid vero me obiurgas, si scio,
 isti mācipro qd sit dicēdū? Sin-
 tace, rīpitur. Illi sic est dicen-
 dum: Ignosce mihi tanquam
 amatoribus: non sum meus,
 infanio.

Ad Epicurum. CAP. XXIII.

Epicurus etiam intelligit,
 sed cum semel bonum no-
 strum in testa collocarit, non
 quicquam aliud dicere potest.
 Nam illud mordicus tenet,
 nihil a natura boni auulsum,
 vel admirandum vel proban-
 dum esse: idque probe tenet.
 quo pacto autem sociabiles
 erimus, si pietas in ea que pro-
 creata sunt, naturæ nostræ a-
 liena est? Quamobrem diffua-
 des sapientia, ne alat liberos?
 Quid metuis, ne propter eos
 incidat in molestias? Num ob-
 murem qui in conclaui alitur,
 in molestias incidat? Quid ve-
 ro paruum musculum ploran-
 tem curat? At scit, vbi semel
 puer natus fuerit, non iam
 in nostra esse potestate, vt
 eum non diligamus, non
 curemus: eaque de causa
 negat, sapientem ne ad Rem-
 publicā quidem accessurū. Scit
 enim quæ Rempublicā admi-
 nistranti facienda sint. Nam si
 tanquam inter muscas versa-

δωκ ἢ οἱ φιλόσοφοι. ἄνθρωπος,
 τί οὐκ μοι ἐπιτιμῶς, εἰ οἶδας
 τέτρα τῶ ἀνόρου ποδῶ τί εἶ-
 πως αὐ σιωπῶ, ῥήγγῃ, σκεί-
 νη ὡς δ' εἰ λέγειν; ὅτι συγγνω-
 σί μοι, ὡς τοῖς ἐρωσιν· σὸσ
 εἰ μὲ ἐμουσῶ, κρητῆρα.

Πρὸς Ἐπίκουρον. ΚΕΦ. κγ.

Epicurus etiam intelligit,
 sed cum semel bonum no-
 strum in testa collocarit, non
 quicquam aliud dicere potest.
 Nam illud mordicus tenet,
 nihil a natura boni auulsum,
 vel admirandum vel proban-
 dum esse: idque probe tenet.
 quo pacto autem sociabiles
 erimus, si pietas in ea que pro-
 creata sunt, naturæ nostræ a-
 liena est? Quamobrem diffua-
 des sapientia, ne alat liberos?
 Quid metuis, ne propter eos
 incidat in molestias? Num ob-
 murem qui in conclaui alitur,
 in molestias incidat? Quid ve-
 ro paruum musculum ploran-
 tem curat? At scit, vbi semel
 puer natus fuerit, non iam
 in nostra esse potestate, vt
 eum non diligamus, non
 curemus: eaque de causa
 negat, sapientem ne ad Rem-
 publicā quidem accessurū. Scit
 enim quæ Rempublicā admi-
 nistranti facienda sint. Nam si
 tanquam inter muscas versa-

F 3

ἀλλ' ὁ μὴ ἰδὼς ταῦτα, πολ-
 ρῶ λέγειν, ὅτι μὴ αὐτοῦ αἰσ-
 θῆναι τέτυκα. ἀλλὰ παρῶσαν
 μὲν οὐκ ἀπολείπει τὸ αὐτῶν
 ἐκτρον, εἰδὲ λύκῳ· αὐ-
 θρωπῶ δ' ἀπολείπει; ἢ
 θῆλεις; μαρτυρῶς ἡμῶς εἶναι,
 ὡς παρῶσαν; εἰ δ' αἰεὶ νόα
 ἀπολείπει. θηραδῶδες ὡς τὰς
 λυκούς; εἰ δ' αἰεὶ νόα ἀπολεί-
 πουσιν. ἀγῶ, ἵς δὲ σοι πελ-
 ῖται, ἰδῶν πυθδῖον αὐτῶ
 κλαῖον. ἐπὶ τῶν γὰρ σπικτω-
 κῶς; ἐγὼ μὲν οἶμι, ὅτι εἰ καὶ
 ἔμειντ' ἄλλοθεν ἢ μήτηρ σου,
 καὶ ὁ πατήρ σου, ὅτι ταῦτα
 μέλλεις λέγειν, οὐκ αὐτὸν ἐβ-
 ῖψαν.

Πῶς πρὸς τὰς ἀειτάσεις
 ἀγωνισέον.

Κ Ε Φ. κ δ.

ΑΙ ἀειτάσεις εἰσὶν, αἱ
 τοὺς ἀνδρας δεικνύε-
 σαι. λοιπὸν ὅταν ἐμπέση πε-
 ρίσωσις, μέμνησο, ὅτι ὁ θεὸς
 σε ὡς ἀλείπει. τρυφερῶς νεο-
 νίσκω βέβληκεν. ἵνα ἢ, φη-
 σιν; ἵνα ὀλυμπιονίκης γῆνη-
 δῆσαι δ' ἰδρῶτῳ εἰ γίνεται.
 ἐμοὶ μὲν εἰδὼς δοκεῖ κρείσ-
 σονα ἐργηκέως ἀειτάσειν, ἥς
 σὺ ἐργηκῶς, αὐθῆλεις ὡς ὀ-
 δλητῆς νεανίσκου χεῖρ' ἔδωκε. καὶ
 ταῦτ' ἡμεῖς γὰρ εἰς τὴν Ῥώμην
 κητύσκοπον πέμπωμεν. εἰ-
 δὼς δὲ δειλὸν κητύσκοπον
 πέμπει, ἵ' αὐτὸν μόνον ἀπο-
 σῆψι φέρε, καὶ σικμῶ ποθεν ἴ-

turus es: quid prohibet? Qui-
 vero hec ignorat. dicere aude-
 non suscipiendos esse liberos:
 At cum neque ouis foetum su-
 um deferat, neque lupus: num
 homo deferet? Quid vis? Stul-
 tos esse nos tanquam oves?
 At hæc non deserunt. Fe-
 ros, vt lupos? ne illi qui-
 dem deserunt. Age quis tibi
 obtemperet, si filiolum suum
 humili prolapsum plorare vi-
 deat? Equidem arbitror, et-
 si mater tua & pater ex
 oraculo præsciuisent, te di-
 cturum esse ista: tamen
 te abiecturos non fuisset.

Quomodo aduersus pericula
 sit decertandum.

C A P. XXIII.

Pericula rerumque difficul-
 tates sunt, quæ viros mon-
 strant. Cum igitur periculum
 inciderit, memento, Deum te
 lanistæ instar cum a spero ado-
 lescente commisisse. Cur in-
 quis? Vt Olympia vinceres. Id
 vero citra sudorem non con-
 tingit. At mihi quidem ne-
 mo videtur in discrimen inci-
 disse melius quàm tu, si tāquam
 pugil adolescentem illum tra-
 ctare volueris. Er nos nunc ex-
 ploratorē Romam mittimus.
 Nemo autē timidum explora-
 torem mittit, vt strepitum
 tū audito, & vmbra alicubi vi-

τα, κ

sa, extemplo redeat perturba-
 tus, & hostes iam adesse dicat.
 Sic nunc & tu, si nobis dixeris,
 Romanæ res metuendæ sunt:
 At cum neque ouis foetum su-
 um deferat, neque lupus: num
 homo deferet? Quid vis? Stul-
 tos esse nos tanquam oves?
 At hæc non deserunt. Fe-
 ros, vt lupos? ne illi qui-
 dem deserunt. Age quis tibi
 obtemperet, si filiolum suum
 humili prolapsum plorare vi-
 deat? Equidem arbitror, et-
 si mater tua & pater ex
 oraculo præsciuisent, te di-
 cturum esse ista: tamen
 te abiecturos non fuisset.

δη, τρέχον ἔλθῃ τεταρῶν. μὲ-
 νῶ, καὶ λέγων ἢ δὴ παρῶσαν
 τῶς πολέμιους, ἔγω γὰρ καὶ
 σὺ, αὐτὸν ἔλθῶν ἡμῖν εἰπήσῃς, φη-
 σερός; τὰς δὲ Ῥώμην ἀειτάσεις
 τῶ, δειλὸν ἐστὶ γίνεσθαι, δει-
 λὸν ἐστὶ φυγή, δειλὸν λοιδο-
 εῖαι, δειλὸν πενίαι. φάσκει
 αὐτὸς, πῶς εἰσὶν οἱ πολέμοι.
 ἐργῶ μὲν σοι, ἀπέλαθε, σαυτοῦ
 μνηστῆρος. ἡμεῖς τῶτον μόνον
 ἡμῶν τῶ μὲν, ὅτι τῶτον κητύ-
 σκοπον ἐπέμπωμεν. τῶ σὸς
 κητύσκοπος ἀποσταλῆς Διογέ-
 νης, ἀλλὰ ἡμῖν ἀπὸ γυμνασίου.
 ὅτι ὁ γίνεσθαι οὐκ ἐστὶ κητύς,
 εἰδὲ ἢ δὲ ἀγρῶν λέγει, ὅτι αὐ-
 τοῦτο ψόφος ἐστὶ μνηστῆρος
 ἀνθρώπων. οἷα δὲ καὶ πό-
 νου, οἷα ἢ καὶ ἡδονῆς, οἷα
 καὶ πενίας εἰρηκεν ἔργῳ ὁ κη-
 τύσκοπος; τὸ δὲ γυμνασίον
 εἶναι λέγει, ὅτι κρείσσον ἐστὶ
 πάσης ἀειταρῶν τὸ δὲ
 ἔγω ἀσπῶτα πῶς κητύ-
 δειν, λέγει ὅτι μνηστῆρος
 τῆ καὶ ἐπὶ καὶ ἀπὸ δειλῶ
 φέρε καὶ ἐκείνου τὸν τῆρ-
 σῶ τῶ αὐτοῦ, τῶ ἀπὸ
 οὐξίαν, τῶ ἐλδοῦς εἶναι.
 εἶτα καὶ τὸ σικμῶ ποθεν ἴδον,
 καὶ σικμῶ ποθεν ἴδον, εἰδὼς, φη-
 σι πολέμοι ἐργῶς ἐστὶν, πάν-
 τῶ εἰρήνης γάμοι. πῶς, αἱ
 Διογῆνες ἰδίου, φησι, καὶ ἢ
 βέβληκα; μὴ ἢ τῶ τῶ καὶ
 μὴ ἢ καὶ πῶς; τῶ τῶ
 οἷσ' δὲ εἰ κητύσκοπος. σὺ
 δὲ ἡμῖν ἔλθῶν, ἀλλὰ ἐξ ἄλλ-

F 4

λαν λέγεις • οὐκ ἀπελδύσῃ
 πάλιν κῆ ὄψει ἀκροβέστερον
 δίχρη τῆς δαλίας; τί ἔν ποι-
 ῆσω; τί ποιῆεις; ἐκ πολλοῦ ὄ-
 τταν ἐξίης μή τι τὸ πηδάλιον
 αἰρεῖς; μή τι ἴσῃ κώπας; τί
 ἔν αἰρεῖς; τὰ σὲ, τίω λή-
 κυτον, τίω πύργον. κῆ ἔν αὐ-
 τῆς μεμνημένος τῶν σῶν, ἐδὲ-
 ποτε τῶν ἀλλοτρίων αὐπι-
 ποιήσῃ. λέγει σοι, ἦες τίω
 πλωτήσιμον • ἰδοὺ σπύση-
 μι. ἦες κῆ ταύτην ἰδὲ
 ἰκίσιπον μνον. ἦες τὸ ἰκίσι-
 πον ἰδὲ γυμνός, ἀλλὰ φθό-
 ρον μοι κινεῖς. λάβε τὸν ἰω-
 ὄλον τὸ σαρμάτιον. ἢ δὴ ὠ-
 μισαί ρίψω τὸ σαρμάτιον, ἔπι
 τῷ το φοδῶ μισαί; ἀλλὰ κληρο-
 νόμον μ ἐκ δασαλείψῃ τί ἔν;
 ἐπιλωτὸ μισαί, ὅτι τῶτων ἔ-
 δὲν ἐμὸν ἰω; πῶς ἔν ἐμὸν αὐ-
 πτε λήρη μισαί; ὡς τὸν κροβέστα-
 τον ἐν τῷ πανδοκείῳ. αὐ ἔν
 ὁ πανδοκεύς δασαίτην, δασα-
 λίπη σι τῶς κροβέστατας; αὐ
 ἢ ἄλλω. οὐκ ἐξεί, σὺ
 ἢ ἄλλον ζητήσεις. αὐ ἔν μὴ
 δύρης, χαρμῆ κημῆση μῆ-
 νον ἡρῶν κῆ ῥέγκων, κῆ με-
 μνημένω ὅτι ἐν τοῖς πλω-
 σίοις κῆ βασιλῶσι κῆ πρυγ-
 νοῖς αἰ ἀσπυρῶν τὸ πον ἔ-
 χουσι • ἐδὲ δὲ πένης ἡσα-
 γῶν δειαν συμποληρῆ, εἰ μὴ
 ἄσπυρῶ τῆς. οἱ δὲ βασιλεῖς,
 ἀσπυρῶν μὴ ἢ π' ἀσπυρῶν
 σῆψασι δαμῶνται. εἴπει τῶ
 σῆψιτον ἢ πέπυρτον μῆρ. ἰω

lio dicis. Non redibis denuo, &
 accurati? speculareris, sed po-
 sita timiditate? Quid ergo fa-
 ciam? Quid facis, e nave cum
 exis? Num gubernaculum tol-
 lis? num remos? Quid ergo tol-
 lis? Tua: lecythum tuum, pe-
 ram tuam. Et nunc, si tuarum
 rerum fueris memor, nūquam
 tibi vindicabis alienas. lubet
 te deponere latū clauum? Ecce
 angustus clauus in prōtu est.
 Istum quoque deponito. Ecce
 vestis duntaxat. Depone vestē.
 Ecce nudus sum. At inuidiam
 mihi moues? Cape igitur totū
 corpusculum. Eum ergo cui
 corpusculum obuiere possum,
 adhuc reformido? Sed hæredē
 me non relinquet? Quid ergo?
 oblitus fui nihil istorū fuisse
 meum. Quo pacto igitur ista
 mea esse dicam? vt lectū in di-
 uersorio. Quod si caupo mor-
 tuus fuerit, nunquid lectos ti-
 bi relinquit? si vero alteri: is
 eos habebit, tu alium quæres.
 Quod si non inueneris, humi
 dormies: modo id facias ma-
 gno animo, & stertens: & me-
 mineris, in diuitibus, in regi-
 bus, in tyrannis tragœdias
 habere locum: nullum pau-
 perem complere tragœdiam
 nisi pro histrione: Reges au-
 tem auspicari quidem a bonis:
 CORONIS ÆDES EX-
 ORNATE: postea sub tertium
 aut quartum actum HEI HI

CITHÆRON

CITHÆRON CYR M E I N-
 FANTEM SYSCIPIS? Mancipi-
 um, vbi sunt coronæ? Vbi dia-
 dema? Nihil ne te iuuant satel-
 lites? Cum igitur istorum ali-
 quem accesseris: horum me-
 mento, te tragœdum conue-
 nire, non quidem histrionem,
 sed ipsum Oedipodem. At ille
 beatus est, magnū habet comi-
 tatum. Et ego me coniūgo cū
 populo, magnūq; habeo comi-
 titatum. Quod autem caput
 est, memento a pertam esse ia-
 nuam: ne sis pueris timidior.
 sed vt illi dicunt, cum re aliqua
 noui amplius delectantur, se
 diutius non lufuros esse: sic &
 tu, cum quædam eiusmodi es-
 se videbuntur, vbi te diutius
 esse lufurus negaris, recedito.
 Sin manseris, lamentari noli.

Eadem dere. CAP. XXV.

SI hæc vera sunt, & nos stul-
 ti non sumus, neq; simula-
 te dicimus, bonum hominis
 & malum in eius voluntate si-
 tum, cætera vero omnia nihil
 ad nos pertinere: quid adhuc
 perturbamur? Quid adhuc
 metuinimus? Quæ res nobis cu-
 rare sunt, eas nemo habet in po-
 testate. Quæ in aliorum po-
 testate sunt, eas non curamus.
 Cur adhuc negotiū nobis ipsi
 facessimus? Mandata mihi
 dato. Quid tibi mandem?

Κιθαιρών, τί μ' ἐδέρνυ; αὐ-
 δραπόδον, πῶς οἱ σφραμοῖς
 πῶς τὸ Διδάδην, ἐδὲν στ ὠ-
 φελοδσιν οἱ δερνυφῶρη; ὅταν
 ἔν σμείων πνι ἀσπυρῶς, τῶ-
 ταν μέμνησο, ὅτι ἡσπυρῶ δῶ
 ἀσπυρῶρη, ἔ τῷ ἡσπυρῶρη,
 ἀλλ' αὐτῷ τῷ Οἰδίποδι. ἀλ-
 λά μακίρι. ὁ δὲ δῆνα. μῆ
 βεατὺς ἐστ. μαγνὺ ἡβὲ κομι-
 τῶν. ἔτ ἐγὼ με κομιτῶν κὺ
 ποπὺλο, μαγνὺ κὺ ἡβὲ κομι-
 τῶν. ὅτι ἡβὲ κομιτῶν ἐστ
 σφραμοῖς, κῆ μῆ κομιτῶν
 ἀσπυρῶν τὸ ἢ κῆ φῶν ἡβὲ
 μέμνησο, ὅτι ἡβὲ κῆ ἡβὲ
 μῆ ἡβὲ τῶν παρῶν ὁ ἐ-
 λῶτερ. ἀλλ' ὡς σμείων, ὁ-
 ταν αὐτῶς μῆ ἀσπυρῶρη
 πῶς ἀσπυρῶρη, λέγῃ, ὅτι σφρα-
 μοῖς κῆ σὺ, ὅταν σοι φῶν
 τῶν πνα εἶνα σφραμοῖς, εἰπῶν,
 σφραμοῖς πῶς, ἐπιπῶν ὁ
 μέμνησο, μῆ ἡβὲ.

Περὶ τὸ αὐτὸ. ΚΕΦ. κε.

Εἰ τῶν ἀληθῶν ἐστ, κῆ
 μῆ βλασφῶν, μῆ δὲ
 ἡσπυρῶν ὅτι τὸ ἀσπυρῶν
 τὸν τὸν ἀσπυρῶν ἐν σφρα-
 μοῖς, κῆ τὸ κῆ τὸν, τὸ δὲ ἄλ-
 λα πῶν τῶν ἐδὲν ἀσπυρῶν ἡβὲ,
 τί ἔπ τῶν ἀσπυρῶν; ἢ ἔπ
 φῶν ὁ μῆ κῆ ἀσπυρῶν ἡβὲ
 κῆ μῆ, πῶν τῶν ἐξουσιῶν ἡβὲ
 δῆς ἔχῃ. ἂν ἐξουσιῶν οἱ ἄλ-
 λοι ἔχουσι, πῶν τῶν ὅτι ἐπ-
 σφραμοῖς. πῶν ἔπ πῶν
 μῆ ἡβὲ; ἀλλὰ ἐπιπῶν
 μῆ. ἢ σοι ἐπιπῶν

ὁ Διὸς σοὶ ὄντι πελάται; ἀφελῶκε σοὶ τὸν μῦθόν σου ἀκού-
 κωθεῖν; ἀπυροπόδισσα, τὰ
 δὲ σὺ μὴ σὺ κωλυτὸς ἢ πυρο-
 ποδιστὴς; ἢ ναὶ οὐκ ὠφέλιμα
 ἔχων, ἐμῶν ἐλήλυθες; καὶ ὅντι
 πύλον ἀφίπυγμα; καὶ σὺ τή-
 ρει αὐτὸν περὶ τὸς τῆσδε πύ-
 λων ἀκούστων μὴ ἐφίλοσθ. τὸ πι-
 πῶν; σὺν. τίς ἔν ἀφελῶκε δὴ
 κωλυτὴ σου ταῦτα; ἢς κω-
 λυσὴ! χεῖρὸς αὐτοῖς ἀλ-
 λ' ὅτι; εἰ μὴ σὺ; σὺ δὲ πῶς;
 ἄσποντὸν μὴ σὺ ὅσ' ἀσπυροπό-
 διστὴς; πῶ; σὺν τῷ ἀπώλεισας.
 ἔχων ἔχων ὑποθήκας καὶ
 ἀφελῶκε παρὰ τοῦ Διὸς, ποίαις.
 ἢ ναὶ περὶ ἐμῶν θέλεις; κρείσ-
 σων εἶμαι ἀσπυροπόδιστῶν;
 ἀλλ' ὅτι; ἀλλὰ ταῦτα τη-
 ρῶν, ἀλλὰ ἢ ναὶ κωλυτὸς δέη;
 ἀλλ' ὄντι ὄντι ὄντι ὄντι πελά-
 ται ταῦτα. φέρε ἄφελῶκε ἡ-
 ψεις, φέρε ἄφελῶκε δὲ τὸν εἶς ἄφελ-
 τῶν φιλοσφῶν, φέρε ἄφελῶ
 κωλυτὸς ἢ κωλυτὸς, φέρε ἄφελῶ
 κωλυτὸς, φέρε ἄφελῶ κωλυτὸς.
 μέγιστος ἄφελῶ κωλυτὸς τῆσδε
 ἢ ναὶ ταῦτα τῆσδε κωλυτὸς
 ἢ ναὶ καὶ τὴν περὶ αὐτὸν μὴ λυ-
 σεν; μέγιστος ἄφελῶ κωλυτὸς δι-
 ελέγχετα, ἐν Σατοραλλοῖς
 ἀλλοτρεῶς βασιλεύς. ἔδωκε γὰρ
 παρὰ τὸν ταῦτα τὴν περὶ αὐτὸν.
 παρὰ τὸν εἶς, σὺ πῶς, σὺ κέρω-
 ρον, σὺ ἄσπον, σὺ ἀπύλο, σὺ
 ἐλθέ. κωλυτὸς, ἢ ναὶ μὴ περὶ
 ἐμῶν λύσεται ἢ περὶ αὐτῶν. ἀλλὰ
 σὺ ὑπολαμβάνεις, ὅτι ἐν κω-

Jupiter nonne tibi dedit mandatum? nonne id tibi dedit, ut tua ita teneres ut nec impediti possent, nec prohiberi? Ea vero quæ tua non sunt, ut & prohiberi possent, & impediti? Quod igitur mandatum inde attulisti? quam constitutionem? Tua custoditio quomodo: aliena ne concupiscito. Fides tua est. Quis ergo hanc tibi eripere potest? Quis iis uti prohibebit alius, nisi tu? Tu vero quomodo? Si iis rebus studueris quæ tuæ non sunt, tuas perdes. Talibus præceptis & mandatis a Ioue instructus, quæ adhuc a me postulas? Sum ne illo præstantior ego, aut fide dignior? Hæc si custodieris, quibus aliis indigebis? Num ille non mandavit hæc? Profer notiones: profer demonstrationes philosophorum: profer ea quæ sæpe audiivisti: profer quæ ipse dixisti: profer quæ legisti: profer quæ meditatatus es. Quo usque servare ista rectum est, ludumque non dirimere? Quoad is concinne actus fuerit. Saturni- bus rex sortito factus est. Visum enim fuit eum ludere ludum. Imperat, tu bibe: tu misce: tu cane: tu discede: tu ades: obtempero, ne per me ludus dirimatur. At si Rex dicat, tu in malis te esse

te esse putato: non puro, & quis me putare coget? Rursus constituimus ludum Agamemnonis & Achillis repræsentare. Agamemnon in mandatis mihi dat, ut ad Achillem abeam, & Briseidem ab eo eripiam. Ab eo. Adesse me iubet, adsum. Ut enim in orationibus hypotheticis, ita in vita etiam nobis est verisandum. Esto nox. Esto. Quid ergo? Dies est? Non. conditionem enim hanc admisi: esse noctem. Liceat te putare, esse noctem. Liceat. Atque etiam puta esse noctem. Nonne hoc conditioni illi est consentaneum? Sic etiam hoc loco: esto: sis calamitosus. Esto. Ergo etiam infortunatus es? Etiam. Quid ergo? Res adversæ tibi sunt? At putato etiam, te esse in malis. Illud vero conditioni non est consentaneum: etiam alius impedit. Quatenus igitur huiusmodi sermonibus est assentiendum? Quatenus expedit hoc est; quatenus id confero quod decorum & accommodatum est. Alii sunt subausteri, & e stomacho laborant. aiment: Ego non possum apud illud cenare, ut eum seram quotidie commorantem, quemadmodum in Mysia bellum gesserit. Narravi tibi frater, quo modo tumultu superarim? Rursus incipit obli-

κωλυτὸς εἶ. ἐχ' ὑπολαμβάνεις. καὶ ἢς μὴ ἀναγκάσει ὑπολαμ-
 βάνειν; πάλιν συνυπόθετα
 παρὰ τὸν εἶς Ἀγαμέμνονα
 καὶ Ἀχιλλέα. καὶ ὡς εἰς Ἀ-
 γαμέμνονα, λέγει μοι περὶ τῆς
 αὐτοῦ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ὡς ὑ-
 ποθέσασαν τὴν Βρῖσηίδα. πα-
 ρύομαι. ἔρχου ἔρχου. ὡς
 γὰρ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων λό-
 γων ἀναστροφόμεθα, ἔπειτα
 δεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ βίου. ἔστω
 νύξ. ἔστω. ἢ ἐν; ἢ μέγιστος
 ἐστίν, ἢ ἐλαττω γὰρ ὑποθέ-
 σιν, ἢ ὑποθέσασαν. ἔστω σε
 ὑπολαμβάνειν ὅτι νύξ ἐστίν
 ἔστω. ἀλλὰ καὶ ὑπολάθει ὅτι
 νύξ ἐστίν. σὺ ἀπολογεῖ τῆ
 ὑποθέσει. ἔστω καὶ ὄντως.
 ἔστω σε εἶναι δυστυχῆ. ἔστω. ἀρ-
 οὐκ ἀτυχὴς εἶ; ναί. ἢ οὐκ
 κωλυτὸς ἀμνηστὴς; ἀλλὰ καὶ
 ὑπολάθει, ὅτι ἐν κωλυτὸς εἶ.
 σὺ ἀπολογεῖ τῆ ὑποθέσει,
 καὶ ἀλλ' ὅτι με κωλυτὸς. μέ-
 γιστος ἄφελῶ κωλυτὸς
 τῶν θεοῦτος; μέγιστος ἄφελῶ
 λυσιτελή τῶν δὲ ἐπὶ μέγιστος
 ἄφελῶ σὺ τὸν περὶ πῶν κα-
 τὰ ἀλλοτρεῶν. λοιπὸν οἱ μὲν εἰ-
 σι κωλυτὸς καὶ κωλυ-
 τὸς κωλυτὸς. λέγουσιν, ἐγὼ ἢ
 δὴ ἀλλοτρεῶς παρὰ τοῦ δει-
 πνείν, ἢ αὐτῶ ἀλλοτρεῶς
 καὶ ἢ ἡμέραν διηρημένον
 πῶς ἐν Μυσίᾳ ἐπολέμησε
 διηρημένον σοὶ ἐδελφῆ
 πῶς ἐπὶ τὸν λόγον ἀλλοτρεῶς
 πάλιν ἀλλοτρεῶς πολιορκεῖ

εἶπεν· ἀλλὰ λέγει, ἐγὼ
 ἐπιπύσσω θέλω κούλιον, καὶ
 αἰσχύνει αὐτὴν· ὅσα θέλει ἀδύ-
 λαχοῦνται· καὶ οὐ σύγ-
 κρινε πούποτε τῷ ἀείνῳ.
 μένον μηδὲν βαρούμενον
 ποίει μὴ θλιβομένης, μήθ' ἑ-
 ἰσπολαμδαίνων ἐν κηκίσι εἶ-
 ναι. τὸτο γὰρ εἰδείς σε ἀναγ-
 κάζει. κερταῖον πεποιθὴν ἐν
 πύθ' οἰκῆματι. αὐ μίτησιον, με-
 νῶ· ἐν λίαν πολλῷ, ἐξερ-
 ρομένη τούτου γὰρ δ' εἰ μενεῖ
 δεῖται καὶ κερταίον, ὅτι ἡ ἕρση
 κίαιεται ἀλλὰ μὴ οἰκίαν ἐν
 Νίσιπῶλε· σὸροικῶ. μήθ' ἑ-
 ἐν Αθῆναις· ἐθ' ἐν Αθή-
 ναις, μήθ' ἐν Ρώμῃ· ἐθ' ἐν
 Ἑσάρῃ ἐν Γυάργις οἰκῆ οἰκῶ.
 αἰετὸ πάλυς μοι κηκίος φαι-
 νεται, τὸ ἐν Γυάργις οἰκίαν.
 ἀπορροῦσθ' ὅπου μὲ εἰδείς κα-
 λυσι οἰκίαν· αἰετὴ γὰρ ἡ οἰ-
 κησις περὶ τὸ λυοικταί. καὶ τὸ
 πελάτυπῶν γατιανέριον, τὰ-
 ρετὴ τὸ σαμῶπον. τὰ τε κού-
 πῶραι ἐδῶνι εἰδείς ἐμὲ ἔξοσι.
 Διψ' τὸτο ὁ Δημήτριος εἶπε
 τῷ Νέβρανι ἀπελθεῖς μοι γά-
 ραζα, σὶ ἐθ' ἡ φύσις. αὐ δὲ
 τὸ σαμῶπον γαμῶσαι, δεδ-
 λον ἐμαυτ' παρὰ δ' ἐδῶν. αὐ
 τὸ κηκίδιον, δεδλον. Ἐθ' ὅς
 γὰρ ἐμαυτὸς κερτ' ἐμαυτὸς δη-
 λῶ, ἐνι ἀλωῶς· εἰ μὲ ὡς ὁ ὄφεις
 ἐσὸ συσπῆ τῶν κηκάλω,
 λέγω, αἰετὸ αὐτὴν τύπτε ὁ
 φυλάσσει. Ἐ σὺ γίνωσκαι, ὅτι ὁ
 αὐ φυλάσσειν ἐθέλης, κερτ'

deri Alius ait, se potius eccu-
 nare velle, & auditorum quasi
 uis illius nugas. Tu ergo sen-
 tentias itas compara: dum-
 modo non grauare facias: non
 affigaris: non in malis te esse
 exitimes. Illud enim nemo te
 cogit. Fumum excitauit in
 cubiculo. Si medicorem: ma-
 nebo. Sin minimum: egre-
 dior. Hoc enim & meminisse
 & tenere oportet, ianuam a-
 pertam esse. At, ne habitato
 Nicopoli. Non habito. Nec
 Athenis, neque Romæ. In
 Gyaris habita. Habito. Sed
 in Gyaris habitare, magni mi-
 hi fumi instar esse videtur. Re-
 cedo eo, vbi me habitare ne-
 mo prohibebit. Nam illa habi-
 tatio cuius est aperta, &
 postrema tunicula est hoc
 corpusculum. Ultra hoc in
 me nemini quicquam licet.
 Propterea Demetrius Nero-
 ni dixit: Tu mihi mortem
 minitaris, natura tibi. Quod
 si corpusculum admirabor,
 in feruitutem me dedi: si
 reculam, eodem modo. Sta-
 tim enim ipse de me iudi-
 cium facio, qua re ca-
 pi queam: non secus
 ac serpens, qui cum ca-
 put contrahit, illam di-
 co eius partem verbe-
 ra, quam custodit. Tu
 quoque scito, quicquid
 custodire volueris, id in-
 uasurum

uasurum esse cum cuius est
 auctoritas. Harum rerum me-
 mor si fueris, cui iam adula-
 beris? quem timebis? At federe
 volo, vbi Senatores. Nonne vi-
 des, te ipsum tibi circūdare an-
 gustias: te a te ipso premi? Quo
 pacto ergo aliter commode in
 Amphitheatro spectabo? Ho-
 mo etiam nō spectator: ita non
 premeris. Quid tibi ipsi nego-
 tiū facessis? Aut paululum ex-
 specta, finitoque spectaculo in
 Senatorias sedes te cōfer, & ap-
 plicare. Nā illud omnino me-
 minisse oportet, nos a nobili-
 plis vrgeri, a nobis ipsis in an-
 gustias redigi: hoc est, opinio-
 nibus nostris vrgeri nos, & co-
 arctari. Nam audire conuitia,
 quid ipsum per se est? Asta la-
 pidi, etq; cōuitare. Quid pro-
 ficies? Si quis ergo vt lapis au-
 dierit, quam e suis maledictis
 capiet vilitatē cōuitiator? Sin
 conuitiator eius cui maledicit
 imbecillitatē, tanquam scalas,
 prehēderit: tūc aliquid proficiet.
 Exsue ipsū. Quid ais, ipsum? I-
 mo vestem. cape. exsue. Cōtu-
 melia te affici. Bene tibi sit.
 Hęc meditabatur Socrates, ea-
 que de causa eodē semp vultu
 fuit. Nos aut̄ queuis poti⁹ ex-
 exercere meditariq; volum⁹, quā
 qua ratione omnis impedimē-
 ti immunes ac liberi sim⁹. Ad-
 mirabilia dicūt philosophi. Nū
 in aliis artib. nulla sunt admi-

αἰετὸ ἐπιπύσσει σε ὁ κού-
 λιος. τούτων μεμνημένος. ἕνα
 ἐπὶ κηκάλωσός, ἡ φρεσίνης
 ἀλλὰ θέλω κηκίδιον ὅπου εἰ
 σὺ κηκίδιον ὄρεσ, ἐπὶ σὺ στυ-
 τῶ στενοχωρίαν ποιήσεις· σὺ
 στυτῶν θλιβείς· πῶς αὐτὸ ἀλ-
 λως θωρήσω κηκίως ἐν τῷ
 ἀμφίθεάτρῳ; αὐθῆρα, κηκί
 μὴ θωρεί, ἐ μὴ θλιβείς. σὺ
 σὺ ἀναγκάσει ἔχεις; ἢ κηκί
 ἐκδέξαι, καὶ ἀναγκάσει τὸ θω-
 ρείας κηκίσι· εἰς τὴν ἴστυ-
 κηκίτων τύπου. καὶ ἡλικίαν
 κηκίως γὰρ ἀπείναι μεμνησθαι,
 ὅτι ἰαυτὰς θλιβόμενοι, ἐαυτὰς
 στενοχωρίμενοι. τὰ στυτῶ
 κηκί ἡμαυτὸ θλιβείς κηκί στε-
 νοχωρεῖ. ἐπεὶ τί ἐστὶ αὐτῶ τὸ λα-
 δορῶσθ'· παρὰ τὴν λιθὸν λα-
 δορεῖ, καὶ τί ποιήσῃς; αὐτὸ αὐτῶ
 ἡσῶς λήθος ἀναγκάσει, ἢ ὄφει-
 λῶ τῶ λαιδορῶσθ'· αὐτὸ εἰ
 ἔχη τῶ αὐτὸ ἐνεῖαι τῶ λαιδο-
 ρεμέθῳ ὁ λαιδορῶν ἐπὶ βού-
 θῆραν, τί τε αὐτὸ εἰ. ἀπείναι
 αὐτῶν. ἢ λέγῃς αὐτῶν; τὸ ἰ-
 μέθῳ λάβῃ, ἀπείναι. ἢ
 ἔθῳ σὺ πεποιθήσει. κηκίως σὺ
 γάνοιθ', τούτω ἐμελίττω. τῶ
 κηκίσι. Διψ' ὅδ' ἐν ἔχῳ
 ἀπείναι αὐτὸ εἰπέσαι. ἢ
 μείσθ' ἐθ' ἡλικίαν τούτω κηκί-
 λον ἀπείναι κηκί μελέτῳν, ἢ
 ὅπως ἀπείναι περὶ κηκί
 καὶ ἔχῳ ἐσόμεθα. πε-
 ρὶ δεῖκα λέγῃσιν εἰ φιλό-
 σοφοι. ἐν ἣ τῶς ἀλλοίως
 τέχνας αὐτὸ εἰσὶ κηκί-

μηδ' αν, εις μη εχου τον πεντηκον
 τω μουραδεις. Η εν ο πε-
 φροδιτ; ηρωταλασεν.
 εις υμεις; ε. αλλ' επιγω-
 ρισως λεγα, τωλας, πως εν
 εσπαιτες; πως εν σμωρτερης;
 κρηξας η τον αυωρηωσπον-
 τας υποσχεμενους, κρηγα-
 λισωντ; εδ' υποσχεμενου
 αυτω τω αυωρηωσπον, σε-
 αυ; (εφη) ηρωταλας. ε
 απεσχεμενους τον ναυσικον
 ε δι' εγνωσ, ει δωλωται τα-
 λεις παρακαλεσειεν. αλλ' ως
 αυωρηωσπον αυτω ηρωταλας ουδ;
 εφη. τη δυναμει ηρωταλας
 συμπεταλεμενου επικλεισθ
 παρακαλεσειεν, επανον πι-
 εσομεν. ηρωτην πεσομεν,
 επικλεισεν απε ταων κρηλας η
 κρηλας γινωσκων. κων λινα
 κρηλας λεγα, επος επιπρεφει.
 κων επιπρη λινω, επιπρεται εν
 τοις ετα μικροις, ο μη ελε-
 σσιων το εξης. αυτη εν ερωτη
 εδ' φιλοσοφειν; αιδησις εδ'
 ιδιαι ηρωτικη, πως εχθ. μη
 ηδ' το γινωσκον οτι αιδησις, εν
 ελε ηρωτικη ηρωτικη αυτω
 απεθς πει μελετα. νω η μη
 δυναμενοι λινες τον φωρον
 ηρωτικησιν, σενταλεις ερω-
 τικησιν επεσχεδονται εδω-
 εν. διαλιετο εμωσιν, η απησθη
 σιν. ειπε ερωτοι, κρη ηρωταλας
 ρικαι, κρη ηρωταλας. εδ' ει ε-
 φησενεν, ει δωλωται. αλλ'
 εν μω ηρωτικη, ρεδιον εξελει-
 ξαι τον στω ειδω. εν η τοις

nihil nisi millies quingenties
 esset reliquum. Quid ergo E-
 paphroditus? Derisitne homi-
 nem, ut vos? Imo cum admira-
 tione: O te miserū, inquit, qua-
 re tacuisti? Quo pacto tolera-
 sti? Cum autem eum qui hy-
 pothetica pronūtiata legebat,
 vocasset: eumq; is qui legendi
 munus illi mandarar, deride-
 ret: Te ipsum inquit, derides,
 non pręparasti a adolescentem,
 nec explorasti, an ista possit af-
 sequi. At eo ut anagnoste vete-
 ris? Quid tum? inquit. Ingenio,
 quod complexi iudicium
 queat assequi, laudationē credi-
 mus, iudiciumque de recte aut
 perperā factis. Quod si cui ma-
 ledicit, is curat. Si quem lau-
 dat, rebus adeo minutis extol-
 litur is, qui id q̄ consequēs est,
 nō deprehendit. Hoc igitur est
 philosophandi principium, ani-
 maduertere, mēs & ratio sua
 quo pacto sit affecta. Nam eius
 imbecillitate cognita, ea post-
 hac uti non volet ad res maxi-
 mas diiudicādas. Nūc cū non-
 nulli deglutire bucellā nō pos-
 sint, volumina emūt, eaq; de-
 uorare conātur. vnde fit, ut aut
 reuomiant, aut cruditate labo-
 rent. Vnde vertigines, fluxio-
 nes & febres oriuntur. Hic cō-
 siderandum erat, quid possent.
 Verum in contēplatione faci-
 le est coaguerē ignorantē: in

vitz

vite autē actionib⁹, neq; se q̄f-
 qua coarguendū exhibet: & cū
 qui coarguit odimus. Socrates
 autem monebat, vitā, cui⁹ ratio
 nō cōstaret, vitādami esse.

Quot modis visa existant: &
 qua adiumenta aduersus
 ea comparanda
 sint?

CAP. XXVII.

Quatuor modis visa in
 nobis existunt. Aut e-
 nim talia sunt, qualia viden-
 tur: aut cum non sint, nec esse
 videntur: aut sunt, & non esse
 videntur: aut non sunt, & esse
 videntur. In his igitur omni-
 bus non falli ac decipi, eruditi
 est munus. Quicquid autem
 nos preferit, ei afferendum e-
 rit adiuumentum. Si captiones
 preferint, aduersus illas auxi-
 lia queremus. Si rerū illecebre,
 quibus fit vt nonnulla que bo-
 na nō sunt, in bonis esse vide-
 antur: illuc suppetias mitta-
 mus. Si consuetudo erit quę
 premat, dāda erit opera vt ei
 medicinam inueniamus. Quę
 ergo contra consuetudinem
 medicina inuenietur: Contra-
 ria consuetudo. Vulgo dici au-
 dis: Miserum illum, pater eius
 est defunctus, perijt, mater e-
 ius obiit: sublatus est e medio:
 idq; immatura etate, & pegre.
 Audi cōtrarias rationes: auclle

κτ' τον βιον, ετε παρελη ε αυ-
 τον ης ελιε γρον, τον τ' εξελει.
 κτ' αυτω μουραδεις, ο η σωκρα-
 της ελεγε, αυ ε ελεγον βιον
 μη ελω.

Ποταλως ει φαντασια, κτ' η-
 να απεσχεμενους απεθς αυ-
 τα βοηημενω πε-
 ρεσομεσεν.

ΚΕΦ. κζ.

Τετραχοις ει φαντασια
 γινον ημιν. η γαρ εσ
 λινω ετασ, ως φανενται. η εκ
 ανω, εδ ε φανενται οπ εσιν.
 η εσιν, κτ' ε φανενται. η εσιν ε-
 σιν, κτ' φανενται. λοιπων, εν ποσ
 τετοις εσιν, ερωτην εσιν ε
 πεπηδη εμενου. οπ ελ' αυ η
 το ελεγον, εμεινω δε ε απεσ-
 αγειν τω βοηθειαν. ει σα-
 φισμαλα ημας Πυρρωνα κτ'
 απεδημενω τα ελεγοντα ε-
 σιν, εμεινωσ απεσχεμενω τω
 βοηθειαν: ει αυ τωσ περ αμω-
 των ητηνδσητες, κτ' εδ' αυ
 φανενται λινω ερωτη, στω αν-
 ω, εμεινωσ βοηθειαν ζητω-
 μεν. ει εδ' εσιν το ελεγον,
 απεθς εμεινω τω βοηθειαν
 αυ ελεγονται περιερωτην. τι εν
 απεθς εησ εν ελεγον βοη-
 τημα; το εμεινω εδ' εσιν. ε-
 κρηλας η ιδιωτων λεγοντων,
 τωλας εμεινωσ απητηνεν, α-
 πωλεστο ο στω ηρωταλας; η μη-
 τηρ εξεκρηθη. αλλ' αυ κτ' εω-
 ρε, κτ' επι ξενησ. ακασιν κτ'
 εναντιων λογων. επωστων

G

ἑαυτὸν τῶν τῶν φωνῶν.
 ἀλλ' ἄρα τῶν εἰδῶν, τὸ οὐκ ἔστιν
 ἕως· ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ
 λόγου τῶν λαλοῦντων, καὶ τῶν ἐν
 ἑαυτοῖς γυμνασίων καὶ τῶν
 ἐπιπέδων. ἀπὸ τῶν τῶν περὶ ἀναστά-
 των πηχυνότητος, ἕως ἀπο-
 λήψεως ἀναρρώσεως, ἐσμην γέ-
 νησθε τῶν ἀπορώσεως ἕχθρη δ' εἰ. ὁ
 ἑαυτὸν ἑαυτοῦ φωνῶνται, καὶ
 λόγον ἀπορώσεως ἕχθρη, οἱ πρὸς ἑαυ-
 τὸν ἀναπέμπουσιν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἑαυ-
 τῶν ἀπορώσεως ὁ ἑαυτοῦ. ἡ γὰρ
 ποικίλω, πρὸς τὸ αὐτὸν φύρω;
 ἔστω ἐμὲ εἶνεκα Σαρπηδὸν καὶ τὸν
 Ἔδιδος, ἐν ἕσπερ ἡδυαίως εἰ-
 ποῶ, ἀπελθὼν ἢ αὐτὸς ἀελ-
 σασθῶν ἡλῶν, ἢ ἀλλοῖον περὶ ἑαυ-
 τῶν ἀπορώσεως ἑαυτοῦ ἀελσασθῶ-
 σαί· εἰ μὴ δὲ ἀναμνησθῶ ἑαυ-
 τῶν ἡ αὐτῶν, εἰ ἑαυτὸν ἀλ-
 λῶ ἑαυτοῦ ποικίλω ἢ ἡδυαίως. ἔ-
 στω ταῦτα ὑπὲρ ὑμῶν. ἐμείνο
 εἰς πικρὰ εἰς ἡμέρας; καὶ πρὸς φύ-
 ρω τὸν ἑαυτῶν, μὴ ὑπερ-
 μῆν τῶν ἑαυτῶν. μὴ ὑπερ-
 αἰσθητοῦ, εἰς ἕως ἀπέλθω,
 αἰς ἕως εἰς περὶ ἀλλοῖον. μὴ ὑ-
 περ-ἑαυτοῦ εἰ μὴ ἕως, ἡ
 με ἡλῶντα ποιεῖν; εἰ δὲ ἀναμνη-
 σθῶ τὸν ἑαυτῶν ἀπορώσεως. τῶν
 ἀλλοῖον ἀπορώσεως περὶ τῶν καὶ τῶν
 ἐμῶν; αὐτὸ γὰρ ἡμεῖς παύσεως,
 ἡλῶν ἡ, εἰ μὴ γίνεσθε, ἐνθῆν
 αὐτὸν ἑαυτοῦ πικρὰ πρὸς με-
 τὰ ἑαυτοῦ ἀπὸ τῶν βλάστησιν
 τῶν ἐμῶν. μετὰ ἡμῶν. εἰ
 δὲ μὴ, ἡ ἐμῶν ἀπορώσεως ἐμῶν

te ab istis vocibus, oppone
 consuetudini contrariam con-
 suctudinem: captiosis conclu-
 sionculis disserendi artem, e-
 iusque exercitationem & fre-
 quentem vsum: contra rerum
 probabilitatem, euidentes an-
 ticipationes expolitae & prō-
 tas habere oportet. Cum mors
 obuerfatur, in promptu habere
 expedit, mala declinanda esse,
 mortem autem esse necessa-
 riam. Quid ergo faciam? Vbi
 eam fugiam? Fingam me (li-
 ceat enim magnifice loqui)
 Sarpedonem esse fatu Iouis e-
 ditum. Abibo, & aut ipse rem
 bene geram, aut alteri rei bene
 gerendae occasionem dabo. Si
 quid ipse recte administrare
 non poterō: non inuidebo al-
 teri preclari facinoris gloriam,
 Sint hæc supra nos: illud non
 cadit in nos? Et quo fugiam
 mortem? Ostendite mihi lo-
 cum: ostendite homines ad
 quos me conferam: ad quos
 non perueniat: ostendite in-
 cantationem. Si non habeo,
 quid me vultis facere? Me
 possum effugere mortem. Me-
 tuendo quidem eam non ef-
 fugiam. At moriar lugens &
 tremens? Is enim perturbatio-
 nis ortus est, velle aliquid, atq;
 id non fieri. Vbi igitur res ex-
 ternas ad meā voluntatē trās-
 ferre possū, transfero. Sin mi-
 nus, cū qui me impedit, excu-
 care

care volo. Sic enim natura cō-
 paratum est, vt homo non pa-
 tiatur eripi sibi bonum, vt re-
 cutiet incidere in malum. Tan-
 dem cum neque res transferre
 queo, neque eum qui impedit
 excæcare: sedeo gemens, &
 quemcumque possū, maledi-
 ctis lacero, ipsū adeo Iouem
 & deos cæteros. Nam si me nō
 curant: quid mihi rei cum illis
 est? At impius eris. Quid ergo?
 Peius ne mihi tum erit, quam
 nunc est? Illud enim omnino
 meminisse oportet: nisi in ea-
 dem re & pietas & vtilitas col-
 locetur, non posse in vllo pie-
 tatem conferuari. Hæc non vi-
 dentur esse necessaria? Veniat
 & refragetur Pyrrhonius & A-
 cademicus. Nam ego, quod ad
 me quidem attinet, ad ista nō
 fati otij habeo, neque patro-
 cinari possū consuetudini.
 Quod si mihi vel de agello ne-
 gotiū esset, alium patronum
 aduocarem. Qua ergo re con-
 tentus sum? Ea quæ ad locum
 illum pertinet. Nā quo pacto
 sensus fiat, vtrum per totum
 corpus sit fusus, an a parte ali-
 qua existat, rationem fortas-
 se reddere non possū. Nam
 vtraque opinio me perturbat.
 Me autem & te non esse eof-
 dem, satis scio. Vnde hoc? Nū-
 quā cū aliquid deglutire volo,
 isthuc fero bolū, sed huc, neq;
 vnquam panē sumpturus, leo-

φλάσσω ἕλω. πέφικε γὰρ δ
 ἀνθρωπίνῳ. μὴ καταρμύειν ἑ-
 φαιρεῖσθε ἑαυτοῦ ἀναρῶν, μὴ ὑ-
 πορμύειν ἀναρῶν τῶν κα-
 κῶν. εἰπε τὸ τελευτῶν, ὅπως
 μήτε περὶ ἀναρῶν μετὰ ἑαυτοῦ
 δῶναι, μήτε τὸν ἐμπρο-
 ζῶντα ἀποφλάσσω. καὶ ἡμῶν
 καὶ σένοι, καὶ ἀναρῶν λαοδ-
 ρῶν, τὸν Δία καὶ τὰς θεὰς τὰς
 ἄλλας. εἰ γὰρ μὴ ἐπιτρέφον-
 ται με, ἡ ἐμῶν καὶ αὐτοῖς
 ναί; ἀλλ' ἀστέλης ἐσθῆ. ἡ δὲ καὶ
 χαίροντες ἐσθῆ, ἐν ἑσθῆ νόν. τὸ
 σωθῶν ἀμείνων μεμνησθῶν,
 ὅτι ἐμῶν μὴ ἐν τῶν αὐτῶν ἢ τὸ
 ἀστέλης καὶ συμφῶν, εἰ δὲ
 ναται σωθῶν τὸ ἀστέλης
 ἐν ἡνι. ταῦτα εἰ δὲ ἐπὶ ἐπὶ
 γὰρ; ἐρχέσθω καὶ ἀπαιτεί-
 ται Πυρρῶν καὶ καὶ ἀκαδη-
 μικός. ἐγὼ μὲν γὰρ, τὸ ἐμῶν
 μένῳ, ὅπου ἐγὼ ἀπορῶν ἀπὸ
 ταῦτα, εἰ δὲ ἀναρῶν σωθῶν
 ἑρῶν τῆ σωθῶν. εἰ καὶ ἀπὸ
 ἀρῶν ἀναρῶν πρὸς ἀναρῶν
 ἀλλοῖον αὐτῶν περιμένει τῶν
 σωθῶν σωθῶν. ἡνι ἐν γὰρ
 καὶ μεμνησθῶ τῶν ἑαυτοῦ. πῶς
 μὲν ἀστέλης γίνεσθαι, πῶς
 ἐν δὲ ἑαυτοῦ, ἡ ἀπὸ μέσθου, ἡ-
 στες οὕτως οἰδὴ ἀπορῶν ἀναρῶν
 ἑαυτοῦ δὲ με ἀπορῶν
 ἀπὸ δὲ. ἐγὼ καὶ τὸ ὅπου ἐσθῶν
 αὐτοῖ, λίαν ἀναρῶν οἰδὴ.
 πῶς ἐμῶν; εἰ δὲ πῶς καὶ
 πίνειν ἡ ἑαυτοῦ, ἀμεί φέρω τῶν
 ψωμῶν, ἀλλ' ἀπὸ. εἰ δὲ πῶς
 ἀρῶν ἑαυτοῦ λαοδῶν, τὸ σπῶν

εργον ἔλαβον· ἀλλ' αἰεὶ ἐπι τὸν
 ἄρτον ἔρχομαι, ὡς ποσειδῶ-
 ππλον. ὑμεῖς δ' αὐτοὶ οἱ θεοὶ
 αἰδοῦσθαι αὐτοῦ εἰσεντες, ἀλλ' ἂν
 ποιῆτε; ἢς ὑμῶν εἰς βαλα-
 νεῖον ἀπελθεῖν θέλων, εἰς
 ρευλῶνα ἀπὸ ληθῆς ἢ ἐν; δεῖ
 εἶναι δὴ δαμάμενον καὶ τῶν αὐ-
 τῶν χροσθῶν ἢ τῶν ἡμεῶν πλὴν συν-
 ἡμεῶν, ἢ παφροῦ ἡδονῆς
 τοῦ κατ' αὐτῆς; καὶ ἢς ἀντι-
 λέγη; ἀλλ' ὅτι δὴ δαμάμενον,
 τὸν χρυσοῦν ἔχει τὸν ἡμεῶν
 ἔχει, καὶ χρυσοῦ ὄμιλον, καὶ ῥη-
 γνύμενον ἔσθῃ τῶν κατ' αὐ-
 τῶν, ἀλλ' ἂν εἰς ποσειδῶνα
 εἰσεν.

Ὅτι εἰ δὲ χαλεπαῖνεν ἀν-
 θρώποις, καὶ ἂν τὰ μι-
 κρὰ ἔμεγαλα ἐν
 ἀνθρώποις.

ΚΕΦ. κη.

ΤΙ ἐστὶν αἴτιον ἢ συγκα-
 ταλιθεῖναι ἡμῖν τὸ φα-
 νεῖσθαι ὅτι ὑπάρχει. τὸ οὐκ
 φαινομένην ὅτι ἔχει ὑπάρχει
 συγκαταλιθεῖναι ἔχει οἰόντε.
 ἀλλ' ἢ ὅτι ἡ φύσις αὐτῆ ἐστὶ
 τῆς ἀφανείας, τοῖς μὲν ἀλη-
 θεῖσιν ἐπιπέσειν, τοῖς δὲ ψυ-
 χεῖσιν οὐ φαίνεται, πῶς ἢ τὰ
 ἀδηλα ἐπέχειν. ἢς τί τινος
 πῶς εἰ δὴ δαμάμενον, ὅτι
 νῦν ἐστὶν. ἔχει οἰόντε. δεῖ
 ἢ μέρει ἐστὶν. ἔχει οἰόντε. πῶ-
 ρε ἢ δὴ δαμάμενον, δεῖ
 ἢ δαμάμενον εἶναι τῶν ἀστέρας. ἔχει οἰόντε.
 ἢ ἔχει ἢς οὐκ ἐπιπέσειν τῶν

pas prehendi, sed semper ad
 panē accedo, tanquam opera
 pretium facturus. Vos autem
 ipsi qui sensus tollitis, nūquid
 aliud agitis? Quis vestrū bal-
 neum ingressurus, in pistrinū
 abiit? Quid ergo? nō pro virili
 & hæc retinenda sunt, vt con-
 suetudo defendatur? vt obtu-
 rata sint aures ad ea quæ con-
 tra ipsam afferuntur? Quis ne-
 gat? Sed hoc illi agendum, qui
 valet ac potest, qui otium a-
 git. Qui autem tremit & tur-
 batur, cui cor ipsum intra pe-
 ctus rumpitur, is alteri cuiuspi-
 rei vacabit rectius.

Non irascendum esse hominibus:
 Quia magna, quia parva
 sint in rebus huma-
 nis.

CAP. XXV III.

QVÆ est causa offensio-
 nis? Opinio veritatis. ne-
 que enim fieri potest vt assenti-
 amur, nisi verum aliquid esse
 videatur. Quamobrem? Quia
 hæc ipsa est natura mentis, vt
 & veris annuat, & falsa auer-
 tur, & in obscuris cohibeat af-
 sensum. Huius rei quod argu-
 mentum est? Persuade tibi, si
 potes, nunc esse noctem. Fieri
 non potest. Persuade non ef-
 se diem. Fieri non potest.
 Persuade stellas siue pares
 siue impares esse. Fieri
 non potest. Si quis igitur
 mendacio

mendacio assentitur, scito eum
 assentiri mendacio non volu-
 isse (Omnis enim animus, vt
 Plato affirmat, inuitus priua-
 tur veritate) sed mendacium
 pro vero habuisse. Age, in ac-
 tionibus nunquid tale habemus,
 quale hic est veritas & quod
 cum officio pugnat, vtile atq;
 inutile, accommodatum mihi &
 nō accommodatum: & que eius-
 dem generis sunt. Nunquid ergo
 potest id quod sibi expedire pu-
 tat, nō amplecti? Nemo potest.
 Quo pacto autem illa dicit?

Scio quidem quæ sim factura
 iam mala,

Sed ira mentis omne consili-
 um premit.

Quia illud ipsum, indulge-
 re iracundiæ, & viciis mari-
 tum, conducibilis existimat,
 quam liberos conseruare. Sa-
 ne: sed decepta est. Evidenter
 ei ostendito esse deceptam: &
 non faciet. Quoad autē id non
 demonsttraueris: quid sequi
 poterit, nisi opinionem? Nihil.
 Cur igitur ei succentes, quod
 decepta est misera in reb. ma-
 ximis, & pro homine vipera
 est facta? Quin potius eius te
 miserescit, vt cæcorū nos mi-
 seret, vt claudorum? Nam
 eodem modo commiserationem
 merentur, qui præcipua sui parte
 cæcutiunt & claudicant. Is quidem

ψυχοῦς, ἰδοὺ ὅτι οὐκ ἦν
 δεῖ συγκαταλιθεῖναι τῶν
 ψυχῶν ἀπειτα σερβείτων ἢς ἀ-
 ληθείας. ὡς λέγει Πλάτων.
 ἀλλ' ἂν εἰδοῦσθαι αὐτῶν τὸ ψυ-
 χῶν, ἀληθῆς. ἀλλ' ἐπὶ ἢ τῶν
 σερβείτων ἢ ἔργων τοῦ αὐ-
 τοῦ οὐκ εἰδὲ τὸ ἀληθῆς ἢ τὸ
 ψυχοῦς; τὸ κατ' ἡμῶν καὶ πεισθῆ-
 τὸ κατ' ἡμῶν, τὸ συμφέρον καὶ
 τὸ ἀσυμφέρον, τὸ κατ' ἐμὲ ἔ-
 σθαι κατ' ἐμὲ, καὶ ἔσθαι τῶν ὀ-
 μῶν; εἰ δὴ αὐτῶν ἐν ἢς δα-
 κείν μὲν, ὅτι συμφέρον αὐτῶν,
 μὴ αὐτῶν εἶδαι δ' αὐτῶν, εἰ δὴ
 ναται πῶς ἢ λήθουσα,
 καὶ μνησθῆναι μὲν οἷα εἶδαι
 μὲν κακὰ,
 θυμὸς ἢ κρείσσον τῶν ἐμῶν
 βελούμεται.

ὅτι αὐτὸ τῶν, τὸ θυμῶν κα-
 ταλιθεῖναι καὶ ἡμῶν καταλιθεῖναι
 τὸν αὐτῶν, συμφορῶν τε ἔργων ἢ
 γινώσκαι τῶν σῶσθαι τὰ τέκνα
 καὶ ἀλλ' ἐξηπάτηται, δεῖξον
 αὐτῆς εὐαργῶς ὅτι ἐξηπάτη-
 ται, καὶ εἰ ποιήσθαι μέρει δ'
 αὐτῆς μὴ δεικνύσθαι, τίνι ἔχει
 ἀπελευθέρουσι ἢ τῶν φαινο-
 μένων; εἰ δὲν. ἢ οὐκ χαλεπαῖ-
 νεις αὐτῆ, ὅτι πικρὰ ἀνηται
 καταλιθεῖναι τῶν ἀστέρας, καὶ ἔχει
 αὐτῶν τῶν ἀστέρας, καὶ ἔχει αὐτῶν
 πῶν γινώσκαι. ἔχει δ' αὐτῶν ἀ-
 ρα κατ' ἡμῶν ἐλαίς, ὡς τοῦς
 τυφλοῦς ἐλαίου μὲν, ὡς τοῦς
 χυλοῦς. ἔτω τοῦς τὰ κω-
 ραῖς τε τυφλοῦς καὶ
 ἀπικροῦς καὶ χυλοῦς. ἔσθαι ἔν

ὁ θεὸς πείθει, καὶ φησὶν, εἴ τι
 ἀσπασθῆν θέλεις, παρὰ σεαυ-
 τοῦ λάβε. σὺ λέγεις, εἰ, ἀλλὰ
 παρὲν ἄλλου. μὴ. αἰδῶ παρὰ
 σεαυτοῦ. λοιπὸν, ὅταν ἀσπαι-
 λῶ, τί ποιεῖν; καὶ μὴ κερ-
 αῖ, λέγω. τί τι ἀπειλεῖ; αὐτὸν
 φησὶ, δῆσόν σε, φησὶ ὅτι τῶν
 χειρῶν ἀπειλεῖ, καὶ ὅτι ποσὶν.
 αὐτὸν λέγει, τετραχίλων ἤσῃ σε,
 λέγει, καὶ τετραχίλων ἀπειλεῖ.
 αὐτὸν λέγει, εἰς φυλακὴν σὺ βα-
 λῶ. ὅλα τὰ βασιλεῖα, καὶ ἐ-
 ξουσίαν ἀπειλεῖ, τὸ αὐτὸν.
 αὐτοῦ εἰδὲν ἀπειλεῖ; εἰ πέ-
 πονηται. ὅτι ταῦτα εἰδὲν ἐστὶ
 αὐτοῦ ἐμὲ, εἰδὲν εἰ δὲ φοβού-
 μεθα, ἡσυχίαν, ἐμὲ ἀπειλεῖ.
 τίνα λοιπὸν δέδουκα; τὸν τι-
 κων ὄντα κύριον. τῶν ἐπὶ ἐ-
 κείνῳ εἰς ἐστὶ. τῶν ὅσα ἐπὶ
 ἡμῶν καὶ πᾶσι αὐτῶν μέλει
 ἀμῶν οὐκ οἱ φιλόσοφοι δι-
 δάσκουσιν καὶ ἀφροσύνην ἢ βα-
 σιλείαν; μὴ γὰρ οἷός. τίς ἡμῶν
 διδάσκει αὐτοὺς ἀπειλεῖν αὐτοῦ
 αὐτὸς τῶν ἄνθρωπων ἐχθρῶν.
 οὐκ ἐξουσίαν; τὰ σωματῶν λα-
 βῆ, τί τι κτίσιν λάβε, τί τι φη-
 ραὶν λάβε, τίς αὐτὸν ἐμὲ λά-
 βῆ, αὐτὸν ἴσως, τίς τῶν ἀσπασθῆναι
 αὐτοὺς ἀπειλεῖ, τίς ὄντι ἐξουσίαν
 παρὰ μου, καὶ ἀλλὰ εἰ δὲ δου-
 λῶν ἀρχὴν θέλω, τίς σαρκε-
 τῶν τί τι ἐξουσίαν δέδουκα; πῶ
 δὲ μῶν αὐτῶν μὴ δόξα ἀλλο-

Deus tulit, & ait: Si quid boni
 expetis, a te ipso pete. Tu ais, i-
 mo ab alio. Imo a te ipso. Reli-
 quum est, si tyrannus minite-
 tur, meque accersat, ut dicam
 cui minitur? Si dixerit, Vini-
 ciam te: aio, eum minitari
 manibus & pedibus meis.
 Si dixerit: Præcidam tibi
 ceruices, aio eum minitari
 ceruicibus. Si dixerit, in
 custodiam te coniciam,
 eum toti corpusculo mi-
 nitari dicam. Si exilium
 minitur, illud ipsum. Ti-
 bi ergo nihil minitur?
 Si persuasum habeo, i-
 sta nihil ad me attingere,
 nihil. Sin quid istorum me-
 tuo, mihi minitur. Quem
 iam metuo? Quarum rerum
 dominum? Earumne, quæ
 in mea potestate sunt? At
 nullus est. An earum,
 quæ penes me non sunt?
 At eæ mihi curæ non
 sunt. Vos ergo philoso-
 phi, docetis contemptum
 regum? Absit. Quis no-
 strum docet ea esse vendi-
 canda, quorum illi ha-
 bent potestatem? Corpus-
 culum cape, rem cape,
 famam cape, familiares
 meos cape. Si quibus
 suafero, ut ea sibi vendi-
 cent, vere me accusabit.
 Esto. At etiam opinionibus
 volo impetrare. Equis istam tibi potestatem
 addidit? Qui tu potes opinionem vincere alie-
 nam!

nam? Iniecto metu eam vin-
 cam. Ignoras, ipsam sui esse
 victricem, non ab alio esse vi-
 tricem? Nam voluntatem nihil
 vincere potest, nisi ipsa sese.
 Quapropter lex Dei potentis-
 sima est, & iustissima, qua iu-
 bet, ut præstantior perpetuo
 vincat deteriozem. Præstantio-
 res sunt deni singulis. In quo?
 Ut vinciant, ut occidant, ut
 quo volent abducant, ut eri-
 piant facultates. Vincunt igitur
 deni singulos in eo, in quo
 sunt præstantiores. In quo igitur
 sunt deteriores? Si alter
 habeat rectas opiniones, ipsi
 non habeant. Quid ergo? In-
 hoc possunt vincere? Quo pa-
 cto? Nam si in trutina ponde-
 raremur, nonne oporteret gra-
 uiozem vergere deorsum?
 Siccine tractatum esse So-
 cratem ab Atheniensibus?
 Mancipium, quid ais, So-
 cratem? Vti res se ha-
 bet, ita dicito. Itane
 Socratis corpusculum ab-
 ductum esse & tractum
 a robustioribus in car-
 cerem? Itane aconitum
 corpusculo Socratis esse
 propinatum, atque illud
 extinctum esse? Hæc ti-
 bi videntur admiranda?
 Hæc iniusta? ob hæc
 incusas Deum? Nihil i-
 gitur Socrates horum loco habuit? Vbi ergo bonum

λόγιον. σπασθῆναι, φησὶν, αὐ-
 τὸν φόβον, νικήσω. ἀρῶ εἰς, ὁ-
 τι αὐτὸν συνέλαβεν, ἐχέτω ἄλλο-
 λαν συνέλαβῃ; ἀσπασθῆναι ἢ εἰ-
 δὲν ἄλλο νικήσω δουλεύω,
 καὶ αὐτὸν ἐαυτοῦ. Δίεξ, εἰ-
 θε καὶ ὁ τοῦ θεοῦ νόμος κερ-
 αῖ εἰς, καὶ δικαιοσύνη εἰς,
 τὸ κρείσσον αἰεὶ ἀπειλεῖν ὁδῶ
 εἰς χεῖρα εἰς. κρείσσονες εἰσιν
 οἱ δὲ καὶ εἰς, αὐτοῦ τίς; αὐτοῦ
 τὸ δῆσῃ, αὐτοῦ τὸ δόξα τεῖνεαι,
 αὐτοῦ τὸ ἀπειλεῖν ὅπου θε-
 λουσι, αὐτοῦ τὸ ἀπειλεῖν τὸ
 ὄντα. νικήσω τοίνυν οἱ δὲ καὶ ἢ
 ἔνα, εἰς τεσῶν οὐκ οἰκείων
 εἰσιν. εἰς τῶν ἐν χεῖρα εἰ-
 σιν; αὐτὸν ὁ μὲν ἐχέτω δουλεύω
 θεῖ, ὁ δὲ μὴ. τί οὐκ ἐν ἡσυχίᾳ
 δουλεύω νικήσω; πῶθεν; εἰ-
 δεῖ ἰσχυροῦ ἐπὶ ζυγῶ, σῶκα
 δεῖ τὸν βαρύτερον κρεῖσσον
 σαρκεῖος οὐκ ἐναι πείνη
 ταῦτα ὑπὸ Ἀθηναίων; αὐ-
 δραπόδον, τί λέγεις τὸ σω-
 κράτης; ὡς ἐχέτω τὸ σπασθῆναι
 λέγει. ἴν' οὐκ τὸ σωκράτους
 σπασθῆναι ἀπειλεῖ, εἰς
 ῥῆ ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων εἰς
 δεσμωτήριον, εἰς κἀναιὸν ἴσως
 δεῖ τὸν σαρκεῖος τὸ σωκρά-
 τος, κἀναιὸν σαρκεῖος, ταῦτα
 εἰς φαίνεται γυμναστικῶν; ταῦτα
 αὐτοῦ; ἐπὶ ἡσυχίᾳ ἐχέτω
 λέγει τὰ θεῖ; εἰδὲν οὐκ
 εἰς σωκράτης αὐτὸν τῶ-
 των; ποῦ οὐκ ἢ ἐστὶ αὐ-
 τῶν;

τῶν τῶν ἀγαθῶν; ἢνι αὐτοῦ
 οὐκ ἔστιν ἄλλο, ἢ τὸ κατὰ, καὶ
 ἢ λέγει συνέσιον; ἐμὲ δὲ
 Αὐτοῦ καὶ Μέλιτος δόξα.
 κατείναντο δὲ δὴ αὐτῶν, βλά-
 ψαντες δὲ καὶ πάλιν εἰ τῶν
 τῶν κατὰ θεὸν φίλων, ταύτην γὰρ
 νεώτερον ἀλλὰ δὲ τῶν; ὅτι χρεῖ-
 στοῖνα ἔχων δόγμασιν, καρτερῶ
 ἢ κρείττονον. ἐν δόγμασιν
 ἐδεδίξας, εἰ δὲ ἐγγύς. νό-
 μου γὰρ τῆς φύσεως καὶ τῶν
 θεῶν ἔστας, τὸ κρείσσον αἰεὶ
 ἀποβλέποντες ὡς χρεῖστον. ἐν
 ἢνι ἐν ᾧ κρείσσον ἐστὶ. σώ-
 κρις. σώμασιν ἰσχυρότερον,
 οἱ ἀποβλέποντες ἢ ἐνός, ὁ κλέ-
 πτης ἢ μὴ κλέπτης. ἀλλὰ τὸ
 κρείσσον τὸν λύχνον ἀπώλει, ὅ-
 ταν ἐν τῷ ἀγρῶν περὶ με κρείσ-
 σον; ἢ ὁ κλέπτης ἀλλὰ ἐπι-
 νοῶς τῶν ἀνθρώπων λύχνον.
 αὐτὸν λύχνον κλέπτης ἐγγύε-
 το, αὐτὸν λύχνον ἀπώλει.
 αὐτὸν λύχνον θεμελιώδης. ἢ
 τὸ ἐδεδίξεν αὐτῷ λυσιστείν.
 ἔσται. ἀλλὰ εἰληπταί με ἵς ἢ
 ἰμωθίου, καὶ ἔλκει με εἰς τῶν
 ἀγαθῶν. εἶτα ἐπιπροσώπου
 σιν ἄλλοι, φιλόσοφοι, πὶ σε
 ἀφελῆκε τὰ δόγμασιν; ἰδὲ
 σύρῃ εἰς τὸ δεσμοτήριον, ἰδὲ
 μελέεις παραχρησῶν περὶ δόξαι, καὶ
 ποῖον ἐπαύξαν αὐτὸν εἰς ἄνω-
 γλῶν ἢ αὐτὸν ἰσχυρότερον ἐπι-
 λώονταί με. ἢ ἰμωθίου, μὴ
 σύρῃ με, ἢνι αὐτὸν με δεῖ με
 εἰς τὸ δεσμοτήριον ἀπώλει
 τῆριον ἐμβάλωσαι, μὴ ἐμὸν ἄλλο

ius fuit collocatum? Vtrum
 audiamus, te ne an illum? Et
 quid ille ait? Me quidem Any-
 tus & Melitus occidere possūt,
 lædere vero non possunt. Item
 illud: Si ira Deo placet, ita fiat.
 Sed ostende, ab eo qui sit dete-
 rioribus imbutus opinionionibus
 vinci præstantiorem in opi-
 nionibus. Non ostendes, ac
 multum abest vt ostendas. Ea
 enim natura & Dei lex est, vt
 præstantiora semper sint supe-
 riora deterioribus. In quo? In
 quo præstantiora sunt. Cor-
 pus corpore est robustius,
 plures vno, fur eo qui fur
 non est. Propterea & ego lu-
 cernam amisi, quod fur
 me fuit vigilantior. Sed
 ille tanti emit lucernam,
 quod lucernæ causa factus est
 fur, propter lucernam in-
 fidus, propter lucernam
 immanis. Hoc ei visum
 est expedire. Esto. At qui-
 dam veste me prehendit,
 & in forum trahit, alij
 acclamant: Philosophæ, quid
 te tuæ iuuant opinioniones?
 Ecce in carcerem abripe-
 ris: ecce ceruicem tibi præ-
 cidentur. Quam vero para-
 rare doctrinam potui, vt
 si me veste prehende-
 rit fortior, non tra-
 hat? Vt si me decem
 constrictum in carcerem
 coniecerint, non conii-
 ciar?

ciar? Aliud ergo nihil didici?
 Didici, vt quicquid fiat, si in
 mea potestate non esse vide-
 am, nihil ad me attingere sci-
 am. Noane igitur hinc capis
 utilitatem? Quid ego in alio
 queris utilitatem; quam in
 quo eam esse didicisti? Postea
 sedens in custodia dicam: Is
 qui ita vociferatur, neque in-
 telligit quid significatur, ne-
 que assequitur id quod dici-
 tur, neque omnino ei curæ
 est scire quid philosophi aut
 dicant aut agant. Dimitte
 eum: rursus exi e custodia.
 Si me in custodia diutius esse,
 vestra non refert, egrediar. Si
 denovo vestra intererit, ingre-
 diar. Quousque? Quoad re-
 cta ratio corporis vti consue-
 tudine iusserit. Cum vero
 non iusserit, auferte illud, &
 valete. Modo ne considera-
 te, modo ne molliter, ne qua-
 libet de causa. Virissim e-
 nim id quoque Deus non
 vult. Indiget enim & manu-
 do tali, & iis qui in mundo
 versentur talibus. Si vero
 receptum eccinerit, quemad-
 modum Socrati, parendum
 erit ei tanquam Imperato-
 ri. Quid ergo? Dicenda
 sunt hæc in vulgus? Cur
 vbi? Annon satis est ti-
 bi ipsi hoc persuasum esse?
 Num pueris, cum nos ac-
 cedunt, & gestientes dicunt,

δὴ ἀλλοῦ ἐν ἐδὲν ἐμῶν; ἢ
 μαθόν; ἢνι παρὰ τὸν νομοκρά-
 τῶν, ὅτι αὐτὸν ἀπεσπείρασαν ἢ,
 ἐδὲν ἐστὶν ὡς ἐμὸν παρὰ ἢ
 ἢ ἐν σπῆν ὡφελήσασιν; ἢ ἐν ἐν
 ἄλλοι ζῆτις τίτῳ ὡφελὲς εἶναι,
 ἢ ἐν ᾧ ἔρωτες, κατὰ τὸν
 λοιπὸν ἐν τῇ φυλακῇ; λέγω
 ἔστας ὁ τῶν κεραιώδων,
 ἕτε ἢ σημερινῶν; ἀ-
 κούει, ἕτε τῶν λεγόμενων πα-
 ραφροσύνη. ἕτε ὅλας μεμύ-
 ληκεν αὐτῷ εἰδέναι ὡς ἐστὶ τῶν
 φιλοσόφων ἢ λέγουσιν ἢ ἢ
 ποιούσιν. ἄφες αὐτῶν. ἀλλὰ
 ἐξελθε πάλιν ἀπὸ τῆς φυ-
 λακῆς. εἰ μὴ ἐμὸν χρεῖστον ἢ
 χρεῖστον ἐν τῇ φυλακῇ; ἕτε
 χρεῖστον αὐτῶν ὡφελὲς εἶναι
 εἰς τὸν μέλλοντα. μὴ γὰρ ἢν ἢ
 μὴ γὰρ αὐτὸν ἐπὶ αἰ-
 ρῇ σπουδαίῳ με τῶν ἀνεμα-
 τῶν. ὅταν δὲ μὴ αἰρή, λέ-
 βετε αὐτὸ, καὶ ὑγιαίνετε
 μόνον μὴ ἀλλοτριῶν, μόνον
 μὴ μελαγχολῶς, μὴ ἐν τῆς
 τυχεύσης ἀσθενείας. πάλιν
 γὰρ ὁ θεὸς ἐβούλεται
 χρεῖστον γὰρ ἐστὶν ἡσυχίας ἢ
 ἢ. τῶν ἐπὶ γῆς ἀναστρε-
 φόμενων ποιούσιν. ἐμὸν δὲ
 σημερινῶν πρὸς ἀλλοτρίων, ὡς
 ἐστὶ τῶν Σωκράτους, περὶ εὐδαι-
 μονίας ὡς ἐστὶν ἡσυχίας.
 ἢ ἐν λέγων δὲ τῶν παρὰ
 τοὺς πολλοὺς; ἢνι ἢ; ἢ γὰρ
 δεκτικὸν αὐτῶν περὶ εὐδαι-
 μονίας γὰρ ποιούσιν, ὅταν παρὰ
 ἐλθόντα κατὰ ἢνι λέγων.

Σήμερον Σαθurnalια ἀγα-
θὰ λέγουσιν, ὅτι ἔστιν ἀγαθὰ
ταῦτα; εὐδαιμόνως, ἀλλὰ καὶ ἰσχυ-
ροὶ ἐπιποροῦσιν. καὶ σὺ τοῖ
νυν, ὅταν μετῴπισται ἴνα μὴ
δύωη, γίνωσσε ὅτι ποιῶν ἐστὶ,
καὶ ἐπιποροῦσιν αὐτῶν· ἐγὼ δὲ
μὴ πᾶσι θελήσω, σῶσαι λοιπὸν.
τῶν δὲ μεμνησθαι· καὶ
κεληθέντα εἰς ἴνα τοιαῦτα
καίεσσαν, εἰδέναι, ὅτι ἐλή-
λυθεν ὁ καιρὸς ἵνα δὲ εἴπω
εἰ πεποιθὸς εἴμι. νέω γὰρ, δὲ σὺ
εὐλοῖς ἀπὸν εἰς καίεσσαν,
καίεσις ἐστὶ τῶν μεμνησθησῶν
συλλογισμῶν ἀναλύειν ἰσχύ-
ως ἀλλοθῶν αὐτῶν ἀποδείξει,
λέγει μὲν δὲ μὴ πεποιοῦσιν
νον καμψῶν ἀποδείξει, ἵνα
γυμνασθῶν καὶ ἀθληταῖς ἵσως
καὶ οἱ νεανίσκοις διὰ τῶν
σῶσιν. εἰ βραδεία με, φησὶν.
ἔτις ἐστὶν ἀφύπναις νέος; ἔ.
ἀλλὰ καίεσσαν τῶν ἱσχύων
εὐδὸν, κλαίειν δὲ καὶ λέγειν,
ἢ θελὼν ἐπιποροῦσιν. τίνα εἰ
ταῦτα σὺ ἐμολογῶ, ἔχῃ ἂν
ἔργον δειξῶν, ἀπὸς πᾶσι
ἐμολογῶ; ἐγὼ τίνα οἴμαι τῶν
καθημέρων ἀνασῶν ἀδύνατον
αὐτὸν ἐφ' ἑαυτῶν, καὶ λέγειν,
ἐμοὶ νῦν καίεσσαν μὴ ἔρ-
χεσθαι τοιαῦτα, ὅποια τῶν
εἰς ἐλήλυθεν; ἐμὲ νῦν καίε-
σσαν καὶ καίεσσαν γυναικῶν,
δυναμῶν τε φησὶν ἀδύνατον ὁ-
λύμπια; ποτε τίς ἐμοὶ καί-
εσσαν τοιοῦτον ἀγῶνα;
hi tandem auctor est

hodie bona esse Saturnalia, ea
negamus esse bona? Nequa-
quam, sed & ipsi vna gestim-
us. Et tu igitur cum ali-
quem a sententia deducere nō
potueris, scito esse puerum, ei-
que applaudito. Quod si no-
lueris, taceto. Hæc tenenda
sunt: & cum in huiusmodi a-
liquod discrimen devocatus
fucriis, sciendum, venisse tem-
pus quo demonstremus vtrum
eruditi simus. Nam qui abi-
ens e schola, in talem casum
incidit, similis est adolescenti,
qui seferesolvendis syllogis-
mis exercuit. Cui si quid pro-
babile proposueris: Potius, in-
quit, aliquid ingeniose per-
plexum proponito, vt exercear.
Et pugiles, leues adolescentu-
los moleste ferunt. Ille me
non attollit, inquit: hic est in-
geniosus adolescens. Imo vbi
tempus vocarit, plorandum
erit, & dicendum, Diutius
vellem discere. Quænam? Si
hæc non didicisti, vt ea re ipsa
demonstrares, in quem vsum
ea didicisti? Equidẽ existimo,
eorum qui sedent, aliquem ta-
cite parturire, secumque dice-
re: Mihine talem occasionem
non offerri, qualis isti obla-
ta fuit? Mene nunc in an-
gulo sedentem, ætatem per-
dere, cum in Olympiis
coronari liceret? Quis mi-
hi tandem auctor est
tanti certaminis negligendi?

Si

Si omnes vos affectos esse
oportebat. Cum inter Ca-
saris gladiatores sint, qui
moleste ferant se non pro-
duci, neque componi, qui
vota Deo faciant, qui pro-
curatores adeant, orantes
vt decertandi sibi fiat co-
pia: nemo ne talis e vobis
existet? Navigare istuc hac
ip̄a de causa vellem, &
videre quid meus ageret
pugil? Quo pacto in ea cau-
sa declamaret? Nolo, in-
quit, talem. Penes te er-
go est, deligere quam ven-
lis causam? Cum tibi tale
corpus, parentes tales, fra-
tres tales, patria talis, lo-
cus in ea talis sit datus: a
me petis, vt aliam tibi
causam proponam? Nonne
vero facultatem habes v-
tendi oblata? Tuum est
proponere, meum bene me
exercere. Imo proponere
mihi noli causam in-
tricatam; sed talem, ne
ad istum modum mihi
occurrito, sed hoc mo-
do. Erit fortasse tem-
pus, quo tragœdi pu-
tabunt se esse larvas &
sothurnos & pallam. Ho-
mo, hanc materiam, hoc
argumentum habes. Loque-
re aliquid, vt sciamus
tragedusne sis an scurra. (Communia enim habent ambo

ἔπας ἔχον ἔδει ποῖντος ὑμῶν.
ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς καὶ τῶν
μονομάχοις, εἰσὶ πνεύσι ἀγα-
νακτοῦτες, ὅτι εἰδὲς αὐτῶν
ἀποδείξει, εἰδὲς ζῶντων καὶ δὲ
ροῦται τῶν θεῶν, καὶ ἀποδεί-
ροῦται τοῖς ἐπιποροῦσι, δὲ
μῶν μονομαχίᾳ. ἐξ ὑμῶν
δὲ εἰδὲς φανήσεται τοιοῦ-
τος; ἢ θελὼν παύσασθαι ἐπὶ αὐ-
τῶν τῶν τοῦ, καὶ εἰδὲν τί μου ποιῶ
ὁ ἀθλητής, πῶς μελετῶ τῶν
ὑποδείξει. εἰ θελὼν, φησὶ τοιαῦ-
των. ἐπὶ σὺ γὰρ ἐστὶ, ἀποδεί-
ξω θελεις ὑποδείξει. δὲ δὲ τῶν
σὺ σῶμα τοιοῦτον, γυνεὶς τοι-
οῦτοι, εἰδὲλφοὶ τοιοῦτοι, πα-
τρὶς τοιαύτη, πατρίων αὐτῶν
τοιαύτη. εἴτα λέγεις μὴ ἐλ-
θῶν, ἀλλὰ εἰ μὴ τῶν ὑποδεί-
σιν εἴτα σὺ ἐχθρῶν ἀφορμῶν,
ἀποδείξει καὶ δὲ θελήσῃ; σὺν
ἐστὶ ἀποδείξει, ἐμὸν μελετῶ-
σιν καλῶς; εἰ, ἀλλὰ μὴ τοιοῦ-
τό μοι προσεαλήθῃ ἀποδείξει,
ἀλλὰ τοιοῦτον. μὴ τοιαῦτα
ἐπιποροῦσιν τῶν ἀποφορῶν,
ἀλλὰ τοιαῦτα ἐστὶ τῶν
πύξω, ἐν ᾧ οἱ τραγῶδοι οἴη-
σανται ἑαυτῶν εἶναι σφοδρα-
πίαια, εἰ ἐμβλάδας καὶ τὸ σὺρ-
μο. ἀγῶνα, ταῦτα ὑμῶν
ἐχθρῶν καὶ ὑποδείξει. φησὶ
ἐμὲ, ἵνα εἰδῶ μὲν ποτε ἐν
τραγῶδοις εἰ, ἢ γελωτοποιός.
καὶ ἀγῶνα ἐχρῶσι τὰ ἄλλα ἀμ-

ἔργω μὲν τῆς ζωῆς λόγους, τὰ δὲ μοι τὸ ἀσκή-
 ζωπον αἰδέσθαι, ἵνα μηκέτι
 παλαιοῖς ἐν τῇ σχολῇ παρο-
 δῆσμαι. Ἐξ ὧν ἔστι, ἀλλὰ
 ἔχοντο μὲν καὶ κίβητος ἡμῶν πα-
 ραδεδόντων; ταῦτα ἐν τῇ
 ἐστὶ θεοφειν; τὰ σχολάζοντες.
 ἐστὶ γὰρ φιλοθεωρεῖν τὸ ζῶον ὁ
 εὐθραπῆ. ἀλλὰ αἰσχρὸν ἐστὶ
 θεοφειν ταῦτα ἕτως, ὡς οἱ
 δραπέται. ἀλλὰ ἀσχετὰ ἀ-
 σκῆσαι καὶ ἡδονῆς, καὶ ἀκίβητος, ἵνα
 μὴ παραδοῖ. ἔχον ὡς οὐκ ἐπι-
 ποιῶσι. ἀλλὰ μὲν ἐπέση, καὶ ἐ-
 πῆνεσ τὸν παραδοῖ, ἄλλο
 ἢ ἀσχετὰ ἐπέση. εἶπε αὐτὸς
 φθὲν ἔηται κύριον, ἀλλὰ σ-
 σέβωται, παροῖσονται. αἰ-
 σχρὸν ἐστὶ, ἕτως καὶ τοῦ φιλο-
 σόφους θεοφειν ταῦτα τὸ φι-
 σόφους. πῶς ἐστὶ κύριον; αὐ-
 θραπῆς αὐθραπῆς κύριον ὅσα
 ἐστὶ, ἀλλὰ θύναται καὶ ζωῆ,
 καὶ ἡδονῆς ἐπὶ πόνον. ἐπὶ ἡ-
 κίβητος ἕτως, ἀλλὰ μοι τὸν
 καὶ ἀσχετῶν, καὶ ὅφει πῶς ἀ-
 σκῆσαι. ὅταν δὲ μὲν ἕτως ἐλ-
 θῆ βρογτῶν καὶ ἀσχετῶν, ἐγὼ
 ἢ ταῦτα φοβούμαι, πῶς ἄλ-
 λο, ἢ ἐπιγνώσκω τὸν κύριον,
 ὡς ὁ δραπέτης; μὲν ἔστι
 αὐτὸς πῶς ἀσχετῶν ὅσα τὰ
 πῶν ἔχω, ὡς δραπέτης ἐ-
 φίσταται θεοφειν, ἕτως καὶ
 γὰρ, λόγους, πῶν, ἀλλὰ,
 πῶν ἔστι μὲν φάσκει ἐπὶ παλαι-
 αίας. ἐὰν δὲ ἐμὸν τὸν ἀσ-
 χετῶν ἀσχετῶν, τὰ ἐστὶν

tur, qui re ipsa testimonium
 doctrinae perhibeat. Hanc mi-
 hi personam assumito, vt in
 schola exemplis veterum vti
 desinamus: sed & nostrae ali-
 quod gratis exemplum habea-
 mus. Haec considerare cuius
 est? Scholastici. Homo enim
 animal est contemplationis
 studiosum. Sed turpe est haec
 ita contemplari, vt fugitui
 serui solent. Contineret est
 sedendum, & nunc tragedus
 audiendus: non vt illi faciunt
 qui simul accedunt, & tragæ-
 dum laudant, simulque cir-
 cumspectant. Deinde si quis
 herum nominarit, statim tre-
 pidi fugiunt. Turpe est, phi-
 losophos etiam opera natura
 ita contemplari. Quid enim
 est dominus? Homo. Homo
 autem hominis dominus non
 est, sed mors & vita, vo-
 luptas & dolor. Nam ab-
 que his adduc mihi Cæsa-
 rem; & videbis quam sim
 constans. Si vero ille cum
 his venerit, tonans & ful-
 gurans, egoque illa metue-
 ro, quid aliud quam vtfu-
 gitivus dominum agnovi? Quoad
 autem aliquas ab
 his inducias habuero, quem-
 admodum fugitivus in thea-
 tro astat, sic & ego lauo, bibo,
 cano. Sed haec omnia cū metu
 & erumna. Quod si me ab istis
 dominis vindicaro, hoc est,
 ab iis

ab iis rebus propter quas do-
 mini sunt formidabiles, quid
 amplius habeo negotiū? quem
 porro dominum? Quid ergo?
 predicanda sunt haec apud o-
 mnes? Non. sed accommodare
 nos debemus hominibus im-
 peritis, ac dicere, Hic quod si-
 bi ipsi bonum esse censet, id
 mihi quoque suadet: ignosco
 ei. Nam & Socrates venenum
 sumturus, custodit carceris
 ploranti veniam dabat: Quam
 strenue, inquit, nos deplora-
 vit? Num ergo illi ait, se pro-
 pterea mulieres dimisisse?
 Non, sed familiaribus qui
 id audire poterant. Illi ve-
 ro se accommodat, tanquam
 puero.

*Quid sit in promptu habendum
 in fortuitis casibus.*

CAP. XXX.

CUm aliquem e proceribus
 caccedis, memento alium
 quoque desuper ea videre quae
 geratur, ac oportere te illi pla-
 cere potius quam isti. Ille igitur
 percontatur: De exilio, de
 custodia & vinculis, de mor-
 te & ignominia quid dicebas
 in schola? Esse indifferentia.
 Nunc igitur quid ea esse dicis?
 Num illa mutata sunt? Non.
 Dic igitur quae sunt indifferen-
 tia? Dic & ea quae sequuntur.
 Quae nostri arbitrii non sunt,

εὐκείνων δὲ ἐὰν οἱ ἀσχετῶν
 εἰς φόβου, πῶν ἐπὶ ἀσ-
 χετῶν ἔχω; πῶν ἐπὶ κύριον
 πῶν; κηρύσσων δὲ ταῦτα
 σὺς πῶν; ἔ, ἀλλὰ τοῖς
 ἰδιώταις συμπεριφέρει, καὶ
 λέγειν: ἕτως ὁ αὐτὸς ἀσχετῶν
 οἰσται, τὰ τὸ καὶ μὲν συμπερι-
 λαβεῖ, συγγνώσκω αὐτῶν. καὶ
 γὰρ Σωκράτης συγγνώσκω
 τῶν ἐπὶ τῆς φυλακῆς κλαίον-
 τῶν, ὅτε ἐμὸν πῶν τὸ φέρ-
 μακον, καὶ λέγει, ὡς ἡ-
 ναίως ἡμῶς ὁποδεδωκίμας.
 μὴ πῶν εὐκείνω λέγει, ὅτι
 ἀσχετῶν τοῖς γυναικῶν ἀπε-
 λύκαμα; ἀλλὰ τοῖς γυναι-
 κῶν. τοῖς δὲ ἀσχετῶν αὐτῶν
 ἀσχετῶν, εὐκείνω ἢ συμπερι-
 φέρεται, ὡς περὶ ἡ.

*Τί δὲ ἀσχετῶν ἔχων ἐπὶ
 τῶν ἀσχετῶν.*

ΚΕΦ. λ.

Οταν εἰσῆς σὺς τῶν
 πῶν ἀσχετῶν. μέ-
 νη τοῖς καὶ ἀλλοῦ αὐτῶν
 βλέπει τὰ γνηθῶν καὶ ὅτι
 εὐκείνω σε δὲ εἰ κῶν τῶν
 σκεῖν, ἢ τῶν. εὐκείνω ἐπὶ
 σοφῶν θύναται φυλά, καὶ
 φυλακῶν, καὶ ἀσχετῶν, καὶ ἡ-
 ναίως, καὶ ἀσχετῶν, πῶν
 ἐν τῇ σχολῇ; ἐγὼ, ἀσχετῶν.
 ἵνα ἐν τῶν αὐτῶν λέγεις; μὲν
 πῶν εὐκείνω ἡκίβητος; ἔ. σὺ
 ἡκίβητος; ἔ. λέγα ἐν, πῶν
 ἵνα ἐστὶν ἀσχετῶν; λέγα καὶ
 τὰ ἐξῆς τὰ ἀσχετῶν.

ροσκαλύσται παθὲς πρῶνται τοῦ
 ὑποκαταρδύομαι. εἰ δὲ μὴ, τί
 σοι ἐργὸν νῦν ὑποθήσεται, καὶ δὲ
 ἀλλοῦ τι ὑποκαταρδύει τὸ πρῶτον
 γινώσκεις; τί ἔρεῖς; ἢ τί πρῶτον
 ἔχεις; τὸ ἄστυ ἐν τῷ κρηθολικῷ
 μέμνησο, καὶ ὑποθήκης ὄσον
 ἀπορήσεις. ἐὰν δὲ παθὲς τὸ
 ἔμμοχρῶν, ἐμμοχρῶν σε αὐτὸ καὶ
 κρηθῶν καλλεῖσθαι, παθὲς τὸ βέλ-
 λημα τῷ κυρίου. τίς δὲ ἐστὶ
 κύριος; ὁ τῶν ὑπὸ σὲ πνός
 ἀκαθάρτων ἢ ἐκκλινομένων
 ἐργῶν τίω ἐξέσται.

Πρὸς τὰς στωικῶν τινὰς
 τοῖς φιλοσόφοις.

Κ Ε Φ. γ.

Κ Αλῶς ὁ Διογένης, παθὲς
 τὸν ἀξίοντα χρημικροῦ
 παρὰ αὐτῷ λαθεῖν συζητησῶ,
 ὅτι μὲν ἀνθρώπος, φησιν, εἰ,
 καὶ ἰδὼν γινώσκεται. εἰ δὲ ἀγα-
 θὸς ἢ κακὸς, εἰ μὲν ἔμπειρος
 ἐστὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰς ἀγαθὰς ἔ-
 κακὰς, γινώσκεται. εἰ δὲ ἀπει-
 ρος, εἰ δὲ αὐτὸς ἀγνοῖ τὰς ἀγαθὰς
 αὐτῷ. ἀμῖον γὰρ, ὡς περὶ εἰ
 δραχμὴ συσταθῆναι πνὶ ἢ ἔξίς,
 ἵνα δοκιμασθῇ. εἰ ἀρβυροῖν
 μνηστὴς ἐστὶ, πὺ σαυτὸν συστή-
 σθαι. εἰ δὲ ἐν ἑαυτῷ ἔχει ἢ ἡ-
 μάς ἔχει ἐν τῷ βίῳ, ὅσον ἐπὶ ἀρ-
 βυροῖς, ἵνα εἴπῃ ἐν αὐτῷ κρηθῶν
 θησῶν ὁ ἀρβυρογνώμων λέγει,
 φέρε μὲν θελῶν δραχμὴν καὶ
 ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ. ἐπὶ συλλο-
 γισμῶν. φέρε ἂν θελῶν, καὶ ἀφ' ἑ-
 αυτοῦ σοὶ τὸ ἀκαλυπτόν τε ἔ-

ea omnia quæ dictabuntur
 scribenda es paratus. Sin mi-
 nus: quid ego nunc te mone-
 am? Nam si quid aliud res ipse
 postularit, quid dices aut fa-
 cies? Hoc igitur uniuersale me-
 mento, atque ita non egibus
 admonitione. Quod si rebus
 externis inhiaueris, necesse te
 erit sursum ac deorsum volu-
 tari, domini arbitratu. Quis
 autē est dominus? Is qui ea in
 potestate habet, quæ a te vel
 expetuntur, vel fugiuntur.

*Ad eos qui philosophis aliquos
 commendant.*

C A P. III.

R Ecce Diogenes ad eū, qui
 cōmendatitias ab eo literas
 petebat: Te quidē, inquit,
 esse hominē, cū primū viderit,
 agnoscat. An vero bonus aut
 malus sis, siquidem peritus est
 bonos & malos discernēdi, co-
 gnoscat. Sin imperitus, nō co-
 gnoscat, etiā si sexcēties scripse-
 ro. Nā pinde est, ac si drachma
 se commendari alicui vellet, vt
 exploraretur. Si is argenti co-
 gnoscēdi perit⁹ est, tu te ipsam
 cōmendabis. Oportebat igitur
 nos habere in vita quoq; tale
 aliquid, quale in moneta, vt
 dicere possem, quemadmo-
 dum argentarius dicit, affer
 quamuis drachmam, eam ego
 discernam: eodem modo
 quamuis affer ratiocinatio-
 nem, eam ego diiudicabo quæ
 resolui, quæ non resolui
 possit.

possit. Quamobrem? Quia scio
 resolvere ratiocinationes: ha-
 beo facultatē, qua instructum
 esse oportet, qui ratiocinatio-
 num peritum diiudicare
 debeat. In vita autem quid a-
 go? Eundem nunc bonum dico,
 nunc malum. Quid causæ
 est? Contrarium: ratiocinatio-
 num incertitia atque imperitia.

*Ad eum qui aliquando in ad-
 ulterio deprehensus fuerat.*

C A P. IIII.

D icente eō, hominem ad
 fidem seruandam esse na-
 tum: quam sententiam qui e-
 uerteret, eum cuertere propri-
 um hominis munus: quidam
 ingressus est ex eorum nume-
 ro, qui literarum amantes ha-
 bentur, aliquando in vrbe in
 adulterio deprehensus. Tum
 ille: At, inquit, si omissa ea fi-
 de, ad quam nati sumus, vxori
 vicini infidiamur, quid agi-
 mus? quid aliud, nisi perdimus
 & euertimus? Quem? Fidelē,
 verecundum, sanctum. Hæc ne
 sola? Vicinitatem autem non
 euertimus? Non amicitiam?
 Nō rem publicam? Qua porro
 in statione nosmet ipsos collo-
 camus? Quo loco te habeam,
 o homo? An vicini? An amici?
 Quo tandem? An ciuis? Quid
 tibi credam? Quod si vasculū
 effes ita fure, vt tui nullus v-
 sus esset, foras in sterquiliniū

μή. Διότι; οἷμα γὰρ ἀνελύειν
 συλλογισμὸς. ἔχω τὴν δύνα-
 μιν, ἡ δὲ ἐργὸν δέει τὸν ἐπιηρω-
 αῖον τῶν κατὰ συλλογισμὸς
 κρηθῶντων. ἐπὶ δὲ τοῦ
 βίου τί ποίω; νῦν μὲν λέγω
 ἀγαθόν, νῦν δὲ κακόν. τί τὸ
 αἴτιον; τὸ ἐναντίον. ἢ ἐπὶ
 τῶν συλλογισμῶν, ἀμείβια
 καὶ ἀπειρία.

Πρὸς τὸν ἐπὶ μοιχείᾳ ποτὲ
 κρηθελημμένον.

Κ Ε Φ. δ.

Λ Εθὺς αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀν-
 θρωπος παθὲς πῖπιν γέ-
 ρονε καὶ τὸ τὸ ἀναστέλλων,
 ἀναστέλλει τὸ ἴδιον τῷ ἀνθρώ-
 πῳ. ἐπεισὶ γὰρ ἐστὶν τῶν δο-
 κησῶντων φιλολόγων, ὅς κρη-
 τεύειν τὸ ποτὲ μοιχὸς ἐν τῇ
 πόλει. εἰ δὲ ἀλλ' αὐτὸ (φησὶν)
 ἀφ' ἑνὸς τῷ τὸ πῖπιν, παθὲς
 ὁ πεφύκεται μὲν, ἐπιτελεσάμε-
 νον τῇ γυναικὶ τῷ γείτονος
 τί ποίω μὲν; τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀ-
 πώλω μὲν καὶ ἀναστέλλω μὲν; τί-
 να; τὸν πῖπιν, τὸν ἀγνοῦμενα,
 τὸν ὄσον. ταῦτα μὲν; εἰ νῦν
 σὺ εἰ ἀνὰ κρηθῶν; φιλικῶν
 δὲ; ἢ; πῶλιν δὲ; εἰς τίνος
 δὲ κρηθῶν αὐτοῦς κρηθῶντος
 μὲν; ὡς τίνος σοὶ κρηθῶν, ἀν-
 θρωπε. ὡς γείτονι; ὡς φί-
 λῳ; ποίω τίνος; ὡς πολίτῃ; τί
 σοὶ πιστεύω; ἀναστέλλω μὲν
 μὲν εἰ ἢ ἔγωγε ταῦτα, ὡς ἐ-
 σοὶ παθὲς μηδὲν ἀναστέλλω
 σοὶ, ἔγω αὐτὸ ἐπὶ τῷ κρηθῶντος

ἐπίπλοιο, καὶ εἰ δὲ οὐκ εἴθην αὐ-
 τὸς σε ἀνήγειρο· εἰ δὲ ἀνῆρα-
 πω ᾖ, εὐδελίαν χάρων δύ-
 νασι διποπῆσῶσαι αὐτῶ-
 σιν, ἢ σε ποιήσωμεν; ἔσω-
 γῆν, φίλον εἰ δὲ δούλωσαι; ἔσω-
 γῆν, δούλωσε δούλωσαι; καὶ ἢς
 σοὶ πιστεύουσι; εἰ θέλεις ἔν ρι-
 φιλῶν πα καὶ αὐτὸς ἐπι κρ-
 στείαν ὡς σαρδῶν ἄρχησον,
 ὡς κῆρσιον; εἴτε ἐρείς, εἰ εἰς
 με ἐπιπρέφεται αὐτῶ πα φι-
 λολόγη; καὶ κῆρς γδ εἰ, καὶ ἄ-
 ρχησις, οἷον εἰ οἰ σὺ ἀλκίης ἡ-
 γωνάκταν, ἢ εἰ εἰς αὐτῶν
 ἐπιπρέφεται, ἀλλὰ φεύγοντα
 πάντες; καὶ ἢς δούλωται,
 πῶν ἔξωσ κατῆσας. σὺ κέν-
 σον ἔχῃς ἑαυτῶν, ὡς ἂν αὐ-
 τῶν ἔξωσ, εἰς πρῶν μὲν καὶ ὁ-
 δούλωσε ἐμβάλλειν. ἢ σε θέλεις
 ποιήσωμεν; σὺν ἔχῃς πα τε-
 θῆς. ἢ ἔν; σὺν εἰσὶν αἰ γυναι-
 κες καὶ φῦσαι; καὶ γὰρ λέ-
 γω, καὶ γὰρ τὸ χρυσίδιον καὶ τὸν
 σῶν κεκλήμενον· ἀλλὰ ὅταν
 μέρη γῆνηται, αὐ σοὶ φωνῆ
 ἐν ἀρεπασιν αὐτῶν, τὸ τῆ
 παρκακείμενος μέγας λάτρη
 κλέψον, ἢ παρκακείμεις τῶν
 χείρα λήχνου; καὶ ἢ μὴ δούλη
 ἔκρηως δούλωσαι, λίπαινε
 τὰς δακτύλους, ἔ παρκακείμεις.
 καλὸς συμπτώσις ἔ σὺν δει-
 ππος Σωκρατικῆς. ἄρς, τὸ δὲ
 θεῶν σὺν ἐπ καὶ τὸν ἴ πο-
 λιτῆ; ὅτε ἔν κακίωσιν, ἐλθῶν,
 αὐ σοὶ φωνῆ, ἐκβαλε ἔναι αὐ-
 τῶ. ἔτω ἔ αἰ γυναικας φύσῃ

proiiceretis, ac ne inde quide
 te quisquam tolleret. At homō
 cum sis, & nullum humanum
 locum tueri queas, quid tibi
 faciemus? Esto te amici locum
 tenere non posse, serui potes?
 Quis tibi fidem habebit? Non
 igitur & ipse aliquo in sterqui-
 quilinio vis abiici, ut vas in-
 utile & sterquilinio dignum?
 At vero dicis. Nemo me curat,
 hominē literatum. Quia ma-
 lus es & inutilis, & perinde fa-
 cis ac si vermes indignarentur,
 se curari a nemine, sed vitari
 ab omnibus, & si quis possit,
 verberibus confici. Tu cum
 habes stimulum, quo si quem
 percusseris, eum in negotia &
 dolores conicias. Quid vis ti-
 bi faciamus? Non habes quo
 colloceris. Quid ergo? Nonne
 sunt communes natura mu-
 lieres? Assentior. Nam & por-
 cellus communis est eoiū qui
 sunt inuitati. Sed eū in partes
 dissectus & distributus fuerit;
 tu, si tibi videbitur, ascende, &
 partē eius qui tibi assidet rape,
 furare clanculum, aut immissa
 manu abligurito. Quod si de
 carne nihil poteris auellere,
 pinguedine imbuito digitos.
 O egregiū cōpotorē, & cōiuā
 Socraticū. Age: Theatrū nōne
 cōmune est ciuīū? Cum igitur
 cōfederint, tu adesto vbi visū
 fuerit, & corū aliqūē eiicito.
 Sic etiā mulieres natura sunt
 communes.

communes. Vbi autem legis-
 lator, tanquam cōiuuator, eas
 diuiserit, non & tu tuam par-
 tem quaeres? An potius alie-
 nam rapies, & obliguries? At
 homo literatus sum, & Arche-
 demum sector. Ergo tu Arche-
 demum sectator, adulter esto, &
 perfidus, & loco hominis lu-
 pus aut simius. Quid enim in-
 terest?

*Quo pacto cum magnitudine a-
 nimi diligentia coniungatur.*

CAP. V.

ΚΕΦ. 1.

Res ipsæ quidem sunt in-
 differentes: sed earum v-
 sus non est indifferens. Quo
 pacto igitur idem simul con-
 stantiam & tranquillitatem,
 simul diligentiam & cautio-
 nem tuebitur ab omni simu-
 latione remotam? Si eos imi-
 tetur qui ludunt tessera. Cal-
 culi sunt indifferentes, tesserae
 sunt indifferētes. Vnde sciam,
 quid sit casurum? Eo autem q̄
 ceciderit, diligenter & artifi-
 ciose vti, hoc vero meum mu-
 nus est. Sic etiam in vita præci-
 puum illud munus est, res di-
 stinguentē ac discernentē dice-
 re, externæ res in mea parte nō
 sunt: voluntas in mea parte est.
 Vbi quærā bonū & malū? In-
 trinfec⁹, in meis. In alienis au-
 tē nūquā vel bonū nominabis,
 vel malum, vel vtilitatem, vel
 damnnum, vel quicquam aliud

καὶ καὶ. ὅταν δὲ ὁ νομοθέτης
 ὡς ἐστὶν ἄνθρωπος διέλη αὐτῶν, &
 θέλεις καὶ αὐτὸς ἰδίον μέγε-
 θῆσιν, ἀλλὰ τὸ ἀλλοθῆσιον ὁ-
 φαρπάσεις καὶ λυχνούσεις; ἀλ-
 λά φιλολόγη εἰμι, καὶ Ἀρ-
 χεδήμενον νοῶ. Ἀρχεδήμενον
 τοίνυν νοῶν, μετῆς ἰδοῖ, καὶ
 ἄπιστος, καὶ αὐτῶν αὐτῶν
 λυχνού, ἢ πῆχης. ἢ γὰρ ἀλ-
 φείεις;

*Πῶς συνυπάρχει μεγαλο-
 φροσύνη καὶ ἐπιμέλεια.*

Αἱ ὕλαι ἀδαίφοροι· ἢ
 δὲ χεῖρσις αὐτῶν ὅσα
 ἀδαίφοροι. πῶς οὐκ ἐπιμέλεια
 ἢς ἀρετῶν τὸ εὐταγῆς, ἔ ἀ-
 τῶν, ἀρετῶν, ἀρετῶν τὸ ἐπιμέλεια,
 καὶ μὴ εἰσῆμον, μὴ δὲ ἐπιμε-
 συρμόν; αὐ μὲν ἔτι τὰς
 κούσῶν καὶ ἡφῶν, ἀδαίφοροι.
 φοροι, οἱ κούσῶν ἀδαίφοροι.
 πῶς οἶδα ἢ μέλεια πίπτειν;
 τῶ πῶς πῶ δὲ ἐπιμέλεια καὶ
 τεχνικῶς χεῖρσις, τῶ τῶ ἡδη
 ἐμὸν ἔργον ἐστίν. ἔτω τοίνυν
 τὸ μὲν ἀρετῶν ἔργον, καὶ ἐπὶ
 ἔ βίβῃ ἔργον ἐπέμεινο. διέλε τὰ
 πρῶτα καὶ καὶ ἀδαίφῃσιν, καὶ
 εἰπέ· τῶ ἔξω σὺν ἐπὶ ἐμοί,
 παρκακείμεις ἐπὶ ἐμοί. καὶ ζῆ-
 τήσῃ τὸ ἀρετῶν, ἔ τὸ κακῶν;
 ἔσω ἐν τοῖς ἐμοῖς. ἐν ἢ τοῖς
 ἀλλοθῆσις μὴ δὲ ποτε μὴ τῶ
 ἀρετῶν ὀνομασίης, μὴ τε κα-
 κῶν, μὴ τῶ ὠφελειν, μὴ τε
 βλαβῶν, μὴ τῶ ἀλλὰ ἢ τῶν

μικρον, το ζωοικητος ἀφαιρε-
 θήσεται το τέκνα ὀφθαλμοῦ καὶ κα-
 τὰ τὴν ψυχὴν. πάλαι γὰρ ἐν μέ-
 σω, οἷς ἐπαίξεν. ἀλλ' ἐδὲν
 ἡ πῖλον ἐπαίξει, καὶ ἐσφαίρειζεν
 εὐρύθμως. ἔπειτα καὶ ἡμεῖς. πάλαι
 μὲν ἐπιμέλειαν σφαιρικῶ-
 τω πάλαι, πάλαι δὲ ἀλκιφροῦ
 ὡς ἴσως ἀρπαγίς. δεῖ γὰρ
 πάντως παθεῖν ἡμῶν πάντων οὐκ
 ἕλκων φιλοτεχνεῖν, ἀλλ' ὅσοι
 ἐμείνῃ δὲ ποδὲν γὰρ μόνον. ἀλλ'
 οἷα αὐτῶν ἡ οὐκ εἶναι, πάλαι αὐ-
 τῶν φιλοτεχνίῳ ἐπιδεικνύ-
 οντων. ἔπειτα καὶ, ὁ ὑφ' αὐτῆς, σὺ
 ἔχειν ποιεῖ, ἀλλ' οἷα αὐτῶν παρ-
 λάβῃ, παθεῖ αὐτῶν φιλοτεχνίῳ.
 ἄλλος σοὶ δίδωσι τροφῆς καὶ
 κτήσιν, καὶ αὐτῶν ταῦτα δύ-
 ναται ἀφαιρέσει, καὶ τὸ σω-
 μένον αὐτὸ σὺ λοιπὸν πα-
 ρελαβὼν πάλαι ἕλκων, ἐργάζε-
 εῖται αὐτῶν ἐξέλιθῃ μηδὲν πα-
 θῶν, οἱ μὲν ἄλλοι ἀπαντῶντες
 σοὶ συγχωρήσονται, ὅτι ἐσὺ
 ἦσθι ὅτι εἰδὼς βλέπῃν παθεῖ
 αὐτῶν, ἐν μὲν ἰδῆ ὅτι οὐκ ἐργα-
 νως ἀνέσπῳφῃς ἐν τῷ τῷ, ἐ-
 πινέσθι ἐν σιωπῇ ἡστέται, αὐτῶν
 δὲ ἀρχημοσύνῃ ἡνὰ ἀφαιρε-
 σασμένον πάλαι ἐμείνῃ. ὅπως γὰρ
 τὸ χεῖρ ἐν δόλοισι, ἐμείνῃ τὸ
 συγχωρεῖν. πῶς οὐκ ἐργα-
 τῶν ἐκ τῶν ἡνὰ καὶ φύσιν, καὶ
 παρὰ φύσιν; ὡς περ αὐτῶν δὲ
 λυθῆν ἡ μὲν. πάλαι γὰρ ποδὲν καὶ φύ-
 σιν εἶναι ἐρῶ τὸ κατὰ φύσιν εἶναι.
 ἀλλ' αὐτῶν ὡς ποδὲν λα-
 βῆς, καὶ ὡς μὴ δόλοισιν, κα-

neni, vxoris creptio, filiorum
 derelictio patre orborum. Hęc
 in medio erant quibus lude-
 bat, & pilam scite mittebat. Sic
 & nos diligentiam vt in ludo
 pilę summam adhibeamus: &
 ita simus ab omni cura alieni,
 quasi de pila grandiore agere-
 tur. Omnino enim in externa
 re aliqua elaborandum est, nō
 quod eam probes, sed qualem
 illa fuerit, solertiā in ea tuam
 vt demonstrates. Sic etiā textor
 lanam non facit, sed qualem-
 cunque acceperit, eam tractat.
 Alius tibi largitur victum &
 possessiones, eademque rursum
 eripere potest, ipsumque cor-
 pusciculum vna. Tu iam acce-
 ptam materiā tracta: post, vbi
 egressus fueris sine clade, alij
 obuiā facti tibi gratulabūtur,
 quod incolumis euaseris: qui
 autem hęc perspicere potest, si-
 quidem viderit te in eo elegā-
 ter esse versatū, collaudabit &
 cōgratulabitur. Sin cū aliquo
 dedecore euasisse intellexerit,
 cōtrariū faciet. Nā vbi pbabi-
 liter gaudere, ibidē etiā cōgra-
 tulari possum⁹. Quomodo igitur
 dicūtur rerū externarū alię
 cōtra naturā, alię secundū na-
 turā esse? Perinde ac si absoluti
 essem⁹. Nā tū quidē pedi esse
 naturale dicā, vt purus sit. Sed
 si eum vt pedē sumferis, & non
 vt absolutum aliquid: con-
 uenit

ueniet eum aliquando & lu-
 tum ingredi, & spinas calcare,
 & interdū refecari pro corpo-
 re vniuerso. alioqui pes non e-
 rit. Tale aliquid de nobis etiā
 est existimandū. Quidnam es
 homo? Siquidē te vt absolutū
 aliquid consideras: secundum
 naturā viuere licet vsq; ad se-
 nectam, florere opibus, valere.
 Sin vt hominem & partem a-
 licuius vniuersi, ob illud vni-
 uersum nunc ægrotare tibi cō-
 uenit, nūc nauigare, & pericu-
 la adire, nūc inopia cōsistari,
 aliquādo etiam tempus est vt
 mortē oppetas. Quid ergo æ-
 gre fers? An nescis, quē admo-
 dū ille nō amplius pes est: ita
 & te nō amplius esse hominē?
 Quid enim est homo? Pars ci-
 uitatis, primū, eius quę ex diis
 cōstat & hominib;. Deinde illi-
 us quę proxime te attingit, quę
 que vniuersi paruū quoddam
 simulacrū est. Nūc ergo me in
 iudiciū vocari? Nūc ergo alium
 febricitare? Nunc alium nauig-
 are? alium emori? alium con-
 demnatum esse? Neque enim
 fieri potest, vt in tali corpore,
 tali caelo, talibus conuictori-
 bus, non aliis alia huius gene-
 ris accidant. Tuum igitur mu-
 nus est, vt dicas ea quę decet,
 atq; ista administres vt conue-
 nit. Post ille dicit: Reū te agam
 iniuriarum: Bene tibi sit: Ego
 feci quod meū fuit. An vero &

ἦξει αὐτὸν καὶ εἰς πηλὸν
 ἐμβάσειν, καὶ ἀκρότητος πα-
 τήσεται, καὶ εἰς ὅτε δόλοισιν
 παλῶν ἴσως τοῦ ἄλλου. εἰ δὲ
 μὴ, οὐκίμ' ἐστὶ πούς, τοιοῦτον
 ἢ καὶ ἐφ' ἡμῶν καταλαβείν
 δεῖ. ἢ εἰ; ἀνθρωπῶν. εἰ μὲν
 ὡς δόλοισιν σκοπεῖς, καὶ φύ-
 σιν ἐστὶ ζήσεται μέγιστος γήρωσι,
 παρ' οὐκ εἶναι, ὑμῶν εἶναι. εἰ δ'
 ὡς ἀνθρωπῶν σκοπεῖς, καὶ
 μέγιστος ἄλλου ἡνὸς, δὲ ἐ-
 κείνο τὸ ὄλον νῦν μὲν σοὶ
 νοσήσεται κατὰ φύσιν, νῦν δὲ
 παρ' ὄλοισιν, καὶ κινδυνώσεται,
 νῦν δὲ δόλοισιν ἡνὸς, παρ'
 ὄλοισιν δὲ ἐστὶν ὅτε δόλοισιν
 γένῃ. ἢ οὐκ ἀρνασθεῖς; ὅσοι
 οἶδως, ὅτι ὡς ἐμείνῃ οὐ-
 κέτι ἐστὶ πούς, οὕτως οὐδὲ
 σὺ ἀνθρωπῶν; τί γάρ ἐστιν.
 ἀνθρωπῶν; μέγιστος πύλα-
 ως, παρ' ὄλοισιν μὲν τῆς ἐμείνῃ
 καὶ ἀνθρώπων, μεταταύπει δὲ
 τῆς ὡς ἐργαζομένης, ἢ
 ἢ ἐστὶ μικρὸν τῆς ὄλοισιν μίμη-
 μα. νῦν ἔν' ἐμὲ κενώσεται,
 νῦν ἔν' ἄλλον πυρέσεται, ἄλλον
 παρ' ὄλοισιν, ἄλλον δόλοισιν
 ἀλλοῦ κατὰ φύσιν. ἀδύ-
 νατον γὰρ ἐν τῷ τῷ σώματι, ἐν
 τῷ τῷ παρ' ὄλοισιν, τῷ τῷ
 τοῖς συζῶσι μὴ συμπίπτειν
 ἄλλοις ἀλλὰ τῷ τῷ. σὺν ἔν'
 ἔργον, ἐλθόντα εἰσθεῖν ὡς δεῖ,
 ἀφαιρέσει ταῦτα ὡς ἐπιβόλοισιν
 λαί. εἰπερ ἐμείνῃ λίγῃ κενώ-
 σωσθε εἰδικεῖν. δὲ σοὶ γήρωσι,
 ἐπιθήσεται ἐρῶ τὸ ἐμείνῃ. εἰ γὰρ

σὺ τὸ σὺν ἐποίησας, ὅψις αὐ-
τός. εἴ γάρ τις κρείνεις κιν-
δύω, μὴ σε λαθροῖται.

Περὶ ἀδύφορίας.

ΚΕΦ. 5.

Τὸ σωτηριώδες ἀδύ-
φορον ἢ κρείς ἢ ἀδύ-
αὐτῆ, σὺν ἀδύφορον· ἀλλ'
ἢ ἐπίσημη, ἢ δοξα, ἢ ἀπάτη.
ἔτω τὸ ζῆλον ἀδύφορον, ἢ
ζῆλος σπουδῆς ἀδύφορον· μὴ
ποτ' ἔν, ὅταν εἴπη τις ὑμῖν
ἀδύφορον καὶ πῶτα, ἀμει-
λές γίνεσθε· μὴ δ' ὅταν εἰς
ἐπιμέλειάν τις ὑμῶν παρο-
χολῆ, ταπεινοί, καὶ ζῆλος ὑλίας
τετραμυθῆτες, καλὸν δὲ τὸ εἰ-
δέναι πῶ αὐτῆ παροσχολώ-
ω ἐ δυνάμειν, ἢ ἐν οἷς μὴ
παροσχολῶσαι, ἢ συχίαν ἀ-
γῆς, μὴ δὲ ἀζανακτῆς, εἴ ἡ-
νες ἀλλοι παλείαν σου ἔχουσιν
ἐν κρείνεις· καὶ γὰρ σὺ ἐν συλ-
λογισμοῖς παλείαν ἀξιοῖσθαι
σκαυτὸν ἔχῃν, καὶ ἀζανακτῆ-
σιν ἐπὶ τέττω παρομυθῆσαι
αὐτοῦς· ἐγὼ ἔμωθον, ὑμεῖς
δὲ ἔ. ἔτω καὶ ὅπου πνός
ζῆρος ἀξιοῖσθαι, μὴ ζῆται τὸ
δῶδ τῆς ζῆρίας ἀειμυθῆ-
νοι· ἀλλ' αἰνεῖται μὴ παρο-
χολῶσαι τοῖς ἀειμυθῆται μυθῆται,
τοῖ δὲ δεικνύται τὸ ἀειμυθῆται.
ἀπειθε, καὶ ἀσασαται τὸν δει-
να. πῶς; ἢ ταπεινῶς, ἀλλ'
ἐξελείδω. ἀδύ, θουρίδης γὰρ
σπουδῆς εἰς ἐργασίαν, ὅταν
ἢ κρεκλειδίω ἀειμυθῆται πῶ ἡ-

tu feceris tuum: ipse videris.
Est enim aliquid illius quo-
que periculum, ne te lateat.

De rebus indifferentibus.

CAP. VI.

Pronuntiatum connexus,
res indifferentis est: iudiciū
autem de illo, non est res in-
differens, sed aut scientia, aut
opinio, aut impostura. Sic &
vita est res indifferentis, vitæ au-
tem vsus non est res indiffe-
rens. Neque igitur vnquam, si
quis vobis dixerit, etiam hæc
indifferentia esse, negligentis:
neque, si quis ad diligentiam
vos excitarit, humiles, & ipsa-
rum rerum admiratores esto-
te. Præclarum etiam est, suam
scire instructionem & faculta-
tem, vt quas ad res paratus nõ
sis, in iis otium agas: neque
ægre feras, si qui alij plus in
illis possint. Nam tu quoq; in
ratiocinationibus plus tibi
vendicabis. Ob quod si alij suc-
censuerint, consolaberis eos, &
te didicisse dices, illos non i-
tem. Sic etiam vbi aliqua ex-
ercitatio requiritur, ne id que-
rito quod ex ea re acquiri-
tur: sed illud exercitatis con-
cedito, tu vero constantia
contentus esto. Abi & saluta
illum. Quomodo? Non hu-
milter. At exclusus sum? Quia
per fenestram ingredi non di-
dici. Cum autem clausam ia-
nuam

nuam inuenero, necesse habeo
aut discedere, aut ingredi per
fenestram. At etiam alloquere
illum. Alloquar. Quo pacto?
Non humilter. At voti com-
pos non factus es: Verum illud
tuum munus non fuit, sed il-
lius. Quid igitur alienum tibi
vendicas? Semper memor si
fueris, quid tuum sit, quid a-
lienū, non perturbaberis. Qua-
propter recte Chrysippus: Quo-
ad, inquit, ea quæ sequun-
tur, obfcura mihi fuerint, am-
plector ea quæ ad naturæ
conseruationem sunt aptiora.
Nam ipse Deus hæc eligendi
facultatem mihi impertit.
Quod si scirem in fatiis mihi
esse, vt nunc ægrotarem, ala-
critero venirem. Nam & pes,
si mentem haberet, alacriter
lutum ingrederetur. Qua de
causa nascuntur spicæ? Non ne
vt arescant? Nonne autem are-
scent, vt demetantur? neque
enim absoluta sunt. Quod
si sensum haberent, votane fa-
cerent, vt ne vnquam deme-
teretur? Ea vero spicis exsecra-
tio esset, numquã eas demeti.
Sic hominib. etiã exsecratio
esse sciendū est, nunquam eos
emori: neq; aliud id esse, quam
neq; maturefcere vnquam, ne-
que demeti. Nos autē cum ii-
dē simus, quos & demeti opor-
tet, & istuc ipsum intelligere
nos demeti, propterea succēse-

ρον, ἀδύχνη μ' ἢ δόξα-
ρήσας, ἢ ἀδύ τῆς θουρίδης
εἰσελάτῃν. ἀλλὰ καὶ λαλοῦσθαι
αὐτῶ. λαλῶ. τίνα ἀπόπον; ἢ
ταπεινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπίτηδες·
μὴ γὰρ σὺν τῆσθαι ἐργῶν, ἀλλ'
εὐκρίνως. πῶ ἔν ἀντιπαύῃ ἢ ἀλ-
λοστίως; εἰ μὴ μεμνημένῳ ὁ ζῆ-
σὺν, καὶ πῶ ἀλλοστίων, ἢ παρο-
χολῆσθαι. ἀδύ τῆσθαι κρεκλειδίω ὁ
Χρυσίππος λέγει, ὅτι μέγιστος
αὐτῶ ἀλλοστίων πῶ ἐξῆς, εἰ
τῶν ἀφροσύνην ἔχουσαι, ἀδύ
τὸ τυχερῶν τῶν κρεκλειδίω
σιν. αὐτῶς γὰρ μ' ὁ θεός
τοιοῦται κρεκλειδίω ἐπιση-
σεν. εἰ δὲ γε ἡδύν, ἔπ νο-
σῆν μὴ κρεκλειδίω τῶν, καὶ
ἀρμον αὐτῶ ἐπ' αὐτῶ καὶ γὰρ ὁ
πῶς εἰ φρένας εἶχεν, ἀρμον αὐ-
ἐπὶ τῆ πηλῶδ. ἐπ εἰ τοῖ πῶ-
ν ἔνεκα γίνονται τῶν ζῆ-
εἶχ ἴνα καὶ κρεκλειδίω τῶν, ἀλ-
λὰ κρεκλειδίω τῶν μὴ, ἔχ ἴνα
ἢ καὶ θουρίδης; ἢ γὰρ ἀπὸλυ-
ται γίνονται. εἰ οὐκ ἀειμυθῆ-
σιν, ἀειμυθῆσαι αὐτῶς ἐδ εἰ,
ἴνα μὴ θουρίδης ἀειμυθῆσαι
τοῦτο ἢ κρεκλειδίω ἐπὶ ἐπὶ στα-
χῶν, τὸ μὴ δέποτε θουρίδης
να. ἔπως ἴσθαι, ὅτι καὶ ἐπ'
ἀνθρώπων κρεκλειδίω ἐπ', τὸ
μὴ ἀειμυθῆσαι ἄρμον πῶ μὴ
πεπαιδῆσαι, ἢ μὴ δὲ θουρί-
δης. ἢ μὴ δὲ εἰ ἐπειδὴ οἱ
αὐτῶ ἐσθαι, ἀρμον γὰρ εἰς δ εἰ
θουρίδης, ἀρμον ἢ καὶ αὐτῶ
τῶ τῶ παρομυθῆσαι ἢ εἰς ὅτι θου-
εἰς ὁμοσθαι, ἀδύ τῶ ἀειμυθῆσαι

ρδρ; ἕστε ἡδ' ἰσχυρὸν ἄνευ ἐσθλῶν,
 ἕπε μετρελατῆρα μὲν τὸς ἐν
 θρωπικῆ, ὡς ἰπτικῆ πὲ ἰο-
 πτικῆ. ἀλλὰ Ἰερωνῶδες μὲν
 πάλιν μέγαλον τὸν πόλεμιον,
 ἐπιδὴ τῆς σέληπυρ. ἢ κη-
 σεν ἀνακλιθῆσθαι, ἀνέγεν. ἕ-
 πτα σὺ ἐργακίτερον ἔδωξεν αὐ-
 τῷ, τὸ ἕσπρητοῦ ἀσέτα-
 γμα, ἢ τὸ ἴδιον ποιεῖν. ἢ μὲν
 εἰ, εἰ δὲ εἰς θῆλει οὐδὲ τῆς αὐτά-
 ρκης κηλθῆσθαι, ἀλλὰ κηλί-
 οντες καὶ σένοντες πάροργον
 ἀπάροργον, καὶ ἀπεισῶσις
 αὐτῷ κηλθέντες. ποίας ἀπει-
 σῶσις ἀνθρώπων; οἱ ἀπεισῶσις
 λήξας. τὰ ἀπεισῶσις, πέν-
 νη ἀπεισῶσις εἰσὶν. εἰ δὲ ὡς
 δύσπολα κηλίεις, ποίαν δύ-
 κηλίαν ἔχῃ, τὸ γλυόργον φθα-
 ρέωμαι; τὸ ᾄθ' ἔργον, ἢ κη-
 ραίρα ἔστιν, ἢ τήροξ, ἢ θάλασ-
 σα, ἢ κερραίς, ἢ τύραν. ἢ
 εἰ σοί μέλει, ποίας ὁδῶν κη-
 τήεις εἰς ὁδῶ; ἴσθη πᾶσι
 εἰσιν. εἰ δὲ θῆλει ἀκρόσῃ πα-
 ληδῆ, οὐκ τομωτέρον, μὲν πέ-
 πη ὁ τύραν. οὐδὲ ποτ' εἰ-
 δεῖς τύραν. εἰ μὲν ἴνα
 ἴσφραξῆς, πρετὸς ἢ καὶ ἐν-
 αυτῷ πάλακας. ψόφον ἔσθ
 πᾶσι πεάνται, καὶ κημ. ἢ
 κηνὸν ὀνομάζων. τῆ κεφαλῆ
 κινδυνώω ἐπὶ Καίσαρος. ἢ
 ρῶ εἰ κινδυνώω, ὅς οἱ κῶ
 ἐν Νικηπόλει, ὅπως σεις κη-
 τήεις; σὺ δὲ αὐτὸς ὅταν Δι-
 πλῆεις τὰν Ἀδρια; ἢ κινδυ-

mus? Neque enim scimus qui
 simus neque res mortales ita
 meditates habemus, ut equi-
 tes res equestres. Chrystantas
 quidem percussurus hostem,
 cum receptui cani audiuisset,
 cohibuit impetum. Adeo pre-
 stantius ei visum est, impera-
 toris dicto esse audientē, quam
 explere animū. Nostrum autē
 nemo vult vel necessitate vo-
 canti placriter obtemperare:
 sed plorantes & gementes sic
 affecti sumus, ut sumus, &
 ἀπεισῶσις ista vocamus. Quales
 ἀπεισῶσις homo? Si ἀπεισῶσις ea
 vocas quæ te circumstant, ο-
 mnia sunt ἀπεισῶσις. Sin resa-
 speras sic appellas, quid in eo
 est asperum, ut ortus qui siti-
 dem intereat? Id autem quod
 interimat, aut gladius est, aut
 rota, aut mare, aut testā, aut
 tyrannus. Quid tu curas, qua-
 via descendas ad Orcum? Om-
 nes viæ pares sunt. Quod si
 verum audire studes, compen-
 diosior ea est, qua te tyrannus
 mittit. Nunquam vllus tyran-
 nus femetri quenquam iugu-
 lauit. Febris autem, sæpe to-
 tum animum. Strepitus hæc
 omnia sunt, & iactatio inani-
 um verborum. In periculo ca-
 pitis sum apud Cæsarem. Ego
 vero non periclitor, qui Ni-
 copoli habitem, vbi tot terræ-
 motus sunt? Et tu ipse, cum
 Adriam transmittis, quid peri-
 culi

culi adis? Non capitis, sed ex-
 istimationis discrimen adeo.
 Tuanc? Quomodo? Quis
 enim te cogere potest opinari
 quod nolis? An alienæ? Quod
 vero tuum est periculum, si alij
 falsa opinentur? At in pericu-
 lo relegationis sum. Quid est
 relegari? Alibi esse. Romæne?
 Etiam. Quid ergo, si in Gyara
 mittar? Si tibi visum fuerit,
 abibis. Sin minus, habes quo
 pro Gyaris abeas: quo & ille
 veniet, siue nolens siue vo-
 lens, qui te in Gyara mittit.
 Quid ergo iam tanquam ad
 magna venis? Apparatu ista
 sunt minora, ut dicat adole-
 scens ingeniosus, non fuisse
 tanti, tam multa audiuisset,
 tam multa scripssisse, tanto
 tempore senecioni haud mag-
 ni pretij affedissee. Illius dun-
 taxat diuisionis memineris,
 qua ea distinguuntur quæ
 tua sunt, quæ non sunt,
 ne quid alienum tibi vn-
 quam vendices. Tribunal &
 carcer vterq; locus est, alter e-
 ditus alter humilis: voluntas
 autem par est, quam si ytrique
 parem conseruare volueris,
 conseruari potest. Et tunc
 Socratis imitatores erimus,
 cum in carcere pæanas
 scribere poterimus. Hacte-
 nus autem vt affecti su-
 mus, vide num ferremus
 alium quendam in carcere

νθείς, ἢ τῆ κεφαλῆ, ἀλλὰ
 τῆ ἕσπαλήψαι κινδυνώω τῆ
 σῆ. πῶς; τίς γάρ σε ἀναρ-
 κήσει δύναται ἕσπαλάβειν
 τί, ὧν εἰ θῆλει; ἀλλὰ τῆ ἀ-
 λοπήσια καὶ ποίος ἐστιν κινδυ-
 νος σὺς, ἀλλοις πα ψόφῳ
 ἕσπαλάβειν; ἀλλὰ ἐξοριθῆ-
 ναὶ κινδυνώω. ἢ ἐστιν ἐξο-
 ριθῆναι; ἀλλὰ καὶ εἶναι. ὅ
 Ρώμη; ναί. ἢ ἐν, ἀν εἰς Γύ-
 ρου πεμψῆν; αἰ σοί ποίη;
 ἀπεισῶση. εἰ δὲ μὴ, ἕξῃς σὺ
 αὐτὶ Γύρων ἀπείθης, ὅπου
 κείνηνος ἐλθίσταται, αὐτὸ
 θῆλη αὐτὸ μὴ, ὃ πέμπων σέ
 εἰς Γύρα. ἢ λοιπὸν, ὡς ἐπὶ
 μέγλα ἀνέρχῃ; μικρῶτερον
 ἐσ τῆς περιουσίης. ἢ ἐπὶ
 νίον δύφνης, ὅπου σὺν λῦτα-
 σάτω, ὁσάτων μὲν ἀκηχε-
 ναί, ἕσπῶτα ἢ γερραφίναί,
 ἕσάτω ἢ χροῖων περιουσι-
 ἀκίναί γερρῶν ἢ πολλὰ ἀ-
 ξία μόνον σμείνης τῆς δια-
 ρέσεως μέμνησο, καὶ μὲν διο-
 ελίξεται πα σὸς, καὶ εἰ πα σά-
 μή ποτ' ἀππονήση τινὸς ἴ-
 ἀλλοπήσιον. βῆ κηκεὶς φυλακῆ,
 τόπο ἐστιν ἐπιτερεῖν, ὃ μὲν
 ἕψηλδος, ὃ ἢ παπωνός. ἢ ὡς
 αἰρεσις δὲ ἴση αὐ ἴση αὐτῶν
 ἐκτερεῖν φυλάξαι θῆλης, δὲ
 ναται φυλακῆ θῆλαι. καὶ ἕσπ
 ἐσάμην ζῆλωται Σακρά-
 τος, ὅταν ἐν φυλακῆ ὀκισώ-
 μεθα παμῶν γράφειν. μέ-
 χρι ἢ νῦν εἰς ἕσπαλα, ἕσπ
 εἰ μὲν ἕσπαλα ἐν τῆ φυλακῆ

ἀλλοι ἄνδρες ἡμῶν λέγοντες, θελοῖσι αὐαργῶς σοι παρῶναι. τί μοι πρῶτον ἀγορεύσεις; οὐκ οἶδαι, τὰ ἔργα τὰ μετὰ τῆς ἐπιτομῆς ἐστίν, οὐ τίσιν ἐξ ἀποθήκης ἐπέλω. ἀνθρώποι δὲ ἄλλοι ἐξήναισι ἐσυνταξί;

Πῶς μὲν ἐσύνταξιν.

ΚΕΦ. Ζ.

Διὰ τὸ ἀκρίτως μὲν τεύεσθαι, πολλὰ πολλοὶ κερδήματα περιρραγίσαντες. τί γὰρ ὁ μόνιμος δούλωται πολέον ἰδὲ ἐν θανάτῳ, ἢ κινδύω, ἢ νόσῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων; αὐτὸν δὲ κινδυνώσασιν ὑπερῶς φίλοι, αὐτὸν δὲ ἀποθνήσκον ὑπερῶς αὐτὸν ἠγαθή. τί μοι κληρονομία ἐπιμνηστέον, οὐκ ἔχω τὸν μόνον ἔσται, τὸν εἰρηκότα μοι τίω ἐπίσταν ἔργα καὶ τοὺς κληρονομοῦντας ἐξ ἡμετέρων τὰ σημεῖα ἀμφοτέρων; ἢ ἐν ἑλίπείῳ ἔχω τὸν ἀσπλάγχνον, ἢ τὸν οἰωνῶν; ἀλλὰ ἀνέροισι λέγοντες οὐκ εἶναι, συμφέρει σοι. τί γὰρ ἐστὶ συμφέρει; οἶδεν ἢ ἐστὶν ἀγαθόν; εἰ δὲ μὴ ἀγαθὸν ἀσπλάγχνον, ἔτιω σημεῖα πινά ἀγαθῶν καὶ κακῶν; εἰ γὰρ τῶν οἶδα σημεῖα καὶ κακῶν καὶ ἀγαθῶν οἶδεν, καὶ δικαίαν καὶ ἀδίκαν ἀνθρώπου, σὺ μοι λέγε, καὶ σημεῖα τῶν ζῶν ἢ θνήσκοντων, πένει καὶ πολλὰ τῶν πόνων ἢ συμφέρει ταῦτα, ἢ

nobis dicentem, visne tibi Pœanas recitem? Quid mihi negotium faceffis? An ignoras in quibus sim malis? In capitis periculo sum. Nunquid ergo reliqui homines immortales erunt?

Quo pacto sint consulendi Vates? CAP. VII

Propter intempestivam divinationis curam, multi multa officia negligim⁹. Quid enim vates prævidere potest præter mortem, aut periculū, aut morbum, aut aliquid eius generis? Quod ꝑ si amico discrimen adeundum est, aut etiam mors pro eo oppetenda ex officio: quid iam divinatione est opus? Nonne penes me habeo vatem, qui naturam boni & mali mihi edisseruit? Qui vtriusq; signa enarravit? Quid ergo præterea requiro aruspicinam aut augurium? Cur vatem fero, cum hoc mihi conducibile esse ait? Quid enim est bonum? Num vt viscerum, sic etiam bonorum & malorum signa didicit? Nam si horum signa novit, honestorum etiam & turpium novit, & iustorum & iniustorum. Homo tu mihi dic, qd portèdatur, vita an mors? paupertas, an divitiæ? Vtrū vero hæc expediāt an

impediant,

impediant, num ex te audiam? Cur de Grammatica non disputas, sed hic demum de rebus vbi omnes homines erramus, & inter nos dissentimus? Quapropter recte illa mulier, quæ cum Gratillæ amplius missura esset, ei qui dixerat, fore vt Domitianus illa eriperet, respondit: Malo vt Domitianus eripiat, quam ego non mittā. Quid ergo nos ad frequentes divinationes adducit? Timiditas, sollicitudo de euentu. Propterea vatibus adulamur. Domine, capiamne patris hereditatem? Videamus: rem diuinam faciamus. Sane domine, vt fortuna volet. Si dixerit, capies hereditatem: tanquam ab ipso hereditatem accepimus, sic ei gratias agimus. Itaque illud iam reliquum est, vt illudant illi nobis. Quid ergo? Citra appetitionem & auersationem est auspicandum: quemadmodum viator ex obuio quærit, vtra via sit insistentia: neque de eo sollicitus est, dextrane, an læua sit pergendum. Neque enim harum alterutra pergere vult, sed ea quæ recta ducat. Sic etiam ad Deum erat accedendum, tanquam ad ducem. Neque secus vtendum oraculis, atque oculis: quos non obsecramus, vt hæc illaue nobis

ἀσύμφορον ἐστὶ; σοὶ μάλιστα πικρὸν ἐνεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐν πρᾶξι καὶ ἐν λόγῳ οὐδέποτε ἐν ὅπου πλείοντες ἀνθρώποι παλαιότητος, & πολλοὶ ἀλλήλων χρηματίζονται. ἀποτίθημι τὸ κληρονομίαν ἢ πένει, ἢ συμφέρει θελοῦσα τῇ Γραμίλλῃ ἐξωρισμένη τὸ πᾶσιον τῶν ἐπιμνηστων καὶ τὸν εἰπόντα, ὅτι ἀφαιρήσεται αὐτὰ Δομιτιανός; μάλλον θέλω, φησὶν, ἢ οὐκ εἶναι αὐτὰ ἀφείληται, ἢ ἐγὼ μὴ πέμψω. ἢ ἐν ἡμέρῃ ἐπὶ τὸ σικκῶς μὲν τεύεσθαι ἀγῆ; ἢ δειλία, τὸ φοβῆσθαι τὸς οὐκ ἐπίστασις. ἀλλὰ τὸ ἴστω ἰσχυροτέρων τῶν μόνων; κληρονομήσω κύριε τὸ πατέρα; ἰδοὺ μὲν ἐπεκλυσάμενος. καὶ κύριε, ὡς ἡ τύχη θέλει; ἐπὶν εἴπη κληρονομήσεις; ὡς παρ' αὐτῶν τῶν κληρονομιῶν εἰληφότες, ἀρχαῖοι αὐτῶν. ἀλλὰ τὸ κακίονοι λοιπὸν ἐπισημαῖον ἡμῶν. ἢ ἐν, δὲ ἔτι δὲ οὐκ ἐπίστασις ἀρχαῖος, καὶ κατακλίσεις; ὡς ὁ ὀδυπέτης πικρὸν ἐνεῖται παρὰ τοῦ ἀπεινησάντων, ποτέρε τῶν ἰδῶν φέρει, αὐτὸν ἔχον ὄρεξιν αὐτῶν τῶν δικαιοῦ μάλλον φέρειν ἢ τῶν ἀδικῶν. εἰ γὰρ τούτων ἡμῶν ἀπειθήν ἦται, ἀλλὰ τῶν φέρουσιν. ἔτιως ἐδει καὶ ἐπὶ τῶν ἰσχυροτέρων, ὡς ἀδικῶν, ὡς τοῖς ἀφελῶν μῆτις ἔσμεθα, ἢ παρὰ κληρονομίαν αὐτῶν, ἢ αὐτῶν μάλ-

λον ημιν δεικνυσιν. αλλ' οια
ουδ ειναιω), τετων ζωφω
βουαισ δεχρημοι. νον ζ τε
μεντες το ορυτιελου κρωτ
μδμ, κηη τον θεον επικωλ
μδμοι δεόμεθι αυτθ, Κύε
ελέσων, επίτηελόν μωι εξ
ελθείν. αυδρεποδδν. αλλο
ζαρ η θελεις, η το άμεινον;
αλλο εν π άμεινον, η το τω
θεαδ κωεν; τι, το οσον επί σοι
Διθεφηρης τον κελτω, πω
εργης τον σύμβουλον;

Qua sit natura boni.
CAP. VIII.

Ο θεος ώφελιμο, αλλ' α
κηη το άρκαθον ώφελι
μων. εικός εν οπου η εστω θ
θεοδ, ουεί είνω κηη τλω του
άργαθθ. ης εν εστω θεε; σάρθ;
μη ημωιτο. άργος; μη ημωι
το. φημη; μη ημωιθε. νας, επι
σημη, λόγθ. ορθος. ενταυθ
τοίνω απώλως ζήτη τλω ε
σίωυ θ άργαθου. επείθι μη η
αυτλω εν φυτθ ζητεις; ε.
μη η εν αλόγω. ε. επι λο
ζακθ εν ζητων, τι επι αλλω
χθ ζητεις, η εν τη παρκα
ρητη απθς το άλλοια τω φυ
τω εδθ φωβουσις χρησηθ
εσι, Διθετο ε λέγθς επ' αυ
των το άργαθον. δείτω εν το
άργαθον χρησεως φωβουσιων.
άσως γε μωνης; ει γδ μωνης, λέ
γε η εν τοις άλλοις ζωις το
άργαθθ είνω, η ουδ αιμονίωυ
κηη κωιθδ αιμονίωυ. τον θ', ε

potius ostendant, sed quas res
demonstrarint, eazum imagi
nes accipimus. Nunc tremen
tes auguriū captamus, Deūq;
inuocantes precamur eū : Do
mine miserere nostri, Fac mi
hi exeundi potestātē. Mancip
ium, nunquid aliud mauis?
quā id quod magis conducit?
Quid autē cōducit magis, quā
q̄ Deo visum est? Cur (quan
tum in te quidē est) iudicem
corruptis, & suaforē seducis?

Τίς εστω θ άργαθου;
ΚΕΦ. η.

DEUS utilis est. Atqui &
bonum est vtile. Confen
taneum est igitur, vbi Dei na
tura sit, ibi & boni esse natura.
Quæ est igitur natura Dei?
Nūquid caro? Absit. Ager? Ab
sit. Fama? Absit. Mēs, sciētia, re
cta ratio. Hic igitur omnino
naturā boni querito. Alioqui
cur eā nō in plāta queris? Nō.
Cur nō in bruto? Non. Cū igit
ur in eo queras q̄ est rationis
particeps: cur adhuc alibi que
ris, quā in eo q̄ est a bruto di
stinctū? Plāte, quia ne visorum
quidē vsum habēt, ea de causā
bonū in eis esse positū negas.
Bonum igitur, visorum vsum
requirit. Nunquid horum dū
taxat? Quod si horum tan
tū, dic in reliquis etiā animā
tatem & calamitatē. Nunquid
negas,

negas, & recte negas. Nam vt
maxime sint visorum vsu præ
dita: id iamen nō habent, vt
visorum vsum intelligant. Ne
que vero mihi Nam ad aliorū
ministerium destinata sunt, non
ad imperium exercendum. A
stinus nūquid ad principatum
natus est. Non. Sed quod tergo
nobis opus erat, quod onera
ferre possēt. Enimvero id quo
que nobis fuit opus, vt is am
bulare possēt: eaq; de causa et
iam visorū vsum accepit. Ali
ter enim ambulare nō potuif
set, eiusq; nobis vsus esse nul
lus potuifset. Quod si illud et
iā ei esset datū, vt visorū vsum
intelligeret: hoc quoq; iā per
spicuū esset, eū recte nostrum
imperiiū recusatū, neq; vsus
nobis illos prebiturū, sed parē
nobis nostriq; similitē futuriū.
Nō igitur ibi naturā boni que
res? Quod si nō adest, nulla alia
in re bonū esse positū dixeris.
Etsi autē opera deorum & illa
sunt: nō tamē præcipua sunt,
neq; Deorum partes. Tu vero
principale quidda es: tu aliqui
es a Deo auulsū: tu habes in
te aliquā Dei partē. Cur ergo
nobilitatem tuā ignoras? Cur
nescis vnde veneris? Non me
minifse vis, cum edis, qui sis,
qui edas, & quē alas? Cū vxoris
cōsuetudine vteris, qui sis, qui
vtaris? Cū colloqueris, cū exer
ceris, cū disputas? An nescis te

λέγθς, κηη κωλως ποιεις. ει
γδ ης τοι μεγαλιςτε χρησιον φω
βουσιων ερη, αλλ' απ' παρκα
ληθησιν γε τη χρησηθ φω
βουσιων σου ερη, κηη εισητας.
υπορηνηθη γδ γεθωνει άλλοις,
ε κηη απθηρηθ μδμοι. ο θνθ
επει γερων, μηη απθηρηθ
μδμθ; ε, αλλ' οπ' νώτα
χρηειω εισηθη, βασιλειον η
δωαμδμου. αλλ' α νη δια κηη
απειπατοδν τθ αυθ χρηειω
ερημω. Διθετο αυθ απειλη
φθ ης το χρηθωυ φωβουσις
άλλως ηδ απειπατειν σου ε
δωαθε. κηη λαυτον αυθ πω
πιπρωται. ει ζ ης αυτθς πτω
απθσηληφει παρκαληθην
τη χρησηει των φωβουσιων, ης
δηλον οπ' ης λοθον σου εθ' αυθ
ημιν υπετελοκτο, εδθ ζω
χρηειας ζωφω παρθεχεν, αλλ'
λω αυθ θθ ημιν ης ερημθ.
ε θελεις εν ουει ζητειν τλω
θ άργαθθ, ε μη παρθωντις, επ'
εδθ ος των άλλων θελεις λε
γην το άργαθον; ει εν σου εσι,
θεαδ εργα κωκωινά εσιν, αλλ'
ε απθηρηθ μδμοι, εδθ μερη θε
ων. συ ζ απθηρηθ μδμον ει, συ
δ' απασμωθ ει θ θεα' ερης τι
εν σταυτθ μεροθ ουειν ε η εν
άργοεις σε τλω δ' ημωις; τι
εν οιδωθ ποθην εληλυθας; ε
ηελθς μεμνηθθ οθεν εαθης,
ης αν εαθης, ε νωα τηφθς; ο
τω συυσιμα χρηθ, ης αν χρηθ
οταν ομειλις, οταν γυμναζηθ,
εταν Διθεληθ, σου οιδωθ ετι

θεὸν τρέφεις; θεὸν γυμνάζεις;
 θεὸν καθιφέρεις πάλαι, καὶ ἀ-
 γνωστὸς δικαίως με λέγειν ἔργου-
 ρῶν πινεὶ ἢ χρυσὸν ἔξωθεν ἠὲ
 σκευῶν φέρει καὶ τὸν ἐμεγλύ-
 ναν σκευὴν ἀνιήν, ἀνιήρθεος
 μήν ἄρα ἡμεῖς, ὅτι παρῶν ἡ
 πτωχῶν καὶ ἡ ἀνάσσει καὶ ἡ
 ἡμεῖς καὶ τὸν θεὸν, οὐκ αὐτοῦ
 μὴ ἡμεῖς πυνύτων ποιεῖν, ὧν
 ποιῆς αὐτῶν ἡ θεὸς παρῶν-
 θεῶσθεσ, ἐξοφῶντες πένι-
 ῶν, καὶ ἐπακόντων, οὐκ αὐ-
 γνήν τῶν τῶν ἀνιήρθεο,
 καὶ πινῶν, ἀνιήρθεος τῆς
 σκευῶν φέρει καὶ ἡμεῖς, οὐκ
 αὐτοῦ ἡμεῖς ἢ φέρει καὶ ἡμεῖς,
 οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς, οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς,
 πινῶν πινῶν καὶ τῆς ἡμεῖς,
 μὴ ἀλλῶς πινῶν ἢ, μὴ ἀλ-
 λῶς φέρει, μὴ ἀλλῶς σκευ-
 σιάσῃ. μὴ πεπινῶσθαι αὐτὸν
 ῥάκη καθιφέρειται, μὴ ἐπιδόγη
 καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς; ἢ ἡμεῖς οὐκ οὐδὲν
 αὐτῶν θεὸν ἔσθαι οὐκ οὐδὲν ἡ-
 νῶν ἀπέργεται, ἀλλ' αὐτῶν
 ἡμεῖς ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς αὐτῶν
 ἡμεῖς ἡμεῖς, οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς
 ἡμεῖς, οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς ἢ ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς, οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς
 ἡμεῖς, οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς ἢ ἡμεῖς
 ἡμεῖς, οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς ἢ ἡμεῖς
 ἡμεῖς, οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς ἢ ἡμεῖς
 ἡμεῖς, οὐκ αὐτοῦ ἡμεῖς ἢ ἡμεῖς

Deum alere, Deum exercere,
 Deum te circumferre miseri-
 gnoras? Num in argenteum
 extrinsecus aut auratum ali-
 quem dicere putas? In te ipso
 fers, teque eum inquinare non
 animaduertis, cū impuis cogi-
 tationibus, tum foetidis ac-
 tionibus. Nam Dei quidem
 simulacro praesente non aude-
 res quicquam eorū facere: quae
 facis: ipso autem Deo intrinse-
 cus praesente, & omnia tum in-
 tuente, tum audiente, non ve-
 recundaris eadem cogitare &
 facere. Ignare naturae tuae &
 Diis inuise? Quid ergo iam ti-
 memus, cum adolescentem
 schola ad actiones aliquas ob-
 cundas ablegamus, ne quid se-
 cus faciat, ne indecore edat, ne
 se libidinibus polluat: ne se
 vel abiecte gerat pannis obfitus,
 vel in vestitu luxuriet? Nunquid
 is suum Deum ignorat? An nescit
 quo comite abeat? Estne ferendus,
 cum aliquem comitem optat? Nun-
 quid ibi Deum non habes? An cum
 illum habeas, requiris alium.
 An is alia tibi dicit quā hāc?
 At si Phidiae statua esses, siue
 Minerva, siue Iupiter: cum tui
 opificis meminisses, tum (si quae
 haberes sensum) operā dares,
 ne quid indignū vel eo qui te
 fabricasset, vel te met-
 ipse admitteres: neue inde-
 core habitu ab iis cōspicereris,

qui

qui te spectarent. Nunc quia te
 Iupiter fecit, cone qualem te
 demonstrēs nō curas? Quae au-
 tem est inter artificem & elabo-
 ratū eius opus, inter fabrū
 & fabricam similitudo? Cui?
 artificis opus eiusmodi est, ut
 statim eas in se vires habeat,
 quas per fabricā demonstrat?
 Nonne lapis est, aut aes, aut au-
 rum, aut ebur? Nā Phidiae qui-
 dem Minerva, semel porrecta
 manu, in eamq; victoria recep-
 ta, sic per omnem stat aetatē:
 Dei autem opera mouentur,
 spiritū habent, ut vultur visis,
 probāt, improbant. cuius opi-
 ficis cum fabrica sis, pudore il-
 lum afficis. Quid porro, quod
 te nō modo fecit, sed & sua do-
 na tibi soli credidit, penes te
 deposuit? Ne hoc quidē recor-
 dabere: sed & in fidei cōmissio
 ignominia suscipies? At vero si
 quae tibi pupillū tradidisset, i-
 tane cum negligeres? Tradidit
 tibi temetipsum, aliumque se
 habuisse te fideliolem negat.
 Hūc, inquit, mihi cōlerua talē,
 qualis sua natura est, veracun-
 dum, fidelem, sublimē, imper-
 territū, perturbatione tumultu-
 qu; vacuū: Tu vero non conser-
 uas. At dicēt, vnde nobis i-
 fte supercilium attulit, & vultus
 grauitatē prē se fert? Nondum
 tantā, quāta me decebat. nō dū
 enim iis quae didici, quaeque
 probaui, sum fretus: adhuc

ἄρα οὖν. Νῦν δὲ σε ὅτι ὁ
 Ζεὺς πεποίηκε, ἀλλ' τὸ ἐπί-
 μελέεις οἷον πῶς δαίσεις σε-
 αὐτῶν; καὶ ἢ ὁ τεχνίτης τῶν
 τεχνιτῶν ἄριστος, ἢ τὸ κρο-
 σωμένον αὐτῶν τῶν κροσωμένον αὐ-
 τῶν; καὶ πῶς ἔργον τεχνί-
 τῆς, ἀφ' οὗ ἐργῶν διυλίσεις
 ἐν ἰαυτῶν, ἀλλ' ἐμφανίει ἀλλ' οὐ-
 τῆς κροσωμένον αὐτῶν; ἐργῶν
 ἐστὶν, ἢ χρυσοῦς, ἢ χρυσός, ἢ
 ἐλέφας, καὶ ἢ Ἀθηνῶν ἢ Φει-
 δίας, ἀπὰρ κατασκευαίει τῶν
 χεῖρας, ἐ πῶν ἰνίκεν ἐπ' αὐ-
 τῆς δεξιερῶν, ἐσηκεν ἕπως
 ὄλω τῶν αἰώνων; πῶς ἢ ἡθεῶν,
 κινεῖ ἄρμα, ἔμπροσθε, χρυσοῦς
 φαντασίαν, δικαιοσύνην. τίς-
 ἔστι δὲ δημιουργῶν κροσωμένον
 αὐτῶν, κατασκευαίει αὐτῶν
 τί δ' ὅτι ἐ μένον σε κατα-
 σωμένον αὐτῶν, ἀλλὰ ἐπὶ σὺ μένον
 ἐπίσευσσ, καὶ περὶ κατασκευαί-
 ε δὲ τῶν ἐ μεμνήσθαι, ἀλλὰ ἐπὶ
 κατασκευαίει τῶν ἐπιτρο-
 πῶν; εἰ δὲ τοὶ ὄφρα ἐπὶ ἕναι ὁ
 θεὸς παρὲς ἔσθαι, ἕπως αὐτῶν
 ἐ μέλει; περὶ δὲ δικαιοσύνην
 αὐτῶν, καὶ λέγει, οὐκ εἴρων ἄλ-
 λον πιστότερον σε, τῶν ἡμεῶν
 φύλακος ἵσοδον, οἷον πέ-
 φουκεν, ἀδημίονα, πῶν, ὑ-
 ψηλὸν, ἀκατάληκτον, ἀππα-
 γῆ, ἀπὸ ἄρμον. εἴπερ σὺ ἐ φυ-
 λάσσεις; ἀλλ' ἐργῶν, πόθεν
 ἡμῶν ἕπως ὄφρα ἐπὶ ἕναι, καὶ
 σεμνοσωμένον αὐτῶν; ἕπως
 ἀξίον ἐπὶ γῶν ἐ ἡμερῶν αὐτῶν
 μενον, καὶ συνεκτικῶν μελῶν. ἐπὶ

K

τινῶν ἀδένειεν τινῶν ἐμαυτοῦ
φοβῆσθαι. ἐπεὶ πὶ ἀφετέ με
θαυρήσασθαι, καὶ τότε ὄψεοδε
βλέμεται οἷον δεῖ, καὶ γυμνασ-
οἶον δεῖ. τότε ὑμῖν δεῖ εἶναι τὸ
ἀγαλλεσθαι, ὅταν τελειωθῆ, ὅ-
ταν σιλπησθῆ. τί δουκείτε; ὁ-
φροῦν; μὴ γυμνοῖτο. μὴ γδ ὁ
Ζεὺς ὁ εὖ Ὀλυμπία ὄφροῦν
ἀνέστανεν, ἀλλὰ πέπηγρον
αὐτοῦ τὸ βλέμεται, οἷον δεῖ εἶ-
ναι ἔσθ' ὄφροῦν.

ἔ γδ ἐμῶν παλιν ἀγροστον,
ἔσθ' ἀπατηλόν. ΙΑ Λ.

ποιούτων ὑμῖν δεῖ εἶναι ἐμειου-
τόν, πιστὸν, ἐμδῆμονα, γυμ-
νασθῶν, ἀπαροχρον. μὴ πὶ οὖν
ἀθῆναιον, ἀγροστον, μὴ πὶ ἀ-
ροστον; ἀλλὰ ἀποδύνησκοντα
θείως, νοσοῦντα θείως. ταῦ-
τα ἔχω, ταῦτα δ' ἰάμαθαι. πῶ-
ς ἔχω, οὐτε ἔχω, οὐτε δύ-
ναμθαι. δεῖξά ὑμῖν νεοροφί-
λοσόφου; ποῖα νεοροφί-
αὐ ἀπό τευκτον, ἐκκλίσιν ἀ-
πὸ πλοῦτων, ὄρμηλῶ καὶ θήκε-
σταν, ἀσθῆσιν ἐπιμελῆ, συγ-
κροτῆσιν ἀσπασίτων, ταῦ-
τα ὄψεθε.

Ὅπ' ἔδωκεν ἰσθμῶν τινῶν ἀνθρώ-
πων ἐπαυγαλίαν παρηώσασθαι,
τινῶν φιλοσόφου ἀσπασ-
λαμῶν ὄρμη.

ΚΕΦ. θ.

Ὅ γ' ἐστὶ τὸ πύχρον αὐ-
τὸ μένον, ἀνθρώπων
ἐπαυγαλίαν παρηώσασθαι. τί γδ
ἐστιν ἀνθρώπων; ζῶων, φησὶ,

imbecillitatem meam timeo.
Etenim finite me paululū ful-
mere animos: tū videbitis vul-
turnm qualem decet, & habitū
qualē decet: tū vobis ostēdam
statuā, cū absoluta fuerit, cum
exsplēduerit. Quid putatis? Super-
ciliū esse hoc? Absit. Nec en-
nim Iupiter Olympius super-
cilium attollit, sed oculus eius
constans est: ut eius esse decet,
qui diciturus sit.

Non mea verba regunt frā-
dem, non illa retratto.

Talē me præbebo vobis, si-
delē, verecundū, ingenuū, per-
turbatione vacuū. Nū ergo im-
mortale? Num senectus aut
morborū expertē? Nō. Sed eū
qui diuinit⁹ moriatur, qui di-
uinitus ægrotet. Hæc habeo,
hæc possū. Reliqua nec habeo,
nec possū. Ostēdāne vobis ner-
uos philosophi? Quales ner-
uos? Appetitum frustrationis
expertē: aufferationē casib. non
obnoxia: affectionē cōueniētē
ppositū accuratū: asstensionē
confideratā. Hæc videbitis.

Nos, cum hominis officium præ-
stare non possimus, philo-
sophi munus pro-
siteri.

CAP. IX.

RES non vulgaris est,
Rvel hominis præstare
officium. Quid enim est
homo? Animal (inquit)
rationis

rationis particeps, mortale.
Iam rationis vsu, a quibus se-
paramur? A feris. A quibus
præterea? Ab ouibus, & aliis
eius generis. Caue igitur, ne
quid forte instar feræ facias.
alioqui hominem amisisti:
non præstitisti officium. Caue,
ne quid instar ouis. alioqui &
sic homo perierit. Quæ igitur
agimus more ouis? Cum ven-
tris causa, cum propter in-
guem, cum temere, cum for-
dide, cum inconsiderate. Quo
declinauimus? Ad oues. Quid
amisimus? Rationis vsum.
Cum pugnaciter, noxie, ira-
cunde, impetuose, quo decli-
nauimus? Ad feras. Iam alij
magnæ bestiæ sumus, alij be-
stiolæ malitiosæ & parvæ: de
quibus dici possit, Leo me
vel deuolet. His autem re-
bus omnibus perit hominis
officium. Nam quando con-
seruatur complexum? Cum
suum munus exsequitur. I-
taque conseruatio complexi
est, si ex veris sit comple-
xum. Quando disunctum?
Cum munere suo fungi-
tur. Quando tibiæ? Quan-
do lyra? Quando equus?
Quando canis? Quid er-
go mirum, si homo etiam
eodem modo & conserua-
tur, & perit? Augent au-
tem & tuentur vnamquan-
que rem opera consen-

λογικὸν θνητὸν. εὐθὺς οὐ τῶν
λογικῶν, τῶν γελαζόμεθης
τῶν θηρίων. καὶ τῶν ἀλ-
λων; τῶν ἀσπασίτων, καὶ τῶν
ὄρμηλων. ὄρω οὐδ' μὴ πὶ πάς
ὡς θηρίον ποιήσης. εἰ δ' μὴ,
ἀπαλλέσας τὸν ἀνθρώπον, οὐδὲ
ἐπαυγαλίαν τινῶν ἐπαυγαλί-
ων. ὄρω μὴ πὶ ὡς ἀσπασίτων.
εἰ δ' μὴ, ἔ ἔτιος ἀπαλλέσας ἢ
ἀνθρώπου. τίνα οὐδ' ποιού-
μεν ὡς ἀσπασίτων; ὅταν γ' ἔρω
σπὸς ἐνεκοῦ, ὅταν τῶν αἰδύλων,
ὅταν εἰκῆ, ὅταν βυππαρῶς, ὅ-
ταν ἀνεπιστρέπτως. ποῦ ἀπα-
κλίναμεν; ἐπὶ τὰ ἀσπασίτων.
τί ἀπαλλέσασμεν, τὸ λογικόν.
ὅταν μισθῶμας, καὶ βλαβε-
ρῶς, καὶ θυμικῶς, καὶ ὀστικῶς,
πῶς ἀπακλίναμεν; ἐπὶ τῶν θη-
ρίων. λοιπὸν, οἱ ἴσθ' ἡμῶν με-
γάλα θηρία εἶσιν, οἱ δ' ἡμεῖς
μικροὶ. ἀλλὰ κακῆθη καὶ μικροὶ, ἀφ'
ὧν ἐστιν εἰπεῖν, λέων με καὶ φε-
ρέτω. ἀλλὰ πάντων ἡ τέσσαρσι
ἀπὸ πάντων ἡ τέσσαρσι ἐ-
παυγαλίαι. πότε γδ σάζεσται
συμπεπλεγμένον; ὅταν τινῶν
ἐπαυγαλίαν παρηώσασθαι. ὡς
συνθεῖα συμπεπλεγμένον ἐ-
στὶ, τὸ ἐξ ἀλλήλων συμπεπλεγ-
θῆναι. πότε διεσπασμένον; ὅταν
τινῶν ἐπαυγαλίαν παρηώσασθαι
πότε αὐλοῖ, πότε λύρω, πότε
ἴπασθαι, πότε κύνων, τί οὐδ'
θουμωσθῶν, εἰ ἢ ἀνθρώπου ὡ-
σούτως μὲν σάζεσται, ὡσού-
τως δ' ἀσπασίτων; αὐξέει δ' ἢ
κρίσει ἢ σάζει τὴν κακῶν ἀλλήλων

ἐργασίᾳ ἄπασ ἐδὲ τῶν ἑαυ-
τῶν ἐπιτηδείων παθητῶ
ση δ' ἀνάγκη, πῶσ λαμ-
βάνοντι τῶν ἑ φιλοσόφῃ·
πιλινθόπο Φορτίον, οἷον εἴπε
δενεαλίστες ἀρχῆ μὴ θ' ἀνά-
γκῃ, τῶν ἑ Διάνατ' ὀλίγῃ
βασίλειον ἤτερον.

Πῶσ δὲ τῶν ἀνομιῶν τὰ
κρίθησιν ἐν ἀερίσκει.

Κ Ε Φ .

Σκέψαι τίς εἶ; τὸ πῶσ
τον ἀνθρώπῃ. τὸ εἶ
ἐστιν, οὐδὲν ἔχειν κινεώ-
περῃ παροαρτίσῃ. ἀλλὰ
τῶν τῆ παῖ ἀλλὰ ἴσως τε περ-
μῆα, ἀπὸ τῆ εἰ ἀδούλουτον
ἐν ἀν τῶ πακτεν. σὸ σπῆ οὐ,ῶ,
πῶν κινεώσῃ μὲ λόθῃ.
κινεώσῃ τῆ τῆων, κινεώσῃ
σῃ πῶσ τῶν. ἐπὶ τούτοις
πολίτης εἶ τὸ ἡσθῆ, καὶ
μείρῃ αὐτῶ. αὐτῆ ἐν τῶν ὑ-
περρεπῶν, ἀλλὰ τῶν πῶσ-
τησῶν μῶν. παρηλοουτῆ κῶσ
το εἶ τῆ θείας διοικήσῃ, καὶ τοῦ
ἐξῆσ ἐπιλογιστῆσ. τίς οὐ
ἐπιτηδείων πολίτης; μηδὲν
ἔχειν ἴδια συμφέρον, πῶσ
μηδενός βουλόσῃ ὡσ δὲ π-
αυτον ἀπῶ ἄσῃρ αὐ εἶ ἡ χεῖρ
ἡ ὀ πούσ λοριστῶν εἶρον, καὶ
παρηλοουτῆ τῆ φυσικῆ
καταισχυῖ, οὐ δὲ ποτῶ ἀν ἄλ-
λασ ἀρεμισσῃ, ἡ ἀρετῆσων,
ἡ ἐπιανενησῆσ ἐπὶ τὸ ὅλον.
Δίε τούτου κελῶσ λῆρσων
οἱ φιλόσοφοι, ὅπῃ εἶ πῶσ τῆσ

rimur. Sic cum hominis ma-
nus absoluere nequeamus, et-
iam philosophi personam no-
bis imponimus, ingens onus:
perinde ac si quis cui vires ad
decem libras ferendas nō su-
pererent, Aiæcis lapidem su-
ferendum assumeret.

Quo pacto e vocabulis officia
sunt reperienda.

C A P . X .

Cōsidera qui sis: primum
homo, hoc est, is qui nihil
habeat præstantius libera vo-
luntate, ceteraque omnia huic
subiecta, cum ipsa nemini vel
feruiat vel pareat. Proinde cō-
siderato, a quibus hac ratione
separeris. Separaris a beluis: se-
pararis ab ouibus. Præterea
mundi civis es, & pars eius: ne-
que ex iis quæ ministerio, sed
quæ imperio sunt destinatæ.
Diuinam enim administra-
tionem intelligis, ordinem-
que rerum consideras. Quæri-
gitur est civis professio? Ne
quid priuatim vtile ducat: de
nulla re tanquam emanci-
patus delibet: sed ita vt
manus aut pes, si ratione
vterentur, & naturalem oi-
dinem intelligerent, nun-
quam concitarentur aliter,
nec desiderarent quicquam,
nisi ratione habita viuier-
si. Quamobrem recte di-
cunt philosophi: Si præsciret

viri bonus rerum futurarum
eventum, cum vltro & ægro-
tationibus & morti & mutila-
tionibus operam nauaturum:
quippe qui animaduertent, a
cōstitutione viuicertitatis hoc
sibi attributum. Potius est au-
tem & parte totum, & ciuitas
ciue. Nunc cum non præscia-
mus quid futurum sit: ea esse
amplectenda, quæ sint electio-
ni magis accommodata. Nā ad
eā quoque rē nos esse natos. De-
inde memeto, te esse filiū, cui-
us professio sit existimare, pa-
tria bona omnia sua esse: om-
nibus in rebus dicto ei esse
audientē, nunquā eum apud
quicquā vituperare: neque vel
dicere vel facere quicquā, quæ
incommodet. Atque etiam cedere
illi in omnibus & dare locū, pro
inde memeto, te esse fratrem esse,
et huic quoque personæ deberi submis-
sionem, obsequiū, collaudatio-
nem: nunquā aduersus eum quic-
quā tibi vendicandū, quæ in po-
testate tua non est: sed ea libe-
ter missa faciēda, vt in iis quæ
tui arbitrii sunt, meliorem sis
cōditionem. Vide quæso, cuius-
modi sit (verbi causa) loco la-
steuce aut selle ipsum te parare
æquanimi- tatem? Quantū id est
lucrū? Deinde si urbis alicuius
senator es, te senatorem esse: si
adulescens, adulescentē: si se-
nex, senem: si pater, patrem.

ὁ κελῶσ καὶ ἀναγκῆσ τῶν ἐπι-
μῶν, σιωπῆρ αὐ καὶ τῶν νο-
σῶν, καὶ τῶν δὲ παθητῶσων, καὶ
τῶν πηροσῶσων: ἀνδανώρμῶσ
κα, ὅπῃ δὲ τῆσ τῶν ὀλων
διεπετῆσ τῶν δὲ τῶν ἰμε-
τῶν κινεώσων δὲ τὸ ὅλον
πολίτης. νῦν δὲ ὅπῃ οὐ πῶσ-
γινώσκοντι, καὶ τῆσ τῶν
πῶσ κινεώσων ἀφῆσ τῶν
ἔργων. ὅπῃ καὶ πῶσ τῶν
καὶ τῶν μῶν. μὲ τῶν μῶν-
σῶ, ὅπῃ ἡδῶσ εἶ τίς, τούτου τοῦ
πῶσ τῶν ἐπιτηδείων, πάν-
τα αὐτῶ ἡγεῖσθῃ ἑ πατῆρ,σ,
πάντα ὑπακούειν, μηδὲ
ποτε ψεῖσαι πῶσ τῶν, μηδὲ
βλαστῆν πῶν ἐπιπῆ ἡ
σῶσ, ἐξῆσ τῶν ἐν πῶσ
καὶ παρηλοουτῆσ, σιωπῆρ ὄν-
τα καὶ δῶσ μῶν. μὲ τῶν
ἰδῆ, ὅπῃ καὶ ἀδελφῶσ εἶ. καὶ
πῶσ τῶν τὸ πῶσ τῶν
ἀφείλεται, παρηλοουτῆσ,
ἀπειθεία, ἀφῆμῆα, μη-
δὲ ποτῶ ἀν πῶσ τῶν
πῶσ ἐαυτῶν τῶν ἀσῶσ τῶν
πῶν, ἀλλῶ ἡδῶσ ἐμῆσ πῶσ
ἰεσθῃ, ἰν ἐν τῶσ πῶσ τῶν
καὶσ πῶσ ἔχῃσ ὄρεγῶν, οἷον
ἐστιν ἀπὸ θῆρσων, ἀπῶ τῶ
τῆσ, καὶ κατῆρσων, αὐτῶν
ὄρῶσ τῶν κῶσ κῶσ τῶν
ὅσῃ ἡ πῶσ τῶν. μετατῶ-
τα εἶ βελούτῆσ πῶσ τῶν
εἶ, καὶ βελούτῆσ νεῶ, ὅπῃ νέ-
ος. εἰ σῶσ τῶν, ὅπῃ πῶσ
βῶσ τῶν εἰ πατῆρ, ὅπῃ πατῆρ.

αὐτὸν ἔχουσιν τῶν τοιούτων
 ὀνομασιῶν εἰς ἐπιλογοῦσιν
 ἐργάται, ὑπογράφετε τὰ οἰ-
 κεία ἔργα. ἐὰν δ' ἀπελθὼν
 ψέγῃς σε τὸν ἀδελφόν, λέγω
 σοι, ἐπελάθου ἢ εἰ, καὶ ἢ
 σοι ὄνομα. εἴπερ εἰ μὴ χαλ-
 κεύς ἂν ἔρχῃ τῆσφύρας ἀλ-
 λως, ἐπιλεηλοῦμαι αὐτῆς
 ἔργα κείως. εἰ δὲ ἔδελ-
 φος ἐπελάθου, καὶ αὐτὸν ἀ-
 δελφὸς ἐχθρὸς ἐγγίνομαι, οὐδὲν
 αὐτ' εἰδένος ἢ ἀλλοῦ φρα-
 νῆς ἐπ' αὐτῷ εἰ δ' αὐτὸν αὐ-
 θροῦται, ἡμέρας ζωῆς καὶ κιναι-
 νησὶ, ἡμεῖον γέροντος βλα-
 βερῶν, ἐπιβουλοῦν, δηλητηροῦν
 οὐδὲν δόλοῦ ἀλλοίως; ἀλλὰ
 δεῖ σε κέρμευ δόλοισι ἵνα
 ζημιωθῆς, ἀλλοῦ δ' εἰδένος
 ἀπάθεια ζημιῶσι τὸν αὐθρο-
 πον; εἰ γραμμικὸν μὲν ἢ
 δόλοισιν, ἢ μουσικῶν, ζῆ-
 μίαν ἢ ἄλλο τι δόλοισιν
 αὐτῆς. εἰ δ' αἰδῶ καὶ καὶ
 πολλῶν καὶ ἡμερῶν τῶν δόλο-
 βαλεῖς, οὐδὲν ἢ γ' ἢ τὸ πρῶ-
 τμῶν. καὶ τοι σμείνα μὲν
 παρ' ἑαυτὸν ἵνα καὶ ἀπο-
 αίρεθαι αἰτίαν δόλοισιν,
 ταῦτα δὲ παρ' ἡμῶν καὶ
 σμείνα μὲν οὐτ' ἔχειν οὐτ'
 δόλοισιν ἀχρῶν ἐστὶ, ταῦτα
 δὲ καὶ μὴ ἔχειν καὶ δόλο-
 λύνειν, καὶ ἐπονειδίσαν καὶ
 ἀπύχημα. ἢ δόλοισιν ὁ τῶν
 κιναιδοῦν πατρῶν; τὸν αὐθρο-
 ὦ δὲ διψήσιος; ποταμὸν μὲν
 καὶ ἀλλοῦ, καὶ αὐτὸς δ' οὐ-

Semper enim quælibet eius-
 modi nomina, si consideren-
 tur, suum cuique munus de-
 scribent. Sin digressus, fratrem
 tuum vituperaveris: dicam ti-
 bi, nunquid oblitus es qui sis?
 Quod nomen tibi sit? Quod si
 faber ferrarius esses, ac malleo
 perperam uteris, fabri ferra-
 rij oblitus esses. At si fratris
 oblitus es, & fratris loco fa-
 ctus hostis: nunquid in ea re
 te nullam fecisse versuram pu-
 tas? Quod si pro homine ani-
 mali, miti & sociabili, belua
 factus es pernitiosa, insidia-
 trix, mordax: nihilne amissi-
 sti? Enimuero pecuniola est a-
 mittenda, ut iacturam facias.
 Nullius ergo alterius rei inte-
 ritus perdit hominem? Quod
 si Grammaticam amiseris, aut
 Musicam, in damno eam iac-
 turam deputas. At si vere-
 cundiam, si modestiam, si
 mansuetudinem amiseris, eam-
 ne rem nihil esse putas? Ve-
 rum illa quidem externa qua-
 piam de causa, & non vo-
 luntaria pereunt: hæc au-
 tem, nostra culpa. Illa nec
 habere nec amittere turpe
 est: hæc & non habere
 & perdere, tum probro-
 sum est, tum calamitosum.
 Quid amittit is, qui ci-
 naxidi flagitia patitur? Vi-
 rum. Quia autem illa agit, cum
 alia sane multa, tum nihilo-

minus

minus & ipse virum. Quid
 perdit adulter? Verecundum,
 continentem, modestum, ci-
 centem, vicinum. Quid perdit
 iratus? Aliquid aliud. Quid is
 qui timet? Aliquid aliud. Ne-
 mo sine iactura & damno ma-
 lus est. Si ergo nunc iacturam
 in pecuniola quæris, omnes
 hi noxæ sunt expertes, nul-
 lum fecere damnum: ac fieri
 potest, ut fructum etiam &
 voluptatem inde capiant, cum
 ex horum facinorum aliquo
 pecunia eis accesserit. Vide
 porro si ad pecuniam omnia
 refert, ne cum quidem qui
 nasum amittit, facere damnū.
 Imo, inquit, corpore est mu-
 tilato. Qui autem olfactum i-
 psium amisit, nihilne perdit?
 Animi ergo vis nulla est, qua
 & parra inueter aliquis, & a-
 missa lædatur? Quam tandem
 ais? Nihilne habemus natu-
 ra verecundum? Habemus. Id
 qui amittit, non iacturam fa-
 cit? Nō priuatur aliqua re? Non
 amittit aliquid suarum rerū?
 Non habemus natura fidele
 aliquid? Nō piū & carum natu-
 ra? Non iuuandi propensio-
 nem naturalem? Non alius a-
 lium tolerandi naturalem fa-
 cultate? Quisquis igitur in ho-
 rū aliquo se damno affici pati-
 tur, isne indēnis & iacturæ ex-
 pers erit? Quid ergo? Nō ei no-
 ceā qui mihi nocuit? Primum

δὲν ἦσαν αὐθροῦ. ἢ δόλοισιν
 ὁ μοιχῶν; τὸν αἰδημονα,
 τὸν ἐγκρατή, τὸν ἡσμίον,
 τὸν πολίτην, τὸν γείτονα. ἢ
 δόλοισιν ὁ ἐργαζόμενος; ἀλ-
 λό τι. ὁ φοβούμενος; ἀλλοῦ ἢ
 οὐδὲν ἄλλο ἀπαλαίως καὶ
 ζημίως κηρύσσεται. λοιπὸν εἰ
 τῶν ζημίων ζητεῖς ἐν κέρ-
 ματι, πάντες ἐσσι ἀδελ-
 φεῖς, ἀζήμιοι, αὐτῶν τῶ-
 νη, καὶ ἀφελούμενοι καὶ κερ-
 δαίνοντες, ὅταν ἀφ' ἑαυτοῦ
 τοῦτων τῶν ἔργων κέρμευ αὐ-
 τοῖς ἀποσπῶνται. ὅρα δ' εἰ
 ἐπὶ κερματι τῶν αὐθρο-
 γῶν, ἢ οὐδ' ὅτι τῶν ῥῖνά σου
 δόλοισιν, ἐστὶ βλάβη μέρους.
 καὶ, φησι. κινηθὲς ὄντων γδ
 τὸ σῶμα. ἄρα. ὁ δὲ τῶν ὀσ-
 φρασιῶν αὐτῶν δόλοισιν
 κῶν, οὐδὲν δόλοισιν; ἢ
 χῆς αὐτῶν ἐμῶν σῶμα ἐστὶ
 οὐδὲμία, ἢ ὁ μὲν κτησάμε-
 νον ἀφελείνται, ὁ δ' ἀποβα-
 λῶν ζημιόσται; ποῖαν καὶ
 λέγεις; οὐδὲν ἐργῶν αἰδη-
 μῶν; φύσει ἐργῶν. ὁ τοῦ
 δόλοισιν, οὐ ζημιόσται; οὐ-
 δένος σπῆσαιται; οὐδὲν ἀ-
 ποσάλλει τῶν αὐθροῦ
 σῶμα ἐργῶν φύσει ἢ; πῶς
 φύσει, σπῆσαιται φύσει, ἀ-
 φελήσται φύσει, ἀλλοῦ
 αὐθροῦ. ὅρα αὐτῶν ταῦτα
 ἀποσπῶνται ζημιούμενον αὐθροῦ,
 οὐτ' ἐστὶ ἀδελφῶν καὶ ἀ-
 ζήμιοι; τί οὐκ; μὴ βλάβη
 τὸν βλάψαι; ἀποσπῶνται μὲν

ἔπαυε αὐτὴν τὰ κρινόμενα, βό-
 λε εἰς τὸν ζυγόν. τὸ ἀγαθὸν
 δεῖ εἶναι ποιοῦν, ἐφ' ᾧ ἡμε-
 ρεῖν ἀξιον; ἢ; μή τι ἔν βέ-
 βαιον ἢ ἠδονή; ἢ. ἄρα ἔν,
 καὶ βόλε εἴξω καὶ τὸ ζυγόν, καὶ
 ἀπέλευσον τῆς χάριτος τῶν ἀ-
 γαστῶν μακρῶν. εἰ δ' ἴσῃ οὐ
 ζυγίωσιν, καὶ οὐ σοὶ ζυγόν ἐκ
 δόξει, φέρε ἄλλο. ἐπὶ τῷ ἀ-
 γαστῶν ἀξιον ἐπαύεσθαι; ναι.
 ἐφ' ἠδονῆ ἔν παρὰ τὴν ἀξιον
 ἐπαύεσθαι; βλέπει μὴ εἶπης ὅτι
 ἀξιον· εἰ δὲ μὴ, σὺ λέπ σε εἰδὲ
 τὸ ζυγὸν ἀξιον ἢ γῆσομαι. ἔπα-
 υεῖται τὰ πρὸς ἀγαθὰ, καὶ
 ἔσται τῷ κρινόμεν ἢ τοιμασ-
 μῶν. καὶ τὸ φιλοσοφεῖν τῷ
 τὸ εἶναι, ἐπιστρέφεται καὶ βε-
 βαιον τὸς κρινόμεν. τὸ δ'
 ἢ δὴ γρηγορῶς ἐγνωσμένοις,
 τοῦτο τῷ κρινόμεν ἢ ἀγαθὸν ἔρ-
 γον εἶναι.

Περὶ τῷ ἀγαθῷ.
 ΚΕΦ. ΙΒ.

Μὲν δὲ κρινόμεν εἰδὲ-
 ναι γρηγορῶς λόγῳ ἢ κρι-
 σῶνται ὑπὸ τῶν ἡμετέρων.
 καὶ ἢ τῷ γρηγορῶν αὐτῶν
 τῷ παρὰ τὴν ἡμετέραν, περὶ τῶν ἀ-
 γαστῶν ἐσθμ. δὲς γδὸν ὡ-
 θελεῖς ἡμῶν, ἰδὼς τῶν πινεῖ,
 τὸν παρὰ τῷ ἀγαθῷ, καὶ
 ἐκ τῶν ἐπιπέφει γρηγορῶς αὐτῶν.
 ἀλλὰ ἀμικρῶς κινήσεις τὸν αὐ-
 θρωπον, αὐτὸν περὶ σκέλῃ
 ἀπαινεῖ, εὐκρίνοσ ἢ ἐπὶ δὴ
 νισται μετὰ γρηγορῶσιν. ἀλλ'

luptas. Adhibe eam ad regu-
 lam, conice in trutinam. Bo-
 num eiufmodi esse oportet,
 quo fretum esse operæpretium
 sit. Esto. Nunquid ergo volu-
 ptas constantiam habet? Non
 habet. Tollito igitur eam, &
 eiicito e trutina, & longe a re-
 gione bonorū relegato. Quod
 si oculos acutos non habes, at-
 que vna tibi trutina non suffi-
 cit, adhibe aliam. Re bona est,
 ne operæpretiū ob voluptate
 præsentē efferri? Est. Est
 ergo operæpretiū ob voluptate
 esse operæpretiū. Alioqui te iā
 ne trutina quidē dignū iudi-
 cabo. Sic res discernuntur &
 ponderantur, cū in pīdru sunt
 regulæ. Ac philosophari istud
 est, cōsiderare & cōfirmare re-
 gulas. Iā autē iis vti que cogni-
 ta sunt, id viri boni mun⁹ est.

De ratione differendi.
 CAP. XII.

Quibus rebus cognitio,
 rationis rectus vltus te-
 neatur, subtiliter a nostris
 est explicatum. In vfu au-
 tem eorum convenienti o-
 mnino sumus inexercitati.
 Da cuius nostrum plebe-
 ium hominem, qui con-
 tra disputet. Non sciet tra-
 ctare illum: sed hominem
 paululum excitatum, si a
 scopo aberrarit, alio tra-
 ducere non poterit, sed iam
 aut

aut cōnitiis incesset, aut deri-
 debit ac dicet: Illiteratus est,
 atq; intractabilis. At viæ dux,
 si quem reperit errantem, eum
 in viam reducit: non deriso
 illo, & conitiis onerato, rece-
 dit. Tu quoque si demonstra-
 ris veritatem, videbis eum se-
 qui. Quoad autē non demon-
 straveris, noli deridere illum,
 sed imbecillitatem potius a-
 gnosce tuam. Quomodo ergo
 faciebat Socrates? Ipsum ad-
 uersarium cogeat testimoni-
 um sibi perhibere, neque vli-
 lum alium admittebat testem.
 Proinde dicere ei licebat, se a-
 lios valere iubere, semper ad-
 uersario teste contentum: ac a-
 lios quidem suffragandi ius
 non habere, sed eum solum
 qui cum disputaret. Nam ea
 quæ ex anticipationibus con-
 cluduntur, ita in illustri po-
 nebat loco, vt quilibet ani-
 mauerfa repugnancia, ab ea
 recederet. Nunquid inuidus
 gaudet? Nullo modo, sed mul-
 to magis mœret. Loco a con-
 trario commouit alterum.
 Quid porro? Nunquid dolor
 de rebus malis inuidia tibi esse
 videtur? Et quæ malarum re-
 rum est inuidia? Itaque fecit
 vt ille diceret, dolorem de
 rebus bonis esse inuidiam.
 Quid vero? Nunquid inuidet
 hominibus a se alienis? Nul-
 lo modo. Sic expleta distin-

ἢ λοιδορεῖ λοιπόν, ἢ κριτε-
 γελᾷ, καὶ λέγει, ἰδιώτα ἐστίν,
 σὺ εἶναι αὐτῷ γρηγορῶσιν. ὁ
 δ' ὀδύνησ, ὅταν λάβῃ πινεῖ
 παλαιόμυρον, ἢ γρηγορῶν ἐπὶ οὐ-
 δὸν τῷ δέουσαι, οὐ γὰρ κριτε-
 γελᾷσας ἢ λοιδοροῦσιν ἄλλοσ
 ἀπὸ γῆ. καὶ σὺ δὲ εἴξω, αὐτῶν
 τῶν ἀλλήλων, καὶ ἔπει εἶπ
 ἀγαθῶν. μέγιστο δ' αὐτῶν ἐμὴ
 δεικνύησ, μὴ ἐπείνοσ κριτε-
 γέλασ, ἀλλὰ μέγιστον ἐπὶ ἀνοσ
 τῆσ ἀδυναμίας τῆσ στυγῶσ.
 πῶσ οὐκ ἐπιτεῖ Σωκράτησ
 αὐτῶν λυγρῶσ τὸν παρὰ τῶν
 ἀγαθῶν μόνον αὐτῶν κριτε-
 ρεῖν, ἀλλὰ δ' οὐδὲν ἐδεδίτο
 μέγιστοσ. τῶν ἀγαθῶν ἐξέλι-
 αὐτῶν λέγειν, ὅτι τὸς μὴ
 ἀλλοσ εἶσ χριτεῖν, αὐτῶν τῶν
 ἀπὸ τῶν γρηγορῶσιν κριτε-
 ρεῖν, καὶ τὸς μὴ ἀλλοσ στυ-
 γῶσ ἐπιψηφίξω, τὸν ἢ παρὰ τῶν
 ἀγαθῶν μόνον. οὐτῶ γὰρ
 ἐπαρῆ ἐπὶ τῶν τῶν δὸ τῶν ἐν-
 νοίων, ὡσε πᾶν δ' ὄνησσι
 στυγῶσ ἀνοσ τῆσ μέγιστοσ
 ἀναχωρεῖν ἀπ' αὐτῆσ. ἀρῆ γὰρ
 ὀφθονῶν χριτεῖ. οὐδὲ μάλιστα,
 ἀλλὰ μέγιστον λυπεῖται. δὸν
 τῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν πη-
 σίον. πὶ δ' ἐπὶ κριτεῖσ δοκεῖ σὺ
 εἶναι λυπη, ὀφθονῶσ καὶ τῆσ
 φθονῶσ ἐπὶ κριτεῖσ; στυγῶσ
 ἐμείνον ἐπὶ τῶν εἶπ εἶν, ὅτι
 λυπη ἐστίν ἐπὶ ἀγαθῶν ὀ-
 φθονῶσ. πὶ δὲ φθονοῖσ ἀμ-
 πῶσ τῶν ἐδὲν παρὰ αὐτῶν; ἐ-
 δὲ μάλιστα, καὶ ἔπῶσ ἐπὶ τῶν

πρακτῶς τῶν ἐννοίων, καὶ διηρ-
 γρακῶς, ἀπηλλοτριώσθαι. ἔ λέ-
 γων, ὅτι ὁ βροτῶν μισθὸν τὸν φθό-
 νου· εἶτα ὁ βροτῶν μισθὸν, καὶ
 κῶς ὠρίσθη· ἔ γὰρ αὐτῶν ἄλλο
 θεῖ τῶν βροτῶν ὡς οὐδὲν τῶν ὀρε-
 κῶν ἤρῃσιν τεχνικῶν καὶ διὰ
 τῆς τοῖς ἰδιώταις φορτικῆς
 καὶ δυσπαρανομιᾶς ἡγῆται, ὃν ἡ-
 μῶς δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἔδωκεν ἄμετρον.
 ἔξ ὧν δι' αὐτὸς ὁ ἰδιώτης ἐ-
 πιηλοῦ τῶν τῶν αὐτῶν φων-
 ῶσαις, πειραζομένης δὲ
 ναὶ αὐτὸν, ἢ ἀγένησιν, ἔδωκεν
 μῶς διὰ τῆς πᾶν αὐτὸν κινή-
 σαι δὲ ἡμῶν ἄμετρον. καὶ λοιπὸν εἰ-
 κῶς τῶν συναισθημάτων ὁ βροτῶν
 τῆς ἡμῶν τῆς ἀδυναμίας,
 ἀπὸ μέρους τῶν πρὸς ἄλλους,
 ὅσοις γ' ἐπὶ τῶν ἀλλοθίων. οἱ γ'
 πολλοὶ καὶ εἰρησίου συγκοιτη-
 τες εἰς πτωχόν, φέρωνται
 καὶ φέρωνται ἔ τῶν τελευταίων
 λοιδορήσαστες καὶ λοιδορη-
 θήσαστες, ἀπέρρονται. τὸ πρῶ-
 τὸν δὲ τοῦτο, καὶ μέγιστος
 ἰδίον Σωκράτους, μηδέποτε
 παροξύνθη αὐτῶν ἐν λόγῳ, μη-
 δέποτε λοιδορῶν ἀπενεύρω-
 σαι μηδὲν, μηδέποτε ὕβρι-
 σίην· ἀλλὰ τῶν λοιδορῶ-
 των ἀνέχεσθαι, ἔ παύειν μέ-
 χρω, εἰ θέλετε γινώσκειν, πόσῳ
 ἐν τέτρω δὲ ἡμῶν εἶχεν, ἀνά-
 γησαστε τὸ Ξενοφῶντος συμ-
 πόσιον καὶ ὄψιν, πόσους μά-
 χους διὰ φιλίας διὰ εὐχῆς εἰσέ-
 τως ἔ πειρομένους ποιητῆς ἐν
 μέγιστον ἐπαύειν λέλεκται, τὸ,

Ιηγοῖα

εταque notione discidebat, ne-
 que postulabat definiri sibi
 invidiam. Quod si definisset,
 male definiisse dicebat. neque
 enim seruatam esse breuita-
 tem definitionis, & conuer-
 sionem cum definito. Artifi-
 ciosa ista verba hominibus il-
 literatis molesta & obscura
 sunt : a quibus recedere nos
 non possumus. Is autem qui-
 bus ipse illiteratus sua visa
 prosequens aliquid concedere
 posset, aut improbare, nullo
 modo illum possumus excita-
 re. Post, animaduersa hac no-
 stra imbecillitate, ab ea re, uti
 par est, abstinemus, qui quid-
 dem frontis habemus aliquid.
 Plerique autem homines tem-
 merarij, cum in hoc certamen
 descenderint, exagitant & ex-
 agitantur, ac demum conui-
 tiis dictis & auditis discidunt.
 Illud autem & primum & ma-
 xime proprium fuit Socratis,
 ne vnquam in differendo in-
 commoueretur, neque vn-
 quam vllum contumeliosum
 dictum proferret aut conui-
 tium, sed conuitiatores tolera-
 ret, ac repugnantiam tolle-
 ret. Si scire vultis quantam
 huius rei facultatem habue-
 rit, Xenophontium conuiui-
 um legite, vt videatis quot re-
 pugnantias sustulerit. Quam-
 obrem apud poetas etiam
 maxime illud laudatur: *Νῦν*

*Inurgia magna statim compre-
 scuit ore deserto.*

Quid vero? Non nimis tuta
 ea res est nunc, praesertim Ro-
 mae. Quam qui affectaret, cum
 non scilicet in angulo sedere o-
 porteret, sed prodire ad consu-
 larem aliquem, si res ita ferret,
 ac diuitem, atque ex illo quae-
 rere, Heus, potesne mihi dice-
 re, cuienam equos tuos tradi-
 deris? Ego vero. Nunquid cui-
 libet, & rei equestris imperito?
 Nullo modo. Quid vero aurū
 aut argentum, aut vestem cui?
 Ne haec quidem cui libet. Cor-
 pus autē tuum iamne medita-
 tus es, cuius curae sis commif-
 surus? Quid ni? Perito scilicet
 aliptae & medico? Omnino v-
 trum haec praestantissima tibi
 sunt, an vero & aliud quippiā
 habes melius his omnibus?
 Quid ais? Id inquam, quod his
 omnibus vtatur, quod singula ex-
 ploret atque deliberet. Nūquid
 animū dicis? Recte accipis, hūc
 ipsum dico. Haec quidē posses-
 sio, caeteris omnibus mihi lon-
 ge potior videtur. Potes ergo
 nobis dicere, quo pacto curam
 animi gesseris? Nec enim con-
 sentaneū est, te virū tanta sa-
 pientia praeditum, tantaeque in
 vrbe auctoritatis, temere ac
 fortuito id fecisse: aut cōmissis-
 se, vt res inter tuas praestantissi-
 ma, per incuriā periret, atque
 ad nihilum redigeretur. Nullo

αἰψὸν τε καὶ μέγαν νείκεον
 ἐπισταθμῶς κατέπευσσε.
 ἢ ἔν, ἔ λίσαν ἐπὶ νόν εἰσφα-
 λῆς τὸ πρῶτον, καὶ μέγιστος
 ἐν Ρώμῃ; τὸ γὰρ ποιῆσαι αὐτὸν
 οὐκ ἐν γωνίᾳ δηλονότι δεήσει
 ποιεῖν, ἀλλὰ ἀπερροῦ τὸν
 ὑποακτῶν ἡνι, αὐτῶν τῶν
 πλεονεξῶν, πῶς αὐτῶν ἔχρη-
 σαι εἰπέιν, ἂ ἔτος, ὃ ἡνι ἑαυ-
 τῶν σπῶν σπῶν πειρομέν-
 κως; ἔγωγε. ἀρετῆ τῶν
 καὶ ἀπειρῶ ἰπικῶν ἔδωκεν.
 ἢ δι', ὃ ἡνι χρεσίων, ἢ τὸ
 χρῆμα, ἢ τῶν ἐδῶν; ἔδω-
 κῶν τῶν τῶν, τὸ πᾶν γ' ἢ
 τὸ σωτῆρ, ἢ δὲ ἡνι ἑαυτῶν
 ἐπιτρέψαι εἰς ἐπιμέλειαν
 αὐτῶν; πῶς γὰρ ἔ ἐμπερῶν δη-
 λονότι ἀλειπτικῆς, ἐατρικῆς
 πᾶν ἢ μὴ οὐδ'. πόσῳ γ' ἔδω-
 κῶν σοι τὰ χρῆματα ἔστιν, ἢ καὶ
 ἀλλὰ ἢ ἐνήσω πᾶντων ἂ-
 μείνων; πόσῳ καὶ λέγεις, τὸ
 αὐτῶν ἢ διὰ τέτοις χρωμέ-
 νων, καὶ δοκιμασίων ἐμπερῶν, καὶ
 βυλσῶν ὁρῶν. ἀρετῆ γὰρ τῶν
 ψυχῶν λέγεις; ὁρθῶς ἔπε-
 λαβες. ταύτῳ γὰρ ἔστι καὶ
 λέγω, πολλὴν ἢ διὰ τῶν ἄλ-
 λων τῶν ἄμεινων δοκῶν μοι
 κικῆσται. ἔχρεις οὐδὲν εἰπέιν
 ἡμῶν, ὅταν πρῶτον τῆς ψυ-
 χῆς ἐπιμέλειαν οὐδὲν εἰ-
 κῆ γ' ὡς ἔγχεον εἰς σε,
 οὐτῶν σφῶν ὄντων, καὶ ἐν τῇ
 πολλῆς δοκίμων, τὸ κρῶν
 τῶν σωτῶν ἀπειροῦν ἀμειν-
 ῶν καὶ ἀποδοῦν ὁρῶν. οὐδὲν

L

μῶς, ἀλλὰ αὐτὸς ἱπιμετέ-
 λήσῃ αὐτῆ. πόπερον μῆτρῶν
 κηραῖς, ἢ ὄρων αὐτός; φ-
 δε λοιπὸν ὁ κίνδυνος, μὴ
 ἀσπῆτον μὲν εἶπη, ἢ δὲ σοὶ
 βίλλῃσε, πῶς μὲ εἶ; εἴτ' αὐ-
 ἐπιμύθῃς πρὸς ἀγμῶν παρῆ-
 λων. Διερραμῶν κενδύλου
 τοῖ δ' ὠ. ὅτου τῆς πρὸς ἀγμῶ-
 τ' ἡμεῖς ποτὲ ζηλωτῆς καὶ
 αὐτῆς, πρὶν εἰς ταῦτα ἐμ-
 πισεῖν.

Περὶ τῆς ἀγωνίας.

ΚΕΦ. ΙΓ.

Οταν ἀγωνιῶντα ἴδω αὐ-
 θρωπων, λέγω, ἔπος ἢ
 ποτε θέλει; εἰ μὴ πῶν σὸς
 ἐφ' αὐτῶ ἢ ἠγέλει, πῶς αὐ-
 ἢ ἠγωνία; Διερραμῶν καὶ ὁ
 κηραῖς μὲν ὁ μὲν ἀδων,
 πῶς ἀγωνία· εἰς θέατρον δὲ
 εἰσερχομένων, καὶ ἰαν δὲ
 φωνῶν ἢ, καὶ κηραῖς κηραῖ-
 ζῆ. οὐ γὰρ ἄσση μόνον θέλει
 κηραῖς, ἀλλὰ καὶ ἀδουκίμη-
 σαι. τοῦτο δὲ οὐκέτι ἐστὶν ἐπὶ
 αὐτῶ. λοιπὸν, καὶ μὲν ἢ ἐπιστή-
 μη αὐτῶ ἀεὶ σέσιν, εἰ μὴ τὸ
 γάρσος. φέρε δὲν θέλεις ἰδὼ-
 τῶν, καὶ σὸς ἐπιπρέφεται. ὅσος
 δὲ σὸς οἶδεν, οὐδὲ μεμελέτη-
 κεν, εἰ μὴ ἀγωνία. τί δὲ ἐστὶ
 τῆτος; σὸς οἶδε ἢ ἐστὶν ὄχλος,
 ἢ ἢ ὄχλος ἔπειτα. ἀλλὰ τῶν
 νήτων μὲν τῶν πρὶν ἐμῶς, καὶ
 νήτων ἑσθῆτων. ἔπειτα δὲ
 ὁ πρὸς τῶν πολλῶν τί ἐστὶ, καὶ
 ἴνα δυνάμην ἔχει ὡς βίω,

modo. Nunquid ipse eum cu-
 rasti? Ego vero. Vtrum edoctus
 ab aliquo, an ipse rationem
 eam inuenisti? Hic iam res in
 discrimine versatur, primum
 ne dicat, Quid vero, bone vir,
 tibi rei mecum est? Quis mihi
 es? Deinde, nisi desistas nego-
 tium illi facecere, ne colaphū
 tibi impingat. Huius rei olim
 admirator & ipse fui, prius-
 quam hæc mihi accidissent.

De cura et angore.

CAP. XIII.

CUm aliquem angi video,
 dico: Quid iste sibi vult?
 Nisi aliquid earū reiū quæ pe-
 nes ipsum nō sunt, vellet, non
 angeretur. Quapropter citha-
 rædus, etiā cum solus cantat,
 nō angitur: sed theatrū ingres-
 sus, licet admodū vocalis sit, &
 citharā bene pulset, tum vero
 angitur. Neq; enim tantū be-
 ne cātare vult, sed laudari etiā:
 id quod iam penes ipsum non
 est. Ergo vbi scientia præditus
 est, ibi fiduciam quoq; habet.
 Quēuis imperitū artis addu-
 cito, nō curabit eū. Vbi autem
 rē neq; nouit, neq; meditatū
 est, ibi angitur. Quid vero i-
 stud est? An nescit quid sit po-
 pulus? aut cuiusmodi sit laus
 popularis? Atq; & infima feri-
 redidicit, & summā cordā. La-
 autē pfecta a multitudine quæ
 sit, & quā in vita vim habeat,
 neque

neq; scit, neq; cogitauit. Ergo
 necesse est eum & cōtremitæ-
 re, & expallescere. Ac citharæ-
 dum quidem esse, negare non
 possum, si quem timere video:
 sed aliud quiddam possum di-
 cere, neque vnum, sed multa.
 Ac primum omnīū, peregrinū
 eū nomino, & nescire dico vbi
 terrarum sit, & cum tanto tē-
 pore hic egerit, leges ignorare
 & instituta ciuitatis, quidq; li-
 ceat, quid non liceat. Neq; et-
 iam vnquam iureconsultū ad-
 hibuisse, qui leges & mores ei
 recitaret & enarraret. Atqui
 testamentum nemo scribit, ni-
 si aut ipse sciat, quomodo scri-
 bendum sit, aut eius rei peritū
 adhibeat: neque sponsonem
 temere obsignat, aut fidem suā
 obstringit. Sed appetitu citra
 iureconsultū vritur, & auersa-
 tione, & impetu, & aggressio-
 ne, & proposito. Quomodo si-
 ne iureconsulto? Ignorat, ea se
 velle quæ non concedūtur, ea
 nolle quæ necessaria sunt, & i-
 gnorare tā sua quā aliena. Quæ
 si nosset, nūquā impediretur,
 nūquā phiberetur, nō angeretur.
 Nōne ita se res habet: Ti-
 met igitur quæquā ea quæ mala
 nō sunt? Nō. Quid ergo? Ea quæ
 mala cū sint, tamē caueri pos-
 sunt, ac eueniāt. Nullo modo.
 Si igitur ea quæ deliberationē
 nō habēt, neq; bona neq; ma-
 la sunt: Quæ autem in delibe-

ἔτε οἶδεν, ἔτε μεμελέτηκων
 αὐτό. ἀνάγκη λοιπὸν σέβ-
 μιν & ἀρχαῖον. κηραῖς δὲ
 μὲν ἐν ἐδωαίμῃ εἰπεῖν, μὴ
 εἶναι, ὅταν ἰδῶ ἴνα φοβῆμαι
 νον. ἀλλο δὲ ἢ δυνάμει εἰ-
 πῆν καὶ οὐδὲ ἐν, ἀλλὰ πολ-
 λά. & ἀσπῆτον πάντων, ἔτι
 νον κηραῖς αὐτῶν, καὶ λέγω, ἔπος
 ὁ ἀθρωπων σὸς οἶδε πῶς τῆς
 γῆς ἐστὶν. ἀλλ' ἐμ τοσούτου
 χροῖος ἐπιδημῶν, ἀγροῖς τῆς
 νόμου τῆς πόλεως καὶ τῶν ἔθ-
 νων, καὶ τί ἐστιν, καὶ ἢ σὸς ἔξ-
 σιν. ἀλλ' ἐδὲ νομικῶν ἴ-
 να περιλάσῃς πῶποτε, τὸν
 ἐρωῶτα αὐτῶ καὶ ἐν γηρο-
 μῶν καὶ νομικῶν. ἀλλὰ δι-
 γήκω μὲν ἐ γράφει, μὴ εἰ-
 δῶς πῶς δὲ γράφει, ἢ πει-
 ραλαῶν τὸν εἰδύται. ἐ δὲ
 ἐργῶν ἀλλῶς σφραγίζονται,
 ἢ ἀσφάλειαν γράφει, ὀρέξῃ
 δὲ χροῖος διζοῖ νομικῶν, καὶ
 ὀκλήσει καὶ ὀβριμῆ, & ἐπιβολῆ
 & ἀσφῆσει. πῶς διζοῖ νομι-
 κῶν σὸς οἶδεν, ὅτι θέλει τὰ μὴ
 διδύμῃ, καὶ ἐ θέλει τὰ ἀνά-
 κηραῖς. καὶ σὸς οἶδεν, ἔτε πῶ
 ἰδύσθ, ἔτε τὰ ἀλλότρια. εἰ δὲ
 γ' ἦδει, ἐδὲ ποτ' αὐ ἐνεπα-
 διζῆτο, ἐδὲ ποτ' ἐμαλῶτε,
 σὸς αὐ ἠγωνία. πῶς γὰρ ἔ; φο-
 βεῖται ἵς οὐδ' ἑσθῆρ τῶν μὴ
 κηραῖς; ἐ δὲ ἑσθῆρ τῶν κη-
 ρῶν μὲν, ἐπ' αὐτῶ δὲ ὄντων,
 ἴσῃ μὴ συμβῶναι; ἐδωμῶς.
 εἰ οὐδ' τὰ μὲν ἀσφῆρετα
 ἔπ' ἀσφῆρ ἔτε κηραῖς, τὰ σφῆ-

αμρεπικὸν δὲ πᾶν τι ἐφ' ἡμῶν,
 καὶ οὐτ' ἀφελέσθη ἡμῶν
 αὐτῷ δυνάμει, οὕτε ἀπο-
 ποιήσῃ αὐτὸν θάλασσαν αὐτῶν,
 πῦρ ἐπὶ τῆσ' ἀγωνίας; ἀλ-
 λά αὖτις ἔσθ' ἡμεῶν ἀγω-
 νιστῆρ, ἵνα ἔρ τοῦ κτισθεὶς,
 αὖτις τὸ πῦρ δόξει τῆς Καίσα-
 ρα· αὖτις τῶν ἔσθ' οὐδὲ-
 νόσ. μή ἢ αὖτις τὸ πῦρ ἡμεῶν
 ἔσθ' ἡμεῶν οὐδὲ ἔσθ' ἔ-
 μοί γάρ ἐστι. μή ἢ τοῦ ἑρμῆ-
 σαι πῦρ φύσιν; οὐδὲ αὖτις
 τῆς. ὅταν οὐκ ἴδῃς ἡμᾶς ὡς
 ἡμεῶν (ὡς οἱ αὖτις ἀπὸ τοῦ
 ἡμεῶν λέγει, τοῦτου ὁ
 ἀλλὸ πέπονθε, τοῦτου δὲ τὸ
 ἡμῶν) οὕτω καὶ σὺ λέγε,
 τοῦτου ἕρεξίς καὶ ἕκκλισις
 πέπονθεν, ὅσα οὐδεὶς, φλε-
 γμῶν ἐστι. ἡμεῶν γὰρ οὐ με-
 τὰ ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο οὐδὲ
 τῶν ποιῶν, οὐδὲ ψάφον
 τῶν ὀδόντων,

ἔδδ' ἐμὸς ἀλάζει, ἔσθ' ἂ μ-
 φοτήρως πόθως ἵζει.
 Διὰ τοῦτο Ζῆλων μὲν ἂν ἄν-
 ῆ ἡ ἡμῶν μέλλων ἐκτυχεῖν,
 ὅσα ἡγωνία· ἂ γὰρ οὐτ' ἐ-
 θυμῶν, τοῦτου οὐδὲ νόσ
 εἴχεν ἐμῶν, ἐξ ἑστῶν ὧν ἐλ-
 εἴχεν ἐμῶν, ὅσα ἐπεσφι-
 το ἔτος. Αντίγονος δὲ Ζήνωνι
 μέλλων ἐκτυχεῖν, ἡγωνί-
 ας εἰσὶ τῶν ἡμεῶν γὰρ δεῖσθαι
 αὐτῶν. τοῦτο ἐλ' ἐξ ἡμεῶν.
 ἔσθ' ἂν ἐμῶν ὅσα ἡμεῶν.
 οὐδὲ γὰρ ἄλλως τις τεχνίτης
 τῆς ἀτέλειος. ἐγὼ σοὶ δεῖσθαι

rationem cadunt, in potestate
 nostra sunt omnia, neq; a quo-
 quam nobis vel aditum vel tri-
 bus possunt, nisi velimus, que
 iam locū habet anxietas? Ve-
 rum de corpusculo solliciti su-
 mus, de recula, de volūtate Ce-
 saris: de interna vero re nulla.
 Nunquid de opinione nō sal-
 sa? Non. Nā penes me est. Nun-
 quid de appetitu naturæ con-
 trario? Ne de hoc quidē. Cum
 igitur quempiā pallere vides,
 quæ ad modum medicus exco-
 lore dicit, huius splenem, illius
 hepar laborare: sic & tu dicito,
 istius appetitionem & aufer-
 tionem laborare, nō recta pro-
 gredi vita, astuare, fabricare.
 Neque enim quicquam ali-
 ud colorem mutat, nihil ali-
 ud tremorem aut dentium
 dolorem facit:
*Genia labant huic, atq; pe-
 des subsidit in ambos.*
 Quapropter Zenon conuen-
 turus Antigonum, non ange-
 batur. Nam quæ ipse magni
 faciebat, eorum ille nihil in
 sua potestate habebat: quæ
 autem ille habebat, ipse non
 curabat. Antigonus autem
 Zenonem conuenturus ange-
 batur: neque id iniuria. vole-
 bat enim ei placere, id quod
 extra ipsum positum erat. Hic
 autem illi placere non vole-
 bat, sicut nec alius artifex ar-
 tis imperito. Ego tibi placere
 volo.

volō. Quamobrem? Mensuras
 enim nosti, quibus homo ab
 homine iudicatur: meditatam
 habes quæ sit boni & mali ho-
 minis cognitio, & quomodo
 utrunq; fiat. Quamobrem er-
 go tu ipse bonus non es? Cur,
 inquit, non sum? Quia nemo
 bonus luget, gemit aut plorat:
 nemo expallefcit, tremit, aut
 ait, Vt me accipiet? vt me au-
 diet? Mancipium, vt visum ipsi
 fuerit. Quid ergo tibi curæ sunt
 aliena? An nō illius peccatū erit
 si male te accepert? Quid ni?
 Potest vero alterius esse deli-
 ctum, alterius malum? Non.
 Quid ergo de alienis angeris?
 Verum istud quidem: sed soli-
 citus sum quo pacto cum eo
 loquar. Nonne vero arbitra-
 tu tuo cum eo loqui licet? At
 vereor ne mihi excidam.
 Nunquid scripturus Dionis
 nomen, metuīs ne tibi exci-
 das? Nequaquam. Quæ cau-
 sa est? nonne quod scriben-
 di usum habes? Quid ni ve-
 ro? Quid porro? Lecturus
 non eodem modo affectus es-
 ses? Eodem modo. Quæ cau-
 sa est? Quod qualibet ars fir-
 mum quiddam habet, & im-
 perteritum suis in rebus. Lo-
 qui ergo non didicisti? Et
 quid aliud dicebas in scho-
 la? Ratiocinationes istas &
 inuersiones. Qua gratia?
 Nonne vt perite disceres?

ἡμεῶν. αὐτὸ πῦρ; οἰδως ἢ
 πῦρ μέτρα, καὶ δ' ἐκρίνεται
 αἰθρῶν ἕσθ' αἰθρῶν.
 μεμελετητῶν σοὶ γινώσκ, πῶς
 ἐστὶν ἀγῶνις αἰθρῶν, καὶ
 πῶς καὶ πῶς ἐστὶν ἀγῶνις
 νενται. Διὰ τὸ οὐκ οὐκ ἄν-
 ῶν ὅσα εἰς πῶς, φησὶν, ὅσα
 εἰ μὴ; ὅτι ἐπὶ αἰθρῶν πε-
 ρεῖ, ἔδδ' ἐστὶν ἀγῶνις, ἔδδ' οἱ μῶ-
 ζει, ἔδδ' οἱ ἀγῶνις & τῆς με-
 ἔδδ' ἀγῶνις, πῶς μὲν ἀπὸ δέ-
 τῶν; πῶς μὲν ἀγῶνις; ἀπὸ δὲ
 πῶν ὡς αὐτῶν δακῆ. πῶς
 οὐκ σοὶ μέλει αὖτις πᾶν ἄλλο.
 τῶν; νῦν ὅσα ἐμῶν ἀ-
 μῶν τῶν ἐστὶ, τὸ κακῶς ἀπ-
 δέξασθαι τὸ παρὰ σὲ; πῶς γὰρ
 οὐ; δυνάμει ἐλ' ἄλλω μὲν εἰ-
 ναι ἀμῶν τῶν, ἀλλὰ ἢ ἡμε-
 ῶν; οὐ. πῶς ἀγῶνις ἕσθ' ἔρ
 τῶν ἄλλο τῶν; ναι. ἀλλ' ἀ-
 γῶνις, πῶς ἐγὼ αὐτῶν λαλῶ-
 σαι. εἰτ' ὅσα ἐστὶ γὰρ, ὡς ἡμεῶν
 αὐτῶν λαλῶν; ἀλλὰ δὲ δει-
 κα, μὴ ἐκκερσοῦ ἀμῶν πῶς ἀ-
 φῶν μέλλων τὰ Διάνος ἄνευ
 δέδδικας μὴ ἐκκερσοῦ ἡσθ' ἔδδ' αὖ
 μῶν. πῶς τὸ ἀγῶνις ὅτι μεμε-
 λητικῶν ἀμῶν; πῶς γὰρ ἔστι πῶς
 ἐλ' ἀμῶν ἀμῶν μέλλων, ἐχ-
 ὡσὺ πῶς αὐτῶν ἀμῶν πῶς.
 πῶς τὸ ἀγῶνις; ὅτι πῶς αὖτε ἡ
 ἰσχυρῶν ἢ ἐχθρῶν. καὶ γὰρ ἐμῶν
 ἐμῶν εἰσὶ αὐτῶν, λαλεῖν ἔν ἂν
 μεμελετητικῶν; πῶς τὸ ἄλλο ἐμῶν
 λέγεται ἐν τῇ σχολῇ, σὺκλογί-
 μῶν καὶ μεμῶν τῶν ἐπὶ τῶν
 ἐχθρῶν ἐμῶν διαλέξασθαι

το δ' ἐμπείρους ἐστίν, ἔρχε δὲ
 κρηίως, καὶ ἀσφαλῶς καὶ στω-
 ικῶς, ἐπὶ δὲ ἀπίκτως, καὶ
 ἀπαροπροδίτῳ ἐπὶ πᾶσι δὲ
 τήτοις τε θάρρηστος καὶ ναί.
 ἰππικὸς δὲ εἰς πιδόν ἑλλη-
 νῶς, παρὸς πῆδον ἀγωνίως,
 ἅπτε σὺ μεμελετηκας, ἐμείνους
 δ' ἀμελετητός ἐστις ναί. ἀλλὰ
 ἐξέσταυ ἔρχε δὲ πικτείναι με.
 λέγε εἴν πα ἀληθῆ δὲ δύσλωε,
 ἔ μὴ ἀλαζονόως, μηδὲ φι-
 λασφῶ εἶνευ ἀξίως· μηδὲ
 ἀργόεις σὲ πύς κελούως, ἀλ-
 λά μελέεις αὐ ἔρχης τῶν λά-
 βῶν τῶν δὲ πὸ τοῦ σάμματος,
 ἀκροβῆθη πῶν πὸ τῶν ἰχυροπέ-
 ρων· λέγῃν δὲ Σακρωτίης ἐμέ-
 λῆσε, ὁ παρὸς τὸς πυρῶνους
 ἔπαι δὲ λῆσε μῦθον, ὁ παρὸς
 τοῦς δικασταῖς, ὁ εἰν τῶν δεσμο-
 τηρίων, λέγῃν Διοργῆης μεμε-
 λησῆκε, ὁ παρὸς Ἀλέξανδρον
 ἔπαι λαλῶν, ὁ παρὸς Φίλιπ-
 πον, ὁ παρὸς τοῦς πειραταῖς, ὁ
 παρὸς τὸν ὠνησάμενον αὐτόν.
 ἐμείνους, οἷς μεμελετηκε τοῖς
 θάρρηδοσι. σὺ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς
 βιάδιζε, καὶ ἐμείνων δὲ παρὸς
 μηδὲ ποτε, εἰς τῶν γωνίαν ἀ-
 πηλῶν κρήνησ, ἔ παρὸς συλ-
 λοίσταμους, καὶ ἀλλὰ παρὸς τεινε·
 σὺν ἔστι δ' εἰ σοὶ πόλως ἡ-
 γαμῶν ἀνὴρ.

Πρὸς Νέσωνα.

Κ Ε Φ. ἰδ.

Ε Ισέλθοντος Ἰνὸς πᾶν
 Ρωμαϊκῶν μὲν ἔσ, καὶ

Perite autem an nō est oppor-
 tune, caute, prudenter, atque
 etiam citra errorem & impedi-
 mentum, & ultra hęc omnia
 confidenter? Eques igitur in
 campum progressus, peditem
 times: quo in loco tu exercita-
 tus es, ille non exercitatus est?
 Ita sane. At potestatem habet
 occidēdi mei? Dic igitur verū,
 infelix, neque arrogans esto,
 neque philosophum te profite-
 re, neque Dominos tuos igno-
 rato: sed quoad anam
 corporis habueris, quemlibet
 robustiorem sequitor. Socrate
 autem ita se dicendo exer-
 cuerat, ut cum tyrannis, ut
 cum iudicibus, ut in carcere
 confidenti animo loqueretur.
 Diogenes item ita se dicendo
 exercuerat, quo cum Alexan-
 dro, cum Philippo, cum pi-
 ratis, cum emtore sui ad eam
 modum loqueretur. Ea enim
 meditatus erat, quæ fiduciam
 adderent. Tu vero ad tuate
 conferto, neque vniquam ab
 illis recedito, in angulum ali-
 quem te recipe, fede, syllo-
 gismos necite, quos aliis pro-
 ponas. Neque enim in te
 est vir qui civitatem re-
 gat.

Ad Nasonem.

C A P. XIII.

R O M A N O quodam
 cum filio ingreſſo, &
 vnam

vnam audiente recitationem,
 Hęc (inquit) est doctrinæ ra-
 tio, atque obtineuit. Cum au-
 tem ille, ut reliqua proſeque-
 retur, rogaret: Omnis, inquit,
 ars molestiam habet, cum in-
 docto & ipsius imperito tradi-
 tur. Ac ea quidem quæ arte
 perficiuntur, & vsum cui de-
 stinata sunt, statim demon-
 strant, & pleraque aliquid ille-
 cebrarum & suavitatis habēt.
 Ac ut futor artem suam discat,
 adesse atque inuestigare indecorum fuit: calceus vero
 est vtilis, neque iniucundus
 aspectu. Est & fabri disciplina
 molesta imperito; verum o-
 pus vsum artis ostendit. In
 Musicis hoc multo rectius
 perſpicies. Si adſis ei qui
 docetur: ea disciplina omni-
 um insuauissima tibi videbitur.
 Ipsi vero Musica opus
 suaue ac iucundum auditu est
 hominibus imperitis. Atque
 hic etiam philosophi munus
 tale animo concipimus, o-
 portere eum voluntatem su-
 am ꝑaccommodare iis rebus
 quæ fiunt, ut nec eorum
 quæ fiunt quicquam inuitis
 nobis fiat, neque eorum
 quæ non fiunt quicquam
 volentibus nobis non fiat.
 Vnde qui ita se compara-
 runt, id consequuntur, ut
 nec appetitione sua frustren-
 tur, nec in ea decident quæ

ἐπιμακόντων ἰνὸς ἀναγνώ-
 σματα, ἔστος, ἐφῆς ὁ πρὸς τοῦ
 ἐστὶ τῆς διδασκαλίας, καὶ ἀπα-
 σίωπησιν. ἀξίοντος δ' ἐμεί-
 νους ἐρεῖν παρὸς ἡς, καὶ πᾶν ἔρχε
 ἐφῆ, πᾶσα τέχνη τῶν ἰδιώτη
 καὶ ἀπειρῶ αὐτῆς, ὅταν παρο-
 δῶδῃ. ἔ παρὸς δὲ τῶν τε-
 χνῶν γινόμενα τῶν τε χρεῖων
 αὐτῶς εὐδαιμονίῃ παρὸς ὁ γέ-
 γνηε καὶ τὰ παλαιοῦ αὐτῶν ἔρχε
 π ἔ ἐπαγωγῶν καὶ ἐπιχρησῶν καὶ
 γὰ σκευῆς πᾶς μὲν μνηστῆρ
 ἡς παρὸς καὶ παρὸς κλη-
 σῆν, ἀπῆρῆς. τὸ δ' ἔ παρὸς
 καὶ χρεῖστων, καὶ ἰδὲ ἄλλως
 σὺν ἀηδῆς καὶ τεκτονῶν ἡ μὲν
 μνηστῆρ ἀνιῶσθαι μάλιστα τῶν
 ἰδιώτη δὲ πᾶν γινόμενα, τὸ δ'
 ἔργον ἐπιδεδίκευσι τῶν χρεῖων
 τῆς τέχνης. πολλὸ δὲ μνησ-
 τῶν ἐπὶ μουσικῆς ὄψει αὐ-
 τῶν καὶ παρὸς τῶν διδασκα-
 λῶν φανήσεται σοὶ πᾶν τῶν
 ἀπερπέστων τὸ μνηστῆρ. παρὸ
 μὲν τοὶ δὲ τῆς μουσικῆς, ἡ-
 δὲ α καὶ ἐπιτερεπῆ τῆς ἰδιώ-
 τῆς ἀγῶν. καὶ ἐν ταῦθ
 τὸ μὲν ἔργον ἔ φιλοσοφῶν-
 τῶν τοῦ τὸν ἡ φανήσεται ὁμα-
 γμα. ὅπ δ' εἰ τῶν αὐτῶ βού-
 λησιν σωμαρμόσται τῆς γινο-
 μῶν, ὡς μήτε ἡ τῶν γινο-
 μῶν ἀκόντων ἡ μῶν γίνεσθαι
 μήτε τῶν μὴ γινόμενων, ἡ-
 λόντων ἡ μῶν μὴ γίνεσθαι.
 ἐξ ἔ παρὸς τῆς συσταμῆ-
 νοῖς αὐτῶ, εἰ ὄρεξῃ μὴ δὲ πᾶν
 τῶν γινόμενων, εἰ ἐκλήσθαι δὲ μὲν

ἀπειπίπτιεν· ἀλλ' ὅπως, ἀφ' ὅ-
 τως, ἀπαρξάμενος διεξέλεγε
 καὶ ἂν τὸν μὲν τῶν κτηνω-
 γῶν, τὴν ἐργον ὡς ἡ εἰς τὴν τε
 φυσικὰς καὶ ἐπιτήτους· τὸν
 ἄνθρωπον, τὸν πατέρα, τὸν ἀδελ-
 φόν, τὸν πολίτην, τὸν αὐθιχόν,
 τὸν γυναικῶν, τὸν γείτονα, τὸν
 συνοδόν, τὸν ἀρχόντῳ, τὸν δὲ
 ἰσχυρόν. τὸ ἔργον τοῦ φιλοσο-
 φου τὸ τοιοῦτον π. φωντα-
 ζόμεθα. λοιπὸν ἐφ' ἐξ ἧς τοῦ-
 τω ζήσῃμεν, πῶς ἐστὶ τοῦτο.
 ὁρῶμεν ἂν, ὅτι ὁ τέκτων μου-
 ρῶν ἵνα, γίνεται τέκτων· ὁ
 κυβερνήτης μουρῶν ἵνα, γί-
 νεται κυβερνήτης. μή ποτ'
 ἐν καὶ οὐκ ἔστι, ὅσα ἀπαρκεῖ τὸ
 βέλτερον καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο γα-
 νῆσθαι, καὶ οὐδὲ καὶ μωρεῖν ἵνα
 ζήσῃμεν ἂν, τίνα τοῦτω λέγει-
 σιν οἱ φιλόσοφοι, ὅτι μωρεῖν
 δεῖ παρῆτον τοῦτο, ὅτι ἐστὶ θεός,
 καὶ ἀπορροεῖ τῶν ὀλων· ὅσον ἔ-
 σι λαθεῖν αὐτὸν, ἢ μόνον ποι-
 ῆσαι, ἀλλ' ἔστι δὲ ἀβουνοῦμεν,
 ἢ οὐκ ἔστιν, εἴτε ποῖοί τι-
 νες εἰσιν; οἷοι γὰρ αὐτοὶ οὐκ εἰ-
 σὶν ἀρετῶσι, τὸν οὐκ εἰσὶν ἀρε-
 τῶσι καὶ πρὸς ἡσάμενοι ἀνά-
 λην πρὸς ἡσάμενοι δὴ ὁμοίως ἐξο-
 μοῖσθαι οὐκ εἰσὶν. εἰ ποῖον ἐστὶ
 τὸ θεῖον, ὅτι τῶν ἐν ἡμῶν ποῖον
 εἰ ἰσχυρόν, ὅτι τῶν ἐν ἡμῶν
 θεῶν· εἰ δὲ ἐργαζόμενον, καὶ τῶν
 ἐν ἀεργαζόμενον· εἰ μωροῦ
 φρον, καὶ τῶν ἐν μωροῦ φρον,
 ὅπως ἂν ἐστὶ τῶν ἐν ἡμῶν
 τῶν, τὰ ἐξ ἧς πάντες καὶ ποι-

auerlentur, vt citra molestiā,
 citra metū, citra perturbationē
 nostro arbitrato atarē dega-
 mus cū sodalibus, ὀβερνᾷdis
 affectionibus tā naturalibus
 quam accersitis, erga filiū, er-
 ga patrē, erga fratrem, erga ciuē,
 erga maritū, erga vxorem, erga
 viciniū, erga comitē, erga ma-
 gistratū, erga subditū. Ac phi-
 losophi tale fere munus cōsti-
 tuim⁹. Reliquū igitur est qua-
 rere, quatione ad id puenia-
 mus. Videmus autē fabrū dis-
 cēdis quibusdā fieri fabrū, gu-
 bernatorē discēdis quibusdā
 fieri gubernatorē. Quid ergo, si
 hic etiā nō fatis sit, velle bonū
 virū fieri, sed & addicere qua-
 dā sit necessariū? Quærimus i-
 gitur, quānā ea esse dicāt phi-
 losophi? Primū illud esse discē-
 dū, esse Deū. & puidere rebus
 vniuersis, ac non modo facta,
 sed ne cogitationes quidē ac
 motus animorū eū latere pos-
 se. Deinde cuiusmodi sint Diji
 Nā quales illi reperiētur, talis
 vt sit etiā is, quī illis placere ac
 parere volet, opera necessario
 dāda erit, & vt quā proxime ad
 eorū similitudinē accedat. Si
 numē fidele est: illū quoq; fi-
 delē esse oportet. Si liberū: illū
 quoq; liberū. Si beneficū, illū
 quoq; beneficū. Si magnanimū,
 illū quoq; magnanimū. Et si
 se oportebit. Deniq; vt imita-
 torē Dei, reliqua omnia & fa-

ccie

cere & dicere. Vnde igitur au-
 spicandum est? Si assensus fue-
 rit, dicam tibi. Oportet te pri-
 mū vocabula intelligere. Qua-
 si vero ego nunc vocabula nō
 intelligam? Nō intelligis. Quo
 pacto ergo iis vtor? Atque ac-
 illiterati literatis vocibus, vt
 iumenta suis visis. Aliud enim
 est vsus, aliud intelligentia.
 Si vero ea te intelligere putas,
 quoduis afferto vocabulum
 bonū & malarum rerum,
 inquiramus in nosmetipsos v-
 trum intelligamus? Enim ue-
 ro molestum est, coargui ho-
 minem natu grandiore, ac
 fortasse iam tria stipendia e-
 meritum. Noui & ipse: nunc
 enim tu me conuenisti quasi
 nulla re egens. atque adeo
 quid tibi desit, ne cogitare
 quidem possis. Rem habes,
 fortassis vxorem etiam & libe-
 ros, & seruitia multa. Cæsar
 Romæ te nouit, multorum a-
 micitijs flores, officium pro
 officio reddis, de bene me-
 rente bene mereri nosti, &
 maleficium maleficio pensa-
 re. Quid tibi deest? Quid
 si tibi demonstraro, te de-
 stitui maxime necessariis, &
 maximis ad felicitatem, at-
 que hæcenus quiduis cu-
 rasse potius quam officium?
 Quid si tibi, quod summū est,
 persuafero, te nec quid Deus
 sit scire, nec quid homo, nec

εἶναι λέγειν. ποῖον ἐν ἡμῶν
 δεῖ; ἀλλ' ὅπως, ἀφ' ὅπως, ἀπαρ-
 κέμενος διεξέλεγε καὶ ἂν τὸν
 μὲν τῶν κτηνωγῶν, τὴν ἐργον
 ὡς ἡ εἰς τὴν τε φυσικὰς καὶ ἐπι-
 τήτους· τὸν ἄνθρωπον, τὸν πα-
 τέρα, τὸν ἀδελφόν, τὸν πολίτην,
 τὸν αὐθιχόν, τὸν γυναικῶν, τὸν
 γείτονα, τὸν συνοδόν, τὸν ἀρχόν-
 τῳ, τὸν δὲ ἰσχυρόν. τὸ ἔργον τοῦ
 φιλοσοφου τὸ τοιοῦτον π. φωντα-
 ζόμεθα. λοιπὸν ἐφ' ἐξ ἧς τοῦ-
 τω ζήσῃμεν, πῶς ἐστὶ τοῦτο.
 ὁρῶμεν ἂν, ὅτι ὁ τέκτων μου-
 ρῶν ἵνα, γίνεται τέκτων· ὁ
 κυβερνήτης μουρῶν ἵνα, γί-
 νεται κυβερνήτης. μή ποτ'
 ἐν καὶ οὐκ ἔστι, ὅσα ἀπαρκεῖ τὸ
 βέλτερον καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο γα-
 νῆσθαι, καὶ οὐδὲ καὶ μωρεῖν ἵνα
 ζήσῃμεν ἂν, τίνα τοῦτω λέγει-
 σιν οἱ φιλόσοφοι, ὅτι μωρεῖν
 δεῖ παρῆτον τοῦτο, ὅτι ἐστὶ θεός,
 καὶ ἀπορροεῖ τῶν ὀλων· ὅσον ἔ-
 σι λαθεῖν αὐτὸν, ἢ μόνον ποι-
 ῆσαι, ἀλλ' ἔστι δὲ ἀβουνοῦμεν,
 ἢ οὐκ ἔστιν, εἴτε ποῖοί τι-
 νες εἰσιν; οἷοι γὰρ αὐτοὶ οὐκ εἰ-
 σὶν ἀρετῶσι, τὸν οὐκ εἰσὶν ἀρε-
 τῶσι καὶ πρὸς ἡσάμενοι ἀνά-
 λην πρὸς ἡσάμενοι δὴ ὁμοίως ἐξο-
 μοῖσθαι οὐκ εἰσὶν. εἰ ποῖον ἐστὶ
 τὸ θεῖον, ὅτι τῶν ἐν ἡμῶν ποῖον
 εἰ ἰσχυρόν, ὅτι τῶν ἐν ἡμῶν
 θεῶν· εἰ δὲ ἐργαζόμενον, καὶ τῶν
 ἐν ἀεργαζόμενον· εἰ μωροῦ
 φρον, καὶ τῶν ἐν μωροῦ φρον,
 ὅπως ἂν ἐστὶ τῶν ἐν ἡμῶν
 τῶν, τὰ ἐξ ἧς πάντες καὶ ποι-

ἔσται ἀγαθόν, ἔτε τί κεραιόν.
 ποῦ μὲν τῶν ἀλλῶν ἴσως ἀνεκ-
 τέν· ὅτι εἰ αὐτὸς σπουδῶν ἀ-
 γνοεῖς, πῶς δὲ δὴ αὐτῶν ἀναγέ-
 σθαι μόνον, καὶ ὑποσχέσθαι τὸν ἑ-
 λευγερόν, καὶ παραρρινοῦναι; οὐ-
 θαμῶς, ἀλλ' ὁ δὴ οὐδ' ἀπαλλ-
 λαστος καλεῖται ἔχων. καὶ ταί-
 ῃ σου ἐγὼ κεραιόν πεποιθήκα;
 εἰ μὴ καὶ τὸ ἔσπελλον τῶν αἰ-
 σθησῶν, ὅτι δεικνύει αὐτὸν αὐ-
 τῶν οἶος ἔστιν. εἰ μὴ καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς τ' ἢ νοσήσεται ὅταν δοκῇ
 αὐτῶν ὑπερέχειν, ὅταν εἴπῃ αὐ-
 τῶν· ἀθροῦσι, δοκεῖς μὴδὲν
 ἔχειν, πυρέσσεις δὲ. ἀσίτησον,
 πημερῶν, ὑδωρ πίε· καὶ εἰδὲς
 λήρη, ἢ δεινῆς ὑβρέως. ἐὰν
 δὲ πινεῖς εἴπῃς, αἱ ὀρέξεις σου
 φλογμυήσουσι, αἱ ἐκκλι-
 σθῆς ταπεινῶν εἰσὶν, ἐπιβολαὶ
 αἰσθησῶν ἐμῶν, αἱ ὀρμυαὶ ἀ-
 σίμφοινοι τῆ φύσῃ, αἱ ὑπο-
 ἀήφεις εἰκλήαι καὶ ἐψόσμε-
 ναι· ὁ δὴ οὐδ' ἐξελθὼν λήρη, ὑ-
 βρασεῖ με. τοιαῦτά ἐστι τὰ ἡ-
 μέτερον, ὡς οὐ πανηγυρεῖ, τὰ
 μὲν καὶ τῆν παραρρινοῦναι ἀ-
 γα, ὅτι βόσος. οἱ ἕ πολλοὶ τῶν
 ἀνθρώπων, οἱ μὲν ἀνησώμμοι,
 οἱ δὲ πωλήσοντες· ὀλίγοι δὲ
 βίβης εἰσιν, οἱ δὲ θεῶν ἐργάμο-
 νοὶ τ' πανηγυρεῖς, πῶς τ' ἔτο-
 ράνε, καὶ λαίε, πῶς πῖνεσ οἱ π-
 ῆντες τῶν πανηγυρεῶν, καὶ ἐ-
 πίβειν, ἔτω ὅτι εἰρήσῃ· οὐ τῆ
 πανηγυρεῖ τῶν τῆ· οἱ μὲν βίβης
 ὡς κτήνη, εἰδὲν ὅτι πολλοὶ
 πρὸς ἀγροῦσιν ἔχουσιν, ὅσοι γὰρ

quid bonum, nec quid malū?
 Ac alia quidē te ignorare, feri
 fortasse potest: quo pacto autem
 me feres, rationemq; red-
 des & manebis, si ostendero te
 ipsi tibi esse ignotum? Nullo
 modo facies, sed statim disce-
 des cū indignatione. At quid
 ego mali tibi feci, nisi id quod
 speculū deformi, cum eum ipsi
 talē ostēdit qualis est? Nisi forte
 medicus contumeliā ei fa-
 cere videatur, cui morbi suū
 demōstrat. Is cum ait· Homo
 male mihi videris habere, fe-
 bricitas, abstineto cibo, aquā
 hodie bibito. Nemo enim di-
 cit, O contumeliā non feren-
 dā. Si cui vero dixeris: Appeti-
 tiones tuæ astuant, aufferatio-
 nes sunt humiles, aggressiones
 inter se pugnat, affectus natu-
 ræ nō sunt cōsentanei, opinio-
 nes tuæ vanæ sunt & emētixæ:
 statim digressus ait, contume-
 lia me affectit. Tales sunt res
 nostræ quæ admodū in celebri-
 cōventu, iumenta vendēdi cau-
 sa adducūt, & boues: vulgus
 autem hominū partim emtu-
 ri, partim vendituri: pauci autē
 sūt qui spectādē causa celebri-
 tatis adiunt, quiq; inquirant.
 Quo pacto istud fit? Quāobrem?
 Qui sunt, qui celebritatem illā
 constituerunt? Qua de causa?
 Sic & in hac celebritate. Nam
 alii nihil vltra pactum curant.
 Quam multi enim in posses-
 sionibus,

sionibus, fundis, seruitiis, ma-
 gistratibus versamini? Ea vero
 nihil aliud sunt nisi pabulum.
 Pauci autem homines sunt qui
 celebritati vacentes, spectā-
 di studiosi, & cogitent: Quid
 ergo mundus est? Quis cum
 administrat? Nemo. Id fieri
 qui potest? Vrbem quidē, aut
 domum, nec minimum dura-
 re tempus sine gubernatore &
 curatore posse videas: tantam
 autem & tam præclaram fa-
 bricam, temere ac ita fortuito
 ferri credas? Est igitur qui eam
 administrat? Qualis & quo-
 modo administrat? Nos vero
 ab eo conditi, qui & quales su-
 mus: & ad quod munus? Nun-
 quid cum eo connexi, & ad eū
 aliquo modo affecti sumus, aut
 nullo penitus? Hæc sunt quæ
 paucis his accidant, quiq; post-
 ea huic vni rei vacent, vt cele-
 britate perspecta discedāt. Cur
 autem a vulgo deridētur? Quia
 & illic spectatores a mercatori-
 bus. Quod si iumenta sensu a-
 liquo essent prædita, deriderēt
 & ipsa eos, qui quicquam præ-
 ter pabulum admirentur.

Ad eos qui pertinaciter in iis
 qua decreuerūt, perseverant.

CAP. XV.

Quidam cum disputatio-
 nes has audiunt, constan-
 tem esse oportere: ac volunta-
 tem quidē natura esse liberā,

ὅτι κτήσιν ὁ ἀρχαῖος ὁ οἰκί-
 τος ὁ ἀρχαῖος πνεῦσ ἀνασπείρε-
 σθαι, ταῦτα εἰδὲν ἀλλο ἢ χρεῖσθε
 ἔστιν. ὀλίγοι δὲ εἰσὶν οἱ πανη-
 γυρεῖστες ἀθροῦσι φιλο-
 θεάμονοι. τί ποτ' ἔν ἔστιν ὁ
 κῆσμε, τίς αὐτῶν διακίε
 εἰδὲς. καὶ πῶς οἶόν τε, πόλι-
 μὲν ἢ οἶον μὴ δὴ αὐτῶν λαί-
 μῶν, μὴ δὲ ὀλιγοῦσιν χρῆ-
 νον δίχεσ τ' ὀλιγοῦσιν κῆ-
 ἐπιμελεσθῶν· τὸ δὲ ἔτω με-
 γα καὶ κῆσμε κῆσμε ἀκῆσμε
 εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἔπας ἀπά-
 κτας οἰκνομεῖσται; ἔστιν ἔν ὁ
 διακίαν πῶσος πῆ, καὶ πῶς
 διακίαν; ἡμεῖσ δὲ τίνεσ ὄντεσ
 ὑπὸ αὐτῶν χρεῖστων μῶν, καὶ αὐτῶ
 πῆ ἔργων; ἀρχαῖοι ἔργα πῆ
 ἐπιποσθῶν αὐτῶν, καὶ
 χρεῖσται, ἢ εἰδὲν μῶν; ταῦτ' ἔστι
 ὁ πῆσταισιν ἔτοι οἱ ὀλίγοι, καὶ
 λοιπῶν τούτων μῶν ὀλιγοῦσ-
 σαι, τῶν τῶν πανηγυρεῶν ἰσθη-
 σαι τ' ἀπελθῶν. τί ἔν; κῆσ-
 γαλῶνται ὑπὸ τῶν πολλῶν.
 καὶ γὰρ οἰκί οἱ θεαταῖ ὑπὸ τῶν
 ἐμπόρων, καὶ εἰ τὰ κτήνη συν-
 ἀσθησῶν πῆσ εἶχε, κῆσπερ ἄ-
 λα τῶν ἀλλο πῆσ περὶ κῆσ-
 τῶν, ἢ τὸν χρεῖσται.

Πρὸς τὴν σκληρῶσ πῆσ ὄν
 ἐκείνων ἐμῶν οἶσται.

ΚΕΦ. 16.

Οταν ἀκῆσται πῆσ τῆ-
 σται τῶν λόγων, ὅτι βέ-
 βῶσται εἶναι εἰδὲ, καὶ ἢ μῶν
 κῆσπερ εἶσται ἐλῶσταισιν φῆσται

καὶ αὐτοὶ ἀγνοοῦσιν, οὐδὲ ἀλλο-
δα: κελύπται αὐτοὺς αὐτῶν δού-
λα: ἀλλότρεα, φωνάζονται
ἀπὸ δειπνίου τοῦ κελεύειντι
ἵνα αὐτῶν ἀπειροσκόπως
ἐμμελῶμεν. ἀλλὰ πρὸς ἕν ὑγῆς
εἰς αὐτῶν δαί τὸ κελελεύμενον. θελω
γὰρ εἶναι τόνους εἰς σώματι,
ἀλλὰ εἰς ὑγείανοντι, οἷς αὐ-
τῶν δούλοντι. αὐτὸ δὲ μοι φρενηπι-
κευδόνους ἔχων ἐνδείκνυσης,
καὶ ἀλαζονεύει ἐπὶ αὐτοῖς,
ἐξ ὅσων ἐπὶ ἄνθρωπε ζῆται τὸν
ἥθεραπισσοντες. Ἔστω σὺ εἰ-
σὲ τίνος, ἀλλὰ ἀθῆνα ἐπεργν
σφόνπον. Ἐσοῦτον π καὶ ἐπὶ τῆς
ψυχῆς παλαιοῦσιν οἱ παρῶ-
κευδόντες τῶν λόγων ἴσῶντων.
αἶσιν τοῦ εἶμῶς ἕς ἐταίρου ἐξ
πρόκειας αἰψίως ἐκείνον δότι-
καρτερῶν, ἐμὸν ἐγὼ ἤδη σέ-
πῃ ηκερῶν ἔχοντων αὐτῶ
πῆς ἰστορίας, καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τῶν
ἴσῶντων τί ἐγγύθει. κείρα-
καὶ φησιν. ἀλλὰ ὁ μὲν τί σὲ ἴδ
τὸ ἀσπετίσῃν; εἰ γὰρ ἀργῶς
ἐσθῆνας, ἰδοὺ παρῶκαθημι-
ψοῖσαι, καὶ σωεργησὶν ἴνα
ἐξέλθῃς. εἰ δὲ ἀλόως ἐκε-
νας. μεταφῶ. τίς κε-
φῆσιν ἐμμελῶν δαί. τί ποι-
εῖς ἀνθρωπε; οὐ πάσιν, ἀλ-
λα τοῖς ὀρθῶς. ἐπεὶ πα-
τῶν ἀρῶν ἀπὸ νούξ ἐσιν ὅτι
κοιδοκῆ, μὴ μετακλίσιον,
ἀλλὰ ἐμμελῶ καὶ λήρα, αὐ-
τοῖς κελελεύειν ἐμμελῶν δαί.
τί ποιεῖς ἀνθρωπε; εἰ πάσιν,
εἰ ἤλειαι; τίω ἀρχῆω ποιῆ-

& cogi non posse, cetera vero
& prohiberi & cogi posse, ser-
vilia atque aliena esse: putant,
quicquid a se decretum fuerit,
in eo pertinaciter esse perseve-
randum. Verum decretum in-
primis rectum esse oportet.
Volo enim nervos esse in cor-
pore, sed vt in sano corpore, vt
in decertati corpore. Sed si fu-
riosis te habere nervos ostētes,
de iisque gloriaris: dicam tibi,
homo quaere tibi medicum.
Nam isti nervi non sunt, sed e-
neruatio, licet alio quodā mo-
do. Tale quiddā eorum quoq,
animis accidit, qui disputatione-
nes has obiter ac perperā au-
diūt, quemadmodū sodalium
meorum quiddā nulla de causa
inedia necē sibi cōciscere sta-
tuit. Ego rem cognoui, cum is
iam tertium diē abstinentiā il-
lam vrgeret, & aggressus in-
terrogavi, quid ei accidisset?
Deceui, inquit. Sed tamē qd,
inquam, eo te impulsit? nam si
recte deceuisti, asfidemus tibi,
adiutores futuri, vt e vita
excedas. Sin perperā statuisti,
muta cōsiliū. Decretis insistē-
dum est. Quid agis homo? Nō
omnibus sed rectis. Nam si in-
mentem tibi venit, modo non
stem esse: si tibi videbitur, ne
muta sentētiam, sed in ea per-
seuera: & dic, decretis esse insi-
stēdū. Quid agis homo? Nō o-
mnibus. Nō a principio visor-

diri,

dini, & iacere fundamentum,
decretum cōsiderado, rectūne
sit an prauum? ac tum demum
eo ex edificare firmitatem
istam & constantiam? Quod si
fundamentum putre ac rui-
nosum ieceris: quo plura & fir-
miora imposueris, eo citius
edificium corruet. Citra om-
nem causam e medio nobis
tollis hominem amicum &
familiarē, ciuitatis eiusdem
tam magnæ quam parvæ. &
cum eadem facias, hominem-
que nullius iniuriæ reum per-
das: ais in decretis perseueran-
dum esse? Quod si tibi forte in-
mentem venisset, me esse oc-
cidendum: num in sententia
permanendum tibi esset? Ac
ille quidem vix a sententia de-
pulsus est: eorum autem qui
nunc sunt, nō nullis aliud per-
suaderi non potest. Itaque mi-
hi videor nunc scire id quod
prius ignorabam, quæ vis sit
peruulgati illius dicti, Stul-
tus neque mutari, neque
rumpi posse. Absit, vt stultus
mihi contingat amicus: nihil
est æque intrahabile. Decre-
ui: Etiam furentes. Sed quo
constantius decernunt ea quæ
non sunt, eo maiore veratri
copia eis opus est. Non ea fa-
cere vis quæ sunt ægrotantis,
& accersere medicum? Ægro-
to domine: auxiliare mihi,
confidera quid mihi sit a-

σου καὶ τὸν θεμέλιον. τὸ κε-
καὶ σπείρασσαι πότρεν τι-
ρῆς ἢ ἐχ ὑγῆς, καὶ ἔστιν λασ-
πὸν ἐπιπροθεμέειν αὐτῶν τοῦ
ἀθῆναιων τῶν ἀσφαλείων; αὐ-
τῶν δὲ κατασθῶν ἀσποσῆσι, ἥ
ἐπὶ τῶν ἴσῶν, ὅσοι οἰκισθῶν μελῶ
ὄν ἴσῶν δὲ ἀπὸ πλείοντα καὶ
ἐχυροτέρων ἐπιθῆς, ἵσαστάω
ἴσῶντων καὶ τρεχθήσεται. ἀλλὰ
πάσης ἐμῆς ἐξ ἀργῆς ἡμῶν
ἀθήρων εἰς τὸ ζῆλῶ φίλον
καὶ σωτήρη, τῆς αὐτοῖς πο-
λικῆς καὶ τῆς μικρῆς; ἔτι
φόνον ἐργασθῶν ἴσῶν δόπι-
λῶν ἀθῶρων μηδὲν ἡδῶ-
κῆσται, λέγῃς ὅτι τίς κε-
φῆσιν ἐμμελῶν δαί; εἰ δὲ ἐ-
πῆλθῃ σοι πῶς ποτ' ἐρεῖ δαῖ-
κτείναν, ἐδεῖα ἐμμελῶν τῶν
κελελεύειν; ἐμμελῶν μὲν ἔσ-
μεγῆς μετεπέπληθη, τῶν δὲ ἐν
πῶς σὺ εἶ μετὰ τῶν ἴσῶν. αἰ-
μοὶ δοκῶ δὲ ἀσπετίσῃν ἴσῶντων
ἴσῶν εἶδεναι, τί ἐσὶ τὸ οὐ τῆσιν
ἡδεῖα λεγῶν μῶν, καρῶν ἔ-
τε πέισῃ αὐτῶ βῆσῃ ἔσῃ.
μὴ μοι γῆνοῖτο φίλον ἔχῃ-
μῶν. δυσμετὰ χεῖρασιν. εἰ-
δὲν ἐσὶ. κείραται, καὶ γὰρ οἰ-
μαγῶν ἴσῶν: ἀλλὰ ὄσα βε-
βαιότερον κείνονσοι τῶ σὺ
ὄντα, ἵσῶντων πλείοντα
ἐκπεσῶν δεινται. εἰ ἴσῶ-
λεις τῶ ἴσῶν νοσῶντων
πῶν, καὶ τὸν ἴσῶντων παρῶ-
καλεῖν. νοσῶν μῆλα, βοθή-
σῶν μοι. τί με δαί ποιεῖν,

ἴδε πῶς περιφροῦσα γίνε-
ται, ὅταν εἰς μωροῦς ἀνθρώ-
πους ἀναμύσει τὴν γυμνασίαν
ἐμαυτῆς. ποῦτε οὐκ Ἀθῶνας
παύλιον ἀνομιῶν, καὶ τῶν ἀ-
κροπολιν; Ἰσθμίου, οὐκ ἄρα
κοιτῶν βλέπεις καὶ τῶν ἡμέραν
κρεῖττον ἢ ἔχεις ἢ μείζον ἰ-
δεῖν τῶν ἡλίου, τῆς σελήνης,
τῶν ἀστέρων, τῆς γῆς ὅλης, τῆς
θελαίας; εἰ δ' εἴ παλαιό-
λοιοῦσιν τὰ διοικητῶν τὰ ὀ-
λα, καὶ κείνον ἐν σωτηρί-
αφ' ἑσέως, ἐπὶ ποταμῶν λιθά-
ρα καὶ πέτρα καὶ κελύβη; ὅ-
ταν ἐν μέλλουσιν διαπολιτεῖν αὐ-
τῶν τὸν ἥλιον καὶ τῶν σελή-
νων, ἢ ποιήσεις; κλαυσεῖς
καθημέριος ὡς τὰ παιδία; τί
ἐν ἐν τῇ σχολῇ ἐποιεῖς, πῆ-
κους, πῆ ἐμαυτῶν, τί σω-
τῶν φιλόσοφον ἐπέγραψες,
ἐξ ὧν τὰ ὄντα ἐπεγράφειν. ὅπ-
εἰσι παλαιῶν ἐπὶ ἀξίαν, καὶ
Χρυσίππου ἐπὶ ἀξίαν, φιλο-
σόφου δ' οὐδὲ θύραν πα-
ρήλθον. ποῦ γὰρ μοι μέτεσι
τούτου τοῦ περιφροῦστος;
οὐ σακροῦται μετὰ τῶν αὐ-
τῶν διαπολιτεῖν. οὐτῶν ζή-
σων. οὐ διοικῶν μετὰ.
ἐπινοεῖς τούτων ἕνα καὶ
ὄντα ἢ ἀνακλιθεῖν, ὅπ-
ταν δένα οὐ μέλλει βλέπειν,
οὐδὲ τῶν δένα; οὐδ' ἐν
Αθῶνας ἴσθμίου, ἢ ἐν Κο-
ρίνθῳ, ἀλλ' αὐτῶν τῶν ἐν
σοῦσι, ἢ ἐν Ἐκβατανίσι; ἢ
γὰρ ἔξισιν ὅταν θελήῃ ἐξελθεῖν τοῦ συμποσίου, καὶ μηκέτι
παύσειν,

Viden vt tragœdia oriatur, cū
res leues in stultos homines
inciderunt? Ah quando Athe-
nas & arcem iterum videbo?
Miser, non satis ea tibi sunt,
quæ quotidie vides? Potene
prestantius aliquid aut maius
sole, luna, stellis, terra uniuersa,
mari? Quod si rem vere in-
telligas, etiam vniuersitatis
gubernatorem circumfers, in
temetipso. Adhuc desideras
lapillos & rupem elegantem?
Quid facies, ipsum solem &
lunam relinquitur? Sedebis plo-
rans vt pueri? Quid ergo in
schola faciebas? Quid audie-
bas? Quid disciebas? Quid philo-
sophi nomen vsurpabas, cū
ea tibi vsurpare posses quæ ha-
bes? te introductiones quaidā
confecisse, te Chryssippi libros
legisse, philosophi autē ne ia-
nuam quidē præterisse. Nam
quid ea res ad me attinet, quæ
ad Socratem attinebat, qui ita
mortuus est? Ita vixit? Quæ
pertinebat ad Diogenem? Con-
gnouisti horum aliquem plo-
rante aut succensisse, quodi-
scum aut istam visurus non
esset? Quod Athenis aut Co-
rinthi non futurus esset: sed
fortasse Susi, aut Ecbatanis?
Nam cui licet abire de conui-
uio cum volet, & non amplius
quale sit rei cuiusque ingenium.

Indere, is nunquid adhuc se
manere docet? non autem tā
quam ludo interest, quoad eo
delectatur? Is scilicet exilium
perpetuum sustinebit, aut cō-
demnationem ad necem? Non
vis tandem, vt pueri, ablasta-
ris, & cibum capeffi, te solidō-
rem? Non deplorare mammas
desines, & nutriculas, aniles
nomenclaturas? At illis disce-
dens molestus ero. Tu eis mo-
lestus eris? Nequaquam vero
tu, sed eadem quæ tibi opi-
nio. Quid ergo facere potes?
Tute tuam abiecit: abiciet
& illæ suam, si sapient, ipsæ.
alioqui suapte culpa plora-
bunt. Homo iam tandem id
quod de successu, de libertate,
de animi magnitudine dici-
tur, in animum ieuoca.
Cruces tandem erige, tan-
quam seruitute liberatus. au-
de tandem sublatis ad Deum
oculis dicere: Tracta me post-
hac arbitratu tuo: eiusdem te-
cum sum animi: susque deque
fero: nihil recuso, quod tibi
videbitur: quo volēs ducito:
veste me qua volēs induito.
Vis me fungi magistratu? pri-
uatam agere vitam? manere?
exulare? pauperie conficta-
ri? opibus abundare? Ego te in
his rebus omnibus apud ho-
mines defendam: ostendam

παύσειν, ἐπὶ ἔτι ἀνθρώπων
μῶν, ἢ ἢ ὡς παιδῶν
περιφροῦς εἶναι καὶ ψυχα-
γωγῆται, ὅσοι γ' αὐτῶν
καταπονεύειν φουζῶν ἵνα φυ-
γῶν εἰς ὄπισθεν, ἢ τῶν ἐπι-
θουάτων καὶ ἐπιβληθῶν. ἢ θε-
λαίας ἢ ὡς τὰ παιδία διαπο-
λιτεῖν καὶ ἀνομιῶν καὶ ἀπειθείαν
τῶν ἀστέρων, περιφροῦς, μηδὲ
κλαίειν μηκέτι καὶ ἴσθμίου
γραῦν διακλιθεῖς; ἀλλ'
σκεῖναι ἀπειθασιεῖς;
ἀνιάσω, σὺ αὐτῶν ἀνιάσεις;
ἐδωκῶς. ἀλλ' ὁμοῦ καὶ σὲ, τὸ
δοῦμι. πῆ ἔν ἔχεις ποιήσαι,
ἔξελε. τὸ δ' ἐκείνων αὐτῶν
ποιῶσιν αὐτῶν ἐξελθῶν. εἰ δὲ
μὴ, οἰρωδῶσι δὲ αὐτῶν. ἀν-
θρώπου. τὸ λεγόμενον ἔτι διαπο-
λιτεῖν ἢ ὡς ὑπὲρ εὐργίας, ὑ-
πὲρ ἐλευθερίας, ὑπὲρ μερο-
λαψυρίας. ἀνὰ τῶν ποταμῶν
περιφροῦς ὡς ἀπηλακτῶν
δελείας. τί μνησθῶ ἀναστέ-
ψας ὡς τὸ θεὸν εἰπεῖν, ὅπ-
ρα μοι λοιπὸν εἰς δ' αὐτῶν
ἡλῆς ομογενῶν ὅτι ἴσως εἰ-
μὲ. εἰδὲν παρατρέψω τῶν
δοκῶν ὅτι θελῶς ἄρα, καὶ
θέλης ἐδῶντα ἀδελφῶν ἀρχῆν
με θέλεις, ἰδῶντα δέιν μένειν,
φουζῶν, πένεαδ, ὡς εἶπεν, ἰ-
γῶ σοὶ ὑπὲρ ἀπεινῶν τούτων
ὡς τὸς ἀνθρώπους διαπο-
λιτεῖν. δεικῶ τῶν ἐκθῶ-
σε φύσιν οἶα εἶναι. ἢ ἀλλ' ἐν
Non ita: sed potius in

βούδ κχιλίμ κχιτήρῳ, ἐμ-
 δέξω σὲ πάλυ μωμυλῶ μί-
 χρεῖς σε χρύβουσι. ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ
 τοῖς ἐν οἴκῳ παροικῶντο, ἢ
 αὐτῷ, ὁ ἄρῳθ δὲ, κχι ἔργῳ Ἡ-
 ρακλῆς. αὐτῷ, πῶς ἔστι παρ-
 χροῦσθαι πάλυ οἰκιδυλῶ, αὐτῷ
 θῆς ἔργῳ φίλως, ἀλλ' ἐδὲν φίλ-
 τερῳ ἔστι. Διὰ τῶν ἐπιπέδῳ-
 ἴθι διδῶς εἶναι ἡσῶς, ἔτι αὐτῷ
 κχι τῶν πῆσθῳ, αὐτῷ κχι
 κχι τῶν ἀδελφῶν κχι αὐτῶν.
 ἀλλ' ὅσα εἰ Ἡρακλῆς, κχι
 οὐ δὲ αὐτῶν κχι τῶν πάλυ
 ἀλλ' ὅσα κχι τῶν πάλυ, οὐδὲ
 Θεῶς, ἵνα πάλυ τῆς Ἀπι-
 κῆς κχι τῶν πάλυ, πάλυ τῶν κχι
 τῶν πάλυ, ἐπιπέδῳ ἐν τῆς Δι-
 νοῖας ἐκβαλεῖ αὐτῷ Περὶ τῶν
 πάλυ κχι Σκίρων, λυπῶν,
 φῶσθῳ, ἐπιπέδῳ, φῶσθῳ, ἐ-
 πιπέδῳ, φιλαργυρῶν,
 κχι κχι κχι, ἀκροῖα.
 ἔτι αὐτῷ ὅσα ἐστὶν ἄλλως ἐμ-
 βαλεῖν, εἰ μὴ αὐτῶς μόνον τὸν
 θεὸν ἀποπέπονται, αὐτῶν
 μόνον ἀποπέπονται, ὅτι
 αὐτῶν ἀποπέπονται κχι τῶν
 μόνον. αὐτῶν ὅσα ἐστὶν ἄλλως, οἰ-
 κιδυλῶ κχι τῶν ἀκροῖα τῶν
 πάλυ ἰκχι τῶν πάλυ. ἔτι κχι τῶν
 εἰ πάλυ ἀκροῖα, κχι κχι τῶν
 ἀκροῖα δὲ αὐτῶν. αὐτῶν ὅσα
 αὐτῶν κχι τῶν, εἰ μὴ ἐστὶν, ἀ-
 φῶς αὐτῶν κχι τῶν ὅσα ἐστὶν.

Πῶς ἐφαιρέσθῳ ἐπὶ
 αὐτῶν κχι ἐπὶ
 μέσῳ.

ΚΕΦ. 13

ventre bouis sedens, expecta
 materculam tuam dum te pa-
 seat. Hercules si domesticis
 suis assedisset, quos fuisset? Eu-
 rystheus, non Hercules. Age
 vero, terrarum orbem peragrando
 quot familiares, quot
 amicos parauit? Sed Deo ni-
 hil ei fuit antiquius: eaque
 de causa filius Iouis est credi-
 tus, ac fuit. Illi igitur obtem-
 perans circumibat vt iniuri-
 am & iniquitatem expurga-
 ret. At non es Hercules, nec
 aliena mala purgare potes? Ac
 ne Theseus quidem es, vt At-
 ticæ mala purges? Tua ipsius
 purgato: ex animo eiice loco
 Procrustis & Scironis, dolo-
 rem, timorem, cupiditatem,
 inuidiam, malevolentiam,
 auaritiam, mollitiem, in-
 temperantiam. Hæc vero alie-
 ter eiici non possunt, nisi ad
 solum respicias Deum, eique
 soli sis addictus, & illius
 mandatis initiatus. Sin quid
 aliud voles: gemens & plo-
 rans sequeris robustiorem,
 foris subinde quæritans pro-
 sperum successum, cum suc-
 cessum nunquam inuenire
 queas: & qui illic eum qua-
 ras, vbi non est, omisso eo
 loco in quo est.

Quomodo anticipationes singu-
 lis rebus sint accommo-
 danda.

CAP. XVII.

Quod

Q uod est primum philo-
 sophantis officium? Abii-
 cere arrogantiam. Nulla enim
 ratio est, cur ea quæ scire te pu-
 teres, discere incipias. Ac nos fa-
 cienda & non facienda, bona
 & mala, honesta & turpia, sur-
 sum accedendum, lingua ver-
 santes philosophos adimus:
 ob hæc laudamus; reprehendi-
 mus, accusamus, conqueri-
 mur, de studiis honestis & tur-
 pibus iudicamus & discepta-
 mus. Quæ vero de causa philo-
 sophos accedimus? Ob ea quæ
 nos ignorare putamus. Quæ
 autem illa sunt? Præceptio-
 nes. Nam quæ philosopho-
 quantur, ea discere volumus:
 alii, vt elegantia & acuta: al-
 lii, vt quæstum inde faciamus.
 Est igitur ridiculum putare,
 fore vt aliquis alia velit discere,
 alia discat, aut in iis
 proficiat quæ non discit. Et
 hac re vulgus decipitur, quæ
 & Theopompus rhetor: qui
 Platonem etiam accusat
 quod definire omnia volue-
 rit. Quid enim ait? Ne-
 mone nostrum ante te bo-
 num dixit, & iustum? aut
 non intelligentes, quid ho-
 rum quidque esset, citra
 significationem & inani-
 ter voces illas sonabamus?
 Quis vero istud tibi dicit
 Theopompe, nos cuiusque
 horum naturales notionēs

ΤΙ αὐτῶν ἐστὶν ἔργῳ ἔ-
 φιλοσοφῶντος; ἀποκα-
 λείν οἴσῳ. εἰ μὴ αὐτῶν ἡδ ἄ-
 λῆς εἰδέναι οἴσῳ, ταῦτα ἀ-
 ξιᾶσθαι μνηστῆναι. πάλυ ἔν-
 ποιητέα κχι οὐ ποιητέα, κχι
 ἀγαθὰ κχι κχι, κχι κχι αὐτῶν
 ἀγαθὰ πάλυ εἶναι κχι κχι
 λαλουῦτες ἐργῶντα αὐτῶν
 τῶν φιλοσοφῶν, ἐπὶ ταῦτοις
 ἐπινοοῦτες, ψέγοντες, ἐκ-
 κχι αὐτῶν, κχι αὐτῶν, κχι
 ἐπὶ ταῦτοις αὐτῶν κχι αὐτῶν
 ἀγαθῶν ἐπιπέδῳ τῶν Δι-
 λαμβάνοντες. ἵνα ὅσα ἐν-
 ος αὐτῶν ἀποπέπονται ὅτι φιλο-
 σοφῶν; ἔτι αὐτῶν εἰδέναι.
 τίνα δὲ ἐπὶ ταῦτοις; πάλυ
 θεορῆματα. ἀλλ' ἡ λαλοῦσθαι οἱ
 φιλόσοφοι, κχι τῶν θεορῆμα-
 τῶν κχι τῶν δεικνῶν. οἱ δὲ
 ἐν αὐτῶν αὐτῶν ἀποπέπονται.
 κχι αὐτῶν ἐν τῶν οἴσῳ, ὅτι
 ἀλλὰ μὴ ἢ κχι τῶν βέλῳ,
 ἀλλὰ ἢ κχι τῶν ἵσῳ. ἢ λαλοῦσθαι
 ὅτι αὐτῶν πάλυ ἐν οἴσῳ οὐ
 μνηστῆναι. τὸ δὲ ἐξαπατῶν
 τῶν πάλυ τῶν, ὅπου
 κχι Θεοπόμπου τῶν ῥήτορα.
 ὅπου κχι Πλάτωνι ἐκχι αὐτῶν
 ἐπὶ τῶν βουλεσθαι ἵκχι αὐτῶν
 ζῶσθαι. ἢ ἡδ ἡδ; ἢ οἴσῳ ἢ
 μὴ αὐτῶν αὐτῶν ἐκχι αὐτῶν
 ἢ δικαιοῦν, ἢ μὴ κχι αὐτῶν
 ἵκχι αὐτῶν ἢ ἐπὶ ταῦτοις ἐκχι
 αὐτῶν, ἀσῆμας κχι κχι αὐτῶν
 ἵκχι αὐτῶν ὅτι αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν, ὅτι αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν ἐκχι αὐτῶν τῶν

M 4

ὅστις θ' ἔλεῖς βρογτὸς καὶ ἀ-
 στροπὸς, καὶ γνώση ὅση γα-
 λῶν ἐστίν. οὐ τῷ ἡμέρονι-
 κῶ καὶ σὺ δ' ἄνα. αὐτὸ δ' ἄπαυξ
 ἠτήθειες εἰσῆς, ὅτι ὑστερον νι-
 κήσῃς, εἴπει πάλιν τὸ αὐτὸ
 ἴδι, οὐκ οὐτὰρ ποδ' ἔξεις κω-
 κῶς καὶ ἀσθενῶς, ὥστε μηδ'
 ἐφιστῶναι ὑστερον ὅτι ἀκρω-
 πταίνεις ἀλλὰ καὶ δασυλογίας
 ἀρετῆ ποιεῖν ὑπερ' ἑσθ' ἀλ-
 μωτ'. καὶ τότε βεβαιώ-
 σεις τὸ τοῦ Ησίοδου ὅτι ἀ-
 ληθές ἐστι.

αἶε δ' ἀμβολικρῶς αὐτῆς
 ἀτρεσι παλαιεῖ.

Πρὸς τὰς μέγας λόγους μόνον
 μαλακωμένοις τὰ τ'
 φιλοσόφων.

ΚΕΦ. 10.

ΟΚυβερδίων λόγους, ἀπὸ
 ποιούτων ἐν ἑνῶν ἀφορ-
 μῶν ἠρωτιδῶς φαίνεται, κρι-
 νῆς γὰρ ἑκείνης μέγας τοῖς ἀρεταῖς
 τὰ τοῖς ἀσθενῶς ἀδελφῶν, τῶν τὸ
 πᾶν περιηλυθὸς ἀληθῆς
 ἀνακρίτων εἶναι, καὶ τῶν ἀδύ-
 νάτων ἀδελφῶν μὴ ἀπελα-
 θεῖν, ἃ τῶν μὴ δυνάτων εἶναι
 ὁ ἔτ' ἐστὶν ἀληθές, ἔτ' ἔσται
 συνιστῶν τῶν μέγας πει-
 τῶν ὁ Διόδωρος, τῆ τῶν
 ἀσθενῶν δυνεῖν πηρωστικῶν
 συννευήσας πρὸς παρῶντων
 ἢ μὴ δύνεῖν εἶναι δυνατὸν, ὁ ἔτ'
 ἐστὶν ἀληθές, ἔτ' ἔσται λοιπὸν
 ὁ μὴ ἔς τῶν τῶν τῶν
 δυνεῖν, οὐκ ἐστὶ τῆ δ' δυνατὸν,

quot voles tonitrua & fulgu-
 ra affert: intelliges in prin-
 cipe animi parte serenitatem
 esse, & tranquillitatem. At si
 semel victus dixeris: Post vin-
 cam, deinde idem denuo, scito
 te tandem ita male habitu-
 rum, ita infirmum fore, ut
 postea ne in mentem qui-
 dem veniat, te peccare. Sed
 & defensionis rei afferre inci-
 pis, & Hesioidia sententia ver-
 ritatem confirmabis:

Differ opus, nunquam non com-
 flutabere damnis.

Adeqs qui verbo tenuis dumtaxat se pro philosophis gerunt.

CAP. XIV.

Dominantis rationis que-
 stiones ab huiusmodi
 occasionibus proficiuntur.
 Nam cum tribus his com-
 mune inter sese certamen sit,
 1. Omne præteritum necessa-
 rio verum esse. 2. Ei quod
 fieri nequeat, id quod fieri
 nequit non esse consequens,
 3. Non posse fieri id, quod ve-
 rum neque sit, neque futu-
 rum sit. Diodorus hac pugna
 animaduersa, priorum duo-
 rum probabilitate, ad posse
 bandum illud, Nihil posse
 fieri quod verum neque sit,
 neque futurum sit, vsus est.
 Restat ut alius hæc de duobus
 teneat, & posse aliquid fieri
 quod

quod verum neque sit, neque
 futurum sit: & ei quod fieri
 possit, non esse consequens
 id quod fieri nequeat. Non
 autem omne præteritum ne-
 cessario verum esse, quæ Cle-
 anthis & sectatorum eius
 sententia esse videtur, quibus
 copiose patrocinatur Anti-
 pater. Alius vero reliqua duo,
 posse fieri quod neque verum
 sit, neque futurum sit? & Om-
 ne præteritum necessario
 verum esse: & Ei quod fieri
 possit, esse consequens id quod
 fieri nequeat. Tria autem
 illa, quod ex æquo inter sese
 pugnant, nulla ratione tueri
 queas. Quod si quis me ro-
 get, quæ nam ex istis ipse tu-
 car? respondebo, me nescire:
 sed illud accepisse, Diodorum
 illa tenuisse, Panthædem ve-
 ro & Cleanthem cætera. Chry-
 sippum item alia. Tu vero
 inter se conferrem, & meum
 aliquod decretum facerem
 in hoc loco. Quapropter
 nihil a Grammatico differe-
 re. Quis fuit Hectoris pater?
 Priamus. Qui fratres? Alex-
 ander & Deiphobus. Quæ
 eorum mater? Hecuba. Histo-
 riam hanc accepi. A quo? Ab
 Homero: sed & Hællanicus

ὁ ἔτ' ἐστὶν ἀληθές, οὐτ' ἔσται,
 καὶ δυνατὸν ἀδυνατὸν ὅσο
 ἀληθῆς εἶ. ἔτ' ἂν ἢ περιηλυ-
 λυθὸς ἀληθῆς ἀνακρίτων ἐστὶ,
 καὶ τῶν οἱ ἀρετῆ Κλειάνθην
 φέρει δ' ἄλλοις, οἷς ἐπιπολυ
 σωτηρησεν Ἀντίπατρος. οἱ
 δὲ τ' ἄλλα δύο ὅτι δυνα-
 τὸν τ' ἐστὶν ὁ οὐτ' ἐστὶν ἀλη-
 θῆς, οὐτ' ἔσται, καὶ πᾶν παρ-
 εληλυθὸς ἀληθῆς ἀνακρί-
 των ἐστίν. δυνατὸν δ' ἀδύ-
 νατον ἀνακρίτει. τὰ τῶν δ'
 κείναι τηρήσει ἀμήχανον,
 ἀλλ' ὅτι κρινῶν εἶναι αὐτῶν
 μέγας. αὐτὸ οὐκ ἔς τις πύθη-
 ται, σὺ ἢ ποῖα αὐτῶν τηρεῖς,
 ἀπακρονοῦμαι πρὸς αὐτὸν, οὐκ
 εἶναι οἶδα. περιήληφα δ' ἑ-
 σθῆσαν τοῖς αὐτῶν, ὅτι Διόδω-
 ρος μὲν κείναι ἐτήρει, οἱ δὲ
 ἀρετῆ Πανθηδῶν οἰομαι καὶ
 Κλειάνθην τὰ ἄλλα, οἱ ἢ ἀρετῆ
 Χρυσίππων τὸ ἄλλα. σὺ οὐκ
 ἔς; εἰδὲ γέροντα πρὸς τῶν τῶν
 τῶν βασιμῶν τῶν ἐμαυτοῦ
 φαντασίαν, καὶ συγκεῖναι
 τὰ λέγόμενα, καὶ δὲ γὰρ ἔς
 ἐμαυτοῦ ποιησάμεν κατὰ
 τὸν τόπον. ἀλλ' ὅσο οὐδ' εἶναι
 ἀλλ' ἄλλοι τὸ γράμμα καὶ κατὰ
 ἔς καὶ ὁ τῶν ἑκταροῦ πατήρ;
 Πηλεμῶν. ἕντες ἀδελφοί;
 Ἀλέξανδρος καὶ Δειφωβός.
 μητὴρ δ' αὐτῶν ἔς; ἑσθῆ-
 βη. περιήληφα τῶν τῶν τῶν
 ἑσθῆσαν. παρὰ τῶν τῶν τῶν
 Ομήρου γράφει δὲ ἀρετῆ τῶν

αὐτῶν δοκῶ, καὶ Ἐλλάνικ-
 κῶ, καὶ εἰ πῶς αἰῶν ται-
 οδῶ. καὶ ἄλλοι τῶν κυρι-
 οῦντων τὶ ἄλλο ἔχω ἀνά-
 πτερον. ἀλλ' αὐτὸ κενὸς μὲν
 λισσε ἐπὶ συμποσίῳ κριτα-
 πηήσομαι τὸς παρῶντας,
 ἔξαρθε μὲν δὲ τοῦς γερρα-
 φῶτας, γέρραφες δὲ καὶ ἄρ-
 σπτα ὅτι γυμνασῶντες ἐν τῷ
 αἰσθητῶ καὶ δυνάτων. καὶ
 Κλεωνῆς δ' ἰδίᾳ γέρραφε
 καὶ τῶν Ἐ Αργέθιμος, γέρ-
 ραφες ἢ Ἐ Αντίπατρος ἢ μὲν-
 οῦ δ' ἐν τοῖς καὶ δυνά-
 τῶν, ἀλλὰ ἔστι ἰδίᾳ ἐν τοῖς
 καὶ τῶν κυριόωντων. σὺ
 ἀνέγνωκας τὴν συνῶξιν, οὐκ
 ἀνέγνωκας. ἀνέγνωδι. καὶ πῶς
 ἀφελήσεται; φλυαροῦτε-
 ρος ἔσται καὶ ἀκαμρότερος,
 ἢ νῦν ἔστι. σὺ γάρ πῃ ἄλλο
 αἰσθητῶν ἀνέγνωκας ποί-
 ον δόγμα πεποιήσας καὶ τὸν
 τόπον. ἀλλ' ἔρεῖς ἡμῖν Ἐλέ-
 νῳ καὶ Περύμῳ, καὶ τῶν τῆς
 Καλυψῶδος νῆσον, τίω οὐτε
 γλυκομύλων, οὐτ' ἔσπερμύλων.
 καὶ οὐδὲν μὲν οὐδὲν μέγας
 τῆς ἰσθμίας κροῦτεῖν, ἰδίᾳ δὲ
 δόγμα μὴδὲν πεποιήσας.
 ἐπὶ τῶν ἡθικῶν δὲ πύργου μὲν
 αὐτὸ πολλὸ μῦθον, ἢ ἐπὶ
 τῶντων. εἰπέ μοι καὶ ἀγαθῶν
 ἔκαστων. ἀκούε.

ἰλιόθεν με φέρον ἀνέμος Κι-
 κληνασι πέλασεν.
 Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἔστιν ἀ-
 γαθὰ, τὰ δὲ κακὰ, τὰ δὲ ἀ-

opinor iisdem de rebus scri-
 bit, & id genus alii. Ego quo-
 que de ratione Dominante
 quid aliud habeo sublimius?
 Verum ego conuiuias, cum
 vanissimus sum enumeran-
 dis scriptoribus attonitus
 reddo. Scripsit autem & Chy-
 sippus praeclare primo libro
 καὶ δυνάτων. Est & Clean-
 this peculiaris de iisdem re-
 bus sententia. Archedemus
 item atque Antipater scrip-
 sissit, neque solum καὶ δυνα-
 τῶν, sed etiam καὶ τῶν κυρι-
 οῦντων. Non legisti opus?
 Non legi. Lege. Et quem in-
 de fructum capiet? Nugati-
 or & importunior erit quam
 prius. Quid enim ealectione
 tu aliud consecutus es? Quod
 in eo loco decretum fecisti?
 Helenam quidem & Pria-
 mum & Calypsum insulam
 recensens, quæ neque fuit, ne-
 que futura est. Neque vero
 hic magna res est, historia
 contentum nullum propri-
 um decretum statuere. Sed
 in disputatione de moribus
 idem hoc multo magis nobis
 accidit, quam in illis. Dic
 mihi de rebus bonis & malis?
 Audi:

*Ventus ab Iliaco ad Ciconum
 me detulit aruo.*

Eorum quæ sunt, alia bo-
 na sunt, alia mala, alia his
 inter-

interiecta. Bona sunt virtutes,
 & his affinia quæ sunt. Mala,
 vitia, & vitiosa. Indifferentia,
 quæ his interiecta sunt: vt
 diuitiæ, vt sanitas, vt vita,
 mors, voluptas, dolor. Vnde
 scis? Hellenicus in historia
 Ægyptiorum refert. Quid
 enim interest, sic respondere:
 an vero Diogenem in doctri-
 na de moribus, aut Clean-
 them Chrysippumue citare?
 Nunquid ergo ea explorasti?
 Nunquid eorum tuum de-
 cretum fecisti? Ostende quo-
 modo consueueris in nauī
 exerceri. Memento diuisionis
 huius cum velum strepit,
 & tibi exclamanti aliquis ma-
 le feriatum dicit: Refer mihi,
 per Deos, ea quæ dudum
 differebas. Nunquid face-
 re naufragium, vitium est?
 num vitiosum? Non tu fu-
 stem in caput illi impinges?
 Quid nobis tecum rei est
 homo? Perimus; & tu lu-
 dum facis. Cum reus ad Cæ-
 sarem accerferis, memento
 diuisionis huius. Si quis
 ingresso tibi ac pallenti di-
 xerit, Quid tremis homo?
 Quæ tua res agitur? Nun-
 quid intus Cæsar virtutem
 & vitium ingredientibus
 largitur? Quid & tu meis
 malis insultas? Tamen phi-
 losophe, dic mihi, quid tre-
 mis? Nonne mortis aut car-

ἀφροσύνης. ἀγαθὰ μὲν ἐν αἰ-
 ῶνι τῶν καὶ τῶν μετῴρωντων αἰ-
 τῶν κριταῶν δὲ κριταῶν, καὶ τῶν
 μετῴρωντων κριταῶν. ἀφρο-
 σύνης δὲ, τῶν μετῴρωντων τῶντων,
 πολῶντων, ὑγίαια, ζωὴ, γά-
 νατος, ἡδονή, πόσις. πόσις
 οἰδῶς; Ἐλλάνικος λέγει ἐν τοῖς
 ἀνέγνωκας. πῶς δὲ ἀφρο-
 σύνης εἰπεῖν, ἢ ὅτι Διογένης
 ἐν τῇ ἡθικῇ, ἢ Χρυσίππου,
 ἢ Κλεωνῆς. βεδοασίνας
 οὐκ ἐκ τῶν, καὶ δόγμα
 σαρῶν πεποιήσας; δεικνυ-
 πως εἰσῶντες ἐν τοῖς ἡθικῶν.
 ζεσθαι, μέμνησαι ταύτης
 τῆς ἀφροσύνης, ὅτι καὶ ἡθ-
 σῆ ἡθικῶν, ἔκαστος ἀνέγνωκας
 πῶς καὶ ἀφροσύνης πεποιήσας
 εἶπη, λέγε μοι τοῖς θεοῖς οἷα
 περὶ τῶν ἐλθῶν, καὶ τὸ κακῶν
 ἐστὶ τὸ ναυαγήσας; καὶ τὸ κα-
 κῶν μετῴρωντων; σὺ ἀφροσύνης
 εἰσῶντες αὐτῶν; τὸ ἡμῖν καὶ
 σὺ ἀφροσύνης; ἀφροσύνης καὶ
 σὺ θείων παύσεις. αὐτὸ δὲ σε
 Καίσαρ μετῴρωντων κατ-
 ηροσῶ μὲν, μέμνησαι τῆς
 διαφροσύνης. αὐτὸς σὺ εἰσῶν-
 τῶν καὶ ἀφροσύνης ἀφροσύνης καὶ
 τῆς ἀφροσύνης ἀφροσύνης. καὶ
 σὺ εἰσῶντες ὁ λόγος; καὶ τὸ ἔστω ὁ
 Καίσαρ ἀφροσύνης καὶ κακῶν
 τοῖς εἰσῶντων ἀφροσύνης διδῶσι; πῶς
 μοι ἐμπαύσεις καὶ σὺ ἀφροσύνης
 ἐμπαύσεις κακῶν. ἀφροσύνης
 εἰπέ μοι, πῶς ἀφροσύνης; καὶ τὸ
 κακῶν ἐστὶ τὸ κινδυνολογῶντων.

λαύθηρος, ἀργύρας, ἀ-
 διαμνηστικῶς, εἰς τὸν θεὸν
 ἀφορώντας, ἐν παντὶ μικρῶ
 καὶ μεγάλῳ. ὑμεῖς δὲ βούλου
 μνηστῶν καὶ μελετήσαν-
 τες πάρεστε. διὰ τὸ ἔν ἐκ αὐτῶ
 τε τὸ ἔργον; εἰ ἔ μείεις ἔχρατε
 τ' ἐπιβολῶν οἶαν δέει, κάρω
 πῶς τῆ ἐπιβολῆ καὶ παρρη-
 σιαστικῶν οἶαν δέει. ἢ τὸ λοιπὸν
 ἐστίν; οἶαν ἰδῶ τέκτονι, οἶαν
 ἕλη παρρησι παρρησιδῶν, ἐκ-
 δέξωμαι τὸ ἔργον. καὶ οὐχὶ δέ
 ἔστιν ὁ τέκτων ἐστὶ, μὴ ἕλη
 ἐστὶ. ἢ ἡμῖν λείπει; ὅσο ἐστὶ δι-
 θυμῶν τὸ πρῶτον; διδω-
 κτὸν. ἔκ ἐστίν ἐν ἐφ' ἡμῖν; μέ-
 γρον μὲν ἐν ἑ ἀλλὰ ἐν πᾶντων,
 οὐτὲ πολλοῦτος ἐστίν ἐφ' ἡμῖν,
 οὐδ' ὑπίστα, οὐτὲ δέξω, ἔπε
 ἀλλὰ ἢ ἀπὸ τῶ, πᾶν ὄρ-
 θῆ ἡσὶς φαντασιῶν. τὸ ὑπο
 ἀκαλύπτου φύσι μόνον, τ' ἔτο
 ἐνεμεπόδιον. Διὰ τὸ ἔν ὅσο
 αὐτῶν, ἢ παρ' ὑμῶς, ἢ παρ'
 ἑφ' ἑλὼ φύσιν τοῦ πρῶτον
 πτος, αὐτὸ τὸ πρῶτον ἐν-
 θεγμῶν, καὶ μόνον ἐφ' ἡμῖν.
 λοιπὸν ἐν ἡ παρ' ἐμέ ἐστίν, ἢ
 παρ' ὑμῶς, ἢ ὅσο ἀληθῆς
 ἔργον, παρ' ἀμφοτέρων. ἢ οὐ
 θέλετε, δεξέσθε μὲν ποτε ἑ-
 αὐτῶ ἐπιβολῶ καὶ μίξιν
 ἐνταῦθα, καὶ μέγρον καὶ ἀφῶ-
 μῶν, δεξέσθε μὲν, μόνον πρῶ-
 σατέ μοι, ἔ ἴψωθε.

huc afferre, quæ præterierunt omittamus, incipiamus.
 Tanrum mihi credite, & videbitis.

Ad Epi-

liberi sint, quibus prospere
 feliciterque succedant omnia,
 qui in magnis æque ac par-
 uis rebus omnibus Deum
 intueantur. Vos vero ad-
 fistis, ut hæc discatis & exerce-
 atis. Cur ergo opus non ab-
 soluitis? si & vos id propo-
 situm habetis quod oportet,
 & ego præter propositum,
 apparatus etiam quo est o-
 pus? Quid adhuc deest? Cum
 fabrum video, cum materia
 in promptu est, exspecto opus.
 Et hic ergo, si faber est, si
 materia suppetit, quid nobis
 deest? Res doceri non po-
 test? Imo potest. Non est au-
 tem in potestate nostra? Imo
 vnum hoc & cæteris rebus o-
 mnibus. Neque opes in no-
 stra potestate sunt, neque
 sanitas, neque gloria, nec ali-
 ud denique quicquam, præ-
 ter rectum visorum vsum.
 Vnum hoc natura est eiuf-
 modi, ut nec prohiberi nec
 impediri possit. Cur ergo non
 succedit? Obstat ne rei an
 vestrum vitium? Res ipsa fa-
 cultatem habet, solaque penes
 nos est. Restat igitur ut cul-
 pa vel mea sit, vel vestra: aut
 quod verius est, amorum.
 Quid ergo vultis? Incipia-
 mus tandem tale propositum

Ad Epicureos & Aca-
 demicos.

CAP. XX.

Πρὸς Ἐπικουρείους καὶ Ἀκα-
 δημαίους.

ΚΕΦ. κ.

EA quæ sana & euidentia
 sunt, ii etiam qui contra
 dicunt, necessario adhibent:
 & hoc maximo fere argu-
 mento probari queat, esse
 aliquid evidens, quo ad-
 uersarium etiam id neces-
 sario adhibere constat. Ve-
 luti si quis neget, aliquid
 vniuersæ esse verum: is uti-
 que contrarium asserere de-
 bebbit, nihil esse vniuersæ
 verum. Mancipium ne hoc
 quidem? Quid enim id est
 aliud, quam si dicas: Siquid
 vniuersum est, falsum est.
 Rursum, si quis progressus
 dicat, scito nihil sciri posse,
 sed omnia esse obscura
 & perplexa: aut alius sibi
 fidem haberi iubeat, ut
 fructum inde capias. Nihil
 homini esse credendum. Aut
 alius: Heus homo, disce
 a me, nihil disci posse.
 Ego tibi hoc dico, teque do-
 cebo, si voles. Age quid in-
 ter hos & illos interest, qui
 se Academicos profitentur?
 O homines, assentimini
 quod nemo assentiat: cre-
 dite nobis, quod nemo cui-
 quam quicquam credat. Sic
 & Epicurus cum natura con-
 situtam societatem homi-

Τὸς ὑγιᾶσι καὶ ἀναρῶσι
 ἐξ ἀνάγκης ἔ αὐ π-
 λήροντες ἀσφαλεῶνται. καὶ
 ἔδδὸν τούτο μίξιν αὐ τῶ
 ποιήσαστο πικρῆσον ἔ ἐν-
 ἀρῆς π εἶνευ, τὸ ἐπὶ ἀν-
 ἀσφαλεῶς, καὶ τὸ ἐν τῶ ἀν-
 ἡ συρρηθῆσθε αὐτῶ. εἶον εἰ
 ἢς ἀν πλῆθει τῶ εἶνευ π ἡ-
 θολικῶν ἀληθῆς, δηλοῦσι
 τῶ ἐναντίων ἀπὸ φρεσίν, ἔπε
 ἀφείλει ποιήσασθε, ἔδδὸν ἐστὶ
 ἡθολικῶν ἀληθῆς ἀναρῶσι π-
 ἔδδὸν τούτο. ἢ γὰρ ἀλλο ἐστὶ
 ἔδδὸν, ἢ οἶον εἰ π ἐστὶ ἡθολι-
 κῶν, ἔδδὸν ἐστὶ. πάλιν αὐ τῶ
 παρελθὼν λέγει, γίνωσκῶ ὅτι
 ἔδδὸν ἐστὶ γνώσθ. ἀλλὰ ἔ πᾶν-
 ἔ αὐτῶ ἀναρῶ, ἢ ἀλλο ὅτι
 πῆσασθ μοι καὶ ἀφελήθη-
 σθ ἔδδὸν δέει ἀνθρώπων πῆσθ-
 εἶν. ἢ πάλιν ἀλλως μὲν πᾶ
 ἐμὸν ἀνθρώπου, ὅτι ἔδδὸν ἐν-
 δέχεται μὲν εἶν. ἐγὼ σοι λέ-
 γω ἔδδὸν, καὶ δὲ δέξω σε ἐὰν
 θέλῃς. τίνι οὐ τούτων ἀφ-
 φέρουσιν οὗτοι; ἢ νῆς πῆ τῶ
 Ἀκαδημαίους αὐτῶς λα-
 ρόντες ὡ ἀνθρώπου, συρρη-
 τήθεσθε ὅτι οὐδέτις συρ-
 κῶσι δέεται πῆσασθ ἡ-
 μῖν ὅτι οὐδέτις πῆσθ οὐ-
 δένι. οὐτῶ καὶ Ἐπικουροῦ,
 ὅταν ἀναρῶν θέλῃ τῶ
 φυσικῶ κριανίαν ἀνθρώ-

πως αὐτὸς ἀλλήλους, αὐτὰ
 τὰ ἀνομιήματα συγχρησται.
 ἢ γὰρ λέγεις; μὴ ἐξαπειτᾶ-
 σθε ἀνθρώποι, μὴδὲ πωρο-
 γασθε, μὴδὲ Διχαπίστετε,
 σκοπέει φυσικὴ κρινανία ἔτις
 διαμυθί; αὐτὸς ἀλλήλους, πι-
 στύσαστέ μοι. οἱ δὲ πᾶσι τῶν
 λέγοντες, ἐξαπειτᾶσιν ὑμᾶς,
 καὶ πωρολογίζονται. ἢ ἐν
 τοῖς μέλεσι; ἀφες ἡμᾶς ἐξα-
 πειτῆσθαι; μὴ τι χεῖρον ἀπ-
 αλλᾶξεις; αὐτὸ πάντες οἱ ἄλ-
 λαι περὶ τῶν ὅτι φυσικὴ ἐ-
 σιν ἡρεῖν κρινανία αὐτὸς ἀλ-
 λήλους, καὶ τούτων δὲ πᾶν-
 τὶ τῶν φύλασσειν, καὶ
 πάλυ κρείσσειν καὶ ἀσφαλῆστε-
 ρον. ἀνθρώποι ἔτι ὑπερὶ ἡμῶν
 φρονιτίεις; ἢ δι' ἡμᾶς ἀ-
 γροναίεις; ἢ λυχνον ἀπίεις;
 ἢ ἐπανίστασαι; ἢ τηλικαῦ-
 τε βιβλία συγγραφεῖς; μὴ
 τις ἡμῶν ἐξαπειτᾶσθαι ἢ ἀπει-
 θεῖν ὡς ἐπιμελουμένων ἀν-
 θρώπων; ἢ μὴ ἕως ἄλ-
 λων οὐσίαν ὑπολάβῃ τοῦ
 ἀρχαίου, ἢ ἡδονῆς. εἰ γὰρ
 οὐκ οὐκ αὐτῶν ἔχει, βαλῶν
 κρητὸν δὲ, καὶ τὰ τοῦ σαύ-
 λην ποιῆσαι ἢ ἄξιον ἐ-
 κείνας σευτῶν. ἔδοξε καὶ
 πίνε καὶ σπουσιαζε, καὶ
 ἀφ᾽ οὐδὲ, καὶ ῥέγκαι. ἢ δὲ
 τοῖς μέλεσι, πᾶς οἱ ἄλλοι
 ὑπολήφονται ἀπὸ τούτων;
 πᾶσι τῶν ἡμῶν, ἢ ἐχ' ὑμῶν;
 ἢ γὰρ σοὶ καὶ ἡμῖν; τῶν γὰρ
 ἀπὸ τούτων σοὶ μέλει ὅτι πωρ-

num inter ipsos tollere cona-
 tur, id ipsum quod tollit ad-
 hibet. Quid enim ait? Noli-
 te decipi homines, nolite fe-
 duci. Nolite in fraudem illi-
 ci. Non est ratione praedi-
 tis animantibus natura vlla
 inter se societas, mihi credi-
 te. Qui vero aliud dicunt, vos
 decipiunt, & in fraudem illi-
 ciunt. Quid vero id tua refert?
 Sine decipi nos. Quid tu de-
 trimenti capis, si nos caeteri
 omnes persuasum habeamus,
 naturalem inter nos societa-
 tem constitutam, eamque om-
 nibus modis esse conser-
 uandam, idque esse multo
 & melius & tutius. Quid
 tu homo de nobis sollicitus
 es? Quid propter nos vigi-
 las? Quid lucernam accen-
 dis? Quid surgis? Quid tot
 libros conscribis? Ne quis
 vestrum decipiatur de Diis,
 quasi ij curent res mortali-
 um: aut, ne quis aliam boni
 naturam esse putet, nisi vo-
 luptatem. Nam si ita res se
 habet, in lectulo tuo quie-
 scito, & vermiculi vitam de-
 gito, qua te dignum iudicasti;
 ede, bibe, lude cum mulieri-
 bus, ventrem leua, stertere.
 Quid vero ad reatiner, quid
 istis de rebus alij sentiant?
 Rectene, an secus? Quid e-
 nim nobis tecum rei est?
 Num tu oues eo curas, quod se-

patium

patiuntur a nobis tonderi,
 mulgeri, ac denique iuga-
 lari? An non optabile vo-
 bis esset, homines a Stoicis
 delinitos & veluti magicis
 carminibus consopitos dor-
 mitare, seque praeberē tibi
 & tui similibus tonden-
 dos & mulgendos? Nam
 haec quidem apud gregales
 tuos dicenda erant, nec cae-
 landa illos: sed potius effi-
 ciendum, vt ante alios om-
 nnes crederent, natura nos
 sociabiles esse: continentiam
 esse bonam, vt tibi om-
 nia conseruarentur. An
 vero societas haec erga alios
 seruanda est, erga alios non
 seruanda? Erga quos ergo
 seruanda est? Nunquid erga
 eos qui vicissim eam ser-
 uant, an eos qui negligunt?
 Qui vero eam magis ne-
 gligunt quam vos, qui ista
 docetis? Quid ergo erat
 quod eum e somnis excita-
 ret, & ad ea quae scripsit,
 scribenda impelleret? Quid
 vero aliud, nisi rerum hu-
 manarum potentissima na-
 tura, inuitum & gemen-
 tem, in suam voluntatem
 eum pertrahens? Quia e-
 nim tibi probatur, N V L-
 L A M E S S E S O C I E T A T-
 E M: ista scribit, & aliis
 relinquit, & vigilaro pro-
 pterea, & ipse re ipsa tua

ἔχει ἡμῖν αὐτὰ κρησθῆναι
 καὶ ἀμελχθῆναι, καὶ το τε-
 λαυτῶν κρησθῆναι ἡμῶν.
 οὐχ ὅτι ἀνομιῶν ἔτι, εἰ δὲ
 ναὶ οἱ ἀνθρώποι κρησθῆναι
 θέντες καὶ ἐπαιεθῆντες ὑπὸ
 τῶν ζωικῶν δόκονταί, καὶ
 παρέχον τοῖς καὶ ἔτις ὁμοί-
 οῖς κρησθῆναι καὶ ἀμελ-
 χθῆναι ἑαυτούς; αὐτὸς
 γὰρ τοῦ σωτηριουρίου ἐ-
 δεῖσε ταῦτα λέγειν, οὐχ ὅτι
 αὐτὸς ἐκείνους δόκονταί, ἀλλ'
 πολὺ μάλιστα αἰετῶν αὐτῶν
 πάντων ἀνομιῶν, ὅτι φύ-
 σει κρινανία γρηναίαν, ὅτι
 ἀρχαῖον ἢ ἐκρησθῆναι, ἵνα σοὶ
 πάντες πηρήσται, ἢ αὐτὸς π-
 νας μὲν δὲι φυλάσσειν ταύ-
 τῶν τῶν κρινανίων, αὐτὸς π-
 νας δὲ; αὐτὸς ἵνας οὐκ δὲι
 τηρεῖν, αὐτὸς τοῦ ἀπειτη-
 ρηθῆναι, ἢ αὐτὸς τοῦ πωρο-
 βαπτικῶς αὐτῶν ἔργων. καὶ
 ἵνες παροβαπτικῶς αὐ-
 τῆς ἔργων ὑμῶν τῶν ταύτων
 διειληφῶτων; ἢ οὐκ ἔτι τὸ ἐ-
 γείρον αὐτῶν ἐν τῶν ὑπνῶν,
 καὶ ἀνομιῶν γρηναῖον ἀ-
 γραφεῖ; ἢ γὰρ ἄλλο, ἢ τὸ
 πάντων τῶν ἐν ἀνθρώ-
 πῳ ἰσχυρότατον ἢ φύσις
 ἐκρησθῆναι ἐπὶ τὸ ἀπῆς βοῦ-
 λημο, ἀκροντα καὶ γενοντα.
 ὅτι γὰρ δοκεῖ σοὶ ταῦτα τὰ
 ἀκρινανητα, γρηναῖον αὐτῶν,
 καὶ ἄλλοις δόκοντα. καὶ ὁ
 γρηναῖον δὲ αὐτῶν. καὶ αὐ-
 τὸς ἔργων κρησθῆναι ἡμῶν

τῶν σου τοῖς ὀφειλόμενοις. εἶπε
 Ὁρῶμεν μὲν κατὰ Ἑλληνῶν
 ἔλαυνον ῥυθμὸν φωνῆν ὡς τῶν
 ἄπικτων ἐξήγειρεῖται. τὸ τὸν
 αἶμα ἐκλασπῶν τεραυ αἶμα Ἑλλη-
 νικός καὶ Πόνιαν ἐξήγειρεν
 καὶ δὲ δόξαι, καὶ ὅσα εἶναι ἡ-
 ρεμεῖς; ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἐξ-
 ἄρῃα κείναι τὰ αὐτῶν κηρῶν,
 ἄσπερ ἱσὺς Ἐλλήδους ἢ μανία
 καὶ ὁ αἶμα; οὕτως ἰχθυῶν ἰα
 καὶ αὐτὴν τὸν ἔσται ἡ φύσις ἢ
 αὐτῶν πίνῃ. πῶς ἦδ' ἀνώγει
 ἀμπελοῦ μὴ ἀμπελικῶς κί-
 νηθῆται, ἀλλ' ἐλαϊκῶς; ἢ ἐ-
 λαϊκῶ πάλιν μὴ ἐλαϊκῶς, ἀλλ'
 ἀμπελικῶς; ἀμύχανον, ἀ-
 μύχανον. οὐ τῶν αὐτῶν οὐδ'
 αὐτῶν, οἷον τε πικρῶν τε
 ἀπολαύσαι ἴσως κινήσεις ἴσως ἀ-
 ἠρωπικῶς. καὶ οἱ ἀποκρησ-
 τῆροι, ἴσως γὰρ ἀποκρηστικῶς ἴσως
 τῶν ἀνθρώπων ἀποκρηστικῶς
 οὐ δυνάμει. οὕτω καὶ Ἐ-
 πίκουρος, τὰ μὲν ἀνδρῶς
 πάντ' ἀπεισφάτο, καὶ τὰ
 αἰσθητῶν καὶ πολλὰ καὶ
 φίλα. ἴσως δ' ἀποκρηστικῶς ἴσως
 ἀνθρωπικῶς οὐκ ἀπεισφάτο,
 ἢ ἦδ' ἀνώγει, ἢ μὲν ἀλλοῖον ἢ οἱ
 ἀφελαιστωροῖ. Ἀποκρηστικῶς
 καὶ ἴσως αἰσθητικῶς ἴσως αὐτῶν
 ἀποκρηστικῶς ἢ ἀποκρηστικῶς
 ἀνώγει, καὶ ἴσως τῶν κα-
 λίστων πικρῶν ἐστω ἀπὸ κήτες.
 ἴσως ἢ αὐτῶν, λαβῶν ἴσως πα-
 ρα τῆς φύσεως μέτρα καὶ κη-
 νοίας εἰς ἐπίγνωσιν ἢ ἀλη-
 θείας, ἢ ἀποκρηστικῶς

decreta accusatio. Ergo O-
 restem a Furiis agitatedum,
 somno excussum esse dice-
 mus: istum vero, a sævio-
 ribus Furiis & Diris e som-
 no excitatum, & quiete
 excussum esse non dicemus,
 quæ cum sua mala, velu-
 ti Gallos furor, aut eb-
 brios vinum, enuntiare coe-
 gerunt? Adeo fortis & in-
 uicta res est natura huma-
 na. Qui enim vitis non
 more vitis moueri potest,
 sed more oleæ? aut olea
 non vt olea, sed vt vitis?
 Nulla ratione hoc fieri, nul-
 la cogitatione comprehen-
 di potest. Ergo fieri non
 potest, vt homo profusus
 motum humanum amittat:
 cum iis etiam, quibus vi-
 cilia amputantur, virilis ta-
 men alacritas amputari non
 possit. Sic Epicurus etiam o-
 mnia quæ sunt viri, quæ pa-
 trisfamilias, quæ ciuis, quæ
 amici, amputauit: sed ala-
 critatem humanam non am-
 putauit. Neque enim po-
 tuit: non magis quam so-
 cordes Academicis sensus fu-
 cos abicere aut excæcare
 possunt, quamuis id ma-
 xime studuerint. Quæ est
 ista infelicitas, cum a na-
 tura mensuras & regulas
 cognoscendæ veritatis acce-
 peris, te non dare operam
 vt adicias

vt adicias atque adiungas ca-
 que desunt? imo vero contra-
 ri quid vel illic ad cognitione
 veritatis facit, in eo te elabo-
 rare, vt id auferas & perdas?
 Quid ais philosophæ? De pie-
 tate & sanctitate quidnam tibi
 videatur? Si voles, ostendam
 res esse bonas? Vtique osten-
 dito, vt nostri ciues ad cultum
 numinis conuertantur, & ma-
 ximam rerum neglectum
 abiciant. Habes ergo proba-
 tiones? Habeo: & ego gra-
 tiam tibi habeo. Quando er-
 go ista valde tibi placent, su-
 me contraria: Deos neque ef-
 fe: neque si sint, curare homi-
 nes: neque vllam nobis socie-
 tatem cum illis intercedere:
 sed pietatem istam & sancti-
 tatem, vulgo hominum cele-
 bratam, commentum esse in-
 solētium hominum & sophi-
 starum, atque adeo legum la-
 torum ad terrendos & coer-
 cendos iniurios. Recte philo-
 sophæ, iuisti nostros ciues,
 adolescentiam vniuersam ad
 iterum diuinarum contem-
 tum iam reuocasti. Quid er-
 go? Non ista tibi placent? Ac-
 cipe nunc, iustitiam nihil esse.
 Verecundiam esse stultitiam:
 patrem nihil esse, filium ni-
 hil esse. Euge philosophæ,
 perge, persuade ista adole-
 scentibus, vt plures habea-
 mus qui idem & sentiant &

ἱσὺς ἀποκρηστικῶς καὶ ἀποκρη-
 στικῶς καὶ τὰ λείπονται: ἀλλ'
 καὶ τῶν ἀνθρώπων, εἰ πικρῶν
 αἰσθητικῶν τῆς ἀληθείας,
 ἐξαρῶν πειράττων, καὶ ἀποκρη-
 λῦεν. τί λέγεις φιλόσοφος;
 τὸ εὐσεβῆς καὶ τὸ ἴσον, ποῦ-
 ον; τί σοι φρονιότης; αἶμα γὰρ ἴσως
 καὶ ἀποκρηστικῶς, ὅτι ἀποκρηστικῶς
 καὶ ἀποκρηστικῶς, ἢ οἱ πα-
 λῆται ἡμῶν ἐπισημαίνοντες
 ἡμῶς τὸ θεῖον καὶ πᾶσι
 ταῖς ποτε ῥυθμῶν τῆς ἀποκρη-
 τῆς μετρίως. ἴσως ἔν τῶν κα-
 λίστων καὶ ἴσως ἴσως ἴσως
 ἀποκρηστικῶς; ἴσως, καὶ ἴσως ἴσως
 ἀποκρηστικῶς, ἐπεὶ εἰν ταῦτά σοι λίαν
 ἀρεσκῆς λαβεῖν τὰ ἀνθρώπων ὅ-
 τι θεοῖς ἔστ' εἶσιν, εἶπε καὶ εἶ-
 σιν, ὅσα ἐπισημαίνονται ἀνθρώ-
 πων, εἰδὲ ἡμῶν π ἡμῶν ἐπ
 ἀποκρηστικῶς αὐτοῦς, τίτ' εὐσεβῆς
 τῆς καὶ ἴσως παρὰ τοῖς πολ-
 λῶς ἀνθρώπων λαλῶμε-
 νον, κατενέφθου καὶ ἐπὶ ἀλλο-
 γῶν ἀνθρώπων καὶ ἴσως ἴσως
 ἴσως, ἢ νῆ δὲ ἀποκρηστικῶν, εἰς
 φρόνη καὶ ἐπίγνωσιν τῶν ἀδελ-
 κῶν τῶν. οὐ φιλόσοφος ἀφελῆ-
 στος ἡμῶν τῆς πολιτείας, ἀνε-
 κήσω τῶς νέας ἀπαιτήσεις ἢ δὲ
 ἀποκρηστικῶς ἀποκρηστικῶς ἴσως
 ἴσως; ἴσως ἀρεσκῆς σοι ταῦτα
 λαβεῖν ἴσως ἴσως ἴσως ἴσως
 εἰδὲν ἐπὶ πῶς ἢ εἰδὲν ἴσως
 πατέρα nihil esse, filium ni-
 hil esse. Euge philosophæ,
 perge, persuade ista adole-
 scentibus, vt plures habea-
 mus qui idem & sentiant &

ἢ οὐκ ἔχουσιν, ἢ παρὰ τὴν ἐξουσίαν, ἢ πῶς παύσονται αὐτῶν. καὶ αὐτὸν οἶμα ἐφιστάνειν ἄξιον σωεργῶς, μή ποτε καὶ αὐτὸς εἰς εἰμωδίονων, ἵνα φαντασίαν ἔχω περὶ ἐμαυτῶν, πῶς ἐμαυτῶν ἔξωμαι, μή καὶ αὐτὸς ὡς φρονίμω, μή καὶ αὐτὸς ὡς ἐγκρατεῖ, μή καὶ αὐτὸς λέγω ποτε ταῦτα. ὅτι εἰς τὸ ἐπίον πεπαιδωμένος, ἔχω δὲ εἰς συναισθησιν, τὸν μηδὲν εἰδῶτα ὅτι ἔδεν οἶδα. ἔρχομαι πρὸς τὸν διδάσκαλον, ὡς ἐπὶ τῆς χρηστέου. πείθεσθαι παρεσκευασμένος. ἢ καὶ αὐτὸς κούριξος μετὰς εἰς τὴν σχολῆν εἰσέρχομαι, μόνον τὴν ἰσοπέδιον μαθησόμενος, ἔτι βέλεια νοήσων ἢ πρὸς τὸν ἐκόντων, αὐτὸς ἔτι τύχη, καὶ ἄλλοις ἐξηγησόμενος, αὐτῶν περὶ οἴκῳ Δαίπε πύκτευκας τῶν δαλαρίων, τὴν οἰκίαν ἀνάστατον πεποιήκας, τοὺς γείτονας στυγερώτατος, καὶ ἔρχομαι καὶ ἀσπλάγῃ ποιήσας ὡς σφόδρος; καὶ κατὰ μέρος κλένεις πῶς ἐξηγησάμενος τὴν λέξιν; πῶς ἢ ποτ' ἐφληνάρηται τὸ ἐπελθόντων μοι; φθάνων ἐλήλυθας, περὶ πεινωμένος, ὅτι σοι ἐξ οἴκου φέρεται ἔδεν. καὶ κατὰ μέρος λέγομενων τῶν λόγων, αὐτὸς ἔδεν ἄλλο εὐθυμώμενος, ἢ πῶς ὁ πατήρ σου πρὸς σε, ἢ πῶς ὁ ἀδελφός; καὶ λέγουσιν οἱ κατὰ αὐ-

aut non habeant: vel quare habeant, & quomodo liberari eo possint: operæpretium fuerit in seipsum crebro inquirere: Nunquid & ipse sum ex illorum numero? Quid de meipso sentio? Quomodo me ipsum tracto? Nunquid ut sapientem? Nunquid ut continentem? Nunquid & ipse dico aliquando talia? Sumne ad ingruentem casum ferendam eruditus? An sentio quod sentiendum est nihil scienti, me nihil scire? Num magistrum conuenio tantquam oraculum, obtemperare paratus: an vero & ipse mucro nares oppletus scholam ingredior, historiam tantum cogniturus, & libellos pridem nō intellectos, intellecturus? aut etiam fortassis aliis enarraturus? Homo domi cum seruulo concertasti, domum euertisti, vicinos perturbasti: & me conuenis ornato sapientis, sedensque iudicas quo pacto vocabulum aliquid exposuerim? Quomodo ea quæ in buccam venerunt, effutuerim? Inuidus accessisti, deiectoque animo, quod domo nihil allarū tibi sit, & inter differendū affides: ipse aliud nihil cogitas, nisi quomodo patet ergate sit affectus, aut quomodo frater? Ista dicūt illi homines

mines de me: Nunc me putant progredi, ac dicunt, iste reuertetur omnifcius. Vellem equidem edoctus omnia discedere: sed multo labore est opus, neque quisquā quicquā mittit: & Nicopoli balnea putida sūt, & domi & hic male se res habet. Et quenquam negant in schola fieri meliōre? Quis uero uenit in scholam? Quis tantquam curandus? Quis ut opinionones suas, & decreta repurgari finat? Quis ut intelligat, quibus rebus egeat? Quid ergo miramini, vos quæ in scholam afferitis, ea referre domū? Nū ut decreta uestra vel abiecturi, vel correcturi, vel cōmutaturi aduenitis? Nullo certe modo. Illud ergo spectate potius, an id propter quod adestis, uobis contingat? De præceptis garrire uultis. Quid ergo? Nonne loquaciores euaditis? Nonne materiam quandam ostentationis istæ præceptiunculae uobis subministrant? Nonne ratiocinationes, quæ inuerti queūt, dissoluitis? nonne Mentientis propositiones? nonne hypotheticos syllogismos tractatis? Quid ergo indignamini, si ea accipitis propter quæ adestis? Recte sane. Sed si filius meus aut frater mortuus, aut si mihi mors appetenda, aut si cruciatus tollerandi fuerint, quid ista

θρονοὶ πρὸς ἐμοῦ, νεῦ οἴονται με πρὸς πῶν, καὶ λέγουσιν ὅτι ἔξει οὐκ εἰνός πῶν ἐιδώς. ἢ θρονοὶ πῶς ποτε πῶν. ἔτι μὲν ἐπελθεῖν. ἀλλὰ πολλὰ πόνος χρεία, καὶ ἔδεν εἰς ἔδεν πύμασι. καὶ εἰς Νικοπόλει. ἔτι μὲν λέγει τὰ βάλανεία, ἔτι οὐκ ἔχω κῶς, καὶ λέγουσιν, ἔδεν εἰς ἐφελῆται οὐκ ἔχω ἔξ. τίς γὰρ ἔρχεται εἰς σχολῆν; ἢ γὰρ ὡς θεοπροσησόμενος; τίς ὡς παρέξων αὐτῶν τῶν δόγμασι οὐκ ἔχω ἰσοπέδιον στυγερώτατον πῶν δόγμασι; τί ἐν θανάτῳ, εἰ δὲ φέρεται εἰς τὴν σχολῆν, αὐτῶν ταῦτα δόξα φέρετε πῶν; ὡς γὰρ δόξα φέρεται, ἢ ἐπανορθωσάντες, ἢ ἀπὸ αὐτῶν ληψόμενοι, ἔρχεσθε; ποτὲν; ἔδεν ἐγγύς. οὐκ εἰς ἔρχεσθε μῶλον, εἰ ἐφ' ὃ ἔρχεσθε, τῶν ἡμῶν γίνονται. ἔτι λέτε λαλεῖν πρὸς τῶν θεωρημάτων. ἢ ἐν, ἢ φλυαρότερον γίνεσθε; οὐκ ἔτι παρέχεις πῶν ἡμῶν ἡμῶν, πῶς τὸ ἐπὶ εἰκνοσθαι τῶν θεωρημάτων; συκοφαντοῦς εὐαλύεσθε μετὰ πῶν. οὐκ εἰς φροδοσῶν τε ψῶδοσθαι λήμματα, ἢ ἡμῶν; ἢ ἐν ἐπ' ἀσσανακτεῖτε, εἰ ἐφ' ὃ πάρετε, ταῦτα λαμβάνετε; καὶ ἀλλ' οὐκ δόξα φέρεται τὸ πῶν, ἢ ὁ ἀδελφός, ἢ ἐμὲ δόξα φέρεται, ἢ ὁ ἀδελφός, ἢ ἐμὲ δόξα φέρεται, ἢ ὁ ἀδελφός, ἢ ἐμὲ δόξα φέρεται.

ἔρωται ὠφελήσῃ; μὴ γὰρ
 ἐπὶ τῷ ἡλίῳ; μὴ γὰρ τὸ ἐπι-
 ἐνεκεν μοι; παρῶν ὄνησιν; μὴ
 γὰρ ἀλλοτρίῳ ποτε λύχρον ἡ-
 ψος, ἢ ἠρρύπνησας, ἢ εἰς τὸν
 ἀδελφίαν ἐξελθὼν, ἢ ἑταί-
 ραλὸς ποτε σιωπῆ φωνήσι-
 σίαν ἰνὰ αὐτὸν συλλογισμῶν,
 καὶ τὰ αὐτῶν κρινῆ ἔφωδῶν.
 Κατεπέποτε; εἶτα λέγατε
 ἄχρηστα τὰ θεωρήματα; ἴσως
 τοῖς ἔχῃ ὡς δεῖ χρυσίδιους.
 τὰ γὰρ χρυσίδια σου ἄχρηστα
 τοῖς ὅτε δεῖ καὶ ὡς δεῖ ἐγ-
 χρυσίδιους, τὰ μολύβδα ἢ
 οἷ σου ἄχρηστα, οἱ ἀλλήτε-
 ρου ἄχρηστοί. ἀλλὰ ἴσως ἄ-
 χρηστοί, ἴσως περὶ χρυσοῦς
 αὐτὸς πυνθάνη νῦν, χρυσοῦ-
 μοί εἰσιν οἱ συλλογισμοί; ἐρω-
 τοῖ ὅτι χρυσοῦς. καὶ ἄν ἡλῆς,
 δοποδείξω πῶς. ἐμὲ ἔν ἡ ὠ-
 φελήσασιν; ἀγγήωπε, μὴ γὰρ
 ἐπύθην εἰ σοὶ χρυσοῦς, ἀλ-
 λά χρυσοῦς. πυνθάνη με καὶ
 ὁ δυσεντερικός, εἰ χρυσοῦς
 ὄξω. ἐρω, ὅτι χρυσοῦς. ἐ-
 μοί ἐν χρυσοῦς; ἐρω, ἔ. Ζή-
 τησον παρῶν σκελετῶν σου
 πρὸ ῥέμας, τὰ ἰλκύνθηρα ἀπ-
 ουλωθῶν καὶ ὑμεῖς ἀν-
 θρῶς, τὰ ἔλκη παρῶν θε-
 ρμῶν εἶτε, τὰ ῥέμας ἐπι-
 στήσαστε, ἢ ῥεμῆσαστε τῇ ἀφ-
 νοίᾳ, ἀπερὶ σιωπῶν αὐτῶν
 εὐεργετοῦ εἰς τὴν ὀφθαλμῶν, καὶ
 ἡνώσεσθε εἰς τὴν ὀφθαλμῶν
 ἔχει.

me iuuabunt? Nunquid ergo
 propterea veniebas? Nunquid
 huius rei causa mihi affides?
 Nunquid ob hoc vnquam lu-
 cernam accendisti, aut lucu-
 brasti? Num deambulandi
 causa progressus vnquam
 syllogismi loco visum aliquod
 tuum proposuisti tractan-
 dum? Et tamen dicitis, inu-
 utilia esse præcepta. Quibus?
 Iis qui illa non recte adhibent.
 Nam colyria non inutilia
 sunt iis, qui cum opus est, oc-
 culos, & quemadmodum de-
 cer, inungunt. Malagmata
 non inutilia sunt, halteres
 non sunt inutilis: sed aliis in-
 utiles, aliis vtilis. Si me nunc
 roges, an vtilis sint ratiocina-
 tiones? Respondebo, esse vtilis:
 ac, si voles, ostendā quomodo.
 Me igitur quid iuuabunt? Ho-
 mo: num rogasti, tibi ne essent
 vtilis? Age in genere me ro-
 get etiam dysentericus, sitne
 acetum vtile? dicam esse v-
 tile. Mihi ergo est vtile? Ne-
 gabo. Cura in primis, vt
 fluxus tuus sistatur, & exul-
 cerata viscera consolidentur.
 Et vos viri vlcera in primis
 curate, fluxiones sistite, ani-
 mis quiescite, mentem tran-
 quillam in scholam afferet:
 tum intelligetis, quid virium
 habeat oratio.

De

De amicitia.
 CAP. XXII.

Περὶ φιλίας.
 ΚΕΦ. κβ.

Quibus quisque rebus stu-
 det, eas, vti par est, amat.
 Nunquid ergo malis rebus
 student homines? Nequa-
 quam. An vero ea curant,
 quæ ad ipsos nihil attinent?
 Ne hæc quidem: Reliquum
 igitur est, eos bonis tantum
 rebus intentos esse, & pro-
 inde illas etiam amare. Qui
 ergo bonarum rerum gnar-
 us est, is eas amare etiam
 nouerit. Qui vero bona ma-
 lis discernere nequieuerit, &
 neutra ab vtrisque: quo pacto
 iste amare queat? Solius er-
 go sapientis est amare. Quo-
 modo istud? inquit. nam ego
 quamuis incipiens, tamen fi-
 lium meum diligo. Equidem
 principio miror, quomodo
 confessus sis, te insipientem
 esse? Quid enim tibi deest?
 Non sensu vteris? Non visa
 discernis? Non victu vteris
 ad valetudinem tuam ac-
 commodato? non cultu? non
 domo? Cur ergo insipientem
 esse te fateris? Nimirum,
 quia te sæpenumero vi-
 sa percellunt ac perturbant,
 eorumque probabilitas te
 vincit. Nunc hæc bona cen-
 ses, deinde eadem mala,
 post neutra: denique mœres,

Περὶ τῶν ἐκαστοῦ
 φιλεῖ τῶν καλῶν ἕνεκα
 μὴ πᾶσι τὰ καλὰ ἕνεκα
 ἀγαθῶν οἱ ἀνθρώποι; ἐλά-
 μως, ἀλλὰ μὴ πᾶσι τὰ κα-
 λὰ ἕνεκα αὐτοῦ; ἐδὲ ἀπὸ
 ταῦτα. ἰσολογισμῶν ἵδιων,
 ἀπὸ μόνων τὰ ἀγαθὰ ἕνεκα
 ἀγαθῶν αὐτοῦ. εἰ δὲ ἕνεκα
 ἀγαθῶν, ἔφιλῆν ταῦτα. ὅ-
 τισ ἐν ἀγαθῶν ἐπιτήριον ἔ-
 σιν, ἕτος αὐτὸ φιλῆν εἰδείη.
 ὁ δὲ μὴ δυνάμιον ἀγα-
 θῶν τὰ ἀγαθὰ διὰ τῶν
 καλῶν, καὶ τὰ ἐδέτερον ἀπὸ
 ἀμφοτέρων, πῶς αὐτὸ ἐπὶ ἕτος
 φιλεῖν δύναται; ἔφρονη-
 μου τίνων ἐπὶ μόνων, τὸ φι-
 λῆν καὶ πῶς φησὶν. ἐγὼ γὰρ ἀ-
 φραν ἄν, ὅμως φιλοῦμαι τὸ
 παιδίον. ἡμεῖς μὲν καὶ
 τοὺς θεοὺς, πῶς ἔτι παρῶν
 ἀμολόγησας ἀφρανα εἶνα
 σκαυτῶν. τί γὰρ σοὶ λείπει; ἔ-
 φη ἡ ἀπόδειξις; ἔφρασεως
 ἀφρανεῖς; ἢ προφῶς παρῶν
 φέρη τὸ ἐπιτήριον τῶν σκα-
 υτῶν; ἔσκέπῃ; σὺ οἰκησῶν
 πύθην ἔν ὀφθαλμοῖς ἀφραν
 εἶνα; ὅτι νῆ δὲ ἀποδοτικῶς ἔ-
 ξίσταται ὑπὸ τῶν φρασεῶν,
 καὶ ἀφρασεῖς, καὶ ἡ τῶν σκα-
 υτῶν ἀφρασεῖς αὐτῶν, καὶ ποτὲ μὲν
 ταῦτα ἀφρασεῖς ἀποδοτικῶς,
 εἶτα ἀφρασεῖς ἀφρασεῖς, ἕτερον
 εἰ ἐδέτερον καὶ ὅλων λυπῆ.

Φοβῆ, Φθονεῖς, Ὑπερηφανία, με-
 τωδία. Διὰ ταῦτα ὁ μολο-
 γεῖς ἄφρων εἶναι; ἢ ἡ φι-
 λειν ἢ μεταβάλλει; ἀλλὰ
 πάλαι μὲν, καὶ ἡδονῶν, καὶ
 ἀπολαύσεως αὐτῶν τὰ πρῶτα, κα-
 τὰ ποτὲ μὲν ἀγαθῶν ὑπο-
 λαμβάνεις εἶναι, ποτὲ ἢ κακῶν.
 εὐθρόπως ἢ τὰς αὐτὰς ἢ
 καὶ ποτὲ μὲν ἀγαθούς, ποτὲ
 ἢ κακούς, καὶ ποτὲ μὲν οἰ-
 κτιρῶν αὐτοῖς; καὶ ποτὲ μὲν ἐ-
 παινέεις, ποτὲ ἢ ψέγεις; καὶ,
 καὶ ταῦτα πάρα. τί εἶναι; ὁ
 ἐξ ἡμετέριος ἀφῆ πνος, ὁ
 καὶ σοὶ φίλος εἶναι αὐτῶν; ἢ
 πᾶν. ἢ δὲ μετὰ πᾶν εἰλό-
 γητος αὐτῶν εἶναι ἄνους αὐ-
 τῶν; ἢ οἱ ἄνους. ὁ ἢ νῦν λοιδο-
 ρῶν μὲν πᾶν, ὑπερῶν ἢ ἡμῶν.
 μισῶν; ἢ δὲ ἄλλο, τί ἀνικνω-
 εῖαι ἢ δὲ ποτὲ εἰδὲς σέμνοντα
 καὶ παρῶν ἄλλοις,
 ἐν εἰπῆς ἢ δὲν φιλικῶτερον;
 ἀλλὰ ὅταν ἴδῃς τί ἐστὶ φιλία,
 βάλει κρέας εἰς μέσον, καὶ ἴσως
 σῆ. βάλει καὶ σῆ ἢ παίδιον ἢ
 μέσον ἀγαθόν, καὶ γνώσῃ
 πῶς σὲ τὸ παίδιον παρῶν
 κατὰ ἄξια ἡλεῖ, καὶ σὺ τὸ
 παίδιον ἄλλοις ἀποθῶναι. εἶ-
 παὶ σὺ πάλιν οἷον ἐξέτη
 ψυγῆ τέκνον, πάλαι ἐμφέ-
 ρει. βάλει κρεατὶδον καμ-
 ψόν, καὶ αὐτὸ ὁ γέρον φιλεῖ,
 κἀκεῖνος ὁ νέος. αὐτὸ ἢ δεξά-
 ρον, αὐτὸ ἢ κινδυνώσασα δέη,
 ἐρεῖς ἢ φωνῶν ἢ ἢ ἢ ἢ

times, inuides, perturbanis,
 mutaris. Ob hæc infipientem
 esse te agnoscis? In amore au-
 tem nonne mutaris? Non
 opes & voluptates, &c., vt vno
 verbo absoluum, res ipsas mo-
 do bonas esse censēs, modo
 malas? Nonne homines eodē
 alias bonos, alias malos? Non
 nunc illis faues, nunc ab eis
 alienaris? modo laudas, modo
 vituperas? Profecto hæc mihi
 eueniunt. Quid vero vide-
 tur? Isne, quem sua de ali-
 quo fefellit opinio, illum a-
 mare? Non vtique. Aut is qui
 non constanter aliquem com-
 plexus est, illi bene velle? Neis
 quidem. Qui vero eundem
 modo cōiuitiis incescit, modo
 admiratur? Ne hic quidem.
 Quid ergo? Catellos non a-
 liquādo vidisti abblandientes
 inuicem, & inter se colluden-
 tes, vt dicas; nihil illis esse
 amantius? Sed vt videas quis
 iste sit amor, carnem illis ob-
 iicito: cognosces. Pono in-
 ter te & puerū, agellum: co-
 gnosces, puerū te quamprimū
 velle sepultum: te vero pueri
 mortem optatum esse. Dic-
 ces: Hei mi, qualem filium
 educaui? Pridem me effert.
 Producbellam puellam. Eam
 & senex adamat, & ille ado-
 lescens. Si gloriola proposita
 sit, si periclitandum sit: eaf-
 dem voces edes, quas Ad-
 metti

meti pater:

*Lux est tibi iucunda? patri
 non putas?*

*Videre lucem vis? paren-
 tem non putas?*

Nonne putas illi suum fi-
 lium, dum paruus esset, fu-
 isse carum? Non anxium fuif-
 se, cum febricitaret? non sæ-
 pe dixisse, Vtinam ego po-
 tius febrī laborarem? Post-
 ea cum ad rem ventum est,
 vide quid dicat. Eteocles
 & Polynices nonne eadem
 matre, eodemque patre na-
 ti erant? Non vna educati?
 non coniuncti? non compo-
 rant? non vna dormie-
 rant sæpe? non inter se deo-
 sculati erant? Adeo vt du-
 bio procul, si quis eos vi-
 disse, portenta philosopho-
 rum quæ de amicitia disse-
 runt, derisisset. Tamen cum
 imperium tanquam caro in
 medium incidisset, vide quid
 dicat? Vbi tandem stabis
 pro turribus? Quid me in-
 terrogas? Ibo contra hunc,
 eum occisurus, idque mihi
 cordi est: & consimilia vo-
 ta faciunt. Omnino caute
 ne decipiamini. Nullum
 animal alteri ita conciliatum
 est, vt suæ vtilitati, cui quic-
 quid obflare videtur, siue
 frater sit, siue pater, siue
 filius, siue amafius, siue
 amator: odit, auerfatur,

μή τις πατρός? Χαίρεις ὄραν
 φῶς, πατέρου δὲ ἢ χαίρην δε-
 κείς; Οἰλεῖς βλεῖσκειν φῶς,
 πατέρου δὲ ἢ ἡλεῖν δουκείς;
 οἶε, ὅτι σκίεος ὄρα ἐφίλη τὸ
 ἴδιον παιδίον, ὅτε μαιρῶν ἦν;
 ἢ δὲ πύρεσσοντος αὐτῆς ἡρω-
 νία, ἢ δὲ ἔλεγε ποιδάκις, ὅτι
 ὄφραλον ἐγὼ μαιρῶν ἐπίρεσ-
 σον; εἶπα παρῶν ἢ πρῶτα
 γματῶν, καὶ ἐγχαίρων τῶν,
 ὄρα οἷας φωνῶν ἀφῆσαι. ὁ
 Ετεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐκ
 ἡσῶν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς,
 καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρὸς; ἐκ ἡ-
 σῶν συντετραμμένοι, συμ-
 βεβιωκῆτες, συμπεπρωκῆ-
 τες, συγκοιμηκῆτες πολ-
 λάκις, ἀλλήλους κρεατῶν πε-
 ληκῆτες; ὡς εἶπες οἶμα ἐ-
 δὲν αὐτοῦς, κρεατῶν αὐ-
 τῶν φιλοσόφων, ἐφ' οἷς ἀφῆ
 φιλίας παρῶν δολορῶν.
 ἀλλὰ ἐμπροσθὴς εἰς τὸ μέσον
 ἀπὸ κρέως τῆς τυραννίδος,
 ὄρα οἷα λίγασαι. πῶς ποτε σῆ-
 ση ἀπὸ πύργων; ὡς πῆ μὲν ἐρω-
 τῶς; τῶν δὲ ἀνιούσων ἢ
 κτενῶν σε κἀμὲ ἢ δὲ ἔρω-
 ἔχει. καὶ ἀγνοῦται ἀγῶν τι-
 ἀσθῆ. καὶ ἄλλοι γὰρ μὴ ἐξ α-
 πατῶν εἶναι, πᾶν ζῶον εἶναι ἢ
 τῶν ἀνιούσων, ὡς τῶν ἰδίῶν
 συμφέροντι. ὁ, πᾶν ἐν αὐτῶν
 τῶν φαίνονται αὐτῶν ἐμπο-
 διζῆν, αὐτὸ ἀδελφός ἢ τῶ-
 τῶ, αὐτὸ πατήρ, αὐτὸ τέ-
 κνον, αὐτὸ ἐρώμενος, αὐτὸ ἢ
 ἐρῶν, μισοῖ, ἀφῆ ἀλλοτῶν,

καταράσσει. ἔδεν γὰρ ἔτα φι-
λῆν πίφουκεν, ὡς τὸ αὐτὸ
συμφέρον τὸ τοῦ πατρὸς, καὶ
ἀδελφῶς, καὶ συγγενῆς, καὶ
παιτρῆς, καὶ θεός. ὕπαι ἐν εἰς
ἔτο ἐμπροδίζεν ἡμῖν οἱ θεοὶ
δοκῶσι, κακείνας λοιδορεῖ-
μεν, καὶ τὰ ἰδρύμεναι τὰ αὐ-
τῶν κατὰσφραγίμ, καὶ τοὺς
ναοὺς ἐμπροσφραγίμ. ὡσπερ
Ἀλέξανδρος ἐκέλευσεν ἐμ-
πεσηθῆναι τὰ Ἀσοληπέαια,
δοποιοῦντῶν ἔξερμενίμ.
Διὰ τὸ αὐτὸν ἐν τῶν τῶν πῆς
ἑν τὸ συμφέρον, καὶ τὸ ὅσιον,
καὶ τὸ καλὸν, καὶ πατριδία,
καὶ γονεῖς καὶ φίλους, σώζε-
ται ταῦτα πάντοι. αὐτὸ δὲ ἀλ-
λαχθεῖ μὲν τὸ συμφέρον, ἀλ-
λαχθεῖ δὲ τοὺς φίλους, καὶ τὴν
πατριδία, καὶ τοὺς συγγενεῖς,
καὶ αὐτὸ τὸ δίκαιον, οἴχεται
ταῦτα πάντοι, κατὰσφραγί-
μεναι ὑπὸ τῆς συμφέροντῶν.
ὅπου γὰρ αὐτὸ ἐγὼ, καὶ τὸ ἐ-
μὸν, οὐκ εἰ ἀόγκη ῥέπειν τὸ
ζῶον. εἰ ἐν σαρκὶ, οὐκ εἰ, τὸ κυ-
ρεῖον εἶναι. εἰ ἐν σφραγί-
σει, οὐκ εἶναι εἶναι. εἰ ἐν τοῖς
ὄμοις, οὐκ εἶναι. εἰ τὸν ἴσω ἐ-
κεῖ εἰμὶ ἐγὼ, ὅπου ἢ σφραγί-
ρησις, ἔτα μόνως ἐ φίλτῶ
ἴσομυ οἱτῶ δὲ, ἐ ἡδὲ καὶ
πατῆρ. ἔτο γὰρ μοι σωοί-
σι, τηρεῖν τὸν πῆσον, τὸν ἀ-
δήμονα, τὸν ἀνεκλήθον, τὸν
ἐφικτηθῶν, καὶ σωεργηθηθῶν,
φουλάσσειν ἐπὶ χεῖρας. αὐ-
τὸ δὲ ἀλλοτρίω μὲν ἴμεναι τὸν

execratur. Ita enim natura
 comparatum est, ut nihil per-
 inde amet, atque utilitatem
 suam: hæc pater, hæc frater est,
 & cognatus, & patria, & Deus.
 Tum certe quidem, cum ob-
 stare nobis videntur dij, ipsis
 quoque maledicimus, eorum-
 que statuas evertimus, & sa-
 cella incendimus: quemad-
 modum Alexander Æsculapij
 fana cremari iussit, amasio suo
 mortuo. Quapropter si quis
 eodem conferat utilitatem &
 sanctitatem & honestatem &
 patriam & parêtes & amicos:
 salua sunt hæc omnia. Sin ali-
 bi utilitatem, alibi amicos, pa-
 triam, cognatos, & ipsam ad-
 eo iustitiam collocarit: inter-
 eunt hæc omnia, præpon-
 derante utilitate. Vbi enim
 Ego, & Meum est: eo inclina-
 re necesse est animal. Si in
 carne: illic esse principatum:
 si in consilio, illud esse: si
 in rebus externis, illud esse,
 quod ponderis plus habeat.
 Si ergo illic ego sum, v-
 bi est consilium & volun-
 tas: ea sola ratione & a-
 micus ero qualem esse o-
 portet, & filius, & pater.
 Hoc enim mihi expediet,
 fidem, verecundiam, aqua-
 nimitatem, abstinentiam,
 beneficentiam, omne of-
 ficiam erga omnes vt
 conferuem. Sin alibi me
 collocaro,

collocaro, alibi honestum:
 ibi vero inualefcit Epicuri
 ratio, quæ honestum aut ni-
 hileffe, aut ab opinionibus
 pendere asseuerat. Ista igno-
 rantia in causa fuit, cur
 Athenienses & Lacedæmo-
 ni inter sese diffiderent, &
 Thebani cum vtrisque, &
 Magnus rex cum Græcia, &
 Macedones cum vtrisque, &
 nunc Romani cum Getis:
 atque olim etiam res ad Tro-
 iam propter hæc gestæ sunt.
 Alexander Menelai hospes
 fuit: quos si quis blandiri in-
 ter sese vidisset, fidem, ne-
 ganti eos amicos esse, non
 habuisset. Verum proiecta
 est in medium particula,
 elegans muliercula, deque
 ea bellum ortum. Nunc et-
 iam, cum vides caros fra-
 tres concordare inter sese,
 noli statim pronuntiare
 quicquam de illorum ami-
 citia: ne si iurent quidem,
 ac fieri posse negent, vt dif-
 cessio fiat inter ipsos. Viti-
 osi hominis animus in-
 constans est, iudicii expers,
 alias aliis visis vincitur. Ve-
 rum tu noli ea expendere,
 quæ cæteri: An iisdem nati
 sint parentibus, vnaque e-
 ducati, & sub eodem præ-
 ducago, sed illud tantum
 intueri, vbi suas utilitates
 collocent, externis ne inre-

ἴω, ἀλλοτρίω δὲ τὸ καλὸν,
ἔτασ ἰσχυρῶς γίνονται ὁ ἑπι-
κέρει λόγῶν, ἐπιφροσύνην δὲ
μηδὲν εἶναι τὸ καλὸν, ἢ ἄλλο
τὸ ἐνδοξον. Διὰ ταῦτα τὴν
ἀθροισμ, καὶ Ἀθηναίων καὶ Λα-
κεδαμονίων διεφείροντο, καὶ
Θηβαίων παρὸς ἀμφοτέρων,
καὶ μέγας βασιλεὺς παρὸς τὴν
Εὐρώπην, καὶ Μακεδόνες παρὸς
ἀμφοτέρους, καὶ νῦν Ῥωμαῖοι
παρὸς Γέτας. καὶ ἔτι παρῶν
παρὸς ἐν ἰλίῳ Διὸς ταῦτα ἐγένη-
το. ὁ Ἀλέξανδρος δὲ Μενε-
λάου ξένῶν ἐστὶν καὶ οἱ ἄλλοι
αὐτῶν εἶδε φιλοφροσυνίμους
ἀλλήλους, ἠπίσησεν αὐτῶν
λέγοντι, σὸν εἶναι φίλος αὐ-
τῶν. ἀλλ' ἐβλήθη εἰς τὸ μέσον
μερλίδιον, καμψὸν γυναικί-
ερον, καὶ παρὸς ἀλλοτρίων,
καὶ νῦν ὅταν ἴδῃς φίλους,
ἀδελφῶς, ὁμογενεῖν δοκῶντας,
μη αὐτὸν γινεῖν ἄλλοτρίων
τῆς φιλίας ἐπὶ αὐτῶν, μη δὲ
αὐτὸν μὲν ὄντων, μη δὲ αὐτῶν
νάττας ἐχθρὸν λέξωσιν ἀπηλλά-
θην ἀλλήλων. σὸν εἶσι πῆσον
βουφάλου ἡγεμονίον, ἀβέ-
βαιὸν εἶναι, ἀκρεστον, ἀλλοτρί-
ῶν ἀλλοτρίων φωνητικῶν νι-
κώμερον. ἀλλ' ἐξέτασον μὲν
ταῦτα ἢ οἱ ἄλλοι, εἰ ἐν
τῶν αὐτῶν γονεῶν, καὶ ὁ-
μοῦ ἀναστραφέντες, καὶ
ὑπὸ τῶν αὐτῶν παιδαγω-
γῶν, ἀλλ' οὐκ εἶναι μόνον,
ποῦ τὸ συμφέρον αὐτοῖς
πίθεται, ποῦ τῶν ἐκτῶν.

ἢ ὡς ἀγαθός. ἂν οὖτος, μὴ
 εἴπης φίλους, οὐ μάλιστα ἢ
 πιστὸς, ἢ θεοδαίους, ἢ ἑυφύ-
 λους, ἢ ἐλευθέρους. ἀλλὰ
 μὴ δ' ἀνθρώπους, εἰ νοῦ
 ἔχῃς. οὐ γὰρ ἀνθρωπικὸν δό-
 μὸς ἐστὶ, τὸ ποιῶν δύναιεν
 ἀλλήλους, καὶ λοιδορεῖσθαι,
 καὶ τρεῖς ἐρημίας καὶ βλαμ-
 βασίειν, ἢ τὸ ἀγροφῆς, ὡς τὰ
 ἄρη, καὶ ὡς τὸς δικαστηρίοις
 ἀποδείκνυσθαι τὰ ληστῶν. οὐ-
 δ' ἂν τὸ ἀκαχεῖς καὶ μοιχὸς
 καὶ φθορῆς ἀπεργάζομενον.
 οὐδ' ὅσ' ἂν ἀλλο τῶν μηδὲ οὐ-
 σιν ἀνθρώποι κατ' ἀλλήλων,
 ἀτ' ἐν καὶ μένον ἑσθ'το δόγμα,
 τὸ ἐν τοῖς ἀποσταλέτοις ἡγε-
 δαίαι ἐσθ'ος καὶ τὰ ἐσωτῶν.
 ἀλλ' ἀκαχεῖς ὅτι τοῖς ἀλη-
 θεῖαις οὗτοι εἰ ἀνθρώποι οὐκ
 μένον εἰσιν τὰ ἀγαθόν, ἄ-
 ποου καὶ ἀρετῆς, ὅπου χρεῖ-
 σται ἀρετῆς φαντασιῶν, μὴ
 π πολυπραγμονήσεως, μὴ
 εἰ ἦτος καὶ πατήρῃ, μὴτ' εἰ
 εἰ ἀδελφοί, μὴτ' εἰ πολλῶ
 χρεῖνον συμπαινησῆτες ἐ-
 τειχίησι. ἀλλὰ μένον αὐ-
 τὸ τοῦτο γινὸς, ἡμερῶν
 ἀποφαινοῦ, ὅτι φίλοι ἀσ-
 περ ὅτι πιστοί, ὅτι δικαιοί.
 ποδ' γὰρ ἀκαχεῖ φίλια, ἢ
 ὅπου πῆσις, ὅπου ἀδελφός,
 ὅπου δόσις τοῦ καλοῦ; τῶν
 δ' ἀλλων οὐδεὶς. ἀλλὰ
 τὴν ἑσθ' ἑσθ' με πιστόν
 χρεῖνον καὶ ἐσθ' ἐφίλει με; π-
 ἦεν οἰδίας ἀδελφῶν, εἰ

bus, an in voluntate? Si in ex-
 ternis, ne dicas eos amicos,
 non magis quam fidos, aut
 constantes aut fidentes, aut
 liberos: imo ne homines qui-
 dem, si sapis. Neque enim hu-
 manum decretum est, quod
 causam præbet mordendi in-
 uicem, & conuitiandi, & fo-
 litudines aut forum tanquam
 montem occupandi, & in
 iudiciis ea designandi, vt la-
 tronum receptacula esse vide-
 antur. Neque id quod incon-
 tinentes, & mæchos, & cor-
 ruptores efficit, aut ad alia
 delicta, quibus hominum
 consociatio violatur, impel-
 lit, ob vnicum & solum hoc
 decretum, quod se suaqueiis
 in rebus collocant, quæ penes
 ipsos non sunt. Si audieris il-
 los homines vere ibi duntaxat
 statuere bonum, vbi libera vo-
 luntas est, vbi rectus vsus vi-
 forum: ne sis porro sollicitus,
 sit ne filius an pater, an frater,
 neque an diuturna fuerit illo-
 rum consuetudo & societas:
 sed hoc vno cognito, audaçter
 pronuntia, amicos esse: quem-
 admodum esse fidos, esse ius-
 tos pronuntias. Nam vbi
 alias est amicitia, nisi vbi fides,
 vbi verecundia, vbi communi-
 catio honesti: alterius vero rei
 nullius? At cum tanto tem-
 pore me coleret, non amabat?
 Vnde scis mancipium, an
 ita te

ita te coluerit, quemadmo-
 dum calceos suos spongia
 tergit, vt iumentum suum
 curat? Vnde scis, an te, cum
 vasculi vsum præbere desic-
 ris, ita sit abiccturus, vt con-
 fractam tabellam? At vxor
 mea est, tantoque tempore
 vna viximus. Quantum vero
 Eriphyle cum Amphiarao, &
 liberorum mater multorum?
 Verum monile intercessit.
 Quid autem est monile? De-
 cretum huiusmodi de re-
 bus: hoc fuit immane illud,
 hoc amicitiam diremit: hoc
 vxorem esse vxorem, ma-
 trem esse matrem non finit.
 Vestrum etiam quisquis vel
 ipse amicus alicuius esse, vel
 alterius amicitiam ambire
 fludet: is decreta hæc exci-
 dat, hæc oderit, hæc expel-
 lat ex animo suo. Sic pri-
 mum ipse sibi ipsi non ma-
 ledicet, non repugnabit,
 non mutabit consilium, non
 seipsum excruciat. Deinde,
 cuius alteri plane idem
 erit, si sit ipsius similis: Dis-
 similem vero tolerabit, lenis
 erit erga eum, mansuetus, fa-
 cilis ad ignoscendum, vt igno-
 ranti, vt maximis in rebus er-
 ranti. Nemini erit molestus,
 cum Platonicum illud fati-
 sciat: Omnem animum veri-
 tate inuitum priuari. Alioqui

ἔτα τὴν ἐρεῖ ἀποδύειν, ὡς τὸ
 ὑποδήματα ἀπορίξει ἐ-
 ἀστ' ὡς τὸ κπῆσθαι; πῶς
 οἰδίας, εἰ τὴν χρεῖον σ' ἀπα-
 βολόντα τὴν ἑσθ' ἀδελφῶν,
 ῥίψῃς σ' ὡς κατεστῆς πινύ-
 κιοι; ἀλλὰ γινῆ με ἐσθ' καὶ ἑσθ'
 ἑσθ'τον χρεῖνον συμπαινησῆ-
 ῖν. ποσὸν δ' ἢ Εριφύλη καὶ
 ἢ Ἀμφιαρέου, καὶ τέκνων μη-
 τρη, καὶ πεδῶν; ἀλλὰ ὅρμησθαι
 ἢ λησῆν εἰς τὸ μέσον. τί δ' ἐσθ'
 ὅρμησθαι; τὸ δόγμα, τὸ ἀπὸ
 θεοῦ τῶν. εἰσὶνο ἢ τὸ ἡγε-
 ῶδες, εἰσὶνο τὸ ἀκαχεῖ πῶν
 τῶν φίλων, τὸ ἐσθ' εἶναι
 γυναικῶν καμετῶν, τῶν μη-
 τρη μητρησθαι. καὶ ἐμὸν ὅς τις
 εἰσὶ ἀδελφῶν ἢ ἀδελφῶν εἶναι
 φίλον, ἢ ἄλλον κτίσασθαι
 φίλον, ταῦτα τὰ δικαίως
 ἀκαχεῖ τῶν, ταῦτα μοι-
 σῶσθαι, ταῦτα ἐξελασθῆναι
 ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ.
 καὶ αὐτὸς ἐσθ' ἀσθ'τον μὴ
 αὐτὸς ἐσθ' μὴ λοιδορεῖ-
 ῖν, μὴ χρεῖνον, μὴ
 μετῶν, μὴ βασιλεύων ἐ-
 σωτῶν. ἐπίστα καὶ ἐτέρω, τῶν
 μὴ ὁμοίῳ πυντῆ, ἀπὸ ὧν.
 ἑσθ' εἰ ἀδελφῶν, ἀδελφῶν,
 πῶς ἀσθ' αὐτὸν, ἢ μετῶν,
 συμπαρηγορῆσθαι ὡς ἀσθ'
 ἀκαχεῖ τῶν, ὡς ἀσθ'
 πῶν τῶν ἀσθ' τῶν μεγαλῶν.
 οὐδὲν ἄλλο ὅς, ἀτ' εἰσὶ
 ἀκαχεῖ τὸ ἑσθ' Πλάτωνος,
 ὅτι πῶν ψυχῆ ἀκαχεῖ τῶν
 ἑσθ' τῆς ἀληθείας, εἰ ἢ μὴ,

ἄποδρουῖαι παρ' πατρὶ τῶν
 Χρυσήδεα, ὁ δὲ λέγει ὅτι
 οὐ συμφέροι; οὐχὶ ὁ μὲν λέ-
 γει ὅτι δέει αὐτὸν λαβεῖν τὸ
 ἄλλο γέρας, ὁ δὲ ὅτι οὐ δέει; οὐ-
 χὶ δὲ αὐτὸν ἐπελάθοντο καὶ
 τίνες ἦσαν, καὶ ἐπὶ τῇ ἑλλη-
 θισίαι; καὶ ἀνθρώποι, ἐπὶ τῇ
 ἑλληθυσίαι, ἐρωτῶντες κτησά-
 μους, ἢ παλαμῆσαν, τίσι; τίς
 Τρώσιν, ἢ τίς Ἑλλήσιν; τίς
 Τρώσιν. ἀφείδες οὐκ τὸν Ἑλέ-
 ρου, ἐπὶ τῷ βασιλείᾳ ἢ σαυτοῦ
 σαῶς ἑξίφος; οὐ δὲ ἑλέ-
 λησε; ἀφείδες τὸ βυβισιλέως
 ἔργου, ἀλλὰ κροισιδίου ἀφ-
 πυκτοδύεις παρ' πολυμικαί-
 τω πῶν συμμάχων, ὃν εἶ-
 πωντὶ ἀπόσω ἀεὶ ἐπὶ τῷ φυ-
 λάσσειν; καὶ χεῖρον γίνῃ κρη-
 ψυδὸς ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅς τις κηλῆς
 μνημοσύνης ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπι-
 μελείας ἔχει; ὅρα, οἷα ποιεῖ
 ἀγνοία ἀλλὰ τῶν συμφερόν-
 τῶν; ἀλλὰ καὶ τὸ πλοῦτος
 εἶμι, μή ἢ οὐκ τῶν ἀγαμέμ-
 νου πλοουσιώτερος; ἀλλὰ
 ἔ κηλῆς εἶμι, μή ἢ οὐκ τῶν
 Ἀχαιῶν κηλῆσιον; ἀλλὰ καὶ
 κρημῶν κρημῶν ἔχει, ὁ δὲ Ἀ-
 χαιῶν εἰ κηλῆσιον καὶ ἑαυτὸν;
 καὶ ὅτι οὐκ ἐπιτίθει αὐτὸν κρη-
 ψυδὸς οὐδὲ ἐπλάσσει; ἀλλὰ ἔ
 ἔργου εἶμι, μή ἢ οὐκ δύνα-
 σαι λῆθον ἀραυ ἡλίχον ὁ Ἐκ-
 τῶρ ἢ ὁ Ἀίας, ἀλλὰ ἔ σιγήσῃς.
 μή ἢ οὐκ ἦσθαι μηστῆς; μή
 ἢ οὐκ πατρὸς ἐξ ἰδίου Διός; πῶ
 οὐκ ἐκείνον ἀφίλει ταῦτα,

reddere patri Chryseidem, ille
 negat? Nonne hic ait sibi præ-
 mium alterius capiendum es-
 se, ille refragatur? Nonne pro-
 pter hæc & qui essent, & qua
 de causa venissent, oblitifue-
 runt? Age homo cur venisti?
 vt amicas parares, an vt bellū
 gereres? Vt bellum gererem.
 Cum quibus? cum Troianis,
 an Græcis? Cum Troianis. O-
 misso ergo Hectore, cur aduer-
 sus regem tuum enses frin-
 gis? Tu vero, vir optime, regis
 muneribus omisissis, cur de pu-
 ellula digladiaris cum bellico-
 sissimo sociorum, qui omni-
 bus modis curandus & tuen-
 dus erat? Ac deteriorẽm te
 præbes solerti sacrificio, qui
 vos bellos gladiatores summa
 diligentia colit? Vides ne, quid
 ignorantio rerū vitilium faciat?
 Atqui & ego diues sum. Nun-
 quid ergo Agamemnone lo-
 cupletior? Sed & formosus
 sum. Nunquid ergo Achille
 formosior? Sed & pulcram co-
 mam habeo. Achilles vero
 nonne pulcriorem, & magis
 flauam, eamque & pexuit ele-
 ganter, & comit? Sed &
 robustus sum. Nunquid er-
 go tantum saxum tollere po-
 tui, quantum Hektor aut A-
 iax? Sed & nobilis sum. Nun-
 quid Dea matre genitus, aut
 patre a Ioue oriundo? Quid
 autem illum ista iuuant,
 cum

cum propter puellam plorans
 sedet? Sed orator sum. Ille vero
 non fuit? Annon vides, vt Gre-
 corum facundissimos Vlyssẽm
 & Phœnicem tractarit? vt ora-
 eis obturavit? Sola hæc habeo
 tibi dicere, ac ne ea quidem a-
 lacriter. Quamobrem? Quod
 me non incitasti. Quam vero
 rem intuens ita inciter, vt ab
 equitibus equi generosis? Nun-
 quid corpus? Turpiter id con-
 formas. Nunquid vestem? Et
 hanc delicatam gestas. Num
 habitum? num vultum? num
 quicquam denique? Cum philo-
 sophum audire vuleris, ne
 ei dicito: Nihil mecum loque-
 ris, sed te dignum aut idone-
 um ad audiendum esse osten-
 dit: tum videbis, quomodo
 dicentem sis excitaturus.

Artē differendi esse necessariam.

C A P. XXV.

CUM ex iis qui aderāt qui-
 dam dixisset, Persuadeto
 mihi Logica vtilia esse: Visne,
 inquit, vt hoc tibi demonstrẽ
 volo. Ergo demonstratione
 vtendum mihi est. Quod cum
 ille assensisset, quomodo ergo,
 inquit, scies, si fucum tibi fe-
 cero? Illo autem tacente: Vi-
 des, inquit, vt ipse fatearis, ea
 esse necessaria: qui sine illis, ne
 idipsum quidem cognoscere
 possis, sint necassaria an su-
 peruacanea?

ὅταν κροισιδίου κλαίῃ ἀφ-
 ἑαυτοῦ; ἀλλὰ ἡ τρωαί-
 μι. κροισιδίου δὲ ἑαυτοῦ; ἔ
 βλέπεις πῶς κροισιδίου τῶν
 δεινοτάτων καὶ ἑλλήσιν ἑαυ-
 λόγους, οὐδὲν δὲ ἐπὶ τῶν
 πῶς αὐτὸς ἀφίλει ταῦτα
 κε, ταῦτα οὐκ ἔστιν ἐπι-
 κτεῖν, καὶ ἔστιν ἐπι-
 κτεῖν. ἀλλὰ ὅτι με ἀφίλει
 θισίαι. εἰς τί γὰρ ἀφίλει ταῦ-
 σα, ὡς οἱ ἰσχυροὶ ἀφίλει
 ἰσχυροὶ τῶν ἀφίλει. εἰς τὸ
 σωματικόν; ἀλλὰ ἔστιν ἐπι-
 τολοῦσαι. εἰς τὴν ἐπι-
 ταῦτα κροισιδίου ἔχει. εἰς
 κροισιδίου, εἰς βλέπειν, εἰς ἐπι-
 ὅταν ἀφίλει ἑλλήσιν φιλοσο-
 φου, μή λέγει αὐτὸν ὅτι ἐπι-
 μοι λέγει. ἀλλὰ μόνον ἐπι-
 κτεῖν ταῦτα ἔστιν ἀφίλει ἀφίλει,
 ἢ ἐπιτιθέσθαι καὶ ἄφίλει πῶς κρο-
 νήσῃ τὸν λέγοντα.

Πῶς ἀφίλει ταῦτα πῶς λογισθῆ. Κ Ε Φ. κα.

Τὸν παρόντων δὲ πινος
 εἰ πάντων, πείσθη με ὁ-
 ἢ πῶς λογισθῆ καὶ σμῆν ἐπι-
 λησ, ἔφη, ἀλλὰ εἰς σοι τῶν
 ναί. σμῆν λόγον μὲ δόξαι
 κροισιδίου ἀφίλει ἑλλήσιν δὲ. ὁ-
 μολογῶσιν δὲ, πῶς ἐπι-
 εἰση αὐτὸν σφίσει μοι; σφίσει
 σμῆν δὲ ἔστιν ἀφίλει, ὅρα,
 ἔφη, πῶς αὐτὸς ὁμολογῆς,
 ὅτι ταῦτα ἀφίλει ἐστιν, εἰ
 κροισιδίου αὐτῶν ἐπι-
 αὐτὸν πῶς ἐπι-
 δόξαι μοι ἐπι-
 κροισιδίου ἢ ἐπι-
 ἀφίλει ἐστιν.

Τί τὸ ἴδιον ἀμωρτήματος.
ΚΕΦ. κς.

Παν ἀμωρτήμα μείχλιον πείθει. ἐπει γὰρ ὁ ἀμωρτάνων ἔστ' ἡδέϊ ἀμωρτάνειν, ἀλλὰ κακοπαθῆσαι, δὴλον ὅτι ὁ μὲν ἡδέϊ ἔποιεῖ. τί γάρ ὁ κλέπτης ἡδέϊ; περὶ δ' αὖτε αὐτῷ συμφέρον, ὅταν εἰς ἀσύμφορον αὐτῷ ἔστω κλέπτειν, ὁ μὲν ἡδέϊ, ἔποιεῖται. οἷον ἡ ψυχὴ λογικὴ φύσει διακρίθῃ παρὰ μείχλιον. καὶ μέλει μὲν αὐτῇ, μὴ πωροῦται ἢ τελευτήσῃ, ὅτι ἐν μείχλιον ἔστιν, ὅθεν κωλύεται τὰ μείχλια ποιῆσαι. πωροῦται ἢ θνήσκει, ἢ ἀνίσταται ἀπὸ τῆς ἀμωρτίας, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ψυχοδυναμίας ἀνασῆται παρὰ ἀλόγιαν τὴν εὐδαιμονίαν. ὅτι ψυχοδυναμίας ἐστὶν, μέλει αὐτῇ τίς τὸ εὖ φωνάζεται, ὡς ἀληθῆς ἐπανόμιος αὐτῷ. δεῖν δὲ ἐν τῷ λόγῳ; ὁ δὲ αὐτὸς καὶ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐπιθυμίαν, ὅταν εἰς ἀμωρτάνειν, ἔστω ἡδέϊ, ὅτι ἐστὶν ἀμωρτάνειν. ὅτι ἐστὶν ἀμωρτάνειν, ὅτι ἐστὶν ἀμωρτάνειν, ὅτι ἐστὶν ἀμωρτάνειν. ὅτι ἐστὶν ἀμωρτάνειν, ὅτι ἐστὶν ἀμωρτάνειν.

Quid sit peccati proprium.
CAP. XXVI.

O mne peccatum pugnam complectitur. Cum enim is qui peccat, non peccare, sed rem bene gerere velit, perspicuum est, eum id quod nolit facere. Quid enim fur confecti vult? Id quod sibi expediat. Ergo si furari inutile ei est, quod vult non facit, omnifque rationis capax animus a pugna abhorret: & quoad id de quo pugnatur, non animadvertent, nihil prohibet quominus pugnantia faciat. Sed si eam intellexerit, necesse est ut a pugna desistat, ac fugiat. Sic omnino necesse est, ut qui mendacium intellexerit, a mendacio declinet. Quoad autem illud animo non comprehenderit, ei pro vero assentitur. Ergo is acer ad dicendum est, tum adhortando, tum arguendo, qui cuique ostendere potest, qua in re erret, & secum ipse pugnet: atque evidenter demonstrare, eum id quod velit non facere, & id facere quod non velit. Cui enim hoc demonstratum fuerit, is ipse a se recedet. Quoad autem non ostenderit, mirari noli eum in proposito perseverare. Id enim eo facit, quod recte facti opinione imbutus est. Quapropter & Socrates hac facultate fretus dicebat,

dicebat, se nullum alium testem citare solere, contentum eo quicum disputaret: eumque vnum se approbare & vocare testem, eumque sibi esse loco omnium. Norat enim, ratione præditum animum, seu vellet, seu nollet, tanquam in bilance positum, ad principem animi facultatem & mentem inclinaturum. Pugnam si ostenderit, desistat. Si vero non ostenderit, seipsum potius accusato, quam eum qui tibi non obtemperabit.

ἕλεγχω. ὅτι ἐγὼ ἄλλον μὲν ἐθέλω εἶναι πειράζω μείχλιον, ἀλλὰ τὸν μόνον ἀποδέχομαι ὡς ἐκείνον ἐπισημαίνω καὶ ἀμωρτάνων. καὶ εἰς τὸν ἑαυτοῦ, δεκτικὸς αὐτῶν πάντων. ἡ δὲ γὰρ ὑπὸ τῆς λογικῆς ψυχῆς καὶ ἐπιθυμίας ἐπιπέσει βέβαια ἡ σέβασται. ἡ δὲ γὰρ ὑπὸ τῆς λογικῆς ἢ ἐπιθυμίας καὶ εἰς τὸν μείχλιον, καὶ ἀποστήσεται. αὐτῷ μὴ δεικνύεις, αὐτῷ μὴ μείχλιον ἐπιπέσει, ἢ τὸ μὴ πειράζω.

FINIS SECVNDI LIBRI.

CAPITA TERTII LIBRI
ARRIANI.

- 1 De ornatu viro parum digno.
- 2 Quanam exercenda sint ei qui profecerit. Item, praecepta a nobis negligi.
- 3 Qua sit materia boni, & qua utilissima exercitatio.
- 4 Ad eum qui in theatro contra aecorum se gesserat.
- 5 Ad eos qui morbum causantur.
- 6 Farrago quadam.
- 7 Ad Epicureum quendam, liberarum civitatum correctorem.
- 8 Qua adversus visa capienda sit exercitatio.
- 9 Ad oratorem quendam, qui Romam ad causam dicendam proficisceretur.
- 10 Quomodo ferendi sint morbi.
- 11 Farrago quadam.
- 12 De exercitatione.
- 13 Quid sit solitudo, & quis sit solus?
- 14 Farrago quadam.
- 15 Circumspecte aggrediendo esse omnia.

πρὸς τοὺς δικηνοὺς, ἢ τοὺς ἀ-
 δικηνοὺς; τοὺς δικηνοὺς. πό-
 ρον τοὺς σάφρονας, ἢ τοὺς ἀ-
 κολάτους; τοὺς σάφρονας.
 τοὺς ἐγκρατεῖς ἢ ἢ τοὺς ἀ-
 κρατεῖς; τοὺς ἐγκρατεῖς. σὺ
 εἶπες ποῖόν τινα ποιοῦντων,
 εἶση ὅτι κολὰν ποιήσας. μέγρι
 εἶπ' αὐτὸν τῶν ἀμελῆς, ἀ-
 κροῦν σ' εἰναυ ἀνέγκη. καὶ
 πέντε μηνῶν ἔτι εἶπ' ὅτι φη-
 νεθι σὲ κολόν. εὐτε ὕθην ἐκ-
 ἔπ' ἔχω σοι πῶς εἶπω. αὐτὸ
 λέγω ἀφροῦ, ἀνείσω σε, καὶ
 εἰς ἐλθὼν πάρε εἰσελεύσῃ.
 αὐτὸ μὴ λέγω, ὅρα οἷον ποιή-
 σω. εἰ σὺ μὲν ἔρχῃ παρὸς ἐμὲ
 ἀφελήσῃ σὺ μὲν, ἐγὼ δ' ἴσως
 ἀφελήσω σ' ἐθὲν. καὶ σὺ μὲν
 ὡς παρὸς φιλόσοφον. ἐγὼ δ'
 ἐθὲν ἐγὼ σοι ὡς φιλόσοφος.
 πῶς ἢ καὶ ἐμὸν ἐστὶ παρὸς αὐτὸν
 σὲ τὸ ἀπειθεῖν ἀνεπειθήνω-
 τον; αὐτὸν ὕστερον φρένας
 γρηῖς, ἀλλόγως μοι ἐγκολέ-
 σης. τί εἶδεν ἐν ἐμοὶ ὁ Εἰπ-
 κτή; ἵνα βλέπων με ἴσῃ
 ἴσῃ εἰσερχόμενον παρὸς αὐτὸν,
 ἔπειτα ἀχρῶς ἔρχεται. ἀπει-
 θεῖν, μεθ' ἃ ποτε μεθ' ἃ ῥήματα
 εἶπη, ἔπειτα με ἀπέγνω; ἢ
 ἐπεὶ ἤμελον; εἰ ἤμελον ἴσῃ
 κερταίος, πόσους δ' ἄλλοι νεοί
 εἶπ' ἠλιθίως ποιοῦντες
 ἀφροῦ, ἀφροῦ; πνεῖ ποτ' ἄ-
 κηαι Πολέμωναι, εἰς ἀφροῦ
 ποτ' ἢ νεοί κερταίος ἴσῃ
 ἴσῃ πολλοὺς μετὰ βίαιον. ἐγὼ,
 ἢ κερταίος με Πολέμωναι ἴσῃ.

stos ne an iniustos? Iustos. V-
 trum modestos, an intempe-
 rantes? Modestos. Continen-
 tes an incontinentes? Conti-
 nentes. Ergo si talem præbue-
 ris, scies te pulcrū fore. Quoad
 autem hæc neglexeris, turpem
 te esse necesse est: etiamsi ad
 exornandum formam nihil
 prætermiseris. Quod superest,
 non habeo quomodo tecum
 agam. Siue enim quæ sentio
 dixero, molestia te afficiam, &
 ogressus forte nūquam reuer-
 teris: siue nō dixero, vide quid
 faciam. Si tu quidem capien-
 di fructus causa me conuene-
 ris, ego vero nihil tibi profue-
 ro: ac tu tanquam ad philoso-
 phum accesseris, ego vero ni-
 hil philosophicum tibi dixe-
 ro. Quæ porro mihi tecum ra-
 tio erit, si te incorrectum ne-
 glexero, si quando post pru-
 dentior factus, merito me ac-
 cusaris? Quid in mentem Epi-
 cteto venit, dices, vt cum me
 tal' ad se ingressum vidisset, &
 tā turpiter affectū negligeret,
 nec vnquā vllū mihi verbum
 faceret? An deone de me despe-
 rauerit? Nō etiā adolescens? Non
 etiā doctrinæ capax? Quot vero
 alij adolefcētes per ætatē talia
 multa delicta committunt!
 Audio Polemonem quendam
 olim, e luxuriosissimo cōtinē-
 tissimū esse factum. Esto. Non
 putabat me Polemonē fore.

Comam

Comam quidem meam corri-
 gere potuit, potuit torques &
 monstra a me auferre: efficere
 potuit ne mihi pilos euellen-
 dos curarem. Sed cum videret
 menses quo præditum ha-
 bitu, tacebat. Ego non dico
 cuius sit iste habitus: tu vero
 ipse id dices, tum, cum in
 te descenderis, & intelliges
 qualis sit? qui cum viurpent?
 Hæc si quando mihi obieceris,
 quomodo me defendam? E-
 nimvero quamuis dixero, non
 obtemperabit? Nunquid A-
 pollini obtemperauit Laius?
 Nonne digressus atq; inebria-
 tus, valere iussit oraculum?
 Quid ergo? Hacne de causa ve-
 ritatem reticuit Apollo? At-
 qui ego quidem ignoro, si ne
 obtemperaturus mihi, an nō.
 Ille vero certissime norat, il-
 lum non obtemperatum ef-
 fe: & tamen dixit. Cur vero
 dixit? Cur vero Apollo est?
 Cur reddit oracula? Cur lo-
 cum istum sibi vendicauit, vt
 vates esset, ac fons veritatis, &
 a toto terrarum orbe consu-
 leretur? Cur vero in templi
 vestibulo scriptum est, Nolce-
 te, cum nemo id intelligat?
 Nunquid Socrates omnibus
 iis a quibus adibatur, persua-
 dabat, vt semetipso curaret?
 Ne millefimo quidē cuiq; Sed
 tamen cū, vt ipse affirmat, mu-
 nus hoc diuinitus attributum

τὴν μὲν κέρμη ἡδυνάτο με
 διορθῶσαι, τὰ μὲν ἀειδέμα-
 ματά με ἀφαιρῆναι, πλάξ-
 ματόν με παύσαι ἡδυνάστο.
 ἀλλὰ βλεῖπων με πίνω εἶπω
 γρηῖς ἔρχεται, ἐσιώπη. ἐγὼ
 εἰ λέγω τίνω ἢ ἐστὶ τὸ γρηῖς
 ποῖον. σὺ δ' αὐτὸ ἐρεῖς τί εἶ
 ὅταν εἰς στυτὸν ἔλθῃς, καὶ
 γνώση οἷον ἐστὶ, πίνες αὐ-
 τὸ ἐπιτηδύουσα. ποῖον μοι
 ὕστερον ἢ ἐγκολήης, τί ἐξω
 ἀπολογισαίμαι; ναι. ἀλλ' ἐ-
 ρώ, καὶ ἐπειθήσεται. τὸ γὰρ
 Ἀπόλλωνι ἐπιθεῖν ὁ Λαίος
 σὺν ἀπελθὼν καὶ μεθροεῖς,
 χεῖρην εἶπε τῷ θεομαρτί; τί
 οὐκ παρὸς ποῖον σοι εἶπεν αὐ-
 τὸ Ἀπόλλων ἴσῃ ἀληθείας
 καὶ τοι ἐγὼ μὲν σοὶ οἴσῃ.
 ἔτ' εἰ πειθήσῃ μοι, ἔτ' ἐ-
 μή. οὐκ εἶνος δ' ἀκέραιστα
 ἦδαι ὅτι ἐπειθήσεται, καὶ
 ὁμοῦς εἶπε. ἀλλ' τί εἶπε; τί
 ἢ Ἀπόλλων ἐστὶ; ἀλλ' τί ἢ γρη-
 σμαδεῖ; ἀλλ' τί εἰς ταύ-
 τῃ τὴν γρηῖς ἐκὼν τὸν ἴσῃ
 τέπειρεν ὡς μάντις εἶναυ, καὶ
 πηγή της ἀληθείας καὶ παρὸς
 αὐτὸν ἐρχομαι τοὺς οὐκ
 οἴσῃ μάντις; ἀλλ' τί ἢ ἀφροῦ-
 ρεαπτεῖν τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥ-
 ΤΟΝ, μηδενὸς αὐτὸν νοῦντις;
 Σωκράτης πάντοτε ἐπιθεῖ τὴς
 ἀφροῦ, ἐπιμελεῖσθαι ἐ-
 αὐτῶν; ἐθὲν τὸ χελισσὸν μέ-
 ρος ἀλλ' ὁμοῦς ἐπιθεῖ εἰς ἴσῃ
 τῇ τῇ πῆξιν ἴσῃ ὅτι
 μάντις, ὡς φησιν, αὐτὸς κατ-

ἡρωτῆσαι, περιμένοντες ὑποφύλακας, ψολοδουμένους. δεῖ γὰρ φησι, ἔν τούτοις ὑλοῖς ἑωυτοῦ γυροδουλον, ἀναφυλάξαι τὸ αὐτὸ ἀπειτήθην. τίνας; τὸ κελὸν καὶ ἀλάστον. σοὶ ἐν τούτῳ λείπει, ὡς ἀλλοῦς ἐπιπέτονηκας. καὶ ἐκ κερματίου ἀνεξαρτήτως εἶς; εἰ αὐτὸ ἰδίως κερματίου κελὸν, αὐτὸ ἐξ ἑστέ τῆ φαντασίας αὐτοῦ γοῖτων σε κληρονομήσει, ἢ δὲ κενῆ. νῦν εἰδὲν ἀλλὰ σοὶ λείπει, ἢ ἀμεταπίστα. ἑλπίαι: αὐτὰ τοῦτο ἑστέ μαν κερματίους, καὶ ἀβιωτῶν, μή τις σε κερματιοθήσει, καὶ παμύθην ὀμνῶ, μή τις ἢ καὶ σε λέγη. καὶ πῶς ἐλθὼν εἴπη σοι, ὅτι λόγος γυροδουλον, ἢ ἀεὶ σὸς ἐστὶ φιλοσοφῶν, παραὶ πῶς ἐλεγε, ὅτι εἶς φιλοσοφῶ ὁ δέσιναι, γέρονε σε τὸ ψυχρότερον αὐτὸ δὲ κελὸν ἀλάστον ἀπὸ τῆς ἀλλοῦ παρῶν εἴπη, εἰδὲν εἴρηκας, ἐκ εἶναι ἀξίον ἢ δέσιναι ἀκροατοῦ. ἢ γὰρ οἶδεις ὡς παρῶν ἀφορμὰς ἔχει, καλῶν δὲ εἰδὲν ἐξέστηκας, ἀρχαίκατος δὲ ἴδης, κέρματις, ἐγὼ αὐτὰ δέσιναι εἶμι, ὅτι μέγας φιλοσοφῶ. βλέπει) ἐξ αὐτῶν τῶν, ἢ ἡλφες ἐξ ἀλλοῦν δέσιναι. καὶ οὐδὲν, ὅτι Διογένης τῶν σοφιστῶν ἵνα ἔπαι ἐδεξεν, ἐμπεύνας τὸν μέσον δόκτωλον, εἴτα ἐμπεύνας τὸν αὐτοῦ, οὐτὸς ἐπὶ (ἐφη) ὁ δέσιναι, ἐδεξαι ὑμῖν αὐτῶν. ἀνήρωτος γὰρ δὲ αὐτῶν εἰ δέσιναι, καὶ

conditiones, mentientes, terminantes. Aiunt enim, etiam in his materiis versanti curandum esse ne fallatur. Quis? vit probus & honestus. Hoc ergo tibi deest: in cæteris vero elaborasti? In teruncio non falleris: visa eleganti puella, cohibes visum. Si vicinus tuus hæreditatem creverit: non morderis. Nunc nihil aliud tibi deest, nisi vt in proposito perseveres. Miser, istæ ipsa discis tremens, & anxius es, ne quis te contemnat: sciscitaris, ne quis aliquid de te dicat. Quod si quis tibi dixerit, orta disputatione de præstantissimo philosopho, quendam dixisse, vnum illum esse philosophum: animula tua, quæ antea digiti longitudine erat, nunc duos cubitos excedit. Si quis autem alius dicat, Nihil agis, non est operæ pretium illum audire. quid enim scit? prima principia percepit, præterea vero nihil tenet: statim velut attonitus astas, palles, vociferaris. Ego ei demonstrabo qui vir sim, quantus philosophus. Ex his ipsis cernitur: quiduis per alia demonstrare? An ignoras Diogenem sic demonstrasse sophistam quendam, medio digito extento? Deinde illo furore percito? Hic inquit, ille est. monstravi enim vobis. Homo enim digito,

vt lapis

vt lapis aut lignum, non demonstratur. Sed si quis opinionones eius demonstrarit: tunc eum vt hominem demonstravit. Videamus & tua decreta. Nonne perspicuum est, te voluntatem tuam nihili facere: sed foras prospicere in ea quæ tui arbitrij non sunt, intentum, quid ille dicturus sit? Quem te esse perhibeant? An studiosum literarum? An Chrysimmum legeris, aut Antipatrum? Quod si Archedemum etiam adiunxisti: habes omnia: quid porro angeris? Non demonstrabis nobis qui vir sis? Vis tibi dicam, quem nobis monstraveris? Hominem qui prodeat humilis, querulus, iracundus, timidus, omnia reprehendens, omnes accusans, nunquam quietus, depravatus? hæc nobis ostendisti. Abi nunc, & lege Archedemum. Deinde si mus deciderit, excitato strepitu, mortuus es. Talis enim te mors manet, qualis, quem Crinidem illum scilicet. Atqui multum is sibi tribuebat, quod Archedemum intelligeret. Miser, non vis ista quæ ad te nihil attinent, missa facere? Ista eos decent, qui illa sine perturbatione cognoscere queunt: quibus dicere concessum est, Non irascor, non mæreo, non inuideo, non prohibeor, non cogor.

ὡς λίθος, ἢ ὡς ξύλον. ἀλλ' ὅταν τις τὰ δόγματα αὐτοῦ δεῖξῃ, τότε αὐτὸν ὡς ἀνθρώπον ἐδειξέ. βλέψαμεν καὶ τὰ decreta σου. μή γὰρ οὐδὲν ἡλθόν ἐσιν, ὅτι σὺ τὰ πάθη αἰσθάνουσαι στυγερῶς οὐδὲν ἠήρησαι, ἐξωτὴ βλέπεις εἰς τὰ ἀσχετὰ αἰσθάνουσαι. ἢ εἰεὶ ὁ δέσιναι, καὶ τις αἰνὰ δεῖξεις, εἰ φιλοσοφῶς; εἰ Χρυσίμου ἀνέγνως, ἢ Ἀντίπατρον; εἰ μὲν γὰρ καὶ Ἀρχέδημον, ἀπὸ τῶν ἀδυνατῶν. ἢ ἐπὶ ἀρρωτιῶν; καὶ οὐ δεῖξεις ἡμῖν τις εἰς ἡτέλειαι σοὶ εἴπω, ἵνα ἡμῖν ἐδειξαι; ἀνθρώπων περιόνομα, ταπεινὸν, μεμψιμορῶν, ὀξύθυμον, δειλόν, πάντα μεμφομένον, πᾶσιν ἐγκαλοῦνται, μηδέποτε ἡσυχίαν ἀρῶνται, περίεργον. ἑωυτοῦ ἡμῖν ἐδειξαι. ἀπὸ τῶν νῦν, καὶ ἀναγίνωσκε Ἀρχέδημον. εἴτα μῦς ἀπὸ κηταπίση καὶ ψοφίση, ἀπέπτανας. τοιοῦτος γὰρ σὶ μῦς. ἡμῖν αὐτῶν, οἷον καὶ τὸν Ἰναῖ ποτ' οὐκ εἶνον τὸν Κελῖνον, καὶ ἐμπεύνας μέγας ἐφρόνει, ὅτι αὐτοῦ Ἀρχέδημον. τάλαι, οὐ ἡτέλειαι ἀφῆναι ταῦτα τὰ μηδὲν παρῶς σε; πῶς εἴπαι ταῦτα τοῖς δυναμῶν δὲ ἴσως ταρταροῦ αὐτῶν κερματίων. οἷς ἔδειξαι εἴπαι, σοὶ ἀρχέδημον, εἰ non mæreo, non inuideo, non prohibeor, non cogor.

Q 4

Ὁμοιοποιός, δὲ ἀγαθῶ, ἡσυχίαν ἄνω. ἰδιώτηρ, πῶς αὐτῶ ἕως μετὰ πλάσσης τῶ λόγων δ' εἰς αὐτὸν σπένθουσθ. ἰδιώτηρ, πῶς ἰσπῶν σὺν τις λαοῶν, εἰς εὐδὲν ὀπποῦν ὀππαρχήσῃ. ἐμείνων ἐστὶ τῶ αὐτῶ. τῶ εἰς ὁππῶδ' ὀπποσὴν ἡκῆ, πῦρ κηφίαν, ἀριστῶν, αὐτὸν ἔστω πύργη, ἔσθ' ἄδ' ἄν, κὲ ἀρρησῶδ. ἐνδιζομένη δὲ τῶ πολλοῖς, σὺ μοι παρηλθῶν ἐπιέρης τῶς σφάειρας, εἰδὸς ἀλλ' ὅς ἐστὶ φάειρας, εἰσὶ ἔσθ' ἄριστοφορέως.

Τίς ὕλη τῶ ἀγαθῆ, κὲ αὐτῶς πὶ μέλιτος ἀσκητέον.

ΚΕΦ. γ.

Ὑλη τῶ καλῆ κὲ ἀγαθῆ, τὸ ἴδιον ἡβερωνικόν. τὸ σπῆμα δ' ἰατρῆς ἔσθ' ἀλείπειν, ὁ ἀργῶς γαυρητῆ ὕλη. ἔργον δὲ καλῆ ἔσθ' ἀγαθῆ, τὸ χρεῖσθαι τῶς φωνασίαις κὲ φύσιν. πέρουκε δὲ πῶσαι ψυχῇ ὀσπῆσθ τῶ ἀληθῆ ἐπινοῖαν, αὐτῶς τὸ ψῶδ' εὐνοῦσθ, αὐτῶς τὸ ἀδελφον ἐπέχθ. ἔστω αὐτῶς μὲν τῶ ἀγαθὸν ὀρεκτικῶς κινεῖσθ, αὐτῶς τῶ κηφὸν ἐκκλιτικῶς, αὐτῶς τῶ μῆτ' ἀγαθὸν μῆτ' κηφὸν εὐδέιερως. ὡς γὰρ τὸ τῶ καίστωρος νόμισμοι ἐκ ἔξισπιν ἀποδοκιμασίαι τῶ ἱραπεισίτη, εὐδὲ τῶ λαχρονοπῶλη, ἀλλ' αὐτὸν δειξῆς, θῆλει εὐθῆλει, αὐτῶς εἰσὶ αὐτῶν δειτῶ αὐτῶ αὐτῶ παλῆμῶν. ἔστω ἔχει κηφὸν ἐπὶ τῆς ψυχῆς. τὸ ἀγαθὸν φωνῆν, δὲ θῆς ἐμνήσεν εἰσὶ αὐτῶ, τὸ κηφὸν ἀφ' αὐτῶ.

Quid mihi restat? Otium ago, tranquillus sum. Videamus, quomodo inuersiones sermonum tractandæ sint: videamus quomodo causa posita, in nullam absurditatem incidamus. Illorum ista sunt: is qui bonus bene est, conuenit ignem incendere, prandere si resita ferat, canere & saltare. Sed mergendo iam nauigio, tu mihi tibias inflas.

Quæ sit materia boni, & in quo potissimum exerceri debeamus.

CAP. III.

Materia pulcri & boni est, sua cuiusque mens: corpus, medicus & aliptæ: ager, agricolæ materia. Viri autem boni & honesti munus est, visus ad naturæ præscriptum uti. Sic autem natura comparatur, ut qui uisus animus, quemadmodum ueris annuit, falsa abnuat, in incertis assensum sustinet: sic & bonum expectat, & malum auertetur. Erga id uero, quod neque bonum neque malum est, neutro modo afficiatur. Quemadmodum enim Cæsaris nummum nec argentario, nec hortulano improbare licet, sed ostendico, siue nolit, siue uelit, mercem suam tradere necesse est: eadem est & animi ratio. Bonum primo aspectu ad se allicit, malum declinat. Neque

Neque unquam boni speciem euidentem & efficacem improbat animus, non magis quam nomisma Cæsaris. Hinc omnis motus & hominis & Dei pendet: propter hoc cuius necessitudini, bonum præfertur. Nihil mihi rei cum patre est, sed cum bono. Adone durus es? Sic sum. Hoc mihi nomisma dedit Deus. Quapropter si bonum aliud est, quam honestum & iustum, ualebit & pater & frater & patria, res denique omnes. At ego meum bonum negligam, ut teo potiaris, illoque tibi cedam? Qua de causa? Pater tuus sum. Sed non bonum meum. Frater tuus sum. Sed non bonum meum. Si uero in recta uoluntate illud collocauerimus, ut affectiones conferuentur, bonum fiet: tum qui externa aliqua recedit, is bono potitur. Aufert pecuniam pater? Sed non nocet. Habebit plus agri, & quidem quantum uolet. Nunquid etiam plus uerecundiæ? plus fidei? plus pietatis? Ex hoc fundo quis te potest deiicere? Ne Iupiter quidem. Neque enim uult: sed pens me id esse uoluit, deditque tale quale ipse habuit, ut nec prohiberi, nec cogi, nec impediri posset. Si quis ergo alii aliud nomisma præter illud

οὐδὲ ποτε εἴ ἀγαθῶ φωνασίαι εὐσπῆ ἀποδοκιμασίαι ψυχῇ εὐθῆλοιον ἢ τὸ καίστωρος νόμισμα. ἔνθεν ἐξήρηται πῶσαι κίνησις κὲ εὐθῆροι κὲ θεῶ. ἀφ' ὅσθ' ὀπποσὴς οὐκεισθῶς αὐτῶ κηφῶ τὸ ἀγαθόν. οὐδὲν ἐμοῖ ἔστω πατρῶς, ἀλλ' ἔστω ἀγαθῶ. οὐτως εἰ σιληρῆς: ἔστω γὰρ πέρουκε. τὸ μοι τὸ νόμισμα δέδωκεν ὁ θεός. ἀφ' ὅσθ' ὀπποσὴς εὐθῆλοι ἔστω δίκηςμου τὸ ἀγαθόν ἐστῆν ἐστῆν, οἰχῆ ἔστω πατῆρ κὲ ἀδελφός, κὲ πατρῶς, ἔστω πῶσθ περὶ ἄριστοι. ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἐμὸν ἀγαθὸν ὀπποσῶδ' ἔστω σὺ κηφῆς, κὲ παρηχρησῶσαι. αὐτῶ ἔστω τῶ πατῆρ σε εἰμῆ. ἀλλ' ἔστω ἀγαθόν. ἀδελφός (σε εἰμῆ. ἀλλ' ἔστω ἀγαθόν ἐστῆν δ' ὀπποσῶδ' ἔστω αὐτῶ ἀρεσῆς ἀγαθόν ζίνεσθαι. κηφὸν λοιπὸν ὁ πῶν οὐκὸς ἔστω ὀπποσῶδ' ἔστω ἀγαθῶ τῶ χρεῖσθαι. ἀφῆρ εἰσὶ κηφῶ ὁ πατῆρ. ἀλλ' ἔστω ἀδελφῶ. ἔξει τὸ πῶλεον τῶ ἀρεσῶ ὀσθ κὲ θῆλει. μὴ ἔστω ἐμῶ ἀδελφῶ; μὴ πῶσθ πῶσθ; μὴ ἔστω φιλαδέλφου; κηφῶ αὐτῶ τῆς οὐσίαις, τίς δεικῶσαι ἐκβαλεῖν; οὐδ' ὁ θεός. οὐδὲ γὰρ ἡθῆλησεν, ἀλλ' ἔστω ἐμοῖ αὐτῶ ἐπιήσθ, κηφῶ εὐθῆλοιον οἶον εἶχεν αὐτῶς, ἀκόλυθη, αὐτῶ ἀνέκασθ, ὀπποσῶδ' ἔστω, ὅταν οὐδ' ἔστω ἀλλ' ἔστω τὸ νόμισμα ἢ οὐκὸς ἔστω

δ' εἴς αὐτ' ἔρχη τὸ αὐτ' αὐτὸ π-
 σης ποσὸν ἀμύρον, ἐλ ἡλυθεν εἰς τὴν
 πειρηθεὶς κατέπλησεν. αὐτὸν πε-
 ρεῖς ἡνινομοί μωλι χρεῖται; δό-
 γουρῶν. δ' εἴξον, καὶ δόσι φερε δ'
 θέλεις. ἐλ ἡλυθε μωλιος, ἡνι νο-
 μοί μωλι χρεῖται; χροσισθόσις.
 λάβω, φησὶ τὸ νόμοι μω, πώ-
 λησόν μοι τὸ πω αὐ μωί ποιν. δὲς
 καὶ ἀνδραγαθῆς. ἀλλὰ πῶς αὐτὸν ποι-
 δάσκει με εἰσάγει δεικας. δὲς αὐτὸν
 τὸ νόμοι μω, ἐ λάβω δ' θέλεις.
 ἀλλος φιλοδηρος δὲς ἰππῶριον
 πωλῶν, ἡ κυνῶριον, οἰ μωί ζων ἐ
 πένων, πωλῶν ἡσὶ αὐτ' αὐτὸν ὁ θε-
 λεις. ἀλλος γὰρ αὐτ' αὐτὸν ἀνδραγαθῆς
 ἔστωθεν, ὁ νόμοι μω. ἔστο τε-
 ῶν γωλις. πῶς ἔστο μωλις τὸ εἰ-
 δος αὐτὸν γυμναστήον. αὐτὸν
 ἄρρησ πωσολῶν, ὃν αὐτὸν ἰδης, ὃν
 αὐτὸν ἀνδραγαθῆς, ἐξέταξε δόσι κρινε
 ὡς πῶς ἐρώτημον, ἡ εἰδεις;
 πωλῶν ἡ κωλις; ἔπαυσε τ' κω-
 νῶνα. ἀπαραιρέθων, ἡ πωσολῶν
 ἀνδραγαθῆς; ἀπαραιρέθων, ἡ πω-
 πῆ εἰδεις; κενθῶν ἐπὶ τέκνης τε-
 λῶσι τῆ. ἔπαυσε τὸν κωνῶνα, ὁ
 θῶν ἀνδραγαθῆς ἐπὶ ἀπαραιρέθων. ἀφρε
 ἐν τὸν μέσος. ἀπαραιρέθων σι
 ὑπαυτος. ἔπαυσε τὸν κωνῶνα,
 ὑπαυτεία πῶιον τί ἐστιν; ἀ-
 παραιρέθων, ἡ ἀπαραιρέθων;
 ἀπαραιρέθων. ἀφρε καὶ ἄλλο, πο-
 σῆς ἐπὶ εὐκλιμον. ἀπὸ βαλε,
 οὐδ' ἐπὶ πῶς σί. καὶ τούτο
 εἰ ἐποιούμην, καὶ πῶς τὸ
 τὸ ἡσκούμι τῶ καθ' ἡμέραν
 ἐξ ὄργου μετὰ νυκτός, ἐγί-
 νετο αὐτὸν πῶ ἡ θῶς θεούς. νῦν

ostenderit, mercemque para-
 uerit; fur in prouinciam venit.
 Proconsul quo nomismate
 vitur? Argenteo. Ostende,
 aufer quod uoles. Adest mœ-
 chus, quo nomismate vitur?
 Puellis. Cape, inquit, nomis-
 ma, & vende mihi istud. Da,
 & eme. Alius pueris studet.
 Dato ei nomismate, cape
 quod vis. Alius venatione
 delectatur. Da ei bellum e-
 quuleum aut caniculum, plo-
 rans & gemens pro eo quid-
 uis uendet. Alius enim eum
 intrinsecus cogit, qui nomis-
 ma hoc ordinauit. In hoc ge-
 nere quisque se potissimum
 exercere debet. Mane statim
 egressus, quemcunque uide-
 ris, quemcunque audieris, ex-
 aminato. Responde tanquam
 ad quæstionem, quid uidisti?
 Pulcrum, aut pulcrum: Ad-
 hibe regulam. Est ne tui iuris,
 an alieni? Alieni. Abiice.
 Quid uidisti? Quendam obi-
 tum filii lugentem. Adhibe
 regulam. Mois alieni iuris est.
 Tolle eam e medio. Obuiam
 tibi consul factus est? Adhi-
 be regulam. Qualis res est
 consularatus? Iuris alieni, an tui?
 Alieni: Tolle & hoc: non est
 probum: abiice, nihil ad te.
 Hoc si faceremus, & in hoc ex-
 cerceremur, indies a diluculo
 vsque ad noctem, aliquid
 profecto proficeremus. Nunc
 autem,

autem, a quolibet uiso hiantes
 arripimur, & in schola tatum,
 atque idipsum uix, paululum
 expergiscimur. Egressi, cum
 lugentem uidemus: dicimus,
 periiit. Si consulem, beatus.
 Si relegatum, miser. Si paupe-
 rem, ærumnosus: non habet
 quod edat. Hæc igitur praua
 decreta refecanda sunt: in hoc
 intendendi nerui. Quid enim
 est plorare & eiulare? Decre-
 tum. Quid calamitas? Decre-
 tum. Quid seditio? quid dis-
 sidium? quid querela? quid
 accusatio? quid impietas?
 quid nuga? Nihil hæc omnia
 sunt aliud nisi decreta, eaque
 de rebus alieni iuris, quasi
 bonæ aut malæ sint. Hæc
 si quis ad ea, quæ sui iuris
 sunt, traduxerit: eum ego
 spondebo, fore constantem,
 & tranquillum, ut qui suis
 rebus fruatur. Qualis est a-
 nimus: qualis fulgor in a-
 qua incidens, talia sunt uisâ.
 Cum igitur aqua agitata fu-
 erit, & fulgor moueri uideatur,
 nec mouetur ramentum. Sic ergo,
 si quis caligauerit: non artes
 & uirtutes confunduntur, sed
 spiritus eius in quo sunt. Sin
 is sedatus fuerit, quæta erunt
 & illa.

*Aduersus eum qui in theatro
 indecore se gesserat.*

CAP. IIII,

δ' ὁ θῶς ὑπὸ πῶσις φωναι-
 σίας κερηρότες λαμβανόμε-
 θω, καὶ μῶνον εἰσὶ ἄρα ἐν τῆ
 σχολῆ μωλιος ἡ διεχρησῆμεθα
 ὅτ' ἐξεληθόντες αὐτὸν ἰδύμην
 πινθῶνται, λέγῶμεν, ἀπῶλεθ.
 αὐτὸν ὑπαυτον, κωλις. αὐτὸν
 ἐξῶλεθ ἰδύμην, τολαί ποιν.
 αὐτὸν πένηται, ἀλλὰ πῶς αὐτὸν
 πῶθεν φάσκει. τούτ' αὐτὸν ἐν-
 κησῆται δ' εἰ τὰ πονηρῶν δόγ-
 μωται, πῶς τῶτον σικωπῶσι.
 τῆ γὰρ ἐπὶ τὸ κωλις καὶ οἰ-
 μωί ζει; δόγμω. ἡ δι' ἀνδραγαθῆς
 δόγμω. ἡ σῶσις, ἡ δι' ἀνδραγαθῆς,
 τῆ μωί ζει, τῆ κωλις, ἡ
 ἀσέβεια, ἡ φλασῆται; τῶν
 πῶνται δόγμω τῶ ἐπὶ, καὶ ἀλλο
 ἐδδεν. καὶ δόγμωται πῶς τῶν
 ἀπαραιρέθων, ὡς ὄντων ἀπῶ-
 λῶν ἐ κωλις. τῶν τῶ ἐπὶ
 τῶ ἀπαραιρέθων μωλις τῶ
 κωλις αὐτὸν ἐκφῶσι, ὅτι
 ἀπῶλεθ ὡς αὐτὸν πῶς τῶ
 αὐτὸν. οἰδεν ἐπὶ ἡ κωλις τῶ
 εἰδῶται, τῶν τῶ ἡ ψυχή οἰδεν
 ἡ αὐτὸν ἡ ἀπαραιρέθων τῶ
 ὑδατῶ, τῶν τῶ ἐπὶ φωναισῆται.
 ὄντων ἐν τῶ ὑδατῶ μωλις, δόσι
 μωλις ἐ ἡ αὐτὸν κωλις, οὐ μωλις
 τῶ κωλις τῶ. καὶ ὄντων τῶ κω-
 σιστῶ ἡ κωλις, καὶ αὐτὸν τῶ
 καὶ δόσι τῶ κωλις τῶ, ἀλλο
 τῶ κωλις τῶ οὐ εἰσι. κωλις
 τῶν τῶ ἐπὶ, κωλις τῶ κω-
 κωλις.

*Πῶς τὸν ἀνδραγαθῆς ἐν θε-
 ᾶ τῶ κωλις τῶ.*

K. E. Φ. δ.

Τὸ δ' ἐπιτροπεύει ἡ-
 πείρου, ἀποσπαστέων
 ἀποσπαστέων καὶ μετὰ δ' ἡνι, καὶ
 ἐπὶ τῆς δημοσίας λοιδορη-
 θέντων. εἴτε ἐξ ἧς ἀπαρτίζει λαου-
 τὸς παρὸς αὐτὸν ὅτι ἐλοιδορήθη,
 καὶ ἀρῶν αὐτὸν ὅτι παρὸς τῆς
 λοιδορησιμίας, καὶ ἡ κριτὸν [ἐ-
 φη] ἐποίησεν; ἐπὶ δ' αὖτις καὶ
 εἴθι, ὡς ἐσὺ. εἰ πόλιος οὐκ εἶνε, κ
 ἔτιος ἐν ἡς ἀποσπαστέων; ἢ φη,
 ἐλέποντες τὸ αὐτὸ ἀρῶν, ἢ
 Καίσαρ φιλόν ἐπίτροπο-
 πον, ἢ τὸ ἀποσπαστέων, ὅτι ἐ-
 μελλόν καὶ αὐτὸν ἔτι ἀποσπαστέ-
 ον; εἰ γὰρ μὴ δ' εἰ τῶ ἀποσπαστέ-
 ον, μηδὲ σὺ ἀποσπαστέων; εἰ δὲ
 δ' εἰ, ἢ καὶ ἀποσπαστέων, εἰ σὲ ἐμὴ
 αὐτὸν ἡνιός γὰρ ἐχρησάμι μὴ σι-
 οῦσι οἱ πολλοὶ; ἢ τῶ ἀποσπαστέ-
 ον ἡνιός; εἰς ἡνιός ἀπίδωσκον
 ἐλθόντες εἰς τὸ θέατρον, ἢ ἡ-
 μῶς; ἔργον πῶς ὁ ἐπίτροπος
 Καίσαρ φησὶ κέραια; κ
 ἀρῶν ἢ ἡνιός κεραιάσω; αὐτὸν
 πηδῶ; καὶ αὐτὸν ἀναπληθῶ. οἱ
 δ' αὖτις αὐτὸν ἀναπληθῶ κεραι-
 οῦντες; ἔργον δ' αὐτὸν ἐξ ἡ-
 λως, αὐτὸν πίντων αὐτὸς ὅσον
 δ' αὐτὸν κεραιάσω. εἰ δ' ἐναι
 σὲ ἐν δ' εἰ, ὅσον εἰσέρχῃ εἰς τὸ
 θέατρον, ὅτι ἡνιός εἰσέρχῃ, ἢ
 πῶς ἀρῶν; καὶ ἢ ὅτι ἀρῶν, πῶς
 αὐτὸς δ' εἰ φησὶν. ἢ οὐκ σὲ
 ἐλοιδοροῦν; ὅτι πῶς ἀρῶν πῶς
 μιστὶ τὸ ἐμποδίζον. οὐκ εἶνοι
 σφραγισθῆναι ἢ φηλον τὸν δει-
 νῆ, σὺ ἔτερον. οὐκ εἶνοι σφ
 ἀποσπαστέων, καὶ σὺ οὐκ εἶνοις.

CVM prætor Epiri inde-
 centius comcedo cuidam
 fauisset, eaque de re publice
 conuicio iactatus fuisset: idq
 Epicteto renuntiaffer, & con-
 uiciatoribus succenseret: Et
 quid nam, inquit ille, mali fe-
 cerunt? Fauerrunt isti, vt & tu.
 Cum autem ille dicet, Ita ne
 quisquam fauet? Cum te, in-
 quit, magistratum suum viderent,
 Cæsaris amicum & pro-
 curatorem, ita fauere: an
 non fauere & ipsi debuerunt?
 Nam si non ita fauendum est,
 ne tu quidem faueres. Sin est
 fauendum, quid illis successe-
 res, te imitatis? Quos enim
 vulgus imitari præterquam
 vos proceres potest? Thea-
 trum ingressi, quos intuean-
 tur præter vos? Vide, quem-
 admodum Cæsaris procura-
 tor spectet? Vociferatur: vo-
 ciferabor & ipse. Exsilit: exsi-
 liam & ipse. Serui eius hinc
 atque inde sedentes vocife-
 rantur: ego cui serui nulli
 sunt, pro omnibus quantum
 potero clamabo. Sciendum
 ergo tibi est, cum theatrum
 ingrederis, te tanquam regu-
 lam ingredi, & exemplum ce-
 terorum, quo pacto spectare
 debeant. Cur autem conuicia-
 ri tibi sunt? Quia omnis homo
 illi coronari voluerunt, alium
 tu. Illi te impediebant, tu illos

Tu robu-

Tu robustior exististi: illi fe-
 cerunt quod potuerunt, con-
 uitiati sunt ei a quo impedi-
 bantur. Quid ergo vis? Vt tu
 quidem quod velis, id agas:
 illi autem quod volunt, ne
 dicere quidē audeant? Et quid
 miri est? Nonne agricolæ loui
 maledicunt, cum ab illo impe-
 diantur? Nautæ non conuiti-
 antur? nunquid maledicere
 Cæsari desinunt? Quid ergo?
 Ignorat hec Iupiter? non re-
 nuntiat Cæsari, quid dicatur?
 Quid ergo facit? Scit, si omnes
 conuiciatores supplicio affice-
 ret, se quibus imperaret non
 habiturum. Quid ergo? Ingre-
 dienti theatrum illud dicen-
 dum erat: Age Sophron co-
 ronetur? Non. Sed illud, age
 meum iastitutum tuear, vt in
 hac materia naturæ congruat:
 mihi meis nemo carior est.
 Ridiculū igitur fuerit, vt alius
 comcedus vincat, me ledi. Quē
 igitur velim vincere? Eum qui
 vincit. Sic semper is vincet,
 quem voluero. Sed volo So-
 phronem coronari. Domi tuæ
 quot voles certamina institui-
 to; proclamato, eum Nemea,
 Pythia, Isthmia, Olympia, vi-
 cisse. Publice autem, ne plus
 æquo tibi vendicato, neque
 communia surripito. Sin mi-
 nus, a conuicia tolerato. Nam
 cum eadem cum vulgo facis,
 illi te exæquas.

σὺ ἀρῶν ἡνιός; ἢ φη,
 οὐκ εἶνοι ὁ ἐδύνατο ἐπιτρο-
 ἐλοιδοροῦν τὸ ἐμποδίζον. π
 ἐν θέλεις; ἢ αὐτὸν ποιῆς ὁ
 θέλεις, οὐκ εἶνοι μὴ δ' εἴπωσιν
 ἀρῶν; καὶ ἢ ἀρῶν; οἱ
 γεωργῶν τὸν δία ἐλοιδοροῦ-
 σιν, ὅταν ἐμποδίζωνται τῶ
 αὐτοῦ; οἱ ναῦται οὐ λοιδο-
 ροῦσι; τὸν Καίσαρα; πῶς ὁ
 τῶν λοιδοροῦντες; ἢ οὐκ; οὐ
 γνώσει ὁ Ζεὺς; καὶ Καίσα-
 ρι σὺ ἀπαρτίζει λαοὺς τὰ λε-
 γόμενα; ἢ οὐκ ποιῆς οἰδὸν ὅτι
 αὐτὸν πῶς τῶν λοιδοροῦντες
 καὶ αὐτὸν οὐκ ἐξ ἡνιός ἀρῶν.
 ἢ οὐκ, ἐδ' εἰσέρχῃ λαοὺς εἰς τὸ
 θέατρον τοῦτο εἰπεῖν, ἄρα
 ἢ αὐτὸν σφραγισθῆναι; ἀλλ'
 οὐκ εἶνοι, ἄρα ἢ αὐτὸν τῶν
 ἐμαυτὸν ἀρῶν ἐπιτρο-
 πῆς τῆς ἡλῆς κεραιάσω ἐ-
 ροῦσιν. ἢ μὴ παρ' ἐμὲ φιλ-
 τερος οὐδέ τις. γαλοῖον αὐτὸν, ἢ
 ἀλλ' οὐκ νικήσῃ κεραιάσω,
 ἐμὲ ἐλατῆσθαι. τίνα αὐτὸν
 θέλω νικήσῃ; τὸν νικῶντα.
 καὶ οὐκ εἶνοι αὐτὸν νικήσῃ, ὅτι ἢ
 λαοὶ ἀλλ' οὐκ θέλω σφραγισθῆναι
 σφραγισθῆναι. ἐν οἴκῳ ὅσον θέ-
 λεις ἀρῶν ἡνιός, ἀναπληθῶ
 ἔσον αὐτὸν, νικήσῃ, πῶς αὐτὸν
 μὴ πῶς ἐλατῆσθαι, μὴ δ' ἢ φησὶ
 παρ' ἐμὲ τὸ κεραιάσω. εἰ δὲ μὴ αὐτὸν
 καὶ λοιδοροῦντα. ὡς ὅταν
 τῶν ποιῆς τοῖς πολλοῖς,
 εἰς ἴσον οὐκ εἶνοις κεραιάσω
 αὐτῶν.

Ἡρώδης Διδάχοντος νόσον πλάτ-
τομένης.

Ad eos qui morbum can-
santur.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

ΝΟσον, φησιν, ἐνθάδε, καὶ
βούλομαι ἀπίνουσι εἰς
οἶκον. οὐ οἶκον γὰρ αὐτοῦ ἤσ
οὐ; οὐ σκοπίεις, εἴ τι ποιῆεις
ἐνθάδε πλὴν αὐτοῦ πρὸς
αἰράσαν πλὴν αὐτοῦ φερόν-
των ἢ ἐπαινοροφῶν; εἰ μὲν
γὰρ μὴ ἐν αὐτοῖς, ἀλλ' ἐξ ἄλλου
καὶ ἄλλου, ἀπίσι, ἐπιμελοῦ
τῶν ἐν οἴκῳ. εἰ γὰρ μὴ δὴ-
ναται ἡ σὺ τὸ ἡμερικὸν
φρεῖν κτφύσιν, ἔγ' ἀρεῖδιον
δωήσεται, τότε κερκό-
πον ἀξήσεις, τὸν πετέ-
ρα ηγερομένης. οὐ τῆ
ἀρεῖρ ἀναστροφῆς, ἀλλ' ἐξ
κινῶν κινῶν. ἢ ποτε ποιή-
σῃς τὸ ἐξῆς, εἴ τι περιουλο-
τεῖς σου τῶν, οὐ δὲ ἀπὸ ἀλλο-
θεν ἀδύνατον φαύλα, καὶ ἄλ-
λα αὐτὸ αὐτῶν ἀναλαμύει-
ναι, καὶ πλὴν σου τῶν μετε-
πέθεισας ἀπὸ τῶν ἀπορεῖται
ἐπὶ τῶν ἀπορεῖται καὶ ποτ'
εἴπῃς, οἶμοι, εἰ λέγῃς Διδάχον-
τα πτερον, Διδάχον τὸν ἀδελφόν,
ἀλλὰ δὲ ἐμεῖς, ὅτι ἰσοπολιτεῖα
νόσον σὺ οἶδ' αἰσ, ὅτι καὶ νόσον
καὶ γίνονται καὶ καταλείβειν
ἡμῶς ἀφείλωσι; τί πτερον;
τὸν γεροῦρον γεροῦρον καὶ ἰσο-
δυναμίας, τὸν νεώτερον
πτερον. οὐ γὰρ θελεῖς ποιῶν
καὶ ἀλλοφθῆναι; ἢ ποτε μὲν γὰρ
ποιῶν σὺ σε δ' εἴ τι καὶ ἀλλοφθῆ-
ναι; ἢ τί ἐξῆς ἐν τῷ κρείσσον

A Egroto, inquit, hic: re-
dibo domum. Ergo do-
mi morborum expers es tu?
Non confideras, an aliquid
hic agas eorum, que ad volun-
tatem tuam pertinent, vt ea
corrigatur? Nam si nihil profi-
ciscis: superuacuis etiam tuus
aduentus fuit. Abi, rem do-
mesticam cura: si mens tua na-
tura congruenter affecta esse
nequit, at pecuniola tua pote-
rit: nummos augebis, senem
patrem curabis, in foro verba-
beris: malus cum sis, male im-
perabis: & alia id genus ages.
Sia ipse animaduertis, te pra-
uas quasdam opiniones abii-
cere, earumque loco amplecti
alias: si tuum propositum ab
iis que tui arbitrii non sunt, ad
ea que abs te pendent, transu-
listi, si quamuis aliquando
Hei mihi dicas, non id pro-
pter patrem, non propter fra-
trem dicis, sed propter te, qui
morbi rationem habeas: non
est quod te quantum pro-
feceris poeniteat. An nescis,
& morbum & mortem debe-
re nos inuadere? Qua re oc-
cupatos? Agricola[m] terra
colendæ intentum, nautam
nauigantem inuadunt. Te au-
tem quid agentem oportet in-
uadi: si quid habes melius, cui
te debet

te deditū morbus & mors in-
uadant: illud agito. Nam mihi
quidem optabile est inuadi
nulla alia re, nisi voluntate
mea curanda occupato, vt per-
turbatione vacuus, & citra
impedimentum, vt citra coac-
tionem, vt liber, ea quæ volo
agens deprehendar: vt dicere
possim Deo. Nunquid præ-
cepta tua violauī? nunquid
ad alia sum abusus facultati-
bus quas mihi dedisti? num
sensibus? num anticipationibus?
num te vnquam incu-
fauī? num gubernationem
tuam reprehendi? Egrotauī,
quia voluisti. Egrotarunt &
ceteri, sed ego volens. Pau-
per fui te volente, sed lætus.
Non imperaui, quia tu volu-
isti. Nunquam appetiui im-
perium. Nunquid me vn-
quam hac de causa tristitorem
vidisti? Nunquid vnquam vul-
tu minus hilari te accessi? Pa-
ratus, si quid mandes, si quid
imperes: vis me nunc ludo-
rum celebritate abire? A beo
Gratiam quam possum maxi-
mam habeo, quod me digna-
tus es ad ludos tuos admitti-
tere, & ad spectanda opera tua,
& administrationem tuam
intelligendam. Hæc me co-
gitantem, hæc scribentem,
hæc legentem occupet mors.
Atqui mater mea ægrotan-
ti mihi caput non tenebit.

ποιῶν καταληφθῆναι, ποῖος
εἶναι. ἐμοὶ μὲν γὰρ κατε-
ληφθῆναι γένετο, μηδενὸς
ἄλλου ἐπιμελουμένου, ἢ τῆς
ἀπορεῖσως τῆς ἐμῆς, ἢ
ἀπαιθῆς, ἢ ἀκάλυτῳ, ἢ
ἀναγκαστῶς, ἢ ἐλπίστῳ
ταῦτα ἐπιτηθεῖσθαι. Ἐλεῖω
ἀρεῖρ, ἢ εἰπὲν ἐμῶν
καὶ τῶν, μὴ τι παρ' ἐμῶν
σε καὶ οὐτολῶς; μὴ τι παρ'
ἄλλου ἐξερῶν, τῶν ἐ-
φορητῶν ἐξ ἄλλου; μὴ τι
τῶν ἀπορεῖσων ἄλλου; μὴ
ἢ τῶν ἀπορεῖσων; μὴ τι
ποτ' ἐνεκρίσῃς; μὴ τι ἐμοῦ
ψαύου σου πλὴν διοικήσῃς;
οὐδὲ ποτ' ἐπέμνησα, δὲ γὰρ, μὴ
ἢ με ἐν τούτῳ ἐνεκα συνη-
ροῦν εἶδες; μὴ οὐ περὶ ἄλλου
σοι ποτ' φασκεῖται τῶν ἀπο-
ρεῖσων, ἐμοῦ εἰ τι ἐπιτε-
σεις, εἰ τι σημάμεις; νῦν μὲν
θέλεις ἀπελθεῖν ἐμῶν τῶν
νηγύρας; ἀπίμι. γὰρ ἐμῶν σοι
ἔγω πάσων, ὅτι ἡξιώσῃς με
συμπενηγύρας σοι; καὶ εἰ εἰν
ἔργα τῶν σου, καὶ τῆς διοικήσῃς
σοι συμπενηγύρας σοι.
ταῦτά με ἐνθ' ἐμῶν, ταῦ-
τα γὰρ σοι, ταῦτα ἀναγκ-
νάσων. καὶ ἀλλοφθῆναι οὐδὲν
ἔστι. ἀλλ' ἢ μνηστῆρ με τὴν κα-
φάλλῳ νοσῶντα εἰ κερῶντα.

te debet

ἀποδοῖ τὸν αὐτὸν πᾶσι τὴν μη-
 τερω ἀξίον ἢ εἰ τὴν καφα-
 λὴν κορυφῆν ἢ νοσῶν ἀλλ'
 ἐπὶ κλινῶν καὶ ἐν οἴ-
 κῳ κρητακείμενον. ἀπὸ τοῦ
 ἐπὶ τῷ κλινῶν, ἢ ὑγιάνων
 ἀξίον εἶ ἐπὶ τοῦ οὐκ ὑγι-
 ανοῦ; μὴ τὸν ἀσθενῶντα,
 ἀδυνάτου ὡς ποιεῖν. ἀλλ'
 ὁ Σωκράτης τί λέγει; ὡς ἄνθρω-
 πὸς ἴσως, φησὶ, χεῖρας τὸν
 ἀρθεὶν τὸν αὐτὸν πρὸς κρείσσ-
 ουνα, ἀλλ' οὐ τὸν ἴσῳ. οὐ-
 πως ἐγὼ κρητύτερον χεῖρα
 πικρῶ καὶ ἄλλων ἐμῶν τῶν ἐλ-
 λῶν γινώσκω. πᾶσι δὲ; μὴ
 καὶ πᾶσι λέξεῖς; ἀνθρώπου
 ἀσφῆμαι. μὴ καὶ πᾶσι θεωρη-
 μέναι; τί ποιεῖ; καὶ μὴ οὐ
 βλέπω τί ἐστὶν ἄλλο, πᾶσι
 δ' ἀγρολογεῖται οἱ φιλόσοφοι.
 οὐδὲν σοὶ δοκεῖ εἶναι, τὸ μὴ
 δεῖ ποτ' ἐγκυλίεσθαι; μὴ
 θεῶν, μὴ ἀνθρώπων; μὴ μέμ-
 ησασθαι μηδένα; τὸ αὐτὸ
 πᾶσι ἴσῳ καὶ ἀσφῆμαι
 καὶ εἰσφέρειν; πάντα μὴ ὡ-
 ἢ εἴη Σωκράτης. καὶ ὅμως
 οὐδὲ ποτε εἶπεν, ὅτι οἶδεν, τί
 ἢ διδάσκει. εἰ δὲ ἴσως λέξεῖ-
 δας, ἢ τῆς, ἢ θεωρημένας,
 ἀπῆρα πᾶσι. Πρωτοφύλακον,
 πᾶσι ἴσῳ. καὶ ἢ εἰ λυ-
 χανός τις ζῆτων ἐλήλυθε,
 πᾶσι; τὸν κηπουρὸν αὐτὸν
 ἀπῆρα. τίς οὐκ ἡμῶν
 ἔχει τῶν τῶν ἐπιβο-
 λῶν; ἔπειτα τοῖς εἰς εἴχετε καὶ
 ἀσπῆται αὐτῶν, καὶ ἴσῳ

Abi ergo ad matrem, dignus
 enim es, qui dum caput tu-
 um teneatur, ægrotes. Tu
 qui in eleganti lectulo domi
 decumbebam. Abi ad lectu-
 lum tuum. An dignus es qui
 sanus in tali recumbas? Noli
 ergo perdere ea quæ illic fa-
 cere potes. Socrates autem
 quid dicit? Quemadmodum
 alius, inquit, delectatur cum
 agrum suum meliorem facit,
 alius cum equum: sic ego
 quotidie delector, cum me
 fieri meliorem deprehendo.
 Quam ad rem? nunquid ad
 oratiunculas? Bona verba
 homo. Nunquid ad præcepti-
 unculas? Quid agis? Enim-
 vero non video quid sit aliud,
 quo philosophi occupentur.
 Nihil ne tibi esse videtur, qua-
 rum quæquam inculcare? non
 Deum, non hominem? Repre-
 hendere neminem? Eodem
 semper vultu & egredi,
 & ingredi? Hæc erant quæ no-
 rat Socrates: neque tamen
 unquam dixit se scire aliquid,
 aut docere. Si quis vero ora-
 tiunculas aut præceptiuncu-
 las postulabat, eum ad Prota-
 goram adducebat, ad Hippia-
 am. Etenim si quis olea
 quaesitum venisset, ad olivo-
 rem eum adduxisset. Quis ergo
 vestrum tale institutum ha-
 bet? Nam si haberetis: liben-
 ter etiam ægrotaretis, & esui-

1001

retis, & moreremini. Si quis
 vestrum elegantem puellam
 adamavit, is me vera dicere
 intelligit.

Miscellanea quadam.

CAP. VI.

SCiscitante quodam, cum
 Soratio magis hoc tempo-
 re elaborata esset: maiores
 progressus olim fuissent?
 Quæ ratione, inquit, elabo-
 rata est? Et qua ratione quon-
 dam progressus maiores fu-
 erunt? Quatenus enim nunc
 elaborata est, ea tenus etiam
 progressus nunc fiunt. Cum
 autem resolutio ratiocina-
 tionum nunc elaborata sit:
 etiam progressus in iis fa-
 cti sunt. Tum autem in eo
 elaborabatur, progressusque
 fiebat, vt ratio naturæ esset
 consentanea. Noli ergo hæc
 commutare, neque postules
 in alio te progredi, cum in
 alio elaborares. Sed illud vide,
 an quis in id intentus, in eo
 que elaborans, vt naturæ con-
 gruenter affectus sit, nullos
 faciat progressus. Neminem
 inuenies. Vir bonus inuictus
 est. Aut enim non certat, vbi
 non est superior: aut ibi cer-
 tat, vbi superior est. Si ea quæ
 in agro sunt appetis: cape
 vestrum tale institutum ha-
 bet? Nam si haberetis: liben-
 ter etiam ægrotaretis, & esui-

ναῦτε, καὶ ἀπειθήσομαι. εἰ
 ἴσως ὑμῶν ἡρώδη κρηταίου
 κρηταίου, οἶδεν ὅτι ἀλλοθῆ
 λέγω.

Σποράδιον ἑνὸς.

ΚΕΦ. 5.

ΠΥθαγόρου εἰς ἑνὸς ἑ-
 νὸς μῦθον ἐπιπε-
 νηθῆναι τοῦ λόγου, πότερον
 μείζονος πρὸς ἡσῶν κρη-
 τὰ πῆ, ἢ κρη, ἐπιπεπνηται,
 καὶ κρητὰ τί μείζονος εἰς πρὸς
 κρητὰ τότε ἡσῶν; καὶ δὲ
 ἢ δὲ νῦν ἐπιπεπνηται, καὶ
 εἰρηθῆσονται. καὶ νῦν μὴ
 ὡς συγκομιζόμενος εὐκαλι-
 εῖν ἐπιπεπνηται, καὶ πρὸς
 κρητὰ γίνονται. ποτε εἰ
 ὡς τὸ ἡγεμονικὸν κατὰ
 φύσιν ἔχον τηρεῖται, καὶ ἐξε-
 πονεῖτο, καὶ πρὸς κρητὰ ἡσῶν.
 μὴ οὐκ ἐν ἀλλοσῶν, μὴ εἰ
 ζῆται ὅταν ἄλλο ἐπιπεπνης,
 ἐν ἄλλο πρὸς κρητὰ. ἀλλ'
 ἴσως, εἰ ἴσως ἡμῶν πᾶσι τοῦ-
 τῶν ὄν, ὡς καὶ καὶ φύσιν
 ἔχειν καὶ διεξάγειν, οὐ πρὸς
 κρητὰ. οὐδένα ἢ δὲ ἀρεθ-
 σῆς. ὁ σουδραῖος ἀπῆρα-
 τος. ἢ ἢ δὲ ὅτι ἀγανίεσται,
 ὅπου μὴ κρείσσων. εἰ μὴ,
 ὅπου κρείσσων ἐστίν. εἰ τὰ κρη
 τὸν ἀρθεὶν θελεῖς, λάβε ἑαυ-
 τὸν οἰκέτας, λάβε τὴν ἀρεθῶν,
 λάβε τὸν σαρμαθῶν. τὴν δὲ
 ἄρεθῶν οὐ ποιήσεις ἀπῆρα-

R

κπιλώ, οὐδὲ τιῶν ἐκκλησιῶν
 ἀφελήθη. εἰς ἑσπέρων μέρ-
 ουν τὸν ἀγῶνα καθίησι,
 τὸν ἀφελήσαν ἀσφαρικὸν
 πῶς οὐκ οὐ μέλει ἀήτη-
 τος εἶναι; κτηνῶν δὲ πι-
 νθη ἢ ἐστὶν ὁ κρινὸς ναύς,
 ὁ ἀσπὲρ [φησὶ] κρινὸς ἡς ἐ-
 κηθ' ἀκροῖται, ἢ μόνον φου-
 τῶν ἀφελήθη, ἢ τῶν
 φησὶ μὴ σάκεπ κρινὸν, ἀλλὰ
 τεχνικὴ· οὐτως ἐστὶν ἐν ἑ-
 οἱ μὴ πεινῆσαι διεςαμ-
 μῆτοι τῶν ἀνθρώπων, κριτὰ
 τῶν κριτῶν ἀφορμῶς ὁρῶσιν.
 ἢ τι αὐτῆ κριτῶσιν, κρι-
 νῶς ναύς κριτὸν. τῶν νέων
 τῶν μαλακῶν; οὐκ ἐστὶ ἀσφα-
 ρεΐαι βέλων. οὐδὲ γὰρ
 πηγὴν ἀρκίστρῳ λαβεῖν. οἱ
 δ' ἀφύεις, καὶ ἀποστρέφεις,
 ἐπὶ μᾶλλον ἔχονται τοῦ λό-
 γου. διὰ καὶ ὁ Ρούφῳ πρὸς
 Ἰπποκράτη λέγει, τούτῳ
 δὸκιμωσθεῖς καὶ μακρῶς τῶν
 ἀφύων καὶ ἀφύων. ἔλιξε
 γὰρ, ὅτι ὡς ὁ λίθος καὶ ἄνα-
 τάλης, ἀνεχθήσεται κῆρυ-
 ῖσιν τιῶν αὐτῶν κριτασκιδύ-
 ῶνται; ὁ ἀφύεις, ὅσων μᾶλλον
 ἀποστρέφεται τῶν αὐτῶν,
 ποσῶτον μᾶλλον ναύει ἐφ' ὧ
 πύκνει.

Πρὸς ἑν διορθωτῶν ἐξελθ-
 ῶντων πόλεων, ἐπιγυ-
 ρεῖον ὄντα.

Κ Ε Φ. ζ.

frustretur, vel auferatior in-
 uisa implicetur. In hoc solum
 certamen rerum, quæ penes
 ipsum sunt, descendit. Fieri
 ergo qui potest, qui sit inui-
 ctus? Interrogante quodam,
 quid nam esset sensus com-
 munis? Quemadmodum in-
 quit, communis quispiam au-
 ditus dici queat, qui vocer-
 tantum discernat: is vero qui
 sonos, non iam communis,
 sed artificiosus. Sic sunt non
 nulla, quæ homines non pro-
 fusus distorti ex communibus
 notionibus perspiciunt. Ra-
 ratio, sensus communis appel-
 latur. Molles adolescentes
 exhortari non est facile. Neque
 enim caesus tenellus hamo
 capitur. Ingeniosi autem ta-
 metsi eos dehorteris, magis
 etiam eruditioni inhaerent.
 Qua de causa Rufus eos ple-
 runque dehortabatur, eaque
 tanquam regula ad deprehen-
 dendos ingeniosos & stupidos
 utebatur. Ut enim, inquit, la-
 pis, quâuis suifum eû ieceris, la-
 suppte nutu deorsum feretur:
 sic etiam ingeniosus, quo ma-
 gis repulsus fuerit, eo magis
 inclinabit illuc, quo a natura
 ducitur.

*Ad Epicureum quendam, lib-
 rarum civitatum guber-
 natorem.*

CAP. VII.

Guberna-

Gubernatore ad eum in-
 gressus (erat autem is Epi-
 cureus) Decet, inquit, nos
 mdes e vobis philosophis que-
 rere, vt eos qui in peregrinam
 urbem venerunt, e ciuibus &
 rerum gnaris: quid in mundo
 sit optimum? vt & ipsi cognitû
 illud persequamur, & ita spe-
 ditemus vt illi res vrbanas. Nã
 tria contigisse homini, animû,
 corpus, & res externas nemo
 fere est qui refragetur. Illud
 ergo restat, vt vos respondeat
 quis quid sit optimum. Quid
 dicemus hominibus? Car-
 nem? Propter eam igitur Ma-
 ximus, hyberno tempore, com-
 mitandi filii causa, Cassiopem
 vsq; ob voluptatem corporis
 nauigauit? Illo inficiente, ac
 dicente, Absit. non in optimo
 elaborandum est? Omnium
 maxime, inquit. Quid ergo
 melius carne habemus? Ani-
 mum, inquit. Bona vero opti-
 mi sunt ne præstantiora, an
 deterioris? Optimi, inquit.
 Animi vero bona sunt ne
 arbitrii nostri, an alieni? No-
 stri, inquit, Nostri igitur arbi-
 trii est delectatio animi. Est,
 inquit. Hæc vero vnde existit?
 Inquit, anquid ex sese? Verum hoc
 intelligi non potest. Oportet
 enim principalem quandam
 naturam boni in primis ad-
 esse, quam adepti animis dele-
 stemur. Concedebat & hoc.

Τὸ διορθωτῶν ἀποληθόντων
 ἀφελήθη αὐτῶν ἡ ἐξυμ-
 Επικυρεῖος ἢ ἀριστο-
 ἰδωσὶς ἡμῶς παρ' ὑμῶν τῶν
 φιλοσόφων πυνθάνεσθαι κη-
 περιπῆς εἰς ἐξέλιξι πόνον ἐλάττων
 τῶν παρῶν ἐστὶν πολὺν & εἰσδύσαν,
 ἢ κριτῶσιν ἐστὶν ἐν κριτασκιδύ-
 & αὐτῶν ἐσοτήσιν ἐξελθόντων
 ὡς αὐτοῖνοι ἐν ταῖς πόλεσι,
 & θεσπεσίαισιν ἀκροῖται ἐπὶ
 ἀφελήθη ἀνθρώπων, ψυχῆ &
 σώματος & αὐτοῦ, καὶ εἰς
 ἀνπελίθη. λοιπὸν ὑμῶν τῶν
 ἐστὶν ἀποστρέφεται, ἢ ἐστὶν ἑσπε-
 ἡσαν; πὶ ἐστὶν ἑσπε-
 ποισ; πὶν ἀποστρέφεται διὰ τὴν
 Μαξιμουσ ἑσπεσε καὶ κριτασκιδύ-
 σόπης καὶ μάνος μῶν ἐστὶν ἰού-
 σὺν ἀποστρέφεται, ἢ ἡδὴ τῆ σαρ-
 κί; ἀποστρέφεται δ' αὐτοῖνοι, καὶ
 εἰσδύσαν, μετέφεται, ἢ ἀποστρέφεται
 αὐτῶν τῶ κριτῶσιν ἐσπεσε καὶ
 νεὺς; πὶν ἀποστρέφεται ἀποστρέφεται.
 ἢ ἐν κριτασκιδύ-
 κῆς; πὶν ψυχῆν, ἐφη. ἐλάττων
 δὲ τῶν ἀποστρέφεται κριτῶσιν ἐ-
 σιν, ἢ τῶν ἀποστρέφεται; πὶν
 κριτασκιδύσαν. ψυχῆς δὲ ἀποστρέφεται
 πόπρον ἀποστρέφεται ἐστὶν, ἢ
 ἀποστρέφεται; ἀποστρέφεται.
 ἀποστρέφεται ἐν ἐστὶν ἡ δὸν ἡ;
 ἢ ψυχῆς; ἐφη. αὐτῆ δ' ἐπὶ
 ἀποστρέφεται; πὶν ἀποστρέφεται ἐφ' αὐτῆς
 ἀλλ' ἀποστρέφεται ἐστὶ. ἀποστρέφεται
 κριτασκιδύσαν γὰρ ἡνα ὑποστρέφεται
 δεῖ ἐστὶν ἀποστρέφεται, ἢ ἐσπεσε
 κριτασκιδύσαν, ἢ ἀποστρέφεται καὶ
 ψυχῆς. ἀποστρέφεται κριτῶσιν
 κ 2

ἐπιβίωσιν ἢ ἀδυσίμωτον βιωτὴν
 πάλιν ψυχρὸν ἢ θερμὸν· εἰ γὰρ
 ἐπιβίωσι ἀλάστοις, εὐρήν ἢ εὐσία
 ἔσονται ἀγαθὰ· εἰ γὰρ δυνάσται ἀλλο
 ρῆθ' εἰναὶ ἀγαθόν, ἀλλο δ' ἐφ'
 ᾧ δολόγως ἐπαρῶμεθα. εἰ δὲ
 ἔσονται κακοὶ καὶ μὴ ὄντες ἀ
 γασθῶσι, ἔσονται κακοὶ καὶ ἀγαθόν
 εἰναί. ἵνα γὰρ εὐλόγον ἢ τὸ ἐπι
 βίωσιν εἶναι, τὸ ἀγαθὸν ἢ τὸ κακόν
 εἶναι εἶναι. ἀλλ' εἰ μὴ εἴπητε
 φρένας ἔραστες. αὐαυλοῦται
 γὰρ ἐρεῖτε ἔπι κέρως, καὶ τοῖς
 ἀλλοῖς ὑμῶν δόγμασιν. ἡσασ
 λεῖπται λοιπὸν, ἐπὶ τοῖς σω
 ματικαῖς ἡδέσας πάλιν ψυ
 χρὸν ἢ θερμὸν. πάλιν κενεῖνα
 γλῆνται ἀγαθὸν καὶ κακόν, καὶ ε
 ἴσασιν ἀγαθὰ καὶ κακὰ. Διὰ τὸ α
 φρόνως ἐποίησε Μάξιμος, ὅ
 τι εἰ δὲ ἀλλο τὸ ἐπιβίωσιν, ἢ διὰ
 πάλιν σίμω. τετέτα, διὰ τὸ
 κέρως. ἀφρόνως ἢ ποιεῖ, καὶ
 εἰ ἀπέχεται τῶν ἀλλοσίων,
 διουσιεῖσιν ἂν, δυνάμεις λαμ
 βάνειν. ἀλλ' αὐτοὶ δὲ εἴη,
 κενεῖνο μόνον σπεστωμεῖνα,
 ἵνα κενεῖνο μόνον, ἢ ἀσφα
 λῶς, ἵνα μὴ τις γινῶ. τὸ γὰρ
 κλέπτει, οὐδ' αὐτὸ ὁ ἐπι
 κερῶσιν ἀπαφάνει κακόν·
 ἀλλὰ τὸ ἐπιβίωσιν, καὶ ὅτι πῶ
 σιν ἀπὸ τοῦ λαοῦ εἰν λαοῖν ἀ
 δυνάσται. Διὰ τὸ λέγει, καὶ
 κλέπτει. ἀλλ' ἐγὼ σοὶ λέγω,
 ὅτι ἐὰν κενεῖνωσιν καὶ ἀρε
 στελέμωσιν γλῆνται, ληστέμ
 ων. εἴπε ἔφίλιος ὁ τῆρ' ἰ
 μὴ ἔχωμεν δυνάστες, καὶ ἰ

Qua ergo ex re ista animi de
 lectatio oriatur. Nam si e bo
 nis, inuenta est natura boni.
 Neque enim aliud bonum
 esse potest, & aliud illud quo
 contentaneum sit letitia nos
 offerri: neque si id quod an
 tecedid bonum non sit, illud
 quod sequitur bonum esse
 potest. Vt enim proptago pro
 babilis sit, stirpem ipsam esse
 bonam oportet. Verum si fa
 ni sitis, nequaquam istud di
 cetis. Neque enim ista cum
 Epicuro, reliquisque vestris
 decretis consentiunt. Reli
 quum ergo est, vt animi de
 lectatio e rebus corporeis o
 riaturs, illaque rursus siate
 præcipuæ ac natura boni.
 Quapropter temere fecit Ma
 ximus, si ob quicquam aliud,
 nisi propter carnem, nauig
 auit: hoc est, ob optimum.
 Insuper item facit, si re
 bus alienis abstinet: cum sit
 iudex, easque accipere pos
 sit. Sed si placet, illud tantum
 consideremus, vt occulte, vt
 tuto, vt nemine resciscente.
 Nam Epicurus ne ipsum qui
 dem furtum malum esse pro
 nuntiat, sed deprehendi. Cum
 autem fieri nequeat, vt cer
 tus sis fore clam: propterea
 furari vetat. At ego tibi si
 firmo, si solerter & caute fiat,
 fore clam. Deinde amicos
 Romæ potetes habemus, & a
 micas,

micas, & Græci imbecilles sunt.
 Nemo propter hoc eo venire
 audebit. Quid bono tuo absti
 nes? Vt cordiæ atq; amentia
 istud est: neq; tamen, si te ab
 stinere dixeris, mihi persuade
 bis. Vt enim fieri nequit, vt ei
 quod falsum videtur, assentia
 mur: & veritatem auersemur:
 sic fieri non potest, vt ab eo
 quod bonum putes, desiscas.
 Diuitiæ autem bonæ sunt, &
 ad cõficiendas voluptates pa
 ratissimæ. Cur eas non parabis?
 Cur autem vicini vxorem nõ
 corrumptam, si clam id facere
 liceat? Quod si maritus eius
 tractabim. Si philosophus ef
 fe vis, qualem esse decet: si per
 fectus, si tibi ipsi consentiens:
 utique hæc facies. Sin minus:
 nihil differes a nobis qui Stoi
 ci appellamur. Nam & ipsi
 alia quidem dicimus, alia ve
 ro facimus. Nos honesta dici
 mus, turpia vero facimus. Tu
 vero contraria ratione peruer
 sus eris. Cum decreta tua tur
 pia sint: facta sunt honesta.
 Per Deos, vibem Epicuream
 tibi apud animum proponito.
 Ego vxorem nõn duco. Nec ego.
 neq; enim contrahendum
 est matrimoniu, neq; procre
 andi liberi: ac ne res publica
 quidem capeffenda. Quid autē
 sequetur? Vnde erunt ciues?
 Quis eos instituet? Quis erit
 adolescentiæ præfectus?

λίους καὶ οἱ Ἕλληες ἀδρανεῖς
 εἰσιν. οὐδεὶς τολμήσει αὐα
 εἶνω τετέτα ἐνεκῶ. ἢ ἀπέχου
 ἔσθ' ἰδίε ἀγαθῶν; ἀφρόν
 ἔσθ' ἢ ληστέον εἰσιν. ἀλλ' οὐδ'
 αὐ λέγεις μοι: ὅτι ἀπέχου, π
 εῖσω σοι ἡς γὰρ ἀδυνάτων
 εἰσιν πάλιν ψευδὸς φωνοῦμαι συ
 κριβωτέως, καὶ δὲ τοῦ ἀληθῶς
 ἀσπνεύσω. ἔστω ἀδυνάτων
 εἰσιν, τὸ φωνοῦμαι ἀγαθῶν
 ἀσπνεύσω. ὁ πάλιν τοῦ ἀ
 γῶν, καὶ τὸ πηνηκωπῶν γε
 ἔσθ' ἡδυνῶν, διὰ τὸ μὴ ἀπειποι
 ἡσιν αὐτῶν; διὰ τὸ τὴ μὴ πάλιν
 ἔσθ' ἡδυνῶν. ἡσιν αὐτῶν. διὰ
 φθέρωμεν, αὐ δυνάμεις λα
 θεῖν; αὐ δὲ φλυαρήν ὁ αὐτῶν,
 καὶ αὐτῶν ἀρεσκῆτε καλλιῶ
 μεν εἰ θελεῖς εἶναι φιλόσο
 φος οἱ δὲ εἴη, εἶρε τέλει, εἰ
 εἰ ἀκροῦσθων σου ἔσθ' ἡδυνῶ
 σιν εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν διοίσις
 ὑμῶν τῶν λεγόμενων σοικῶν.
 καὶ αὐτοὶ γὰρ ἀλλὰ λέγουμεν,
 ἀλλὰ ἢ ποιούμεν. ἡμεῖς λέ
 γομεν, τὰ καλὰ, ποιούμεν τὰ
 αἰσχρὰ. σὺ πάλιν κενεῖνω
 Διὰ τὸ φωνοῦμαι ἔσθ' ἡδυνῶν
 ποιῶν τὰ αἰσχρὰ. τὸ θεῖον
 σοι. ἐπινοεῖς ἐπικουρεῖων
 πόλιν ἐγὼ εἰ γεμῶ. εἰδ' ἐγὼ,
 οὐ γὰρ γεμῶντων. ἀλλ' οὐδὲ
 πομδὸ πηνητέον. ἀλλ' οὐδὲ
 πολιτεύτέον. πὸ οὐδὲ γλῆνται;
 πόθην οἱ πολῖταις, πὸς αὐτοὺς
 ποιεύσασ; πὸς ἐφ' ἑσάρω;

τις γυμνασιάρχος; ἢ δὲ καὶ
 ποιῶν δὲ τὰ αὐτὰς, ὡς Λακεδαι-
 μωνιοὶ ἐποιῶν δύναντο, ἢ Ἀθη-
 ναίων ἡλικίᾳ μοι νέον, ἄλλω καὶ
 τῷ δούρειῳ ἔσσι. πονηροὶ ἐστὶ
 δούρειοι; ἀνώτερον τὴν πό-
 λεως, λυμνονικῶν οἰκων, ἐδὲ
 γυμνασίᾳ σφίσι ποιῶ. ἄφες ἑαυτὶ
 ἀνθρώπε, ζῆς ἐν ἡγεμονίᾳ ἡ
 πόλι. ἀρχὴν σε δεῖ, κελὶν δὲ
 κελίως, ἀπὲρ χεῖρ ἢ ἀπαοσίων,
 σοὶ κελὶν γυμνασίᾳ φαίνεσθαι
 μηδὲ μίαν ἢ τὴν σίω, κελὶν
 ποιῶντα βελθένα, κελὶν δού-
 ραίω μηδὲν, ἡδύστωμοι μη-
 δὲν. τὸ τῆς σύμφωνας δούρειοι
 ζήτησον, ἄφ' ὧν ὀρμώμεθα
 ἡδύως ἀφ' ἑξῆς ἡγεμονίᾳ,
 οὐτω πηχανός ἂν παρὲς τὸ ἀ-
 γαθὸν ἐν νικησίᾳ. αὐτὸ δὲ παρὲς
 τῆς πηχανότητι τῆς εὐσύνων,
 καὶ φιλοσοφίαν ἢ ἀποτε-
 τωῦ τῆν ἐξ ὀρενηκότες ἄνθρω-
 πων, πωδολογίᾳ ἢ μῦθος ἐπὶ αὐ-
 τοῖς καὶ ἐπιβρωνύουσαι, πὶ αὐ-
 τῶν καὶ ἐπὶ ἡλικίᾳ πὶ
 κελίω ἐστὶν; ὁ ἀργυρός, ἢ ἢ
 ἰσχυρὸς ἢ ἀσπίς ἢ σάριξ.
 παρὲρ ἡγεμονίᾳ εἶναι, τὸ
 ἡγεμονίᾳ πὶ μὲν παρὲς ἔσσι, τὸ
 αὐτὸ δὲ παρὲς τὸ ποίω εἶναι, τὸ
 εἶναι αὐτὸ τὸ παρὲρ ἡγεμονίᾳ.
 αὐτὸ καὶ ἀνθρώπου οὐ τὴν
 ἑλὶν θοικεῖ ἡγεμονίᾳ, σαρκί-
 δει, ἀλλὰ τὸ παρὲρ ἡγεμονίᾳ.
 ἢ ἀποτε τῶν καὶ; πολιτῶν
 εἶναι, γαμῶν, παρὲρ ἡγεμονίᾳ
 εἶναι, δεῦν σβειν, γυμνασίᾳ

Quis gymnasiarcha? Quid
 vero eos docebit? Ea ne quæ
 Lacedæmone, an quæ Athenis
 tradebantur? Cape adolescen-
 tem, educa secundum decreta
 tua. Improba sunt decreta:
 sunt imperatendæ reipublicæ:
 sunt pernitiōsa familiis, ne
 mulieribus quidem decora.
 Omitte ista homo: in principe
 vrbe degis: sunt tibi gerendi
 magistratus: est iuste iudican-
 dum: est abstinentium alieno:
 nulla tibi mulier præter tuam
 formosa videri debet: nullus
 puer, nullum vas argenteum,
 nullum aureum. His constan-
 tanea decreta quæritō, quibus
 instructus, libenter illis rebus
 abstineas, cum adeo sis diser-
 tus ad educandum & mouen-
 dum. Si vero præter ipsarum
 rerum illecebras, talem etiam
 doctrinam excogitauerimus,
 quæ nos ad illas impellat &
 confirmet: quid fiet? In
 cœlato vase utrum melius
 argentum, an ars? Manus ma-
 teria est caro: principalia vero
 sunt imanus opera, ergo & of-
 ficia triplicia sunt. alia ut sint,
 alia ut certo modo affecta
 sint. Eadem porro etiam prin-
 cipalia sunt. Caue igitur ne ho-
 minis materiam carnem ma-
 gnifacere videaris, sed princi-
 palia. Quæ sunt ista? Rempub-
 licæ, vxorē ducere, procreare
 liberos, Deum colere, parentes

curare:

erare: deniq; expetere, auer-
 sari, obcitare, abhorrere, vt ho-
 rum quidque faciendum est,
 vtq; natura nostra fert. Quid
 autem natura nostra seit? Vt
 liberi sumus, vt strenui, vt vere-
 candi. Quod .n. aliud animal
 erubescit? Quod turpitudinis
 notione caput? Voluptas vero
 his obedire debet, vt ministra,
 vt ancilla, vt alacritatē prouo-
 cet, vt in naturalibus operibus
 principatum teneat. Verum
 ego diues sum: nec vlla re por-
 teo. Quid ergo adhuc philo-
 sophari te fingis? Satis tibi
 sunt aurea atq; argentea vasa.
 Quid tibi opus est decretis?
 Imo & prætor Græcorum sum.
 Nosti iudicare? Vnde scientiã
 eam consecutus es? Cæsar mihi
 codicillum scripsit. Scribat
 tibi vt de musicis iudices. Et
 quem inde fructū capies? Ta-
 men quo pacto prætor euasisti?
 Cuius manum oscularis? Sym-
 phoriam Numeni. Ante cuius
 thalamū dormiuisti? Cui mu-
 nera misisti? Non animaduer-
 tis tanti esse pretii præturam,
 quanti est Numenius? At quē
 voluero, in carcerem coniiicere,
 tanquam saxum possum. At
 possum fustibus cædere, tan-
 quam asinum. Non est illud
 imperium in homines. Sic
 impera nobis tanquam rati-
 one præditis. Ostende nobis
 quid expediat: & sequemur.

ἐπιμαρτυροῦμαι, καὶ ἄλλοι ὀρε-
 σαι ἐπιμαρτυροῦμαι, ὀρεμαῖν, ἀφο-
 ραῖν, ὡς ἐκάστον τούτων εἶναι
 ποιῶν, ὡς πεφύκαμεν. πεφύ-
 καμεν δὲ πῶς; ὡς ἐλευθεροί,
 ὡς ἡγεμονίᾳ. ὡς ἀνθρώποι.
 ποῖον γὰρ ἄλλο ζῶον ἐρυθρίω;
 ποῖον ἀργεῖον φαίνεσθαι λαμ-
 βάνει; τίω δὲ ἡδονῶν τῶν
 τούτων τέστις ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ,
 ὡς παρὲρ ἑαυτὸν, ἢ παρὲρ ἡγεμονίᾳ
 ἐπιμαρτυροῦμαι, ἢ ἐν τοῖς καὶ
 φούσιν ἐργασίᾳ παρὲρ ἡγεμονίᾳ.
 ἐγὼ πῶς σὸς εἶμι, ἔσθ' ἔδενός
 ἡγεμονίᾳ μοι ἐστὶν. πὶ οὐδὲν παρὲρ
 σωφίᾳ φιλοσοφίᾳ; ἄφ' ἑξῆς τῶν
 ἡγεμονίᾳ καὶ τῶν δού-
 ραίτων; ἀλλὰ καὶ κελίως εἶ-
 ναι τῶν ἐλλείπων. οἰσίας κελί-
 νων; πὶ σε ἐποίησον εἰδέναι;
 Καίσαρ μοι κωδικίλιον ἐ-
 γράψεν. γραμμάτω σοὶ ἴνα
 κελίως παρὲρ τῶν κελίων, καὶ
 ἢ σοὶ ὀφείλω; ὅπως δὲ πῶς
 κελίως ἐργασίᾳ, τίω ἴνα καὶ
 ἡγεμονίᾳ καταφιλήσας, τίω Συμ-
 φόρου, ἢ τίω Νουμίου;
 τίνω παρὲρ ἑαυτὸν κελίως
 κελίως, ἢ ἢ πῶς
 δούρει; εἶπα σοὶ αἰδομένη, ὡς
 ἡγεμονίᾳ ἀξίον ἐστὶ κελίως
 εἶναι ὅσον Νουμίου; ἀλλὰ
 δούρει, ἢ δέλω, εἰς φυ-
 λακίω βαλεῖν, ὡς λίθον.
 ἀλλὰ δούρει. ἐνυλοκοπή-
 σαι, ἢ ἢ δέλω, ὡς ἔσον. σοὶ
 ἐστὶ ἑαυτὸ ἀνθρώπων δούρει.
 ὡς λογικῶν ἡγεμονίᾳ. ἄφ' ἑξῆς

R 4

δ' αὐτὸς ἢ μὴ τὰ συμφορέσθαι, καὶ ἀναγκασθῆναι. δέικνοντες ὅτι αὐτοὶ μὴ φοροῦν, καὶ ἄποφραφισομένηται. Ζηλωταὶ ἡμῶν καὶ κατασκόπουσιν σεαυτῶν, ὡς Σωκράτους εἶπε ὁ κείνους, ἢ ὡς αὐθρόων ἀρχόν, ὁ κρητισκοδικακῶς ὑποπελορηγῶς αὐτῶν τῶν ὄρεξιν τὴν αὐτῶν, τῶν ἐκκλίσσιν τῶν ὀρμηλῶν, τὴν ἀφορμηλῶν. ὅτι ποίησον, ὅτι μὴ ποίησης. εἰ δὲ μὴ εἰς φυλακὴν σε βάλω. σὺ λέπε ὡς λογιστῶν ἢ ἀρχῆς γένε). ἀλλ' ὡς ὁ Ζεὺς διέβραζε, τὸτο ποίησον. αὐτὸ δὲ μὴ ποίησης, ζημιώσῃ, βλάψῃ, ποίω βλάβῶν; ἀλλὰ οὐδέ μιν, ἀλλὰ τὸ μὴ ποίησαι ὡς εἶ, ἀποπέσει τ' παρῶν, τ' αὐθρομένον, τ' κῆσμον, ἵσταν ἄλλως βλάβῶς μείζονας μετὰ ζήτητ.

Πῶς αὖτε τὴν φωνησῶς γυμνασέων.

ΚΕΦ. η.

Ὅτι αὖτε τὴν ἐρωτήματα τὰ σφιστικὰ γυμνασῶς μετὰ, ἔτι καὶ αὖτε τὴν φωνησῶς καὶ ἢ μέσων ἐδ' ἡμῶν ἀξίως. αὖτε εἰνεσι γὰρ ἡμῶν καὶ αὐτῶν ἐρωτήματα. ὁ ἦος ἀπέθωνε ὅτι δέινος ἀποφραφισομένηται, ὡς αὖτε ἄρτερον, ἢ κακῶν. ὁ πατήρ τ' δέινος ἀποκλήσθων ὄμωσιν κατὰ ληπτε, ἢ σοι δοκεῖ; ἀποφραφισομένηται, ἢ κακῶν. ἐλυπηθῆν ἐπὶ τῆς αὖτε ἀποφραφισομένηται. ἢ κακῶν. ἢ κακῶν κατὰ μένει; ἀποφραφισομένηται ἀρχῶν. καὶ οὕτως ἐστὶ ζῶμεθα, κακῶν ἢ ὀρμηλῶν. οὐδέ

Ostende inutilia, & ea auersifimus. Fac tui imitatorum, quemadmodum Socrates alios sui imitatores fecit. Is erat, qui ut hominibus imparet, effecit, ut appetitum suum, auersationem, appetitionem. & alienationem sibi submitterent. Hoc facito, hocne facito, alioqui te in carcerem coniciam. Non iam magistratu humano more geritur. Imo ut iupiter constituit, ita hoc facito. Si non feceris: mulctaberis, damnū facies. Quod damnum? Nullum aliud, nisi quod officio defuisti, amittes fidem, verecundiam, modestiam. His alia maiora damna quaerere noli.

Quomodo aduersus visa excerceri debeamus.

C A P. VIII.

Quemadmodum aduersus captiones Sophisticas excercemur: ita etiam contra visa quotidie nos excerceri debeamus. nam & ipsa quaestiones nobis proponunt. Illius filius obiit. Responde: Cum nostri arbitrii non sit, malum non est. Pater illum exhaeredauit. quid tibi videtur? Non nostri arbitrii est, ergo non malum. Rem illam ægre tulit. Nostri arbitrii est, & malum. Fortiter tulit. Nostri arbitrii est, & bonū. His si assueuerim? proficiemus. nec

enim

enim vnquam alteri assentimur. Visum igitur, percipiendi vim consequitur. Filius obiit. Quid factum est? Filius obiit. Aliud nihil? Nihil. Nauigium periiit. Quid accidit? Nauigium periiit. In carcerem ductus est. Quid accidit? In carcerem ductus est. Illud autem deus est. Quid accidit? In carcerem ductus est. Illud autem de suo quisque addit, male cum illo esse actum. At perperam ista iupiter facit. Cur? Quod te tolerarem fecit? quod magnanimum? quod ne quid mali illis in rebus esset, cauit? Quod tibi fores aperuit, si ista non placent? Homo exi: accusare autem noli. Si scire vis, quemadmodum Romani erga philosophos affecti sint, audi. Italicus, qui inter eos in primis philosophus habetur, aliquando me praesente suis iratus, ut intolerabili affectus iniuria, Ferre, inquit, nequeo: perditis me, facietis me talem qualis iste est: me demonstrato. Ad oratorem quenadā, Romanum ad iudicium euntem.

C A P. IX.

Cum quidam Romam profecturus, ad eum ingressus esset, quod iudicio dignitatis consistaretur: cognita profectiois causa, illoque scifitante, quid ea de re sentiret? Sime, inquit, rogas, quomodo Romae tecum agendum sit,

ποτα γὰρ ἄλλο συνηλωθησόμεθα. ἢ οὐδὲ φωνησῶς καὶ ἀποκλήσθων γένεται. ὁ ἦος ἀπέθωνε, πὶ ἐβραβετο; ὁ ἦος ἀπέθωνε, ἀλλο εἰδέν; εἰδέν. τὸ αὐτοῖον ἀπώλετο, εἰς φυλακὴν ἀπήχθη. τί γάρων; εἰς φυλακὴν ἀπήχθη. τὸ σὶ ὅτι κακῶς πέπεσεν, εἰς αὐτῶν εἰνεσι φωνησῶς. ἀλλ' ὅσα ὄρεξῶς ταῦτα ὁ Ζεὺς ποιεῖ. ἀλλ' πὶ ὅτι σε κατακλήσθων ἐποίησεν, ὅτι μετὰ ὀρμηλῶν, ὅτι ἀφείλεν αὐτῶν τὸ εἶνα κακῶν, ὅτι ἔξεσι σοι πείρασιν ταῦτα ἀποφραφισομένηται, ὅτι σοι τῶν ἡρώων ἴσταν, ὅτι σοι μὴ ποίη, ἀνθρώπων ἐξελθῶν, καὶ μὴ ἐγκάλει. πῶς ἐγροσι Ρωμαῖοι αὖτε φιλοσόφους, αὐθρομένους γὰρ ἄνεμα, ἀκροστον. ἰταλικῶς ὁ μέλιττα δόκων αὐτῶν φιλοσόφους εἶνεμα, ἀποφραφισομένηται. ποτὲ μετὰ καλεσθῆναι τοῖς ἰδοῖς, ὡς ἀνήκεσιν πείρασιν, εἰ δὲ αὐτῶν (εἶνεμα) φέρῃ. ἀποφραφισομένηται μετὰ ποίησεν μετὰ ποίησεν γυμνασῶν, δέξῶς ἐμέ. Πῶς πνα ρήτορες, αὐθρομένους εἰς βάλων ἐπὶ δίνῃ.

ΚΕΦ. θ.

Ἰταλθόντος δὲ Ἰανος αὖτε αὐτῶν, ὅς εἰς βάλων ἀνήκεσιν ἔχων ἀπὸ πρῶν τῆς αὐτῶν, πυθόμενος τὴν εἰσίαν δὲ ἢ αὐθροσιν, ἐπερωτήσωντες ἐμῶν πνα ἴσταν καὶ ἀπὸ φωνησῶς ἀπὸ φωνησῶς. εἰ μετὰ αὐθροσιν πὶ πρῶν εἰς βάλων, φωνησῶς, πνα

τερσιν κρισθησῆς ἢ δῶ-
 τε ὕψη, θεώρημα αὐτῶς τοῦ-
 το σοῦ ἔγω. εἰ δὲ μὴ πω-
 θῆναι πῶς περ ἄλλοις, τοῦτο εἶ-
 πεν· ὅτι εἰ μὴ ὄρθα δόγμα-
 τὰ ἔχεις, καλῶς· εἰ δὲ φά-
 λα, κακῶς. παντὶ γὰρ αἰπὸν
 ἑὸν περ ἄσθεν π, δόγμα. τί
 γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπιθυμητός; αὐθι-
 γαίας χειροτονηθῆναι Κνω-
 σίαν. τὸ δόγμα ἢ ἐστ, δὲ ὁ
 καὶ αὐτὸ ἐρχη εἰς Ρώμην. τὸ
 δόγμα, καὶ μὴ κρείμων· καὶ
 κινδύων, καὶ ἀναιμαρτύτων;
 αὐθιγὰ γὰρ ἐστ. τί σοι λέγει
 τοῦτο τὸ δόγμα; οὐκ ἔγω εἶ-
 πῶντιν αἴτια τὰ δόγματα,
 φάλα δὲ ἴσ ἔχει δόγματα,
 οἷον αὐτὸ ἢ τὸ αἴπον, ἑοῖόν τιν καὶ
 τὸ δῶπε λουόμενον; ἄρ οὐ
 πάντ' ἐχρήμα ὄρθα δόγματα,
 καὶ σὺ καὶ οὐκ ἀδικῶς σου; καὶ
 πῶς ἀφ' ἑρεσῶς; ἀλλὰ σὺ
 μάλλον ἢ σμείνω; ἀφ' τί;
 ἀπεισ, κακείνω, καὶ τοῖς
 κρηνορμήσις. Ἔτο ποιηθῶν
 κρηνορμον. ἀλλὰ δὲ εἰζὼν μοι,
 ὅτι ἐπισκεψῆν ἡμεῖς ἐπιμεί-
 λειαν πεποίησαι ἔσσαν δὲ
 γρηνορμων. καὶ ὡς νῦν εἰς Ρώ-
 μην παλεῖς ἐπὶ τῆ αὐθιγῆτι
 εἶναι Κνωσίαν, ἔσσαν ἐξαρ-
 κεί σοι μὴ μὴ οὐ οἶκω, ἑὸς τι-
 μῶς ἔργον καὶ εἰς ἄλλοις, ἀλλὰ με-
 ζονός τι· ἐπιθυμῶς, ἔσ-
 πιφανετέρα. πότε ἄτως ἔ-
 παλάστας ὕπερ ἑὸν δόγματι
 ἐπισκεψῆσαι αὐτὸν σμείνω, καὶ
 εἰ ἢ φάλα ἔχεις, αὐθιγῆσι;

sine causa casurus, an victor
 euafurus : quid respondeam
 non habeo. Sin illud rogas,
 quomodo sis rem gesturus,
 illud habeo dicere, Si quid-
 dem recta decreta habes,
 bene: sin praua, male. Nam de-
 cretum aliquod vnumquen-
 que ad agendum aliquid im-
 pellit. Quid enim illud est,
 quod expetis, vt Gnosiorum
 præfectus designeris? Decretū.
 Quid est, cur nunc Romam
 alcendas? Decretum. Et qui-
 dem in tempestate, cum peri-
 culo & sumtibus. Necessitas e-
 nim postulat. Quis tibi dicit
 stud? Decretū. Ergo si omnium
 actionū causæ decreta sunt, ali-
 quis autē praua decreta habet:
 qualis causa fuerit, talis erit ef-
 fectus. An igitur omnia decre-
 ta habemus sana, & tu & ad-
 uersarius tuus? Cur ergo discer-
 ptatis? At tu, magis quam ille?
 Cur? Videtur tibi. Etiā illi. Et
 furiosis. Hæc praua regula est.
 Age ostende mihi, te decreta
 tua considerasse & curauisse,
 atq; vti nunc Romā nauigas,
 quo præfectus Gnosiorū desi-
 gneris: nec tibi manere domi
 visū est, iis honorib. contento,
 quos habebas, sed maiorē ex-
 petis, & illustriore dignitati
 gradū: itane vnquā nauigasti,
 vt decreta tua cōsiderares, & li-
 qu prauum haberes, id eueires?

Quem

Quem hac de causa conueni-
 sti? Quod tibi tempus statuisti?
 quam ætatem? percurrere annos
 tuos, si me vereris, ipse apud
 te. Num puer cum es, decre-
 ta tua examinabas? Nonne ve-
 ro nunc omnia facis, ita tūc
 ea faciebas quæ faciebas? Cum
 verō iam adolecens & rhetor
 dicereris, & ipse declamares:
 quid deesse tibi putabas? Cum
 verō iuuenis, & iam Rempub.
 attigisses, & causas ipse age-
 res, & auctoritate polleres:
 quis tibi iam similis videba-
 tur. Num tulisses quenquam
 scrutantem, an praua decie-
 ta haberes? Quid ergo tibi vis
 dicam? Adiuua me in hoc ne-
 gotio. Non habeo ad istam
 rem vlla præcepta. Neque tu
 si hac gratia me conuenisti,
 vt philosophum aduisti, sed
 vt olitorum, vt ceidonem.
 Ad quid ergo philosophi præ-
 cepta habent? Ad illud. Mens
 & ratio nostra vt secundum
 naturam affecta sit & agat,
 quicquid euenerit. Paruum
 ne hoc tibi videtur? Imo ma-
 ximum. Quid ergo? breuene
 tempus postulat? & si offe-
 rat, capi potest? Si potes, ca-
 pe. Dices: Cōgressus sum cum
 Epicteto, tanquam cum lapide,
 tanquam cum statua. Vidi-
 sti enim me, prætereaq; nihil.
 Hominem vero vt hominem
 conuenit, qui decreta illius

ἢν ἀποσλήλυθας, τοῦτο ἔ-
 νεικα; ποῖον χρόνον ἐκπέπυζώ-
 σωνται; ποῖον ἡλικίας; ἐπέ-
 θῆσ τὸς χρόνος εἰ ἐμὲ αἴ-
 γυνη, αὐτὸς αὐτῶν. ἔπε
 πῆς ἦς, ἐξήτιλλες σοὶ σμείνω
 δόγματα; καὶ ὅτι ὡς πῆς τὰ
 ποιείς, ἐπολεῖς ἢ ἐπὶ λείας; ὅτι
 δὲ μείροκτιον ἦδ ἢ, καὶ τῶν ἀ-
 τῶρων ἦκαες, ἔσσαν ἐμὲ ἐ-
 λῶς, πὶ σοὶ λείσσειν ἐφειπά-
 ζομαι; ὅτι ἢ νεανίστω, καὶ ἢ
 ἀπὸ ἐπὶ λείας, ἔσσαν αὐ-
 τὸς ἔλεγες, ἔσσαν δὲ αὐθιγῆσι,
 πῆς σοὶ ἐπὶ ἑὸν ἐφάσσετο; πῆ
 δὲ αὐθιγῆσι καὶ σοὶ πῆς ἢ
 ἐξ ἑὸν ἑὸν, ὅτι ποιηθῶν ἔχ-
 ῶς δόγματα; ἢ ἐν σοὶ ἑὸν εἶ-
 πως βῶθησάν μοι ὡς τὸ πῆς ἑ-
 ἑὸν. σοὶ ἔγω αὐτῶς ἔτο θια-
 ρήμονα. ἀδὲ σὺ, εἰ τῶν ἀν-
 καὶ ἐλλήλυθες αὐτῶς ἐμὲ, καὶ
 ὡς αὐτῶς φιλόσοφον ἐλλή-
 θης, ἀλλὰ ὡς αὐτῶς λαχου-
 πάλω, ἔσσαν αὐτῶς οὐκ ἔσσαν.
 αὐτῶς ἢ ἐν ἔχρησιν οἱ φιλόσο-
 φοι θιαρήμονα; αὐτῶς ἔτο, ὅ-
 καὶ ἀπὸ τῆς τῶν ἡρεμονηθῶν ἢ
 μῶν κρηνορ ἑὸν ἔχριν καὶ
 δεξῶν. μικρὸν σοὶ δεκτέ-
 ἔτο; ἀλλὰ τὸ μέγιστον ἢ ἑὸν
 ὄρθα χρόνον χρεῖται ἔχρη, ἔ-
 ἔσσαν πῆς χρεῖται αὐτὸν λαοῖσι;
 εἰ δὲ αὐθιγῆσι λαοῖσι εἶς ἑ-
 ρῆς, σμείνω λαον ἑπισητήσ-
 ὡς λείας, ὡς αὐθιγῆσι. εἰδῶς
 γὰρ με, καὶ πῆς ἑδὲν· αὐ-
 θιγῆσι ὅτι ὡς αὐθιγῆσι συμ-
 βῶσαι, οὐ καὶ δόγματι αὐτῶς

καταρτηθῶντων, καὶ ἐν ταῖς μέ-
 ρει παρὰ τὴν ἀδικίαν. καὶ ταῖς
 μετὰ μετὰ δὲ γράμματα, διέξον
 ροι: ταῖς παρὰ. Ἐτάω λέγει, συμ-
 βῆσθαι κένω μοι. ἐλέγξω μὲν
 ἀλλήλους, εἰ πῆρ' ἔχω κενὸν δι-
 γμα, ἀφίλει αὐτό: εἰ πῆρ' ἔχεις,
 ἦες εἰς τὸ μέσον. τοῦτο ἐστὶ φι-
 λασόφου συμβουλίαν, ἕξ ἀλλή-
 λωσθῆναι ἐστὶ, καὶ ἕως τὸ πολλοῖον
 μισθῆμεθα, διωξάμεθα καὶ
 Ἐπίκτητον ἰδεῖν, ἰδωμεν πῶς
 ποῦ λέγει. εἴτ' ἐξεληθῶν, ἐδὲν
 ἴω ὁ Ἐπίκτητος, ἐσολοιμίζον,
 ἔδοαρτο αἰρεῖ. τίνοι γὰρ ἄλλος
 κερταὶ εἰσέρχεται; ἀλλ' αὐ-
 παρὸς τῶτοις, φησὶν, ὦ, ἀρξέ-
 ῃς, ἔξω, ὡς ἐδὲ σύ ποτήρια
 ἀργυρῆ. ἔχει ἔξω, ὡς ἐδὲ σύ
 κτην ἠγαλά, ὡς ἐδὲ σύ παρὸς
 ταῦτα ἴσως δοκεῖ οὐκ εἶναι
 πῆρ' ὅτι ἄλλος χρεῖον αὐτῶν
 ἔστω ἔχει, σὺ δ' αὐτὸν κατῆ-
 σθη, ἀλλων χρεῖον ἔχει: ἦέλεις
 ἕξ ἡλεις, ἀφ' ἡρ' ἔργος μου εἶ-
 πνος ἂν ἔχω χρεῖον. ἦ σὺ μὴ
 παρὸν τῶ, ἦ δὲ σὺ μὴ
 φῶσιν ἔχῃν τὴν ἀφίνοιαν, ἦ
 μὴ θεωροῦσθαι. παρὸς τῶν, ἕ
 παρὸς τῶν πῶ μοι μέλι, σὺ μέ-
 λι. πολλοὺς παρὸς σὺ εἰμὶ ἕξ
 ἀφίνοιαν πῶ φρηγήσῃ παρὶ ἐμῶ
 ὁ Κίμωνα ἐδὲνα ἠγαλακόσῳ
 ἔτῃς ἐνεῖα. ἔγω γὰρ ἔχω αὐτὴν
 ἀφίνοιαν, αὐτὴν ἦ χρυσω-
 μετων. σὺ χρυσῶσθαι, ὁ-
 σπῶκινον ἦ λάθον, ἔγω δὲ μισθῶ,
 ἔγω σὺ ἠγαλακόσῳ, ἔγω ὁρμασῶ,
 ἔγω ὁρμασῶ. ὅταν ἦ ταῦτα ἔχω

peruestigat, vicissimque sui
 demonstrat. Cognosce decreti
 mea: ostende mihi tua. Tum
 dicit: te mecum esse congre-
 sum: alter alterum arguamus:
 si quod habeo pravū dogma,
 eripe illud: si quod habes, affe-
 re in medium. Hoc est cum phi-
 losopho congregari. Non, sed
 transitus hic est, & dum na-
 uem conducamus, Epictetum
 etiam videre possumus. Vi-
 deamus quidnam dicat: Deinde
 egressus, nihil (inquit) erat
 Epictetus: inepte ac barbare
 loquebatur. Cuius enim alte-
 rius rei iudices adestis? At si-
 stis, inquit, occupabor: agnum
 non habeo, vt neque tu: ar-
 gentea vasa non habeo, vt ne-
 que tu: nec iumenta pulcra, vt
 neque tu. Ad ista fortassis il-
 lud dicere satis est: Ego illis nō
 egeo. Tu cum multa parau-
 eris, aliis indiges: vis, non vis
 pauperior me es. Quo ergo
 egeo? Eo quo cares, constanti,
 animi consensione cum natu-
 ra, vacuitate perturbatum.
 Siue patronus sit, siue non sit
 quid mea refert? Tua refert.
 Dittior sum te: non sollicitus
 sum, quid de me sentiat Cæsar:
 ea de causa nemini adulatorice
 habeo p̄ tuis argenteis & aureis
 vasis. Tibi aurea vasa sunt: sed
 fictilis oratio, decreta, alsellio-
 nes, appetitiones, desideria.
 Hæc si naturæ habueris cōsen-

tanæ,

tanæ, non faciendæ etiam o-
 rationi studebo? Est enim ori-
 tum: animus meus non distra-
 hitur. Quid agam hac animi
 tranquillitate? Quid hoc, ho-
 mine dignius habeo? Vos cum
 nihil haberis, perturbati estis:
 theatrum ingredimini, expli-
 catis cur philosophus non ex-
 spoliat orationem suam. Tu
 Cystallina, ego Mentientem:
 Tibi omnia videtur parua que
 habes, mihi mea omnia mag-
 na. Inexplebilis est tua cupi-
 ditas: mea expleta est. Pueris
 manum in vas angusti oris
 inserentibus, sicus mistas nu-
 cibus eximentibus, accidit, vt
 manum plenam extrahere nō
 possint, deinde plorant. Omit-
 te paucas ex iis, & extrahes. Tu
 quoque omitte appetitum:
 noli multa desiderare, & bene
 tecum agetur.

Quo pacto ferendi sint morbi.

CAP. X.

Quodlibet decretum, cum
 opus eo fuerit, in promtu
 est. habendum quod ad pran-
 diū pertinet, in prandio: quod
 ad balneum, in balneo: quod
 ad lectum, in lecto.

Nec prius in dulcem declines lu-
 mina somnum,

Omnia quam longi reputaueris
 acta diei.

Quo pratergressus? quid factum
 in tempore? quid nomi

καὶ φῶσιν, ἀφ' ἧ μὴ φιλοσο-
 χηῆσαι ἔστω ἡ λάθον, ὁρμα-
 λῶ γὰρ ἕξ ἀφίνοιαν μὴ ἦ
 ἀφίνοιαν. πῶ ποιήσω, μὴ ἀφί-
 νοῦσθαι; τῆς ἡ ἀφίνοιαν πῶ
 καὶ ἔργον ἔχω; ἕμεις ὅταν μη-
 δὲν ἔχῃμε, ἡ ἀφίνοιαν εἰς ἡμέ-
 ρον εἰσέρχεται, ἡ ἀφίνοιαν πῶ
 ἀφ' ἧ τὸ φιλόσοφος μὴ ἐξέρ-
 χεται; ἦ αὐτὸν λάθον. σὺ κεν-
 τῶσθαι, ἔγω τῶ ἦ ἡ ἀφίνοιαν
 νῆ. σὺ μὲν βῆσαι, ἔγω τῶ ἦ ἡ ἀφί-
 νοῦσθαι. σὺ πάντως μὴ ἐξέρ-
 χεται; ἀφίνοιαν, ἔμεις τῶ ἡ ἀφί-
 νοῦσθαι. ἀφίνοιαν, ἀφίνοιαν
 σὺ εἰπὼν ἡ ἐπιθυμία, ἡ ἐμῶ
 πῶσθαι. ἕξ εἰς σὺν ἡ ἀφί-
 νοῦσθαι, κεντῶσθαι κεντῶσθαι
 χρεῖον ἕξ ἀφίνοιαν κεντῶσθαι
 ρυα, τῶσθαι συμβαίνῃ, αὐτὸν ἡ ἀφί-
 νοῦσθαι τῶ χρεῖον, ἐξ ἀφίνοιαν
 δὲ αὐτῶ, εἴπα κλάψ. ἀφίνοιαν ὁρ-
 μα εἰς αὐτῶν, καὶ ἐξ ἀφίνοιαν. Ἐσὺ
 ἀφίνοιαν τῶ ὁρμασῶ. μὴ πολλῶν
 ἐπιθυμῆσαι, καὶ οἰσῶσθαι.

Πῶς δεῖ φέρειν τὰ νόσους.

ΚΕΦ. Ι.

Καὶς δὲ μολὸς ὄσων ἢ
 χρεῖον παρῆ, ἀφίνοιαν
 αὐτὸ ἔχῃν δὲ ἐστὶ τῶσθαι, τῶ
 ἀφίνοιαν ἐν βαλανείῳ, τῶ
 ἦ βαλανείῳ. ἐν τῇ χρεῖον, τῶ
 ἀφίνοιαν τῆς χρεῖον.

μὴ δὲ ἰπρον μολαχιστὸν ἐκ-
 ομμοσι παρὸς δὲ ἀφίνοιαν,

σὺν τῶν ἡμερῶν ἔργων λο-
 ρισσοῦσθαι ἐκαστου.

πῶ παρὸς τῶ; πῶ δὲ ἔρεξαι, πῶ
 μοι δὲ ὅταν ὁμμοσι τῆς.

ῥῆξ' ἀμυρῶ δ' ἐκ τῶν τοῦδ' ἐπέξιθι. Ἐμπετέπειπε δ' εὐὰ μὲν ῥέξας ἐπιπαλῆσιοι χρευσά, τέρπου. καὶ τοῦτους τοὺς σίχρους κατέχρειν χρευστικῶς, οὐχ ἵνα εἰδὲ αὐτῶν ἀναφανώμεν, ὡς Διὸς τοῦ Παῖαυ Απολλῶν. παλιν αὐ παρὲς, τὰ παρὲς τοῦτου μὴ αὐ πυρέξωμεν, ἀφἑνεύει πᾶντα, καὶ ἐπιλαύζινεσθαι αὐ ἕγω ἐπι φιλοσοφῆσω, ὃ θέλει γινέσθω. ποῦ ποτ' ἀπελθύμεν τοῦ σωμαθίου, ἐπυμελέσθαι, εἴ τε καὶ πυρετός σὸν ἔρχεται. τὸ δὲ φιλοσοφῆσαι, ἢ ἐστὶν οὐχὲ παρκοσκόπεισθαι καθὼς πρὸ συμβαίνονθαι; οὐ παρκοσμουῖς οὐδὲ ἐπι τινοῦτόν τι λέγεις; αὐ ἐπὶ ἕγω παρκοσκόπηση καθὼς τὸ πρῶτος φέρειν τὰ συμβαίνοντα, ὃ θέλει γινέσθω. οἷον εἴ τις πηληγῶς λατῶν ἀπαρτάη τοῦ παρκοσποῖεν. ἀλλ' οὐαί μὲν ἕξεσι καλῶσση, καὶ μὴ ἀψίρεσθαι. ἐνθῆδε δὲ αὐ καλῶσση φηλοσοφῶντες, ἢ ὄφειλ; πῆ σὺ δέ τι λέγειν αὐτὸν ἀφ' ἐκείνου πᾶν τραχύν; ὅπτε σὲ πη τούτου ἑγμναζόμενον, ἐπὶ τοῦτο ἦσοκω. ὃ θῆός τοι λέγει, ἐὺς μοι ὄπιδεῖξιν εἰ νομίμως ἤδησασ, εἰ ἔφρατες ὅσα δέ τι, εἰ ἐρυφώσθης, εἰ τὸ ἀλεσπωκω ἦσοσας. εἴτ' ἐπ' αὐτοῦ εἴρηται κατὰ καλίχη.

-- Sic dicta et facta per omnia
 Ingrediens, oriūq, et vespere
 cum cetera reuoluens,
 Offensus prauis, dato palmam
 et pramia rectis.

Hi versus ita sunt tenendi, vt accommodentur ad usum, non vt in exclamando iis vitamur, veluti cū dicimus: Profl Jupiter. In febris in promptu sint, quæ eo pertinent: non autem, cum febricitamus, omitienda & obliuiscenda omnia. Si ego philosophatus fuero, quiduis fiat. Vt mens tandem curetur, est recedendum a corpore, siue veniat febris, siue nō veniat. Quid vero est philosophari? Annon paratum esse in omnem euentum? Non igitur intelligis, perinde esse si dicas: Vbi me ad æquo animo ferendos casus humanos paraueo, quiduis fiat: ac si quis accepit plagis a pancreatii certamine defistat. Verum illic defistere licet non vapulantem. Nobis vero hic, si a philosophia deficiuerimus, quæ erit vtilitas? Quid ergo cuique in qualibet aspera recidendum est? Huius rei causa exercitatus sum: ad hoc certamen me paraui: Deus demonstrare te iubet, an rite pugilem egeris? An edoris quantum oportuit? An exercitatus sis? An aliptæ auscultaueris? Tu vero in ipso certamine mollem te præbes!

Non

Nunc febricitandi tempus est. Hoc recte fiat. Sitiendi. Recte. Esuriendi. Recte esuri. Annon id penes te est? Quis te prohibuit? Ne bibas, prohibebit te medicus: ne autem recte sitias prohibere non potest. Ne edas, te prohibebit: ne autem recte esurias, prohibere non potest. At literis non incumbo? Qua vero de causa literis incumbis? Mancipium: nonne vt res tibi prospere succedant? Nonne vt constantiam tuearis? Nonne vt naturæ congruenter viuas? Quid autem obstat, quo minus febricitans rationem incolumem tuearis? Hic res arguitur: hic philosophus exploratur: Febris enim, vt deambulatio, vt nauigatio, vt iter, pars quædam vitæ est. Nunquid inter deambulandum legis? Non. Sic neque in febris. Sed cum bene deambulas, id habes quod deambulas est. Cum bene febricitas: id quod febricitantis est habes. Quid est bene febricitare? Non Deum culpate, non hominem: non exercitari iis quæ accidit, recte & pulcre expectare mortem, agere quæ agenda sunt: cum intrat medicus, nō timere quid dicturus sit, nec exultare lætitia, si te bene habere dixerit. Quid enim boni tibi dixit? Cū enim valeres, qd tibi erat boni: nec si te male habere

ὄν ἔ πυρέτειν καμῶς ἐστ. Ἐτο καλῶς γινέσθω. Ἐδυσίαν, δὲ ψα καλῶς. Ἐπεινήν, πείνα καλῶς. ὡν ἔστι ἐπί σοι; ἦς σε καλῶσ; ἀλλὰ πείν μὲν καλῶσ ὁ ἰατρῶς; καλῶς δὲ δὲ ψαν, εἰ δὲ μωπαι. ἦς φαρέϊν μὲν καλῶσ, πεινήν δὲ καλῶς εἰ δὲ μωπαι. ἀλλ' ἐ φιλολογῶ. ἢ ὄν ἔ ἐνεκα φιλολογῆίς; ἀνδραπόδων, ἕχ ἵνα δὲ ὄρῆίς; ἕχ ἵνα δὲ ὄσπῶθῆς; ἕχ ἵνα κῆ φῶσιν ἕχης, καὶ διεξῶρῆς; ἢ καλῶσ πυρέσονται κῆ φῶσιν ἕχην τὸ ἡμερονθῆν; εἰ ἡ δὲ ὄ ἔλατρηχ. Ἐπρῶτομωτ. ἢ δαμμοσῖα ἔ φιλοσοφῶντ. ἢ ἢ μερ. γὰρ ἐστὶ καὶ ἔτο ἔ βίκα ἦς ἀειπατ. ἦς πῶλῆς, ὡσ ὄδιπορῖα, ἔσω καὶ πυρετός. μὴ τι ἀειπατῶν ἀαζανῶσκεις; ἕ. ἕτως εἰδὲ πυρέσῶ. ἀλλ' αὐ καλῶς ἀειπατῆς. ἕχης τὸ ἔ ἀειπατῶντ. αὐ καλῶς πυρέξῆς, ἕχης τὸ ἔ πυρέσονται. ἢ ἐστὶ καλῶς πυρέσων; καὶ ἢ μὲν μεμψαθαι, καὶ ἀἰθρηπον, καὶ θλαβῶσ καὶ τῶν γενουθῶν δὲ ἔ καλῶς, καθὼς ἕχεται τὸ γῆναιον, ποίειν τὰ πρῆασῶμρα. ὅταν ὁ ἰατρῶς εἰσέρχηται, καὶ φοβέσθαι ἢ εἰπη. καὶ αὐ εἶπω, καμῶσ ἔταχας, ὑπερταχίρειν. ἢ γδ τοι ἀαζῶν εἶπεν; ὅταν γδ ὑγίανες, ἢ τοι καὶ ἀαζῶν; καὶ αὐ εἶπη, καμῶ

ἐργασίας, ἀθύρματός· τί γὰρ ἐστὶ τὸ
 κρεῖσσιν ἐργασίας ἐργάζεσθαι τὰς ἀπο-
 λυθύνουσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς
 σωματικῆς· τί οὐκ εὐδαιμόνιον ἐ-
 στί· ἐὰν νῦν μὴ ἐργασίας ὕστε-
 ρον σὺν ἐργασίας· ἀλλὰ ὁ κρέ-
 σιμος· μέγα δὲ ἀναστρέψασθαι, ὅτι
 ἀποτῆλονται· τί ἔν κελῶν
 κούεις τὸν ἰατρὸν; ἢ λέγεις,
 ἐὰν ἴηται, κούεις, κελῶν ἐξεί.
 ἢ παρὲς αὐτῶν ἀφορμῶν,
 ἢ ἐπὶ αὐτῶν ἀφορμῶν, ἢ ἄλλο
 αὐτῶν ἀξίον αὐτῶν ἀποτῆλονται,
 ὡς σκεπτεῖται τὸν πόδα, ὡς
 περὶ τὸν πόδα οὐκ ἔστιν ἔτι
 ἐν τῷ ἰατρῷ· ἀλλὰ τὸ σωματικόν,
 τὸ σὺν ἐμῶν, τὸ φῦσός νε-
 κρόν. τὸ σὺν ὁ κρεῖσσιν ἐστὶ τῶν
 κρεῖσσιν· αὐτῶν ἐκ τῶν κρεῖσσιν
 ἐστὶν ἔτι παρὲς αὐτῶν· ἢ γὰρ ἐστὶν
 ἐργασίας· φιλοσόφου, παύσει τὸ
 κρεῖσσιν τῆς ἐμῆς, ἔτε τὸ οὐκ ἔστι
 σωματικόν, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἡ-
 γματικόν· τὸ δὲ ἐξεί, πῶς,
 μέγα δὲ μὴ ἀλογίως ἢ ἐμ-
 βῶ ἀναστρέψασθαι· πῶς ἔν ἐπι-
 κρεῖσσιν ἢ φοβέσθαι; πῶς ἔν
 ἐπι κρεῖσσιν ὀργῆς, πῶς φέρεται
 ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων, ἀπὸ τῶν
 μηδὲν ὀξείων; ἄλλο γὰρ ἐμ-
 βῶ ἀναστρέψασθαι ἔχειν δέ, ὅτι
 ἐξεί τις ἀναστρέψασθαι εὐδὲν
 ἐστὶν ἔτε ἀναστρέψασθαι κρεῖσσιν;
 κρεῖσσιν ὅτι ἢ δέ, ἀναστρέψασθαι
 πῶν ἀναστρέψασθαι, ἀλλὰ ἐ-
 πικρεῖσσιν· σὺν ἐμῶν ἔτε
 μοι ἀναστρέψασθαι τὸν ἀνα-
 φῶν. ἢ, ἀλλὰ τὸ σὺν κρεῖ-
 σσιν.

dixerit, animo deiici. Quid e-
 nim est male habere? Appro-
 pinquare animi segregationi
 corpore. Quid ergo in eo mali
 est? Si nunc non appropinqua-
 ueris: post non appropinqua-
 bis: At mundus memorat
 corruet. Quid ergo adulari
 medico? Quid dicis: Si voles,
 domine, bene habebō? Quid ei
 erigendi supercilij occasio est
 præbes? Quin potius ut futu-
 rem, quod ad pedem, ut fabri,
 quod ad ædes: sic medicū quo-
 que, quod ad corpusculum at-
 tinet, quod meū non est, quod
 natura est mortuum, pro di-
 gnitate trahas: Hæc opportu-
 na sunt febricitanti, atque in
 promptu habenda: hæc si præ-
 stiterit, habebit quod suū est.
 Neq; enim philosophi munus
 est, externa ista cōseruare, siue
 villū, siue oleū, siue corpuscu-
 lū, sed suā rationē. Externa ve-
 ro quomodo? Eaten⁹ hæc tu dā
 sūt, ne incōsiderate tractētur.
 Quæ cū ita sint, quæ porro cau-
 sa est timoris? quæ causa iraci-
 diæ? quæ sollicitudinis de alieni-
 nis? de nulli⁹ pretij rebus? Hæc
 enim duo in promptu esse de-
 bent præter voluntatem, ni-
 hil vel bonum esse, vel ma-
 lum: neque antecedendū esse
 rebus, sed sequendas esse
 res. Non ita me tractare de-
 buit frater. Non: verum hoc

illi curæ erit. Ego vero ut cun-
 que ille me tractarit, officij
 mei meminero. hoc enim me-
 um est, illud alienum: hoc pro-
 hibere nemo potest, illud pro-
 hibetur.

Miscellanea quadam.

CAP. XI.

U^t quædam quasi lege
 constitutæ pænæ, iis qui
 diuinæ gubernationi refragā-
 tur. Qui aliud quiddam præ-
 ter voluntaria, bonum iudica-
 rit: inuideat, concupiscat, adu-
 letur, perturbetur. Qui aliud
 malum: doleat, lugeat, euilet,
 sit infelix. Quamuis autem tā
 acerbè mulctemur: desistere
 tamen nō possumus. Memen-
 to quid Poeta de hospite dicat,
*Non erit hoc mihi fas, si peior
 venerit hospes.*

Idē etiā de patre in promptu sit:
 Hoc mihi fas nō fuerit, etiam
 si peior venerit, pater, negle-
 ctui te habere. Omnes enim
 sunt a loue, patrū præside. Er de
 fratre: omnes enim a louē sūt,
 fratrū præside. Eodēq; modo
 louē aliarū quoq; necessitudi-
 nū inspectorem inueniemus.

De exercitatione.

CAP. XII.

E^xercitationes neque con-
 silium esse debent. Nam alioqui
 nihil inter præstigiatores, &
 nos, q. philosophi phiberi vo-
 lum⁹, intererit. Est enim etiam

nos ἔψα. ἐγὼ δ' ὡς αὐτῶν ἀνα-
 ενεργῆ αὐτῶν, ὡς δ' εἰς ἡγε-
 μῆς ἔστις ἀπὸς ἐκείνων. ἔτε γὰρ
 ἐμῶν ἐστὶν, ἐκείνων δ' ἄλλο ἀνα-
 ον. ἔτε ἐμῶν κολύσασθαι δι-
 ναται, ἐκείνων κολύσασθαι.

Σποραδικοὶ ἄνδρες.

ΚΕΦ. ια.

Ἰσθμῶν ὡς ἐν νόμῳ διεί-
 τε ἡμεῖς κολύσασθαι, ἔτι
 ἀπὸ τῶν τῆς θεῆς διοικήσεως. ὅς
 αὐτῶν ἄλλο τι ἡγήσεται ἀναστρέψασθαι
 παρὸς τὸ ἀναστρέψασθαι, φθο-
 νείται, ἐπιθυμείτω, κελῶν ἀνα-
 ἔτω, ἡμεῖς ἐξεί. ὅς αὐτῶν ἄλλο
 κελῶν, λυθύνεται, πενθείται,
 ἡρηλείται, δυσχερείται. Ἐ ὁμοίως
 ἔτε παρὸς κολύσασθαι, ἀ-
 ποσῆται ἢ διωκείτω. μέ-
 μνησται τί λέγῃ ὁ ποιητὴς ἀπὸ
 ἢ ἐξεί, ἐξεί ἢ μοι ἡμέρας
 ἔς, ἢ δ' εἰ κελῶν σέθεν ἐλ-
 γοι. ἔτε ἔν κελῶν ἐπὶ πατρὸς
 ἀναστρέψασθαι ἐργῶν. ἢ μοι ἡμέρας
 ἔς, ἢ δ' εἰ κελῶν σέθεν ἐλ-
 γοι, πῶς περ, ἀπὸ τῶν ἀπὸς γὰρ
 Διὸς εἰσὶν ἄπαντες ἢ πα-
 τρῶν. Ἐ ἐπ' ἀδελφῶν, ἀπὸς γὰρ
 Διὸς εἰσὶν ἄπαντες ἢ ὀργ-
 γνίε. ἢ ἔτε κελῶν ἔτι ἄλλο
 χεῖστος ἀναστρέψασθαι ἐπὸς τῆν ἢ

Περὶ ἀσκήσεως. (Δία.)

ΚΕΦ. ιβ.

Τ^αs ἀσκήσεις ἢ δ' εἰς ἀπὸ
 τῶν παρὸς φῦσιν ἢ πα-
 ρεδύξων παιδείας, ἐπεὶ τῶν
 τῶν ἡμεῖς ποιοῦν οὐδὲν
 διοίσομεν, οἱ λέγοντες φι-
 λοσοφείν. ἄλλο γὰρ ἢ

τὸ ἐπὶ χρονίου κατεπιπτεῖν
 καὶ οὐ μένον δύσκολον, ἀλ-
 λά καὶ ἐπικινδύων. τοῦ-
 τού ἐνεκεν δεῖ καὶ ἡμῶς μά-
 λυτῶν, ἐπὶ χρονίου κατε-
 πιπτεῖν, ἢ φρονικῶς ἰσθάνειν,
 ἢ ἀνδραγαθῶς ἀπειλαμφοῦ-
 ναίεν; οὐδὲ μὲν οὖν ἐστὶ τὸ
 δύσκολον πᾶν καὶ ἐπικινδύ-
 ον, ἐπιτηδεῖον ὡς ἀσκη-
 σιν. ἀλλὰ τὸ ἀποφροσθῆναι
 τῷ ἀποκειρῆναι ἀπονηθῆ-
 ναι. ἢ δὲ ἐστὶ τὸ ἀποκει-
 ρῆναι ἀπονηθῆναι; ὁρᾷ οὖν
 καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως
 ἀναπρέφεται. τοῦτο δὲ ἢ
 ἐστὶ; μὴ τε ὁρεζῶν μὲν δαπο-
 τυγχάνειν, μὴ τ' ἐκκλίνου-
 σαι κατεπιπτεῖν. ὡς τούτο
 οὐ καὶ τῶν ἀσκησιν ῥέπειν
 δεῖ, ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἐστὶν ἀναπό-
 τευκτον ἄρῃ τῶν ὁρεζῶν, καὶ
 τῶν ἐκκλίσιν ἀπειπλιτων,
 αἰσὺ μὲν καὶ σιωπῶν
 ἀποκλήσεως ἰδίῃ; ὅτι ἐὰν ἕξω
 ἐάσης δαποπρέφεται αὐτῶν
 ἐπὶ τῷ ἀποφροσθῆναι, οὐτε
 τῶν ὁρεζῶν ἐπιτευκτικῶν ἕ-
 ξεις, οὐτε τῶν ἐκκλίσιν ἀ-
 πειπλιτων. καὶ ἐπεὶ τὸ ἕ-
 ρος ἰσχυρὸν ἀποφροσθῆναι, ὡς
 μὲν ταῦτα εἰσομένων ὑ-
 μῶν ῥεθῶν ὁρᾷ καὶ ἐκ-
 κλίσει, δεῖ τῶν ἐπιπτεῖ-
 ναι ἐναντίον ἐστὶ αὐτῶν εἰ-
 ναι καὶ ὅπου ὁ πολλὸς ὄλι-
 γῶ τῶν φαντασιῶν, καὶ
 ἀνελθῆναι τὴν ἀσκητικῶν. ἐπε-
 ρακλινῶς ἔχει ὡς ἡδονῶν.

in fune ambulare difficile: nec
 difficile tantum, sed etiam pe-
 riculosum. Ea ne de causa no-
 bis etiam meditandum est,
 quemadmodum in fune am-
 bulemus, aut palmam eriga-
 mus, statuasve amplectamur?
 Nequaquam. Neq; enim om-
 nia difficilia & periculosa, ex-
 ercitatiōi quoque apta sunt.
 Sed illud elaborandum est,
 quod ad institutum cuiusque
 pertinet. Quid vero ad institu-
 tum cuiusque pertinet? Vt ap-
 petitione & auersatione citra
 impedimentum viatur. Illud
 vero quid est? Nec appetendo
 frustrari, nec auersando impli-
 cari. Hucigitur etiā exercita-
 tio inclinare debet. Cum enim
 fieri nō possit, vt vel appetitus
 non frustretur, vel auersatio
 non implicetur, sine magna &
 cōtinenti exercitatio: scito,
 si eam auerti ad ea quæ nostri
 arbitrij non sunt, passus fue-
 ris: neque appetitum voti
 compotem, neque auersationem
 expertem calamitatis
 te esse habiturum. Et quia
 magna vis est consuetudi-
 nis inueteratæ, cum appeti-
 tione & auersatione aduer-
 sus ista sola vti solemus: isti
 consuetudini contraria con-
 suetudo est opponenda, & vbi
 visorum lapsus in procliu
 est, ibi exercitatio est oppo-
 nenda. Sum ad voluptatem
 propen-

propensior: in partem contra-
 riam ultra modum exercitati-
 onis causa inclinabo. Abhor-
 reo a labore: terram & exerce-
 bo ad hoc visa, vt auersatio a
 talibus omnibus recedat. Quis
 enim sese exercet? Is qui in co-
 elaborat, vt ea sola & appetat
 & auersetur, quæ nostri arbitrij
 sunt, magisque sese fatigat in
 Quod fit, vt alij aduersus alia
 magis exercere sese necesse ha-
 beant. Quid ergo ad hanc rem
 facit, palmam aut tectum pel-
 licum erigere? Quid mortari-
 um ac pistillum circumferre?
 Homo si acer es, conuicia to-
 lerato: neglectum tui boni
 consulto. Deinde ita progre-
 dieris, vt si quis te verberarit,
 ipse tibi dicas: Finge te statuā
 esse amplexum. Deinde, vt vil-
 lo etiam sobrie vraris, non ad-
 ingurgitandum, (sunt enim
 qui in hoc etiam perperam sese
 exerceant) sed primum vt vi-
 no abstineas, vt & puellula ab-
 stineas, & placentula. Deinde
 si videbitur, tandem explora-
 tionis causa in huiusmodi cer-
 tamē defendito, vt cognoscas
 an æq; te visa vincant. Princi-
 pio autem proculfuge a forti-
 oribus. Iniqua pugna est. ele-
 ganti puellæ aduersus adoles-
 centē nuper philosophiæ sacris
 iniatiatum: olla, quod aiunt,
 & saxum non consentiunt,

αὐ ἀτυχίστω ἐπὶ τὸ ἐναντίον
 ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς ἀσκήσε-
 ως ἐνεκεν. ἐκκλιπκῶς ἔχω πό-
 νη· τρέψω με, & γυμνάσω
 ὡς τὰ τοῦ φαντασιῶν ὑ-
 πὲρ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐκκλίσιν
 δὲ παντὸς τοῦτο. τίς γὰρ
 ἐστὶν ἀσκητής; ὁ μελετῶν ὁρᾷ
 εἶναι μὲν ῥεθῶν, ἐκκλίσει δὲ
 ὡς μὲν τὰ ἀποφροσθῆναι
 ῥεθῶν & μελετῶν μὲν οὖν ἐπὶ
 τοῖς δύσκατοις τῶν κατὰ
 ὁ ἀλλὰ ὡς ἄλλα ἀσκη-
 τέον. τί ἐν ὧν ποιεῖ τὸ φρονι-
 κῶς ἡσυχία, ἢ τὸ στέλλω δὲ ῥεθῶν
 τῶν, καὶ ἄλλων καὶ ὑπὲρ πε-
 ραφῆρην; ἀνθρώποι, ἀσκησιν
 εἰ ῥεθῶν εἰ, λοιδοροῦ μὲν
 αὐτῶν, ἀπικαθεῖς μὴ ἀχρη-
 στεῖναι. εἰδ' ἔτι ἀποφροσθῆ-
 σης, ἵνα καὶ ἀποκλήσῃ σε ἡς, εἰ-
 πῆς αὐτὸς ὡς αὐτῶν, ὅτι
 δόξον ἀνδραγαθῶν ἀπειπλιτων
 φένομαι. εἰτα & οἰναεῖν καμ-
 ψῶς ῥεθῶν, μὴ εἰς τὸ πολὺ
 πίνειν (& γὰρ ἀπὸ τῶν ἐπι-
 εἰστροῦ ἀσκητικῶν εἰσιν) ἀλλὰ
 ἀποφροσθῆναι εἰς τὸ δαποπρέφεται καὶ
 καθεστῶν ἀπικαθεῖς, καὶ πολυ-
 κηωτικῶν. εἰπέ ποτε ὑπὲρ
 δικαιοσύνης, εἰ ἄρα κατὰ τὴν
 ἀκαθάρτην αὐτὸς σιωπῶν ὑπὲρ
 τῆς γῆρας, εἰ ὁρῶν ἡ πῶν
 σελὶ φαντασιῶν. τὰ ἀποφροσθῆ-
 ῖ φένομαι καθεστῶν δὲ τῶν ἰσ-
 χυρῶν. αἰσῶν ἢ μὲν καὶ
 καθεστῶν ἀπικαθεῖς, ὡς νῦν
 ῥεθῶν φιλοσοφῶν ῥεθῶν
 φασί, καὶ πέτρα καὶ συμφωνῶν

κτλ πλὴν ὄρεξιν καὶ πλὴν ἐκ-
 κλισιν, δὲ περὶ τῶν ἀπορίας, ὁ
 ἀπὸ τῶν ὀρεξῶν καὶ ἀφορμῶν
 ἀποδείχθης τὰ λόγια, ἵνα μὴ
 παρὰ κριτὴν, μὴ παρὰ τό-
 πον, μὴ παρὰ ἄλλων τινῶν
 τινῶν αὐτοῦ ἀπομνηστεύω. τῆ-
 ς αὖτε τῆς συγκριτικῆς
 αἰτίας, ὁ αὐτὸς τὰ πιθανὰ ἐπι-
 κτυσιῶν. εἰς γὰρ ὁ Σωκράτης ἐ-
 λεγόν, αὐτοῦ ἐπέστη βίον μὴ
 ζῆν. ἔπειτα αὐτοῦ ἐπέστη φαν-
 τασίαν μὴ παρὰ δέχασθαι, ἀλ-
 λά λέγειν, ἐκδέχασθαι, ἀφ᾽ ἧς ἴ-
 δω τίς εἶ, καὶ πόθεν ἔρχη, ὡς
 οἱ νυκτοφύλακες, δειξάν μοι
 τὰ σωτήριον, ἔρχεις τὸ πα-
 ρὸς τῆς φύσεως σύμβολον, ὃ
 δεῖ τὴν παρὰ δέχασθαι μὴ
 ἔχειν φαντασίαν, καὶ λοιπὸν,
 ὅσα τῶν σώματι παρὰ δέχεται
 ἀπὸ τῶν γυμνασίων αὐτῶν,
 αὐτὸν ὡς πρὸς ἑαυτὸν αὐτὸς ὄ-
 ρεξιν καὶ ἐκκλισιν, εἴη αὐτὸν καὶ
 αὐτὸν ἀσκεψίαν. αὐτὸν δὲ αὐτὸς
 ἐπὶ δέξειν, ἔξω νεοδουκῶς ἐστὶ,
 καὶ ἀλλό τι θηρωμάτων, καὶ θηα-
 τῶν ζητοῦντων τοὺς ἐρών-
 τας ὡς μεγάλου κηρύπου.
 Δὲ τὸ τοῦ κελῶς ὁ Ἀπολ-
 λωνίου ἐλεγε, ὅτι ὅταν θε-
 λης σιωπῆσαι ἀσκήσασθαι, διψῶν
 ποτε καὶ μὲν, ἐφεί-
 κυσσας βροχῶν ψυχρῶν, καὶ
 ἐκπίυσαν, καὶ μηδὲν εἰ-
 πάσης.

Τί ἐρημία, καὶ πόσις ἐρημίας.
 ΚΕΦ. ΙΖ.

Post appetitionem & auerfa-
 tionem, altera ratio est incita-
 tionis & alpernationis. Obte-
 perato rationi, ne quid alieno
 tempore, ne quid alieno loco
 facias, neque alia in re pecces,
 modumque excedas. Tertius
 locus assensionum est, perti-
 nens ad probabilia & allicien-
 tia. Ut enim Socrates vitam
 inexploratam agendam esse
 negabat, ira nec visum vllum
 inexploratum est admitten-
 dum, sed dicendum: Expecta,
 sine videam qui sis, & vnde ve-
 nias: quemadmodum excubi-
 tores. Ostende mihi testeras.
 Habesne testeram a natura da-
 tam, quæ omnino ab eo visio
 quod admittendum sit, affe-
 renda est? Deniq; corpori quæ
 ab iis qui id exercent, adhibe-
 tur, siquidem eo inclinavit,
 vt ad appetitionem & auerfa-
 tionem vergant, & ipsa ad ex-
 ercitationem pertinebunt. Sin
 ad ostentationem, sunt eius
 qui extrapromineat, & aliud
 venetur, & spectatores querat,
 dicturos, O magnum homi-
 nem. Quapropter recte dictum
 est ab Apollonio: si quis se sua
 causa velit exercere, vt in æstu
 frigidæ aliquantum attrahat,
 tacitusque exspuat.

Quia sit solitudo, & qui
 sit solus.

C A P. XIII.
 Solitudo

Solitudo est, status eius qui
 adiuuentis caret. Nō enim
 qui solus est, idem etiam de-
 fertus est: quemadmodū nec is
 qui inter multos versatur, non
 desertus. Nos certe cum vel fra-
 trem, vel filium, vel amicum,
 quo delectati sumus, amisim⁹:
 nos desertos esse querimus, se-
 pe Romæ agentes, tanta turba
 nobis occurrente, in tantaque
 hominum frequentia habitā-
 tes, interdum etiā multis nos
 ministris comitantib. Is enim
 desertus esse intelligitur, qui
 adiuuentis caret, atque insi-
 diatorib. est opportunus. Qua-
 propter cum iter facimus, tum
 nos maxime desertos dicim⁹,
 cum in latrones inciderimus.
 Neque enim cōspectus homi-
 nis solitudine liberat: sed fide-
 lis verecundi & vtilis hominis
 cōspectus. Nam si solitudo fa-
 tis ad id est, vt sis desertus: etiā
 Iupiter in conflagratione mū-
 di desertus dici potest, seque
 ipsum miserari: Me miserum,
 neque Iunonem habeo, neque
 Mineram, neque Apollinem:
 denique neque fratrem, neque
 filium, neque nepotem, neque
 cognatum. Hæc quidam cum
 in cōflagratione mundi, cum
 solus sit, dicturum aiunt. Ne-
 que enim intelligunt, quæ sit
 ratio deserti: etsi naturali qua-
 dā ratione inducti appetitione
 societatis mutuique amoris, &

Ερημία ἐστὶ, κενώτης
 πρὸς ἀδούνητον. ἔστι δὲ
 μόνον ὄν, ἀδούνητος καὶ ἔρη-
 μος. ἄσπερος ἐστὶ ὁ οὐ πολ-
 λοῖς ὄν, ὥστε ἐρημὸς. ὅταν
 γάρ τις ἀπαλείψωμεν ἢ ἀδελ-
 φόν, ἢ υἱόν, ἢ φίλον ἢ πατέρα
 ἀναπαυόμενον, λέγεται ἄ-
 παλεῖσθαι ἐρημῶν. πολ-
 λάκις ἐν βίῳ ὄντες, ποσὺν
 τοῦ ὄχλου ἡμῶν ἀπαντησάν-
 τες, καὶ ἑσπύτων συνοικεῖν-
 των, ἔδιδ' ὅτε πᾶσι δού-
 λων ἔχοντες. θελεῖ γὰρ ὁ ἐρη-
 μος, καὶ πλὴν ἐνοικῶν ἀδού-
 ητος πρὸς εἶνα, καὶ ἀκείωνος
 τοῖς βλάπτειν. βουλομένων.
 Δὲ τὸ τοῦ ὅταν ὀδύωμεν,
 τότε μέγιστος ἐρημῶν λέγ-
 ῶμεν ἑαυτοὺς, ὅταν εἰς ληψίαν
 ἐμπεσώμεν. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν
 ὄψας ἐξαίρεται ἐρημίας,
 ἀλλὰ πρὸς ἐκείνην, καὶ
 ὀφείλει. ἐπεὶ εἰ τὸ μόνον εἶ-
 ναι ἀρκεῖ αὐτὸς ὁ ἐρημῶν εἶ-
 ναι, λέγει ὅτι ἐ ὁ Ζεὺς ἐν τῇ
 οὐρανῶν ἐρημῶς ἐστὶ, & κρη-
 τακλαίει αὐτὸς ἑαυτῶν, τά-
 λας ἐγὼ, ἔπει τὴν Ἡραν ἔχω,
 οὐτε τὴν Ἀθηνᾶν, οὐτε τὴν
 Ἀπόλλωνα, οὐτε ὄλας ἢ ἀ-
 δελφόν, ἢ υἱόν, ἢ ἐγγόνον,
 ἢ συγγενῆ. ταῦτα καὶ λέγου-
 σι ἄλλοι, ὅτι ποιεῖ, μόνον οὐ
 τῇ οὐρανῶσι. ἔστι γὰρ ἰπνοῦ-
 σι διεξαγωγὴν μόνον. καὶ δὲ
 ἔστι φουσιῶν ὀρμαῖοι,
 δὲ δὲ φούσει κρινωνικῶν εἶ-
 ναι καὶ φιλαλληλῶν, καὶ

ἐστὶ Ἀχέρων, ἐδὲ Κόκυ-
 τος, ἐδὲ Πυρροφλεγέθων·
 ἀλλὰ πάντα θεῶν μετὰ καὶ
 δαιμόνων. ταῦτα τις οὐθυ-
 μείδεται ἔχων, καὶ βλέπων
 τὸν ἥλιον καὶ σελευλίαν, καὶ
 ἄστρα, καὶ γῆς δασυλαύων καὶ
 θυλακίας. ἔρημος ἐστὶν οὗ
 μέλλον ἢ καὶ ἀβόηθητο. τί
 ἔν, αὐτὸς ἐπελθὼν μόνω ἀ-
 ποσφάξῃ με; μωρὲ σὲ οὐ,
 ἀλλὰ τὸ σωφρονεῖν. ποῖα ἔν
 ἐπι ἐρημία; ποῖα δασυλαύων; τί
 χεῖρας εἰωτὸς ποιεῖς; ποῖα
 ποιδυλαύων; ὡς τίνα ὅταν δασυ-
 λειφθῆ ἢ μόνω, τί ποιεῖς; ἄστρο-
 πὸ ὄραμα καὶ ἀστροδόν, οἰκτο-
 δυμεί τί ποτε, εἴτε κρηταιρέ-
 φει, εἴτε πάλιν ἄλλο οἰκτοδυμεί,
 καὶ οὕτως οὐδέ ποτε δασυλαύων
 Διχρωγῆς ἐγὼ ἔν, αὐτὸς ἀ-
 σπασίτη ὑμείας, μέλλω κρηταιρέ-
 νω κλαμεν, ὅτι μόνω ἀ-
 πλειφθῶ καὶ ἐρημω; οὐ-
 τως εἶν ὄραμα ἐξω, εἴ ἀστρο-
 δόν; ἀλλ' οὐκ εἶν ἄστρο
 σπασίτη ταῦτα ποιεῖ, ἡμείας δ'
 ἄστρο φρονήσεως δυσχερῶν;
 πᾶσι μεγάλη δυνάμεις ἐπι-
 σφωλῆς τῶν ἀρχαίων. φέ-
 ρειν ἔν δει πᾶ τοιαῦτα καὶ
 δυνάμειν. ἀλλὰ καὶ φῶσιν,
 ἀλλ' ἐγὼ τῶ φησικῶ, μολέ-
 τήσων ποτε Διχρωγῆς ὡς ἄρ-
 ρώσας, ἵνα πᾶς ὡς ἄρχαίων
 Διχρωγῆς ἀσπασίτησιν, ὄραμα
 ἵησιν, δασυλαύων πᾶσι πᾶσι
 σπασίτησιν, ἵνα πᾶς καὶ οὐλό-
 γως ὄραμα ἴης, εἴ σὶ οὐλόγως,

est, nullus Acheron, nullus Co-
 cytus, nullus Pyriphlegethon:
 sed omnia plena sunt deorum
 & geniorum. Hæc animo qui
 complecti, quilonam & astra
 intueri, & terra marique frui
 potest: nihilo magis est deser-
 tus, quam adiuventi expers.
 Quid ergo, si quis me solum
 aggressus iugularit? Stulte, nō
 te, sed corpusculum. Quæ er-
 go solitudo restat? Quæ ino-
 pia? Quid nos ipsi pueris dete-
 riores facim⁹, qui, cū soli relin-
 quuntur, quid agunt? Tollunt
 testas, ac cinerem. Nunc ali-
 quid exstruunt, nunc diruunt,
 & rursus instaurant: quo fit, ut
 nunquam eis desit, quo tem-
 pus fallant. Ego autem, si vos
 nauigaueritis, scilicet plorans
 sedebo, quod solus ac desertus
 sim relictus? Itane testulas &
 cinerem non habebō? Cæ-
 terum, illi præ stultitia ista
 faciunt: nos vero præ sapien-
 tia calamitosi fumus? Omnis
 magna facultas periculosa est
 incipienti. Ferenda igitur i-
 stiufmodi sunt pro virili, &
 naturæ conuenienter. Eam
 vitæ rationem aliquando me-
 ditare, quæ valetudinario sit
 accommodata, ut tandem
 etiam recte valeas. Absine
 cibis, aquam bibe: aliquan-
 do omnem appetitum cohi-
 bc, ut tandē etiam recta ratio-
 ne appetas. Quod si fiet, tū fiet

cum

eum aliquid in teipso boni
 collocatum habueris. Non ita
 est, sed potius statim ut sapi-
 entes viuere volumus, & vti-
 litatem afferre hominibus,
 Quam utilitatem? Quid facis?
 Num ipse tibi profuisti? At
 adhortari eos vis? Tu vero ad-
 hortaberis? Vis eis prodesse?
 Ostende in teipso, quales phi-
 losophia faciat, neque nugas
 age. Comedens, vtilis esto vna
 comedentibus: bibens, vna
 bibentibus: cedēdo omnibus,
 concedendo, tolerando: sic eos
 iuuario. Sed pituitam tuam in
 eos noli euomere.

Farrago quadam.

CAP. XIII.

UT mali tragœdi soli ca-
 nere non possunt, sed cū
 multis: sic nonnulli soli de-
 ambulare nō possunt. Homo,
 si quid es, etiam solus deam-
 bula, & tibi loquere, neque in
 choro delitescere. Aliquādo ali-
 quid considera, circumspice,
 in te descende, ut cognoscas
 qui sis. Si quis aquam bibit,
 aliaque quapiam re sese excer-
 cet, omni studio id omnibus
 dicit. Ego, inquit, aquam bibo.
 Nunquid eo tantum aquam
 bibis? Homo, si tibi aquā bibe-
 ris, aquam bibito: sin min⁹, ri-
 dicule facis. Sin aquæ pot⁹ tibi
 prodest, bibe, ac tace apud eos
 aquæ potores moleste ferūt.

ἴσον ἕχῃς ἢ ἐν σταντῶ ἀγα-
 θῶν, εὐ ὄρεχθῆσθαι εἰ ἀλλ' οὐ γέμεις
 ὡς σφοῖ Διχρωγῆς ἐθέλωμεν,
 καὶ ἀφελεῖν ἀνθρώπους. ποῖαν
 ἀφελεῖς; τί ποιεῖς; σταντῶ
 γὰρ ἀφελήσας. ἀλλὰ πᾶσι πᾶσι
 ψαυ αὐτὸς γέμεις, σὺ γὰρ πᾶσι
 πᾶσι ψαυ; γέμεις αὐτὸς ἀφελ-
 λήσας; ἀφελεῖς αὐτοῖς ἐπὶ α-
 λωτῶ, οἷς ποιεῖ φιλοσοφίας,
 καὶ μὴ φλυαρεῖ. ἐδύων, τὸς
 σταντῶν ὡς ἀφελεῖ, πίνων,
 τὸς πίνων ὡς εἶκων πᾶσι,
 παρρησιῶν, ἀνθρώπων.
 οὕτως αὐτοῖς ἀφελεῖ, καὶ μὴ
 κρηταιρέων αὐτῶν τὸ σταντῶ
 φλέγμα.

Σποράδην ἴνα.

ΚΕΦ. ιδ.

Οἱ καλοὶ τραγῶδῶν
 μόνοι ἀσπασίτη εἰ δύνανται
 ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἕπας ἔνιος
 μόνοι ἀσπασίτησιν εἰ δύνανται.
 ἀνθρώποι, εἴ ἢ εἰ καὶ μόνω
 ἀσπασίτησιν, καὶ σταντῶ λά-
 λῶν, καὶ μὴ ἐν τῶ γοργῶ κρη-
 τῶν σπασίτη ἢ ποτε, ἀσπασίτη-
 ψαυ, οὐκ εἰσθῆν, ἵνα γνῶσ
 ἴς εἴ. ὅταν ἴς ὕδωρ πίνῃ, ἢ
 ποιῆ τὴ ἀσπασίτησιν, οὐκ εἰσθῆς
 ἀσπασίτησιν λέγει αὐτὸ πᾶσι
 πᾶσι, ἐγὼ ὕδωρ πίνω. Διχρῶ
 γῆς ὕδωρ πίνεις, Διχρῶ γῆς
 πίνεις; ἀνθρώποι, εἴ σταντῶ
 λαί πίνῃ, πίνεις; ἢ μὴ, καλοῖ
 ὡς ποιεῖς. εἴ δὲ σταντῶ σταντῶ
 πίνεις, σταντῶ πᾶσι τὸς δυσ-
 κρηταιρέων ὡς ἀνθρώποις.

αὐτοπραφίση, ἐν ὧν ἄλλῃ
 πῶς παύσει. ὅν δὲ μαρομαχίαις,
 νεύει δὲ ἀεὶ πῶς, εἴτε τρυφῶν
 εἴτε ὄσον ἰδίῃ ἢ τρυφῶν. ἔπειτα
 καὶ σὺ· νεύει ἄλλῃ πῶς, νεύει
 τρυφῶν, εἴτε φιλόσοφος,
 εἴτε βίβλος· ὅλη δὲ τῆ ψυχῆ
 εἰδέν, ἀλλ' ὡς ὁ πῶς πῶν
 ὁ αὐτὸς ἰδίῃς μιμῆ, καὶ αἰεὶ τοῖ
 ἀλλοῖς ἐξ ἄλλας ἀρετῶν σὺν
 ἦρε δ' ἀπειρεσίαι ἔτε γὰρ μὴ
 αἰετῶν ἡλῆες ἐπὶ π, οὐδὲ
 ἀρετῶν ὅλους ὅλον τὸ πῶν
 μιμῆ, εἴτε ἀπειρεσίαι, ἀλλ' εἰ καὶ
 ἢ καὶ ψυχῶν ἐπιθυμῶν. ἔπειτα
 λένες ἰδόντες φιλόσοφον, καὶ
 ἀκῆσαντες ἴνους ἔπειτα λέγον-
 τος, ὡς Εὐφράτης λέγει, καὶ
 τοῖς πῶς ἔπειτα δ' ὡς αὐτῶν εἰσὶν
 ὡς αἰετῶν, θέλει καὶ καὶ αὐτοὶ
 φιλοσοφῶν ἀνθρώπων, αἰετῶν
 πῶν ἴεσι τὸ πῶν γὰρ εἴτε
 εἴτε πῶν στυφῶν, πῶν δ' αἰε-
 τῶν ἀρετῶν, εἴτε πῶν πῶν,
 σῶν τῶν ἡμεῖς, τῶν μηδὲς, τῶν
 ἀσφῶν. ἀλλ' ὅτι αἰετῶν εἴτε
 ἴε πῶν καὶ δοκεῖς ὅτι αὐτῶν
 πῶν, δ' ὡς αὐτῶν φιλοσοφῶν
 δοκεῖς ὅτι δ' ὡς αὐτῶν ὡς αὐτῶν
 εἴτε πῶν, ὡς αὐτῶν πῶν,
 ὁμοίως ὄρεται, ὁμοίως
 ἀσφῶν εἴτε, ἀρετῶν πῶν. δ' εἴ
 πῶν πῶν, νεύει ἴνους ἐπιθυ-
 μῶν, ἀπειρεσίαι δ' ὡς οἰεῖ-
 σιν, ἔπειτα πῶν πῶν καὶ φῶν
 καὶ ἴνους, ἔπειτα ἔπειτα πῶν
 κατὰ γὰρ αἰετῶν, ἐν πῶν
 ἔλασαν ἔπειτα, ἐν ἔπειτα, ἐν
 ἡμῶν, ἐν δ' ἡμῶν, αὐτῶν αἰε-

acturus sis, qui nunc pugiles
 ludunt, nunc gladiatores, nunc
 tuba canunt, nunc tragœdias
 agunt, cum ista viderint, ad-
 miratique fuerint. Sic & tu
 nunc pugil eris, nunc gladi-
 ator, mox philosophus, postea
 orator, toto autem animo ni-
 hil: sed vt simius quicquid vi-
 deris, imitaberis, subinde aliud
 ex alio tibi placebit. Vsitata
 vero displicebunt. Neq; enim
 considerate quicquam aggres-
 sus es, neque rem totam ex-
 plorasti, aut examinasti: sed
 temere & frigida cupiditate
 impulsus. Sic quidam vifio
 philosopho, auditoque alio
 qui dicat, Vt Euphrates disse-
 rit? quis ita dicere, vt ille po-
 test? volunt & ipsi philoso-
 phari. Homo, considera prius
 quæ res sit. Deinde naturam
 quoq; tuam, quid ferre possit.
 Si luctator esse vis: vide hume-
 ros tuos, scœmora, lumbos. Ali-
 us enim ad alia natus est.
 Putas ne te, si ista agas, posse
 philosophari? Putas ne te posse
 eodem modo edere, eodem
 modo bibere, eque irasci, eque
 indignari? Vigilandum est, la-
 borandum, vincendæ sunt que-
 dam cupiditates, a cognatis di-
 scedendum: oportet a puero
 contemni, ab obuiis derideri:
 omnibus in rebus deteriori
 conditione esse, in magistratu,
 in honore, in iudicio. His con-
 sideratis,

sideratis, si lubet, accedito: si
 his rebus redimere cupis ani-
 mi tranquillitatem, libertati-
 tem, constantiam. Alioqui noli
 accedere: nevt pueri, nunc
 philosophus sis, postea publi-
 canus, mox orator, denique
 procurator Cæsaris. Hæc non
 consentiunt. Vnum te homi-
 nem esse oportet, eumque vel
 bonum, vel malum. Aut exco-
 lenda tibi ratio est, aut res ex-
 ternæ. Laborem vel internis,
 vel externis rebus impendito:
 hoc est, tuendus est tibi vel
 philosophi status, vel hominis
 indoliti: Rufo quidam, occiso
 Galba, dixit, nunc mundum
 prouidētia gubernari. At ille:
 Nunquam, inquit, obiter adeo
 per Galbam administrari pro-
 uidentia mundum probaue-
 rim.

*Cautione esse opus, cū aliis mo-
 rem gerere volumus.*

CAP. XVI.

OMnino necesse est, eum
 qui frequentius cum ali-
 quo colloquitur, aut compo-
 sit, aut denique familiariter
 viuut, vel ipsum illi fieri simi-
 lem, vel illum ad suam ratio-
 nem traducere. Nam si quis
 carbonem extinctum ardenti
 adiunxerit, aut hic illum, aut
 ille hunc incendet. Cum igitur
 tantum periculum sit, in-
 doctorum familiaritate & cō-
 suetudine caute est vtendum.

οὐκ ἀρετῶν, εἴ τοι δοκεῖ,
 ἀρετῶν: εἴ θέλεις ἀπειρε-
 σίαι ἀρετῶν ἴσως ἐπιπέσειν· εἴ
 ἐλάττω εἶμι, ἀπορῶν· εἴ
 δὲ μή μεν ἀρετῶν μὴ ὡς πῶ
 παύσει, καὶ μὲν φιλοσοφῶν,
 ὑπερῶν ἢ ἡλιανος, εἴτε βίβλος,
 εἴτε ἐπίσημοι καὶ αἰετῶν.
 αὐτῶν οὐ συμφανῶν. εἴτε αἰε-
 τῶν ἀνθρώπων εἴτε ἢ ἀρετῶν
 ἢ κακῶν. ἢ τὸ ἡμερομῆρας
 δεῖ ἐξερῶν ὁδοῖς τὸ αὐτῶν,
 ἢ τὸ αἰετῶν· ἢ αἰετῶν τῶν
 φιλοσοφῶν, ἢ αἰετῶν τῶν
 πῶν, φιλοσοφῶν ἔπειτα
 ἔπειτα, ἢ ἰδίῃς. Π' οὐφῶν
 ἔπειτα, Γάλλῶν σφοδρῶν πῶν,
 ὅτι νεύει ἀρετῶν ὁ πῶν
 διοικεῖται. ὁ δὲ μὴ παρερῶν
 πῶν ἔπειτα δ' ὡς αἰετῶν
 σῶν αἰετῶν, ὅτι ἀρετῶν ἢ
 καὶ αἰετῶν διοικεῖται
 ὅτι ὁ αἰετῶν δ' εἴτε σῶν
 εἴτε συμφανῶν.

ΚΕΦ. 15.

Aνάγκη τὸν συνηθισ-
 μένον πῶν ἐπιπέσειν,
 ἢ εἰς λαλιῶν, ἢ εἰς συμπό-
 σαις, ἢ ἀπῶν εἰς συμβί-
 σαις, ἢ αὐτῶν αἰετῶν ἐξο-
 μωθῆσαι, ἢ αἰετῶν μετῶν
 θεῖται ἐπὶ τῶν αὐτῶν. καὶ γὰρ
 ἀνθρώπων ἀπειρεσίαι ὡς
 τῶν πῶν τὸν καὶ ἡμῶν, ἢ
 αὐτῶν αἰετῶν ἔπειτα αἰε-
 τῶν. πῶν πῶν ἐν ἔπειτα
 δ' ὡς αἰετῶν, ἀλλοίως εἴτε
 εἴτε αἰετῶν αἰετῶν

μεμνημένων, ὅτι ἀμύχανον, τὸν συναναστρέφοντα πάλ᾽ ἡσθαλιόμην, μηδὲ αὐτὸν ἀπλάουσαι τῆς ἀσθελέης. τί γὰρ ποιήσεις, ἀνπερὶ μνημοσύνης λαλιῆς, ἀνπερὶ ἰσπανῶν, ἀνπερὶ ἀθλητῶν, ἀν τὸ ἐπιτύπων χείρων, ἀντὶ ἀνθρώπων; ὁ δὲ ἔτινα κερὰς, ὁ δὲ ἔτινα ἀραθός; τὸ πᾶν κελῶς ἐγγύετο, τὸ πᾶν κελῶς. ἔτι ἀν σκώπη, ἀν γλοιοσύνη, ἀν κερουσίχη, ἔχει τίς ὑμῶν παρομοσιολογίαν, οἷον ἢ κηρωεπικὸς τὴν λύσιν λαβῶν ὡς αὐτὸς ἀψάριθρον τῶν χορδῶν, ἡ γῶναυ ὡς ἀσυμφάνους, καὶ ἀρμεστειῶν τὸ ὄργανον; οἷον εἶχε Σωκράτης δυνάμιν, ὡς ἐν πύσῃ συμφορᾷ ἀγειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔθους συνόντως. πῶθεν ὑμῖν; ἀλλ' ἀνέγκη ἑαυτῶν ἰδιωτῶν ὑμᾶς ἀειμένους. ἀλλὰ πὶ οὐκ ἐκείνοι ὑμῶν ἰχθυόσθεσσι, οὐκ ἐκείνοι μὲν τὰ σαπυρὰ τῶν τε δὲ δὲ γράψαντων λαλοῦσιν, ὑμεῖς ἢ πᾶν ἡμέψα δὲ τῶν χειλῶν. ἀλλὰ τὸ αὐτὸν ἄρα, καὶ νεκρὸν καὶ σικυραῖα ἐσιν ἀκούοντα ὑμῶν τοὺς ἀσθετέσι κηδῶς, καὶ τῶν ἀρετῶν τῶν παλαιῶν, ἢ αὐτῶν καὶ τῶν ἡρωϊκῶν. οὐτως ὑμᾶς οἱ ἰδιώται νικῶσι πᾶντα ὅσα γὰρ ἰχθυοῦν τὸ δὲ γράφει, ἀνέκων τὸ δὲ γράφει. καὶ οὐκ ἐκείνοι ἐν ὑμῖν αἱ κηψαὶ ὑπολήψεις,

Satis enim intelligitur, si cum fuligine oppleto verferis, fieri non posse, quin & ipse fuliginosus fias. Quid enim agas, si de gladiatoribus loquatur? Si de equis, si de pugilibus, & (quod his peius etiam est) si de hominibus: iste malus, iste bonus est: hoc recte factum, illud male. Præterea si quis derideat, si risum excitet, si improbis vtatur moribus? Num quis vestrum ita paratus est, vt citharædus, qui accepta cithara, cordis pertentatis, statim intelligit quæ non concinant, instrumentumque ad vsum accommodare potest? Ea vis in Socrate fuit, vt quouis rerum statu familiareretur ad suum morem traduceret. Vnde vobis istud? Imo necesse habetis vos accommodare moribus indoctorum. Cur autem illi vobis potentiores sunt? Quia putida illa ita proferunt, vt sentiant: vobis vero elegantia ista in labris nascuntur, eaque de causa infirma sunt & mortua: nec sine fastidio audiri possunt adhortationes vestras & misera virtus, quæ vobis semper in ore est. Ita vos plebei vincunt. Decretum enim vbiq; firmum est, decretum vbiq; iniuictum. Priusquam igitur eruditæ sententiæ confirmatæ apud vos fuerint,

fuerint, priusquam facultatem paraueritis, qua in tuto collocemini, auctor vobis sum caute indoctorum vtendi consuetudine. Alioquin eadies, haud secus ac cera in sole diffluent. longe igitur a sole recedite, dum cereas habetis opiniones. Quæ causa est, cur philosophi & patria discendum esse suadeant? Quod veteres mores animos distrahunt, nec aliam consuetudinem admittunt. Non ferimus obuios dicentes, ecce iste philosophatur, cum talis & talis sit. Sic medici quoque diuturnis morbis oppressos, in aliam regionem, aliumque aerem ablegant. Et recte quidem. Proinde & vos mores alios introducite, confirmate vestras opiniones, & in eis strenue laborate. Imo hinc ad spectacula, ad compositiones gladiatorum, in xystum, in circū. Postea illinc huc, vicissimq; hinc illuc ijdem. Non vllus mos elegans, non animaduertio, non cura suiipsius, neque observatio quomodo quisque vtatur visis, secundâ naturam, an contra? Quomodo respondeat eis? Sicut decet, an contra? Nunquid vis quæ mecum non sunt, dico: Nihil mihi vobiscum est. Nam si nondum sic affecti estis, fugite mo-

νή δυνάμιν ἕνα ἀειμένους σιότι ἀσθῆς ἀσφάλεια, συμποσολογίαν ὑμῖν δὲ λαοῦς πῶς ἰδιώταις συγκαταστάμενοι. ἐκ τῆς μὴ, καὶ ἡμέραν ὡς κηρὸς ἐν ἡλίῳ ἀφαιρησάμενοι ὑμῶν, εἰ ἕνα ἐν τῇ γομφίῳ ἐγγράφεται. καὶ οὐκ ἐκείνοι τὸ ἡλίον, ποῦ ποτε ὑποκράτε, μέγεις ἀν κηρὸς ὡς ὑπολήψεις ἔχητε. ἀλλὰ τὸ πᾶν παρὰ τῶν συμβεβηκότων ἀποχρηστῶν οἱ φιλόσοφοι, ὡς τὰ παλαιὰ ἔθη ἀσπασίας ἐσὶν ἐπὶ εἰρηλίῳ ἡμετέροις ἕνα ἄλλοι ἔθους. ἐπὶ δὲ φέρον μὲν τὰς ἀπαντωνόους ἐκ λαγρόνους, ἵδι' ὁ δὲ ἕνα φιλοσοφῶν, ὁ δὲ ἕνα ὁ δὲ ἕνα. ἐπὶ δὲ οἱ ἰαστροὶ τὰς μακροχρονόους ἀνέμπουσι, εἰς ἄλλου χείρων, & ἄλλου ἀέρος, καὶ ἕνα ποιῶντες. καὶ ὑμεῖς ἀντέιστα γράτε ἄλλα ἔθη. πηξάτε ὑμῶν ὡς ὑπολήψεις, καὶ ἕνα θλείτε αὐταῖς. ἐκ ἀλλ' ἐνθεν ἐπὶ θεαρίων, εἰς μνημοσύνην, εἰς ἐξουσίαν, εἰς κίχηρον, εἰς ἐκείθεν ἄρα, καὶ πάλιν ἐνθεν ἐκ εἰ οἱ αὐτοὶ, καὶ ἕθους κηψῶν ἐκ δὲν. ἐπεὶ ἀσθετέσι, ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἐφ' αὐτῶν, καὶ παρομοσιόσι πῶς ἡμετέροις τῆς ἀσθετέσι πῶς φουβόσιαις, καὶ φύσιν ἢ παρὰ φύσιν, πῶς ἀποκρίνομαι ἀσθῆς αὐτοῖς, ὡς δ' εἰ ἡ ὡς ἐδὲ. ἐπιλήθω ὡς ἀσθετέσι, ὡς δ' εἰ ἡ ὡς ἐδὲ. οὐκ ἐδὲν ἀσθῆς ἐμέ. εἰ γὰρ μὴ πῶς ἐπὶ τῆς, φασίτε ἐν

fuerint,

τοι καθευτερον, φουρατε τους εδωλους, ει θελετε αραξαθει ποτε νυν ειναι.

Περ ασουοιας. ΚΕΦ. ιζ.

Οταν πτη ασουοια εγκωλις, επισραφηδι, και γραση οπι κρητα λορον γερονε, νει, αλλ' ο αδιμος παλειον εχρ. εν τινι; εν δερη- ειρη. παθς γδ τωτο σε κρειτ- των εστιν, ο κηλακδαι, αμυ- ρωυται, αραυπνι. η ηωυ κρητην; αλλ' ουμεινο βλεπε, ει εν τω πισος ειναυ παλειον σε εχρ, ει εν τω αδημιον. ου γαρ αραηεις. αλλ' οπω κρητην, κρητωντων δρησας παλειον εχοντα. κωρω ποτ ειπον τινι αρανακτωυπ ολα φιλοσφρηος ουτυρα, η θελες αυ συ κρητα ζουρα κρημωδαι; μη ημωτο, φη- σιν. ουμεινη η ημερα. η ουυ αρανακταις, ει λαμβωειν η αυθ' ου παλει; η πως κρη κρηλειες τον Διφωδωτων, ο ου απδωρη, κτωμυμον κρη- να; η η κρητων ποιει η παθ- τοια, ει τοις κρητητοι τα κρηιτ- τω διδωσι; η ουυ εστι κρητητον αηλημωνα ειναυ, η παλειστον; αμωλοδρ. η ουυ αρανακ- ταις αυρωπε, εχων τω κρηιτ- τον; μεμνηοτε ουυ αει, κρη παθητων εχαστε, οπι νομος εως φουσας, εν κρηιττονα ε κρηερον παλειον εχων, εν φ

res priores, fugite vulgus, si tandem auspicari negotium & proficere vultis.

De prouidentia. CAP. XVII.

Utm prouidentiam accu- sas, in te si descenderis, cognosces, certa ratione factum esse. At improbus meliore conditione est? Qua in re? In pecunia. Nam in hac tibi praestat, quod adulator, quod frõtem perficitur, quod vigilat. Quin illum inuicere, num fide, inus verecundia tibi praestet? Neque enim ita esse inuenies, sed potius melioribus in rebus te meliore conditione esse cognosces. Nam & ego aliquando cui- dam philostorgi successus a- gre ferenti, nonquid inquam tu cum Sura dormire velles? Ne, inquit, is mihi dies illu- cescat. Quid ergo succenses, si aliquid pretii pro iis quae ven- dit accipit? Cur beatum eum praedicas ob ea quae detesta- ris? Quid peccat prouiden- tia, si melioribus meliora tri- buit? Nonne praestat vere- cundum esse, quam diuitem? Assentiebatur. Quid ergo suc- censes, cum id habeas quod melius est? Semper igitur mementote, atque in prom- tu habetote, eam natura le- gem meliorem, in eo quo sit melior,

melior, meliore conditione esse illo qui sit deterior. Ita nun- quam succensebitis. At vxor male me tractat Recte. Si quis sciscitetur, quid est istud? Dic? Vxor male me tractat. Nihil ergo aliud? Nihil. Paternihil mihi largitur. Quid istud est? Pa- ternihil mihi largitur. Id vero esse malum: extrinsecus adii- ciendum est, & adfingendum mendacium. Quocirca non paupertas repudianda est, sed opinio paupertatis: quo pacto beati erimus.

Non perturbari oportere nuntius.

CAP. XVIII.

SI quid turbulenti nuntia- tum tibi fuerit, illud habe- to in promptu: nuntiũ ad nihil eorum pertinere, quae tui ar- bitrii sint. Nunquid enim nuntiare tibi potest, te perperam sensitisse, aut prae appetiuisse? Nequaquam. Sed mortuum esse aliquem, nuntiare potest. Quid ergo ad te? Aliquem tibi maledicere. Quid ergo ad te? Patrem nescio quid moliri. Contra quem? nun- quid contra institutum tuum? qui potest? At contra cor- pusculum, contra reculam? Saluues: non contra te. E- nimvero iudex pronuntiat te numen violasse. An non & Socratem iudices impietatis condẽnarunt? Nunquid tui arbitrii est, quid illi pronunti-

κρητων εν κρη ουδελι ποτ αρανακτηστε. αλλ' η γωυη quam succensebitis. At vxor male me tractat Recte. Si quis sciscitetur, quid est istud? Dic? Vxor male me tractat. Nihil ergo aliud? Nihil. Paternihil mihi largitur. Quid istud est? Pa- ternihil mihi largitur. Id vero esse malum: extrinsecus adii- ciendum est, & adfingendum mendacium. Quocirca non paupertas repudianda est, sed opinio paupertatis: quo pacto beati erimus.

Οπι εδελι παθς εως αραηλι- ας περιωραεθαι.

ΚΕΦ. ιη.

Οταν σοι τι ασουαγ- κρητη η περιωραεθαι, ουμεινο εχε παθητων, οπι αραηλια, παθς ου δεινος παθ- αραητηθ ριναυτη. μη η ρηδ δμωαται σοι ης αραηλιας, οη κρηως ιαυελαβας, η κρη- κως αραητηθ; ουδωμωως αλλ' οη απητηναις. τωουυ παθς σε, οπι σε κρηως ης λερη; η ουυ παθς σε οπι ο κρητηρ τωιδε ηνα ετοιμωζεταυ; επη ηνα; μη η επη τωυ παθα- ρεσιν; παθην δμωαται; αλλ' επη το σωμωτων; επη το κρη- σειδον; εσωθης. σου επη σε, σουεν αλλ' ο κρητης δωπημω- νεταυ, οη ησεθησας. παθς Σωκρητης ελ' σου απηθη- ναυτο οι δμωαται; μη η σου Socratem iudices impietatis condẽnarunt? Nunquid tui arbitrii est, quid illi pronunti-

δου; οὐ, ἢ οὐν αἰ σοι μέλει; ἐστὶ τὸ πατρὸς σου ἔργον, ὃ αὐτὸ μὴ οἱ ἀπηνόση, ἀπώ-
 λισε τὸν πατέρα, τὸν φιλό-
 σοφον, τὸν ἡμερον ἀλλο μη-
 δὲν ζήτει τοῦτ' ἐνεκα αὐ-
 τὸν ἀπολείδω. οὐδέποτε γὰρ
 αὐτὸν ἀλλο μὴ ἴς ἀμαρτάνει,
 εἰς ἀλλο ὃ βλάπτειται. πάλιν
 σὸν ἔργον τὸ ἀπολογηθῆναι
 δὲ τῶν ἄλλων, ἀδημόνως, ἀορ-
 γήτως. εἰ δὲ μὴ, εὐπάλιστος
 καὶ σὺ τὸν ἴδον, τὸν ἀδελφόν-
 να, τὸν ἡμεριον. ἢ οὐν, ὃ
 κελτὸς ἀνιδνωτός ἐστιν; οὐ-
 ἀλλὰ κἀκεῖν' τὰ ἴσμεν κιν-
 δυνώσεται. ἢ οὐν ἐπὶ φροῆ, ἢ
 ἢ κείν' κελίη; ἢ σοι καὶ
 τὸ ἀλλοσεῖω κελί; σὸν κελ-
 ῖον ἐστὶ, τὸ κελίως ἀπολογη-
 θῆναι. ποῦτο φυλάσσου μέ-
 νον. κελίηται δ' ἢ μὴ
 κελίηται, ὡσπερ ἀλλο
 ἐστὶν ἔργον, οὐτω κελίον ἀλ-
 λου ἐστὶν. ἀπειλεῖ σοι ὃ
 δεῖνα. ἐμοί; οὐ. φέγει σε.
 αὐτὸς ὄφεται, πῶς ποιῆ
 τὸ ἴδιον ἔργον. μέλει σε
 κελίηται ἀδελφός. ἀ-
 φλι.

Tis scias idiatu καὶ
 φιλοσοφου.

ΚΕΦ. εδ.

Ηρωτηθη φροσφιδιω.
 τε καὶ φιλοσοφου ο μὴ
 λέγει, ἀλλ' ἔμοι τὸ παιδα-
 ριον, ἀλλ' τὸν ἀδελφόν, ἀλλ'
 ἀλλ' τὸν πατέρα. ὃ δ' αὐτὸν

ent? Non. Quid ergo istud
 curas? Est quoddam patris
 officium, quod nisi praestiterit,
 nomen patris, nomen pietatis,
 nomen mansuetudinis amiserit.
 Nihil cum aliud,
 ea quidem de causa, perdidit
 se existimato. Neque enim
 nunquam in alio peccatur, in
 alio detrimentum capitur. Ne-
 cessim munus tuum est, cau-
 sam dicere constanter, vere-
 cunde, placide. Nam alio-
 qui & tu filii pietatem, vere-
 cundiam, probitatem amiseris.
 Quid ergo? Iudex periculi
 expers est? Non, sed &
 ille in eodem periculo versatur.
 Quid ergo, etiamnum times,
 quidnam ille pronuntiet?
 Quid tibi cum alienis malis?
 Tuum malum est, curare hoc
 caueto. Iudicium vero de te
 fieri, aut non fieri, ut alieni
 munus, sic alterius quoque ma-
 lum est. Iste tibi minatur. Mihi
 Vituperat te. ipse viderit, que
 admodum munus suum ad-
 ministrat. Est te condemnaturus:
 ob id ipsum miser est.

Quis status sit hominis indocti
 & philosophi.

CAP. XIX.

Primum indocti & philo-
 sphi discrimen est, quod
 ille dicit: Hei mihi propter
 filium, propter fratrem, pro-
 pter patrem. Hic vero, si quando
 id dice-

id dicere cogitur, re considera-
 ta: Hei mihi, ait, propter me.
 nemo enim vel voluntatem
 prohibere, vel in eo quod alie-
 ni arbitrii est incommodare vlli
 potest, nisi voluntas ipsa sese
 laedat. Si ergo eo & ipsi incli-
 nauerimus, ut rebus male suc-
 cedentibus ipsi nos accusemus,
 ac meminerimus, non aliam esse
 perturbationis & inconstan-
 tia causam nisi opinionem: om-
 nines vobis iuro deos, aliquid
 non profecisse. Nunc, aliud iter
 ab initio sumus ingressi: statim
 a puero nutrix, si quando per
 oscitantiam impingimus, non
 nos obiurgauit, sed lapidem
 verberauit. Quid autem com-
 misit lapis? Fuirne illi propter
 pueri tui stultitiam alio mi-
 serandum? Rursus, si quando
 in balneo cibum non inueneri-
 mus, nunquam pusillitatem
 animi nostri compescit paedagogus,
 sed coquum verberibus afficit.
 Homo, nunquid illi te
 paedagogum praefecimus, &
 non filiolo nostro? Hunc cor-
 tige, hunc iuuato. Sic adulti
 etiam pro pueris nos gerimus.
 Puer enim in Musica, est homo
 amusus: in re literaria, homo
 illiteratus: in vita, homo in-
 ruditus.

Possesse fructum e rebus externis
 omnibus capi.

CAP. XX.

εἰπὲν ἀναρχοδῆ, οὐ μὴ μοι
 ἐπισήσας λέγει, δι' ἐμὲ; ἀρ-
 αῖρεσιν γὰρ εἰδὲν δαύαται κω-
 λυσαι ἢ βλάψαι ἀποσεμύρε-
 τον, εἰ μὴ αὐτὴ ἐαυτῶν. αὐ-
 τῶν ἐπὶ τῶν ῥέψαμυρ καὶ
 αὐτῶν, ὡς ὅταν δυσοδῆδω
 αὐτὸς ἐπιπέδω, καὶ με-
 μνήσθω, ὅτι οὐδὲν ἀλλο πε-
 ρεχίς ἢ ἀκαρτωσίας ἐπίον
 ἐστὶν ἢ δόγμα, ἐμὴν ἢ μὴ
 πάντες θεούς, ὅτι ἀποθεοψυ-
 νωῖ δ' ἀλλο ὁδὸν ἐξ ἀρχῆς
 ἐληλύθαμυρ. ἀρχὴς ἐπὶ παι-
 δων ἡμῶν ὄντων, ἢ ἢ τῆ ἐ-
 ποτε ἀποσεμύρεσιν γὰρ
 σκοπότες, ἐχρὶ ἡμῶν ἐπέπαλησ-
 σεν, ἀλλὰ τὸν λίθον ἔτυψε.
 ἢ γὰρ ἐποίησεν ὃ λίθος; ἀλλ'
 τῶν τοῦ παιδίου σου μα-
 ρείων, εἰδὲ μετ' ἐνηναι αὐτῶν,
 πάλιν αὐτὸν μὴ εὐρωμυρ φα-
 γεῖν ἐν βαλανείῳ, εἰδὲ
 ποδ' ἡμῶν κελίηται τῶν
 ἀθυμείων ὁ παιδαγωγός, ἀλ-
 λά δαίρει τὸν μείγχερον ἀν-
 ἤρωπε, μὴ γὰρ κείνους σε
 παιδαγωγὸν κατεστήσαμυρ,
 ἀλλὰ τὸ παιδίον ἡμῶν, τῶ-
 το ἐπανόρθου, ἔτω ἀφελει.
 ἔτω καὶ αὐτὸν ἡνέπτε φωνό-
 μετη παιδίον πῶς γὰρ ἐν μου-
 σική, ὃ ἔμυρο. ὃ ἐργασ-
 μετηκῆς, ὃ ἀρραμμετηκῆς
 ἐν βίῳ, ὃ ἀποδῆυτ.

Οτι δὸν πάντων τῶν ἐκτόθ
 ἐστὶν ἀφελείδω.

ΚΕΦ. κ.

T 2

ΕΠΙ τῶν ἑρρηκῶν
 φωνημάτων πέντες εἰ-
 δὲν τὸ ἀρετὸν καὶ τὸ κα-
 κόν ἐν ἑαυτῷ ἀπέλιπον· οὐδὲ
 εἴ ἐν τοῖς ἄλλοις. οὐδὲ εἰς λι-
 γὰ ἀρετὸν, τὸ ἡμέτερον εἶνε-
 κῆτον, τὸ νόμιμον εἶνε-
 γμασόν εἰς κριτικόν, τὸ ἀβί-
 οτάστατον εἶνε-
 κῆτον. ἀλλὰ τί;
 τί μὲν ἡδὲ ἐπιτήμιον ἀρετὸν,
 τί μὲν εἰς ἀπίτητον κακόν.
 ὡς καὶ ἀπὸ τὸ ψεύδῃ
 αὐτὸ ἀπίτητον, σωίστατον
 τί μὲν ἐπιτήμιον τοῦ ψεύδῃ
 εἶνε-
 κῆτον αὐτὸ. ἔδει οὐκ οὕτω
 καὶ ἐπὶ τοῦ βίου. ὑγιαία, ἀ-
 ρετὸν, νόσῃ δὲ κακόν; οὐ
 ἀνθρώπου. ἀλλὰ τί; τὸ κα-
 κῶς ὑγιαίνειν, ἀρετὸν τὸ
 κακῶς κακόν; ὡς καὶ δὲ
 νόσῃ ἐστὶν ἀφελήθῃαι,
 τὸν θεόν σῶ. δὲ τὸν αἰσίου
 γὰρ σὸν ἐστὶν; δὲ τὸν πη-
 σίας γὰρ σὸν ἐστὶ; μικρὸ
 σὶ δουεῖ ὁ Μενοικίδης ἀ-
 φελήθῃαι, ὅτ' ἀπέθνη-
 σκε; ἴσῃαι τίς εἰσῶν
 ἀφελήθῃαι, οἷα, εἰ μὲν
 ἀφελήθῃαι. ἔα, ἀνθρώπου,
 σὸν ἐπήρησε τὸν φιλόπα-
 τριν; τὸν μεγαλόφροναι; τὸν
 πιστὸν; τὸν ἡγεμόν; ἐπι-
 ζήσας εἰς, σὸν ἀπᾶν
 ταῦτα πᾶνται, οὐ ἀπειποι-
 εἶτο τὸ ἐναντία; τὸν δειλὸν
 σὸν αὐτὸ ἐλάμψαναι; τὸν ἀγ-
 νῆ; τὸν μεσοπαιστῆν; τὸν φιλό-
 ψυχον; ἄρα, δεκεῖ σὶ μι-

In visis quæ animi contem-
 platione constant, propo-
 modum omnes bonum &
 malum in nobis reliquerunt
 non autem in rebus externis.
 Nemo bonum esse dicit, quod
 dies sit: malum, quod non
 sit: maximum autem malum,
 quod tria sunt quatuor. Quid
 ergo? Scientiam esse bonam,
 incertiam vero malam. Pro-
 inde in ipsius etiam men-
 dacia errore, eam scientiam
 existere, qua id esse menda-
 cium intelligatur. Sic ergo
 & in vita fieri oportebat. Sa-
 nitas bonum est, morbus ma-
 lum. Non, homo. Quid ergo?
 Recte sanitate uti, bonum est:
 male, malum. Licet ergo, vel
 e morbo capere fructum, Deo
 tuo. An non & e morte? An
 non & e mutilatione fructum
 capere licet? Parum fructus
 cepisse Mencecum censes,
 cum mortem oppeteret? Num-
 quis factum eius imitatus,
 fructum ex eo ceperit? Eia
 homo: nonne pietatem erga
 patriam conseruavit? Non
 magnitudine animi? Non si-
 dem? non indolem genero-
 sam? Qui si diutius vixisset:
 nonne istis omnibus amissis,
 in contraria incidisset? Non
 ignavia crimen incurrisset: non
 animi degeneris? non patriæ
 desertoris? non mortem te-
 formidantis? Age, num par-

uum

num tibi fructum cepisse vi-
 detur e suo interitu? Non. Sed
 Admeti pater magnum fru-
 ctum cepit e vita sua tam de-
 genere & misera. Nunquid
 enim postea mortuus non est?
 Definite tandem Deos ve-
 stros e materia fabrefactos
 admirati. Definite vos met-
 ipsos conicere in seruitutem,
 primum rerum ipsarum, de-
 inde hominum eorum pro-
 pter res, qui eas vel conferre,
 vel eripere possunt. Fructus
 ergo ex istis capi potest? Ex
 omnibus: etiam e conuicia-
 tore. Quid vero pugili fructus
 affert is a quo excercetur? Plu-
 rimum. Etiam hic me excercet
 ad tolerantiam, ad mansue-
 tudinem, ad clementiam?
 Non: sed ille quidem collum
 meum contredat, & lumbos,
 & humeros: quæ dum cor-
 rigit, me iuvat. An alipta recte
 dicit: Tolle vtraque manu
 in altum, & quanto grauius
 est pondus, tanto magis ego
 iuuor? Istud est, nescire fru-
 ctum capere ex hominibus.
 Malus vicinus est? Sibi ipse,
 mihi vero bonus: excercet
 moderationem, excercet æ-
 quitatem meam. Malus pater
 est? Sibi ipse, at mihi bonus.
 Hæc est Mercurii virgula: hac
 (inquit) quicquid attingeris,

καὶ ἀφελήθῃαι δὲ τὸν αἰ-
 σίου. ἀλλ' ὁ τοῦ Ἀδμητῆτος
 πατρὸς μεγάλαι, ἀφελήθῃαι
 ζήσας οὕτως ἀγῆνας καὶ
 ἀδύνας. ὕστερον γὰρ σὸν ἀπέ-
 θνηκε; καὶ σὸν αὐτὸν τὸν
 ἡμῶν, ἵδὲ ἕλασεν ἡμετέροι-
 στες. ποῦ σὸν εἰς τοῦ δού-
 λους ποιοῦντες, ἀπὸ τῶν
 περὶ ἡμῶν, εἴτα δὲ αὐτὸν
 καὶ τὸν ἀνθρώπων τῶν ταῦτα
 ἀπειποιεῖν ἢ ἀφαιροῦν δυν-
 ναμῶν. ἐστὶν οὐκ ἀπὸ τῶν
 τῶν ἀφελήθῃαι; δὲ τὸν αἰ-
 σίου, καὶ δὲ τὸν λοιδορῆναι.
 τί εἰ ἀφελεῖ τὸν ἀδύνατον
 ὁ αἰσίου καὶ ἐπιτήμιον; τὰ μέ-
 γιστα. καὶ οὕτως ἐμὸν αἰσίου
 κακῶς γίνεταί. τὸ αἰσίου
 μου γυμνάσει, τὸ ἀόρητον,
 τὸ πᾶν. οὐ; ἀλλ' ὁ μὲν τοῦ
 τραχίλου κρατάπτων, καὶ τὴν
 δόρυ μόνον, καὶ τὰς ἄλλους
 κρατερῆσαν, ἀφελεῖ με. καὶ
 ὁ ἀλείπτης καλῶς ποῖαν
 λέγει, ἔσθ' ὑπερ ἀμφοτέρων,
 καὶ ὅσον βαρύτερος ἐστὶν αἰσίου
 ἐστὶν, ἴσῃαι μᾶλλον ἀφελ-
 λοῦμαι ἐγὼ. εἰ δὲ ἡς αἰσίου
 ἀόρησι μὲ γυμνάσει, σὸν
 ἀφελούμαι; ἴσῃαι τὸ μὴ
 εἶδεναι ἀπ' ἀνθρώπων ἀ-
 φελείσθαι. κακῶς γὰρ τῶν αἰ-
 σίου. ἀλλ' ἐμὸν ἀρετῶς γυμ-
 νάσει μόνον τὸ ἀνθρώπων, τὸ
 ἐπιεικῶς κακῶς πατήρ αὐτῶν,
 ἀλλ' ἐμὸν ἀρετῶς, ταῦτα
 τὸ τοῦ Ερμῆος βάσειον. οὐ
 εἶλεῖς [φῆσιν] ἀψῆαι, καὶ

χρυσόν ἔσται. οὐδ' ἀλλ' ὁ θε-
 λεις φέρε, καὶ γὰρ αὐτὸ ἀγα-
 θὸν ποιῶσα. φέρε νόσον, φέ-
 ρε θάνατον, φέρε δόσθηαι,
 φέρε λοιδορεῖσθαι, δικίω πλὴν
 παρὰ τῶν ἐργῶν, πάντα
 ταῦτα τὰ ραθυμὰ τοῦ Ἐρ-
 μῆος ὠφελίμα ἔσται. τὸν θά-
 νατον ἢ ποιήσεις, ἢ γὰρ ἄλ-
 λο, ἢ ἴνα σε χρυσοῦσῃ, ἢ ἴνα
 δεῖξῃ σε ἔργῳ δι' αὐτοῦ τί
 ἐστὶν ἀνθρώπος, τὰ βουλή-
 ματα τῆς φύσεως παρακω-
 λουθῶν. πλὴν νόσον τί ποιή-
 σεις; δείξω αὐτῆς πλὴν φύ-
 σιν, ἀφ' ἧσ' ἐβίωσεν αὐτῆ,
 εὐτυχίησιν, εὐρησίῳ, τὸν ἰα-
 τρὸν οὐ κηλευσῶ. σὺ δὲ
 ἔσομαι δόσθησθαι. ἢ ἐπὶ ἄλ-
 λο ζητεῖς, πλὴν ὁ αὐτὸς, ἐ-
 γὼ αὐτὸ ποιῶσα κηλεύειον,
 εὐδαίμωνικόν, σεμνόν, ἐπι-
 λατῶν. οὐ; ἀλλὰ βλέπε μὴ
 νοσήσῃς, κηθὸν ἐστὶν. οἷον εἰ
 τίς ἔλεγε, βλέπε μὴ λάθῃς
 ποτὲ φωντασίαν τοῦ πᾶσι γὰρ
 πείσασθαι εἶναι κηθὸν ἐστὶν.
 ἀνθρώποι, πῶς κηθὸν; αὐτὸ
 δεῖ παρὰ αὐτοῦ ὑπολάβω.
 πῶς ἐπὶ με βλάψῃ; ἐγὼ δὲ
 κηθὸν καὶ ὠφελήσῃ; αὐτοῦ
 παρὰ πένιας ὁ δεῖ ὑπολάβω,
 αὐτὸ παρὰ νόσον, αὐτὸ παρὰ ἀναρ-
 χίας, σὺ κηθὸν; σὺ κηθὸν
 ὠφελίμα ἔσται; πῶς οὐκ ἐ-
 πι ἐν τοῖς οὐκοῖς τοῖς κηθὸν
 καὶ τὰ γὰρ δεῖ με ζητεῖν,
 ἀλλὰ τί; ταῦτα μὲχρι ὧδε,
 εἰς οὐκ ἐπὶ ὧδε δόσθησθαι.

aureū erit. Non ita. Sed quid-
 uis affer, idque ego bonum
 faciam. Affer morbum, affer
 mortem, affer egestatem, affer
 conuitium & discrimen capi-
 tis: omnia hæc virgula Mer-
 curii vtilia reddentur. De
 morte quid facies? Quid vero
 aliud, nisi vt ea te ornent: au-
 per te, et ipsa demonstret, quid
 sit homo, si naturæ volunta-
 tem sequatur? De morbo quid
 facies? Ostendam eius natu-
 ram, excellam in eo, tranqui-
 lus ero, bene mecum agi puta-
 bo, medico non adlaboro, mor-
 tem non optabo. Quid re-
 quiris amplius? Quicquid mi-
 hi dederis, id ego efficiam bea-
 tum, prosperum, honorabile,
 expetendum. Non. Sed caue
 ne ægrotes: mala res est. Per-
 inde istud est: ac si quis diceret,
 Caue ne quando tibi fingas
 tria esse quatuor: malum est.
 Quomodo malum? Si de eo
 sic existimaro, vt decet: quid
 porro mihi nocebit, ac nõ po-
 tius proderit? Si ergo de pau-
 pertate, de morbo, de perur-
 batione status publici, ita ser-
 fero vt decet, nonne id mihi
 satis est? nonne profuturū est?
 Qua ergo ratione posthæc bo-
 na & mala in rebus exteras
 quarā? Sed quid fit? Hæc
 in hoc loco differuntur, nempe
 autem secum aufert domum

sed statim cum puero bellum
 geritur, cum vicinis, cum irri-
 toribus, cum scurris. Bene sit
 Lesbio, quod indies incitiam
 meam coarguit.

Ad eos qui temere ad docen-
 dum accedunt.

C A P. XXI.

Q Vi ruda præcepta acce-
 perunt, statim ea euome-
 re volunt: vt qui e stomacho
 laborant, cibum. Prius illa cõ-
 coquito; deinde non ita euo-
 mes. Alioqui omnino vomit-
 us erit, res impura, & non ef-
 culenta. Quin potius iis con-
 ducis & digestis, mutationem
 aliquam ostendito in mente
 factam: quemadmodum
 pugiles humeris suis declarāt,
 vt exercitati fuerint, vt cibum
 ceperint: quemadmodum ar-
 tifices quid didicerint. Faber
 non dicit, Audite me: disse-
 rentem de re fabrilis: sed con-
 ducta domo, exstructisque o-
 mnibus, se arte esse præditum
 ostendit. Tale quiddam & tu fa-
 cito: edito vt homo, bibito vt
 homo, ornator, matrimonii
 contrahito, liberos procreato,
 Remp. gerito, cõnuitium tole-
 rato, ferto fratrē iniquū, ferto
 patrem, ferto filium, vicinum,
 comitem. Hæc nobis ostendi-
 to, vt cognoscā te vere phi-
 losophum aliquid didicisse.
 Non. Sed venite, meq; audite

ἀλλ' εὐθὺς παρὰ τὸ πικρὸν
 ὀνόματι, παρὰ τὸς γειτο-
 νίας, παρὰ τὸς σκώψαις,
 παρὰ τὸς κηθὸν καὶ ἀναρ-
 χίας, καὶ γὰρ οὐλο Λεσβίου, ὁ μὲν κη-
 θὸν ἔξελείψῃ μὲν δὲν εἰ-
 δότω.

Περὶ τὸς ἀκόλως ἐπὶ τὸ σα-
 φιδεῖν ἐρχομένων. Κ. κα.

Ο Τίς θεῶν καὶ ἀνα-
 λαβόντες ψιλὰ, εὐθὺς
 αὐτὸ ἐξεμέσῃ θέλωσιν, ὡς οἱ
 σμικροὶ τὴν ἰσοφίην. παρὰ
 τὸν αὐτὸ πύλον, εἰδ' ἔτα μὴ
 ἐξεμέσῃς: εἰ ἢ μὴ, ἐμείλις πα-
 ῖν ἴνα γίνῃ, περὶ μὲν κηθὸν ἐ-
 ἀβραῖον. ἀλλ' ἀπ' αὐτῶ ἀνα-
 δουθέντων δεῖξόν ἴνα ἡμῖν κη-
 θὸν λαβὼν τῶ ἡμερικῶς τῶ σα-
 φιδεῖ, ὡς οἱ ἀδελφῶν τῶ ἀμυ-
 ἀφ' ὧν ἐνυμνάθησιν ἐφρα-
 σον, ὡς οἱ τῶς ἰχθυῶν ἀναλα-
 βόντες ἀφ' ὧν ἐμείλιον. ἐκ ἐγ-
 χεῖ ὀλίκιον ἐλέγξ, ἀκούσθαι
 με ἀφ' ἡμερικῶν παρὰ τῶ πε-
 κλονικῶν ἀλλ' ἐμείλιον ἀμυ-
 νος οἰκίαν, ζωτῆν κηθὸν ἀνα-
 ἀμυ. δεῖξόν ἴνα ἡμῖν κηθὸν
 χυνη. τοῖς τῶν ἡ ἐσὺ ποιῶσιν.
 φάσῃ ὡς ἀνθρώπος, πῶς ὡς ἀν-
 θρώπος, κηθὸν κηθὸν, γὰρ μῆθη.
 παιδὸν ποιῶσιν, περὶ τῶ σα-
 ἀμυ. καὶ λοιδορεῖσθαι, ἐνεκαὶ ἀ-
 δελφὸν ἀνὴρ μῶνα, ἐνεκαὶ κη-
 παῖρας, ἐνεκαὶ ἡμῖν δεῖξόν,
 ἴνα ἴδωμεν ὡς κηθὸν κηθὸν τῶς.
 ἀληθείας πῶς φιλosophῶν. ἢ.
 ἀλλ' ἐλθόντες ἀκούσθαι μῶνα

χρον, οὐδὲ τὰς τυχάνησι δαδ-
 ρήμον. ἀλλ' οὐδὲ σφδρὸν εἰ-
 ναι τυχὸν ἐξαρκεῖ, πῶς τὸ
 ἐπιμεληθῆναι νέων· δεῖ δὲ
 καὶ ἀποχρησθῆναι εἰναί π-
 ρὸ καὶ ἐπιτηδείωσιν πῶς
 ποδο, νῆ τὸν Δία. καὶ σῶ-
 με ποιῶν. ἐξ αὐτῶ πάντων τὸν
 θεὸν συμβουλεύειν τῶν τῶν
 πῶν χάριον κατεργεῖν ὡς Σω-
 κράτης συμβουλεύει πῶν ἐ-
 λεικτικῶν χάριον ἔχειν, ὡς
 Διογένης πῶν βεσιλικῶν καὶ
 ἐπιπληκτικῶν, ὡς Ζήνωνι
 πῶν διδασκαλικῶν καὶ δι-
 μοσιπῶν. σὺ δὲ ἀσθενὸν ἀ-
 νήγεις, ἀλλο οὐδὲν ἔχων ἢ
 φάρμακα· ποδο δὲ, ἢ πῶς
 ἐπιτίθηται τῶν, μήτε εἰ-
 δὲς, μήτε πολυπραγμονή-
 σαις. ἰδὼν κείνῳ τῶν, κα-
 κῶν καὶ πῶν δυνάμειν πῶν
 χρηστικῶν αὐτοῖς; μή π οἰ-
 δας καὶ πότε καὶ πῶς ὀφεί-
 λῃσαι, καὶ πῶς; πῶν κυ-
 βώσαις ἐν τοῖς μεγάλαις, τὸ
 βουδουρρεῖς; πῶ ἐπιχειρεῖς
 σφῆδρα μὴδὲν σοι πῶς
 κῶν; ἀφῆς αὐτὸ τοῖς δυ-
 ναμῶν, τοῖς ἡσμοδοσι. μὴ
 πῶς πῶν καὶ αὐτὸς αἰ-
 ρῶ φιλοσοφίᾳ διδασκῶν,
 μὴδὲ γῆν μέρῳ τῶν διδ-
 ασκῶν τὸ ἔργον. ἀλλὰ εἰ-
 σὶ ψυχῶν καὶ τῶν φερῶν.
 μετῶ, καὶ ἡμέρη αὐτῶ
 σφῆδρα αὐτὸς ἐπὶ στωτοῦ.
 φιλοσοφῶν ἢ μὴδὲ ποτ'

tum, nec eius generis quod
 cuius communicetur. Fortaf-
 sis etiam sapientem esse non
 est satis ad regendam adoles-
 centiam: sed & alacritas qua-
 dam scilicet, ingenique dex-
 teritas requiritur, & certa cor-
 poris ratio, & quod primū est
 omnium, vt Deus ipse munus
 istud capeffere suadeat quem-
 admodum Socrati auctor fuit
 coarguendi errores: quemad-
 modum Diogeni, vt regio mo-
 re delinquentes obiurgaret:
 quemadmodum Zenoni, vt
 doceret, decretaque sanciret.
 Tu vero tabernam medicam
 aperis, cum præter medicamē-
 ta nihil habeas: vbi autem &
 quomodo ea sint applicanda,
 neq; noris, neq; indagaris. Ec-
 ce ille ista habebat, & ipse col-
 lyria habeo. Nunquid etiam
 quomodo illis vtendum sit
 nosti? Scisne quomodo & quā-
 do & quos iuuent? Quid ergo
 maximis in rebus aleam iacis?
 Quid temere facis? Quid
 rem aggredieris tibi prorsus
 alienam? Relinque illam iis
 qui sciunt, qui eam ornant.
 Noli tu quoq; ignominia: ma-
 culam culpa tua philosophia:
 inultā: nec ex eorum numero
 esse velis, qui mun^o ipsum ca-
 lumniantur. Quod si præcepta
 ipsa te deliniunt, ipse ea te-
 tacitus animo voluit: phi-
 losophum autem nunquam
 te pro-

te profitetor, nec ab alio nomi-
 nari te finito: sed dicito. Ver-
 saturin errore. Ego enim nec
 aliter appeto quam prius, nec
 alias res aggredior, nec alius af-
 sentior, deniq; in vsu visorum
 prorsus nihil a veteri statu re-
 cessi. Hæc senti, & de te ipso
 dic, si ita vt decet sentire cupis.
 Hæc senti, & de te ipso
 dic, si ita vt decet sentire cupis.
 Hæc senti, & de te ipso
 dic, si ita vt decet sentire cupis.
 Hæc senti, & de te ipso
 dic, si ita vt decet sentire cupis.

εἴπης στωτῶν, μὴ δὲ ἄλλας
 αὐτῶν λέγοντες. ἀλλὰ λέγε-
 πεπληρωθῆς, ἐγὼ γὰρ ἔπ' ὀρέ-
 γομαι ἄλλως ἢ αὐτῶ τερων, εἰδ'
 ὅτι ἐπ' ἄλλα, εἰδὲ συγχε-
 ῶν ἡμεῶν ἀλλοῖς εἰδ' ὅλας ἐν
 χρεῖσιν φαινομένων περιηλασά-
 μεν ἀπὸ τῆς αὐτῶ τερων κατεπε-
 στας. ἑὺτε φρονεῖς καὶ λέγῃς πε-
 εἰ στωτῶν, εἰ θελῇς τὰ κατ' ἐ-
 ξίαν φρονεῖν· εἰ δὲ μὴ, κῶ-
 βῶσαι, καὶ ποιεῖς ἀποιεῖς. ἑὺτε
 γὰρ ἑπιπέπῃ.

De secta Cynica.
 C A P. XXII.

Qvod a discipulis, qui ad
 Cynicam sectam propē-
 fior videbatur, eum percon-
 tato, qualem Cynicum esse o-
 porteret, & quæ eius negotii
 notio esset? Consideremus, in
 q, per otium. Tantum autem
 tibi habeo dicere: eum qui sine
 Deorem tantam aggrediat,ur,
 ira numinis agitari, nec aliud
 quicquam nisi publice indeco-
 re agere velle. Neque enim in
 domum bene constitutam in-
 gressus aliquis, se gubernato-
 rem eius esse oportere dicit.
 Alioqui dominus conuersus,
 vis illius insolentia res suo ar-
 bitratu digerentis, eum arre-
 ptū male tractabit. Ita fit & in
 hac magna vrbe. est enim & hic
 quidam paterfamilias qui sin-
 gula gubernet. Tu fol es, cir-
 cuitiq; tuo annum antiq; tē-
 pora efficere, siuges augere

Περὶ κωμῶν.
 Κ Ε Φ. κ β.
 ΠΥθαγόρῃ δὲ ἴσχυρα εἰ-
 μων πνὸς αὐτῶ, ὅς ἐ-
 φάσκει ὅτι ἐπιρρηπῶς ἔχων αὐτὸς
 ὅ κωμῶν, πῶν ἡνα εἰναί
 δεῖ τὸν κωμῶν, καὶ ἡς ἢ
 αὐτῶν ἡς ἢ πῶν ἡς ἢ
 σκεῖψῶν μετῶ, ἔφη καὶ ἡσολῶν.
 ἑσδῶν δ' ἔγω σοι εἰπέω, ὅτι
 εἰ δὲ καὶ θεῖς ἡλιακῶν τῶν αἰμα-
 τῶν ἐπιπληκτικῶν, ἡσολῶν τῶν
 ἐστὶ καὶ εἰδὲν ἀλλο ἢ δημοσίαις θε-
 λῆ ἀσκησῶν. εἰδὲ γὰρ ἐν οἰ-
 κῶν καλῶς οἰκονομῶν περιε-
 ἡν ἡς, αὐτὸς εἰναί καὶ λέγῃ, ἐ-
 με δὲ οἰκονομῶν εἰναί. εἰ δὲ
 μὴ, ἐπιπληκτικῶν οἰκῶν, καὶ
 ἰδὼν αὐτὸ σφῆδρα καὶ διδασκῶν
 σφῆδρα, ἐλκύσας ἐπερῶν· εἰναί
 γῆν) καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει
 τῶν, ἐστὶ γὰρ τῶν καὶ ἀσκησῶν
 οἰκονομῶν, εἰναί δια-
 τῶσαν. σὺ ἡλιος εἰδὲ ἀσκησῶν
 αἰκῶν καὶ μῶν εἰναί, πῶν
 & ὀρεῖ, & ἡς καὶ τῶν αἰκῶν

ή παρ' εφ' αυτον, ης αυτ' εμεσεν κινειν...
Ε αυτ' εμεσεν, Ε παρ' αυτου των...
αυτ' εμεσεν ηρεμειαν συμεμει...
της εμεσεν, η παρ' αυτου ης...
του αυτ' εμεσεν, η παρ' αυτου ης...
του αυτ' εμεσεν, η παρ' αυτου ης...
του αυτ' εμεσεν, η παρ' αυτου ης...
του αυτ' εμεσεν, η παρ' αυτου ης...
του αυτ' εμεσεν, η παρ' αυτου ης...
του αυτ' εμεσεν, η παρ' αυτου ης...
του αυτ' εμεσεν, η παρ' αυτου ης...
του αυτ' εμεσεν, η παρ' αυτου ης...

& alere, ventos concitare & reprimere, corporaque hominum moderato calore fovere potes. Abi, circumi, itaque a maximis minima commovento. Tu vitulus es: leone inuadente quod tuum est agito, alioqui ciulabis. Tu taurus es, accede & pugna. Te enim istud decet: ista tuae partes sunt, idque praestare potes. Tu exercitum ad Ilium ducere potes. Esto Agamemnon Tu singulari certamine cum Hectore cogredi potes. Esto Achilles. Quod si Therfitas prodiret atque imperium sibi vindicaret: aut voto frustraretur, aut eo potitus in plerisque turpiter se daret. Vel consilium dare accuratum de aliqua re, non est eiusmodi, quale tibi videtur. Lacerna gesto nunc, tum quoque gestabo. Foris cuboniu, duriter tum quoque dormiam. Peram adiungam & baculum, & passim petere atque obuios ciuicijz incessere incipiam. Quod si que videro pilos euellente, obiurgabo: si comam ornantem, aut in purpureis calceis ambulantem. Si negotii huiusmodi esse tibi fingis, procul ab eo recede. Noli accedere, nihil ad te attinet. Sin ita deo sentis, ut re ipsa est, & tamen id te decere putas: vide quantam te aggrediaris. Primum tuis inimicum

mitem esse oportet. nec quicquam eorum facere que nunc facis. Non incufandus Deus, non homo, appetitus tibi plane auferendus est: aueratio ad ea sola que nostri arbitrij sunt transferenda: non te iracundum esse decet: non indignabundum, non inuidum, non misericordem: puella pulchra tibi videri non debet, non gloriola, non puellum, non placentula. Illud enim tenendum est ceteris, hominibus, parietes, aedes & tenebras esse, si quid eius generis agant, & multas eclandi rationes. Alius claudit ianuam, collocat aliquem ante cubiculum: qui, si quis venerit, dicat cum domi non esse, non agere otium. At Cynico istarum rerum omnium loco est verecundia, nisi forte nudus & sub dio turpiter face- re velit. Haec domus illius est, haec ianuam, hi cubicularij, haec tenebrae. neque enim velle debet suarum rerum quicquam occultare. Alioqui abiit, & Cynicum amisit, illum sub dio agere, illum liberum: coepit aliquid eorum que foris sunt formidare: coepit egere occultatione, nec cum vult potest. Vbi enim face occultabit, & quomodo? Si vero publicus ille institutor, pedagogus ille, forte aliquod facinus admiserit: quae nam cum perpeti necesse erit? Haec ergo formidantem qui

μουσιν εν εδονι φεινεσθαι, οτις...
νικω ποιεις: ε θεοι ελεγε λαου...
ου, σκη αυθρωπων: ορεξεν δε...
σοι δε ειν πειντελοισ, εκκλισιν...
επι μνα μεθεβουται ητι σθε...
αυρεπιει. σοι μη οργλυ ειται...
μη κλιων, μη φρονον, μη...
λεον, μη κροσιον σοι φαινε...
εσται ηεγλον, μη δεξασθαι, μη...
παιδαριον, μη πα. ακηντα...
ερον. σπεινο ηδ εδιται δε, ε...
π οι αλλοι αυθρωποι τας πολ...
χες σθε βελω, ε θεο οικια...
ας, ης το σιαι, οταν η πιν...
ουαπαν ποιωσι, ης ητι κρυ...
ψοντα πολλω εχουσι. κελαι...
κα τιω ηερον, ισκαειται πι...
α σθε η κρηται, αυ πς ελ...
δη, λεγε οτι εξω ειτι, ε χοδα...
ζει. ο κωικος ελ αυτη πιν...
παν τουτων αφελη τιω αφδδ...
σθε βελησθαι. ει δε μη, η...
μινδς ε εν τω αυηρον αρημε...
νηση. ετο οικια εστι αυ...
ποδο ηερον, ποδο οι επι...
κρηται, ποδο σιαι...
επτε ηδ ηελεν τι δε εδποκρυ...
πλειν αυτον των εσω...
ει η...
μη, απηλην, απηλειται τον...
κωικον, τον υπαιηρον, τον...
ελαδ ηερον. ηεκτηι πι των...
ενθς φροσιαδ, ηεκτηι χρεια...
εχειν ποδ δποκρυπον...
ουτε οταν ηελη διωσεται...
ποδ ηδ αυτον δποκρυψει, ηη...
πώς; αυ ελ δπο τυχης εμπε...
ση ο παιδευτης ο κωικος, ε...
παιδευητος, οια παιρηφ αυ...
βκη; πωυτ εν διδουτα επ...

θυμὸν οἶον τ' ἐστὶν ἐξ ὀλης
 ψυχῆς, ἐπιτεταμένον τοῖς ἀλλοῖς
 ἀνθρώποις; ἀμήχανον, ἀδύ-
 νατον. ἀποθνήσκον ἐν τῷ ἡμετέρι-
 κθόντι δὲ ἐν τῷ σωματικῷ κρῖν
 ποιήσασθαι καὶ τὴν ἐν ἑαυτοῖσι παύ-
 σιν. νῦν ἐμὸν ὄλη ἐστίν. ἡ ἐμὴ
 ἀλγίστιμος, ὡς τῆς πέποιθτος τοῦ
 ξύλου, ὡς τῆς σσητῆος τοῦ ὄρου-
 ρου. ἔργον δ' ὀρθῆς χρηστῆος τῆς
 φανασίας. τὸ σωματικὸν δὲ
 ἐδὲν παρὸς ἐμὲ, τὰ τέτρα μέρη
 ἐδὲν παρὸς ἐμὲ. ἦν αἰσῶς; ἔρ-
 χεσθῶ ὅταν γέλη, εἴτε ὀλεσ, εἴ-
 τε μέρους ἢ πᾶς φούρα. καὶ πᾶς
 δυνάμει πᾶς ἀσφάλειν ἐξω τῆς
 κῆρας; ἐδύναμι. ὅπως δ' αὖ
 ἐπιλάθω, οὐκ εἴ ἡλίου, οὐκ εἴ σι-
 λῶν, οὐκ εἴ ἀστρά, οὐκ εἴ πῆλα, οἰ-
 κωνοί, ἡ παρὸς ἦρας ἐμιλία.
 εἶδ' ἔγω παρομοιωσάμε-
 νον, σὸν ἐπὶ τέτοις ἀρκείῳ τῆς
 τῆς ἀληθείας κωμῶν. ἀλλ'
 εἰδέναι δ' εἶ, ὅτι ἀρχαῖος δόξα τῆς
 Διὸς ἀπέσταλται καὶ παρὸς τῆς
 ἀνθρώπων παρὸς ἀλγίστων καὶ
 κωμῶν, ἵνα δ' εἴξω ἀντίς ὅτι
 πεπλάσθαι, ἔ ἀλλοχρῶ ζήτῃ.
 σὶ τὴν ἐσίαν τῆς ἀλγίστης καὶ τῆς
 κωμῶς, ὅπως σὸν ἐστὶν ὅπως δ' ἐ-
 στίν, ἐκ ἐν ἡμετέρι. ἔ ὡς ὁ Διο-
 γηνῆς ἐπιχαρῆς παρὸς Φίλιπ-
 πον μὲν τὴν ἐν Χαίρων ἐστὶν ἀμεί-
 χην, καὶ ἰσκόπος ἐστίν. τῆ γὰρ
 ἐν πᾶσι τοῖς ἐστὶν ὁ κωμι-
 κθός, ἔ ἦνα ἐπὶ τοῖς ἀνθρώ-
 πους φίλα, καὶ πᾶσα πολέμια.
 καὶ δ' εἰ αὖ τ' ἀκρωσῶς κωμι-
 κῶς ἐμὸν. ἐλθόν, τ' ἀπαγα-
 γείλαται ἀληθῆ, μὴ θ' ἵνα φά-

fieri potest toto animo confi-
 dere, & omnibus aliis præesse?
 Nulla ratio id finit: fieri nullo
 modo potest. Primum igitur
 tuus animus tibi repurgandus
 est, & illud vitæ institutum.
 Nunc materia mihi est meus
 animus, vt fabro ligna, vt cal-
 ceario coria: officii vero munus
 est, rectus visorū vsus. Corpuf-
 culum vero nihil ad me: partes
 illius nihil ad me: mors nihil
 ad me. veniat quando volet,
 siue totū siue partē aliq̄ velit
 ademta. Ito in exilium. Quo?
 Potestne quisq̄ exulare extra
 mūdū? Non potest. Quocunq̄
 abiero, ibi erit sol, ibi luna, ibi
 stellæ, somnia, auguria, collo-
 quia cum Deo. Vbi autem ita
 se parauerit verus Cynicus, his
 contentus esse nequit, sed scire
 debet, se a Ioue legatum esse,
 vt hominibus quæ bona, quæ
 mala sint nuntiet: vt quantis
 in erroribus versentur, demō-
 stre: vtque alio in loco bono-
 rum malorumque naturam,
 quā vbi sunt, quærant: vbi ve-
 ro sunt, non cogitent. Se esse
 exploratorem: sicut Diogenē
 post Chæronensem cladem,
 pro exploratore ad Philippum
 adductum esse ferunt. Reuera
 enim explorator est Cynicus:
 quænam hominibus iucun-
 da sint, quæ iniuifa, speculatur.
 Quæ vbi accurate indagantur,
 vera renūtiāda sunt, nec metu
 percult.

percultum, vt eos qui hostes
 non sunt, pro hostibus ostendat:
 nec alio quouis modo a-
 visis seductum, aut confusum.
 Oportet igitur eū, si res ita fe-
 ret, elata manu, & scena Tra-
 gica conscensa, Socraticum il-
 lud dicere: Homines quo scri-
 mini: Quid facitis? O miserii,
 æcorū instar fursū deorsumq̄
 voluimini. Aliā viam itis, reli-
 cta vera. Alibi quæritis felici-
 tatē & principatū, vbi non est:
 nec, si ab alio vobis demōstre-
 tur, creditis. Quid illa foris
 quæritis? In corpore? Non est. Si
 nō creditis, videte Myronē vi-
 dere Ofelliū. In possessionib⁹?
 non est. Si non creditis, videte
 Cræsum: videte huius tēporis
 diuites, quot suspiris vita eo-
 rū plena sit. In magistratu? nō
 est. alioqui oportebat iterū ac-
 tertium consules beatos esse. nō
 autē sunt beati. Quibus hac de
 re fidē habebim⁹? Vobisne, qui
 extrinsecus eos aspicitis, & spe-
 cie illa perstringimini: an illis
 ipsis? Quid dicunt? Audite
 eos cum suspirant, eū gemunt,
 cum propter ipsos consulatus
 & gloriam & splendorem, sibi
 miseres esse, & maioribus
 in periculis versari vidētur. In
 regno? Non est. alioqui Nero
 beatus fuisset, & Sardanapal⁹.
 Imo ne Agamemnon quidem
 beatus fuit, quamuis Sardanapa-
 lo & Nerone honestior.

ἔν ἐν ἀπολαύσει, ὡς τῶς μὴ
 ἔν ἐν πολέμιας δὲ ἐξω μὴ τῆ
 ἴνα ἀλλοτρίοτον ὑπὸ τῆ φαν-
 τασίας παρομοιωσάμενος, ἡ
 συχρῶθῆνα. δὲ εἰ ἐν αὐτῷ δὲ α-
 ἔξ ἀνελίξον ἀμύρον, αὐτῶ τῶ
 χη, καὶ ἐπὶ σεννην ἱρασινην ἐσ-
 ερμῆ μρον, λέγειν τῆ Σακρῶ-
 τῆς ἀνθρώπων, ποτὶ φέρεσθε;
 τί ποιεῖτε; ὡ ἱαλαίπρωτοι, ὡς
 τυφλοὶ αὐτῶ ἐκείτω κυλίε-
 σθε. ἀλλ' ἡν ὁδὸν ἀπὲρ χροῦς,
 πῆν ἔσση δὲ παλελοιοπότες ἀλ-
 λαχρῶ ζήτετε τῆ ὄφρον ἐ τῆ
 ἡμετέριων, ὅπως ἐκ ἐστίν. ἐδ'
 ἀλλὰ δαιμόνιος πιστεύετε. τί
 αὐτῶ ἐξω ζήτετε; οὐ σαρκεῖται;
 ἐκ ἐστίν εἰ ἀπὸ σῆται, ἰδὲτε Μι-
 ρωνα, ἰδὲτε Ὀφελίον. ἐν ἡ-
 σθ' ἐκ ἐστίν εἰδ' ἀπὸ σῆται, ἰδὲτε
 Κροῦσον, ἰδὲτε τῶς ἑνὸς πᾶσι-
 κῶς, ὅπως οἰμωγῆς ἡ ἑστὶν αὐτῶ
 μεσῶς ἐστίν. ἐν δὲ χρῶ ἡ ἐστίν. ἐδ'
 ἡ μὴ σε, ἐδ' ἡ τῶς ὀτις καὶ τῆ
 ὑπάτης, ἐδ' ἀμύρονος ἐναγ'
 ἐκ εἰσὶ δὲ ἡ σὶ παρὸς τῶς πᾶ-
 σῶστρον: ὑμῖν τῆς ἐξωσθῆν τῆ
 ἐκείων ἐλέπεσε καὶ ὑπὸ τῆς
 φανασίας περιλαμπερῶν,
 ἡ αὐτοῖς ἐκείνοις; τί λέγεσιν;
 ἀκρωσῶς αὐτῶ ὄφρον οἰμωγῶ-
 σιν, ἄφρον σῆωσιν, ὄφρον δὲ αὐ-
 τῶς τῶς ὑπάτης, ἐ τῆν ὁδ-
 ἔσση, καὶ τῆν ἐπιφῶσθῆν ἀλλοτρί-
 οτον οἶον) καὶ ἐπὶ ἡν δὲ ὡσπε-
 ρον ἔχθη ἐν βασιλείαι; ἐκ ἐστίν
 εἰ ἡ μὴ Νέρον αὐτῶ δὲ ἀμύρον
 ἐχρῶτο, καὶ Σαρδανάπαλο
 λθῶ. ἀλλ' ἐδ' Ἀγαμέμνων
 δὲ ἀμύρον ἡ, καὶ τῆ χροῦς ὀτις ἐν
 Σαρδανάπαλο & Νέρονος.

δὲ ἰατρικὴν ἡσυχίαν, οὐχ ἄθρο-
 νήσων μόνον, ἢ Λακεδαιμό-
 νιαν, ἢ Νικοπολιτῶν. εἴται
 καὶ δαίρειται δὲ τὸν εἰρη-
 ἔξελθόντα· καθ' ἃ τὸ δα-
 ρύειν, διψῆσαι, κωμωδία-
 θύειν, πολλὰ ἀφ' ἑαυτοῦ κω-
 μωπῆν. βούλομαι ἐπιμα-
 λῆσεσθαι, γινώσκω σαυτὸν,
 αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δαίμονος,
 διὰ θεοῦ μὴ ἐπιχειρή-
 σης. αὐτὸν γὰρ συμβουλεύσῃ,
 ἵνα δὲ ἴδῃ μέγαν σε θύσει
 γυμνασίῃ, ἢ πολλὰς παθη-
 τὰς λαβῆναι. καὶ γὰρ τοῦ-
 τοῦ λίαν κωμωδῶν τῶν κωμω-
 διαστικῶν παλαιῶν. δαίρειται
 δὲ αὐτὸν ὡς ὄνον, καὶ δαι-
 ρυμῶν φιλεῖν αὐτοὺς τοὺς
 δαίμονας, ὡς πατέρας πάν-
 των, ὡς ἀδελφόν. αὐτὸν ἀλλ' αὐ-
 τὸς σε δαίρει, κραυγάζει σὺς
 ἐν τῇ μέσῃ, ὡς Κάϊσαρ ἐν
 τῇ σῇ εἰρήνῃ οἷα παύσει, ἀ-
 γωμῶν ἐπὶ τὸν αὐτὸν παύσει.
 κωμωδῶν ἢ Κάϊσαρ τί ἐστιν, ἢ
 αὐτὸν παύσει, ἢ ἄλλος, ἢ ὁ κω-
 μωδιαστικῶς αὐτὸν, ἢ ὡς λα-
 τρεύει, ὁ Ζεὺς; ἀλλὰ πῶς ἐπι-
 κληθεῖται, ἢ οὐκ εἰναι; ἐπέει-
 πται εἰ δ' ὅ, ἢ αὐτὸν παύσει, ὅ-
 πῃ οὐκ εἰναι αὐτὸν γυμνασίου;
 ἀλλ' ὁ μὲν Ἡρακλῆς ἴσως Εὐ-
 ρυσθέως γυμνασίου μὲν, ὅσον
 εὐμύειν ἀθλῶν εἶναι, ἀλλ'
 αὐτὸν οὐκ ἐπετελεῖ πάντα τὰ
 πρῶτα ὁ μὲν. ἔπος δὲ ἴσως
 Διὸς ἀθλῶν καὶ γυμνα-
 σίου μὲν, μίλλαι κωμωδία

turpiter te dare necesse est:
 non Atheniensibus tantum,
 aut Lacedæmonibus, aut Nico-
 politanis conscijs. Deinde va-
 pulandum etiam ei est qui te-
 mere inde excesserit: prius-
 quam vero vapulet, sitien-
 dum, æstuandum, multū pul-
 ueris deglutiendum. Delibe-
 ra diligenti: ipse te cognosce-
 Deum consule, citra Deum ne
 aggressus fueris. Qui si istius
 rei auctor tibi fuerit, cum velle
 scito, te vel magnum fieri, vel
 multas plagas pati. Nā & hoc
 perquam festiue Cynico adiu-
 ctum est, ut instar asini vapu-
 let: & dum vapulat, eos a qui-
 bus verberatur diligit, tanquā
 pater omnium, tanquā fra-
 ter. Non. Sed si quis te verbo-
 rarit; in medio foro exclama-
 to: Cæsar, pax a te constituta
 quomodo tractor? Eamus ad
 Proconsulem. Quid autem
 Cynico est Cæsar, aut Pro-
 consul, aut alius, nisi is qui
 cum dimisit, is cui seruit,
 Iupiter? Aliumne quen-
 quam inuocat, præter illum?
 Non persuasum habet, quic-
 quid sibi acciderit, se ab
 illo exerceri? Enimvero He-
 cules cum ab Eurytheo exer-
 ceretur, non putabat se
 miserum esse: sed quicquid
 mandabatur, obibat impie-
 ger. At iste qui a Ioue pug-
 lus instar exercetur, clamabit
 & in-

& indignabitur? Dignus, qui
 sceptrum Diogenis ferat, Au-
 di, quid ille febricitans ad-
 prætereuntes dicat: Præua
 (inquit) capita, non mane-
 bitis? Cum pugilum interiu-
 tum aut pugnam spectaturi,
 in Olympia profisciscamini,
 tantum iter: febris & homi-
 nis pugnam spectare non vul-
 tis? Iste scilicet Deum, a quo
 demissus est, quasi præter me-
 ritum tractetur, accusabit:
 cum rebus asperis delectetur,
 & prætereuntibus spectaculo
 esse velit? Nam qua de causa
 accuset? eo ne, quod modesti-
 am conferat? quod rem bene-
 ritum suam illustret? Age ve-
 ro de paupertate quid dicit?
 de morte, de labore? Felicita-
 tem suam quomodo instituit?
 Comparauit eam felicitati reg-
 is Persarum, ac potius inco-
 parabile esse duxit. Vbi enim
 turbæ sunt, vbi terrores, vbi
 molestiæ, vbi appetitiones irri-
 tæ, & æmulationes inanes, vbi
 inuidia & æmulationis: quis ibi
 aditus felicitati relictus est?
 Vbi porro præuæ opiniones
 sunt, ibi ista esse omnia necesse
 est. Sed cum adolescens per-
 contaretur, an ægrotans ad a-
 nticū valetudinē curaturum se
 conferre deberet? Vbi vero, in-
 quit, amicum mihi Cynicū da-
 bis? Decet enim cum alterum

καὶ ἀγανακτεῖν ἄξιός πορείῃ
 τὸ σκῆπτρον τοῦ Διογένητος. ἀ-
 κούει τί λέγει οὐκ εἰς τὸν πρῶ-
 των πρὸς τὰς παρελθόντας κω-
 μωδίας (ἔφη) κωμωδία, ἐμύει-
 τε; ἀλλ' ἀθλητῶν μὲν ὄλε-
 θρον ἢ μάχην ἐπιβόηροι, ἀπ-
 τε ὁδὸν τῶν αὐτῶν εἰς ἄλυσ-
 τῶν πύρας ἢ καὶ ἀνθρώπων
 μάχην ἰδέειν ἐβέβηθε; ται-
 ρὸν γὰρ αὐτὸν ὁ θεὸς ἐμύει-
 λισε τῶν θεῶν, κωμωδιαστικῶ-
 φῶν αὐτῶν, ὡς πατὴρ ἀθλῶν
 αὐτῶν κωμωδία ὅς γε ἐν-
 κωμωδιαστικῶν τῶν ἀθλῶν
 σι, καὶ θεῶν εἶναι ἡξίους τῶν πα-
 τέρων. ἐπὶ ἡμῶν γὰρ ἐκκλή-
 σθαι ὡς ἀθλητῶν; ὅτι κωμω-
 διαστικῶν; ὅτι λαμψότερον ἐπι-
 δέκνυται τῶν ἀθλῶν τῶν
 ἰσχυρῶν; ἀλλ' ὡς, καθὼς πενίας δὲ
 ἢ λέγει; καθὼς θανάτου, καθὼς
 πόνου, πῶς συνέχευε τῶν ἀ-
 θλητῶν τῶν αὐτῶν τῇ με-
 γάλῃ βασιλείῃ; μὴ δὲ ἐ-
 δὲ συκκοῦτον ὡς τὸ εἶναι. ὅπως
 γὰρ παύσει ἢ λύσει καὶ φέ-
 ροι, ἢ ὀρέξει ἀτελείας, ἢ κω-
 κλήσθαι καθὼς ἀθλῶν, ἢ φρο-
 νοῖ καὶ ἐπιδοκίμοι, ποδὸν οὐκ
 παύσει δὲ ἀθλῶν; ὅπως
 δὲ αὐτὸν ἢ σαυτὸν ἀθλῶν, οὐκ
 οὐκ εἰναι πάντα τῶν ἀθλῶν ἀθλῶν
 κη. κωμωδία ἢ τὸ νεανίσ-
 κην, εἰ νοσήσας ἀθλῶν φέ-
 λου πρὸς αὐτὸν ἐλθῆναι ὡς
 νοσησῶν ἢ τῶν ἀθλῶν, ἢ τῶν ἀθλῶν
 τῶν ἢ φέρον μὲν ἀθλῶν κωμω-
 δία, ἔφη. δὲ εἰ γὰρ αὐτὸν ἢ ἀθλῶν

ἀλλήλοισιν. σὲ δὲ τμηθῆναι,
 σὲ δὲ τμηθῆναι. πῶς γὰρ ἂν
 εἰς τὸ ἰδιωτικὸν κρηθῆσθαι ἀν-
 δρῶδες ἴδμεν; ἢ δὲ τὸ αὐτὸν ποιεῖ-
 σαι ἰσοῦν εἶναι; οἷον ποιοῦν, ἀ-
 λείπειν ἡραμμομένην λατρεῖ-
 λαι πτακίδια, ἔχοντα χρυ-
 σίδια, ἀλλὰ ἄρια, ἔχοντα χρυ-
 σίδια ἢ ἰσομεύσαι. ἢ γὰρ οὐκ ἔ-
 κριτίας ἐξελθόντα δὲ αὐτῶν) κυ-
 νικῶς εἶναι. εἰ γὰρ μή, κρείσσον
 ἦν αὐτῶν ἡρώδου ἢ ἰφίμου, ἢ ἰ-
 λωῆς λαοκλέους. σκοπὴ πῶς ἡγε-
 ῖται ἡρώδης ἢ κυνικῶν, πῶς αὐτῶν
 τὴν βασιλείαν ἀφαιρέσειεν;
 ναί. ἀλλὰ Κρατῆς εἴη με. περι-
 σσοῦν μοι λέγεις ἐξ ἑρωῶς γα-
 μῶν ἡρώδου, καὶ ἰωάννου. ἡθεὶς ἄλ-
 λου Κρατῆος. ἡμεῖς δὲ πᾶσι τῶν
 κρινῶν γάμων καὶ ἀπελευθε-
 ρῶν ζῆναι. ἔστι ζῆναι ἡμεῖς,
 εἰς δὲ ἰσομεύσαι αὐτῶν τῆν ἡγε-
 τασίαν παρὰ γάμων τῶν κυ-
 νικῶν ἢ περὶ αὐτῶν. πῶς ἂν ἐπι-
 φησὶ, ἀφαιρέσει τὴν κρινῶν ἡγε-
 τῶν σκεῖμα; μείζον δὲ ἰσομεύσαι
 σὲν αὐτῶν οἱ δύο ἢ ἑτέρα
 κρινῶν ἡγετῶν ποιοῦν αὐτῶν
 εἰσομῶν, ἢ οἱ ἐπισκοπεῖντες
 πᾶσι καὶ τῶν δὲ αὐτῶν αὐτῶν
 κρινῶν, ἢ ποιοῦν, πῶς δὲ αὐτῶν,
 ἡμεῖς ἐπιμελεῖν, πῶς ἀμο-
 λῶσαι παρὰ τῶν περὶ ἡμεῖς, ἔστι
 βούβας μείζονα ἀφελῆσαι, ἢ
 σκεῖμα ἡμεῖς αὐτῶν κατέλι-
 πόν Ἐπαμινώνδα ἢ ἀπέκνε
 λαοκλέους; καὶ Ὀμή-
 ρος πᾶσι τῶν κρινῶν
 σκεῖμα ἡμεῖς ἢ περὶ ἡμεῖς ἢ
 ἢ Δαναῶν

balnea caue: tibi sectione est
 opus, tibi vstione. Vnde tan-
 tum otij suppedit ei, qui pri-
 uatis muneribus est occupatus?
 Nonne illi parandæ sunt tuni-
 culæ pueris? Nōne ad ludima-
 gifstrum mittendi sunt cum
 tabellis, cum stylo & pennis?
 Nonne parandum eis est lectu-
 lus? neq; enim a primo statim
 ortu pueri Cynici esse queunt;
 nā alioqui exposuissent illos pre-
 stitisset, quam ita educare. Vi-
 de quo deducamus Cynicum?
 vt regnū ei adimamus? Esto.
 At Crates vxorem duxit. Rem
 mihi narras amoris occasione
 factam, & mulierē singularem
 quæ alter Crates esset. Nos vo-
 ro de cōmunibus coniugijs &
 indiuisis quærimus: itaq; in-
 quirendo nō inuenim? Cynici
 rationes ad istā rē præcipue ac-
 cōmodatas. Qui ergo, inquit,
 conseruabit societate? Per De-
 um tuū. Num ij, qui binos vel
 ternos malæ frugis liberos suo
 loco relinquunt: an vero ij qui
 omnes homines obseruant,
 quid agant, qua ratione viuāt,
 quid curent, quid contra offi-
 cium negligent, plus profunt
 vitæ mortalium? Num Theba-
 nis plus ij profuerunt, qui
 liberos eis reliquerunt: quam
 Epaminondas, qui orbis de-
 cessit? Num Priamus plus ad
 vitæ communitatem contulit

aut Danaus, aut Aeolus, quin-
 quaginta liberis relictis, ijs-
 que impurissimis, quam Ho-
 merus? Ita ne imperium aut
 alia quæpiam ratio aliquem a
 coniugio aut procreatione li-
 berum abstrahet, isque orbis
 vitem non temere delegisse
 videbitur: Cynici autem im-
 perium id non merebitur?
 Fortasse magnitudinem illius
 non percipimus, neque notam
 Diogenis & vitæ genus pro-
 eo ac decet. æstimamus: sed
 eos qui nunc sunt lurcones
 intuemur, mensarum affe-
 clas, qui nulla re veteres il-
 los imitantur nisi oppendem-
 quæ alter Crates esset. Nos vo-
 ro de cōmunibus coniugijs &
 indiuisis quærimus: itaq; in-
 quirendo nō inuenim? Cynici
 rationes ad istā rē præcipue ac-
 cōmodatas. Qui ergo, inquit,
 conseruabit societate? Per De-
 um tuū. Num ij, qui binos vel
 ternos malæ frugis liberos suo
 loco relinquunt: an vero ij qui
 omnes homines obseruant,
 quid agant, qua ratione viuāt,
 quid curent, quid contra offi-
 cium negligent, plus profunt
 vitæ mortalium? Num Theba-
 nis plus ij profuerunt, qui
 liberos eis reliquerunt: quam
 Epaminondas, qui orbis de-
 cessit? Num Priamus plus ad
 vitæ communitatem contulit

ἢ Δαναῶν, ἢ Αἰόλου. εἴπο
 σρατηρία μὲν, ἢ σκευαρχία
 ἢ ἀπειρεῖς γάμων ἢ
 ποιοῦντες. καὶ οὐδὲν
 αὐτῶν αὐτῶν οὐδὲν ἄλ-
 λάχθαι τῶν ἀπικνῶν. ἢ
 δὲ τὸ κρινῶν βασιλεία
 σκεῖμα ἀπελευθε-
 ρῶν ἀφαιρέσει τὸν με-
 γέθους αὐτῶν, οὐδὲ φαν-
 ταζόμεθα κατ' ἀξίαν τὸν
 γαμῶνα τὸν Διοκλέους
 ἀλλ' εἰς τοὺς νεῦν λαοκλέ-
 τῶν, πᾶσι τελευτῶν πε-
 λαωργῶν, οἱ οὐδὲν μεμνη-
 ται εὐκλείους, ἢ εἰ ἄπ' ἑρα-
 πόδων γίνονται, ἀλλο δὲ
 οὐδὲν. ἔπειτα σκεῖμα ἡμεῖς
 εὐκλείους ταῦτα, οὐδ' αὐτῶν
 γαμῶνα, εἰ μὴ γαμῶ-
 σει, ἢ ποιοῦνται. αὐ-
 τῶν, πᾶσι τελευτῶν πε-
 ποιοῦνται, τοὺς αὐ-
 θρῶν ἡμῶν ἔχον, ἔστι γο-
 ναίμους γαμῶνα. πᾶσι ἔ-
 ται περὶ ἡμεῖς, ἔστι πᾶσι
 τῶν κρινῶν. ἢ σὺ δικαίως ἢ
 πᾶσι τελευτῶν λαοκλέους
 ἀπαντῶν; ὡς πᾶσι αὐτῶν
 ποιεῖ, ὡς ἀδελφός, καὶ τὸ
 κρινῶν πατρὸς ἰσοκλέους
 Διός. αὐτῶν δὲ καὶ, πᾶσι
 μὲν καὶ εἰ πολιτεύεται, Σαν-
 νίου. μείζονα πολιτείας ἡ-
 γῶν, ἢ πολιτεύεται; εἰ οὐ
 Ἀθηναίος, παρὰ τὸν ἑρεῖ πᾶ-
 σκεῖμα ἀφαιρέσει, ἢ πᾶσι. ἢ
 δὲ εἰ πᾶσι αὐτῶν ποιοῦν
 ἡμεῖς, ἐπίσης μὲν Ἀθηναίος,

οἶδα ὅτι ἡσυχαστὴς ἐστίν, ἔστω
 γεν δὲ ἐδὲν ἐχθρῶν. ἀποθεωίε τις
 πρὸ ἀγμάτων βελούη ὡς πε
 εἰαυτοῖ δὲ δέξῃ, τὸν θεόν τοῖ οὐ
 πτεροῦσ, καὶ ἰδὲ τοῖ ἀσπῶτον
 τῶν πικροσουλῶν. ἰδὲ ἄρδ π
 κρη δ' Ἐκπῆρ λέγῃ τῆ Ἀν
 δρομαχῆ, ὕπαιθε φησὶ μὲν ἄλλ
 λον εἰς οἶκον, καὶ ὕφωκεν. πό
 λειμῶν δ' αὐθροσσι μελήσῃ
 Πῆσσι, μὲν γὰρ δὲ ἐμοί. ἔστω
 ἔ τ' ἰδίως πικροσουλῆς συν
 ἡδύτο, ἔ τ' ἐκείνης ἀδυ
 ναμίας.

Πρὸς τὰς ἀναγνώσκοντες ἔ
 ἀφελῶν μὲν ἐπιδοκίμαως.
 ΚΕΦ. κγ.

Tis εἶνευ θέλεις, σὺ τῶ
 ἀσπῶτον εἶπὲ. εἶθ' ἔστω
 ποιεῖ ὅ ποιείσ, ἔ τ' ἐπὶ τῶν
 ἀλλῶν ἀρδὸν ἀπῶντων ἔπαις
 ὀρεώμην γανόμην. οἱ ἀθλοζώ
 πτες, ἀσπῶτον κελύκσι λίνας εἶ
 ναι θέλεις σιν. εἶθ' ἔστω τῶ ἐ
 ξῆς ποῖσιν εἰ δόλιχόδρομος,
 τοιαύτη πεσφῆ, τοιαύτῶ πε
 ρίπαιτῶ, τοιαύτη στήλις,
 τοιαύτη γυμνασία. εἰ τὰ δὲ ο
 δρόμῶ, πᾶντα τῶν ἀλλο
 τῶ. εἰ πᾶντα θῶ, εἰ ἀλλο
 τῶ πρῶ. ἔστω δὲ ὀρθῆς ἔ ἐπὶ
 τ' ἰσχυρῶν. εἰ τέκτων, τοιαύτῶ
 ἔξῆς εἰ χαλκός, τοιαύτῶ. εἰ
 κρησιν γδ' ἔ γυμνασίων ὕφ' ἡ
 μῶν, αὐτῶν ἐπὶ κηδὲν ἀνα
 φέρωμεν, εἰ καὶ ἡ πηθισομεν ἐκ
 δ' ἔ τ' ὁ μὲν δ' εἰ, διεσφαλμέ
 νος λοιπὸν, ἡ μὲν ἡς ἐπὶ κρηθ
 ἀναφορῆ, ἡ δ' ἰδίῶν πεσφῶν, εἰ

testacea ista esse novi, intrin
 secus vero nihil continere. Tan
 ta dere deliberas. Quamobrem
 si visum tibi fuerit, Deum tibi
 praesidem statuito: primus tu
 am instructionem circumspice.
 Ecce quid Hector Andromachæ
 dicit: Abi (inquit) portus
 domum, & texito:

*Bella viris cura fuerint, ante
 omnia nobis.*

Sic & suas vires intellexit, &
 imbecillitatem illius.

*Ad eos qui ostentationis ergo lo
 guntur & disputant.*

CAP. XXIII.

Pincipio tecum ipse con
 stitue, quæ te esse velis: de
 inde sic ea facito, quæ facis.
 Nam ira fieri cæteris in rebus
 prope omnibus videmus. Pu
 giles primum statunt, qui
 esse velint: & sic ea quæ restât,
 agunt. Si dolichodromus: talis
 victus conuenit, talis deam
 bulatio, talis frictio, talis exer
 citatio. Si stadiodromus: hæc
 omnia diuersa erût. Si pētath
 lus: magis etiã diuersa. In arti
 bus etiã ita se rem habere de
 prehendes. Si faber lignarius:
 talia habebis. Si ærarius, talia.
 Nam ea quæ gerimus omnia, si
 ad nullum finem retulerimus,
 frustra geremus. Sin eo quo
 non pertinent, aberrabimus.
 Est igitur finis alius commu
 nis, alius peculiaris. Primū vt

agras

agas tanquam homo. In hoc
 quod continetur? Ne vel vt ouis,
 licet manuetum pecus: vel vt
 fera, nocendi studio. Peculiaris
 si visum tibi fuerit, Deum tibi
 praesidem statuito: primus tu
 am instructionem circumspice.
 Ecce quid Hector Andromachæ
 dicit: Abi (inquit) portus
 domum, & texito:

ὡς ἀνθρωπῶ. ἐν τούτῳ τῶ
 ἀποθεωίε τις; μὴ ὡς ἀσπῶ
 τῶν, εἰ ἔ ἐπιεικῆς, ἡ βλαπτι
 κῶς, ὡς ἡμεῖον. ἡ δ' ἰδίῶν
 ἀσπῶ τῶ ἐπιδοκίμαως, ἐκείνης
 καὶ τῶν ἀσπῶ τῶν. ὁ κρηθ
 ραδός, ὡς κρηθραδός. ὁ π
 κτων, ὡς τέκτων. ὁ φιλόσο
 φος, ὡς φιλόσοφος. ὁ ῥήτωρ,
 ὡς ῥήτωρ. ὅταν αὐτὸ λέγῃς,
 δὲ τῶ καὶ ἀκρίβωτέ με ἀνα
 ἰνασκοντῶ ὑμῖν, σπεῖψαι
 ἀσπῶτον μὴ εἰπῆ αὐτῶ π
 εἶν. εἶτ' αὐτὸν δὲ ἀναφί
 ρῆς, σπεῖψαι εἰ ἐφ' ὁ δ' εἰ ὠφε
 λῆσαι θέλῃς, ἡ ἐπιμεθῆναι.
 ὁ δὲ ἀκρίβωτος λέγῶντος, ἐκείνῳ
 ἔ παρὰ τῶ παρῶν ἐπιμεθῆναι
 λέγῶντος; καλῶς λέγῶντος. ἰδὲ
 τῶ μὲν σπῶ, καὶ τῶ μεσῶν ἐ
 σιν, ἰδὲ τῶ γαμνηθῶν. ἐκείνῳ
 ὠφελῆσαι θέλῃς. ἀσπῶ τῶν
 πῶ ἔ ἡμῖν, ἴνα ἔ αὐτοὶ πε
 ρωμῶν εἰς τὸ ἀκρηθῶν
 σιν. αὐτὸν δὲ ἀναφί τις ὠφελῆ
 σαι καὶ ἀλλῶς, μὴ αὐτὸς ὠφε
 λημένοσ; ἔ. ἰδὲ τῶ εἰς τεκτο
 νικῆν ὁ μὴ τέκτων, ἰδὲ εἰς στω
 τολικῆν ὁ μὴ στωτῶς. θέλῃς
 ἐν ἰδῶναι εἰ ὠφελῆσαι; φέρε
 σῶ τῶ δὲ ἀσπῶ τῶ φιλόσοφῶ. ἡ
 ἐπιμεθῆναι ἀκρίβωτος; μὴ δὲ
 τῶ καὶ ἐκκρίβωτος; καὶ
 ἀσπῶ τῶν. ἰδὲ ἀσπῶ τῶν
 αὐτῶν τῶν ἐπιμεθῆναι.
 αὐτῶν τῶν ἐπιμεθῆναι. ἰδὲ
 ἐκείνῳ τῶ ἀσπῶ τῶν ἀκρηθῶν
 σιν. αὐτῶν ἀκρηθῶν σιν. ἰ
 δῶντων, καὶ μὴ ἐπιμεθῆναι
 τῶν τοῖ, τεκτωνικῶν.

agras

δωσάν) βλάψαι δ' ἔτι, ὅτι
 ὡς ἐγὼ αἰεὶ τοῖς ἄλλοις οἷον μνη-
 δὲν παρὸς ἑμῶν, ἢ τῆς
 λόγῳ. ὅς αὐτοὶ σκοποῦντες
 βέλτερος φωνῆς. Δὲ τὸ ἑλπίς
 ἢ καὶ Σωκράτους ποτε λέ-
 ἰοντες, οὐκ εἰδὼν ἢ διδόντες,
 ἀλλὰ ἄλλον ἀπαρξέει ἔπειτα.
 τοῖς ἀλλοῖς ἢ ἑρμῆς αὐτῶν,
 αἰετῶντες φιλοσόφους ἕως
 αὐτῶν συστῆναι. καὶ κείνῳ
 αἰπύῃ & συνίστασθαι. ἀλλὰ
 παρὸς ἑμῶν ἔλεγε, ἀκιστόν
 με σήμερον. Δὲ τὸ ἑλπίς ἐν
 τῇ οἰκίᾳ τῆς Κοδράτης; τίς
 ἀκούσας; ἐπιδοξάζει μὴ ἑλπίς,
 οὐκ ἔστι μὴ σιωπῆς ὅτι ὁ-
 νόμος. συντιθείς ἀφῆκε. &
 τί τοι ἀφῆκε; ἔστιν, ἀλλ' ἐπι-
 ρεσὼν με. ἢ λέγεις τὸ ἐπιρρε-
 τῶν; εἶπέ μοι, ἔσθ' ἔστι γυναι-
 κῶς ἰδὲ λέγει. εἰ δ' ἔστι ἐπι-
 νος οὐκ εἶνο, ὅ, τί πῆτι λέγεισιν
 οἱ φιλόσοφοι τῆς ἑσθῆς ἡ-
 τιστοῦ, πῶς ἔστι ἐπιρρεσῶν;
 εἰ ἀφῆκε ἔστι τὸ φρεσὶν ὁρ-
 θῶς, διδόντες με, & ἐπιρρεσῶν.
 τί ἐστιν; ἀφῆκε δ' ἔστι ἑσθῆς
 ἀκιστῶν; μὴ γήριον. ἐγὼ μὴ
 ἔδδ' κίθαρῶν δ' ἄφῆκε ἀκιστῶν.
 μὴ πῶν τῶν ἐν ἑσθῆς κίθαρῶν
 δ' εἶναι με δ' εἰς τῶν ἀκιστῶν πῶν
 λέγει Σωκράτης. ἔδδ' γὰρ αὐ-
 τῶν ἐπιρρεσῶν αὐτῶν. τῆς δ' ἐπὶ ἡ-
 λικίας, ὡς ἀφῆκε μετὰ τῶν ἀφῆκε
 ληκίον. εἰς ἑσθῆς εἰστέ-
 ναι ὡς ἀφῆκε μετὰ τῶν ἀφῆκε
 ἔστι γὰρ τῶν ὅτι κίθαρῶν τὸ τί-
 χιον, ἀφῆκε ἐνομοσῶν,

possunt, laedere autem noi
 possunt. Item illud: Talis ego
 semper sum, vt nihil mearum
 rerum curem, praeter rationē
 quae cogitanti mihi optima
 visa fuerit. Quapropter, quis
 vnquam Socratem dicentem
 audiuit, se scire aliquid addo-
 cere? Imo alium alio mittebat.
 Proinde veniebant ad eum, vt
 ab eo philosophis commen-
 darentur. Ipse adducebat eos,
 & commendabat. Non ita, sed
 comitans eos dicebat: Audi
 me hodie in aedibus Quadra-
 ti differentem. Quid te audi-
 am? Ostentare mihi vis quam
 belle orationem componas?
 Belle componis. Quid ex eo
 boni consequeris? Laudabo
 me, homo. Quomodo vi-
 laudem? Dic mihi, Papat, &
 Praclare. Ecce dico. Si laus
 illud est, quod philosophi in
 classe boni recensent: habeo
 in quo te laudem. Si recte lo-
 qui bonum est, doce me, lau-
 dabo. Quid ergo? Num
 spernanda sunt haec? Absit.
 Ego ne citharædum quidem
 aperiō. Num ergo me a-
 stantem, citharam pulsare o-
 portet? Audi quid Socrate
 dicat. Neque enim decet, in-
 quit, iudices, hanc ætatem,
 composita oratione morie
 dolescentuli venire in iudici-
 um. Est enim elegans sanc-
 tum artificium, seligite verba,

caque

eaque componere, ac progres-
 sum in medium solerter lege-
 reat eloqui, atque iuter le-
 gendum adicere: Haud, ita dij
 vos amabant, ista multi postu-
 lant assequi. Num vero phi-
 losophus homines ad se au-
 diendum inuitat & orat? An
 non vt sol ipse ad sese allicit,
 aut vt cibus & potus: sic etiam
 eos ille, quibus profuturus
 est? Quis medicus rogat, vt ali-
 quis se ab ipso curari sinat? Et
 si enim audio Romæ nunc
 meo tamen tempore ipsi vo-
 cabantur. Rogo te vt venias,
 atque audias, male tibi esse te
 quiduis potius curare, quam
 illud curandum quod est: i-
 gnorare bona & mala, infeli-
 cem & calamitosum esse. Ele-
 gans vero adhortatio. Enim
 vero nisi philosophi sermo
 hoc consecerit: mortuus est
 tum ipse, tum is a quo habe-
 tur. Solitus est dicere Rufus:
 Si tantum habetis otij, vt me
 laudetis, ego nihil dico. Itaque
 sic dicebat, vt quisq; nostrum
 qui assideremus, putaret, se ab
 aliquo criminis cuiusdam reū
 agi. Sic reprehendebat ea quae
 dicebant, sic mala cuiusq; pone-
 bat ob oculos. Schola philo-
 phi, taberna medica est: non
 inde exeuñdū est cum lætitia,
 sed cū dolore. Neq; enim san-
 ni acceditis, sed alius humero

καὶ τῶν συνθεῶν, καὶ πα-
 ρελθόντων διφύως ἀναγνώ-
 ναι ἢ εἰπῶν καὶ μετὰ τὸ ἀνα-
 γνῶσκοντες ἐπιφύεζαοξ,
 ὅτι τῶν καὶ πολλοὶ δὴ καὶ
 παρακαλεῖν. καὶ τὴν ὑμῶν
 πρὸς τὴν σωτηρίαν. φιλόσοφος
 δ' ἐπ' ἀφῆκεσιν παρακαλεῖ;
 ἔρχ' ὡς ὁ ἥλιος ἕρχ' αὐτῶν
 ἐφ' εὐωτῆ ἢ τροφῆ. ἔτι γὰρ καὶ
 ἕτος ἄρχ' τῶν ἀφῆκεσιν
 ἄρξας; ποῖος ἰατρῶν παρα-
 καλεῖ, ἵνα τις ἕσθ' αὐτῶν
 ἔσθ' αὐτῶν; καὶ τοὶ νῦν ἀκιστῶν
 ὅτι καὶ οἱ ἰατροὶ παρακαλεῖ-
 σιν οὐκ ἄλλω ἐπ' ἐμῶν
 παρακαλεῖντο. παρακαλεῖ
 σε ἐλθόντων ἀκιστῶν, ὅτι καὶ
 κακῶς ἐστὶ, καὶ πάντων μετὰ
 λον ἐπιρρεσῶν, ἢ ἔδδ' εἰσεπι-
 μελεῖσθαι. ὅτι ἀγροεῖς τὰ ἀ-
 γροεῖ καὶ τὰ κηρῶν, & κηρῶν
 δαίμων εἰ καὶ δυσυχῆς. καὶ
 ψῆ παρακαλεῖσθαι. καὶ μετὰ αὐ-
 μὴ ταῦτα ἐμποιῆ ὅτι φιλο-
 σῶφ' ἀφῆκεσιν, καὶ τῶν αὐ-
 τῶν, καὶ ὁ λέγων, εἰ ὡς λέγειν ὁ
 Ράφρος, εἰ δὲ σχολοῖτε ἐπιρρε-
 σῶν με, ἐγὼ δ' ἔδδ' ἐν λέγειν τοι-
 γαρ ἔσθ' ἑσθῆς ἔλεγε, ὡς δ' ἔ-
 κησθῶν ἡμῶν καὶ τῶν οἰ-
 αξ, ὅτι τίς ποτε αὐτῶν ἀφῆκε-
 ἔλεγε ἕσθ' ἡπῆκε τῶν γνο-
 μεῶν, ἔτι καὶ ὀφθαλμῶν
 ἐπιρρεσῶν καὶ τῶν κακῶν. ἰατροὶ
 ἐστὶν ἀφῆκεσιν, ὅτι φιλόσοφος
 σχολοῖσθαι. ἔδδ' ἢ ἡδὲ ἵνα ἐξελ-
 θεῖν, ἀλλ' ἀληθινήσθαι. ἐρχοῦ
 γὰρ ἔρχ' ὑμῶν, ἀλλ' ὁ μὴ ὡς

διθεσθαι, ὁ δὲ ἀποστήσει
 ἔχων, ὁ δὲ σύμφωνος ἔχων, ὁ δὲ
 κεφαλαιώδης. εἶπε ἔγωγε ἰσ-
 πτωσὶ μὴ λείπονται, ἡ ἐπι-
 φωνημάτων, ἢ ὑμῶν ἐπι-
 φωνημάτων, ἢ ἐξελθῆτε. ὁ
 μὲν δὲ ἄμωρον ἐπιφώνων οἶον εἰσ-
 ῶν ἔκρινεν, ὁ δὲ τὴν κεφαλαιώ-
 δως αὐτῶν ἐκρίνευ, ὁ δὲ τὴν σύ-
 μφωνα, ὁ δὲ τὸ ἀποστήσει. εἶπε
 τὰς ἐνεκεν ἀποστήσεισιν
 ἀπὸ τῶν νεώτερον, καὶ τὰς το-
 κῆς τὰς αὐτῶν ἀπολείπουσιν, καὶ
 τὰς φίλων, καὶ τὰς συγγενῶν, καὶ
 τὸ κλησιδίον, ἢ αὐτοὶ ἐπιφω-
 σιν, ἐπιφωνημάτων λέγοντες
 ἔπειτα Σωκράτης ἐπαίει, ἔπειτα
 Ζήνων, ἔπειτα Κλεάνθης τὸ ἐν
 ἐκείνῳ ὁ αὐτὸς ἔπειτα ἡρώδης χερμα-
 κίτης τὸ ἔργον ὡς ὁ ἐλέ-
 κηδὸς ὡς ὁ διδάσκων. ἦς
 ἐν πᾶσι τελέσθη εἶπε μὲν
 ἴσταν, ἔπειτα ἐπιφώνων τὸ γὰρ
 εἶπεν ὁ αὐτὸς ἔπειτα ἡρώδης
 ἐνὶ καὶ πολλοῖς δὲ ἐξέειπεν
 μὲν ἐν ἡκυλίονται. καὶ ὅτι
 μὲν πάντων φρονέουσιν,
 ἢ ἂν ἴδωσι. ἴδωσι μὲν γὰρ τὸ
 αὐτὸς ἀδελφῶν φέρονται,
 ἀλλὰ καὶ εἰ αὐτὰ ζητῶσι. ἔπειτα
 ἢ αὐτῶν, ὁ εἰ τὴν καὶ ἴδωσι
 βούληται, καὶ παρακληθῆναι ἴδωσι
 ἀκροατοῦ, καὶ ἐν ἡκυλίονται
 ἢ ἴδωσι ἢ ἴδωσι αὐτῶν ἐπὶ
 πάλαινον, διὰ τὸ φέρει πᾶσι Ἀ-
 γλαδῶς ἀπέθανεν. πᾶσι δὲ
 τὰς ἡρώδης ὑμῶν, καὶ ὁ νόμος
 τὸ καὶ ἀποστήσει καὶ τὸ
 νοῦτος, ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς. ἐπὶ δὲ
 αὐτῶν πρὸς τὸ ἰσχυρότερον ἢ ὅσον ὁ

luxato, alius apostemate la-
 borans, alius fistulam habet
 alii caput dolet. Et ego fedem
 vobis noemata & epiphone-
 mata dicam, vt me laudata
 creatis, cum alius humero sic
 afflicto exeat, qualem attule-
 rat: alius capite eodem modo
 afflicto, alius fistula aut aposto-
 mate non curato? Itane ado-
 lescentes propter ista peregrin-
 antur? eone parentes suos
 relinquūt, & amicos, & cogna-
 tos, & iē familiārē, vt tua epi-
 phonemata audiant? Idne So-
 crates faciebat? idne Zenon?
 idne Cleanthes? Quid ergo!
 Non est dicendi genus, quo
 hortamur? Quis negat? Equē
 atque illud quo coarguimus,
 quo docemus. Quod nam est
 hortandi genus? Possit & singu-
 lis & multis pugna ostendit,
 in qua volurantur: & quidius
 potius eos curare, quā ea que
 maxime volunt. Volunt au-
 tem ea que ad felicitatem fi-
 ciunt, sed querunt alibi. Hoc
 vt fiat, mille subsella collo-
 canda sunt, & aduocari audi-
 tores, & te eleganti veste au-
 pallio consento pulpito, &
 in puluino sedentem descende-
 re, quemadmodum occubue-
 rit Achilles. Desinite que per
 deos pulera verba & res de-
 formate, quantū in vobis est.
 Nihil magis ad hortandum
 scilicet facit, quam cum is que
 dicit

dicit, auditoribus significat,
 sibi illis opus esse. Dic mihi,
 quis te legentem, aut differē-
 tem audiens, de seipso sit soli-
 quitus? Quis in sese descende-
 rit? Quis egressus dixerit, Pul-
 cre me tetigit philosophus?
 Post hac ista faciendā nō sunt.
 Nonne autē, si pulcre steteris,
 ad aliquem ait: Eleganter
 disseruit de Xerxe. Alius, non-
 Imo de pugna ad Thermopy-
 las. Hęc est aufcultatio phi-
 losophica,

*Non debere nos iis rebus affici,
 qua in nostra potestate
 non sunt.*

CAP. XXIII.

Quod alterius naturæ re-
 pugnat, tibi malum ne-
 esto. Neque enim tua na-
 tura fert, vt vna deprimaris,
 & calamitosus sis: sed vt vna
 sis fortunatus. Si quis vero
 calamitosus est, memento
 sua culpa esse calamitosum.
 Deus enim omnes homines
 ad felicitatem, ad constantiam
 condidit, earumque rerum in-
 strumenta dedit: quarum alia
 cuiusque propria, alia vero
 aliena essent. Ac aliena quidē
 & prohiberi, & cogi, & adimi
 possunt, neque propria sunt.
 Quę vero prohiberi neque-
 unt, propria sunt. Naturam
 vero bonorum & malorum, vt
 eo dignū fuit qui nos curaret,

λέγων ἐμφανῆσαι τὸ ἀκούου-
 σιν, ὅτι ἡρώδης αὐτῶν ἔχει. ἢ
 εἶπε μοι, τίς ἀκούων ἀναγι-
 νώσκωντός σου, ἢ ἀποστήσει
 μὲν. καὶ αὐτὸ ἡρωδῆος
 σεν, ἢ ἐπεσφάθη εἰς αὐτόν;
 ἢ ἐξελθῶν εἶπεν, ὅτι ἡρώδης
 μὲν ἢ ἔπειτα ὁ φιλόσοφος ὄ-
 σιν ἐπὶ δὲ τῶν πνεύματι; ὄ-
 ρη δὲ αὐτῶν ἀδελφῶν, λέ-
 γει αὐτῶν πνεύματι, καὶ ἡρώδης
 φρασεῖ τὰ κατὰ τὸν Ζήνων
 ἀλλὰ, οὐ, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ
 Πύλλω καὶ ἡρώδης. τὰ τὸ ἐστὶν
 ἀκροατοῦ φιλοσόφου.

*Περὶ τὸ μὴ εἶναι πρὸς ἀσάχεον
 τοῖς ὅσοι ἐφ' ἡμῶν.*

ΚΕΦ. κδ.

Τὸ ἄλλο παρὰ φύσιν
 ἀντικατὰ μὴ ἡρώδης.
 οὐ γὰρ συνταπεινὸς ὄντων πῆ-
 φυκτος, οὐδὲ συνταπεινὸς
 ἀλλὰ συνταπεινὸς αὐτῶν
 ἀτυχῆ, μέμνησθαι ὅτι παρὰ
 αὐτῶν ἀτυχῆ. ὁ γὰρ ἡρώδης
 πάντως ἀδελφῶν. ἐπὶ τὸ
 ἀδελφῶν, ἐπὶ τὸ ἀ-
 σταθεῖν ἐπαίει. αὐτῶν ἔπειτα
 ἀφορμαὶ ἔδωκε, τὰ μὲν ἰδίᾳ
 ὁδὸς ἐκείνη. τὰ δὲ ἀλλότρια,
 τὰ μὲν κωλύει καὶ ἡρώδης
 κατὰ, καὶ ἀφορμαὶ, ὅσοι
 ἰδίᾳ. τὰ δὲ ἀκωλύει, ἰδίᾳ.
 τὴν δὲ οὐσίαν τὸ ἀρα-
 γνὸν καὶ τὸ κακὸν, ἀσπερ
 ἡρώδης, τὸν κηδόμενον ἡρώδης
 X B

ἐν πατρικῶς ἀποστρέψον ἐν
 τοῖς ἰδίοις. ἀλλ' ἀποκέρχρη-
 κται ἔδεινται, ἔδωκεν αὐτοῖς.
 Ἄλλ' τί γὰρ τὰ ἀλλότρια ἰδίοις
 ἠγρήσεται; Ἄλλ' τί ὅτε σε βλί-
 κων ἔχουρεν, σὺν ἐπελοχρίζε-
 το, ὅτι ἔνητός εἰ; δόσθη μη-
 τήος εἰς τοῖς ἄνθρωποις
 τῷ αὐτῷ μωρίας. σὺ δ' αὐτῷ
 τίνος, ἐπὶ τὴν κλῆσιν σαυτῶν; ἢ
 ἐδὲ σὺ ταῦτα ἐμιλήτησας;
 ἀλλ' ὡς τὰ γυναικα τὰ ἐδε-
 νός ἀξία, πᾶσιν οἷς ἔχουρες,
 ὡς αἰεὶ σωμασόμενος σου ἦς;
 τοῖς τόποις, τοῖς ἀνθρώποις,
 ταῖς ἀφροσύναις. Ἐ γυνὴ
 κλαίων ἐκείνησιν, ὅτι μὴ τὸς
 αὐτῶς ἐπέπης, καὶ ἐν τοῖς αὐ-
 τοῖς ἔποις ἀφροσύνης. ἔπει-
 γὸν ἀξίως εἶ, ἵνα ἔτ' ἡρωικῶν
 καὶ ἡρωικῶν ἀθλιώτερος ἦς,
 οἷς ἔξῃσιν ἰσχυροῦσιν ἡλί-
 σσι, καὶ μετακινούμεν ἑα-
 νεοσύας, καὶ τὰ πελάγη
 ἀφροσύνην, μὴ σένοσι, μηδὲ
 ποθοῦσι τὰ παρῶτα. ναί,
 ἀλλ' ἵνα τὸ ἀλογοῦ εἶναι,
 πύραυ αὐτῶν ἡμῖν οὐδ' ἄ-
 ρος ἐπὶ ἀτυχίας καὶ κινεθῶν
 μνησῖα δέδοται ἵνα τῶν
 ἰν' ἀθλοῖς, ἵνα πειθύντες
 ἀφροσύνην; ἢ πάντες ἔσω-
 σαν ἀθλίωσιν, καὶ μηδ' εἰς
 δόσθη μείτω, μηδ' ἡμῖς πᾶ-
 σὶ δόσθη μείτω, ἀλλὰ μὲν μὲν
 ὡς τὰ φυτόντα παρὰ τὸν ἄν-
 θρωπον, καὶ τῶν κληρο-
 κλαίων. ἔπειτα αὐτῶν,

patriaque sollicitudine tuere-
 tur, in propriis collocavit. At
 quia ab illo discessi dolet. Cur
 autem aliena, tua esse duxit
 cur conspectu tuo delectatus,
 et mortalem, cur peregrinatō-
 rem esse non cogitavit? Quare
 poenas dat stultitiæ suæ? Tu
 vero qua mercede, quæ de
 causa te maceras? An ne tu
 quidem ista meditatus es? sed
 ut mulierculæ nullus pretij,
 ita & ipse fueris omnibus iis
 quibus delectaberis: quasi
 semper compos futurus loco-
 rum, hominum, colloquij
 rum: & nunc plorans sedes,
 quod eisdem non cernas, nec
 iisdem in locis verferis? meri-
 to, culpaque tua, ut & cornus &
 cornicibus sis miserior, quibus
 nec gementibus, nec pitorā
 desiderantibus quolibet vola-
 re licet, nidolque suos trans-
 ferre, & mare transmittere. Es-
 sto. Sed quia rationis expertes
 sunt, id eis accidit. Nobis igitur
 ratio propter calamitatem
 & infelicitatem data est a diis
 immortalibus, ut in sempiter-
 na miseria & luctu ætatem
 exigamus? Omnes immorta-
 les sint, nec peregre quisquam
 abeat, nec nos vitiam probi-
 ficamur, sed stirpium imita-
 radicibus affixi maneamus.
 Si quis vero familiarium
 discesserit, sedeamus ploran-
 tes: ac vicissim, cum redierit
 exultemus

exultemus, & plaudamus,
 quemadmodum pueri. An-
 non tandem lac relinquemus,
 & quæ ex philosophis audierim
 recordabimur? Nisi forte
 sic eos tanquam incantatores
 audivimus: Mundum hunc v-
 nam esse viderem, vnamque na-
 turam qua constet: ac necesse
 esse ut sit circuitus quidam, &
 dum alia aliis cedant, hæc dif-
 folvantur, illa suboriantur, hæc
 suum statum teneant, illa ve-
 romoveantur. Enimvero esse
 omnia amicorum plena: pri-
 mum deorum immortalium,
 deinde hominum, etiam quos
 natura inter sese conciliarit,
 quorum alios vna vivere, ali-
 os discedere oporteat, sic ut
 presentibus gaudeant, digres-
 sis non doleant. Hominem
 autem, præterquam quod na-
 tura magnanimus sit, quæque
 in ipsius potestate non sunt,
 facile contemnat: aliud etiam
 habere, ut non radices egerit,
 nec adhaereat in terra: sed al-
 lias in alia loca migret, nunc
 postulante necessitate, nunc
 inspectandi gratia. Confimilis
 ratio Vlyssis quoque fuit:
*Qui mores hominum multorum
 vidit, & urbes.*
 Et ante hunc Hercules, qui
 totum terrarum orbem per-
 vagatus,
*Ac ut inspector passim san-
 ctus ne san-
 ctus ne san-
 ctus ne san-*

ὀρχαίμεθα, καὶ κερταῖον ὡς
 ταῖς παιδίαι. σὺν δὲ πρὸς ἀλλή-
 λους ἡδὴ παρ' ἑαυτῶς, καὶ
 μεμνησόμεθα τῶν ἡμετέρων
 παρὰ τῶν φιλοσόφων; εἰ γὰρ μὴ
 ὡς ἐκαστῶν αὐτῶν ἡμετέρων,
 ὅτι ὁ κόσμος ἕστος μία πολλή,
 ἐστὶ, καὶ ἡ εἶσα ἐξ ἧς δέδωκε-
 μήρηται, μία. καὶ αὐτῶν πε-
 ριόδον ἵνα εἶναι καὶ περὶ ἡμέ-
 ρησιν ἀλλοῖον ἀλλοῖος. καὶ τὰ μὲν
 ἀφροσύνης, τὰ δ' ἐπιγίνεσθαι.
 τὰ μὲν μὲν ἐν ταῖς αὐτῶν, τὰ
 ἡμετέρων δὲ φιλίωσιν.
 μετὰ παρῶτα μὲν θεῶν, εἰτα-
 καὶ ἀνθρώπων, φύσιν ἑσθῶν ἀλ-
 λήλους ἀναιδέων. καὶ δὲ αὐ-
 τῶς μὲν παρῶτα ἀλλήλους,
 τῶς δ' ἀπὸ ἀλλήλων ἑσθῶν μὲν
 σιωπῶν χρονοῦσιν. ἑσθῶν δ' ἀ-
 πειρῶν ἀποδοῦναι μὴ ἀχρησμέ-
 νους. ὅτι ἀνθρώπων παρῶτα
 φύσιν μεγαλόφρον εἶναι, καὶ
 πάντων τῶν ἀσέβων ἑσθῶν
 καὶ φρονητικῶς, ἵνα κινεῖται
 ἔρανε, τὸ μὴ ἐρριζώσθαι, μη-
 δὲ παρὰ πεφυκέναι τῆ γῆς,
 ἀλλὰ ἀλλοτ' ἐπ' ἀλλοῦσιν ἑσθῶν
 τόπους, ποτὲ μὲν χρονοῦσιν
 νῶν ἐπιγίνεσθαι, ποτὲ δὲ ἑσθῶν
 τῶν θεῶν ἐνεχε καὶ τῶν Ὀδυσ-
 σέϊ τὸ συμβῶν τοῖς τῶν ἡμε-
 τῶν ἑσθῶν ἀνθρώπων ἑ-
 δὲν ἑσθῶν, ἑσθῶν ἐρριζώσθαι.
 Καὶ ἐπὶ παρῶτα τῶν ἑσθῶν
 κληῖν, παρῶτα ἑσθῶν τῶν
 ἀνθρώπων ἑσθῶν τε καὶ
 ἀνομιλῶν ἐφοροῦσθαι.

καὶ τὴν μὲν ἑμὴν ἀποδοῦναι ἔχω
 θαύρατον, τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ ἰου-
 ῥα, καὶ ἴσθι πόσους οἱ φίλους ἔ-
 χων ἐν ἠθίοις; πόσους ἐν
 Ἀργεί, πόσους ἐν Ἀθήναις,
 πόσους δὲ ἐπιπεράζοντος ἐ-
 κτησάτο; ὅς γε ἔραμει, ὅπως
 καὶ ἄλλοι ἐφάνη αὐτῷ, καὶ ἐπι-
 δουπιεῖτο. καὶ τὰς παῖδας αὐ-
 τῷ ἔπιπεν, ἢ σέων, ἢ ἐκ τῶν,
 καὶ εἰς ὄρφανους ἀφίει, ἢ δει-
 γμα, ὅτι ἢ εἰς ἐπὶ ἀνθρώπων
 ὄρφανος, ἀλλὰ πάλιν αὐτῷ
 καὶ διλυκῶς ὁ πατήρ ἐστιν ὁ
 κηδύμενος. ἢ γὰρ μέγιστος λόγος
 ἦ καὶ καὶ ὅτι πατήρ ἐστιν ὁ Ζεὺς
 ἢ ἀνθρώπων, ὅς γε καὶ αὐτὸς
 πατέρα ἔστω αὐτῶν, καὶ ἐκφ-
 λῆ. καὶ πάλιν αὐτῶν ἀφορῶν,
 ἢ πρὸς τὴν ἢ ἐπὶ τῶν. τινὰ γάρ-
 τιναι παρὶ οὐχὲν ἐξ ἑαυτῶν δι-
 γὰρ αὐδαιμόνων. ἢ δὲ ποτὲ δὲ
 εἶναι οἷον τ' εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν,
 αὐδαιμόνιαν, καὶ πῶς ἢ ἢ
 παρὰ γένων. ἢ γὰρ αὐδαιμόνεν,
 ἀπὸ τῶν δὲ εἰ πάντων ἢ γένη, πε-
 πλοηρωμένον τινὶ εὐκείνῃ. ἢ
 διψῶ δὲ εἰς πρὸς τὴν αὐτῷ,
 ἢ λιμόν. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐ-
 πεπνυμένος πρὸς τὴν γυναικί, καὶ
 καὶ ἐκλαμν ἐπὶ πέτρῃς κα-
 θεζόμενος. ἢ δὲ Ὀμήρου πάλιν
 τὰς ἀποστέλλει, καὶ τοῖς μύθοις
 αὐτῷ; ἢ, εἰ πρὸς ἀληθείας ἐ-
 κλαμν, πῶς ἄλλο ἢ ἐδυσχερῆς τις
 δὲ καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς δι-
 σχυρῆς, τὰ ὅτι κακῶς διοικεί-
 ται τὰ ὅλα, εἰ μὴ ἐπιμελεῖ-
 ται ὁ Ζεὺς ἢ ἐαυτῷ πολιτῶν,

vt & hoc eiceret ac repurga-
 ret, & illud restitueret. At quot
 eum amicos habuisse putas
 Thebis? quot Argis? quot A-
 thenis? quot in istis peregrin-
 nationibus parasse? quippe
 qui vxores etiam duxerit, cum
 ipsi commodum videretur, &
 liberos procrearit, eosque de-
 feruerit, non gemens, non de-
 siderans, quasi pupillos reli-
 quisset. Norat enim, mortali-
 um neminem pupillum esse:
 sed esse patrem, qui continen-
 ter omnes curet. Neque enim
 verbo tenus tantum audierat,
 Ionem patrem esse hominum,
 quem patrem suum & puta-
 ret, & appellaret, eumque in-
 tueretur, eoque fretus res suas
 gereret. Vnde factum, vt ubi-
 que beate illi viuere liceret.
 Nunquam autem fieri potest,
 vt felicitas & rerum absentiu-
 um desiderium eodem in loco
 conueniant. Quod enim bea-
 tum est, secum habere oportet
 omnia quæ vult: simile esse
 repleto: abesse oportet sitim,
 abesse famam. At Vlysses affi-
 ciebatur vxoris desiderio, &
 in rupibus sedens plorabat.
 Noli Homero & eius fabulis
 plane fidem habere. Nonne,
 vere plorasset, omnino in seip-
 suisset? Quis autē vir bonus &
 fortis infelix est? Omnino recti
 vniuersitas male gubernatur
 nisi ciues suos curat Iupiter
 vt ille

vt similes sint ipsius, ac beati.
 Atqui ista nefas est vel cogi-
 tare. Vlysses autem si quidem
 plorabat & lamentabatur, vir
 bonus non fuit. Quis enim
 bonus est, qui seipsum igno-
 ret? Quis vero seipsum nouit,
 qui oblitus sit, quicquid or-
 tum fuerit, caducum esse: ne
 que posse fieri, vt homo
 semper consuetudine homi-
 nis vtatur? Quid ergo est ea
 desiderare, quæ fieri neque-
 unt? Seruile est, & stultum:
 est hospitis, est eius qui (qua
 vnare potest) suis decretis &
 opinionibus repugnet Deo.
 At mater mea cum me non
 videt, gemit. Cur autem rati-
 ones istas non didicit? Neq;
 hoc dico, non curandum
 esse, quo minus illa ploret,
 sed omnino non expeten-
 da esse aliena. Alterius por-
 to dolor alienus est, meus ve-
 ro meus. Ego ergo quod
 meum est, quouis modo se-
 dabo: in mea enim potestate
 est, alienum vero pro virili
 sedare conabor, sed plane se-
 dare non instituum. Nam alio-
 qui cum diis pugnabo, aduer-
 labor Ioui, totum illius ordi-
 nem inuertere conabor: atque
 istius contumaciæ aduersus
 deos, & aduersationis, non
 modo,

Et nati natorum Et qui nas-
 centur ab illis,

ἢ ὅτιν ὄμοιοι αὐτῷ ἔσ-
 δαιμόνες. ἀλλὰ τούτου οὐ
 θεμιτῶ, οὐδὲ ὅσα ἐνθυμη-
 θήναι. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς εἰ μὴ
 ἐκλαμν καὶ ἀδύνατον, ὅτι μὴ
 ἀγαθός. τίς γὰρ ἀγαθός ἐστι;
 ὁ σὺν εἰδώς ὅς ἐστι; ἢ ἡ δὲ
 οἶδε τούτου, ἐπιμελεῖσθαι ὅτι
 ὅτι φησὶ τὰ γενόμενα,
 καὶ ἀνθρώπων ἀνθρώπων συν-
 εἶναι οὐ δυνατὸν αἰεὶ; τί
 αὐτῶν, τῶν μὴ δυνάτων ἐφίε-
 σθαι; ἀνθρώπων ἀδύνατος καὶ ἢ
 λίθων. ξένοι, θεομαχίον-
 τες ὡς μένον οἷον τῷ θεῷ
 δόγμασι τοῖς ἑαυτοῦ. ἀλλ'
 ἢ μήτηρ μου σένει, καὶ
 ὄρωσέ με. ἄρα τί γὰρ σὺ
 ἔμολε τούτους τοὺς λό-
 γους; καὶ οὐ ποτὲ φημι, ὅ-
 τι σὺ ἐπιμελητέον, τὸ
 μὴ οἰμώζειν αὐτῶν. ἀλλ'
 ὅτι οὐ δὲ ἴθιεν τὰ ἀλ-
 λότρια ἐξ ἀπαντῶ. λυ-
 πη δὲ ἢ ἄλλοι, ἀλλότριον
 ἐστίν. ἢ δὲ ἐμὴ ἐμὸν, ἐγὼ
 οὐκ τὸ μὴ ἐμὸν πεύσσει
 ἐξ ἀπαντῶ. ἢ ἢ ἐμὸν
 γὰρ ἐστίν. τὸ δὲ ἀλλότριον
 περιείσθη κατὰ δυνά-
 μιν, ἐξ ἀπαντῶ δὲ οὐ
 περιείσθη. εἰ δὲ μὴ
 θεομαχίον, ἀπὸ τῆσιν πρὸς
 τὴν Δίῃ, ἀπὸ Διὸς πρὸς
 ξομεν αὐτῶν πρὸς τὰ
 ὅλα. καὶ τὰ πῆχοντες τῆς
 θεομαχίας τῶν τῶν ἢ ἀπει-
 θείας ἢ μένον πῶδες καὶ ὄλων

ἐνέκασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ
 μέγ' ἤμῃραν νυκτὸς Διὸς ἔξ
 ἐνυπνίων ἐκπηδῶν, ἄσπε-
 σόμῃρος πατρὸς πάσαι ἀπει-
 γαλίαν, τρεῖς μὲν ἐξ ἐπιπολέων
 ἀλλοτρίων, ἠρτηρήβηλον ἔχον
 τῆδ' ἐμαυτὸν ὀπίθειαν. Δοτὴ
 ῥώμης τίς ἤκει. μόνον μὴ π
 κρηθῶν. π' ἢ κρηθῶν αἰεὶ Κοι
 συμβέλλωμαι δ' αὐτάτω, ὅπως μὴ
 εἶ; Δοτὴ τῆς Ἐβλάδος· μόνον
 μὴ π κρηθῶν. ἄπο Κοι π' αἰς ἔ-
 πος π κρηθῶν) δυστυχίας εἶνεκα
 ἀήπιος. ἔχ' ἱκανὸν, αἰεὶ σέ ἀ-
 σπυχῆν, ὅπως αὐτὸς εἶ; ἀλλὰ τῆ
 πῆραν θηλάσσης, καὶ διὰ ζεσμί-
 μόνων. ἄτως ἀσφαλῶς Κοι
 σὸς σὲ ἀμύραται ἔχῃ; π' ἔν, αὐ
 Δοτὴ γίνωνται οἱ αἰεὶ φίλοι, τί
 ἔξ ἀλλοτρίων, ἢ οἱ ἔννητοι ἀπέ-
 γουον. ἢ πῶς ἀμύραται γηρά-
 σαι θέλεις, ἀμύραται δὲ νὸς τῶν
 σπερματῶν μὴ ἰδέϊν θύνα-
 σται; ἐκ οἰδ' ὅτι τῶν μακροῦ
 τῶν ὄντων πάλαι καὶ ποικίλα Δοτὴ
 ἑσάνην ἀνέστη; ἔξ μὲν πυρεθῶ
 θηλάσσης κρείττονα, ἔξ δὲ λη-
 στω, ἔξ δὲ τῶν ἄλλων; ἔξ δὲ τῶν
 τῶν πατρῶν; ἔξ δὲ τῶν οἱ σμυνο-
 πτες, ψυχῆς ἔξ κρηθῶν, καὶ
 πρὸ φωνῆς ἀσύμμετροι, ἔξ ὀδοι-
 ποπέων, ἔξ πάλαι, καὶ ἀμύραται, ἔξ
 ἀμύραται ποικίλων, π' μὲν αὐ
 πάλαι, π' δ' ἔξ ἀλλοτρίων, π'
 δ' εἰς ἀμύραται, ἀλλοτρίων δ' εἰς
 ἀμύραται ἀνέβηλον. καὶ γὰρ
 ἔξ ἄλλων πατρῶν πάλαι ἔξ ἔ-
 πτα κρηθῶν, περὶ τῶν, ἀσπυχῶν,
 ἀσπυχῶν, ἔξ ἀλλοτρίων ἠρτηρέων,
 ἔξ ἄλλοτρίων, ἔξ ἀλλοτρίων, ἀλλο-

pcenas dabunt; sed & ego ipse,
 interdiu, noctu præ somniis
 exsiliis, turbatus, ad quemvis
 nuntium tremens, ex aliens
 literis suspecta prosperitate
 mea Roma venit aliquis. Mo-
 do ne quid mali. Quid vero il-
 lic mali tibi accidere potest, v-
 bi non es? E Græcia. Modo ne
 quid mali. Sic quiuis locus ca-
 lamitatis causa tibi esse po-
 test Non satis est, eo te in loco
 esse miserum, in quo es, nisi
 etiam trans mare & per litem-
 ras sis calamitosus? Adeo res
 tus dubiæ sunt & incertæ?
 Quid ergo, si amici, qui il-
 lic sunt, moriantur? Qui ve-
 ro alij, nisi mortales moriens-
 tur? Quomodo simul expetis
 senectutem, simul nullus eor-
 um quos diligis mortem vis-
 dere vis? An uicis, longo
 vitæ tempore necesse esse
 multa, eaque varia accidere:
 hunc succumbere febrī, illum
 latroni, alium tyranno. Talis
 enim mundi natura est, tales
 amici tui. Frigora & æstus,
 & victus ratio minus apra, &
 itinera, & navigationes, &
 varij casus, alium perdunt,
 alium extorrem agunt: ali-
 um legationem obire, ali-
 um militare cogunt. Sedeto
 ergo ad hæc omnia attonitus,
 lugens, impos voti, calamito-
 solus, aliunde pendens, neque
 ex vno atque altero, sed ex
 infinitis.

infinitis. Istante audisti e phi-
 losophis? Ista didicisti? Anne
 negotium hoc esse mili-
 tiam? huic excubias agendas,
 illi speculatum abundum, alij
 etiam pugnandum in hosti-
 stem? Fieri nequit, ut eodem
 in loco sint omnes: neque et-
 iam expedit. Tu vero ommissis
 imperatoris mandatis quere-
 ris, tibi aliquid durius man-
 datum esse: neque id exi-
 nec animaduertis qualem
 facias (quantum quidem in te
 est) exercitum? Nam si te qui-
 dem omnes imitentur, non
 fossam quisquam fodiet, non
 vallum muniet, non excuba-
 bit, non pugnabit: sed nullum
 usum expeditioni præbere vi-
 heris, vnum locum tene, in eo-
 que permaneto. Si vero malus
 conscendendus erit, recusa. Si
 in protam currendum, nolito.
 Quis autem gubernator te fe-
 ret, ac non potius rāquam in-
 utile vase eiiciet, qui nihil aliud
 sis nisi impedimentū & malū
 exemplum cæteris nautis? Ita
 & hic res sese habet: militi-
 quædam est cuiusque vita, ea-
 que longa & varia. Tuendum
 tibi est militis munus: & qui-
 quid Imperator iusserit, ad-
 nutum eius exsequendum: &
 si fieri queat, diuinandū etiam
 quid velit. Neque enim ille dixit
 & hic similes inter sese sunt,

λά μυστῶν ἐπὶ μυστῶν. ἔξ
 ἔξ ἡμεῖς πατρῶν ἔξ φιλοσο-
 φοῖς; ταῦτ' ἐμὸν ἔστιν ὅσο
 οἰδ' ὅτι στρατεία τὸ χρῆμα
 ἐστὶ τὸν μὲν δὲ εἰ φιλοσοφῶν, π'
 ἢ καὶ ἀποκοπήσονται ἐξ ἐνάου,
 τὴν δὲ καὶ πολλοὺς σποντα. ἔχ'
 οἶον τ' εἶναι πάλαι ἐν τῶν
 αὐτῶν, ἔξ ἄμεινον, σὺ δ' ἀ-
 φείς ἀπὸ τῶν τῶν πατρῶν
 γουρατῶν ἔξ στρατηγῶν, ἐν κα-
 λῆς ὄντων τί Κοι πατρῶν ἔξ
 στρατηγῶν, καὶ ἔξ πατρῶν
 λουθῆς, εἰς ἄπο φιλῶν (ὅ-
 σον ἐπὶ Κοι) τὸ στρατῶν ὅ-
 π' αὐτὸ πάλαι μνησθῶν; ἔξ
 π' φωνῆς σκαπῆ τῆς, ἔξ ἄμει-
 κα πατρῶν, ὅσο ὄντων ἔξ
 σῶ, ἔξ κινδυνώσῃ, ἀλλὰ ἔξ
 ἔξ ἔξ ἔξ στρατῶν, πάλαι
 λιν ἐν πατρῶν αὐτῆς ἐξ
 πάλαι, μὲν καὶ ἔξ ἔξ
 ἔξ, ἔξ ταῦτων πατρῶν ἔξ
 αὐτῶν ἐπὶ τὸν ἔξ ἀνέβηλον
 δὲ καὶ μὴ θέλει αὐτὸς εἰς τὴν πατρῶν
 ἔξ ἀμύραται, μὴ θέλει, καὶ
 τίς ἀμύραται σου κυβερνή-
 τῆς; οὐχὶ δ' ἔξ σκαπῆ ἔξ
 ἔξ ἔξ ἀμύραται, ἔξ δὲ ἔξ
 ἔξ ἔξ ἔξ καὶ κρηθῶν πατρῶν
 δὲ ἔξ ἔξ ἔξ ἀλλοτρίων ναυτῶν. ἔξ
 ἔξ ἔξ ἔξ στρατεία τίς ἐστὶ
 ὁ βίος κρηθῶν, καὶ αὐτῆ κα-
 κρηθῶν ἔξ πικρῶν, τρεῖς ἐν τῶν
 τῶν πατρῶν πατρῶν ἔξ
 καὶ ἔξ ἔξ ἔξ ἀμύραται, εἰ οἶον τε κρηθῶν
 ἀμύραται ἔξ θέλει. ἔξ δὲ ἔξ ἔξ
 ἀμύραται ἔξ στρατηγῶν, καὶ ἔξ

δύεαι βροχῶν, καὶ τέρας πά-
 λιν εἶξεις συνήθεις. εἶπε αὖ-
 ἕτως ἀγῶν ὡς ἐχθρῶς, πάλιν
 κῆ τούτων ἀπαλαστίδης, ὡς
 κλαίει καὶ σένη πῶς οὐ γέ-
 νομαί φίλ ἰσχυρῶ, ὡς ἰσχυ-
 ραί, ὡς ὀτυγῆς. εἰ δὲ πο-
 τε γὰρ εἶς ἐλόν, ὡς πῶν
 εἶμαι εἰδὲ κῆ κλαίει, εἰ δὲ
 ἀλλὰ κῆ κλαίει, εἰ δὲ μέγα-
 αἰ ποτε γέον ἢ ἀνθρώπων.
 ἕτα μοι γίνου φίλ ἰσχυρῶ,
 ὡς ἑαυτῶ τρηῆσεν. εἰ δὲ
 τῶν φίλων ὁρῶν ἑαυτῶ, πῶν
 τίνα ποτὲ κῆ κλαίει φιλοσπ-
 ρῶν, δὲ ἕλος μέγας εἶναι, καὶ
 ἀθλιῶ. εἰ λιστελεῖ φίλο-
 σπρῶν εἶναι, κῆ πῶν κῆ φι-
 λείν πῶν ὡς θνητῶν, ὡς ἀ-
 ποδημητικῶν; ἢ Σωκράτους
 ὅτι ἐφίλει τῶς παίδας τῶς
 ἑαυτῶ; ἀλλ' ὡς ἐλάσθησ, ὡς
 μεμνημένῶ ὅτι πατρῶν δὲ
 θεοῖς εἶναι φίλον. ἀλλ' ἔτο
 εἰδὲν παρεῖθε ἢ πατρῶν πῶν
 ἀνδρῶ ἀγαθῶ, ἕτ' ἀπολογε-
 ρῶν, οὐτ' ἐπ' ἀποτημύμε-
 νος, οὐτ' ἐπ' ἀποτημύμε-
 λούων. ἢ στρατεύοντων. ἢ
 μεῖς ἢ πῶν πατρῶν ἀποσπῶ-
 σπῶς τὸ ἀγῶν εἶναι ἀπο-
 λογῶν. οἱ μὲν ἀλλ' πῶν πῶν,
 οἱ δὲ ἀλλ' μετῶν, ἀλλ'
 λοι δὲ δι' ἀδελφούς. δι'
 αὐθῆνα δὲ πατρῶν οὐ συ-
 γῆν, ἀλλὰ ὀτυγῆν ἀλλ'
 πῶν, μετῶν δὲ ἀλλ' τῶν
 θεῶν, τῶν ἐπὶ τούτῳ ἢ
 μεῖς κῆ πατρῶν ἑαυτῶ.

paulisper distuleris: istos quo-
 que rursus familiares habebis.
 Postea cum tam degeneri ani-
 mo fueris, rursus ab istis discer-
 surus, denuo plorabis & suspi-
 rabis. Qui ergo pius & meo-
 rum amans ero? Si genero-
 sus, si fortunatus. Nulla enim
 ratio finit, ut abiecto sis ani-
 mo & fracto, aut ex aliis pen-
 deas, aut vnaquam vel Deum
 vel hominem accuses. Sic mihi
 pius esto, tanquam conserva-
 turus. Sin pietatis titulo ista
 abieceris: quam tandem pie-
 tatem dicis? Seruus futurus
 es, & miser? Non expedit esse
 pium. Et quid prohibet, ali-
 quem diligere ut mortalem,
 ut peregrinatum? Num
 Socrates liberos suos non a-
 mabat? Sed ut liber, sed ut
 meminisset se in primis Dei
 amicum esse oportere. Quo-
 propter nihil eorum, quod
 bonum virum decreet, ne-
 glexit: non defendendo se,
 non statuenda sibi multa
 non ante hæc cum Senater
 esset, & militaret. Nos vero
 causa quavis ad ignavia abie-
 timur, alii propter filium, alii
 propter matrem, alii propter
 fratres. Enimvero propter
 neminem calamitosi esse de-
 bebimus, sed felices propter e-
 omnes: maxime vero propter
 Deum, qui ad hoc nos instru-
 xit. Age, An neminem amabo

Diogenes

Diogenes, qui ea benignitate
 & humanitate fuit, ut propter
 publicum hominum bonum,
 tot labores & ærumnas cor-
 poris vltro susciperet? Imo a-
 mabat. Quomodo? Ut Iouis
 ministrum decebat, simul ut
 illos curans, simul ut Deo sub-
 iectus. Quapropter quævis
 terra illi erat patria, eximia ve-
 ro habitatio nulla. Captus nõ
 desideravit Athenas, nec illius
 loci familiares atque amicos:
 sed ipsis etiam piratis familia-
 ris factus, eos corrigere stud-
 iit. Deinde Corinthi venditus,
 ita ibi se gessit, ut antehac A-
 thenis. Quod si ad Perrhæbos
 venisset, eodem modo fuisset
 affectus. Sic paratur libertas,
 eaque de causa dicebat: Ex quo
 Antisthenes in libertatem
 asseruit, servitæ desij. Quo-
 modo asseruit? Audi quid
 dicat: Doeuit me quæ mea ef-
 sent, quæ non mea. Res fami-
 liaris nõ est mea: cognati, pro-
 pinqui, amici, fama, consueta
 loca, colloquia, omnia, hæc a-
 lienæ sunt. Quid ergo tuū? V-
 vis visorū. Hęc me habere ta-
 lē, ut prohiberi nequeat, offen-
 dit: ut nõ possit cogi, nõ impe-
 diri, neminē a digere posse me
 ut eis aliter ac velim utar.
 Quis ergo adhuc potestati in-
 me habet? Philippus, aut Alexā-
 der, aut Perdicas, aut rex Per-
 farum: Vnde istis illa potestas?

Διογένης δ' ὅτι ἐφίλει ἕ-
 δὲ νῆας ἕτας ἡμερῶν. ἂν
 φιλαλήρωπῶ, ὡς ἑαυτῶ
 κῆν δὲ ἀνθρώπων τῶς τῶς
 πῶν κῆ κλαίει, ὡς ἰσχυ-
 ραί, ὡς ὀτυγῆς. εἰ δὲ πο-
 τε γὰρ εἶς ἐλόν, ὡς πῶν
 εἶμαι εἰδὲ κῆ κλαίει, εἰ δὲ
 ἀλλὰ κῆ κλαίει, εἰ δὲ μέγα-
 αἰ ποτε γέον ἢ ἀνθρώπων.
 ἕτα μοι γίνου φίλ ἰσχυρῶ,
 ὡς ἑαυτῶ τρηῆσεν. εἰ δὲ
 τῶν φίλων ὁρῶν ἑαυτῶ, πῶν
 τίνα ποτὲ κῆ κλαίει φιλοσπ-
 ρῶν, δὲ ἕλος μέγας εἶναι, καὶ
 ἀθλιῶ. εἰ λιστελεῖ φίλο-
 σπρῶν εἶναι, κῆ πῶν κῆ φι-
 λείν πῶν ὡς θνητῶν, ὡς ἀ-
 ποδημητικῶν; ἢ Σωκράτους
 ὅτι ἐφίλει τῶς παίδας τῶς
 ἑαυτῶ; ἀλλ' ὡς ἐλάσθησ, ὡς
 μεμνημένῶ ὅτι πατρῶν δὲ
 θεοῖς εἶναι φίλον. ἀλλ' ἔτο
 εἰδὲν παρεῖθε ἢ πατρῶν πῶν
 ἀνδρῶ ἀγαθῶ, ἕτ' ἀπολογε-
 ρῶν, οὐτ' ἐπ' ἀποτημύμε-
 νος, οὐτ' ἐπ' ἀποτημύμε-
 λούων. ἢ στρατεύοντων. ἢ
 μεῖς ἢ πῶν πατρῶν ἀποσπῶ-
 σπῶς τὸ ἀγῶν εἶναι ἀπο-
 λογῶν. οἱ μὲν ἀλλ' πῶν πῶν,
 οἱ δὲ ἀλλ' μετῶν, ἀλλ'
 λοι δὲ δι' ἀδελφούς. δι'
 αὐθῆνα δὲ πατρῶν οὐ συ-
 γῆν, ἀλλὰ ὀτυγῆν ἀλλ'
 πῶν, μετῶν δὲ ἀλλ' τῶν
 θεῶν, τῶν ἐπὶ τούτῳ ἢ
 μεῖς κῆ πατρῶν ἑαυτῶ.

Y

ἄλλοι τὸ γὰρ ὅτι ἀνθρώπου μέλο
 λοντα ἡ τὸ ἄδω, πολὺν ἄρ
 τερον ὑπὸ τῶν πνευματικῶν
 δεῖ ἡ τὸ ἄδω. ἐν ἡν ἔν ἔχ
 ἡδονὴν κέρει τὸν ἔστιν, ἢ πόνος,
 ἢ δόξα. ἐπὶ αὐτῶν, δυνά
 ται εἰ ὄναι αὐτῶν διζήτῃ τὸ
 σωματικόν ὅλον ἑσθαστοσύνης
 ἡνὶ ἂν πελθεῖν, ἡν ἔτι πὸς
 δ' ἄλλος ἐστὶν ἡνὶ ὑποτιθεῖται;
 εἰ δ' ἡ δέξασαι ὡς Ἀθήνας διζή
 ρα, καὶ ἡ τὴν ἑαυτοῦ τὸ Διζή
 τιστὸς, ἐπὶ παντὶ αὐτῶν τὸ
 ἐκείνην πνεύματι ὁ ἔχουσε
 τερεῖ κύριον αὐτῶν λυπη
 σαι αὐτόν. πῶς αὐτῶν διζή
 τες πρὸς τὸν ἐκράδου, ἢ
 αὐτὸν Ἀθηναίων ἡνὶ πωλή
 σισιν, ἢ ἰδὴ ποτὲ τὸν Πει
 ραιῶν τὸν κελόν, καὶ τὸν μα
 κρόν τε ἔχῃ, καὶ τὸν ἀκρό
 πολιν. ἢς ἂν; εἰ δ' ἡς αὐ
 θράπδοον, δ' ἄλλο καὶ τῶν πε
 νδός, καὶ ἢ τοῖς ὄφελος; ἢ
 ἄλλο ἐλάττωσθαι. δ' εἰζόν, πῶς
 ἐλάττωσθαι. ἰδὴ ἐπέλη
 πταισεν ἢς πέλε ἔτος ὁ ἐξέ
 ῳαν σε δὲ τῆς αὐνοῦτος τοῖς
 Διζήτιστὸς, καὶ λέγῃ. δ' ἄλλο
 ἔμπερ εἰ, ἔπ' ἔμπερ γὰρ ἐστὶ κώ
 λύσασθαι Διζήτῃ ὡς θέλεις,
 ἔπ' ἔμπερ τὸ ἀνεύρεται, τὸ
 ὑποπνέον ὄναι θέλω. πάλιν
 ἀσφραγῆ, καὶ μετέωρον
 σπαρδύη εἰς Ἀθήνας. τί λέ
 γας πρὸς τοῦτον τὸν δου
 λαγωγῶντά σε; πῶς αὐ
 τῶν κεραιῶν δίδως; ἢ
 οὐδ' ἄλλως ἀνπελέπεις;

Nam qui hominibus succu
 biturus est. cum multo ante
 rebus ipsis succubuisse opo
 tet. Qui ergo a voluptate non
 vincitur, non a labore, non a
 gloria, nor a pecunia cupidit
 ate: qui, cum ipsi vitium fue
 rit, corpus ipsum conspuat &
 discedit, cuius adhuc seruum
 est? Cui obnoxius? Sed si li
 benter vixisset Athenis, & i
 stis congressibus fuisset addi
 ctus: res illius in cuiusvis po
 testate fuissent, robustior in
 laedendi eius habuisset. Quo
 modo censet eum piratis fuisse
 adulatorum, ut Atheniensium
 alicui ab eis venderetur? Ita
 quando Piræum illum ele
 gantem videret, & longa man
 na & arcem? Quomodo vi
 deres? ut mancipium, ut ser
 uus, ut humilis & abiectus.
 Quem inde fructum caperet
 Imo ut ingenuus. Ostende
 quomodo sis ingenuus. Ecce
 prendendi te nescio quis, qui
 tibi a consuetis congressibus
 abstracto dicat: Seruus meus
 es. Nam penes me est, te pro
 hibere, quo minus arbitriam
 tuo viuas: penes me est, te &
 indulgentius habere & pre
 mēre cum volo. Rursus exhibi
 lararis: & spe exultans, Athe
 nas proficis. Quid dicis
 hūc te seruitute opprimentē
 Qualē ei animū opponīs? An
 ne intueri quidē illum audeat

Sed

Sed multis illis disputationi
 bus omisis, supplicas ut di
 mirtaris? Homo, hilarem te in
 custodiam ire decet, festinan
 tem, antea tentem lictores.
 Itane tu Romæ degere recu
 sas, Græciamque desideras: &
 cum moriendum erit, tum
 quoque nobis opploraturus
 es, te Athenas visurum non
 esse, & in Lycæo non deam
 bulaturum? Hanc de causa iter
 suscepisti? Propterea que
 dam conuenisti, ut ab eo iua
 reris? Qua in re? in syllogis
 expeditis resoluendis, aut
 hypotheticis tractandis. Ideo
 ne fratrem reliquisti, patriam,
 amicos, propinquos, ut istis
 cognitis domum redires? Ergo
 non constantiæ causa, non
 propter animi tranquillita
 tem peregre profectus es: non
 ut extra omnem fortunæ a
 leam positus, posthac nemi
 nem accusares, neminem re
 prenderes, nemo te laederet,
 atque ita afflictiones tuas citra
 impedimentum tuereris? E
 gregiam vero mercaturam fe
 cisti, tanto mari emento, syllo
 gismus & μεταπιπτόνους & η
 ποθητικὸς reportando Quod
 si visum tibi fuerit, in foro fe
 dens ista proficibito, quem ad
 modum pharmacopolæ. Non
 negabis etiam ea quæ didici
 sti te nosse, ne præcepta tan
 quam inutilia damnes? Quid

ἀλλ' ἀφείδους τῶν πολλοῦν λα
 θῆναι, καὶ περὶ τὸν ἄφρονη
 ἀνθρώπου, εἰς φυλακὴν σε
 δεῖ χεῖροντα ἀπένειναι, ἀπὸ
 δυνάμει, φθάνοντα τοὺς ἀπα
 ρηθῆναι. εἰπέ μοι σὺ μὲν ἐν
 Ῥώμῃ Διζήτῃ ὄνεις, πῶς
 Ἐλλάδι πορεύῃς. ὄναι δ' ἀ
 ποδνησκῆναι δὲ καὶ τότε μέ
 λους ἡμῶν κησουλῶν: ὅτι
 τοῖς Ἀθηναῖς ἢ μάκροισιν βλε
 πῆν, & ἐν Λυκαίῳ ἢ κησουλῶ
 τήσιν: ἐπὶ τῷ ἐπιπέδη μῆτος
 τῆς ἐνεργείας ἐξήθησῃς ἡ
 συμβαλεῖν, ἢ ἀφελήσῃς
 ὑπὸ αὐτῶν, ποίαν ἀφίλειαν
 συκοφαντοῦς ἢ ἀναλύσῃς
 ἐκλεκτῶν, ἢ ἐφοδύσῃς
 ὑποθήκους, καὶ Διζή τῶν
 τῶν αἰτίαν ἀδελφῶν ἀ
 πίλιπτες, πατριδοί, φίλους,
 οἰκείους. ἢ αὐτῶν μακρό
 ἐπιπέδησθαι. ὡς ἔχῃ ὑπὲρ
 δύσπειθῆς ἀπιδήκει, ἔχ
 ὑπὲρ ἀπαρξῆς. ἔχῃ ἢ ἀ
 ελασθῆς ἡσυχίᾳ. μηκέτι
 μηδὲν μεμψῆ μεηδονί ἐν
 κληῆς, μηδὲ εἰς σε ἀδινῆ. καὶ
 ἔπ' αὐτῶν χεῖρας ἀποστήσῃς ἀ
 παροπιδίσεως. καλλῶ ἐς εἰ
 λω ὑπὸ τῶν πῶν ἐμπορίαν
 συκοφαντοῦς καὶ μεταπι
 πτόνους καὶ ὑποθήκους
 καὶ τοῖς φανῆ, ἐν τῇ ἀργ
 εῖ κησουλῶν. ἀπεργαζῶν ὡς
 οἱ φαρμακοποιοὶ ἀναδρ
 νήσῃ καὶ οὐκ ἔμαθῃς εἰδέ
 ναι, ἢ αὐτῶν Διζήτῆσθαι τὸ
 μεταπράττειν ὡς ἀργῆσθαι; τί

X 2

δύσφημον δὲ μοι λέγεις ὄνα
 μοι φυσικὸν ἕνος πρὸς ἄνω-
 θος σηκάνειν; λέγει δὲ δύσφη-
 μον εἶναι καὶ τὸ θεοδιδόνον
 τοῦς παύλους ἀπαλείων γὰρ
 σηκάνει τὸν παύλων. ἀλλ'
 ἔτι εἰς ἡσθμον. λέγει δὲ δύσφη-
 μον καὶ τὸ φυσικὸν εἶναι καὶ
 τὸ ἐκ φύσεως γίνεσθαι αὐτὸν εἶ-
 ναι καὶ τὸ φυσικὸν εἶναι καὶ
 φυσικὸν γὰρ τῶν τῶν
 τῶν παλαιῶν εἶναι εἰς ἑτε-
 ροῦς μέτρον, οὐκ ἀπαλείων,
 ἀλλὰ πεπεγμένη πρὸς οἰκονο-
 μίαν καὶ διοίκησιν. τρεῖς τινὲς
 δόξαν μάλιστα καὶ μεταβολὴν
 μάλιστα. τοῦτο γινώσκεις, μετα-
 βολὴν μέτρων, οὐκ αὐτὸν εἶναι
 ὄνα. εἰς τὸ μὴ ὄνα, ἀλλ' εἰς
 τὸ μὴ ὄνα. οὐκ αὐτὸν εἶ-
 νομον, οὐκ εἶναι, ἀλλ' ἀλλο πρὸς
 ἑνὸς καὶ ἡσθμον ἡσθμον ἔχει.
 καὶ γὰρ σὺ ἐπὶ οὐκ ὄνα σὺ
 ἡσθμον, ἀλλ' ὄνα ἡσθμον
 ἡσθμον ἔχει. ἀλλ' ὄνα τὸ ὄνα
 ἡσθμον καὶ ἀλλοῦς. μεμνημένος
 τίς τ' ἐστίν, καὶ πόθεν ἐληλυ-
 θε, καὶ πῶς ἕνος γένεσθαι,
 πῶς γὰρ αὐτὸν εἶναι, πῶς
 τῶν αὐτῶν χρόνον ἐκπλη-
 ρωσῆναι οὐκ αὐτὸν καὶ οὐκ
 ἔστι τὸ θεῶν ἐπὶ μὴ εἶναι θε-
 λεις; ὡς ἐλάσθησες, ὡς ἡλυ-
 ναίης, ὡς σὺ ἡσθμον σὺ
 γὰρ με ἀνάλυντον ἐποίησας
 ἐν τοῖς ἐμοῖς. ἀλλ' οὐκ εἶ-
 ναι ἡσθμον ἔχεις; καλῶς οὐκ
 ἡσθμον. καὶ μετὰ νῦν ἀλλο
 σὺ ἔρπον, δι' ἄλλων οὐδ' ἕνος.

Tu vero ominosam mihi vo-
 cem dicis, quæ rem aliquam
 naturalem declarat? Dicomi-
 nosum esse, etiam demetrispi-
 cas: interitum enim spicatum
 significat, non mundi. Omi-
 nosum dic foliorum quoque
 defluxum.& caricam e sicu, &
 aridas vuas e botro fieri. nam
 hæc omnia ex iis quæ antea
 fuerant, in alia mutatur. Non
 internecio ista est, sed ceria
 quædam ratio atque admini-
 stratio Huiusmodi res est per-
 egrinatio: absentia, & parua
 quædam mutatio. Huius-
 modi mors: mutatio maior,
 non ex eo quod nunc est in id
 quod non est, sed in id quod
 nunc non est. Ergo esse delu-
 nam? Non defines? sed aliud
 quiddam eris, quo nunc mun-
 dus indiget. Nam tu & natus
 es, non cum ipse voluisti, sed
 cum mundo te opus fuit.
 Quocirca vir bonus & sapiens,
 memor quis sit, & vnde ve-
 nerit, & a quo factus sit: in eo
 solo elaborat, quo pacto su-
 am stationem rite tueatur,
 Deoque suam probe obedi-
 entiam. Vis me diutius esse? Eo
 vt liber, vt generosus, vt tu
 voluisti. Tu enim ita me con-
 sciendi sunt cuique & tecum,
 sem in rebus meis. At me non
 amplius egēs? Bene tibi sit: et
 iam ad hoc tempus propter te
 mansi: propter alium neminem
 & nunc

& nunc vt tibi paream discedo:
 Quomodo discedis? Quemad-
 modum tu voluisti. vt liber vt
 minister tuus, vt mandato-
 rum tuorum intelligens, &
 interdictorum. Dum vero in
 tuis negotiis versor, quem me
 esse vis? Principem, an priua-
 tum? Senatorem, an plebe-
 ium, militem, ducem, luci-
 magistram, an patrem fami-
 lias? Quem mihi locum & sta-
 tionem mandaris, vt ait So-
 crates, millies potius mortem
 oppetam, quam eam vt relin-
 quam. Vbi autem esse me vis?
 Romæ an Athenis? Thebis, an
 in Gyris? Tantum illi me
 memento, si eo me miseris, v-
 ni homines secundum natu-
 ram viuere nequeunt: non con-
 tra imperium tuum disce-
 dam, sed tanquam te receptum
 mihi canente: non te deseram
 (absit hoc) sed animaduerto
 tibi opera mea non esse opus.
 Sin nature congruens vitæ
 ratio contigerit, alium locum,
 præter eum in quo sum, non
 quarum: non alios homines,
 nisi eos cum quibus sum. Hæc
 noctu, hæc interdum in prom-
 tu esse debent: hæc scribenda,
 hæc legenda: de his verba fa-
 cienda sunt cuique & tecum,
 & apud alios. Nunquid in hoc
 iuuare me potes? Et rursus ali-
 us atque alius conueniendus.
 Postea si quid eorum quæ

ἐν νῦν οὐκ ἀπαλείων ἀπα-
 λειων: πῶς ἀπαλείων; πολλοὺς ὡς
 σὺ ἡσθμον, ὡς ἐλάσθησες,
 ὡς ὑπηρετήσας, ὡς ἡσθμον
 ἡσθμον σὺ εἶ: ἀπαλείων ἡσθμον
 ἀπαλείων ἡσθμον. καὶ γὰρ εἶ-
 ναι εἶ. ἀπαλείων εἶ: ὡς τοῖς
 τίνα με θελεις εἶναι, ἀπαλείων
 ἡσθμον, βεβαίως τὴν ἡσθ-
 μόν, ἀπαλείων, ἀπαλείων,
 ἀπαλείων, ἡσθμον ἀπαλείων.
 καὶ αὐτὸν καὶ πῶς εἶναι ἐκ
 εἰσῆς, ὡς λέγει ὁ Σωκράτης,
 μεμνημένος δόξαν εἶναι ἀπα-
 λειων, ἡσθμον, ἀπαλείων εἶ-
 ναι. ποῦ δὲ με εἶναι θελεις, ἐν
 Ρώμῃ, ἢ ἐν Ἀθήναις, ἢ ἐν
 Θήβαις, ἢ ἐν Τυάροις; καὶ
 νῦν οὐκ εἶ με μεμνημένος. αὐτὸν
 οὐκ εἶ με μεμνημένος, ὅπως
 εἶναι φῦσιν διεξάγωγη ἡσθμον
 εἶναι ἀπαλείων, ὡς ἐλάσθησας
 ἀλλ' ὡς σὺ μοι σηκάνων ἡσθ-
 μόν τὸ ἀνακλιθῆναι, οὐκ ἀπαλείων
 πῶς με μὴ ἡσθμον; ἀλλ' ἀπα-
 λειων, ὅτι μοι ἡσθμον
 οὐκ εἶναι, αὐτὸν ἀπαλείων ἡσθ-
 μόν φῦσιν διεξάγωγη, ἡσθμον
 ἀλλοῦ, ἢ ἐν αὐτοῖς. ἢ ἀλλοῦ
 ἀπαλείων, ἢ μετ' ἀν εἶναι.
 τῶν νυκτῶν, τῶν με-
 τῶν ἀπαλείων, ἡσθμον. τῶν
 γὰρ εἶναι, τῶν ἀπαλείων ἀπα-
 λειων, ἀπαλείων τοῦς λό-
 γους ποιεῖσθαι, αὐτὸν ἀπαλείων
 αὐτὸν, ἀπαλείων ἡσθμον, μετὰ
 ἡσθμον μοι ἀπαλείων. ἢ τὸ βοήθησας
 καὶ πάλιν ἀπαλείων ἐλάσθησας
 ἀπαλείων. εἶτα αὐτὸν ἡσθμον τῶν

λησθηδίων ἀβουλήτων, δού-
 λους σκείνο παρὰ τὸν ἐπιχει-
 ρίσει σε, ὅτι σὺν ἀπεσοδὸ-
 κητον μέγα γὰρ ἐπὶ πάντων
 τῶ, ἥδεν θνητὸν γρηνη-
 καίς. ἔτω γὰρ ἐρεῖς καὶ σὺ,
 ὅτι ἥδεν θνητὸς ὢν ἥδεν
 δαπδημητιχὸς ὢν, ἥδεν ἐκ-
 βλητῶ ὢν, ἥδεν εἰς φυ-
 λακίω δαπῶκατῶ ὢν. εἴτ'
 αὐ ἐπιπέψη γὰρ στωτὸν, καὶ
 ζητήσης τὴν χεῖρα ἐξ ἧς
 ἔστ' τὸ συμβεβηχὸς, δούλῶς
 ἀμνησθήσης, ὅτι τῆς τῶν
 ἀπεσορέτων, τῶν ἐκ ἐμῶν.
 τί οὐ παρὰς ἐμὲ; εἴτα τὸ
 κελώτατον, τίς δ' αὐτὸ
 καὶ ἐπιπέπομφεν; ὁ ἡγεμῶν,
 ἢ ὁ στρατηγός, ἢ πόλις, ὁ
 τῆς πόλιως νόμος. δὲ οὐκ
 αὐτὸ δ' εἰ γὰρ με ἀεὶ τῶ νό-
 μῳ πείθεσθαι ἐν παντί. εἴδ'
 ὅταν σε ἢ φαντασίαι δέκνη
 (τοῦτο γὰρ σὺν ἐπὶ (οἱ) ἀνα-
 μάχων τῶ λόγῳ, κατὰ γω-
 νίζου αὐτῶ, μὴ ἐπίσης ἐπι-
 ρυεῖν, μηδὲ ἀπολέγειν ἐπι-
 τὴ ἐξ ἧς, ἀναπαύσασθαι ὁ-
 στα θέλει, καὶ αἰσ θέλει. αὐτὸ ἐν
 Γυάρις ἧς, μὴ ἀνάπαυ-
 σε τῶ ἐν Ρώμῃ Διφραξιδίω,
 ἔσση Διφραξίσις ἦσαν σκεί
 Διφραξίσι, ὅση γρηῖντ' αὐ
 ἐπανέλθοντι. ἀλλ' σκεί τέ-
 πιστ, ὅπως δ' εἰ τὸν ἐν Γυά-
 ρις Διφραξίσι, ἐν Γυάρις
 ἐβραβήτως Διφραξίσι. καὶ ἐν ἐν
 Ρώμῃ ἧς, μὴ ἀνάπαυ-
 τῶ ἐν Ἀθηναίσι Διφραξιδίω,

nollemus acciderit, statim il-
 lud primum te subleuabit,
 quod inexpectatū non fuit,
 Magnū enim illud omnibus
 in rebus est. NORAM ME GE-
 NVISSE MORTALEM. Sic e-
 nim dices & tu, Noram me
 mortalem esse, noram pere-
 grinari posse, noram eiici pos-
 se, noram includi carceri pos-
 se. Postea si ad te ipsum con-
 uersus fueris, & locum, e quo
 euentus ille est, quaesieris, Ita-
 tim recordabere, fuisse ex iis
 quæ nostri arbitrij non sunt,
 quæ nostra non sunt. Quid er-
 go ad me? Deinde summum
 etiam illud adiungendum est,
 Quisnam istud immisit? Dux,
 prætor, Respublica, lex ciuita-
 tis. Da ergo illud. Oportete-
 nim me semper legi parere in
 omnibus rebus. Postea cum
 te visum momorderit (istud
 enim in potestate tua nõ est)
 ratione pugnam redintegre,
 debellato illud: ne sinas in-
 lescere, & ad sequentia progre-
 di, vt cõminiscatur quæ volēs,
 & vt volēs. Cū Gyaris fueris,
 noli cõminisci Romanā ratio-
 nē, & quam multę voluptates
 illic degenti fuerint: quantę
 esse possint reuerſo. Sed illicitę
 attentus atq; affectus esto, vt
 eum decet qui in Gyaris viuit.
 Gyaris fortiter viuendum est.
 Romæ cū fueris, noli tibi si-
 gere vitæ rationē Atheniensē

sed id commentare, quomo-
 do Romæ sis mansurus. Dein-
 de loco delectationum illa-
 rum omnium hanc substitue,
 quod intelligis te obtempera-
 re Deo: te non verbo, sed rei-
 nim dices & tu, Noram me
 mortalem esse, noram pere-
 grinari posse, noram eiici pos-
 se, noram includi carceri pos-
 se. Postea si ad te ipsum con-
 uersus fueris, & admirabilia
 quædam dicere videantur, ea
 ego nunc re ipsa præsto: atque
 illi sedentes meas virtutes ex-
 pliciant, & de me disputant, &
 me celebrant: harumque re-
 rum Iupiter illum a me pete-
 re probationem voluit, atque
 etiam ipse cognoscere, an legi-
 tumum habeat militem? an
 bonum ciuem? meque cæteris
 hominibus exemplum pro-
 ponere rerum externarum.
 Non videtis vos sine causâ ti-
 mere? frustra desiderare ea que
 desideratis? Bonâ foris non
 quaerite, sed quaerite in vobis
 ipsis. Alioqui non inuenietis.
 His de causis me nunc huc du-
 cit, nunc alio mittit, pauper ē o-
 stēdit hominibus, sine imperio
 nē, & quam multę voluptates
 in carcerē coniicit. Non ex
 odio absit. Quis enim mini-
 strū suum optimū oderit? neq;
 ex negligentia, quippe qui ne
 minutissima quidē negligat:
 sed exercendi mei causâ, &
 per me testificandi cæteris.

ἀλλὰ αὐτὸ μνησθῆς τῆς σκεί
 μελέτω. εἴτ' αὐτὸ τῶν ἐπι-
 λων ἀπιστῶν Διφραξίσις ἐ-
 κείνω ἀντίπαυρα τῶ δαπῶ
 τοῦ παροχθλοῦθῆν, ὅτι περὶ
 θη τῶ θεῶ, ὅτι οὐ λόγῳ,
 ἀλλ' ἔργῳ τὰ τοῦ κηλοῦ καὶ
 ἀγαθῶ ἐπιτελεῖς οἰοῦ γὰρ ἐ-
 σιν, αὐτὸν αὐτῶ δ' ἀνασθῆ εἰ-
 πείν. νῦν αὐτὸ οἱ ἀλλοῖ ἐν τῶς
 χολαῖς σπυνολογῶσι. καὶ πα-
 ροδῶξολογείν δοκῶσι, τῶν τῶ
 ἐγὼ ἐπιτελεῖ. καὶ κείνο κητή-
 μοι, τῶς ἐμας ἀρετῶς ἐξη-
 γῶμαι, καὶ τῶς ἐμῶς ζητῶ-
 σι, καὶ ἐμὲ ὑμῶσι, ἔ τῶς με
 ὁ Ζεὺς αὐτὸν παρ' ἐμαυτῶ
 λαθεῖν δαπῶ εἶξιν ἠθέλησε. ἔ
 αὐτὸς δὲ γνῶμαι, εἰ ἐχθρῶ
 βίτην οἶον δ' εἰς, πολίτην οἶον
 δ' εἰς. ἔ τῶς ἀλλοῖσι ἀνθρώποις
 παρ' ἀλλῶ με μάρτυρα. ἔ ἀ-
 πασορέτων. ἴδετε ὅτι εἰ καὶ
 φοβεῖσθε, μόντην ἐπιθυμείτε
 ὢν ἐπιθυμείτε καὶ αἰσθῶν. ἔξω
 μὴ ζητεῖτε, ἐν αὐτοῖς ζητεῖ-
 τε. εἰ δὲ μὴ, ἐχθρῶσθε. ἔ-
 πὶ τῶτοις με νῦν μὴ ἐν τῶ
 θρα ἀλλῶ, ἐν δ' ἐν ἐμῶ πέμψῃ.
 πένητῶ δ' εἰκνυσι τῶς αὐτῶ
 ποῖσι, δ' ἔχθρῶς, νοσῶν τῶ, εἰς
 Γυάρα πέμψῃ εἰς δεσμοσπί-
 τῃ, ἐν carcerē coniicit. Non ex
 odio eis absit. Quis enim mi-
 strū suum optimū oderit? neq;
 ex negligentia, quippe qui ne
 minutissima quidē negligat:
 sed exercendi mei causâ, &
 per me testificandi cæteris.

εις θειαι τιμ ωρασιων κη-
ταπεινω μιν. επι φροντισω
τουδ εμει, η μη λινω, η τι πα-
ρα εμωδ λεηθουσι; ουχι ελ' ε-
λθεω σως τον θεον τεταπεινω,
κη ταπεινω εμεινον ενοταλας κη η
παυσαται η μνηστα; τουτοι ε-
χων αει εν χειρο. κη η περθεον
αιωτες παυσα τουτο, κη παυ-
σατα παυσαν, ε δε ποτε δεηση
τη παυσατουδ μινου, τουδ ε-
πι φροντισω. κη η γδ αι-
σχρο, ε το φραγειν μη εχρη,
αλλα το λογον μη εχρη δε-
κρουντα σως αφρασιων. αυ δ'
απειλω παυσαιση τη αλυ-
παν κη η φροσον, επι (αι τυ
φροντισω εστω τις, η δδρυφο-
ρισω η καυτωλωμοδ, η ορθε-
νωστιον δεησται σε, η οι επι-
θροντες ου τα κη πατωλιω ε-
πι τοις οπειμοις, τον τηλι-
κω αυτωμ δεηλω παυσα τουδ
ελας ελεηφουτα; μινον μη
παμπεδαι αυτων. μη ελ' α-
λαζονδους επι αυτη, αλλα ερ-
ωθ δεικνουε. καν μηδδεις αι
δδανηται, δεμωδ αυτος υγι-
αινων κη δδαιμωτων

Προς τους αποπειθους αυ
σως εγεντο.

ΚΕΦ. 21.

Σκέψου αν παροθον
δεηστωμος, πινων μιν
εμερωτησας. πινων ελ' ε, κη η
πας. επι οίς μιν αφραεινη
αυμειμενηστωμω, επι οίς
ελ' εχρη. κη η ει δδωκων,

Ad hoc ministerium destina-
tus, ut mandata atque edicta
illius obirem, curo adhuc, ubi
sum aut cum quibus, aut quid
de me dicant? Cum hæc per-
petuo in manibus habeam,
eaque semper ipse tecum tra-
ctem, & ad usum conferam:
nunquam eo erit opus qui
consoletur, qui confirmet. Ne-
que enim turpe est, me non
habere quod edam: sed non
esse præditum ratione, quæ ad
pellendum omnem timorem
sufficiat. Quod si semel mole-
stias & timores omnes prossi-
garis, restabunt tibi vllus ty-
rannus, aut fatelles, aut Caria-
riani? An ordinatio te inorde-
bit, aut ij qui in Capitolio fi-
cra faciunt, propter officia im-
petrandæ, cuius tu tantum prin-
cipatum a Ioue acceperis: Ca-
tus modo ne eum publice ten-
tes, neue te insolenter propter
eum geras. Sed re ipsa ostend-
de, etiam sentiente nemine, ti-
bi satis esse quod valeas, quod
beatus sis.

Ad eos qui a proposito de-
scescunt.

C A P. XXV.

Considera quid exiis quæ
cinitio tibi proposuisti te-
nueris, quid non, & quomodo.
Quæ te recordant delectent,
quæ mœrore afficiant: ac, si
fieri potest, illa quoque repete,
& recu-

& recuperare stude. unde exci-
disti. Neque enim iis qui in
certamen maximum deticen-
dunt, vllus labor pertimescen-
dus, sed & plagæ accipiendæ
sunt. Neque enim luctæ &
pancratiij certamen proposi-
tum est: quod siue viceris, siue
non, nihil vetat te vel magni
vel parui pretij esse; itemque
vel felicissimum vel calamito-
sissimum. Sed hic beata vita &
ipsa felicitas agitur. Quid er-
go? Nec si hic defatigati fuerim-
us, quisquam prohibet cer-
tamen repetere: nec quatuor
annos, dum Olympia redeant,
expectare necesse est. Sed sta-
tim resumere vires, sequere re-
colligere licet: eodemque stu-
dio adhibito, certare libet est.
Quod si denuo succubueris,
denuo licet. Si vero semel vice-
ris, similis eris ei qui perpetuo
vicit: modo ne præ eadē con-
suetudine libet illud facere
incipias, ac deniq; tanquā i-
gnavus pugil oberres toto cir-
cuito victus, elapsis coturnici-
bus similis. Vincit me pulcræ
puellæ visum. Quid vero, pri-
dē non sum victus? Cupido mihi
incessit reprehēdēdi alicuius.
An pridē non reprehēdi? Sic nos
bisū loqueris, quasi indemnis
inde sis egressus, veluti si quis
medico lotionē phibēti dicat:
An pridē non laui? si aut medic-
et respondere queat, Age ergo

αυ αλας και κεινω εν απτα-
λιωτες ε γδ αποκητεον τ' α-
γωνια τ' μεγατον αλωνισμο-
νους. αλλα ε τεληρας λησπιο-
ν. ε γδ υπερ πειλης κη πε-
λαρο τις ο ερωι παυκείται, ε
κη τυρωπι κη μη τυρωπι, εζεισε
μιν παεισε αζειω, εζεισε δε ο-
λιθα εινου. κη η νη δια εζεισε
μιν στυχεστωτω, εζεισε δε κη-
κωδαιμωνεστωτω εινου. αλλα
υπερ αυ της στυχιεας, ε σω-
δαιμωνιοι. τι εν; εβη αυ ε-
πειωδηστωμιν εστωωτη, κω-
λυφτης πάλιν αλωνιζεσθ. ε-
δε δε ει παμεινομυ τεσαστα-
ων αηλω, εν ελθη αλλα ο-
λυμπια αλλα σθησ αβαλα-
βονη ε αυκατηστωμιν εσω-
των, κη την αυτην εισφρονη
σαστωμιαυ, εζεισε ανωνιζε-
σθ και πάλιν απειπης, πάλ-
λιν εζεισε καν απειζε νικησης,
ομοιος ει του μηδε ποτε απη-
πινε. μινον μη απο ειθεσ ε
αυτω, η δεωσ αυτω αρχη ποι-
ειν, κη λοιπον ως κη ελασ αθ-
λητης παειερχη νικωμωμοσ-
τωμω παειοδον, ομοιω τοίς
αποφουδσιν ορετων η τι α με-
φαισισια παιδισκαεις κη-
λω. η γδ παυσωμιν εχρη ητι η-
δλω, παρωμια μιν γινεταμ
ψειξαι πιναι. παυσωμιν γδ σικ-
εψειξα, εστας ημιν θαλεις,
ως αζημοιοσ εζηληθωνιοσ οιοσ
ει τς πα ιαλειω και λωνη λει-
σαωσ, λειω. παυσωμιν γδ σσκα
ελοσ σωμλω; αυ ουδ ο ιασεθ ε
αυτω εχρη λεχρη, εγω λωπατε

ἔσι σοι, τὸ μὴ σὺν ἔργον, ἢ σὺ
 αἴτιον σοῦ εἶ; ὁ ἀλλοῦς ἀ-
 πώλητικέ σοι, ὡς κεφαλαια-
 γία, ὡς πυρετός, εἰ σε οἰστρο-
 νέας πένητες ἦσαν, ἀλλοῦς ἢ
 κληρονομίους ἀπέλιπον, καὶ
 ζῶντες σοὶ ἐπιμαρτύωσιν. ἐδὸν
 σοὶ ἑωῦτα ἀγροῖ ἐστὶ. ἑωῦτα
 ἐμάνηνας παρὰ τοῖς φιλο-
 σόφοις; ἢ δὲ ποτε ἠγούσας,
 ἐπὶ τὸ ἀγροῦν ψικτον ἀξίον
 εἶναι τοῦ ψεραδεῦσαι; τίνα ἐπὶ
 τοῦ μὴ αὐτῷ ψικτοῦ ἔργου,
 ὁ αὐτὸς σοὶ ἐποίησε, σὺ οὐκ
 ἐπίησας σοῦ τὸν πατέρα
 ποιῶτον; ἢ ἔξεισθαι σοι ἐπανορ-
 θῶσαι αὐτόν; διδόνταί σοι ἔ-
 ϑο; τί οὐκ δίδε σὲ θέλειν, τὰ
 μὴ διδόντα; ἢ μὴ τυχερῶν-
 ῶν αὐτῶν, ἀγροῦν ὄσαι; οὐκ ἔστι
 δὲ καὶ ἐξου φιλοσοφῶν, ἐ-
 φορῶν εἰς ἄλλοις, ἔ μὴ δὲν
 αὐτὸς ἐλπίζειν ἐμισαυτοῦ;
 ἔργα σοῦ οἰμαίς, καὶ σέβει,
 καὶ ἐσθλα, διδόντως μὴ ἔσθλα
 προσέξω αὐτοῖς. καὶ τὸ δὲ
 λαλοῦντες ἐμέ, μὴ κλίψη,
 μὴ φύγη, μὴ ἀπορήνη ἕτω
 σὺ ζῆσθαι, καὶ μὴ πάλω μὴ δέ-
 ποτε, ὅς τις ὄνομον μόνον
 καὶ φιλοσοφίαν ἀποτίλ-
 θες, ἔ παρθερῆμεν αὐτῆς
 ὅσον ἐπὶ σοι καὶ ἡ γυναικας, ἀ-
 ρησται ἐπὶ εἴξας καὶ ἀνώφε-
 λη ἑστὶ ἀνάλαμψαντων. ἢ
 δὲ ποτε εἰ δῶσαι ἡμεῖς ἀφ᾽ ἑ-
 θης, ἀπορῆσαι, ἀπαθείας ἢ
 δὲνα τὰς ἐνεκα ἐφερόμεν-
 των, σκελετῶν εἰ ἐνεκα

tibi turpe est quod tuum opu-
 non est? cuius tu auditor non
 es? quod temere te inuasit, ut
 capitis dolor, ut febris? Si pa-
 rentes tui pauperes fuerunt, ut
 si alios hæredes instituerunt, si
 tuum viuunt, te non iuuant, ni-
 hil horum tibi turpe est. Hæc
 cine apud philosophos didi-
 cisti? Nunquamne audisti,
 flagitium esse vituperabile,
 Vituperabile autem, dignum
 esse vituperatione? Quæmā
 ob opus alienum, quod ipse
 non fecit, reprehendis? Tunc
 patrem tuum fecisti talem? An
 penes te est, eum corrigere?
 Daturne tibi hoc? Quorum
 ergo attinet, ea te velle quæ
 tibi non dantur, aut si eis su-
 streris, erubescere? Itane dum
 philosophareris, affueras
 es alios intueri, & nullā in te
 ipso spem collocare? Proinde
 suspira & geme, & ede, sollicitus
 ne in crastinū desit quæ edas.
 De seruulis sollicitus? esto, ne fu-
 rerur, ne fugiat, ne moriatur.
 Ita viuito, neq; vnquā de defini-
 to, qui verbo dūtaxat ad phi-
 losophiā accesseris, eiusq; præ-
 cepta, quantum in te est, probro
 affeceris: qui ostēderis & ea in-
 utilia esse, & superuacua: qui
 nunquam expetiueris confu-
 sionem, tranquillitatem, pertur-
 bationū vacuitatē: qui nempe
 vnquā huius rei causa co-
 lueris, sed propter syllogismos
 complures

complures. Qui nunquā isto-
 rum visorum aliquod ipse re-
 cum expendere: ferre hoc
 possum, aut non ferre? Quid
 mihi refert? Sed quasi omnia
 tua belle habeant, atque in tu-
 to collocata sint: in ultimo lo-
 co tempus contriueris, de im-
 mutabili ratiocinatione, ut
 immutabilia sint tibi. Quæ?
 Ignauia, degener animus, ad-
 miratio diuitum, irritus ap-
 petitus, infelix auersatio. Hæc
 ut tuta & perpetua tibi essent,
 in eo elaborasti. An non hæc
 primum & doctrina petenda
 erant: deinde curandum, ut in
 tuto collocarentur? Num vl-
 lum vnquam fastigium vidi-
 sti, quod non paruo muro cir-
 cundaretur? Quis ianitor con-
 stituitur, vbi nulla est ianua?
 Tu autem id meditaris, ut de-
 monstrare possis? Quænam?
 Id meditaris, ne sophistarum
 captiunculis impliceris? Qui-
 bus? Ostende mihi primum,
 quid teneas, quid metiaris, aut
 quid ponderes? Deinde, osten-
 de mihi libram aut medi-
 cinum, aut quo vsq; sis men-
 surus cinerem? Annon ea ti-
 bi demonstranda sunt, quæ
 homines beant? Quæ id præ-
 stant, ut res ex sententia eis
 succedant? quæ faciant, ut
 nemo acculandus sit, sed af-
 sentendum gubernationi vn-
 iuersitatis rerum? Hæc mihi

πολλὰς. ἐδὲ ποτε τῶντων τινος
 ἢ φραγιστῶν διελασσεύσας
 αὐτὸς ἐπὶ σαυτῷ. ὁ ὡς ἀμειψ-
 φέρει, ἢ ἐδὲ ὡς ἀμειψ φέρει
 ἢ μὲν τὸ λοιπὸν ἐστὶν; ἀλλ' ὡς
 πρῶτον ἐχρήσαντο σοι κελῶς ἐν
 ἀσφαλῶς, ἔπει τὸν τελευ-
 ταιὸν κριτικὸν ὄρον, ἢ τὸ ἀ-
 μίλασσεύσας, ἢ ἀμειψήσω-
 ἔσθλα. τίνα, τί τὸ δειλίον,
 τὴν ἀγροῦν, ἢ θραύσαι μὲν
 ἢ πάλωσιν, τί τὸ ἀπὸ λήθης
 ἐξιν, τί τὸ ἀποτυχεῖν ἐκ-
 κλισιν. καὶ τὸ ἐστὶν ἀσφα-
 λείας ἐφ᾽ ἑσθλας. σοὶ εἰδὲ
 ἀποκατήσασθαι ἀποτίον ἐκ
 λόβη, εἶτα τὰς τῶν ἀποκατήσασθαι
 τὴν ἀσφαλῶν καὶ πρῶτον πρῶ-
 τῶν εἰδὲς, θρησκῶν περιελα-
 μῶνται, μὴ δὲν τῶν ἀποκα-
 τακτομένων αὐτόν; ποίον
 ἔσθλα καὶ ἄλλω; ἀλλὰ ἢ μελετῶν
 ἀποκατήσασθαι ἀποτίον ἐκ
 μελετῶν, μὴ ἀποκατήσασθαι
 ἀποκατήσασθαι ἀποτίον ἐκ
 εἰδὲς ἀποκατήσασθαι ἀποτίον
 ἐστὶν, ἢ μετῶν, ἢ πρῶτον
 τίνα μετῶν, ἢ πρῶτον
 δὲν; ἢ τῶν τῶν ἀποκατήσασθαι
 εἰδὲς ἀποκατήσασθαι ἀποτίον
 ἀποκατήσασθαι ἀποτίον ἐκ
 εἰδὲς ἀποκατήσασθαι ἀποτίον
 εἰδὲς ἀποκατήσασθαι ἀποτίον

δεικνυε. ιδε δεικνυω, φη-
 σιν. αυαλυσα σοι συλλογι-
 σμεις· τούτο το μετρεον εστιν.
 αυδραποδον, το μετρεμε-
 νον εστιν. αυδραποδον αυ-
 νου λινεις διησες, αν ημελη-
 σεις φιλοσοφους τεθμεεις, α-
 ρχουπεις, μη παντων βου-
 λουη. καδ μη πασιν αρεσιν ην
 μεγαλη τα βουλαδωματα, ησ-
 κως οσει βεδουλαδωμα. εστι
 φοβη λιμην, ως δοκει· συ-
 δε ε λιμην φοβη, αλλα δε-
 δαικας μη ε ρησ κειναι εσθ, η
 μη ε ρησ αλλον οφωνηστω, η
 αλλον τον αποδησονται, αλ-
 λου τον ενδυσσιναι, αλλου
 τους τεφοντες, αλλου τους
 ακηλουθισοντες. εν αυ τα
 βαλανειοι ενδυσσιναι, ε
 εντενας σεαυτω ως οι εστυ-
 θεν. ειδη ο αλειπτης επσπεις
 λεγη, μετεσησι, δεσ πολυ
 εσθ, κειφαλλω αυ ε λαθε, πα-
 ρησες τον αμην· ειτ ελθων
 ου τον βαλανειοις εις οικον,
 κρουσαισ ης, εδεις φερεφαι-
 ρειν, ειτ εσθ εν τω απεζωσ,
 απολυσον. τούτο φοβη, μη ε
 δωλη ζωη αρρωσ βιον. επει
 τοι τον αν υμειν οντων κει-
 θε, πως οι δ ελοι ζωσι, πως οι
 ερρωται, πως οι ενσως φι-
 λουσοφεντες, πως Σωκρατης
 εζησεν, κεινεις μη ε μη
 γουκεις ησ ησ παιδων· πως
 Διογηνης, πως Κλεαν-
 θης, εμω χολαζων ησ αυ-
 θλων, ταυτα αυ θελης ερην,

ostendito. Ecce, inquit, ostendo: resoluam tibi syllogismos: hæc mensura est. Mancipium istud id est quod meritur, non autem id quod sub mensuram cadit. Propterea nunc pœnas das neglectæ philosophiæ: tremis, vigilas, cum omnibus deliberas: & nisi deliberationes tuæ omnibus placiturae sint, consilij te pœnitet. Postea famem pertimescis, ut tibi videtur. Tu vero famem non times: sed ne desit tibi cocus, ut habeas obsonatorê, ut feruum qui tibi calceos induat, alium qui te induat, alios qui te fricent, alios qui te comitentur: ut in balneo nudus & distentus, instar eorum qui in cruces sublatis sunt, hinc & inde teraris. Deinde, ut aliptibi astans dicat, Transi, præbe latus, caput eius prehende, exhibe scapulam. Post balneo-gressus, domumque reuerfus clamites, Nemo affert cibum! deinde, Aufer, mensas abstergito. Hoc times, ne non agroti vitam possis viuere. Vitam eorum qui recte valent cognosce: vide ut viuant serui, ut operarij, ut germani philosophi. Quomodo Socrates vixit? ac is quidem cum vxore & liberis. Quomodo Diogenes? quomodo Cleanthes? qui simul & studuit, & aquam hausit. Hæc habere si voles, habebis

habebis vbiq; & viues confidens. Quare? Quia sola cōfidenter licet: eo quod fidū est, quod nec prohiberi nec auferrī potest: hoc est, voluntate tua. Cur autem adeo inutiλ, adeo nequam teipsum effecisti, vt nequom in edes suas recipere velis nemo curam tui suscipere? Atqui vas integrum & vtile foras proiectum, quisquis inuenit, tollet, ac lucrum ductet. Ita ne canis quidem vsfum prestare potes, nec galli gallinacci? Talis autem cum sis, quid adhuc in vita esse cupis? Time ne quisquā vir bonus, ne victus sibi desit? Cæcis non deest, claudis non deest: viro bono deerit? Nō deest qui fortimiliti stipendium det, non operario, non futuri, & bono viro deerit? Itane Deus sua mandata, suos ministros, suos testes negligit, quibus solis aduersus indoctos exēplis vtitur, ac se & esse, & recte gubernare omnia, & nō negligere res humanas, bonoq; viro nihil esse malum vel viuētī vel mortuo, pbat? Quid ergo, cū victū nō prebet? Quid vero, nisi vt imprecator boni receptui mihi cecinit? Pareo, sequor, collaudo Imperatorē, facta eius prædico. Nā & cū illi visū esset, veni: rursus ab eo, cū illi visum est.

εξ ης παντα εχου, ης ζησες θαρ-
 ρων ζην. ο κειναι θαρρειν εν-
 δεχεσθαι, τα πιστα, τα ακαλυ-
 τω, τα ανωφαιρετω, τα επι-
 τη σωφρασει η στανε, αυδε
 η δ' εστις αζησησεν & αυωφρο-
 λησων τ' παρηστωσεν. ινα
 μηδεις ο εις οικουω θελη δε-
 ξησθαι, μηδεις επιμεληθησεν.
 αυτω σκευος μη ολοκληρω-
 ε χρησιμον εστω ερριμωθιον,
 τωσ ης ορων αυωρησθαι, η
 κειρος ηρησθαι· ο δε εις εις,
 αυτω τωσ ζησειων. εστις εδδ-
 κωσ δωσασα χρεια πα-
 ρησ ειν, εδ' αλεκτερος. η
 εν επι ζωη θελης, ζειστος αν-
 φοβεται ης αυηρ αιδος, μη
 λιπασιν αυτω τρεφει. τωσ
 τυφλοισ ελεειπυοι. τωσ χυ-
 λωσ ε λειπυοι, λειπυοι αυ-
 θρι αιδος, & σραλωτη μη α-
 αυθ ε λειπυοι κειστωσ, εσθ
 ερετω η, εδδ στυται, τα δ' α-
 αυθ λειπυοι εστις ο ησος αμεις
 λειπυοι επιτευρωτων, η
 αυθεστων, η κειρωτων, οτ
 κεισ τωσ απαιδευτωσ, οπ
 εστι, & κειλωσ διοικει τα ο-
 λα, & εκ αμειλει τ' ανθρωπι-
 νων ησ αμειτων, & οπ αυθρ
 πεταρτον εδδ εν εσ κειστων, ετι
 ζωνται, ετε δεστην ανησ, η εν
 οπεν μη σκερεχη ηρεφαση η ηδ
 αλλο, η ως ο ησος σρασησθ
 το αυωκλησων μη σσησμε-
 λαι, σεισμησ, ακηλωσθαι, επδωφωμωσ τ' ησ κειστων, η κειστων αυθ
 ησασ, η ηδ ησων αυ' κειστων εδδ ε ησ απαιμει παλιν κειστων δωκωσ

θησὶ ζῶντός μου, πόστο πὸ ἔρ-
 γων λῶ, ὁ μὲν ἐν τῶν θεῶν, καὶ
 αὐτῶν ἐπὶ ἑαυτοῦ, καὶ παρὸς
 ἐνα, καὶ παρὸς πολλῶν, οὐ παρ-
 ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ, οὐ οὐ φθου-
 ρα, κτηρῶν με οὐ φέλει, ἔ-
 δὲ γὰρ τῷ Ἡρακλεῖ παρέρχεται,
 τῷ γὰρ τῷ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἄλλος
 ἐδασίλωσεν Ἄργους & Μυ-
 κηνῶν, ὅς ἐπὶ τίσσετο, καὶ
 ἐπόνει, καὶ ἔργων ἀξίετο. καὶ
 λῶ Εὐρυπύδης μὲν ὁς λῶ,
 ἔπει Ἄργους, ἔπει Μυκη-
 νῶν βασιλεύς, ὁς γ' ἔσθ' αὐτοῦ
 πὸς ἑαυτοῦ. ὁ δ' Ἡρα-
 κλῆς ἀπάσσης γῆς καὶ θα-
 λάσσης ἄρχων καὶ ἡγεμὼν
 λῶ, κηρυκτῆς ἀνομιῶν καὶ
 ἀδικίας, εἰσπληρωτὸς δὲ δι-
 καιοσύνης καὶ ὁσιότητος, καὶ
 ἑσπῶτα ἐποίησεν ἐργαζόμενος, καὶ
 μέγαν ὄσθ' Ὀδυσσεύς, ὅτε
 ναύαρχος, ἐξ ἑρρίφῃ, μὴ π ε-
 ταπεινώσεν αὐτὸν ἢ δόξαι, καὶ
 μὴ ἔπιπάσσειν; ἀλλὰ πῶς
 εἰπέη παρὸς ἑαυτοῦ παρέρχεται,
 αἰτήσων τοῦ ἀναρχήματος; ἢ ἐν
 πόστο παρὸς τὸ δούλον εἶνευ, ἢ
 ἐλεύθερον; ἢ δὲ ποστ' ἑσπῶ τ'
 ἐργαζόμενος ἐπετρέφεται, εἰδὲν, ὅν
 οὐκ ἦθελες; εἰδὲ ποστ' οὐκ τὸ
 δ' ἐλευθεροῦν οὐλοῦσθαι; ἢ
 δὲ ποστ' αὐτοῦ τοὺς πόδας
 κρητὲρ ἱλυσσας; καὶ πῶς τὸ
 Καίσαρος αὐτὸς ἡς ἀναρχ-
 υσση, ὅβρα ἐν αὐτῷ ἦν, καὶ ὑ-
 περβολῶν περὶ τῶν δόξων. ἢ οὐκ
 ἄλλο ἐστὶ δ' εἰλεα; καὶ κτὲς εἰδὲ
 ποστ' ἀπῆλθες ὅπως ἐν ἡγελες,

Meum dum viverem munus
 fuit, Deum celebrare, tum ipse
 mecum, tum apud singulos,
 tum apud multos. Non præ-
 bet mihi multa: non copiam
 rerum suppeditat? Delicately me
 vivere non vult. Neque enim
 Herculi suppeditavit filio suo.
 Nam alius regnabat Argis &
 Mycenis: ille vero parebat, la-
 borabat, exercebatur. ac Eury-
 stheus quidem erat qui eras,
 neque Argorum, neque My-
 cenaarum rex, qui ne ipse qui-
 dem sui esset: Hercules autem
 totius terræ & maris
 princeps & Imperator erat,
 repurgator iniquitatis & ini-
 iuriarum, introductor iusti-
 tiæ & sanctitatis, eaque & mi-
 ser, etiam ancillulæ servus
 es, & quidem vilis ancillu-
 læ? Quid ergo te adhuc libe-
 rum esse dicis? Quid expedi-
 tiones tuas iactas? Deinde
 gladium postulat, & ei qui ex
 benevolentia non dat, succen-
 dit: munera mittit ei cui in-
 uisus est, supplicat, plorat:
 vicissim paulo successu effertur.
 Sed tum quoq; quo pacto?
 An ut neque appetat, neque
 formidet? Considera in ani-
 mantibus, quam de illis ha-
 beamus notionem libertatis.
 Leonēs alunt cicurēs: cæuca
 clausos, & pascunt, eosque
 nonnulli secum circumfer-
 runt. Quis autem dicat cum
 leonem esse liberum? Nonne
 quo mollius degit, eo feruilius?
 Quis vero sentus & ratiōibis

Non infumfisti plus quam
 velles? Non quædam plorans
 & gemens locutus es? tolera-
 sti conuitia, exclusionem? Ve-
 bet mihi multa: non copiam
 rerum si tua probra confiteri re-
 ligio est: vide quid dicat & fa-
 ciat Thrasonides? Qui cum
 toties fortasse militarit, quo-
 riestu, primum noctu exiit,
 cum Geta exire non fuisset
 vociferatus, & acerbam serui-
 tutem deplorans exiisset.
 Quid autem ait? Vilis, in-
 dem sui esset: Hercules autem
 totius terræ & maris
 princeps & Imperator erat,
 repurgator iniquitatis & ini-
 iuriarum, introductor iusti-
 tiæ & sanctitatis, eaque & mi-
 ser, etiam ancillulæ servus
 es, & quidem vilis ancillu-
 læ? Quid ergo te adhuc libe-
 rum esse dicis? Quid expedi-
 tiones tuas iactas? Deinde
 gladium postulat, & ei qui ex
 benevolentia non dat, succen-
 dit: munera mittit ei cui in-
 uisus est, supplicat, plorat:
 vicissim paulo successu effertur.
 Sed tum quoq; quo pacto?
 An ut neque appetat, neque
 formidet? Considera in ani-
 mantibus, quam de illis ha-
 beamus notionem libertatis.
 Leonēs alunt cicurēs: cæuca
 clausos, & pascunt, eosque
 nonnulli secum circumfer-
 runt. Quis autem dicat cum
 leonem esse liberum? Nonne
 quo mollius degit, eo feruilius?
 Quis vero sentus & ratiōibis

αὐτὸς ὅσοι ἡγελες
 εἶπάς ἦνα οὐ μῶζων καὶ πῆ-
 ναν; καὶ ἔργον λαίδρις μὲν ὄσθ'
 δὲ πλεονεχίαν, ἀλλ' εἰ σὺ αἰ-
 γυλῶν τῶν σαυτῶν ἀμθλορ, εἶν, ὅ-
 ρα ἂ λῆρεν ἢ πονεῖ ὁ Θρα-
 συνιδης, ὁς ποστ' ἐπει στρα-
 σάμῳ, ὅσοι πείρα εἰδὲ σὺ,
 παρὸν μὲν ἐξελήλυθε τυ-
 κτῆς, ὅτε ἐΓέλει ἢ παρὰ εἰ-
 ξελείν. ἀλλ' εἰ παρὰ σαυτῶν ἡ-
 ξέλε ἑσπῶ αὐτῶ, πᾶν αὐ ἐπι-
 κρηρῶσας, καὶ τῶν σπαρῶν
 δελεῖ ἀνδραποφυρῶσας, εἰξ
 ἦλθεν. εἶπα τὶ λέγεῖς; παρὰ
 σαυτῶν με, φησὶ, καὶ τὸ δ' ἐ-
 λακον ἀτέλες, ὄν εἰδὲ τὸ πο-
 λεμῶν πᾶν ποστ' ἐλάσας, ὅσοι
 παρὰ σαυτῶν δ' ἐλαός εἶ, καὶ
 παρὰ σαυτῶν ἀτέλες. τὶ εἶν
 ἐπ' ἑσπῶ ἐλεύθερον λέγεις; τὶ
 ἢ παρὰ σαυτῶν ἐπὶ στρατείας
 εἶπα ξίφος αὐτέ, καὶ παρὸς τ'
 ἑσπῶ ἀνοίας μὴ διδόναι χα-
 λεπῶν. ἔ δὲ ὄρα τὴν μισοση-
 πέρμα, καὶ δ' εἶται, καὶ κλαίει
 σπῆλιν δὲ μικρὰ ἐνημερήσας,
 ἐπαίρεται, τῶν ἑσπῶ τε πῶς
 μὴ δ' ἐπιθυμῶν, ἢ φοβῶσθαι
 σπῆλιν δ' ἐπὶ τῶν ζῶων, πῶς
 χραῦμα τῆ ἐνοίας τὸ ἐλευ-
 θερίας. λέοντες ἰρίφρον ἡμέ-
 ρες εἰλελείσαστες, ἔ σιλῆσας,
 καὶ κρημίζασαν ἑνοί μεδ' αὐ-
 τῶν. καὶ ἡς ἐρεῖ πῆτον τῶν
 λέοντα ἐλεύθερον; καὶ δ' ὅσοι
 μεγαλῶστέρον διεξέρχεται, ἑ-
 σπῶ δ' ἐκικῶστέρον; ἢς δ'
 αὐτῶ ἀπῆλθον καὶ λογισμῶν

παρῶτον μὲν ἴνα λάβῃ, πάλιν
 ἄν ἐστὶν ἄξιός· εἶτα λαβὼν,
 πάλιν ἑστίαι. εἶτα φησὶν, αὐ
 μὲν κρατούσασιν, ἀπηλά-
 γων πάντων τῶν κερῶν.
 κρατούσασιν πάλιν ὅσα κερ-
 σίας, καὶ οὐδὲν ἦτιον δου-
 τερον αἰτέει κρατεῖται, καὶ
 ἀγίτων. ἔτι ὅταν αὐτὸν τὸν
 κροφῶναι ἐπιθῇ, καὶ γένη-
 ται συγκαληκός, τότε γίνε-
 ται δούλος· εἰς σύζωρον ἐρ-
 χόμενος, τότε πάλιν κληκίω
 ἀπικρατούσασιν δουλείαν δου-
 λῶσαι. ἴνα μὴ μωρός ᾖ, ἀλλ'
 ἴνα μωρὸς ἢ ἐλεῖται ὁ Σωκρά-
 τής, ἢ ἐστὶ τῶν ὄντων ἐμῶν,
 καὶ μὴ εἰκὴ ᾖ ἀπὸ ἀλλήλων
 ἐφαρμόζῃ τῶν ἐπὶ μέρους
 οὐσίας. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ
 αἰπὸν τοῖς ἀνθρώποις πάν-
 των τῶν κερῶν, τὸ ᾧς
 ἀπὸ ἀλλήλων ᾧς κρινοῖς μὴ
 δουλεύει ἐφαρμόζειν τῶν
 ἐπὶ μέρους. ἡμεῖς δ' ἀλ-
 λοι ἄλλα οἰόμεθα· ὁ μὲν
 ὅτι νοσῆι; οὐδὲ μῶς, ἀλλ'
 ὅτι ᾧς ἀπὸ ἀλλήλων ὁμο-
 αρμοζέει. ὁ δ' ὅτι πτωχός
 ἐστὶν, ὁ δ' ὅτι πτωχότερον γαλε-
 πὸν ἔχει ἢ μητέρον, τὸ δ' ὅτι ὁ
 Καίσαρ ἐχθρὸς ἐστὶν· ἔτι δ'
 ἐστὶν ἐν κῆ μόνον, τὸ ᾧς ἀπὸ
 ἀλλήλων ἐφαρμόζειν μὴ εἰδέ-
 ναι, ἐπὶ τίς ἐκ τῶν κερῶν ἀπὸ
 ἀλλήλων, ὅτι βλαβερὸν ἐστὶν, ὅτι
 φθονοῦν ἐστὶν, ὅτι παντὶ σφό-
 δρα δόκιμον ὀμνητὸν ἐστὶν. ἀπὸ
 ἀλλήλων ἀπὸ ἀλλήλων ἢ μὴ γένοιται,

Primum, ut eos accipiat, ea
 fert quæ meretur. Deinde ac-
 ceptis, rursus eadem. Post,
 Si militaero, inquit, libera-
 bor malis omnibus. Militat,
 fert ea quæ verbero ac nihilo-
 minus secundam postulat mi-
 litiam, & tertiam. Deinde
 cum ipsam colophonē impo-
 fuerit, & factus fuerit Senator,
 tum fit servus, cum in conci-
 lium ingreditur, tum pulcer-
 rimam & beatissimam serui-
 tutem seruit: Ne stultus sit, ut
 disputationes Socraticas cog-
 noscat: ut quæ rei cuiusque
 natura sit, discat: ne anticipa-
 tiones singulis rebus temere
 accommodet. Hæc enim cau-
 sa est hominibus omnium
 lorum, quod anticipationes
 communes rebus singulis ac-
 commodare non possunt. Nos
 enim esse miseros alii alij de
 causis opinamur. alius quod
 ægrotet: nequaquam, sed quod
 anticipationes non accom-
 modat. alius quod sit mendic-
 us, alius quod patrem durum
 aut matrem, alius quod Cæ-
 sarem sibi male propitium
 habeat. Sed horum omnium
 unica & sola causa est, antici-
 pationes nescire accommoda-
 re. Quis enim notionem ma-
 li non habet? Id esse noxium,
 esse fugiendum, modis omni-
 bus propulsandum esse. No-
 tio notioni non repugnat.

Sed cum ad accommodatio-
 nem ventum est: quid ergo
 est malum istud, noxium &
 fugiendum? Respondet, Non
 esse Cæsaris amicum. Abit,
 accommodatio excidit, an-
 gitur, quarit ea quæ ad insti-
 tutum nihil attinent: quia
 Cæsaris amicitiam adeptus,
 nihilo minus eius quod qua-
 rebatur expers est. Quid enim
 est, quod quivis homo qua-
 rit? Facile agitare, prospera
 fortuna uti, arbitratu suo fa-
 cere omnia, non prohiberi, no-
 cogi. Igitur Cæsaris amicus fa-
 ctus, an prohiberi desit? De-
 cogi cogi? facile agitare? rebus se-
 cundis vitur? Quem percon-
 temur? Quem vero habemus
 fide digniorem eo ipso, qui
 Cæsaris amicus factus est?
 Prodi in medium: nobis dic,
 quædo tranquillius dormiui-
 sti? nunc, an prius quam Cæ-
 saris amicitiam nactus esses?
 statim audis: Desine, quæso
 per deos, insultare animo
 meo: haud nostri qualia perpe-
 tiar miser. Ne somnus quidem
 mihi obrepit. Sed alius dicit,
 iam vigilare: iam prodi-
 re: mox tumultus, mox curæ.
 Age quando suavius pransus
 es, nunc an prius? Audi illum,
 de his etiam quid dicat: si non
 vocetur, angustia sine vocetur,
 cœnare ut servum apud do-
 minum: interim sollicitum, ne

ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἐπὶ τὸ ἐφαρ-
 μόζειν, τί ἐν τῷ κερῶν ἐστὶν ἔ-
 τα, καὶ βλαβερὸν, καὶ φθονοῦν;
 λέγει τὸ Καίσαρ· μὴ εἶνα
 φίλον ἀπὸ ἀλλήλων, ἀπέπεισε τῶν
 ἀρμολογῶν, δολοῦται, ζητεῖ τὰ
 μηδὲν αὐτῶν τὸ παρῶτον μὲν
 ὅτι τυχὼν ἔφιλῶ εἶνα
 Καίσαρ· ἐδὲν ἦτιον ἔζη-
 τεύμενος ἐπέτυχε. ἢ γὰρ ἐστὶν,
 ὁ ζητεῖ τῶν ἀνθρώπων· οὐ-
 σαγήσασιν, οὐδ' ἀμνηστῶν, πάλιν
 τῶν ὡς θέλει ποιεῖν μὴ κα-
 λυβείτω, μὴ ἀναγκαστέω.
 ὅταν αὐτὸν γινώσκῃ Καίσαρ·
 φίλος, πέπεισεν καλυβείτω-
 νος, πέπεισεν ἀναγκαστέω-
 νος, οὐσαγήσασιν, οὐσαγήσασιν
 τῶν μωρῶν; ἴνα ἐφίλον ἀξιοπι-
 στωτέρον, ἢ αὐτὸν ἔτι τὸν γα-
 ρόν ὅταν φίλον; ἐλθὲ εἰς τὸ μέ-
 ρον, καὶ εἰπὲ ἡμῖν, πότε ἀπα-
 ραχῶτερον εὐαίθετος; νεύει
 ἢ περὶν γινώσκῃ φίλος· ἔφ'
 Καίσαρ; οὐδὲν ἀπέπεισε, ὅταν
 πτωχῶν, τῶν θεῶν, ἐμ-
 παθῶν με τῆ ψυχῆ, οὐσαγή-
 σασιν οὐσαγήσασιν τῶν μωρῶν,
 εἰδὲν ὅτι πτωχὸς ἐστὶν, οὐσα-
 γῶν, ἢ δὲ ἀπὸ εἰσιν. εἶτα τῶν
 ἀρμολογῶν, εἶτα φροντιστέω. ἄρα,
 εἰδὲν ὅτι πτωχός, δὲ πότε ἀπαρ-
 χῶν; νεύει, ἢ ἀπὸ φροντιστέω
 αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τούτων τί λέ-
 γει· ὅτι αὐτὸν μὴ κληθῆ, ὁ-
 δυνάσασιν αὐτῶν κληθῆ, ὡς
 δούλος παρῶν νεύει δει-
 πνεῖ. μεταξὺ ἀπὸ φροντιστέω μὴ

ἢ μωρὸν εἶπῃ, ἢ ποιήσῃ. Ἐ
 δουεῖς φοβεῖται μὴ μωρηθῶ-
 ῖν ὡς δ' ἔλθῃ. πῶς γὰρ αὐτῷ
 ἔτι κελύξ; ἀλλ' ὡς πρέπει,
 πηλικῶτον ἀνδρῶν Κασσαρῶ-
 φιλόν, μὴ δαπλίση τὸν πέρ-
 χηλον. ἔλεος δὲ ποτ' ἀπαγο-
 χρώτερον; ἐγμυνάξ δὲ ποτε
 χολαίπερος; τὸ σφάλλον, πο-
 ῖον μωρὸν ἢ ζῆλος βίον βιῶν-
 τον νῦν, ἢ τὸν τότε; ὁμῶ-
 στεν δ' ὡς αἰμα, ὅτι οὐδεὶς
 οὕτως ἐστὶν ἐναιόθητος, ἢ
 ἀναληθής, μὴ δαποδύρωσαι
 τὸς αὐτῆς συμφορῆς, ὅσα
 αὐτῆς φιλῆται, ὅταν οὐδ'
 μὴ ἢ φιλοῖται, ὅταν οὐδ'
 αὐτῆς οἱ βασιλεῖς λέγεται
 νοὶ ζῶσιν ὡς θελοῦσι, μὴ δ'
 οἱ φιλοὶ τῶν βασιλέων. ἕνας
 ἔτι εἰσὶν ἐλδύθηροι, ζῆτες καὶ
 δούροισι. ἔχεις γὰρ ἀφορμας
 παρὰ τῆς φύσεως αἰθρῶν δόρε-
 σιν τῆς ἀληθείας, εἰ δ' αὐτὸς
 ἔχει οἶδός τε εἰς τὴν αὐτῆς ἀ-
 λαῖ παρδύρωτον δόρεῖν τὸ
 ἐξ ἧς, αὐκισσὸν παρὰ τῆς ἐζητη-
 κῶτων. ἢ λέγουσιν; ἀρατὸν
 τοῖς δουκῆ ἢ ἐλδύθηροι; τὸ μέν
 γινόν. δ' ὡς αὐτῶν οὐδ' ἢ μί-
 ριστε ἀρατῆς τῆς γῆρας, κα-
 κῶδαι μωρῶν, ἢ κακῶς πείσασ-
 σεν; ἢ ὅσα ἐν αὐτῆς κακῶ-
 δαι μωρῶν, δυσρεθῶν, περ-
 δ' ἔντες, δαποδύνει γὰρ
 φῶν, μὴ εἶναι ἐλδύθηρες. δαπο-
 φανόμεν, ἐκ ἐν δαποδύνει
 Ἐ πείσαστος. Ἐ τ' Ἐπαιώτης ἐν
 κτήσῃ καὶ αὐτῶν, ἢ δ' ἢ δαπο-
 κηρῶν καὶ μωρῶν. εἰ γὰρ ὁρῶς

quid stulte dicat aut faciat,
 Quid vero tibi videtur? Timeo
 scilicet, ne vapulet vt servus!
 Unde ei tam bene esset? Imo
 vt decet tantum virum, Cassa-
 ris amicum, ne caput amittat.
 Quando autem Iuavius Iuavi-
 sti? Quando maiore otio te
 exercuisti? Denique vtram vi-
 uere vitam mallet: hanc quili-
 lam? Iurare a sum, vel a veri-
 tate alienum esse, quin magis
 fortunam suam miseretur, quo
 amicior Cassari iuerit. Cum
 ergo hi qui reges dicuntur,
 non ita vivant vt volunt: qui-
 nam restant qui sint liberi?
 Quare, inuenies. Habes enim
 ad veritatis inuentionem ad-
 iumenta quaedam ab ipsa na-
 tura tributa. Sin ipse nudas il-
 las contemplant, quid ex iis
 consequatur, inuenire non
 potes: audi quid iudicant, qui
 ea peruestigant. Quid di-
 cunt? Bonum tibi videtur li-
 bertas? Maximum. Potest er-
 go quis maximo bono poti-
 tus, miser esse, & adueria
 fortuna vti? Non. Quoscun-
 que igitur infelices videris,
 adueria fortuna conflentan-
 tes, lugentes: eos audacter
 pronuntiatio non esse libe-
 ros. Pronuntio. Igitur ab em-
 ptione & venditione, & ta-
 li possessionis conditione tam
 dulcissimus. Nam si recte

ita

ista concessisti: siue magnus
 siue parvus rex infelix fuerit,
 non erit liber. Siue consularis,
 siue iterum consul. Esto. Illud
 etiam porro mihi responde,
 num magnum quiddam &
 generosum, & magni pretij
 videtur esse libertas? Quidni
 vero? Fierine potest igitur, vt
 tanto, tam praclaro & gene-
 roso bono potitus, sit humi-
 lis & abiectus? Non potest.
 Cum ergo aliquem videris al-
 teri obnoxium, aut praeter a-
 nimam sui sententiam adulan-
 tem: audacter & illum libe-
 rum esse negato. Nec tantum
 si propter caenam id faciat, sed
 etiam si ob prouinciam, ob
 consulatum. Sed illos quidem
 minutos seruos appella, qui
 propter minutas res ista faci-
 unt: istos vero, vt digni sunt,
 magnos seruos. Concedamus
 & haec Num tibi libertas sui
 detur? Quidni? Qui igitur ab
 alio prohiberi & cogi potest:
 eum ne dubita negare esse li-
 berum. Neque vero auos &
 proanos eius intuetur: nec
 quaeres quid emerit, quid
 vendiderit: sed si audieris ex
 animo & cum: flectu dicen-
 tem, Domine, quatuor duodecim
 fauces antecedant, appella
 seruum. Quod si dicen-
 tem audieris, Me miserum,
 quomodo mecum agitur?

ἀμολόγησας ταῦτα, αὐτῶν
 μέγας βασιλεὺς κακῶδαι-
 μων, ὅσα αὐτῶν ἐλδύθηροι,
 αὐτῶν μικρῶν, αὐτῶν ἰσα-
 κῆς, αὐτῶν δαποδύνει.
 ἔτι οὐδ' ἀπαγορεύει μοι κα-
 κῆτο. δουκῆ τοῖς μέγας ἢ ἐναι-
 κῆ γῆρας ἢ ἐλδύθηροι ἢ
 vero? Fierine potest igitur, vt
 αἰξολογῶν; πῶς γὰρ ἢ ἐστὶν
 οὐδ', τῆς γῆρας ἢ ἕνος οὐτῶ
 μεγάλου καὶ ἀξιολόγου, καὶ
 γῆρας ἢ ἀπιόνο ἐναι. ὅσα
 ἐστὶν. ὅταν αὐτῶν ἰδῆς τινα ἢ
 πεπεσῆσται ἐπίτῃ, ἢ κα-
 λακῶνται παρὰ τὸ φανόμε-
 ρόν αὐτῶν, λέγε καὶ τῶτον,
 γῆρας μὴ εἶναι ἐλδύθηρον.
 καὶ μὴ μόνον αὐτῶν δαποδύνει
 ἐνεκε αὐτῶν παρ', ἀλλὰ
 καὶ ἐπαρῆς ἐνεκε, καὶ ἐν
 ἰσακῆας. ἀλλ' αὐκῆτος
 μὴ μικροδύλους λέγε, τῶν
 μικρῶν ἕνων ἐνεκε ταῦ-
 τα πικρῶν τῶν τούτων εἰ-
 ὡς εἰσὶν ἀξιοί, μεγαλο-
 δούλους. ἔσο καὶ ταῦτα.
 δουκῆ δὲ τοῖς ἢ ἐλδύθηροι
 αὐτῶν οὐσίαν ἢ καὶ αὐτῶν οὐ-
 μων; πῶς γὰρ οὐ, ὀνηκαῶν
 ἔσο ἀλλὰ καλύσῃ ἐστὶ, καὶ
 αὐτῶν οὐσίαν, γῆρας λέγε
 μὴ εἶναι ἐλδύθηρον. καὶ μὴ
 μοι πᾶσι πᾶσι αὐτῶν καὶ
 αἰσθητῶν βλέπε, καὶ
 ὀνῶ ζῆτες καὶ πείσασιν.
 ἀλλ' αὐτῶν ἀκούσης λέγον-
 τῶ ἔσοθεν καὶ ἐν πᾶ-
 σι, κῆμα, καὶ δῶ-
 δῆμα. βαθῶν αἰσθητῶν,

λέγε δ' ἔλον. καὶ ἀκρίβειας λέ-
γουσι. ἑλάς ἐν ὄκω πεί-
ρω, λέγε δ' ἔλον. αὐτὸ ἀπὸ αὐ-
τῶν ἀκατακλίτων ἰδίως, μαρ-
μαράδων, δυσσεβῆνται, λέγει δ' ἔ-
λον, ὅπως πύργου ἐχθρῶν, αὐ-
τῶν ἐνδεῶν τεσσάρων μὴ ποιῆ, μὴ
πὺ ἀκρίβειας ἐλάδ' ἕρπον. ἀλλὰ πῶ
δύο κελύε αὐτῶν ἱεράτης, μὴ
τὸ αὐτὸ ἁγῶς, μὴ ἡ καλοῦ ἀφῶ,
μὴ ἡ δυσσεβῆς, καὶ ὄρκου
ἑλάς, λέγει δ' ἔλον. ἀναρχὸς ἐν
πυλῶν ἐν Σαβερναλίοις, λέγει δ'
τι ὁ κύριος αὐτῶν ἀπαρθεῖς,
ἐστὶν ἡ ἀξίω ὅτι ἴσως οἱ παρὰ
τὸ ἑλὸς ἡ ἀξίω; πῶς ὅς αὐτὸ ἐξουσίαν
ἐχθρῶν ἢ τῶν αὐτῶν ἴσως ἕλο.
ἔργων ἀφῶ τὸ ἀρραπὸν ἡσυχ-
μῶν, ἢ ἀφελῆς. ἕτως ἐν
πολλῶς κυρίως ἐχθρῶν: ἕτω.
πῶς γὰρ πύλας ἀφῶ τῶν
τέσσερον κυρίως ἐχθρῶν οὐκ ἔνα
ἢ πολλὰ ἔστ. ἀφῶ τῶν αὐτῶν
ἐλά, ἔ τὸς τέσσερον ἴσως ἐχθ-
ρῶν ἐξουσίαν, κυρίως εἶναι.
μετὰ τῶν ἑδῶς αὐτῶν τὸ Κάισα-
ρα φερεῖται, ἀλλὰ τὸ ἡνικα-
θῶν, φησὶν, ἀφῶ τῶν ἐν-
στῶν, φυλακῶν, ἀπῶ τῶν.
ἕδῶ φιλῆος τὸν Κάισαρα,
αὐτὸ μὴ ἢ πολλὰ ἀξίως ἀλ-
λά πολλῶν φιλῶν, δι-
μετῶν, ἀπῶ τῶν ἐλά, ἕτω
ἕτω, ὅταν ἑλῶν φιλῶν, ἀ-
κρίβειας, ἀφῶ τῶν φερεῖται, ἀ-
νάκλητος ἐξουσίαν αὐτῶν ἐχθ-
ρῶν, κυρίως ἡμῶν εἶναι. ἀφῶ
ἕτω καὶ ἡσυχῶς αὐτοῦς
ἀφῶ τῶν ἐλά. ἕτω τῶν γὰρ,

dic, seruum. Denique si de-
plorantem, conquerentem,
aduersis rebus conflitantem
videris: dic, seruum prætecta-
tum. Sed si horum nihil fece-
rit, non statim liberum dixe-
ris, sed opiniones eius & de-
creta cognosce : nū cogi, num
prohiberi possint, num succe-
su carere? Quod si talem inue-
neris, dic seruum, cui Saturna-
libus induciæ dantur: dic do-
minum eius peregre abesse,
qui vbi redierit, visurus sis
quomodo tractetur. Quis ve-
niet? Quisquis potestatem
habet, eorum aliquid quæ
vult, vel conferendi, vel au-
ferendi: Sic tot dominos habeo-
mus. Nam res ipsas, ante hos,
dominas habemus. Quæ cum
multæ sint, fieri non potest
quin ij qui earum rerum ali-
cuius potestatem habeant, nos-
tri sint domini. Nam ipsum
quidem Cæsarem nemo ti-
met: sed mortem, exsilium, sed
ereptionem bonorum, care-
rem, ignominiam. Neque di-
ligit quisquam ipsum Cæsa-
rem, nisi magni pretij fuerit.
Sed diuitias diligimus, tribu-
natum, præturam, consula-
tum. Hęc cum diligimus, odi-
mus, timemus: necesse est, eos
quorum hęc in potestate sunt,
nostros esse dominos. Itaque
tanquam ipsos deos, illos ad-
oramus. Sic enim statuimus:
in cuius

in cuius potestate amplissi-
mum beneficium sit, id diui-
num quiddam esse. Deinde
male subiungimus: In istius
autē potestate amplissimum
beneficium est : quare Deus
quispiam est. Nam si male as-
sumimus illud, In istius pote-
state amplissimum benefi-
cium est : necesse est etiam id
quod ex his conficitur, pepe-
rā inferri. Quid ergo est quod
homini prætet, vt nec prohi-
beri possit, & sui iuris vt sit?
Nam opes quidem hoc non
faciunt, neque consularis, ne-
que provincie, neque imperia:
sed aliud aliquid est quarren-
dum. Quid ergo est quod scri-
bendi obstacula, atque impe-
dimenta remoueat? Scribendi
scientia. Quid cithara canen-
di? Scientia illius artis. Ergo in-
degenda vita, etiam viuendi
scientia. Sicut autem hæc in
genere audiuit, ita etiam par-
ticularim considera. Potestne
impedimenti expers esse is,
qui aliquid appetit quod alie-
ni iuris est? Potestne non pro-
hiberi? Non potest. Ergo nec
liber esse potest. Vide igitur,
nihilne habeamus quod in
nostra potestate sit, an omnia?
An vero quædam nostra, quæ
dam aliena? Quid ais? Corpus
integrum esse cum vis, estne
penes te an non? Non est penes
me. Cum recte valere? Ne

ὅτι τὸ ἔχον ἐξουσίαν τῆς με-
ρίσης ἀφελείας, θεῶν ἔστιν.
εἰδῶ ὑποτακτικῶν κακῶς,
ἕτως ὅτι ἐχει τῆς μερίσης ἀ-
φελείας ἐξουσίαν, θεῶν ἔ-
στιν. εἰ γὰρ ὑποτακτικῶν κα-
κῶς, τὸ ἕτως ὅτι ἐχει τῆς με-
ρίσης ἀφελείας ἐξουσίαν, ἐ-
νάγκη καὶ τὸ χυοῖνον ἐξ-
αὐτῶν ἐπερχομένη κα-
κῶς. τί οὐκ ἔστι τὸ ποιοῦν αὐ-
τῶν ἐν τῶν αὐτῶν, καὶ
ἀντιθέτου; πολλοῦ γὰρ
οὐ ποιεῖ, οὐδ' ὑποτακτικῶν
οὐδ' ἐπιχειρεῖ, οὐδὲ βαστα-
λεία, ἀλλὰ δεῖ πᾶσα οὐρε-
σθῆναι. τί οὐκ ἔστι, τὸ ἐν τῶν
γεοφείων ἀκατακλίτων ποιοῦν
καὶ ἀπειροπόδιστον; ἢ ἐπι-
στήμη τῶν γεοφείων. τί ἂν τῶν
κιθαρῶν; ἢ ἐπιστήμη τῶν
κιθαρῶν. σπουδὴ καὶ ἐν τῶν
βιουδῶν, ἢ ἐπιστήμη τῶν βιουδῶν.
ἂν μὲν οὐκ ἀπῶ τῶν ἀνή-
κῶς, σπείρω αὐτὸ καὶ
ἐν τῶν ἐπὶ μέρους τῶν
ἐφιέρων πνῶ τῶν ἐπὶ
ἄλλοις ὄντων, ἐνδραστῶν
ἀκατακλίτων εἶναι; οὐ. ἐνδρα-
στῶν οὐδ' ἐλάδ' ἕρπον. ἕτω
αὐτῶ, πότερον οὐδὲν ἐχθρῶν
ὅ ἐφ' ἡμῶν μένους ἔστιν, ἢ
πάντα ἢ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῶν
μὲν ἔστι, τὰ δὲ ἐπὶ ἄλλοις,
πῶς λέγεις; τὸ σῆμα ὅτι
θέλεις ὀλοκλήρως εἶναι, ἐπὶ
Col ἔστιν, ἢ οὐ; σῆμα ἐπ' ἐ-
με. ὅταν δὲ ὑγῶναι; εἰδῶ

τοῦτο. ὅταν δὲ κηλὸν εἶναι;
 οὐδὲ τούτο ζῆλος δὲ. ἢ δόπο-
 θωεῖν; οὐδὲ τούτο. σκεῖν τὸ
 μὴ σῶμα ἀκρόασιον, ὑπερ-
 θυνοῦται πάντος ἢ ἰατροῦ τε καὶ
 ἔσω. τὸ ἔργον δὲ ἐπὶ τοῖς ἐσὶν
 ἔργον ὅταν θέλῃς, καὶ ἐφ' ὅ-
 σον θέλεις, καὶ οἷον θέλεις;
 οὐ. τὰ δὲ δουλόεμα; οὐ. τὰ
 δὲ ἰκέρτατα; οὐ. τὸ ἢ σκεῖν ἴδιον;
 οὐ. τοὺς δὲ ἰπταούς; τούτων
 μὴ οὐδὲν. ἀλλ' ἢ τὰ τέκνα σου
 ζῆλον θέλῃς ἐξ ἀπαντῶ, ἢ
 τῶν γυναικῶν, ἢ τὸν ἀδελ-
 φόν, ἢ τοὺς φίλους; οὐδὲ ζῆλος
 πα. πύργον οὖν; οὐδὲν ἔργον
 πύργου οὖν, ὃ ἐπὶ μόνῳ ἐστὶ
 τοῖς, καὶ ἀφαιρέσει; ὅρα ἔν
 οὐτῶ, καὶ σκέψαι αὐτὸ. μή τις
 δυνάται σε ποιῆσαι συγ-
 κριτικῶς τῶν ψυχῶν; οὐ-
 δείς. σκεῖν οὐ μὴ τῶν
 συγκριτικῶν τῶν, ἀκό-
 λυτῶ καὶ ἀνεμπόδιστῶ
 ἔσω. ἄρα, ὁρμησῶν δὲ σε ἐφ'
 ὃ μὴ θέλῃς, τίς δυνάται
 ἀναγκάσαι; δυνάται. ὅταν
 γὰρ μοι θύναται ἢ δεσμεῖ
 ἀπὸ τῆς ἀναγκῆς μὲ ὁρμη-
 σαι, ἀλλ' οὐκ ἠταφροῦς τοῦ
 δόξαν εἶναι, καὶ τὸ δὲ δεῖσθαι,
 ἐπ' αὐτῶ ἐπιτρέφῃ; οὐ. σὸν ἔν
 ἐσιν ἔργον, τὸ κηλὸν εἶναι
 θανάτου, ἢ ἐ σὸν; ἐ μόν. σὸν
 αἴμα ἐστὶ καὶ τὸ ὁρμησῶν, ἢ ἐ;
 ἔσω τὸ ἐ μόν. τὸ δὲ ἀφορμῆ-
 σαι ἔν τῶ; σὸν καὶ ἔσο. ἢ ἔν,
 ἀλλ' ἐ μὲ ὁρμησῶντος ἀπειπα-
 τῆσαι, οὐκ εἶνός με κωλύσει;

hoc quidem. Cum esse pul-
 crum? Neque hoc. Vivere, au-
 mori? Neque hoc. Igitur cor-
 pus alienum est, cuius fortio-
 ri obnoxium. Esto. At penes
 te est agrum habere cum vo-
 les, & quoad voles, & qualem
 voles? Non. Scruiolos autem?
 Non. At vestes? Non. Domu-
 culam? Non. At equos? Ho-
 rum omnium nihil. Si vero
 tuos liberos perpetuo vivere
 vis, aut vxorem, aut fratrem,
 aut amicos? Ne hoc quidem.
 Nūquid ergo nihil habes pro-
 prium quod tibi soli pareat,
 nec eripi possit? Sic igitur istud
 vide atque considera: nunquid
 efficere potest, vt assentians
 mendacio? Nemo. Ergo inlo-
 cuto affensionis nec prohiberi
 nec impediri potes. Age vt id
 appetas quod non vis, quis te
 potest cogere? Potest. nam si
 mihi mortem aut vincula mi-
 nitetur, appetere me cogit. At
 si vincula & mortem conte-
 mnas, adhuc eum curabis? Nō.
 Tuum ergo est opus, contem-
 tus mortis: aut si tuum non
 est, meum est. Tuum ergo est
 opus mortem contemnere,
 aut non tuum? Meum. Tuum
 igitur est appetere, aut nō ap-
 petere? Esto meum. Quid? Ab-
 horrere ab aliqua re? Etiā hoc
 tuum est. Qui autem, si ille me
 deambulare cupiētem prohibe-
 beat? Ille certe me prohibebit.

Quid

Quid tuum prohibet? Num
 assensionem tuam? Non. At
 corpusculum? Ita. tanquam
 lapidem. t fto. At ego non am-
 plius deambulo. Quis autem
 tibi dixit, deambulare tuum
 esse opus, nec posse prohiberi?
 Nam ego illud solum quod in
 appetendo posium est, pro-
 hiberi posse negavi. Vbi au-
 tem corpore atque illius mi-
 nisterio sit opus, pridem au-
 diuisti, nihil esse tuum. Sunt
 & hæc. Quis autem te cogere
 potest, vt appetas quod non
 vis? Nemo. Item instituire at-
 que suscipere aliquid, atque
 obiectis visis vti, quis? Nemo.
 Sed me appetentem ille pro-
 hibebit, eo potiri quod appe-
 to? Si tuum aliquid appetes, &
 quod prohiberi nequit, quo-
 modo prohibebit? Nullo mo-
 do. Quis autem tibi dicit, eum
 qui aliquid alieni appetat, pro-
 hiberi non posse? Ergo sanita-
 tem nō appetam? Nequaquā,
 nec vllam rem alienā. Quod
 enim penes te nō est, vel para-
 re, vel tueri cum vis: alienum
 est. Longe ab eo nō modo ma-
 nus, sed appetitum etiam, ac
 multo quidem magis abstine.
 Alioquin te in seruitutem tra-
 dideris: collum iugo tubiceer-
 tis, si quid admiratus fueris
 quod tuum non est: si quid a-
 lienū & mortale cōcupieris.
 An manus non est mea? Pars

ἡ σὸν κωλύει; μή τι τῶν συγ-
 κριτικῶν, οὐ. ἀλλὰ τὸ σωμα-
 τικόν; καί, αἰς λίθον. ἔσω, ἀλλ'
 σκεῖν ἐγὼ ἀπειπατῶ. τίς δὲ
 τοῖς εἶπει, τὸ ἀπειπατῆσαι σὸν
 ἔργον ἐστὶν ἀκόλυτον; ἐ μόν
 γὰρ εἰκίνο ἔλεγον ἀκόλυτον
 μόνον, τὸ ὁρμησῶν. ὅπου
 δὲ σάματ' ἔχειαι, καὶ τῆς
 οὐ τούτου συνερχέαι, πά-
 λα ἀκήρως, ὅπ οὐδὲν ἐπ
 σὸν. ἔσω καὶ τούτω. ὁρ-
 μησῶν δὲ σε οὐ μὴ θέλεις,
 τίς ἀναγκάσαι δυνάται; ἔ-
 δείς. ἀπειπατῶ δὲ ἢ δόπο-
 θωεῖσθαι, ἢ ἀπαλῶς
 κηλὸς τῶς ἀπειπατῆσαι
 φαντασίαις; οὐδὲ τούτο.
 ἀλλὰ ὁρμησῶν μόνον με, κωλύ-
 σθαι τυχέιν οὐ ὁρμησῶν. ἀλλ'
 τῶν σὸν ἔν τῶ ὁρμησῶν, ἐ τῶν
 ἀκόλυτων, πῶς σε κωλύ-
 σθαι; οὐδὲ μῶς. τίς οὐκ ἔχει
 λίθον, ὅπ ὃ τῶν ἀλλοτριῶν
 ὁρμησῶν, ἀκόλυτος ἐστὶς
 ὑγείας οὐ μὴ ὁρμησῶν
 μηδαμῶς, μὴ δὲ ἀλλο-
 τριῶν μηδενός. ὃ γὰρ σκε-
 ῖται ἐπὶ τοῖς παρασιδύ-
 σαι ἢ τηρήσῃ ὅτε θέλεις,
 τούτο ἀλλοτριῶν ἐστὶ. μηδαμῶς
 ἀπ' αὐτῶ οὐ μόνον ἴσθαι χεί-
 ρος, ἀλλὰ ἀπειπατῶ τῶ ὁρ-
 μῶν. εἰ δὲ μὴ, ἀπειπατῶ σκε-
 τῶν δουλοῦν, ἀπειπατῶ τῶν
 ἀλλοτριῶν. ἀλλ' ἢ τῶν ἰατροῦ
 τῶν μὴ σὸν, ἢ ἔνι αὐ τῶν
 ὑπερθυνοῦν ἐ δυνῶν ἀπειπα-
 τῆσαι. ἢ χεῖρ αἰε ἐστὶν ἐμῆ; μὲ ἔργον

ἐὰν σὸν, φύσιν δὲ πηλὸς κωλυ-
 τὸν, αἰα(η)σπὸν, δ' ἔλον πιν(θ)ς
 Ἔργου εἰρη. κ' ἢ τοι λέγω
 χείρας; ὅλον τὸ σῶμα ἕτως ἐ-
 χῆν σε δεῖ; ὡς ὀνάειον ἐπισε-
 (α)γμῶνον· ἐφ' ὅσον αὐ οἶον
 τε ἢ, ἐφ' ὅσον αὐ διδοται. αὐ
 εἰ ἄρ' αἰρεῖα ἢ, κ' περιωάτης
 ἐπιλάσῃ, αἴφες, μὴ αὐτίτη-
 νε, μηδ' ἄρ' ἄρ' εἰ. εἰ ἢ μὴ,
 πῶν ἄς λαβῶν, ἐδὲν ἢ πῶν
 ἀπολείς κ' τὸ ὀνάειον. ὅταν ἢ
 σπῶς τὸ σῶμα ἕτως ἐχῆν σε
 δεῖ, ἢ ἄρ' ἢ ἀπολείπῃ) ἀεὶ τὰ
 ἄλλα, ὅσα Ἔσῳμα(θ) ἔνευσ
 παρσοσιδὸς(θ) ὅταν ἐκείνο
 ὀνάειον ἢ, τὰ ἄλλα γίνῃ) χαλι-
 νάεια Ἔσῳμα(θ). (αἰ)κῶπα,
 ὑποδημάπα, κελ(α)τῆ, ἡρ(θ)εθ.
 αἴφες καὶ κείνα, ἀπόλυε θ' αἴτ-
 (θ)ν ἔσῳμα(θ) τερον ἢ τὸ ὀνάει-
 ελον. ἔσῳμα(θ) τῶν παρσο-
 σιδὸν παρσοσιδὸς σῳμάριος,
 ἔσῳμα(θ) ἄσκησιν ἐσκησῆς, τὰ
 ἀπόλυε ἀπὸ τῆ ἰδῆων ἀφ-
 κελ(α)τῆ, τὰ κωλυτὸ ἀπὸ τῆ ἀ-
 κωλύτῶν, ἔσῳμα(θ) σπῶς ἐκαστῆ
 ἢ γῆρας, ἐκείνα μὴ σπῶς ἐ-
 καστῆ· ἐκαστῆ ἐπιπρόφως ἐ-
 χῆν ὀρέξειας, ἐκαστῆ τὴν ἐκ-
 κλισιν, μὴ τῆ ἐπ φρεθῆ ἴνας, ἐ-
 δῆνα. ἀεὶ ἴνας γῆ φρεθῆ σῆ,
 σπῶς τῆ σῳμα(θ); ὅπως κ' ἕσῳμα
 Ἔσῳμα(θ) ἔσῳμα(θ) ἔσῳμα(θ) ἔσῳμα(θ)
 ἔσῳμα(θ) ἔσῳμα(θ) ἔσῳμα(θ) ἔσῳμα(θ)
 αὐ τὰ δῶμα(θ), τίς ἐμποδίσαι;
 ἐ μῶλλον ἢ τὸν θεόν. ἀλλ' ἢ·
 πῶς Ἔσῳμα(θ) ἔσῳμα(θ), κῆλ τῆς
 κῆσῆας ὑποέρ τῆ ἀποστῆων,
 ὑποέρ τῶν ἐδὲν σπῶς σε, ἔσῳμα(θ)

tua est, suapte vero natura lu-
 tum: potest prohiberi, potest
 cogi, serua est cuiusuis robu-
 stioris. Quid tibi manum di-
 cam? totum corpus ita te ha-
 bere oportet, vt a sellum, cli-
 tellis onustum: quatenus li-
 cuerit & datum fuerit. Sed si
 vis allata fuerit, & miles arri-
 puerit: omitte, ne renitere ne
 murmura. Nam alioqui plagis
 etiam acceptis, nihilominus
 a sellum amittes, Quod si erga
 corpus te sic affectum esse de-
 cet, vide quid de cæteris statu-
 endum sit, quæ corporis gra-
 tia comparantur: Cum a sellum
 sit corpus: cætera freni funta-
 felli, clitelles, ferreæ calces hor-
 deum, fœnum. Omitte illa: ca-
 iam: absolue citius & expedi-
 tius quam a sellum: Atque in
 hunc modum præparatus &
 exercitatus, a propriis aliena
 discernito: ea quæ prohiberi
 possunt, ab iis quæ non pos-
 sūt. Hęc ad te punere puta, il-
 la nihil ad te attinere. Hic cu-
 randa est appetitio, illic auer-
 satio. Num quæ adhuc times?
 Neminem. Qua enim retere-
 beris? Aliqua tuarum? Vbi
 materia tui boni & mali pos-
 ta est? Quis ea in potestate ha-
 bet? Quis auferre potest? Quis
 impidire? Nihil magis quam
 Deū. At in corporis & faculta-
 tum rebus, in alienis, in iis quæ
 nihil ad te attinēt, potest. Nam

quid

quid aliud ab initio medita-
 tus es, nisi vt tua, & aliena dif-
 certeres? Ea quæ in tua, & quæ
 in aliorum essent potestate?
 Quæ prohiberi possent, &
 non prohiberi? Qua vero gra-
 tia philosophos accessisti? Vt
 nihil minus voto frusteris, &
 calamitosus sis? Igitur im-
 perterritus & perturbationis
 expertus eris. Dolor autem
 quid ad te? Nam quorum ex-
 spectatio timeretur, horum præ-
 sentia dolet. Quid autem am-
 plius desiderabis? Nam eorum
 quidem quæ tui arbitrij sunt,
 quippe quæ pulcra sint & ad-
 sint, moderatum habes & trā-
 quillum appetitum. Eorum
 autem quæ a tua voluntate
 non pendent, nihil appetis.
 Vbi porro locum habebit bru-
 tum illud & impetuofum, &
 ultra modum concitatum? Cū
 ergo aduersus res sic affectus
 fueris: quis homo deinceps
 terribilis esse potest? Quid e-
 nim habet homo homini ter-
 ribile, siue conspiciatur, siue
 colloquatur, aut etiam vna vi-
 uat? Nihil magis quā equus
 equo, aut canis cani, aut apis
 api: sed res cuius; formidabiles
 sunt, quas cum quis alteri cō-
 ferre aut auferre potest, tum
 ipsæ sit formidabilis. Quomo-
 do ergo arx ista euertitur? Nō
 ferro, neq; igni, sed opinionio-
 nis & decretis. Nam si eam

ἄλλο ἐξαρχῆς ἐμελλῶς, ἢ
 ἀφκείνεν τὰ σῳμα(θ) ἔσῳμα(θ)
 τὰ ἐπὶ τοι κῆλ ἔσῳμα(θ) ἐπὶ τοι
 τὰ κωλυτὰ κῆλ ἀκώλυται; τί-
 νος ἢ ἐνευσ ἀσπῆλθης τοῖς
 φιλοσόφοις; ἵνα μηδὲν ἢ πῶν
 ἀπῆλθης κῆλ δυσκῆλθης; ἀπολύ-
 ἀφ(θ)εθ) μὲρ οὐτως ἐσῆ, κῆλ
 ἀπῆλθης. λύπη δὲ τί σπῶς
 σε; ἄν γὰρ ἀσπῆλθῶν μῶν
 φῶς(θ) γίνεσται, κῆλ λύπη
 πῶν ἔσῳμα(θ). ἐπιθυμίσεις δὲ
 τῶν ἔσῳμα(θ) ἐπὶ; τῶν μὲρ γῆ ἀφ-
 κελ(α)τῆ, ἄτε κῆλ ἄν ὄντων
 κῆλ πῶν ἔσῳμα(θ), σύμμετρον
 ἔχεις κῆλ κῆλ ἔσῳμα(θ) τῶν
 ὀρέξειν τῶν εἰ ἀσπῆλθῆτων,
 οὐδὲν ὀρέξει. ἵνα κῆλ τῶ-
 πῶν ἄπῆλθῶν ἐκείνο κῆλ
 ὄσῳμα(θ), κῆλ πῶν τὰ μέ-
 τῆ α ἢ κῆλ ἔσῳμα(θ). ὅταν αὐτῶ
 σπῶς τὰ πῶν ἔσῳμα(θ) οὐτως
 ἔχεις, τίς ἐπ ἀνθρώπος δύ-
 ναται φοβερός εἶναι; τί γὰρ
 ἔχει ἀνθρώπος ἀνθρώπου φο-
 βέρῶν, ἢ ὀφθῆς, ἢ λα-
 λήσῆς, ἢ ὄλως σῳμα(θ)-
 σπῶφῆς; οὐ μῶλλον ἢ ἰπ-
 πὸς ἰπῶν, ἢ κύων κυ-
 νί, ἢ μέλισσα μέλισσῆ.
 ἀλλὰ τὰ πῶν ἔσῳμα(θ) ἐκαστῆ
 σῳ φρεθῆ ἔσῳμα(θ). ταῦτα
 εἰ ὅταν ἀφκείνεν τίς δύ-
 νηται πῶν, ἢ ἀφκεί-
 νῆται, τότε κῆλ αὐτὸς φο-
 βέρῶς γίνεσται. πῶς αὐτῶ
 κῆλ ἔσῳμα(θ) κῆλ ἔσῳμα(θ); οὐ
 σιδήρῳ, οὐδὲ πυρὶ, ἀλλὰ
 δῶν ἔσῳμα(θ). αὐ γῆ τῶν ἔσῳμα(θ)

θάλα, καὶ δ' αὖ οὐκ εἰνός μεθ' ἐ-
 λπί, τὸ μὴ δ' αὐτὸς θάλη.
 πῶς οὐκ αὐτὸν ἤδηται; πῶς
 ἡ ἀπάω, ἡ ἐπιστομψαμῶ;
 ἐπὶ ὄρωμας τοῦ θεοῦ, καὶ πλὴν
 ἀποκρίσιν; τί μοι δέδωκεν
 ἔμεν καὶ αὐτῶν ἐούσιον; τί
 αὐτῶν κριτέλιπαι; τὰ σῶσαι-
 εὔρησι μοι δέδωκεν ἐπ' ἐμοί
 πεποιθὲν αἰεμπρόδιστε. ἀ-
 κώλυται. τὸ σῶμα τὸ πῆ-
 λυτον, πῶς ἐδωκετο ἀκεί-
 λυτον ποιήσῃ; καὶ ἐταξεν
 οὐκ τῆ τῶν ὄλων ἀφειδῶ,
 πλὴν κτήσιν, τὰ σκόλη, πλὴν
 οἰκίαν, τὰ τέσσα, πλὴν γυ-
 ναικῆ. τί οὐκ θεομωχῶ; τί
 θάλω τὰ μὴ θάληται; τὰ
 μὴ δόθῃντα μοι ἐξ ἀπαν-
 τῶ ἔχουσ; ἀλλὰ πῶς; ὡς
 δέδωται. καὶ ἐφ' ὅσον δὴ-
 νυται. ἀλλ' ὁ δόθῃς ἀφαιρέ-
 ται. τί οὐκ ἀντιτείνω; οὐ
 λέγω, ὅτι ἡλίπῶ ἐσμομῆ,
 τὸν ἰχθυόσπτερον βιαζόμενος,
 ἀλλ' ἐπὶ ἀπῶτερον ἀδικῶ.
 πῶθῃν γὰρ ἔχων αὐτὰ ἡλθον;
 ὁ πατήρ μοι αὐτὰ ἔδωκεν.
 ἐκείνῳ δὲ τίς; τὸν ἡλθον ἢ
 τίς πεποίηκε; πῶς κρη-
 πῶς ἢ τίς; ἴσῃς δ' ὡς τίς,
 πλὴν ἢ ὡς ἀλλήλους συμ-
 πλοκῶν καὶ κρινωνίαν τίς;
 εἶτα σύμπαντα εἰληφῶς
 παρ' ἀλλοῦ, καὶ αὐτὸν σὺ
 αὐτὸν, ἀζανακτεῖς καὶ
 μίμφοι τὸν δόντα, αὐ-
 σου τί ἀφίληται; τίς ὤν;
 καὶ ἐπὶ τί ἐληλυθῶς;

velit: & quod ille noluerit, nec
 ipse velit. Qui ergo istud fieri
 Quomodo fieret aliter, nisi
 confideranda Dei appetitione
 & administratione? Quid mi-
 hi dedit meum, & mei iurisi
 quid sibi ipse reseravit? Li-
 beram voluntatem mihi de-
 dit: & quæ in mea potestate
 sunt, ea nec impediri nec pro-
 hiberi posse voluit. Corpus
 autem luteum, quomodo po-
 tuit tale efficere, ut a nemine
 prohiberetur? Subiecit igitur
 sub universitatis circumum
 possessiones, vasa, aedes, libe-
 ros, uxorem. Quid ergo Deo
 repugno? Quid volo ea quæ
 velle non debeo, ut ea quæ mi-
 hi data non sunt, quovis mo-
 do consequar? Sed quomodo
 Ut data sunt, & quatenus fieri
 possunt. At is qui dedit, aufert
 iterum? Quid ergo repugno?
 Non dico me stultum fore, si
 potentiori aduenser, sed mul-
 to ante iniurium. Unde enim
 ea habui? Pater illa mihi de-
 derat. Illi vero quis? Solem
 quis fecit? Fruges quis dedit?
 Quis anni tempora distin-
 xit? Communitarem & con-
 sociationem hominum inter
 ipsos, quis instituit? Itane,
 cum omnia, te ipsum quo-
 que aliunde acceperis, indi-
 gnaris & accusas largitorem
 illorum, si quid tibi ademe-
 rit? Quis es, & cur venisti?
 Nonne

Nonne ille te introduxit?
 Nonne lumen ille tibi mon-
 stravit? Non adiutores adiun-
 xit? Non sensus? Non ratio-
 nem? Qualem vero te intro-
 duxit? Nonne ut mortalem?
 Nonne ut cum exigua carun-
 cula victurum in terris, & spe-
 ctaturum suam gubernatio-
 nem? Nonne ut civem suum,
 & ad exiguum tempus cele-
 britati interfuturum? Non
 visigiter, dum tibi datum est
 conspecta pompa & celebra-
 te, cum te eduxerit, abire, ad-
 oratio illo, & gratiis actis de
 iis quæ vidisti & audivisti? I-
 mo diutius festiuitati interef-
 se vellem. Etiam mystæ diu-
 tius initiari se vellent. Forsi-
 tan ij etiam, qui Olympiæ
 sunt, alios pugiles spectare.
 Sed celebritas finita est. Exi-
 tede ut gratus, ut verecun-
 dus, da locum aliis: oportet
 alios ita nasci; ut & tu natus
 es, & natos habere locum &
 habitationes, & victum. Si
 vero primi non discesserint,
 quid relinquitur? Cur infa-
 tiabilis es? Cur satis fieri tibi
 non potest? Quid angis & co-
 arctas mundum? Næ. Sed li-
 beros mecum esse volo, atque
 uxorem. Tuane sunt, an eius
 qui dedit? Annon eius qui te
 quoque fecit? Ergo non cedas
 alienis? non locū dabis melio-
 ri? Cur vero iis conditionibus

οὐκ εἰνός σε εἰσήγαγόν; &
 καὶ τὸ φῶς εἰνός σου ἐδω-
 κεν; οὐκ ἀδελφῶν ἔδωκεν;
 σου αἰσθησῶ; οὐ λόγον; ὡς
 τίνα δὲ εἰσήγαγον; οὐκ ὡς
 θνητὸν; οὐκ ὡς μετὰ ἄλλου
 σαρκεδὶς ζήσονται ἐπὶ τῆς
 γῆς; καὶ ἡλιθιοὺς πλὴν
 διοικῆσαν αὐτῶ, καὶ συμπολι-
 τῶσιν αὐτῶ καὶ σωρο-
 τῶσιν αὐτῶ ἀλλοῦ; οὐ θῆ-
 λεις οὐκ, ἔως δέδοται σοι.
 θεαυτῶν πλὴν πομπῶν
 καὶ πλὴν ἡγεμον, εἶτα ὅ-
 παν ο' ἐξέρῃ, παρδὲσθεα
 ἀποσπασήσῃς, καὶ δὴ χρο-
 σήσῃς ὑπὲρ ὧν ἡγοῦσῃς καὶ
 εἶδες; οὐκ, ἀλλ' ἐπὶ ἰσχυρῶν ἡ-
 θελον. καὶ γὰρ οἱ μύστη, μυσ-
 θῶν τῶν δὲ καὶ οἱ ἐν Ολυμ-
 πίῃ, ἀλλοῦ ἀδελφῶν βλέ-
 πῶν. ἀλλὰ ἢ πενήτησιν πέ-
 ρῃς ἔχει. ἐξελθε, ἀπεκλιάρη-
 θῃ ὡς ἀδελφῶν; ὡς αἰδῶ-
 μαν. δὲς ἀλλοῦ τὸ πον. δὲ γῆ-
 νὲσθῶ καὶ ἀλλοῦ, καὶ γῆπερ καὶ
 σὺ ἐξῆκ καὶ γῆρομῶν ἔχει
 γῆρον καὶ οἰκήσῃς, καὶ πῆ-
 τήδεια. αὐτῶ οἱ ἀσπῆται μὴ
 ὑπὲρ ἐξέρῃσι, τί ὑπελείπεται
 τί ἀπολήσῃ; εἰ; τί αὐτοῦ-
 ν; ἢ τί σερρηγῆσιν τὸν κῆ-
 σμῶν; ναί, ἀλλὰ τὰ τεκνία
 μετ' ἐμαυτοῦ εἶναι θέλω, καὶ
 πλὴν γυναικῶ. σὺ γὰρ εἶσιν; &
 καὶ τὸ δόντα; οὐκ καὶ τὸ
 σε πεποίηκε; εἶτα σὺ
 ἀλλοῦ τῶν ἀλλοτρίων, & πε-
 ρηγῆσθῃς τῶ κρείσσον; τί ἔσθ

τί άλλο ἢ τὸν εἶναι δεῖ τὸν
 διαπάτην ; τίς γάρ ἐστιν οὐ
 νηὶ κύριος ; ὁ κυβερνήτης.
 Διότι ; ὅτι ὁ ἀπειθῶν αὐτοῦ
 τῷ, ζημιούται. ἀλλὰ δὴ
 εἰς με δύνωται. μήτε ἐν
 ἀξίμοις ; οὐτε μὲν κέρω
 ἔκρεμον, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀξίμοι
 οὐδ' ἐστὶν. Διότι τὸ οὐκ ἔστιν.
 οὐδ' ἐστὶν εἰ ἀξίμοιόν ἐστι, τὸ
 ποιεῖν τὰ ἀδίκῃ. καὶ τίς ἢ
 ζημία, τὰ δὴ αὐτὸν τὸν αὐτὸ
 δουλον ; ἢ δουκίς, τὸ δὴ
 οὐκ ἔστιν. ὁ καὶ σὺ ἰσχυρο
 γήσεις, ἀλλ' ἡλῆς σάξεν. ὁ
 πᾶσι ἀνθρώποις οὐκ ἔστι ζημίον,
 ἀλλ' ἡμερῶν ζῶν. ἐπὶ ἐστὶ
 ἀμπελῶν περὶ αἰσῶς ;
 ὅταν ἡμερῶν τῶν ἐκαστοῦ
 φύσιν περὶ αἰσῶς. πότε ἂ
 λευκῶν ; ὡσπύτως. οὐ
 κερῶν καὶ ἀνθρώπων. τίς
 οὐκ αὐτὸς ἢ φύσις ; δὴ
 κενν ; καὶ λαπιεῖν, καὶ
 εἰς φυλακῶν βιάσθαι, καὶ
 δόσπεφραλίξεν ; οὐ. ἀλλ'
 οὐ ποιεῖν, αὐτοῦ γένεσθαι,
 ἐπὶ αὐτῶν. πότε οὐκ ἡ
 λῆς, αὐτὸ μὴ, ὅταν
 ἀνθρώπων ἢ ὡς τε Σω
 κράτης οὐκ ἔστι ἀξίμοι κα
 κῶς ; ἔ. ἀλλ' οἱ δικαστῆ, καὶ
 οἱ κερῶν. οὐδ' οὐκ ἔστιν
 Ἐλουίδι ; ἔ. ἀλλ' ὁ δόσ
 κτείνος αὐτῶν. πῶς λέγεις ;
 ὡς καὶ σὺ ἀλευκῶν, οὐ
 λέγεις κακῶς περὶ αἰσῶς,
 τὸν
 μικρὸν οὐκ ἔστιν κερῶν περὶ αἰσῶς,

quid aliud esse oportet, nisi
 dominum? Quis enim in navi
 dominatur? Gubernator. Cur?
 Quia qui non obtemperat,
 damnum facit. Sed flagris cae
 dere me potest? Num absque
 damno? Sic quidem & ipse in
 dicabam. Sed quia non abs
 que damno: propterea non li
 cet. Nam sine damno iniuste
 facere nemo potest. Quod ve
 ro damnum facit, qui seruum
 suum in vincula coniecit. Cu
 iusmodi esse illud ipsum in
 vincula coniecere centes? Cu
 iusmodi & ipse id esse confite
 bere, si hominem non esse fe
 ram, sed cicur animal, defen
 dere volueris. Nam quando
 male cum vite agitur? Cum a
 liter quam eius natura posu
 lat agitur. Quando cum gal
 lo gallinaceo? Eodem modo.
 Ergo etiam cum homine. Que
 vero est natura hominis? Mor
 dere, & calcitrare, & in carcere
 coniecere, & decollare? Non
 sed bene facere, adiutare, saue
 re votis. Tum igitur male
 cum eo agitur, velis nolis, cum
 perperam agit. Ergo cum So
 crate nō male actum est? Non,
 sed cum iudicibus & accusa
 toribus eius. Neque Romae
 cum Heluidio? Non, sed cum
 interfectore illius. Quo pacto
 istud dicis? Quo & tu de gallo
 gallinaceo. Nō dicis male actum
 esse cum victore & vulnerato,

sed cum integro & victo. Ne
 que canem beatum prædicas,
 qui nec persequitur, neque la
 borat: sed cum sudantem vi
 deris, cum eiulantem, cum
 rumpendum cursu. Non ad
 mirabilia quædam loquimur,
 si cuiusque malum id esse di
 cimus, quod naturæ illius re
 pugnet. Hoc quid habet ad
 mirabile? Nonne & tu de o
 mnibus aliis illud idem vi
 surpas? Cur vero in solo ho
 mine aliter sentis? An cum
 mansuetam esse dicimus ho
 minis naturam & sociabilem
 & fidelem, id admirabile est?
 Ne hoc quidem. Quomodo
 ergo? Quia cum vapuriat, cum
 in vincula coniecitur, cum ca
 pite plectitur, nihil illi accidit
 mali. Quæ qui generoso ani
 mo fert, sic discedit vt etiam
 lucrum faciat, & fructum ca
 pias. Ille vero leditur & miseri
 tima perferit, ac turpissima
 quæque, qui hominis loco in
 lupum, in viperam, aut cra
 bronem euaserit. Age ergo,
 percurreamus ea quæ in con
 fesso sunt. Homo qui phiberi
 non potest, liber est: cui res in
 promptu sunt, vt vult. Qui autē
 vel phiberi, vel cogi vel impe
 diri potest, vel inuit? In aliq
 dō coniecerit? est. Quis vero ph
 berī nō potest? Qui nihī atie
 num desiderat. Quæ vero sunt
 aliena? Quæ penes nos nō est

ἀλλὰ τὸν ἀπλήρη ἢ τὴν ἡγε
 τῶν. ἔδ' ἐκὼν αὐτὸν ἀμνηστέον,
 τὸν μήτε διώκοντα, μήτε
 ποιοῦντα, ἀλλ' ὅταν ἰσχυρο
 τῶν ἰδῆς, ὅταν ὁδὸν αὐτῶν
 ὅταν ῥηγνύμενον ἴσῃ τοῦ
 δρόμου; τί παρὰ δόξου ἰσχυ
 ρῶν; εἰ λέγεται, τῶν αὐτῶν
 ἔστιν ἐν αὐτῶν τῶν αὐτῶν
 οὐκ ἔστιν; τὸ αὐτῶν τῶν
 αὐτῶν οὐ λέγεις; Διότι τί ἐστὶ
 μόνον, οὐκ ἔστι ἀνθρώπων
 ἀλλὰ φέρει, ἀλλ' ὅτι λέγεται
 ἡμερῶν εἶναι τὸ ἀνθρώπων
 τῶν φύσιν, καὶ φιλακαλον,
 καὶ πῶς; τὸ τὸ παρὰ δόξου
 οὐκ ἔστι; οὐδ' ἐστὶ τὸ πῶς οὐκ
 ὅτι οὐ δ' αὐτῶν βλάπτει
 τῶν, ἢ δ' αὐτῶν, ἢ δ' αὐτῶν
 κεφαλῆς ὁμοῦ. οὐκ ἔστι οὐκ
 τῶν μὲν γνησῶν παρὰ
 καὶ αὐτῶν αἰών καὶ αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν ἀπὸ αὐτῶν
 αὐτῶν δ' αὐτῶν αὐτῶν
 εἶναι, ὁ τὸ οὐκ ἔστιν αὐτῶν
 αὐτῶν, καὶ αὐτῶν. ὁ αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν, ἢ ἔχεις, ἢ σφῆξ. ἀλλ'
 οὐκ, ἐπεὶ αὐτῶν τῶν αὐτῶν
 ἀνθρώπων. ὁ ἀκάλυτος αὐτῶν
 αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 αὐτῶν τῶν αὐτῶν αὐτῶν
 ὅτι ἐστὶν ἢ κωλύσει, ἢ ἀ
 ναστασῆ, ἢ ἐμποδίσει, ἢ ἀ
 κέρως εἰς τι ἐμὸν αὐτῶν, ὁ αὐτῶν
 ἐστὶ. ἢ δ' αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 ἢ ἀλλοτρίων ἐφ' ἑμῶν. ἢ αὐτῶν
 ἀλλ' ὅτι αὐτῶν αὐτῶν ἐστὶν ἐφ' ἡμῶν

οὐτ' ἔχειν οὔτε μὴ ἔχειν, οὔτε ποῖα ἔχειν, ἢ πῶς ἔχοντες. σὺ κοῦν τὸ σῶμα ἀλλότριον, καὶ μέρη αὐτοῦ ἀλλότρια. αὐτὸν ἐπιπύον ὡς ἰδίω παρσαυθῆς, δούσεις διηγε, ὡς ἄξιον τὸν πῶν ἀλλοτριῶν ἐφιέρων. αὐτῇ ἢ ὁδῶς ἐπ' ἐλδύγειαν ἀγεί, αὐτῇ μόνῃ ἀπακαγή δδουλείας, μόνῃ τὸ δωηγήναι ποτ' εἰπεῖν ἐξ' ὅλης ψυ-
 276, τῶ,

"Αγρο δέ μ' ὦ Ζεὺς ἐξ' οὐρανῶν ἢ πεπρωμένῃ,

"Οποι ποτ' ὑμῖν εἰμὶ δία-
 τετραγμένῳ.

Ἄλλὰ τί λέγεις φιλόσοφε; καὶ τί σε ὁ τύραννος, ἐ-
 θεοῦνταί ἔα ὧν οὐ σέπει
 σοι. λέγεις, ἢ οὐ λέγεις;
 εἰπέ μοι. ἀφες, σκέψω-
 μεν. νῦν σκέψω; ὅτε δ'
 εὐ τῇ σχολῇ ἦς, ἢ ἐ-
 σκέπτα; σοὶ ἐμελέτας
 τίνα ἐστὶ καὶ ἀγαθὰ καὶ
 κακὰ, καὶ τίνα οὐδέ-
 τερα; ἐσκεπτόμεν. τίνα
 οὐκ ἤρασκον ἡμῖν; καὶ δέ-
 κματα καὶ κινὰ, ἀγαθὰ
 εἶνα; καὶ ἀδικα καὶ αἰ-
 χροῦ, κακὰ. μή ἔτι τὸ
 ζῆν ἀγαθόν; οὐ. μή τι
 τὸ δαποθνεῖν κακόν; οὐ.
 μή τι φυλακή; οὐ. λό-
 γος δ' ἀθροῦν καὶ ἀ-
 πεισο, καὶ φίλου παρ-
 οῦσία, καὶ κολακεία τυ-
 ράννου, τί ἡμῖν ἐφαίνονται;

vel habere, vel non habere, ne-
 que qualia aut quemadmo-
 dum affecta esse vellemus. Igi-
 tur corpus alienum: item par-
 tes eius alienæ sunt. Quorum
 si quid tanquam proprium te
 delectatit, pœnas dabis, ut
 eum decet qui res alienas con-
 cupiscit. Hæc ad libertatem
 via ducit, hæc sola est manu-
 missio & liberatio seruitu-
 tis: sola hæc id præstat, ut
 tandem toto animo dicere
 queas,

*Me Iupiter duc, & Fati neef-
 sitas,
 Quocunque vestro destinatus
 numine*

Sum.—
 Sed quid ais philosophæ? Vo-
 cat te tyrannus, dicturum a-
 liquid te indignum. Dictu-
 rus es, an non dicturus? Re-
 sponde mihi. Sine delibe-
 rem. Nunc deliberabis? Cum
 vero in schola esses, quid de-
 liberabas? Non meditaberis
 quæ bona, quæ mala, quæ-
 que inter hæc interiecta ef-
 fent? Quæ igitur placebant
 nobis? Iustum & hone-
 stum, esse bonum: iniustum
 & turpe, esse malum. Num
 vita bonum est? Non. Num
 emori malum? Non. Num
 carcer? Non: sed oratio de-
 cancer & perfida, & amici
 proditio, & assentatio tyran-
 ni, quid nobis videbantur?

Mala.

Mala. Quid ergo deliberas, ac
 non potius deliberasti & con-
 siderasti? Qualis enim est de-
 liberatio, an mihi conueniat,
 si possim, maxima bona mi-
 hi ipsi acquirere, & mala ma-
 xima propulsare? Pulera vero
 consideratio, & necessaria,
 quæ magnum consilium pos-
 stulat. Quid nobis illudis
 homo? Nunquam talis con-
 sideratio incidit. Nec si re-
 uera, quæ turpia sunt, hon-
 nesta statueres, cætera vero
 neutrius generis, ad hanc
 considerationem descendif-
 ses: sed ea longa reiecta, rem
 statim tanquam acie oculo-
 rum, sic mente diiudicasses.
 Quando enim consideras, v-
 trum grauia leuia? Annon e-
 nim ea quæ euidenter in-
 sensus cadunt, consecaris?
 Quomodo igitur nunc te
 considerare dicis, vtrum ma-
 gis fugienda sint quam
 mala? Annon habes decre-
 ta ista? An vero neque hæc
 neutra tibi videntur, sed ma-
 la maxima neque illa. Ver-
 um ista nihil ad nos. Sic
 enim ab initio te ipsum af-
 fuesecisti. Vbi sum? In scho-
 la. Et me audiunt. Qui?
 Differo inter philosophos.
 Atqui schola egressus sum.
 Tollito ista scholasticorum
 & stultorum Hic amicus

κακὰ. ἢ οὐκ; οὐκ σκέπτη.
 οὐδ' ἐσκεπταί, καὶ βεβού-
 λουσαι; ποῖα γὰρ σκέψαι, εἰ
 καθήκει μοι δωμαρίω καὶ
 μέγιστα ἀγαθὰ ἐμαυτῷ ἄπει-
 ποιήσαι, καὶ μέγιστα κακὰ μὴ
 ἀπειποιήσαι; καλὴ σκέψαι,
 καὶ ἀναγκαῖα, πολλῆς βου-
 λῆς δεομένη. τί ἡμῖν ἐμπαί-
 ζεις ἀνήθρωπε; οὐδέποτε τοι
 αὐτῇ σκέψαι γίνεται. οὐδ'
 εἰ ταῖς ἀληθείαις καλὰ μὲν
 ἐφαινοῦντο καὶ ἀγαθὰ, καὶ
 δ' ἄλλα οὐδέποτε. ἄλλης αὖ
 ἐπὶ ταῦτα πῶν ἐπίστα-
 σιν, οὐδ' ἐργῶς, ἀλλ' αὐτό-
 θεον ἀσκεῖναι εἶχες, ὥσπερ
 ὄφει τῇ ἀθροῖα, ποτὲ γὰρ
 σκέπτη, εἰ τὰ μέγιστα κα-
 κὰ εἰσιν, εἰ τὰ βαρῆα κακῶ-
 ται; οὐκ δὲ τίς σκαρῶς
 φαινομένων παρακρολουθεῖς;
 πῶς οὐκ νῦν σκέπτεσθαι λέ-
 γεις τὰ οὐδέτερα τῶν κακῶν
 φασκτότερα; ἀλλ' οὐκ ἔχεις
 τὰ δέγματα ταῦτα, ἀλλὰ
 φαίνονται σοι οὔτε ταῦτα
 οὐδέτερα, ἀλλὰ καὶ μέγισ-
 τα κακὰ, οὐτ' ἐκείνα.
 ἀλλ' οὐδὲν παρὸς ἡμᾶς. οὐ-
 τω γὰρ ἐξ ἄρχῆς εἰδησας
 σαυτὸν. ποῦ εἰμι; ἐν σχο-
 λῇ. καὶ ἀκούουσί μου πί-
 νες, λέγω μετὰ τῶν φι-
 λосоφῶν. ἀλλ' ἐξελήλυ-
 θαι τῆς σχολῆς. ἀθροὺν ἐμεί-
 να καὶ τῶν σχολαστικῶν
 καὶ τῶν μαθῶν. οὐτ' ἔ-
 κταμαρτυρεῖται, φίλῳ,

ὑπο φιλοσόφῃ. ἔτ' ὁ παρο-
 σιῆται φιλοσοφῶν, ἔτ' ὁ ἐπ'
 δόξουσι ἄμφοτεροῖ ἐωντῶν, ἔ-
 τος ὡν συ κλητῶ, πῶς ἔ λέγει
 πῶς φανόμην. ἐν δὲ γεν τὰ δὲ
 ἡμεῖς αὐτῶ βαρῶ, πῶ ψυχρὸν
 κηὶ παλαιὰ πορῶν ὑποληψεί-
 θιον ἐκ λόγων εἶ, καὶ ὡν ἄς ὄσο
 πρῶτος ἤ τε κηρῶν. ἀλλὰ ἐχρῶ-
 ρον καὶ ἡρεσησῶν, καὶ ὑπο τοῦ
 λαίψ τῶν ἔργων γενομένων
 μεμνημένων, περιφύλαξον
 σπουδῶν. πῶς ἀκούεις; οὐ λέ-
 γω, ὅτι τὸ πηδῶν σὺ ἀπέθε-
 ναι. πόθεν σοι; ἀλλ' ὅτι σοι
 τὸ ἔλλειπον ἐξελείθη, ὁ εἶν' ὁ
 ἐξέποθεν. ἵνα πῶς ἐπιστῶς δια-
 τήνομῶν σοι, τοῦτ' αὐτὸ μὲν
 ναν εἶπῃ φιλοσοφῶν. ἀλλὰ λέ-
 γεις ὡς τῆ ἀπολή, τί ἡμεῖς ἐξέ-
 πατάς; τί σκόληξ ὡν, λέγεις
 ἔπι ἀνθρώπος εἶ; ἡ ἕλλον ἐ-
 πιστῶν πη αὐτῶν σπου-
 σάζοντι, ἵνα ἴδω πῶς τείνε-
 ται, καὶ τοῖας φωνῶς ἀφίησιν,
 εἰ μίμνηται τοῦ ὀνόματος
 αὐτοῦ, τῶν λόγων οὐδ' ἀ-
 κούει, ἢ λέγει, ἢ ἀνακρινώ-
 σαι, καὶ τί πάλαι πατῶς ἐ-
 λδοῦτε ἴσω. σὺν ἄλλοι μὲν ἦν
 ἢ τῶν, αὐτὸ τὸ ἕλητε ὁ
 μέεις οἱ παλοῦσι. αὐτὸ μὲν.
 καὶ πῶς σοι μεμνηταὶ ταῦται;
 τί ἢ ἄλλο, ἢ αὐτοὶ ὁμοίως, οἱ
 τὸν κύριον τὸν μέγαν ἐχρησας,
 καὶ πατῶς τὸ σκέινου νεύμα καὶ
 κίνημα ἔωντες. καὶ ἔπειτα ὁ
 μῶν ἰδὴ ἡμεῖς ὡν σπουδαστέ-
 ροι βλεπέμεθα, ἰδοὺ ψυχρῶν,

cum sit, philosophi testimo-
 nio opprimitur: hic quamuis
 philosophus, parasitum agit:
 hic mercede locat suam ope-
 ram: hic in curia versatur.
 Quis non ea dicit quæ sentit?
 Intrinsicus decreta eius cla-
 mant. Tu frigida & misella-
 pinio es, tanquam de pilo sus-
 pensa. Quin potius robustum,
 & vsu exercitatum, & in re-
 bus ipsis versatum tui memi-
 nisse, teque ipsum tueri de-
 cet. Quomodo audis, non di-
 co filium tuum mortuum
 (nam vnde id tibi?) sed o-
 leum tuum effusum esse, vi-
 num epotum esse? Si tibi quis
 acriter differenti dixerit: Phi-
 losophe, aliter tu in schola
 differis. Cur nos fallis? Cur
 vermiscum sis, hominem te
 esse dicis? Interuenire velim
 coram alicui, genio atque
 amoribus indulgenti, vt vi-
 derem, quomodo se exten-
 deret? Quas voces ederet? An
 meminisset sui nominis? An
 verborum quæ audit, facit aut
 legit? Et quid ista ad liberta-
 tem? Non certe alia nisi hæc,
 siue velitis vos diuites siue no-
 litis. Et quis ista suo testi-
 monio comprobât? Quis vero
 alius nisi vos ipsi, qui ma-
 gnum illum dominum habe-
 tis, & ad illius nutû & votû
 viuitis? Qui si vestrû aliquem
 tetrico vultu aspexerit, exami-

mat

mati estis: qui auiculas colitis,
 & senes: qui dicitis, Non pos-
 sum hoc facere, non mihi li-
 cer. Quamobrem non licet ti-
 bi? Nonne modo mecum con-
 tendens, liberum te esse dice-
 bas? At Aprylla me prohibuit.
 Verum igitur dic, serue, nec
 aufuge a dominis tuis, ne in-
 ficiare, ne audere assertorem
 exhibere, cum tot argumenta
 tua seruitutis in promptu sint.
 Enimvero qui præ amore ali-
 quid contra animi sui senten-
 tiam facere cogitur, simulque
 quid melius sit perspicit, si-
 mulque non tantum virium
 habet vt id possit persequi,
 cum ego venia digniorem iu-
 dicauero: quippe qui a re vio-
 lenta & propemodum diuina
 detineatur. Te autem quis fer-
 rat, aniculas & senes deaman-
 tem, illasque extergentem, &
 abluentem, & muneribus cõ-
 ciliantem, simulq; eas ægro-
 tantes seruilem in modum cur-
 rantem, simulq; mortem ear-
 rum exoptantem, & percon-
 tantē medicos, sitne moribus
 lethalis? Aut etiam cum ppter
 magna ista præclaraq; inperia
 manus alienorû seruorû deof-
 cularis, vt ne ingenioi ù quidē
 sis mancipium? Postea magni-
 ficē incedis, Imperator, Con-
 sul? Vnde consularum accepi-
 sti? quis eum tibi dedit? Equi-
 dem ne viuere quidē velleim,

καὶ γεραίς θεροπύοντες καὶ
 τὸς γέρωνες καὶ λέγοντες, ὅτι
 ἔ δὲ ὡς ἡμεῖς; ἔτ' ὁ ποιήσῃ, σὺ
 ἐξέσῃ μοι. ἀλλ' ἔτι σὺ ἐξέσῃ σοι;
 σὺν ἄρβι ἐριστῶ μοι λέγων
 ἐλαδοῦ θερος εἶσαι; ἀλλὰ
 πρὸ ἄλλοι μὲν κεκαίηκε. λέγει
 ἔν τῷ ἀληθείας δὲ εἴλε, καὶ μὴ
 δραπέτῳ σὺ τὸς κερῶς.
 μηδ' ἀπαρῶν, μηδὲ τὸν κερῶ
 κερῶν τῶν δίδονα, πρὸ ἔτας
 ἔχον τῆς ἀκλείας ἐλέγχεις.
 καὶ τοὶ τὸν μὲν ἔτ' ἔρωτ' ὁ
 αὐτὸν ἐξελείθη ἢ πῶς ἐπι-
 ρῶ τὸ φανόμῶν, ἔ ἄμω μὲν
 ὄρῶντα τὸ ἄμεινον, ἄμω δ'
 σοὶ ἐξελείθη ἔντα εἰσὶν ἐξή-
 σα καὶ τῶ, ἔτε μῶν. ὡν αὐτὸς
 συνήνωμος ἄξιον ὑπολάβει,
 ἀτ' ὑπο ἵνος βιαίς ἔ πρὸ-
 πον ἵνα θεῖα κητεχρῶν.
 σὺ δὲ ἔς ἀόρατοῦ, ἔ ἡραῶν
 ἐργῶντες, καὶ τῶ γέρωντων, ἔ ἔ-
 κείνας ἀπομύσους ὁ, καὶ ὁ-
 ποτηλῶντες ἔ δωροδουκῶν-
 τες, ἔ ἄμω μὲν νοσῶσας θε-
 ροπύοντες ὡς δὲ ἔλε, ἄμω
 δ' ἀποθεῖναι ὀχρῶν. καὶ
 ἴως ἀπρὸς διακρίνοντες, εἰ ἡ
 δὲ ἡμανοσίμως ἔχουσιν. ἢ πῶς
 λιν, ὅταν ὑπὲρ τῶ μετὰ λαν ἴσ-
 λων ἔ σμενῶν δόξων ἔ ἡμῶν,
 τῶ χεῖρας τῶ ἀλλοτρίων δού-
 λων καὶ ἀφίλης, ἵνα μὴ δ'
 ἐλαδοῦ θερων δὲ ἔτ' ἦς. εἰ τῶ
 σμενὸς ἀπαπατεῖς σρανη-
 ρῶν ὑπατάδων ἐκ οἴδω πῶς
 ἐσραλήθησας, πῶθεν τὴν ὑπα-
 τειῶν ἐλαδοῦς. ἔς σοι αὐτῶν ἔ-
 δωκεν. ἐῶ μὲν ἐδὲ ἔ ἡν ἡθελον,

εἰ δὲ Φιλικίωνα ἐδὴ ζῆσαι,
 πῶς ὁσφρεῖται αὐτὸν καὶ τὸ
 λικεῖ Φρουρῶν, μὴ αὐτοῦ
 μῦθον οἶδαι γὰρ, τί ἐστὶ δὲ
 δούλων ὡς δοκεῖ, καὶ πε-
 φλασμένον. οὐ γὰρ, φησὶν, ἐ-
 λκίσθηται εἰς τὴν γῆν, ἐ-
 γέρει, καὶ δὴ ἄρμεν. ἀλλὰ ἔγωγε
 δούλωμα ἀνὸς ἐπέψαμι τοῖς
 κερταῖς, ἐπὶ ἡμῶν τὸ σωματί-
 ον, ἀλάληθρον αὐτὸ ἔχειν ἀ-
 πὶ πινδῆ ποιῶμαι. καὶ τοῖς
 μετέλοι, ἀλάληθρον ἔχον. ἀλλὰ
 δούλωμα Κοι δὲ εἴξω ἐλ-
 θερον, ἵνα μή κεν ζῆσθῃς τὸ
 πνεῦμα δέξω. Διογένης δὲ ἐ-
 λκίσθηται. πόθεν φησὶν; ἔγωγε
 εἰς ἐλκίσθηθρον δὲ; εἰ γὰρ δὲ
 ἀλλὰ ὅτι αὐτὸς δὲ, ὅτι δὲ οὐδὲ
 ἐλκίσθηται πῶς τὸ δὲ εἰς
 λαθεῖται. εἰ δὲ ἦν ὅπως τις αὐτοῦ
 ἐλθῃ πρὸς αὐτόν. εἰ δὲ ὄν
 λάθηται πρὸς τὸ κεντὸν
 λαθεῖται. πάντες δὲ λυτοὶ εἰ-
 χε, πάντες μόνον αὐτοῦ
 μέγα. εἰ τῆς κτήσεως ἐπιλά-
 βῃ, αὐτὸν ἀφῆκεν αὐτὸ
 μῦθον, ἢ ἢ κεντὸν δὲ αὐ-
 τῶν, εἰ τὸ σέλες, ὡς ὅλκα
 σωματίς, ὅλον τὸ σωματίον,
 αἰκίαις, φίλοις, πατρῶν. ὡ-
 στὸν τῶν ἡδαι, πόθεν ἔχει, καὶ
 πνεῦμα δὲ. καὶ ἐπὶ πῶς λα-
 θεῖται. τὰς ἡδαι, ἢ ἢ ἢ ἢ
 ἡδαι, τὰς ἡδαι, καὶ τῶν τῶν
 ὅτι πατρῶν, εἰ δὲ πῶς
 αὐτὸν ἐκκεῖται. εἰ δὲ πατρῶν
 ζῆσθῃ αὐτὸν, μῦθον πῶς
 εἰ δὲ αὐτοῖς, καὶ ὡς αὐτὸν.

si per Felicionem viuendum
 mihi esset, supercilium illius
 & seruilem insolentiam tole-
 rant. Noui enim quid sit fer-
 uus, qui se fortunatum esse pu-
 tat, qui excoecatus est. Tu igitur
 (inquit) liberus? Ita me
 Dijament, esse volo atque o-
 proto, sed nondum dominos in-
 trepide intueri possum: adhuc
 corpusculum meum coloma-
 gni mea referre puto, vt in in-
 tegrum conseruem, quamuis
 non integrum. Sed possum
 tibi ostendere liberum, ne diu-
 tius exemplum requiras. Dio-
 genes fuit liber. Qui sic? Non
 quod ex ingenuis esset ortus
 (neque enim erat) sed quod
 ipse esset ingenuus: quod o-
 mnes seruitutis ansas abieci-
 set: neque erat vlla ratio, qua
 quis eum aggressus prendere-
 ret, atque in seruitutem tra-
 heret. Omnia habuit solutissi-
 ma, omnia a se ipso penden-
 tia. Si opes eius arripuisset: eas
 potius tibi reliquisset, quam
 propter illas te securus esset.
 Si pedem, pedem. Si totum
 corpusculum, totum corpus-
 culum: necessarios, amicos,
 patriam, eodem modo. Nonat
 vnde illa haberet, & a quo,
 & quibus de causis accepisset.
 Sed veros maiores Deos, &
 germanā patriā nunquā dese-
 ruisset, neque vlli alteri obedi-
 entia & obseruātia eorū cessisset.

Neque

Neque etiam facilius aliquis
 mortem pro patria petisset.
 Neque enim quaerebat, quan-
 do aliquid pro vniuersitate re-
 rum faciendum esset: sed me-
 mimerat, quicquid fieret, inde
 proficisci, atque ab illa patria
 geri, & a gubernatore im-
 mandari. Proinde vide quid
 ipse dicat & scribat: Propter
 hoc, inquit, licet tibi Diogenes
 & cum Persarum rege & cum
 Artachidam colloqui vt libet.
 Num quia ex ingenuis ortus
 erat? Nōne omnes Athenien-
 ses, omnes Lacedaemonij &
 Corinthij erant ingenui? Sed
 quia seruilibus ingenjis erant,
 non poterant suo arbitrato cū
 illis colloqui, sed illos time-
 bant & colebant. Cur igitur
 (inquit) licet? Quod corpus-
 culum hoc non meum esse
 duco: quod nulla re exgeo,
 quod haec mihi lex est, praeter-
 eaque nihil. Haec fuere quae li-
 berum eum conseruarint. Ne
 autem putes, me proferre ex-
 emplum hominis solitaj, nec
 vxorē nec liberos, nec patriam
 habentem, nec amicos aut cog-
 natos habentis, a quibus flecti
 duerfetque trahi posset: ecce
 Socratem, hunc specta, vxorē
 rem, liberos, patriam habentem.
 Verum vt alienam, quatenus
 oportebat, & quem ad-
 modum oportebat: amicos, co-
 gnatos, omnia legi subiecerat,

εἰ δὲ ὡς ἐροῦσθαι αὐτὸν ἀ-
 λώτερον τῆς πατρῶν ἀ-
 λος. εἰ γὰρ ἐξήθη πότε δὲ
 πὶ ποιῆν ὡς ἐρ τῶν ὄλων,
 ἀλλὰ ἐμὲ μνηστο ὅτι πᾶν τὸ
 ἄλλο μῦθον οὐκ ἔστιν ἐστὶ, καὶ ὡς
 αὐκίτης πρὸς τῶνται, καὶ ὡς
 φησὶν διαιρησθῆναι αὐτὸν πε-
 ρεφύσται. τοῖσιν ὄρω πὶ
 λέγει αὐτὸς, καὶ ῥησὶ φησὶ
 φησὶ Κοι φησὶν, ἔξωσιν ὁ δι-
 ῖον, καὶ τῆ Περισῶν βασιλεῖ,
 καὶ Ἀρταχίδου τῶν Λακεδαι-
 μονίων, ὡς βύλας ἀφῆλτε
 δαι. ἀλλὰ γὰρ ὅτι ἐκ ἐλκίσθη-
 θρον δὲ; πῶς τῶν γὰρ Ἀθηναί-
 ον καὶ πάντες Λακεδαιμόνιοι, καὶ
 Κορινθίοι, καὶ τὸ αὐτὸ δὲ λανθάν-
 ναυ ὅτι ἡδύνατο αὐτοῖς ὡς
 ἢ ἐλκίσθη ἀφῆλτε ἀλλὰ ε-
 δεδούκισαν, καὶ ἐξ ὅσιν ὄρον.
 ἀλλὰ πὶ φησὶν, ἔξωσιν, ὅτι τῶ
 σωματίον ἐμὸν ἔχει ἢ ἢ ἢ ἢ
 ὅτι ἔδωκε δὲ ἔμνη, ὅτι ὄνε μνη
 μοῖσται ἐστὶ, & ἄλλο εἰδὲν.
 ὡς τῶ ἦν, ὅτι ἐλκίσθησαν αὐκί-
 τον ἐκαστοῖς. εἰ ἢ αὐτὸν δὲ ἢ
 ὅτι πατρῶν φησὶν εἰς κεντὸν αὐ-
 δρὸς ἀπερισωτα, μῆ τε ἡωαῖ-
 κει ἔργον, μῆ τε σέκνα μῆ τε
 πατρῶν, ἢ φίλοις, ἢ σωμα-
 τῶν, εἰ φησὶν κεντὸν καὶ πε-
 ρισωτῶν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 κεντὸν, & φησὶν ἡωαῖκει καὶ
 πατρῶν, ἀλλὰ ὡς ἀλλο
 τριαν πατρῶν, εἰ φησὶν ἐδὴ,
 καὶ ὡς ἐδὴ φίλοις, σωμα-
 τῶν αὐτὸν ὡς τῶν κεντὸν
 τῶ νόμον, καὶ τῆ πρὸς αὐκίον

ἀπιθρία. Διότι το στρατιώ-
 ται μὴ ὁπότ' ἐδ' ἔχωσιν
 ἀπ' ἡμῶν; καὶ κεῖ ἐμινδύσσει
 ἀφ' ἐδ' ἐστὼς. ἐπὶ λείοντι ὑπὸ
 τῷ τυραννικῶν πεμφθῆς, οὐκ αἰ-
 σχρὸν ἡγήτο, ἐδ' ἐπεβλάσ-
 σατο· εἰδὼς οὐκ ἀποθνήσκον
 δεήσει, αὐτὸν τύχη. καὶ πὶ αὐ-
 τῷ δι' ἐφ' ἔρευν; ἀλλὰ γὰρ ἡ σὺ-
 ζῆαν ἡγήσαν; ἢ τὸ σαρμάδιον,
 ἀλλὰ τὸν πρῶτον, τὸν αἰδήμο-
 ναί, ταύτῃ ἀπαρτιζομένης,
 αὐτὸν πᾶσι τῷ. ἐστ' ὅτ' ἀπολο-
 γῶν ἐμὴ ἐδ' ἐπὶ τῷ τῷ ζῆν,
 μήνῃ ὡς τεκνὰ ἔχον ἀναστέ-
 φεται; μήνῃ ὡς ζῶντων; πὶ
 ἐδ' ὅτε πτείν ἐδ' τὸ φάρμακον;
 καὶ πῶς ἀναστέφεται; δὲ μὴ
 ἄλλοις Διότι τῷ τῷ; καὶ τῷ
 τῷ αὐτῷ πᾶσι λέγοντες, οὐκ
 ἐξέλαθε Διότι τῷ τῷ, ἀνα-
 κεία, ὡς ἀγαθὸν εἶναι δοκεῖ,
 δεῖδειται πᾶσι ἄλλοις, ὡς λείων
 ἀρεσίαν τῷ ἀλλὰ πεποιθώς.
 πῶς πεποιθώς; ἢ δεξίη, ἢ δε-
 γρήμασιν, ἐδ' ἀρχαίς, ἀλλ'
 ἀλλὰ τῷ ἑαυτοῦ, τοῦτέστι
 ἀγαθῶν τῶν ἐφ' ἡμῶν καὶ
 ἄλλοις ἐφ' ἡμῶν. ταύτῃ γὰρ
 ἐστὶ μόνον τῶν ἐδ' ἐδ' ἔ-
 ρους ποιοῦντες, τῶν τῶν ἀ-
 καλύτους, τῶν τῶν ἀγ-
 λων ἐπ' ἄρῃ τῶν τῶν
 πεινιμῶν, τῶν ἀλλὰ ἐλ-
 πειν ποιοῦντες ὁρθῶς τῶν
 ὀφθαλμοῖς τῶν τῶν τῶν
 σίους, τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 τῶν τῶν φιλοσοφῶν δὲ τῶν τῶν
 τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν

illiusque obedientia. Quis
 propter ubi militandum erat,
 primus exibat, fortissimeque
 dimicabat. Sed cum a tyran-
 nis ad leonem missus esset;
 quia turpe illud ducebat, ne
 deliberavit quidem, gnarus
 moriendum sibi esse, si res ita
 tulisset. Quid vero id eius in-
 tererat? Nam aliud conferuare
 volebat, non corpusculum, sed
 fidem, sed verecundiam. Hæc
 expertia sunt iniuriarum &
 insidiarum, immunia a serui-
 tute. Postea cum causa capitis
 dicenda esset, nūquid ita se ge-
 rit, ut is qui liberos habet? ut
 is qui uxorem? Quid verò cum
 venenū bibendū esset, quo-
 modo se gerit? cum fuga salu-
 tem quærere liceret, Critone
 ei dicente, ut exiret propter li-
 beros, necessaria quæ ab alio
 petere turpissimum habetur,
*Ceu leo montanus proprio qui
 robore fidet.*

Quare fretus? Non gloria, non
 pecunia, non magnitratu, sed
 suo pte robore, hoc est decretis
 earum rerum, quæ penes nos
 aut extra nos sunt. Hæc enim
 sola sunt quæ liberos redde-
 re possunt, quæ non prohibe-
 ri queunt, quæ collum eorum
 qui depressi sunt attollunt;
 quæ id præstant, ut rectis ocu-
 lis diuites intueamur, ut ty-
 rannos. Ac philosophi manus
 istud fuit. Tu vero nõ
 firmo

firmo egredieris, sed tremens
 propter vestimenta tua, pro-
 pter vasa argentea. Infelix, i-
 tane hæctenus omne tempus
 perdidisti? Quid ergo si ægro-
 tatio? Ægrotabis honeste.
 Quis me curabit? Deus, ami-
 ci. Duriter decumbam. Sed ut
 vir. Domicilium commodum
 non habebat. In incommodo
 ægrotabis. Quis autem mihi
 victum parabit? Qui etiam a
 liis parant: ut Manes ægiota-
 bis. Quis vero erit morbi exi-
 tus? Quis nisi mors? Non igitur
 cogitas, caput hoc malo-
 rum omnium homini & de-
 generis animi & timiditatis
 esse, non mortem, sed potius
 mortis metum. Aduersus huc
 igitur te exerce: huc inclinent
 disputationes omnes, omnia
 quæ audis, quæ legis. Tum
 scies, hac sola ratione affecti
 homines in libertatem.

ἡμεῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐμῶν τῶν
 ἡμεῶν, καὶ τῶν ἐμῶν τῶν
 ἡμεῶν. δις τῶν, ἡμεῶν ἀπολα-
 σαι τὸν μέγιστον ἡμεῶν. ἢ
 ἐν αὐτῷ νοσησιν; νοσησὶς ἡμε-
 λῶς. ἢ μετ' ἡμεῶν δὲ τῶν; ἢ ἡμε-
 ῶς, οἱ φίλοι σκληρῶς κατε-
 κείσμεθα; ἀλλ' ὡς ἀνθρώποι. ἢ
 μετ' ἐπιτηδεῖον ἐξέω; ἐν ἐπι-
 τηδεῖον νοσησὶς. ἢ μετ'
 ποιησὶ τῶν τῶν; οἱ καὶ τῶν
 ἡμεῶν πεποιθῆς. ὡς Μανῆς
 νοσησὶς. ἢ ἢ τῶν τῶν τῶν
 νόσος; ἀλλὰ ἢ, ἢ ἡμεῶν; ἢ
 ἐν ἐμῶν, ὅτι καὶ φάλακρον τῶν
 τῶν πᾶσι τῶν ἡμεῶν τῶν
 ἡμεῶν καὶ ἀγνοίας καὶ δε-
 λίας, ἢ ἡμεῶν ἐστὶ μὴ ἄλλοις δ'
 ὅ τῶν ἀπὸ τῶν τῶν; ἐπὶ τῶν
 ἐν ἡμεῶν γυμνάσις, ἀπὸ τῶν
 νοσησὶ τῶν οἱ λόγῳ πᾶσι τῶν
 τῶν ἀσκήματα, τῶν ἀσκήμα-
 σμασιν καὶ εἴση, ὅτι ἡμεῶν
 ἡμεῶς ἐλδοῦμεν τῶν ἀπὸ τῶν

FINIS TERTII LIBRI.

CAPITA QUARTI LIBRI ARRIANI.

- 1 De libertate.
- 2 De obsequio & comitate.
- 3 Qua quibus commutanda sint.
- 4 Ad eos qui vita tranquillitate expetunt.
- 5 Ad pugnaces & efferos.
- 6 Ad eos qui agere ferunt se miserabiles esse.
- 7 De securitate.
- 8 Ad eos qui subito philosophi habitum arripiunt.
- 9 Ad eum qui impudens esse coeperat.
- 10 Qua continentia sint, & quibus de reb sit contendendum?

- 11 De mundicie.
- 12 De attentione.
- 13 Ad eos qui arcana sua facile vulgant.

ARRIANOY EPIKTHTOY.

BIBLION TETARTON.

ARRIANI COMMENTARIO.

RVM EPICTETI LIBER

QUARTVS.

Interprete Hieronymo Wolfio.

Περὶ ἐλευθερίας.

ΚΕΦ. α.

Ἀδύθερος ἐστίν, ὁ
 ζῶν ὡς βέλεται, ὃν ἔτ' αὐτὸν ἀναγκά-
 σται ἐστίν, ἔτε κα-
 λύσει, ἔτε βιάσασθαι. ἔσ' αὖ
 ὀρμηὶ ἀνεμπόδισαι, αὖ ὀρέξει
 ἐπιτεκνησθῆ, αὖ ἐπιτεκνησθῆ
 ἀποδείξει. ἢ ἐν θελήσει
 ἀμωρεῖσθαι; ἔδειξ. ἢ ἐν θελήσει
 ζῆν ἐξ αὐτῶν μὲν, αὐτο-
 πίτων, ἀδικοῦσιν, ἀνέλα-
 σος, μεμψιμοιροῦσιν, ἑσπίνος;
 ἔδειξ. ἔδειξ ἄρα τῶν φά-
 λων ζῆν ὡς βέλεται. ἔποι-
 νω ἔσ' ἐλευθερός ἐστίν. ἢ ἐν
 θελήσει λυπέμερος ζῆν, φοβέ-
 μερος, φθονῶν, ἐλεῶν, ὀρεξά-
 μερος ἐν ἀποσιγῶν, ἐκκλι-
 νων ἐν ἀποσιγῶν; ἔδειξ. ἢ
 χρομῶν ἐν ἑνα ἑφ' αὐλῶν, ἀ-
 λυπον, ἀφοδῶν, ἀποσιγῶν,

LIBER est, qui vivit
 ut vult: qui nec cogi,
 nec phiberi, nec vim pati potest: cuius
 appetitiones non impedi-
 untur, desideria non frustra-
 tur: auerfationes non sunt ir-
 ritæ. Quis igitur vivere vult
 delinquens? Nemo. Quis vi-
 uere deceptus, temerarius, in-
 iurius, petulans, querulus, hu-
 miliis, abiectus? Nemo. Nemo
 igitur improbus vivit ut vult,
 eoq; nec liber est. Quis vero
 vivere vult sollicitus, metico-
 losus, invidus, misericors, cu-
 pidus & impo; voti? quis, ut
 in ea quæ fugit incidat? Ne-
 mo. Habemus ergo impro-
 bum aliquem, expertem do-
 loris, timoris, calamitatum,

votorumque

votorumque omnium com-
 potem? Neminem. Ergo nec
 liberum quidem. Hæc igitur
 si quis audiat iterum Consul,
 si adieceris: Tu quidem sapiens es: hæc nihil ad te, ver-
 nam tibi dabit. Sin verum dis-
 xeris, nihil eum ab iis differ-
 re (quod quidem ad servitu-
 tem attingat) qui ter venie-
 runt: quid præter plagas exspe-
 ctandum tibi erit? Quo pacto
 enim, dicet, ego servus sum? Pater meus liber est, mater li-
 bera, nec quisquam eos emit: atque etiam Senator sum, & Cæsaris amicus, & consularis, & servos multos habeo? Primum senator, optime fortassis: & pater tuus eandem servivit servitute. Mater quoque & avus, atque ordine omnes tui maiores. Qui ut maxime liberi fuerint, quid illud ad te? Quid enim, si illi strenui fuerunt, tu degener? illi imperterriti, tu timidus? illi continentes, tu petulans? Et quid ista, inquit, ad servitute? Nihilne tibi ad servitute facere videretur, si quid inuitus facias, si coactus, si gemens? Istud quidem esto, inquit. Sed quis me cogere poterit, nisi omnium dominus Cæsar? Ergo unum dominum te habere, & ipse confessus es. Qui quamvis, ut dicis, communis sit omnium, nihil tamen istud te

ἀναπόδοτον; ἐδέναι. ὅτι
 ἄρα ἐδὲν ἐλευθερῶν. ἑαυτῶν αὐ-
 τὸς ἀναπόδοτον, αὐτὸς αὐ-
 τὸς ἀποδοθῆς, ὅτι σὺ γε (σοφὸς εἶ-
 εδὲν αὐτὸς αὐτῶν, συνήθει-
 σται σοί. αὐτὸς αὐτῶν αὐτὸς ἀ-
 ληθείας εἰπέης. ἔτι ἑστὶς πα-
 τὴρ αὐτῶν ἐδὲν ἀποδοθῆς
 αὐτὸς τὸ μὴ ἐν αὐτῶν δ' ἐλευ-
 θερῶν, ἢ ἄλλο ἢ ἄλλοι αὐτὸς ἐδὲν
 αὐτὸς ἀποδοθῆς; πῶς γὰρ, φησὶν,
 ἐγὼ δ' ἐλευθὸς εἰμι; ὁ πατήρ ἐ-
 λευθερῶν, ἢ μήτηρ ἐλευθερῶν
 ἐστίν, ἢ ἄλλο ἢ ἄλλοι αὐτὸς ἐδὲν
 ἀποδοθῆς εἰμι, ἐν καὶ σεν-
 ὀρος φίλος, ἐν ἑνα αὐτῶν, ἔ-
 δ' ἄλλος πολλὸς ἐστίν. αὐτὸς τὸν
 μὲν δ' βέλτερον ἀποδοθῆς
 αὐτὸς ἐστίν ὁ πατήρ τῶν αὐ-
 τῶν δ' ἐλευθῶν δ' ἄλλος ἑστίν, καὶ
 ἢ μήτηρ, ἐν ὁ πατήρ αὐτῶν, ἐ-
 φησὶς πάντες οἱ ἀποδοθῆς, ἐ-
 δὲ δὴ ἐν μέγιστοι ἦσαν ἐλευθε-
 ροί, τί ἔτι αὐτὸς ἐστίν; τί γὰρ αὐτῶν
 νοί μὲν γλυκαῖοι ἦσαν, σὺ δ' ἄ-
 ἀποδοθῆς; αὐτῶν μὲν ἀποδοθῆς,
 σὺ δ' ἐλευθὸς; αὐτῶν μὲν ἐ-
 κροταῖς, σὺ δ' ἀποδοθῆς;
 καὶ ἢ, φησὶ, ἔτι αὐτὸς τὸ δ' ἐ-
 λον εἶναι; ἐδὲν (οἱ φαίνεσθαι)
 ἀποδοθῆς ἢ ποιεῖν, τὸ ἀναγκά-
 ζομενον, τὸ σπένδον, αὐτὸς τὸ
 δ' ἄλλον εἶναι; ἔτι μὲν ἔτι φη-
 σὶν. ἀλλὰ ἢς με δυνάσται αὐτῶν
 καί σεν, εἰ μὴ ὁ πάντων κύριος
 καὶ σεν, ἐν ἑνα μὲν δεσπότης
 τῶν πάντων, ἔσται αὐτῶν ἄποδο-
 θῆς. ὅτι δὲ πάντων, ὡς ἐλευ-
 θερῶν, αὐτὸς ἐστίν, μὴ δὲν σὺ τῶν

Bb

δούλοις, καὶ μισθώσις ὑ-
 παυτῶσιν· καὶ εἰς τὸ πα-
 λαίον αὐτοῦ, οὐδὲν ἤτιον.
 καὶ αἰσθῆσις, ὅτι περισσοῦτα
 μὲν ἴσως φασιν οἱ φιλοσοφοί,
 καὶ αἰσθῆσις καὶ ὁ Κλεμῆτις ἔ-
 λεγῆναι, οὐ μὲν περισσοῦτα.
 ἔργον γὰρ εἶση, ὅτι ἀληθῆ
 ἐστὶ καὶ τούτων τῶν ἡμεῶν.
 ζορμῶν καὶ ἀποδιδάσκοντων
 ἐφελθῶν οὐδὲν ἐστὶ τοῖς τυχοῦ-
 σι. τοῖς δὲ μηδέπω τελευτή-
 σι, φανεραῖα γίνεται, ὅτι
 περισσοῦτα αὐτοῖς τὰ
 ἀγαθὰ. εἰδ' ὅταν περισσοῦ-
 νηται, τὸ καὶ μὲν ἴσως, ὁ ῥι-
 πιασμός ὁ αὐτός, ἡ ἀσση,
 τῶν οὐ παρῶντων ἐπιθυμίας.
 ἔγδ' ἀπαληρώσει τῶν ἐπιθυ-
 μιῶν ἐλδοῦσθαι παρῶ-
 ντων ἀξίωται, ἀλλὰ ἀνομιῶν ἢ
 τῆς ἐπιθυμίας. καὶ ἴν' εἰδῆς
 ὅτι ἀληθῆ τῶν αὐτῶν ἐστὶν, ὡς
 κείνων ἐνεκα πεπώνησας, ἔ-
 τω καὶ ἐπὶ τούτοις μεταίτε-
 ρον πόνον, ἀρεῦπνησον, ἐνε-
 κα τοῦ δόγματος ἀεὶ παρῶντων
 ἐλδοῦσθαι. ἡρεῖται. ἡρεῖται
 πῶσιν, ἀπὸ γέροντος καὶ παλαιοῦ
 φίλου φιλόσοφου. ἀεὶ ἡρεῖται
 ὁφθαλμοῦ τῶν ἀρεῶν. ἐκ ἀρεῶν
 νήσας ὁφθαλμοῦ, ὡς ἀπελδοῦσθαι
 κενός, οὐδ' ἀκέρδης, ἀλλ' ὡς
 εἰς ἀποστέλλεται. εἰ δὲ μὴ,
 παρῶντων γ'. ὡς ἐστὶν ἀρεῶν
 ἡ παρῶντων.

Περὶ συμπεφορεῖς.
 ΚΕΦ. Β.

feruus, etsi millies consulatum
 gesseris, etsi palatium ascen-
 deris : ac senties admirabilia
 quidem (vt Cleantes dicebat)
 non tamen absurda dicere phi-
 losophos. Re igitur enim co-
 gnoices, vera ea esse, vt eorum
 quæ admirationi sunt, quæ
 que expetuntur, nullum esse
 vsum iis, qui illa cōsecuti sunt
 iis vero qui nondum consecu-
 ti sunt, afferre opinionem, cum
 aduenerint, bona omnia vna
 affore. Verum cum aduerint,
 æstus par est, iactatio eadem,
 idem fastidium, idem eorum
 quæ absunt desiderium. Ne-
 que enim explendis desideriis
 libertas comparatur, sed resu-
 tanda cupiditate. Et vt scias
 vera esse hæc, quemadmodum
 propter illa laborasti, sic et-
 iam adhæc transfer laborem :
 vigilato vt decretum (quod
 te in libertatem afferat) com-
 pares : loco senis diuinit obser-
 uato philosophum, in huius
 fortibus conspicitor : non tur-
 piter te dabis, si conspectus tibi
 fueris : non vacuus discedes,
 nec sine lucro, si accesseris vt
 decet. Si diffidis, saltem peris
 culum facito. Non turpe est id
 periculum.

De obsequio & comi-
 tate.

CAP. II.

Hos

Hoc in loco ante omnia te
 tarentum esse decet, ne
 cui veterum familiarium aut
 amicorum ita sis addictus, vt
 ad ea descendas quæ illi cordi
 sunt. Alioqui te ipsum per-
 gnoices, vera ea esse, vt eorum
 quæ admirationi sunt, quæ
 que expetuntur, nullum esse
 vsum iis, qui illa cōsecuti sunt
 iis vero qui nondum consecu-
 ti sunt, afferre opinionem, cum
 aduenerint, bona omnia vna
 affore. Verum cum aduerint,
 æstus par est, iactatio eadem,
 idem fastidium, idem eorum
 quæ absunt desiderium. Ne-
 que enim explendis desideriis
 libertas comparatur, sed resu-
 tanda cupiditate. Et vt scias
 vera esse hæc, quemadmodum
 propter illa laborasti, sic et-
 iam adhæc transfer laborem :
 vigilato vt decretum (quod
 te in libertatem afferat) com-
 pares : loco senis diuinit obser-
 uato philosophum, in huius
 fortibus conspicitor : non tur-
 piter te dabis, si conspectus tibi
 fueris : non vacuus discedes,
 nec sine lucro, si accesseris vt
 decet. Si diffidis, saltem peris
 culum facito. Non turpe est id
 periculum.

Οὕτω τῶν πάντων ἀπο-
 πάντων σε δεῖ ἀποστέ-
 λαι, μὴ ποτε ἀρεῶν τῶν ἀπο-
 στέλων σωθήσῃ ἢ φίλων ἀνα-
 κρεῖσθῆς ἢ ἐν αὐτοῖς, ὡς εἰς
 ταῦτα αὐτὰ συνηθῆσαι ἔχου-
 αὐτὰ εἰ δὲ μὴ, ἀποστέ-
 λαι αὐτὸν. αὐτὸ δὲ σ' ἑα-
 ρέσει. ὅτι ἀδελφῶν αὐτῶν
 φανούμεθα, καὶ οὐκ ὁμοί-
 ως ἔξει ὡς ἀποστέλων μί-
 μνησα, ὅτι ἀποστέλων οὐδὲν
 γίνεται. οὐδ' ἐστὶ δυνά-
 τόν, μὴ τὰ αὐτὰ πεισθῆ-
 ταί, μὴ τὸν αὐτὸν εἶναι
 τῶν ποτε. ἐλοῦ οὐκ ἰσ-
 τερον θέλεις, ὁμοίως φι-
 λείσθαι ἐφ' ὧν ἀποστέλων,
 ὁμοίως ἂν τῶν ἀποστέλων
 σταντῶν, ἢ κρείσσων ἂν
 μὴ τυγχάνειν τῶν ἴσων.
 εἰ γὰρ τούτο κρείσσον, ἔ-
 πόνουσον αὐτῶν ἐπὶ τοῦ-
 το, μηδὲ σὲ ἀποστέλων
 οἱ ἐπερι ἀφλογοῦσθαι.
 οὐδὲ γδ' ἐπαμφοτελεῶν
 δυνατά ἀποστέλων, ἀλλ'
 εἰ τούτοις πάντων ἀποστέ-
 λαι, εἰ ἀποστέλων τούτων
 μόνω θέλεις εἶναι, εἰ τοῦ-
 το ἐπιπονήσῃ, ἄφες ἀ-
 πταντα τὰ πάντα. εἰ δὲ μὴ,
 οὐτ' ὁ ἐπαμφοτελεῶν
 ἐκότερον σοὶ ποιήσει, οὐτε
 ἀποστέλων καὶ ἀξίαν, ἔτ'
 κείνων τολίξῃ ἂν ἀποστέλων
 ἐπίσταντος. ἀποστέλων γδ' εἰλι-
 κρινῶς ἐφιέμενος ἢ ἐδιδός
 ἀξίαν, ἢ οὐκ ἔστις σταντῶν.

Bb 3

ἐκ τῆς αἰτίας, ὅτι ἄρχῆς, ἢ φή-
 ρης, ἀπὸ αἰτίας ἐδένος. ἐδὲ γὰρ
 ἐκείνῳ βέλῃ μ' αὐτῆ ποι-
 εῖσθ' αὐτ'. εἰ γὰρ ἤθελεν, ἄρα-
 γὰ πεποιθὲς αὐτῶν αὐτῶν ἐμοί.
 νυῦ δ' ἢ ἐπὶ τοῖς. Διὸ τὸ
 ἐδὲν δ' αὐτῶν πρὸς ἑαυτῶν
 ἢ ἐμὸν. πρὸς τὸ ἀπὸ τὸν τὸ
 ἑαυτῶν ἐμὸν. ἢ ἐμὸν ἀλλὰ
 ἢ. καὶ τὸ διδόντων, μέχρις ἵνα
 δόλοισιν ἐν αὐτοῖς, τὴν τῶν
 μόνων δ' αὐτῶν. εἰ δ' ἢ μὴ, δι-
 σχυρίσεις, ἀτυρίσεις, καλυ-
 πῆσις, ἐμπόδιον ἢ ἴση· ἢ τοῖ
 εἰσιν οἱ ἐμὸν ἀπὸ τῶν μόνων
 νομοῖ. ταῦτα τὸ Διὸ τῶν μόνων
 ταῦτα. ἐξηγητὰ δ' εἰ ἴση-
 θαι, ταῦτοις ἑαυτῶν ἑαυτῶν
 νον, ἢ τῶν Μασσαρίου καὶ
 Κασσίου.

Πρὸς τὰς αἰτίας τὸ ἐν ἰσχυρῶ
 Διὸ γὰρ ἐστὶν ἀναγκαῖον.
 Κ Ε Φ. δ.

ΜΕμνησθ, ὅτι ἐ μόνων
 ἐπιθυμία ἀρχῆς καὶ
 πλεῖστα ἀπὸ τῶν ποιεῖ, καὶ ἄλλοις
 τοῖς ἑαυτῶν ἀπὸ τῶν ἀλλοῖς, ἀλλὰ καὶ
 ἰσχυρῶς, ἢ ἀρχῆς, καὶ ἀποδη-
 μίας, ἢ φιλολογίας. ἀπὸ αἰτίας
 γὰρ οἶον ἐὰν ἢ τὸ αὐτῶν, ἢ μὴ
 αὐτῶν ἑαυτῶν αἰτίας. τί οὐκ
 Διὸ φέρει συνηθῆτα ἐπιθυ-
 μείν, ἢ ἢ μὴ εἶναι συνηθῆτα
 καὶ ἢ Διὸ φέρει ἀρχῆν ἐπιθυ-
 μίαν, ἢ ἀναρχίαν; τί Διὸ φέρει
 φέρει, λέγειν, οἷον καὶ ἑαυτῶν ἐ-
 σιν, ἐδὲν ἔγω ἢ πρὸς ἑαυτῶν, ἀλλὰ
 τοῖς ἐπιλογοῖς πρὸς δὲ δὲ μὴ ὡς
 νεκρῶς ἢ λέγειν, καὶ καὶ μὴ ἑ-

possessio, principatus, fama,
 denique omnia. Neque enim
 ille vult me hæc curare. Nam
 si vellet, effecisset vt ea mihi
 bona essent. Nunc cum non
 fecerit: nullum eius manda-
 tum negligere possum. Con-
 servato igitur bonum tuum in
 omni re : cætera vero prout
 tempus tulerit sic vsurpato, vt
 ratio tibi vsus illorum constet.
 Idque vnum satis tibi sit. A-
 lioqui voti fies impos : in ca-
 lamitatem incidēs, prohibe-
 beris, impediēris. Hæc sunt
 illinc missæ leges, hæc edicta,
 horum interpretem esse deceat,
 his parere, non Massurij & Cas-
 sij præceptis.

*Ad eos qui dant operam, vt
 tranquille viuant.*

CAP. III.

ΜEMENTO non imperij so-
 lum cupiditatem & o-
 pum reddere humiles, & aliis
 obnoxios, sed etiam tranquil-
 litatis, otij, peregrinationis
 & studiorum. Omnino enim
 qualiscunque res externa fue-
 rit, pretium eius & æstimatio
 subiectos alteri facit. Quid-
 gatur interest, vtrum Senatori-
 um gradum appetas, an aues-
 feris? Quid interest inter cupi-
 ditatem imperij, & imperij su-
 gam? Male habeo, nō est quæ agā, sed
 libellis cadaueris instar sum
 alligatus:

alligatus: an vero, Non est mi-
 horum legendi? Vt enim sa-
 lutationes & imperia, res ex-
 ternæ sunt, & non nostri arbi-
 trij: sic etiam libellus. Age, dic
 mihi, qua gratia legere cu-
 pis? Nam si in ipsa lectione
 acquiescis, & delectatione ac
 cognitione illius: frigidus es,
 & miser. Sin eo refers quo o-
 portet: quid aliud istud est,
 nisi prosperitas? Eam si le-
 ctio tibi non confert, quæ est
 illius utilitas? At eam confert,
 inquit: eaque re moleste fero,
 mea fraudari. Quæ vero ista
 est prosperitas, quam quiuis
 impedire potest, non dico Cæ-
 sar, aut Cæsaris amicus: sed
 coruus, tibicen, febris, alia in-
 finita? Prosperitas autem ni-
 hil æque proprium habet, ac
 perpetuitatem, & omnis impe-
 dimentum remotionem. Nunc
 vocor, quid acturus? A teo nūc
 obseruatur mensuras, quæ
 custodiendæ sunt, vt agam ve-
 recunde, vt secure, vt citra
 appetitionem & auersationem
 rerum externarum. Post, ho-
 mines obseruo quid dicant,
 quomodo moueantur: idque
 non maleuole, neque vitupe-
 randi aut deridendi causa: sed
 ad meipsum refero, an & ipse
 sic delinquam? Quomodo
 igitur desinam? Tunc &
 ego peccabam: nunc vero non
 nem, gratia sit Deo. Age

σιν, ὅτι ἀρχῶν ἀναρχίαν
 ὡς γὰρ ἀποστομῆς καὶ ἀρχῆς
 ἐστὶ καὶ ἀποστομῆς ἐστὶν, ἢ
 ἐστὶ βιβλίον. ἢ ἢ ἐν ἐν ἐν
 θέλεις ἀναρχίαν; εἰπέ μοι. εἰ
 μὴ γὰρ ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐπιφέρεις,
 ἐπ' αὐτῶν τὸ ψυχρογρηθῆ-
 ναί ἢ μὴ εἶναι, ἢ ψυχρῶς εἶ,
 ἢ ἐλαττωρῶς; εἰ δ' ἐπ' ὁ δ' εἶ
 ἀναφέρεις, τί εἶπ' ἐστὶν ἀλλο, ἢ
 δόξα; εἰ δ' εἶπ' ὅτι τὸ ἀναρχί-
 νάσκειν δόξαν μὴ ἀναρ-
 χίαν, ἢ ἀφελῶν αὐτοῦ; ἀλ-
 λά ἀναρχίαν, φησὶ, καὶ Διὸ
 τὸτο ἀναρχίαν, ὡς δόξα
 ἀναρχίαν αὐτῶν. καὶ τίς αὐ-
 τῆ ἢ δόξα, ἢ ὁ τυχὼν
 ἐμπόδιον δυνάστη; οὐ λέ-
 γω Καίσαρ, ἢ Καίσαρ
 φίλος, ἀλλὰ ἑαυτῶν, ἀν-
 ληθῆς, περὶ τῶν. ἀλλὰ τῶν
 μύρια, ἢ δ' δόξα οὐδὲν
 οὐτως ἔχει, ὡς τὸ δηγεῖς
 ἀναρχίαν. καὶ ἀναρχίαν
 πρὸς αὐτῶν. ἀπεμὶ νῦν,
 ἀναρχίαν τοῖς μέτροις ἀδ' εἶ
 τρεῖν, ὅτι ἀναρχίαν, ὅτι
 ἀσφαλῶς, ὅτι ἀναρ-
 χίαν καὶ ἀναρχίαν τῶν ἀναρ-
 χίαν τῶν ἀναρχίαν, τίνα
 φασὶ, πῶς κινεῖται. καὶ
 τὸτο οὐ καὶ ἀναρχίαν, οὐδ'
 ἵνα ἔγω ψέγειν ἢ καὶ ἀναρ-
 χίαν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ἐπι-
 σκεφῶ, εἰ τῶν καὶ ἀναρ-
 χίαν, πῶς οὐκ ἀναρχίαν
 τότε καὶ ἐγὼ ἢ ἀναρχίαν, τὸν
 δ' ἐπὶ τῶν ἀναρχίαν τῶν ἀναρ-
 χίαν

ἀλλὰ καὶ παρῶν ἡμεῶν ἡμεῖς μόνον
 ἄλλοι οὐκ ἔστιν ἐμπεδω-
 ζεται πὶ οὐδ' αὖτε σὲ; μή τι καὶ
 δὴ ἄλλοις ἢ τῶν φροντιστικῶν
 χρηστικῶν; καὶ τίς σε κωλύσει ὁ
 ῥέξῃ καὶ ἐκκλιῶν ἡμεῶν καὶ
 φύσιν, ὁρμητὴ καὶ ἀφορμητὴ ποι-
 ος ἴσθῃ ὅτι αὐτὸς τὸ ἴσθῃ
 νόος τὸ μόνον μίμησθαι τῶν
 κηρυκτικῶν, πὶ ἔμῃ, πὶ ὅσα ἔ-
 μῃ, πὶ μοι δίδονται, πὶ θέλει
 μοι ποιεῖν ὁ θεὸς νῦν, ἢ ἔθελ-
 λει αὐτὸ ὀλίγου χρόνου ἢ θελ-
 σε πολλῶν χρόνων, σὺ τὰ λαλεῖν,
 ῥησὶ φωνῆσθαι τούτων, ἀναγι-
 νώσκων, περὶ ἑαυτοῦ λέγει. ἔ-
 ρχες εἰς τὸ τὸ ἴσθῃν χρόνον.
 νῦν οὐ λέγει, ἔλθῃ ἡδὴ ἐπὶ
 τὸν ἀγῶνα, δὴ ἔξω ἡμῶν ἔ-
 μῃ, πῶς ἢ θλίψεως, μέγισ-
 τὸν γυμναστικῆς μόνον;
 ἢ ἡδὴ καὶ ἄλλοις γινώσκῃ σε, πὸ τε-
 ρῆν τῶν ἀξιολογῶν εἰ ἢ εἰς ἀθ-
 λητῶν, ἢ ἐμείνων, οἱ τῶν οἰ-
 κηρυκτικῶν αὐτῶν ἐπινοῶν
 ἔμῃ. ἢ οὐδ' ἀγανακτικῶν; οὐ-
 δὲ εἰς ἀγῶνα ἀφ' ἰσχυροῦ γίνε-
 ται. πολλὰς δὲ αὐτῶν γυμνα-
 στικῶν εἶναι, πολλὰς τὰς ἐπι-
 νοματικῶν, πολλὰς ἐπινο-
 τῶν, πολλὰς θελῶν. ἀλλ' ἔγω-
 γ' ἴσθῃν ἐφ' ἡσυχίας διαγῆν.
 εἰ μὴ ἔθελον, καὶ σὲ, ὡς περὶ
 ἔμῃ. εἰ. ἢ εἰς ἄλλα μείζων
 ἔμῃ. ἢ εἰ μὴ τῶν ἀποκαθάρ-
 σω, καὶ ἐπιθῶν τῶν θείων
 ἀποκαθάρσιν, ἢ τὸ λυπεῖσθαι, ἢ
 ἀποκαθάρσιν, τὸ φρονεῖν, ἀποκαθάρ-
 σω ἀποκαθάρσιν καὶ ἀποκαθάρσιν;

At clamoribus obtundunt me.
 Igitur auditus tuus impedi-
 tur. Quid vero ad te? Num-
 etiam facultas quæ visis viti-
 tur? Quis vero te prohibebit
 appetitione & auersatione ex
 naturæ præscripto vti? Qui-
 tumultus ad istud satis est? Tu
 tantum memento generalia
 ista: Quid meum est? quid non
 meū? Quid mihi datum est? Quid
 me Deus facere nūc vult, quid
 non vult? Paulo ante voluit te
 agere otii, tecū colloqui, scri-
 bere his de rebus, legere, præ-
 parari: ad istud satis spatij da-
 tum est. Nunc dicit, Veni ad
 certamen, ostende nobis quid
 didiceris, quomodo sis lucta-
 tus. Quousque solus exerce-
 beris? Nunc tempus est, ut
 cognoscas an pugil sis dignus
 victoria: aut ex illorum nu-
 mero, qui terrarum orbem
 peragrantes perpetuo succum-
 bunt. Quid ergo indignaris?
 Nullum certamen fit absque
 tumultu. Multos esse oportet
 qui exerceant, multos qui vo-
 ciferentur, multos magistros,
 multos spectatores. At ego
 tranquille vellem vivere. Pio-
 ra igitur & suspira, ut dignus
 es. Nam quæ alia poena maior
 est illi qui ineruditus est, di-
 uinisque præceptis refragatur,
 nisi ut doleat, lugeat, inui-
 deat, denique voto frustretur,
 calamitatibus cōficiatur.

His

His malis non te liberabis?
 Quomodo autem me libe-
 rem? Nonne sæpe audiivisti, ap-
 petitum omnino tollendum
 esse a rebus extrinsecis: auersatio-
 nem ad ea sola transferendam,
 quæ tui arbitrij sint: missa faci-
 enda tibi esse omnia, corpus, o-
 pes, famam, libros, tumultum,
 imperia, vitam privatum? Nam
 quocunq; inclinaveris, ser-
 vigi potes, totus in aliena pote-
 state es. Cleanthis illud in
 promptu sit:

Me Iupiter duc, & Fati nec
 cessitas.

Irre me Romam vultis? Ro-
 mam. In Gyara? In Gyara. A-
 thenas? Athenas. In carcerem?
 In carcerem. Si semel dixeris,
 quando aliquis Athenas ibit,
 periisti: necesse est ut iste appe-
 titus te infelicem, si irritus, in-
 anem faciat, si ratus fuerit, ela-
 tum ob ea propter quæ efferri
 non decet: si impeditus, ca-
 lamitosum, eo redactum quo
 nolles. Omitte igitur ista o-
 mnia. Pulcræ sunt Athenæ,
 sed felicitas est multo pulcri-
 or: multo pulcrius est esse
 perturbatione vacuum, care-
 re tumultu, in nullius pote-
 state re tuas esse. Tumultus
 est Romæ, & salutationes.
 Sed prosperitas omnibus dif-
 ficultatibus est commuranda.
 Si ergo tempus horum est,

τούτων οὐ θέλεις ἀποκαθάρ-
 ζαι σεαυτὸν; καὶ πῶς ἀποκα-
 θάρσῃ, οὐ πολλὰ μὲν ἠθροῦσαι,
 ὅτι ὄρεξιν ἀρετῆς σὲ δεῖ παρῶν
 λαῶν, τῶν ἐκκλιῶν ἐπὶ μόνον
 τῆς ψυχῆς τῶν αὐτῶν ἠθροῦσαι; ἀ-
 φρονεῖν σε δεῖ πᾶντα, τὸ αὐ-
 μοῦ, τῶν κτήτων, τῶν φη-
 μένων, τὰ βιβλία, ἴσθῃν, ὄρε-
 ξιν, ἀναρχίας; ὅπου γὰρ
 αὐτὸ κλίσης, ἐδύλοῦσαις ὀ-
 πλιάνης, καλυπτοῦς ἐξ ἡμεῶν,
 ἀναρχίας, ὅλα ἔπα' ἀλα-
 λους. ἀλλὰ τὸ Κλεανθίου
 αὐτῶν ἔστιν.

ἄγῃ δὲ μὲν ὁ Ζεὺς, καὶ σὺ
 γ' ἢ περὶ ἑαυτοῦ.

θέλει εἰς Ρώμην, εἰς Ρώ-
 μην· εἰς Γύρα, εἰς Γύρα·
 εἰς Ἀθήνας, εἰς Ἀθήνας· εἰς
 φυλακὴν, εἰς φυλακὴν. αὐτὸ
 ἄπαξ εἰπῆς, πότε ἢ εἰς Ἀ-
 θήνας ἀπέλθῃ, ἀποκαθάρσιν
 γὰρ σε τῶν τῶν ὄρεξιν,
 ἀπελθῆναι οὐδὲν ἐπινοῶν
 ποιεῖν· τελευτῆσαι δὲ καὶ οὐδὲν
 ἐφ' οἷς οὐ δεῖ ἐπινοῶν
 πᾶν, αὐτὸ ἐμπεδωθῆς, δυσ-
 χῆν, ἀποκαθάρσιν οἷς οὐ θέ-
 λεις. ἀφρονεῖς οὐδὲν πᾶν
 τα. καὶ ἀφ' αὐτῶν Ἀθῆνας; ἀλλὰ
 τὸ δὲ ἀποκαθάρσιν καὶ ἀποκαθάρ-
 σω· τὸ ἀποκαθάρσιν εἶναι, τὸ ἀ-
 ποκαθάρσιν, τὸ ἐπὶ μὴδὲν καὶ
 οὐδὲν πᾶν σὲ ἀναρχίας. ἴσθῃν
 εἰ μὴ εἰς Ρώμην, καὶ ἀποκαθάρ-
 σω· ἀλλὰ τὸ ἀποκαθάρσιν, αὐ-
 τὸ πᾶν τῶν ἀποκαθάρσιν
 εἰ οὐδὲν τῶν ἀποκαθάρσιν εἶναι;

Διψή τι σὸν αἰρῆς καὶ τῶν τιμῶν
 ἐκκαλιαν; τίς ἀνάγκη, ὡς ὄνον
 ξυλονησπῆδρον ἀχρῆσοφορεῖν,
 εἰ δὲ μή, ὅσα τι δέει σε δὲ γὰρ
 εἰν αἰετῶν δυνάμειν Κοιδιαι
 πρεξασθαι τιμῶν ἔξοδον, τῶν
 πῶν ἐμπροσθε δυνάμειν
 κακείνοι θεροσπείνειν, ὡς κη-
 ρθδ αἰμονα. μίαι οὐδὲν ἐπὶ δὲ
 εργια. Ἔτο καὶ ὄρησ κη μεδῆ
 ἢ μίερον κη νύκτωρ ἔστι παρ-
 χροσ, εὐδοσιασ τῶ ἀσσομα-
 ρέτων τὸ μηδὲν ἰδὸν ἡγεῖσθαι,
 τὸ περιουσίαι πέντε τῶ
 δαμυνίω, τῆ τυχη, εὐκείνης
 ἐπιπεσπικωσ αὐτῶ ποιήσασθαι,
 εἰς Ἐ δὲ Ζώδης πεποίηκεν. αὐτῶ
 δὲ παρῶς ἐνὶ εἰναι μόνω, τῶ ἰ-
 διω, τῶ ἀκαλύτῶ κη ἀναγι-
 νώσκω ἐπὶ ἔτο ἀναφύερονται
 τιμῶν ἀνάλυσαν, κη γράφειν, κη
 ἀκρίειν. Διψή ἔτο εἰ δυνάμει
 εἰπεῖν φιλόπονον, αὐ ἀκρίστω
 ἔτο μόνον, ὅτι ἀναγινώσκει
 ἢ γράφει, καὶ ἀν παρῶ τῆ πῶ-
 λας τῶ νύκτωρ, ἔπῶ λέγω, αὐ
 μὴ γνῶ τιμῶ ἀναφύερον. εἰ δὲ
 γὰρ σὺ λέγεις φιλόπονον, τὸν
 Διψή παιδισιόμερον ἀγρυ-
 πνοῦσθα. οὐ τίνω οὐδὲ
 ἔγω. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐνεκα δὲ-
 ξης αὐτὸ ποιῆ, λέγω φι-
 λόδωξον. αὐ ὅτι ἐνεκα δὲ-
 γμῆλον, φιλαργμῶν, εἰ φι-
 λόπονον. αὐ ὅτι ἐπὶ τὸ ἰ-
 διον ἡγεμονίον ἀναφύερον
 τὸν πόνον, ἢ εὐκείνω κη-
 τὰ φύσιν ἔχη καὶ διεξάγη,
 τότε λέγω μόνον φιλόπονον.

cur non etiam horum auerfa-
 tionem tollis? Quæ necessitas
 est velut asinum fustibus ce-
 sum ferre sarcinas? Alioqui vi-
 de quid fiat? Est tibi perpetuo
 ferendum illi, qui tibi exitum
 conficere queat: cui liber, im-
 pedire qui possit, is tibi con-
 lendus est. Infelix, Vna via est
 ad prosperitatem (hoc & ma-
 gis & interdum & noctu im-
 promptu sit) vel rebus externis
 cedas, ut nihil proprium in-
 dices, ut omnia Deo commen-
 des & Fortunæ, ut hos tutores
 eorum constituas, quos & lu-
 piter constituit: ipse vero vno
 illo quod tibi proprium est,
 quod prohiberi nequit, occupa-
 peris: ut cum legis, eo referas
 lectionem, ut propter hoc &
 scribas & audias. Propter hoc
 non possum te dicere indu-
 strium, si audio istud Ge-
 lum aliquem legere aut scri-
 bere, tamen si aliquis adiece-
 rit, totas noctes. Nondum
 hoc dico, nisi cognouero quæ
 ista referantur. Neque enim
 tu industrium eum dicis, qui
 propter puellam vigilat. Ergo
 ego quidem, cum qui multa
 legit. sed si gloriolæ causa
 id fecerit, ambitiosum dico:
 si pecuniæ gratia, avarum, non
 industrium. Si vero ad rationem
 suam laborem istum retulerit,
 ut illa natura pareat:
 tum demum industrium dico.

Nunquam

Nunquam enim e communi-
 bus istis, vel vituperationes, vel
 laudationes petendæ sunt, sed
 e decretis. Hæc enim sunt cu-
 iusque propria, quæ actiones
 quoque: vel turpes, vel honestas
 efficiunt. Horum memor, de-
 lectare iis quæ adsunt, & in iis
 acquiesce quæ tempus fert. Si
 qua vides eorum quæ didicisti
 ac meditatus es, ad rem abs te
 conferri, delectare iis. Si mali-
 tiam & conuitiandi libidinem
 deposuisti, aut saltem minui-
 stis: si petulantiam, si surpilo-
 quium, si temeritatem, si luxu-
 m, si in rebus, quibus ante moue-
 baris, non moueris: si non eo-
 dem modo quo prius affectus
 es: quotidianam festiuitatem
 celebrare potes, hodie quod re-
 ferat versatus sis in isto opere,
 etas quod in alio versaturus.
 Quanto maior tibi causa est
 rei diuinæ faciendæ, quam si
 consulatum aut magistratum
 equitum esses adeptus? Hæc a-
 ticipio tibi conferuntur, & a
 Deo. Illud memento, quis sit
 qui ista largiatur, & quibus, &
 quas obres. His cogitationi-
 bus si velut alaris, de eo ne mo-
 ues controversiam, ubi sis felix
 futurus? quo in loco placitu-
 rus sis Deo? Nonne ubique eo-
 dem interuallo distat, non ne
 ubique prospicit quid gera-
 tur?

μηδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν κρινῶν
 μήτ' ἐπιμνηστέ, μήτε ψίχα-
 τε. ἀλλὰ ἀπὸ δευμῶν.
 ταῦτα γὰρ εἰσι τὰ ἰδία ἐκεί-
 νου, τὰ καὶ τῶ σφῆδῶν αὐ-
 γρῶν ἢ κηλοῦ προνοῦσθα.
 τούτων μεμνησθῆ, γὰρ
 τοῖς περὶ σοῦ, καὶ ἀγρίσθη
 ταῦτα, ὡν καμῶς εἰσι. εἰ γὰρ
 να ὄρεῖς ὡν ἐμῶν, καὶ δι-
 σκείνω αὐτῶ αὐτῶν τὰ Κοιδιαι
 τῶ ἔργω, δὲ φρεῖνον ἐπὶ αὐτῶ
 τοῖς, εἰ τὸ κηκῆσθαι καὶ λο-
 δρον ἀποτήσασθαι, μεμνη-
 σθαι: εἰ τὸ παρῶ τῶ, εἰ τὸ ἀ-
 γρολόγη, εἰ τὸ εἰσῆσθαι, εἰ
 τὸ ἐπιστεσυρμῆμον, εἰ οὐκ ἔ-
 ἔφ' οἷς παρῶ τῶ, εἰ οὐκ ἔ-
 μῶν γ' ὡς παρῶ τῶ εἰσα
 τιμῶ ἀγρῶν δυνάμει καὶ ἢ-
 μέρον, σήμερον ὅτι καλῶς
 ἀνεσπράφης ἐν τῶ τῶ
 ἔργω, αὐτῶν ὅτι ἐν ἔτε-
 ρω. πόσω μείζων ἀπὸ
 θυσιαι, ἢ ἕσπασθαι, ἢ
 ἕσπασθαι; ταῦτα ἐν σπῶ
 αὐτῶ γίνεσθαι τοῖ, καὶ ἀ-
 πὸ τῶν θεῶν. εὐκείνω μέ-
 μνησο, τίς ὁ διδοῦς ἐ-
 σι, καὶ τίσι, καὶ Διψή
 πῶνα. τούτοις τοῖς Διψή-
 λογισμοῖς ἐνπεφύδητος,
 Διψήσθη ποδὸν ὡν δρεῖσαι
 τῶ θεῶ, οὐ παντελῶς τὸ
 ἴσον ἀπέχουσιν; οὐ παν-
 τελῶς δρεῖσαι ὄρωσι καὶ
 γινόμενα.

Cc

Πεδὸς τὰς μάχας καὶ
θρασύδεις.

ΚΕΦ. 1.

Ο Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, ἔσ'
αὐτὸς μάχεται ἑνὶ
οὐτ' ἄλλοι ἐν κτ' δυνάμει.
παιρθεῖν, καὶ δὲ καὶ τούτου,
καθ' ἑαυτὸ καὶ τῶν ἄλλων, ἐκ-
κενταὶ ἡμῖν ὁ βίος ὁ Σω-
κράτους, ὃς οὐ μόνον αὐτὸς
παιρθεῖν ἐξέφυγε μάχην,
ἀλλ' οὐδ' ἄλλους μάχεται
εἶσα, ὅρα παρὰ ξενόφωνῶν
ἐν τῇ συμποσίῳ, πῶς καὶ
καὶ λένει, πῶς πάλιν
λύεται Θερασμάχου, πῶς
Πόλου, πῶς Καλλιλέους,
πῶς τῆς γυναικὸς Λυέρι-
του, πῶς τοῦ ἰσοῦ, ἐξελει-
γόμενος ἑαυτὸν αὐτοῦ, Κοφι-
ζόμενος; λίαν γὰρ ἀσφα-
λῶς ἐμένοντο, ὅτι οὐδεὶς
ἀλλοτρίου ἠγεμονίῳ κυ-
ρῶσι. οὐδὲν οὐκ ἄλλο ἤγελον,
ἢ τὸ ἴδιον. τί οὐκ ἔστι τούτοις;
οὐκ ἔνα κινήσονται πὶ κα-
τὰ φύσιν. τούτου γὰρ ἀλλό-
τριον. ἀλλ' ὅπως ἐκείνων
πᾶ ἴδια ποιούτων ὡς αὐ-
τοῖς δοκεῖ, αὐτὸς μηδὲν ἠπίου
καὶ φύσιν ἔχει, καὶ ἐξάξει μό-
νον πᾶ αὐτῶ ποιῶν σωθῆς τὸ
κακίαν ἐχέειν καὶ φύσιν. ἔτι
καὶ ἐστὶν ὁ αἰὶ παρὰ κείνου τῷ
καλῷ καὶ ἀγαθῷ. φρασηγή-
σαι; ἀλλ' αὐτὸ δίδωται ἐπὶ
ταύτης τῆς ὑλῆς τὸ ἴδιον
ἠγεμονίῳ τῆς φύσεως. γήμω;

Ad pugnares & immanes.

CAP. V.

V Ir bonus & sapiens neci-
pse cum quoquam pug-
nare, nec alium, quantum in
ipso est, pugnare sinit. Huius
quoque rei nobis exemplum
in Socrate propositum est, ut
& aliarum: qui non ipse tan-
tum ubique pugnam effugit,
sed ne alios quidem pugnare
passus est. Vide ut apud Xe-
nophontem in conuiuio pug-
nas omnes composuerit: ut
Thrasimachum, ut Polum, ut
Calliclem, ut uxorem tolera-
uerit: ut filium, a quo argue-
batur, argutantem. Illud es-
nim memoriam infixum habe-
bat, neminem alterius men-
ti dominari. Nihil igitur vol-
uit, nisi quod suum esset.
Illud autem quidnam est? Non
ut iste naturam sequatur (id
enim alienum est) sed ut aliis
suo arbitratu, quod ipsis vis-
sum esset, facientibus, ipse
nihilominus naturæ pare-
ret, suoque tantum munere
fungeretur, in eo tamen ela-
borans, ut illi quoque ex na-
turæ præscripto viuerent.
Nam hoc viro bono & sapien-
ti semper propositum est.
Vultne ducere exercitum?
Non: sed si mandetur ipsi im-
perium, in eo rationi parere
vult. Vxorem ducere vult
Non:

Non:

Non: sed si datum fuerit con-
iugium, in eo ita se geret, ut
naturæ præscriptum conser-
uet. Sed si filium aut uxorem
peccare noluerit: vult aliena
non esse aliena. Atque eru-
dit illud est, cognoscere quæ
sua sint, quæ aliorum. Ad
eum ergo modum affecto,
quis adhuc pugnae locus re-
linquitur? Num quid eorum
quæ sunt admiratur? Nun-
quid nouum illi videtur? An-
non peiora & grauiora exspe-
ctat ab improbis, quam ipsi
accidunt? An non in lucro de-
putat, si ab extrema impro-
bitate absint? Iste tibi male-
dixit. Magnam ei gratiam
habeo, quod non verberauit.
Sed & verberauit. Magnam
habeo gratiam quod non vul-
nerauit. Sed & vulnerauit.
Magnam habeo gratiam, quod
non occidit. Quando enim
didicit, aut a quo, mansue-
tum animal esse hominem,
sociabile, ipsam iniuriam ma-
gno ei malo esse a quo infera-
tur? Hæc igitur cum neque
didicit, nec persuasa habeat:
eum non id sequatur, quod
sibi expedire putat? Vicinus
coniecit lapides. Quid ergo
tibi peccasti? At supellex con-
fracta est. Tu ergo vasculum
es? Non, sed libera voluntas.
Quid ergo tibi aduersus istud
datum est? tanquam lupo ut

οὐ. ἀλλ' αὐτὸ δίδωται καὶ
ἐν ταύτῃ τῇ ὑλῇ καὶ φύσει
ἔχοντα αὐτὸν τῆς φύσεως. αὐτὸ δὲ
θέλει τὸν ἰδὸν μὴ ἐμπεριπα-
νεῖν, ἢ πάλιν γυναικίαν, θέλει
τὰ ἀλλότρια μὴ εἶναι ἀλλό-
τρια, καὶ τὸ κοινὸν εἶναι
τοῦτέστι μὴ γίνεσθαι τὴν ἰδίαν
τὰ ἀλλότρια, ποῦ οὐκ ἔτι
μάχης τῶν οὐτῶν τῶν οὐτῶν ἐ-
χόντι; μὴ γὰρ θαυμάζει τί τῶν
γενομένων; μὴ γὰρ κενὸν αὐ-
τῷ φαίνεται; μὴ γὰρ οὐ καὶ
εἶνα καὶ καλεῖται πᾶσι σωφρο-
νείῃ; πᾶσι καὶ παρὰ τῶν φαι-
λων, ἢ δόξα δέσιν αὐτῶν; μὴ
γὰρ οὐ κέρδιον λογίζεσθαι
πάν ὅ, τι αὐτῶν ἴσως τὸ
ἐχέον; ἐλοιδύρεσθαι σὺ ὁ δὲ
να. πολλὴ χάρις αὐτῷ ὅτι
μὴ ἐπληξεν, ἀλλὰ καὶ ἐπλη-
ξε. πολλὴ χάρις ὅτι μὴ ἐο-
τρώσεν. ἀλλὰ καὶ ἐτρώσεν.
πολλὴ χάρις ὅτι μὴ ἀπέκ-
τεινε, ποτὲ γὰρ ἐκείνην, ἢ πα-
ρὰ τίνι, ὅτι ἡμερῶν ἐστὶ
ζῶον, ὅτι φιλάλληλον; ὅτι
μεγάλῃ βλάβῃ τῷ ἀδικού-
ντι; αὐτῇ ἡ ἀδικίᾳ; ταύτης
οὐκ ἔτι μεμνημένος; μηδὲ
πεπαιστωμένος, ἀλλὰ τὴν κα-
τανοήσας τῶν φαινομένων
συμφορῶν; βέβληκεν ὁ γεί-
των λίθους. μὴ τι οὐκ ἐν
ἡμέρῃ τῆς; ἀλλὰ τὸ ἐν
οἴκῳ καταβῆ. σὺ οὐκ οὐκ
εἶς; οὐ, ἀλλὰ παρὰ
ρεῖας. τί οὐκ εἶς δίδωται
σωθῆς τούτου; ὡς μὲν λυκοῦ
Cc 2

αὐτοδύναμειν καὶ ἄλλους πολέιο-
 νας λίθους βλάβαιν. αὐτῶν πρῶ-
 τῆ ἀνθρώπων, ἐπισημαίνοντες ὅτι
 τὸ ταπεινόν, ἴδτε τίνας δυνά-
 μεις ἔχουσιν ἐλήλυθας. μή τι
 τῶν ἡμεῶν, μή τι τῶν ἡμεῶν
 συγκυριακῶς; ἵππος ἐν ποτῶν
 ἀδελφός ἐστιν; ὅτι τινος φουσκῶν
 δυνάμεων σέρεται; ἔχ' ὅταν
 μὴ δυνάμη) κωκυλῶν, ἀλλ' ὅ-
 ταν μὴ σέρεται. ὁ δὲ κύων, ἔχ'
 ὅταν πῆτι ἀξ' μὴ δυνάμη), ἀλλ'
 ὅταν μὴ ἔχ' ἑαυτῶν. μή ποτε ἐν
 ἔτω καὶ ἀνθρώπου δυνυχῆς
 ἐστιν, ἔχ' ἂν μὴ δυνάμει) λεί-
 οντος πνίχην, ἢ αὐδριανύτας
 ἀπειλαμῶν ἑαυτῶν. ἔτι ποτε ἔ-
 τῶν δυνάμεως πινος ἔχουσιν ἐλή-
 λυθε παρὰ τῆ φύσεως ἀλλ' ἀ-
 πολαλαμῶς τὸ ἐυγνωμον, τὸ
 πιστόν. ἔταν σωιλῶντος ἡρη-
 νείν, εἰς ὅσα κηρῶν ἐλήλυθεν.
 ἔχ' ἂν μὴ Δία τῆ φύσεως, ἢ τῆ
 ἀποθημόντων ἀλλ' ὡς ζῶντι συμ-
 βεβήκει δασυλῆσαι τὰ ἴδινα, ἔ-
 τῶν πατρῶων, τὸ ἀρχεῖδιον, καὶ τὸ
 οἰκίδιον, καὶ τὸ παιδικεῖον, καὶ
 τὰ δ' ἀλάττω. τίς τῶν ἡδ' ἐν
 ἴδιον τῶν ἀνθρώπων ἐστίν. ἀλλὰ
 πᾶν ἄλλο ὄντως, ὁ ἔλα, ὑπ-
 ἄθουα, ἀλλοτε ἀλλοις διδ-
 ῶμα ἵππο τῆ κωκυλῶν ἀλλὰ τὸ
 ἀνθρώπων, τὸς χειραγωγῆσας
 αὐτῶν ἐπὶ τῆ διανοίας ἐλήλυ-
 θεν. οἷος ἔστι νομισμῶντων
 ζῆτῶντες, αὐτῶν ἐυρωρῶν, δο-
 κημῶν ἑαυτῶν, αὐτῶν μὴ ἐυρωρῶν,
 ἵππῶν ἑαυτῶν. τίνα ἔχ' τὸν χειρα-
 γῶντα; ἔτι τὸ περὶ αὐτῶν;

remordeas, & plures lapides
 conicias? Ut homini autem, si
 quæras quid? inspicere penum
 tuū: vide quas tecum faculta-
 tes attuleris. num beluinam?
 num vltionis auidam? Equus
 quando miser est? Cum natu-
 ralibus facultatibus priuatur:
 non cum coccifare nequit, sed
 cum currere nequit. Canis, non
 cum volare nequit, sed cum
 nequit indagare. Quid ergo si
 homo etiam eodem modo mis-
 ser est, non is, qui leones stran-
 gulare nequit, aut statuas am-
 plecti: (neque enim ad hoc vi-
 lis a natura facultatibus est in-
 structus) sed is qui amisit priu-
 dentiam, bonitatem, fidem.
 Ad hunc conueniendum est:
 hic deplorandus, qui in tan-
 ta mala incidit. Non ita me-
 dii amentis, qui natus aut
 mortuus fuerit: sed qui viuens
 suorum iacturam fecerit, non
 quidem patrimonii, non a-
 gelli, non domunculæ, non
 cauponæ aut seruulorum (ni-
 hil enim horū homini est pro-
 prium: omnia sunt aliena, ser-
 ua, obnoxia: alias aliis ab his in
 quorum potestate sunt, dan-
 tur) sed qui res humanas ami-
 sit, quarum sigilla impressa
 menti secum attulit. Sic numi-
 smatis etiam signa quaritūsus:
 quæ si inuenerim, probamus:
 sin minus, reiicimus. Quam
 notam habet nummus iste?
 Traiani.

Traiani. Affer. Neronis. Abii-
 ce, improbus est, adulterinus.
 Ita hic etiam. Quod signum
 tuū: vide quas tecum faculta-
 tes, sociabile, tolerans, amans
 aliorum. Affer, accipio: hunc
 viciniam facio, admitto viciniam,
 committem. Vide modo, ne cha-
 racterem Neronianum habeat.
 Estne iracundus? est ne perfe-
 quens inimicitiarum? est ne pe-
 morosus? An obuiorum capi-
 ta cædit, cum ei visum fuerit?
 Quid ergo dicebas, eum esse
 hominem? Num enim sola
 forma singulæ res iudicantur?
 Quod si ita est? ceream quo-
 que massam dic esse pomum,
 dic habere pomi & odorem &
 circumscriptio satis est. Neque
 igitur ad hominem constitu-
 endum nasus satis est, & occu-
 pli: sed decreta humana requi-
 runtur. Hic non audit doctri-
 nam: hic arguitur, non intel-
 ligit. Afinus est. Huius vere-
 cundia est emortua. Inutilis
 est, & quiduis potius quam
 homo. Hic quærit quem obui-
 um mordeat, aut calcibus pe-
 tat. Itaque neque ouis, ne-
 que afinus est. Sed quid tan-
 dem? Fera bestia. Quid ergo?
 Vis me contemni? A quibus?
 Ab iis qui te norunt? Quo-
 modo autem qui norunt te
 contemnent, cum sis man-
 suetus, cum sis verecundus?

Τραϊανὸς. Φέρε. Νερόντων,
 ῥίψον ἕξω, ἀδελτερινός ἐστι, Κα-
 τὰ τὸν οὐτόν καὶ καθ' αὐτὸν. τί-
 να ἔχουσιν χερσαγωγῶν τὸν δ-
 γμῶντα αὐτῶν; ἡμεῶν, κω-
 κυλῶντων, ἐνέκρητον, φιλάλ-
 ληλον. φέρε, περιρδέξασθαι,
 ποιῶ πολλῶν τοῦτον, παρα-
 δέχασθαι γείτονα, σύμπαλον.
 ἔστι μόνον μὴ Νερωνιακὸν ἔ-
 χειραγωγῶν, μὴ τι ὀργίλος
 ἐστὶ, μὴ τι μελιώτε, μὴ τι με-
 τήριος, αὐτῶν φεωνί,
 πιστόση) τῶν κωκυλῶν τῶν
 ἀπεινῶντων. τί οὐκ ἐλεγε-
 ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶ, μὴ ἡδ' ἐκ
 ψιλλῆς κωκυλῆς κωκυλῶντων τῶν
 ὄντων ἐλεγεον. ἐπεὶ οὐτεν ἑ-
 γασθῶ τὸ κήριον, κήριον εἰ-
 γασθῶ. καὶ ὁ δὲ μελὼ ἔχουσιν αὐτὸ δὲ,
 καὶ γασθῶ. σὺν τῶν εἰ δὲ ἡ
 πῶς ἀπειρῶν. σὺν τοῦ οὐδ' ἔ-
 σῶς τὸν ἀνθρώπων ἢ ῥίς ἕξ-
 ἀρκεῖ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀλλ'
 αὐτῶν δόγμαται ἔχουσιν ἀνθρώ-
 πικῶν οὐτῶν σὺν ἀμύειν λ-
 γῶν, οὐ παραφρολογεῖ ἑλε-
 γῶν, ἢ οὐτῶν ἐστὶ. τοῦτου
 τὸ ἀδελφῶν δόκον ἐκρωταται,
 ἀρῶντος ἐστὶ, πείνται μελλῶν
 ἢ ἀνθρώπων. οὐτῶν ζῆτῶν
 τίνα ἰπαντήσας λακτίση,
 ἢ δύνῃ ὡς οὐδὲ ἀπεθεσπον,
 ἢ ὄντων; ἀλλὰ τί ποτε ἀρῶν
 ἡμεῶν. τί οὐκ; ἡλεῖται κω-
 κυλῶν ἐπὶ τῶν; ἵππῶν πινῶν;
 ἵππῶν εἰδῶντων; καὶ πῶς κω-
 κυλῶν ἡμεῶν οἱ εἰδῶντες
 τοῦ περὶ αὐτῶν, τοῦ κωκυλῶντων;

ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀγνωσούντων. τί
 οὐ μίλει; οὐ πνιγὴ ἀλλὰ πε-
 χνήστι, τῶν ἀτήλων. ἀλλὰ
 πολλὸ μῦθον ἐπιφυσήσανταί
 μοι. τί λέγεις τὸ ἐμοί; δῶ α-
 τῆς πῶ παρῶσιν τῶ
 σῶ βλάψαι; ἢ καλῶσαι
 τῶς παρῶσιν τῶσιν φεω-
 σίαις ἡγεῖσθαι ὡς πέφυκεν; ἐ-
 θαμῶς, τί οὐκ ἐπιπρόσθη,
 καὶ φοβερὰν σωτῆρ ἡλεις ἐ-
 πιδεικνύειν; οὐχὶ δὲ παρελ-
 θῶν εἰς μέσον κυρῶσαι, ὅτι
 εἰρηλῶν ἀγεις αὐτὸς πένθος
 ἀνθρώπου, ὃ, τι αὐτὸ κείνοι
 σπῶσι. καὶ μάλιστα κείνων
 κρατεράλας, ὅσοι σὶ βλέπειν
 διδρασκῶν. ἀδρασκῶν ταῦτα
 σπῶσιν, οὐδὲ τίς εἰμι, οὐδὲ
 ποδῶν τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κα-
 κόν, ὅτι οὐ παρῶσιν αὐτοῖς
 παρῶσιν τὸ ἐμοί, οὐτω καὶ ἐχ-
 ρὸν πόλιν οὐκισμῶντες κρα-
 τεράλας τῶν πολιορκουμένων.
 νεῦ οὐτω τί παρῶσιν ἐχρῶ-
 σιν ἐπὶ τῶ μηδένι; ἀσφα-
 λές ἐστιν ἡμῶν τὸ πείχῶ,
 παρῶσιν ἐχρῶν ἐπὶ πᾶμπο-
 λω ἡρόνον, τῶ ἀλλῶ ἀ-
 κτισαν παρῶσιν δούλῶ. ταῦτα
 ἐπὶ τὸ πόλιν ἐχρῶν καὶ ἀν-
 ἄλων. ποιοῦντα. ἀνθρώ-
 που δὲ ψυχλῶ οὐδὲν ἄλλο,
 ἢ δόγμα. ταῦτα οὐκ πείχῶ
 ἕτως ἐχρῶν, ἢ ποῖον σῶμα
 οὐτως ἀδαμῶν πνον, ἢ ποῖα
 κτήσις ἀδαμῶν ῖτος, ἢ ποῖον
 ἀξίωμα ἕτως ἀνεπιβλήδῶ-
 ῶν; πῶν ἡ πᾶντα ἕθνη παρῶ,

At ab iis qui te ignorant. Quid
 id tua refert? Neque enim ali-
 us artifexignaros artis sue cu-
 rat. At multo magis exagita-
 bunt me. Quid dicis, mei? Po-
 testne quisquam voluntatem
 tuam laedere: aut prohibere:
 quo minus obiectis visis? vt
 natura fert, vtaris? Nequa-
 quam. Quid ergo adhuc tur-
 baris, & formidabilem te præ-
 bere studes: non autem pro-
 gressus in medium, proclamas,
 tibi pacem esse cum omnibus
 hominibus, quicquid illi a-
 gant: & eos in primis deide-
 re, qui se tibi nocere putant?
 Mancipia ista sunt: ignorene
 quis sim, vbi mea bona & ma-
 la posita sunt nesciunt: non pa-
 tere sibi aditum ad meas opes
 ignorant. Sic qui munitam in-
 colunt urbem, hostilem obfi-
 dionem rident. Nuncisti quid
 sibi frustra faceffunt negotiū
 tuta sunt nostra moenia: com-
 meatum in longum tempus
 habemus: omnibus aliis rebus
 instructi sumus. Hæc sunt quæ
 ciuitatem munitam & inex-
 pugnablem faciant. Homi-
 nis vero animum nihil aliud
 nisi decreta. Nam quis murus
 adeo firmus est, aut quod cor-
 pus adeo adamantinum, quæ-
 ue possessio tam certa & prop-
 ria, aut quæ dignitas ita infir-
 diarium expers? Omnia vbi que
 mortalia sunt, fluxa, caduca,
 expugnata

expugnata facilia: quibus qui
 illo modo adiungit animum,
 huic turbari omnino necesse
 est: male sperare, timere, luge-
 re, irritas habere appetitiones,
 in ea quæ nolit incidere. Et ta-
 men solam eam arcem nobis
 datam munire nolumus: nec
 mortalibus & seruilibus rebus
 repudiatis, immortales natu-
 ræ cogitamus, neminem ab
 alio veliunari, vel lædi, sed a
 decreto de singulis istis rebus?
 Hoc est quod noceat, hoc est
 quod euertat. hæc pugna, hæc
 feditio, hoc bellum. Nihil ali-
 ud est, quod Eteoclem & Poly-
 nicem in mutuam cædem im-
 pulerit, nisi decretum de im-
 perio, decretū de exilio: quod
 scilicet hoc extremum malum,
 illud summum bonum vide-
 retur. Hæc autem natura est
 omnium, vt & bona perfe-
 quantur, & mala fugiant: vt
 qui alterum eripuerit, in alte-
 rum coniecerit, hostis iudice-
 tur, & insidiator, siue frater, si-
 ue filius, siue pater. Nam bono
 nihil est nobis coniunctius.
 Quod si illa bona & mala sunt,
 neque pater filiis amicus, ne-
 que frater fratri, sed vbi que o-
 mnia plena hostium insidiato-
 rum, calumniatorum. Sin vo-
 piat ea que esse debet, solū bo-
 num: quæ non debet, solū
 malum: quæ pugna restat?

δῶ αὐτῶν, οἷς ποῖ τὸ ὄποσιν
 παρῶσιν, ποῖ αὐτῶν
 παρῶσιν, καὶ ἐπιπρόσθη,
 εἰσὶν, πνιγὴ, ἀπελῶς ἔχειν
 ἕως ὀρέξεις, παρῶσιν τῶσιν ἐ-
 χρῶν τῶσιν σπῶσιν, εἶτα ἕθ-
 λομῶν τῶν μῦθῶν ἀσφαλῶν
 δεδρασκῶν ἡμῶν, ἐχρῶν πᾶ-
 σιν; ἐπὶ δὲ παρῶσιν τῶσιν
 ἐπὶ δὲ ἄλων, τὸ ἀντιπῶν αὐτῶν
 ἐπὶ δὲ ἐλῶσιν σπῶσιν; ἐπὶ δὲ
 μεμνήμεθα, ὅτι ἕτε βλάπτει
 ἀλλῶ ἀλλῶν, ἕτε ἀφελεί.
 ἀλλὰ τὸ παρῶσιν ἐχρῶσιν τῶσιν
 δόγμα, ἕτε ἐπὶ τὸ βλάπτῶν,
 ἕτε ἐπὶ τὸ ἀνατρέπον, ἕτε
 μῶσιν, ἕτε σῶσις, ἕτε πῶσιν
 μῶσιν. ἕτε ἐκλείει καὶ Πολυ-
 νικὴ τὸ πεποιητὸς ἕτε ἀλλῶ, ἢ
 ἕτε τὸ δόγμα, τὸ παρῶσιν τῶσιν
 νίδος, ἕτε δόγμα ἕτε φρονήσιν
 ὅτι ἕτε μῶσιν τῶσιν καὶ ἄλλῶν, ἕτε
 δὲ μέλῶσιν τῶσιν ἀλλῶν. φῶσις δὲ
 αὐτῶν πᾶσιν, ἕτε δὲ ἀντιπῶν
 ἕτε ἀλλῶ, φῶσιν τῶσιν καὶ ἀ-
 πομαρῶσιν τῶσιν, καὶ παρῶσιν
 ἐπὶ ἀλλῶ τῶσιν ἀντιπῶν, ἕτε
 ἕτε ἀλλῶ παρῶσιν, ἐπὶ ἀλλῶ,
 καὶ ἀδελφῶσιν ἢ καὶ υἱῶσιν, καὶ
 πατῆρ. ἕτε ἀλλῶ συγγενέσιν
 ἐπὶ δὲ λῶσιν, εἶ τῶσιν ἀ-
 ἕτε καὶ ἕτε καὶ πατῆρ υἱῶσιν
 φίλος, ἕτε ἀδελφῶσιν ἀδελφῶσιν,
 καὶ πᾶσιν δὲ παρῶσιν τῶσιν παρῶ-
 μῶσιν, ἐπὶ ἀλλῶ συγγενῶ-
 τῶν. εἶ αὖτῶν οἷα δὲ παρῶσιν
 εἶσι, καὶ οἷα μὴ δὲ, τὸ τῶσιν
 καὶ ἕτε, παρῶσιν τῶσιν μῶσιν
 καὶ μῶσιν, παρῶσιν τῶσιν μῶσιν

Ἐλαιδόλαια; ἀεὶ πίνων, ἀεὶ πῶν ἐδὼν ἁπλῶς ἡμῶς. ἁπλῶς πίνων; ἁπλῶς τοὺς ἀγνοῶντας. ἁπλῶς τοὺς δυστυχύνοντα, ἁπλῶς τὰς ἡπατημύνας ἀεὶ πῶν μεγαίπων. Ἐν τῶν Σωκράτους μεμνημύμεθα, τίω οἰκίαν τίλω αὐτοῦ ἄκει, γυναικὶς ἀνεμύμεθα τσαρηντάτης, ἡοὺ ἀγνοῶμεθα. τσαρηνταῖα ἡδῆ ἁπλῶς τί λῶ; ἢ ἕλαρ κρηταίχη τῆς κερφαλῆς ὅσον κρηθελει, ἵνα κρηταίχη τὸν πλάκωσι πει κρη τί ἁπλῶς ἐμὲ, αὐτὸσπλαῖον, ὅπ τῶνται σὺν ἔστ ἁπλῶς ἐμὲ. τὰ τὸ εἰ ἐμὸν ἔργον ἐπὶ. κρη οὐτε τύραννε καλύσει με θέλοντα, οὐτε ἀσπότης, οὐτε οἱ πολλοὶ τὸν ἴνα, οὐδ᾽ ὁ ἰχυρότερον τὸν ἀδινέσσαν. τὸ τὸ γὰρ ἀπὸ λυτον δέδωται ἅπασιν τοῖσιν ἐμῶσιν. τῶνται πᾶ δόγμαται ἐν οἰκίᾳ φιλίᾳ ποιεῖ, ἐν πόλει ὁμόνοιαν, ἐν ἔθνεσιν εἰρήνην, ἁπλῶς θεῶν ἀγαθήσων, παταχῆσιν παρόωται, ὡς ἀεὶ τῶν ἀλλοτρίων, ὡς ἀεὶ οὐδενὸς ἀξίων. ἀλλ᾽ ἡμεῖς θρωύμεθ ἡδὲ κρη ἀναγνώσων τῶνται, κρη ἀναγνωσόμεθα ἐπαγέσων ἱκανοὶ, πειδύμεθα εἰ σὺν ἔργος. Ἐιναρῶν τὸ ἀεὶ τῶν Λακεδαιμονίων λεγόμενον, οἵησι λέοντες, ἐν ἐφέσων εἰ ἀλώπεκες, κρη ἐφ᾽ ἡμῶν ἀρμύσαι, ἐν σχολῇ λέοντες, ἐξω εἰ δὲ λώπεκες.

quod conuitium? quibus de rebus? De iis quæ ad nos nihil atinent? Contra quos ergo? Contra ignorantēs, contra calamitosos, contra eos qui maximis in rebus errant. Horum Socrates memor, domum suam incolēbat, uxorem tolerans asperrimam, & filium ingrātum. Nam qua in re aspererat? Ut quantum aquæ vellet, in caput eius infunderet: vt conculcāret placentam. Quid vero ad me, si persuasum habuero, ista nihil ad me pertinere. Hoc vero meum munus est, in quo neque tyrannus me volentem prohibebit, neque dominus, neque multivnum, neque robustior imbecillior. Hoc enim a Deo ita est datum, vt prohiberi non possit. Hæc decreta in edibus amicitiam constituunt, in orbe concordiam, inter nationes pacem. Hæc faciunt gratum aduersus Deum, vbique fiducia plenum, quasi de alienis & nullius pretii. Cæterum nos scribere quidem & legere ista, & cum leguntur laudare possumus, multum vero abest vt persuaderi nobis ea possint. Proinde illud quod in Lacedæmonios dictum est, esse eos domi leones, Ephesi vero vulpeculas, etiam nobis conueniet, esse nos in scholæ leones, foris vero vulpeculas.

Ad

Ad eos qui dolent se esse miserabiles.

CAP. VI.

Πῶς τὸς ἐπὶ τῷ ἐλαϊδίῳ ὀδωμύμεσ.

ΚΕΦ. ς.

Moleste (inquit) fero, me esse miserabile. Estne id tuum opus, an eorum qui te miserantur? Estne penes te, id cōpescere? Dic mihi? Si eis ostēdero me non dignum esse miseratione. Num vero nunc ita tecum agitur, vt te miserari non sit opus, an nondum? Puto ita nunc mecum agi. At isti non ob ea me miserantur, propter quæ id fieri oportebat, videlicet ob delicta: sed propter vitam priuatam, propter paupertatem, morbos, orbitatem, & id genus alia. Num igitur ita paratus es, vt populo persuadeas, nihil horum esse malum: sed posse fieri vt & pauper, & sine magistratu, & honorum expertus, sit beatus? aut te diuitem & principem ostendere? Nam horum quidem posteriora sunt arrogantis, frigidī, & nullius pretii hominis. Ac ista simulatio, vnde quibus rebus constat. Seruuli conducendi erunt, argentea vascula nonnulla habenda, eaque aperte sæpe offerri potest, vt eadem cum sint, non eadem esse videantur. Est & splendidis vestibus

ΑΝΙΣΜΗ ΦΗΣΙΝ, ἐλαϊδίμῳ. πότερον ἐν σὸν ἔργον ἐπὶ τὸ ἐλαϊδίῳ σε, ἢ τῶν ἐλαϊδύτων; τί εἰ ἐπὶ σοὶ ἐστὶ τὸ πῶσιν αὐτό; εἰπέ μοι. ἀν δεικνύω αὐτοῖς μὴ ἀξίον ἐλεῶν ὄντα ἐμῶν, πότερον εἰ ἢ δὴ σοὶ ἰσάροχθ ποτό το μὴ εἶναι ἐλεῶ ἀξίον. ἢ εἰ ἰσάροχθ; δικαί ἔργον, ὅπ ἰσάροχθ. ἀλλ᾽ ἔτσι γ᾽ ἴσα ἐπὶ ἑσῶς ἐλεῶσιν, ἐφ᾽ οἷς εἰσῶ ἄργε λῶ ἀξίον, ἐπὶ ἑσῶ ἀμικρτωροδύοις, ἀλλ᾽ ἐπὶ πεινῶ κρη ἀναρῶται, κρη νόσοις, κρη θανάτοις, κρη ἀλλοῖς θιούτοις. πότερον οὐ πείθειν παρεσιδύσων ἑσῶ πολλοὺς, ὡς ἄργε οὐδὲν ἑσῶν κρημῶν ἐστιν, ἀλλ᾽ οἷον τε κρη πένητι κρη σὺ ἀργονῆ κρη εἰ μὲν δίδωμεν, ἢ σῶντων ἐπιδεδικνύειν αὐτοῖς πλουτῆντε κρη ἄρχοντα; τῶντων γὰρ τῶ ἰδῶ δόστερον, ἀλαζόνῳ κρη ψυμῆ, κρη ἄδενὸς ἀξίε. κρη ἢ ἁπλῶσποιήσις ὄργε δὲ οἷων αὐθνήτηται, δὲ ἀλάσει σε χρῆσασῶ δὲ ἡσῶ, κρη θρωμρωμῶσι πεινῶ ὀλίγα κρη κρη σῶ, κρη τῶνται ἐν φανερῶ δεικνύειν εἰ οἷον τε τῶνται πολλὰ κρη, κρη λαμψύειν πεινῶσῶ κρη ὅπ ἑσῶ τῶ ἐστὶ. κρη ἰμῶσι δὲ αἰλιπῶσ,

ἄλλ' ἄ-
 κω καὶ τῶ πρέφω τὴς ἀσθενείας
 νομῆρου, καὶ ἄλλας πηλικῶ,
 καὶ καὶ πεπρωτοῦ ἀσθενείας.
 καὶ δὲ ἀσθενεία θεωρήσασθε
 καὶ, ὡς ἂν ἐστὶν ὁρμηδῶν
 ἀλλοῦ πονηρῶ ὄστω, ἄφρονη, ἀ-
 πεσοῦν, ἐκ ἐλπίδων, ἐλπίδων.
 καὶ περὶ δὲ οὐ γυμνάσιον, οὐ-
 δὲ μελετῶ κατὰ ταῦτα τῶν
 ἀσθενείων μελέτων. εἰπέ
 μοι μέλει, τί οἱ ἄλλοι καὶ ἐ-
 ἴδω ἐργάζονται, εἰ φανούμεθα αὐ-
 τοῖς ἀξιόλογοι, εἰ φανού-
 μεθα δὲ ἀμείνων; πάλαι παρῶ,
 οὐ θέλεις βλέπειν τί σὺ λέ-
 γεις κατὰ σαυτοῦ; τίς φάνη
 σαυτοῦ, τίς ἐν τῶ ὑπολαμ-
 βαιεῖν, τίς ἐν τῶ ὀρέσασθαι,
 τίς ἐν τῶ ἐκκλίνειν, τίς ἐν
 ἔργῳ, παρασκευῆ, ἐπιθε-
 λῆ, τοῖς ἄλλοις, τοῖς μὴ γνο-
 ῦσι τοῖς ἔργοις. ἀλλὰ μέλει
 σοι, εἰ εἰς ἐλευθέρους οἱ ἄλλοι;
 καὶ, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἀξίων
 ἐλευθέρων. οὐκ ἔστι ἐπὶ τοῦ
 τῶ ὀδύνη; ὁ δὲ γε ὀδυνη-
 ρῶν, ἐλευθέρους ἐστὶ καὶ καὶ.
 πῶς οὐκ ἐπὶ παρὰ ἀξίων ἐλεῆς;
 αὐτοῖς γὰρ οἱ κατὰ τὸν ἐλε-
 σαι καὶ καὶ, καὶ καὶ ἀξίους
 σαυτοῦ ἀξίον τῶ ἐλευθέρων.
 τί οὐκ ἔστι Ἄντιόχους, οὐ-
 δὲ παρὰ ἡγεμόνας; βασιλεῖον,
 ὡς Κόρην, καὶ πῶν μὴ δὲ καὶ.
 καὶ δὲ ἀξίους. τῶν κεφα-
 λῶν ὄντων ἐστὶ καὶ πῶν οἰον-
 τῶν ὅτι κεφαλῶν. τί μοι
 μέλει; ἀπὸ κεφαλῶν ἐστὶ, καὶ ὡς

doctrina sum contentus, sed
 sursum deorsumq; verso ratione
 mihi propositas, & alias
 concinno, & μετρίως εο-
 χύω. Sed necessa-
 faria praecepta, quibus instru-
 ctus dolore, timorem, per-
 turbationes, impedimēta pro-
 pulsare, meque in libertatem
 asserere possim: ea demū non
 exerceo, neque meditationem
 convenientem adhibeo. Et tā-
 men curo adhuc, quid alii de
 me dicant? An eis alicuius pre-
 tii esse videar? An videar bea-
 tus? Miser. Non videbis quid
 ipse de te dicas? Quis tibi vide-
 aris? Quis sis in opinionibus?
 Quis in appetitionibus? Quis
 in auersando? Quis in animi
 concitatione, preparatione,
 aggressionē? Quis in aliis hu-
 manis operibus? Illud ergo ti-
 bi curae est, an alii tui miseran-
 tur? Recte: sed secus quam par
 est, me miserantur. Ob id ergo
 doles? At qui dolet miserabilis
 est. Recte. Quomodo ergo se-
 cus quam par est te miseran-
 tur? Nam eo ipso affectu ad-
 uersus miseritiam, facis ut
 sis miserabilis. Quid vero An-
 tisthenes ait? An id nunquam
 audiuisti? Regium est Lyce,
 cum recte facias, male audi-
 re. Caput sanum habeo: &
 omnes opinantur, e capite
 me laborare. Quid ad me
 cum febris non laborem, meam
 vicem

vicem ut febricitantis dolent:
 Miser tanto tempore febricitare
 nunquam desisti. Dico &
 ipse tibi vultu, rem ita se ha-
 bere omnino longum tempus
 est, ex quo male habui. Quid
 ergo fieri? Quod vult Deus: si-
 mulque clam eos derideo, qui
 me miserantur. Quid ergo ve-
 rat idem hic quoque faceret
 Pauper sum, sed recte sentio de
 paupertate. Quid ergo ad me,
 si paupertatem meam miserā-
 tur? Non impero, sed alii impe-
 rant. Verum quid de imperio
 & priuata vita sentiendū sit, in-
 tellige. Viderint ii qui me mi-
 serantur. Ego vero nec esurio,
 nec sitio, nec algeo: sed quia ipsi
 esuriunt aut sitiunt, eodē mo-
 do me quoq; affici putāt. Quid
 ergo eis faciam? passim procla-
 mabo & dicā: nolite errare viri,
 mihi bene est, neq; paupertatē
 cureo, neq; priuatam vitam, nec
 ullam deniq; rem, praeter re-
 ctas opiniones: eas habeo libe-
 ras, praeterea nihil me sollicitat.
 Quae aut istae nugae sunt? Quo-
 modo rectas opiniones retineo
 non contentus eo statu in quo
 nūc sum attonit? quid aliis de
 me videatur? At alii plura cōse-
 quentur, mihiq; praefertur?
 Quid ergo rationi magis cōse-
 tantē est, si eos qui aliqua in re
 elaborāt, ea in re meliore cōdi-
 tione esse in qua elaborāt? Stu-
 det illi ad pīlcedis magistratib.

πρὸς ἑαυτὸν καὶ σαυτοῦ
 πάλαι, καὶ τῶν τῶν
 ἐστὶν ἐλευθέρων καὶ λέγω
 καὶ ἐγὼ σκουθραπίστους, ὅτι καὶ
 τῶν ἀξίων καὶ πάλαι ἔδωκα
 καὶ ἐγὼ καὶ καὶ ἐστὶν.
 τί οὐκ ἔστιν ἔργον; ὡς αὐτὸ ἔργον
 θελήσει καὶ ἐγὼ καὶ καὶ καὶ
 με miserantur. Quid ergo ve-
 rat idem hic quoque faceret
 Pauper sum, sed recte sentio de
 paupertate. Quid ergo ad me,
 si paupertatem meam miserā-
 tur? Non impero, sed alii impe-
 rant. Verum quid de imperio
 & priuata vita sentiendū sit, in-
 tellige. Viderint ii qui me mi-
 serantur. Ego vero nec esurio,
 nec sitio, nec algeo: sed quia ipsi
 esuriunt aut sitiunt, eodē mo-
 do me quoq; affici putāt. Quid
 ergo eis faciam? passim procla-
 mabo & dicā: nolite errare viri,
 mihi bene est, neq; paupertatē
 cureo, neq; priuatam vitam, nec
 ullam deniq; rem, praeter re-
 ctas opiniones: eas habeo libe-
 ras, praeterea nihil me sollicitat.
 Quae aut istae nugae sunt? Quo-
 modo rectas opiniones retineo
 non contentus eo statu in quo
 nūc sum attonit? quid aliis de
 me videatur? At alii plura cōse-
 quentur, mihiq; praefertur?
 Quid ergo rationi magis cōse-
 tantē est, si eos qui aliqua in re
 elaborāt, ea in re meliore cōdi-
 tione esse in qua elaborāt? Stu-
 det illi ad pīlcedis magistratib.

καλοῦς· ἀρετὴς τὴν δὲ φύσιν
 φρονέον· ἐν μεγαλόφρονι καὶ
 ἐλευθέρῳ· φρονέον ὅρα, διὸς
 ἡ τὴν ἀρετὴν αὐτὸν καὶ μὴ ἀκού-
 λυτα ἔχει· καὶ ἐπ' αὐτῷ, καὶ δὲ
 καλοῦται· ἐπὶ ἀλλοῖσι ἀκού-
 λυτα μὴ, καὶ ἀσχετοῖσι.
 καλοῦται δὲ, καὶ ἀσχετοῖσι.
 καὶ Διό. Ἔπειτα ἐν μὴ ἐν τῆσιν
 μὲν τοῖσι ἀγαθῶν τὸ ἀγαθὸν τὸ
 αὐτῷ, καὶ συμπεριεργῶν, ὅτις ἀκού-
 λυτοῖσι, καὶ ἐφ' ἑαυτῷ ἐλευθέρῳ
 ἐργῶσι, ἐν ἑργῶν, οὐδ' αἰσῶν,
 ἀβλαβῶς, μεγαλόφρονι, ἀσχε-
 τοῖσι, καὶ ἐργῶν ἴσους πάν-
 των τῶν θεῶν, μηδὲ μὲν μεμ-
 φηδόν, μηδὲν ἢ ἐφ' αὐτῷ
 φρονέον, μηδὲν ἐγκλησὲν.
 αὐτὸ δὲ ἐν τῆσιν αἰσῶν καὶ ἀσχε-
 τοῖσι, αὐτῶν καλῶν ἐργῶν
 αὐτῷ, ἐμποδίζεσθαι, δευτέρῳ
 ὅτις ἀκούων ἐγκλησὲν ἐξουσίαν,
 ἀπεθώμεν καὶ φοβεῖται. ἀ-
 νάλειν δὲ ἀσχετοῖσι εἶναι, ἀπε-
 βλάπτεισθαι οὐδὲ μὲν ἑαυτῷ
 θεῶν, καὶ αἰσῶν, ὡς αἰεὶ αὐτῷ ἔ-
 πωλεῖται· ἀπεποιήσῃ. ἀ-
 νάλειν δὲ ἐν ταπεινῶν εἶναι, καὶ
 μεμνησθῆσθαι. ταῦτα τὴν κα-
 λῶν Διό· λαβόντα ἑμὴν κα-
 φῶς καὶ οὐλύως; πάντες τὰ
 συμβαίνειν διωκόμενα καὶ ἀ-
 νάλειν ἀσχετοῖσι, καὶ ἠδὲ
 συμμεινέησθαι φέρονται, γέλασ-
 κενῶν; φέρε, καὶ ἰσῶν πᾶσι
 περὶ ταχῆσθαι καλῶν ἑσπερι-
 τῶν. γέλασθαι φέρε, καὶ
 περὶ αἰσῶν. ἀλλ' ἐξουσίαν; ὅπου αὐτὸ
 ἀπέλθω, οὐ καὶ μὴ καλοῦς
 ἐργῶν. καὶ γὰρ ἐνθάδε, οὐ

praeter hæc, se natura generoso-
 rum, magnanimū & liberum
 existitisse cernit: item res quas-
 dam habere se liberas & sui iu-
 ris, quasdam obnoxias & iuris
 alieni. Liberas, quæ ad voluntatem
 pertinent: obnoxias, quæ
 sunt externæ. Propriæq; si in
 his solis bonū suum & cōmo-
 dum collocavit, quæ prohiberi
 non possunt, & in sua potestate
 suat: se fore liberū, prosperum,
 felix, in demne, magnanimum,
 pium, gratias agens Deo pro-
 omnibus nusquā quicquā ab il-
 lo factū reprehendēs, de nullo
 cōquerēs. Si vero in externis, &
 iis quæ alieni iuris sunt, & necesse
 esse ut phibeatur, impediatur,
 feruat iis quieta in potestate
 habēt, quæ miratur & timet:
 necesse esse ut sit impium, quippe
 quæ sibi a Deo noceri putat: & iniquū, ut quæ subinde sibi
 plus acquirit. Præterea necesse
 esse, ut sit humilē & sordidum.
 Hæc si quis animo cōceperit: quod
 eū vetat viuere molliter & placide,
 quicquid accidere possit
 equo animo expectatē, ea vero
 quæ iā acciderūt tolerantē.
 Vis paupertatē? Affer, cognosces
 quod sit paupertas nasci bonū
 instrionē. Vis imperia? Etia
 labores affer. At relegationem?
 Quocūq; venero, ibi mihi bene
 erit. Nā & hic nō ppter locum
 bene

bene mihi fuit, sed propter de-
 creta, quæ mecum ablaturus
 sum. Neque enim ea quisquam
 eripere potest: hæc sola mea
 sunt & propria, mihi quæ dum
 adsumt sufficiunt, ubicunque
 fuero, & quicquid fecero. At
 iam tempus est moriendi? No-
 lirem exaggerare, sed dic quæ-
 admodum se habet: iam tempo-
 pus est materiæ in illa unde
 conflata fuit, resolvendæ. Quid
 hoc mali habet? Quid perituro
 est in mundo? Quid fiet no-
 tum aut admirabile? Eone ty-
 rannus formidabilis est? Propter
 hoc satellites magnos vi-
 dentur habere gladios & acu-
 tos? Ista dicantur aliis. nam
 mihi quidem meditata sunt om-
 nia: in me nemo ullam pote-
 statem habet. Libertate sum
 donatus a Deo: noui eius man-
 data: nemo posthac in seruitute
 redigere me potest: asser-
 torem habeo quem decet, iu-
 dices habeo quales decet. Non
 necorporis tui sum dominus?
 Quid ergo ad me? Nonne
 fugæ & vinculorum? Et his
 omnibus & toto corpore tibi
 cedo vltro. Cum libet, fac
 periculum imperij tui: quam-
 late illud pateat cognosces.
 Quem igitur posthac timere
 possūm? Cubicularios? Quam-
 obrem? Ne me excludant? Si
 me inuenerint ingredi volentem,
 excludunto. Quid

ἀλλὰ Διό· τὰ δὲ φέρονται ἀμελ-
 λω μετ' ἑμαυτῷ ὅσοι ἐργῶν· ἐ-
 δὲ γὰρ διωκόμενα ἕως ἀφελείας
 αὐτῷ· ἀλλὰ ἐν τῷ μὲν ἀκού-
 ἐσι, καὶ ἀσχετοῖσι, καὶ δευτέρῳ
 φρονέοντα, ὅπου αὐτὸν καὶ ὁ,
 ἢ αὐτῷ. ἀλλ' ἠδὲ καὶ φέρονται
 δευτέρῳ. μὴ φέρονται τὰ
 περὶ αἰσῶν. ἀλλ' εἰπέ ὡς ἐργῶν. ἠ-
 δὲ καὶ φέρονται τὸν ἑαυτῷ, ἐξ ὧν
 συνήλθει, εἰς αἰσῶν παλιν
 ἀναλυθῶν. καὶ ἢ δὲ ἐόν; τὸ
 μὲν δὲ δευτέρῳ φέρονται ὅτις ἑ-
 στω, τὴν φρονέοντα κενῶν, πα-
 ράλοισιν; τῶν τῶν ἐνεργῶν ὁ τῶν
 φρονέοντος φοβέσθαι εἰσι; Διό· ἐ-
 τα οἱ δευτέρῳ φέρονται μεγάλας δι-
 κῆσιν ἐργῶν ὡς φέρονται καὶ
 δευτέρῳ; ἀλλοῖσι φέρονται, ἐμῶν δὲ
 ἑστω πᾶσι· ἀπὸ πάντων εἰς ἐ-
 μὲν ἕδεις ἐξουσίαν ἐργῶν ἠλθὼν
 θεῶν μὲν ἑαυτῷ φέρονται, ἐργῶν
 αὐτῷ ὡς ἀντολῶν, ὅπου πᾶσι
 δευτέρῳ δευτέρῳ φέρονται μετ' ἑαυ-
 τῶν. καὶ φέρονται ἑαυτῶν δευ-
 δικῆσθαι οἷους δευτέρῳ, οὐχὶ τοῦ
 σῶματός μου κύριός εἰ; πᾶσι
 οὐδ' ἀσχετοῖσι; οὐχὶ φρονέοντος
 ἢ δευτέρῳ; παλιν τούτων
 πάντων καὶ τῶν σωματιῶν
 ὅλου τοῦ αὐτοῦ ἐξουσίαν, ὅ-
 που γέλασθαι. πάρεσθαι τοῦ
 τῶν φέρονται, καὶ φρονέοντα
 φέρονται αὐτῶν ἑαυτῶν. ἢ
 οὐδ' ἐπὶ φρονέοντα δευτέρῳ φέρονται
 τῶν ἐπὶ φρονέοντα; μὴ πᾶσι
 ποιήσασιν; δευτέρῳ φέρονται μετ'
 αὐτῶν ἀφῶν φέρονται εἰσ-
 ελθεῖν; δευτέρῳ φέρονται πᾶσι

αὐτὸ ἐρχῆ ἐπιθύρως; ὅτι κα-
 θῆκεν ἐμαυτῷ δοκῶ, με-
 νοῦσης τῆς πυλῶς, συμπαί-
 ζειν. πῶς αὐτὸ σὺ λαποκλείῃ,
 ὅτι αὐτὸ μὴ ἴς με δέχηται, οὐ
 θέλω εἰσελθεῖν. ἀλλ' αὐτὸ μάλ-
 λον εὐκείνο θέλω, τὸ ἰνὸρμον.
 κρεῖττον γὰρ ἡρώμεν ὁ ὁ θεὸς
 θέλει, ἢ ἐγὼ. *ἄσπασκέτο μνη-
 δίακον* & *καὶ ἀνθρώπος ἐ-
 κείνη, σιωρμῶ, ὄρεθραμ,*
αἰπῶς σὺ θέλω. λαποκλει-
 σμὸς ἐμοὶ οὐ γίνεται, ἀλλ' αὐ-
 τοῖς βιαζομένοις. *ἄσπ. ἢ οὐδ'*
οὐ βιαζομαι; οἶδα γὰρ ὅτι ἐσὺ
ἀγῶν οὐδὲν ἄσπ. διδόνται
τοῖς εἰσελθοσίν. ἀλλ' ὅταν
 ἀκούσῃ πνεὺ *κεντρῶν ὀμο-
 νον, ὅτι ἡ μάταια ἴσῳ τοῦ Καί-
 σαρως, λέγω, ἢ αὐτὸ συμ-
 βάνει, μὴ ποῦ καὶ δέχῃ*
οἶον δ' εἰς ἐκκερῶν· μὴ τι οὐδ'
καὶ τὸ χρεῖστα ἐπιπροσῆ; τί
ἐπὶ διαθύρῳ; ἐραδουκέρῳ
ἴς ἄσπ. ἴπται, πὺ πυλῶα
ἀσπ. ἴπται, καὶ ἀλλήλοισ ἄσπ.
*εἰσῆται, οἰανὸρες οὐχ ἡμι-
 κρον γὰρ αὐτὸ ἡρώμεται. αὐτὸ*
δ' ὄρακτα ἄσπ. ἴπται ἴς,
οὐδὲ πὺ πυλῶα ἀσπ. ἴπται. ἐ-
πιπροσῆται ἄσπ. διδόνται, ὅτι
ταῦτα πὺ πυλῶα ἐρατῆρα,
ἴσῳ αἰετῶ. ἄσπ. ἴπται πὺ
πυλῶα. ἀλλ' αἰετῶ, τυπῆ-
σῶ, κατὰ φιλείται τὸ χεῖρας
ἔ' διδῆσῶ, τῶν δ' ἄλλων· ἐ-
μοὶ δ' ἐραδουκέρῳ ἐσιν. αὐτὸ
δοτῆρας ἴπται & αὐτῶ,

ergo venis ad fores? Quod con-
 uenire mihi puto, ludo duran-
 te vt colludam. Quomodo er-
 go non excluderis? Quia si ne-
 mo me admittit, ingredi nolo,
 sed semper illud potius volo
 quod fit. Melius enim id iudi-
 co quod Deus vult, quā quod
 ego. Adhæreo illi vt minister
 & pedifsequus: cum illo defi-
 dero, cum illo expeto; denique
 quod ille vult, idem & ipse
 volo. Mihi nulla ianua clau-
 ditur, sed iis qui vi ingredi ni-
 tuntur. Cur autem vim ego
 non facio? Quia noui ingressis
 nullum bonum distribui. Sed
 cum aliquem fortunatum iu-
 dicari audiero, quod a Cæsare
 honoreretur: dico, Quid ei con-
 tingit? Prouincia. Num etiam
 decretum quale oportet? Præ-
 tura. Num illud etiam, vt re-
 ste vtatur illo munere? Quid
 adhuc turba premor? Quid in-
 gredi nitor? Aliquis ficus &
 nuces proicit: pueri rapiunt,
 & inter sese certant: viri vero
 non. paruum enim id ducunt.
 Si quis autem testas proiciat,
 ne pueri quidem rapiant. Pro-
 uinciæ distribuuntur. Vide-
 rint pueri. Argentum. Vide-
 rint pueri. Prætura, Consul-
 tus: viderint pueri, excludan-
 tur, vapulent, deosculētur ma-
 nus seruatorum largitoris. Mihi
 vero ficus & nuces sunt. Si fru-
 ctuatus fueris illo proiciente,
 ne

ne curato. Sin ficus in sinum
 tuum incidit, sublatam de-
 uora. nam ficum etiam tanti
 facere licet. Si vero me inclina-
 ro, & alium euertero: aut ab a-
 lio euerfus, si ingredientibus,
 sed semper illud potius volo
 quod fit. Melius enim id iudi-
 co quod Deus vult, quā quod
 ego. Adhæreo illi vt minister
 & pedifsequus: cum illo defi-
 dero, cum illo expeto; denique
 quod ille vult, idem & ipse
 volo. Mihi nulla ianua clau-
 ditur, sed iis qui vi ingredi ni-
 tuntur. Cur autem vim ego
 non facio? Quia noui ingressis
 nullum bonum distribui. Sed
 cum aliquem fortunatum iu-
 dicari audiero, quod a Cæsare
 honoreretur: dico, Quid ei con-
 tingit? Prouincia. Num etiam
 decretum quale oportet? Præ-
 tura. Num illud etiam, vt re-
 ste vtatur illo munere? Quid
 adhuc turba premor? Quid in-
 gredi nitor? Aliquis ficus &
 nuces proicit: pueri rapiunt,
 & inter sese certant: viri vero
 non. paruum enim id ducunt.
 Si quis autem testas proiciat,
 ne pueri quidem rapiant. Pro-
 uinciæ distribuuntur. Vide-
 rint pueri. Argentum. Vide-
 rint pueri. Prætura, Consul-
 tus: viderint pueri, excludan-
 tur, vapulent, deosculētur ma-
 nus seruatorum largitoris. Mihi
 vero ficus & nuces sunt. Si fru-
 ctuatus fueris illo proiciente,
 ne

μή φρονιζέ εὐ σὺ ἐλθῆ εἰς
 τὸν κελπον ἰσῶς, ἄσπ. ἴπται
 φῶς; μή τι ἴσῳ τῶν γῶρ ἐστὶ
 ἰσῶα δὲ ἐμῆσται εἰ ἢ κέρῳ.
 καὶ ἄλλο ἀνατρεῖται, ἢ ἴσῳ
 ἀλλ' ἀνατρεῖται & κῶα-
 κῶσῳ τῶς εἰσῶσῳ, σῶα αὐ-
 ξίῳ ἴσῳ, ἴσῳ ἄλλο ἢ τῶν
 σῶα ἀσῶσῳ, αὐ με ἀναπτεῖ-
 κῶσῳ οἱ φιλόσοφοι, μὴ δοκῶν
 ἀσῶσῳ εἶναι. δ' εἰκνυέ μοι ἴσῳ
 κῶα κῶσῳ ἔ' δρυφῶσῳ, ἴδ' ἔ'
 ἡλῆσῳ εἰσῳ, & πῶς ὄξ' εἶται. ἴ-
 ἔν ποιῶσῳ εἰ κῶα κῶα αὐ-
 τῶν κῶα κῶα, & ὄξ' εἶται; ἀσ-
 π. κῶα κῶα, πῶσῳ δ' ἔ' τι ποι-
 εἰ; ἄλλο ἔ' δ' ἐν. κῶα κῶα δ' ἔ'
 ποιεἰ; ἄλλο ἔ' δ' ἐν. θέλῳ αὐτῶ
 πῶντα ἴσῳ τῶν κῶα κῶα
 σῶσῳ κῶα, καὶ δ' ἔ' πῶν
 τῶν ἀσῶσῳ κῶα; μὴ κῶα κῶα.
 ἀλλ' ἄσπ. κῶα κῶα, ὅτι τὸ γῶ-
 νόρμον καὶ φῶσῳ κῶα δ' εἰ, ἴσῳ
 ὁ κῶα κῶα μὴ ἴσῳ, μὴ δ' ἐμ-
 πῶσῳ κῶα, ἔ' κῶα κῶα κῶα
 πῶσῳ πῶσῳ αὐτὸ ποιῆ-
 σῳ, ἢ κῶα κῶα, ἢ κῶα κῶα.
 ἀλλ' εἰ δ' εἰ σῶα κῶα, οἶσῳ
 ὅτι δῶσῳ κῶα αὐτὸ & κῶα κῶα
 κῶα ὅτι σῶα κῶα ποιῆσῳ, ἔ'
 ἔ'ν ἔ'ν μὴ τῶ φῶσῳ κῶα ἢ ἔ'
 ἄσπ. εἶναι με δ' αὐτῶ, μὴ τ' ἐ-
 σῶσῳ κῶα ἴσῳ ἔ'ν σῶα κῶα κῶα,
 ἢ ἔ'ν τῶ κῶα κῶα αὐτῶ; ἢ ἐπὶ ἴ-
 σῳ κῶα, ἢ φῶσῳ κῶα τῶς δρυ-
 φῶσῳ, τῶ κῶα κῶα, καὶ μοι φιλόσο-
 φῶσῳ, τῶ κῶα κῶα, & δῶσῳ κῶα
 τῶ κῶα, καὶ ἀλλήλοισ διηρώ-
 μεται πῶς μοι ἐλάλησῳ; μὴ γὰρ
 μοι πῶς μοι ἐλάλησῳ; μὴ γὰρ

Σωκράτης ἐστὶ; μὴ γὰρ Διογένης; ἢ ὁ ἔπαυτος αὐτῷ δασύδιδξις ἢ ἀδελφὸς; μὴ γὰρ τὸ ἦθος ἡζυλωκεν αὐτῷ ἀλλὰ τὴν παιδιαν σῶζων, ἔργου μὲν σῶσις ἐμαυτῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ, μέγιστος αὐτῶν μὴδὲν ἀβόητους κελύσσῃ, μὴ δ' ἀβύρθμην. αὐτὸς δὲ μὴ λείψῃ, ἀπέλθε ἐπὶ Λέοντα τὸν σαλαμίνιον, λείψω αὐτῶν, ζήτηθ' ἄλλαν. ἐγὼ γὰρ σὺν ἐπιπέτῳ ἀπέταξα αὐτῶν ἀφαιρέσειν ἐν παιδίᾳ. ἀλλὰ ἀφαιρέσειται ἢ ὁ τρώχηνος. εὐαίνας δ' αὐτῷ ἐπιπέτῳ ὑμῶν ἢ πᾶν πεθορμῶν; ἀλλὰ ἀπαφῶς ριφήση. εἰ ἐγὼ εἰμι ὁ νεκρὸς, ριφήσησθε. εἰ δ' ἄλλος εἰμι τῷ νεκρῷ, ἔργον ἔστιν ἐν ἐμοὶ ὡς ἐσθλὸν τὸ πρῶτον. καὶ μὴ ἀφ' ὅθεν μεθεῖς παιδίᾳ. ἔστω φροβερὸς ἐστὶ ἔτι ἀνοήτοις. εἰ δὲ ἴσῃς εἰς φιλοσόφου σχολῆν ἀπαξ εἰσελθὼν, καὶ οἶδε τί ἐστιν, αὐτὸς ἀξίος ἐστὶ φροβερὸς καὶ σχολαστικὸν, ὃ ὕστερον ἐκολάκευεν. εἰ μὴ πῶ μεμάλθηκεν, ὅτι ἐκ ἐστὶ σάφης, ἐδ' ὅστω, ἐδὲ νεύου. ἀλλὰ τὸ τῶτοις χρωμένον, διοικῶν ἔτι παρὰ σχολῆν ἐν ταῖς φωνασίαις, ναί. ἀλλὰ οἱ λόγοι ἐπιπέτῳ ἀφ' ὅθεν ἔστι ποιῆσαι τὸ νόμον. ἔτι ποῖος ἔργον λόγου πεθορμῶν παρὰ ἔργου τοῖς νόμοις, τὰς χρωμένους; νόμος δ' ἐκ ἐστὶ, καὶ ἐπιπέτῳ. καὶ ὁμοίως ὅρου, πῶς καὶ σῶσις ἴσῃς ὡς δ' εἰ ἔχοντες παρὰ σχολῆν, οἱ γὰρ διδόντες μεμάλθησαν ἀπὸ ποιῆσαι σῶσις αὐτῶν, ἐν οἷς αὐτῶν ἡμεῖς νικῶμεν δ' αὐτῶν. ἀλλὰ τὸ πᾶν ἔργον διδόντων ἐξίστευε, ἀλλὰ τὸ τέκνον, ἴσον εἶς, ἀδελφὸς, πᾶν

Socrates est? Nū Diogenes, ut eius laus sit demonstratio meit? Nū mores eius admiri? Sed ut ludū tuear, accedo illū, eique ministro, quoad me nihil stultum nihil indecorū iusserit. Si vero mihi dicat, abi ad Leonē Salaminīū: dico ei, Quere aliū. ego enim non amplius ludo. Abduc in carcerē. Sequor per iocū. At caput tibi aufertur. An vero illius ipsius manet? Vestritē itē, qui obtēperatis? At insepultus abiicieris. Si ego sum cadauer, pūciar: sin diuersus a cadauere, loquere ciuilius, neque me terreto. Pueris ista terribilia sunt, & stultis. Si quis autē simel scholā philosophi ingressus, ignorat quid ipse sit: is dignus est qui terreatur, & aduletur aliis, si nondū didicit, se nō esse carnē, neq; ossa, neque neruos: sed id q̄ illis utatur, q̄ gubernet & sequatur visa. Est. At ista verba contētores legū efficiūt. Quæ vero verba legibus obediētiores reddunt? Lex non est quæ fertur a stultis. Et tamen vide, quomodo efficiant etiam ad illa paratos? Quæ quidem doceant, nihil ab illis esse flagitandum, in quoniam possint vincere. Docent cedendum esse corpore, liberis, parentibus, fratribus: omnibus

his cedendum esse: omnia misera faciēda. Sola decreta excipienda, quæ ipse etiam Iupiter cuncta cuiusque esse voluit. Quæ hic est legum violatio? Quæ improbitas? Vbi potentior es? fortior, tibi cedo Vicissim vbi ego superior sum: tu mihi cede. Res enim hæc curæ mihi fuit, tibi non fuit. Tibi curæ est, quomodo in palatiis habitares: quomodo pueri & clientibus tibi ministrant: quomodo vestem conspicuam gesses: ut venatores multos habeas, ut citharcēdos, tragædos. Num illa mihi vendico? Num decreta tibi curæ sunt? Num tua ipsius oratio? Num scis e quibus partibus constet? Quomodo coniungatur? Quæ sit eius distinctio? Quas habeat vires, & quales? Quid ergo indignaris, si alius in his te superat, qui illam editatus est? Atqui hæc tradere prohibet, & curare? Quis vero instructior est libris, magistris? Tantum inclinato tandem ad hæc, vel exigente tempore tuæ rationi impedito: considera cur tandem habeas, & vnde profectum, id quod reliquis omnibus vitur, quod cætera omnia probat, quod eligit, repudiat. Quoad autem in externis rebus versaberis, eas habebis quales ne-

παρὰ σχολῆν, πᾶν τὸ ἀφαιρέσειν ἐμένα παρὰ δὲ μεμάλθησεν ἄλλοι, ἀλλὰ ὁ Ζεὺς ἐξ ἀρετῆς ἐμῆς εἶνευ ἡρέλησε. ποῖα ἐστὶν δὲ παρὰ σχολῆν; ποῖα ἀβόητος; ὅπως κρείττων εἶ, ἔλαττοτερος, οὐκ εἰς ἴσταν. ὅτι πάλιν ἐγὼ κρείττων, σὺ παρὰ σχολῆν εἶμι. ἐμὸν γὰρ μεμάλθησε, σοὶ δ' ἔτι σοῦ κατὰ τὴν ἐν παλατίαις οἰκίησεν, πῶς παρὰ σχολῆν πελάτῃσι διακονῶσι, πῶς ἐδιδάχθηται ἀπὸ πλεονέκτου φρογῆς, πῶς κωμωγῆς πολλὰς ἔχῃ, πῶς κινωρῶδες, τραγωδίας: μὴ τὸ αὐτῶν δὲ μεμάλθησεν; μὴ τὸ αὐτῶν δὲ λόγου τῷ σταυτῷ; μὴ τὸ οὐδὲν, ἐν τίνων μεμάλθησεν ἔργου; πῶς σωαίτης; τίς ἡ διαφορά ἡρώσις αὐτῷ; ἴσως ἔργον ἀμείβεσθαι καὶ ποῖας ἴσως; τί ἐν ἀφαιρέσει, εἰ ἀλλοτῶν ἐν τῶτοις σὺ πλεονέκτης, ὁ μεμάλθησεν; ἀλλὰ ταῦτ' ἐστὶν παρὰ σχολῆν καὶ τίς σε κωλύει, ἀλλὰ ἔστω ἀναπρέφεισθαι, καὶ τῶτων ἐπιπέτῳ; τίς δὲ μεμάλθησεν ἔργου παρὰ σχολῆν βιβλίων, οὐδὲν ἴσως τὸ ἀφαιρέσειν. μεμάλθησεν δὲ πᾶσι περὶ ταῦτα, ἀπὸ τῶτων καὶ ὅλων χρόνον τὰ σωτηρῆ ἡγεμονικὰ, σὺ ἐν ταῖς πᾶσι ἔργου τῷ, ἔτι πᾶν ἐληλυθὸς τὸ πᾶσι τοῖς ἀλλοτῶν χρωμένον πᾶν τὰ τῶτων ἀπὸ κινωρῶσαν, ἐκλεγεσθῶν ἀπὸ ἀναπρέφῃ, οὐκ εἶνα, ἐξ ἴσῃς

οὐδὲν, τοῦτο δ' οἷον αὐτὸ
ἔχον θέλει; ῥυπαρῶν, καὶ
τημελίῳ.

Πρὸς τὴν περὶ τῶν κρι-
τικῶν φιλοσόφων ἐπι-
σημῶν.

ΚΕΦ. η.

ΜΗδὲ ποτ' ἀπὸ τῶν κρι-
τικῶν ἕνα μὴτ' ἐπιμύ-
σητε, μὴτε ψέξητε, μὴτε τέ-
χνῳ ἕνα ἢ ἀτεχνῳ ἄσσο-
μεστρηήσητε. καὶ ἄμφορῶν
ἀσσοπιείας ἑαυτῶν ἢ πωλῶ-
ξείας, ἀμφοῖν ἢ κρηνηθείας ἄστος
τεχνῶν λούεται. κακῶς οὐδὲ
ποιεῖ; οὐ πάντως. ἀλλὰ τίς
τεχνῶν λούεται; πάντως οὐδὲ
πῶς γίνεται; οὐδὲ μῶς. ἀλλὰ
τὸ μὲν ἀπὸ δυνάμεων
ἔργων καλῶς, τὸ δὲ ἀπὸ μηχανῶν
μηχανῶν κακῶς. οὐδὲ μὲ-
χανῶν αὐτῶν τὸ δυνάμει.
ἀφ' οὗ τις ποιεῖ ἐκφῶν, μὴτ'
ἐπιμύσει τὸ ἔργον, μὴτε ψέξη
δυνάμει δὲ ἐν τῷ ἑαυτῶν, οὐ
βλαδίως κείνη. ἄστος τέκτων
ἐστὶν, διὰ τί; ῥητήριον συσκευάζων.
τί οὐδὲ τῶν; ἄστος μηχανῶν ἄ-
στος γὰρ. ἔστι τῶν; ἄστος φιλόσο-
φος. ἀλλὰ τίς; ἑστὶν ἕνα καὶ ἑ-
λένη, καὶ ἑστὶν ἕνα. οἱ δὲ ἀνέστηται
τί ἔχουσιν; διὰ τῶν αὐτῶν ἀναμύ-
σηται λέγει. ἰδὲ ὁ φιλόσοφος
ποιεῖ. ἔδει δὲ ἀφ' ὧν ἡ ἀνα-
μύσηται μηχανῶν, λέγειν αὐτὸν μὴ
εἶναι φιλόσοφον. εἰ μὲν γὰρ αὐ-
τὸν εἶναι τῶν φιλοσόφων ἀσπλη-
νη

mo alius : hanc vero qualem
habere vis, sordidam & negle-
ctam.

Ad eos qui philosophi ha-
bitum celeriter arri-
piunt.

CAP. VIII.

NUnquam ob communia
signa quenquam lauda-
veritis, aut reprehenderitis, ne-
que artem aut incertiam illi tri-
bueritis. Ita simul & a temeritate
& a malevolentia eritis
immunes. Hic celeriter lauat.
Male ergo facit? Non utique.
Quid facit? Celeriter lauat. Ergo
recte fiunt omnia? Ne-
quaquam : sed quæ a rectis de-
cretis proficiuntur, ea recte
fiunt: quæ a pravis, prave. Tu
vero donec decretum cognove-
ris, ex quo quisque singula fa-
cit: factum nec laudato, nec re-
prehendito. Decreta autem e
rebus externis non facile iudi-
cantur. Hic faber est, quia secus
ri vitur. Quid ergo hoc est?
Hic musicus, quia canit. Et
quid hoc? Hic philosophus.
Quare? Quia pallium habet, &
comam. Præfigniores vero
quid habent? Propterea si qui
eos aliquid indecore facientes
videt, statim dicit, Ecce philo-
sophus facit: cum potius ob in-
decore facta negadum esset, eum
esse philosophum. Nam si qui-
dem id philosophi institutum
esset

esset atque professio, habere
pallium & comam: recte dice-
rent. Sin illa potius est, vt nihil
delinquat: cur non potius, quia
professioni suæ non responderet,
appellationem istam ei adi-
munt? Sic enim in cæteris quo-
que artibus fit, cum quis ali-
quem male dolantem ligna vi-
derit: non dicit, quis est fabrilis
artis vsus? Ecce fabri quam
multa perperam agunt? Sed
contra potius: Iste non est fa-
ber, male enim dolat. Eodem
modo, si quis aliquem male
canentem audierit: non dicit,
quomodo canunt Musici? sed
potius: Iste non est musicus.
Verum in sola philosophia ita
sunt affecti, cum aliquem con-
tra philosophiæ professionem
vivere vident, non ei adimunt
appellationem: sed statuentes
philosophum eum esse, ex i-
plo facto indecore probatione
sumta, concludunt, nullam ef-
se philosophiæ utilitatem.
Quid in causa est? Quod fabri
& Musici notionem curamus,
eodemque modo cæterorum
artificum: philosophi autem
non item, sed vt confusam &
indistinctam extrinsecus iudi-
camus. Quæ vero alia ars habi-
tu & coma ponderatur? Non-
ne vero præcepta etiam ha-
bet, & materia & finem?
Quæ igitur materia est philo-
sophi? Nūc palliū? Nō: sed ratio.

ἕνα ἔστιν ἕνα καὶ ἑλένη, καὶ ἑστὶν ἕνα
ἑλένη, καὶ ἑστὶν ἕνα. οἱ δὲ ἀνέστηται
τί ἔχουσιν; διὰ τῶν αὐτῶν ἀναμύ-
σηται λέγει. ἰδὲ ὁ φιλόσοφος
ποιεῖ. ἔδει δὲ ἀφ' ὧν ἡ ἀνα-
μύσηται μηχανῶν, λέγειν αὐτὸν μὴ
εἶναι φιλόσοφον. εἰ μὲν γὰρ αὐ-
τὸν εἶναι τῶν φιλοσόφων ἀσπλη-
νη

τι πέλει; μήτι φορεῖν περὶ
 θαναι; ἢ, ἀλλὰ τὸ ὀρθὸν ἔχειν
 τὸν λόγον. πῶς θεωρήσεως
 μήτι τὰ παρὰ τοῦ πῶς πῶρων
 μέγας γίνονται, ἢ κρημη βα-
 ζεία; ἀλλὰ κρημὸν ἂν ζῶων
 λέγεται, γνῶναι τὰ τοῦ λόγου
 ταχέως, πῶς τὸ ἐκείνου ἀ-
 πῶν ἐστὶ, καὶ πῶς ἀρμόζειται
 παρὰ ἀλλήλα, καὶ ὅσα τοῦ-
 τως ἀνθρώποι ἐστὶ. οὐ γέλοις
 αὐτὸν εἶναι παρῶτον, εἰ παρῶτον
 τῶν ἐπιτηδεύων ἀρχηγῶν,
 καὶ οὐτῶ τὰ ἐπιτηδύματα
 ἐκκελεύει; νῦν δὲ, αὐτὸς ὅταν
 παρῶτον ἦς, ἐξ ὧν ποιῶν (οἱ
 δοκεῖ κρημῶς, λέγεται, ὅρα
 τὸν φιλόσοφον. ὡς πρὸς πο-
 τος λέγειν, τὸν αὐτὸν ποιῶ-
 ντα. φιλόσοφον. καὶ πάλιν,
 τὸν φιλόσοφον ἐστὶ ὄρα
 δὲ, τὸν τέκνονα ἢ λέγεις, ὅ-
 ταν κρημῶνται πῶς γνῶς, ἢ
 κρημῶνται ἰδῆς. ἔδδ, ὄρα
 τὸ κρημῶν. οὐτῶς ἐπὶ πο-
 στον αὐτῶν καὶ αὐτὸς τῆς
 ἐπιτηδεύων τὰ φιλόσοφου,
 δοκεῖ αὐτῶν δὲ καὶ συγγέ-
 νησὶ ἀμιλετισίας. ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸ οἱ κρημῶν φιλόσο-
 φου, δὴ τῶν κρημῶν τὸ πρῶ-
 γον κρημῶνται, ὅπως ἀναλα-
 βόντες τρεῖς ὄρα, καὶ πῶρων
 κρημῶνται, φασὶν, ἐγὼ φιλό-
 σοφός εἰμι. ἔδδ εἰς δὲ ἐρεῖ,
 ἐγὼ κρημῶνται εἰμι, αὐτῶν
 κρημῶν καὶ κρημῶν ἀρχηγῶν.
 ἔδδ ἐγὼ κρημῶνται εἰμι, αὐτῶν
 λῶν ἐξ ἀλλήλων παρῶτον,

Qui finis? num ferre passum? Non: sed recta pręditum esse ratio-
 ne. Quę precepta illius sunt? num quo pacto barba magna fiat, aut coma promissa? Imo potius ea quę Zeno dicit, cognitio elementorum orationis, quale sit vnumquodque eorum, & quomodo inter sese conueniant, & quę his consequentia sunt. Non igitur in primis videre vis, an, cum indecore agit, professioni suę respondeat, ac tum demum ipsum studium accusare? Nunc vero cum sobrius es, scilicet iis consideratis quę male facis, dicis: Ecce philosophum? Quasi vero is qui talia facit, philosophus sit appellandus, atque istud philosophicum sit. Fabrum nō dicis eum quem adulterare cognoueris, aut luxu disfluere videris. Musicū non ita censes. Sic & ipse professionē philosophi animaduertis aliquo modo, sed labascis, & propter negligentem rei considerationem in errorem delaberis. Imo & ipsi isti qui philosophi nominantur, a vulgaribus rebus professionem suam aspiciantur: statim palleum induunt, promissaque barba se philosophos esse dicunt. Nemo autem se Musicum esse dicit, cum plectrū & citharam mercatus fuerit: neque fabrum ærarium, si pileolo & perizomate instructus fuerit.

δδ

sed habitus ad artem accom-
 modatur: ab arte vero nomen non ab habitu accipiunt. Quapropter recte dicebat Euphrates, se longo tempore distimulasse philosophiæ studium, etiamque distimulationem sibi profuisse. Primum enim sciuisse se, quę recte faceret, ea se non facere propter spectatores, sed propter semetipsum: se sibi ipsi recte comedisse: compositis fuisse oculis: in deambulationibus seruasse modum: omnia sibi & Deo præstitisse: & sicut solus certasset, ita etiam solum esse periclitatum. Si quid turpe aut indecorum fecisset, philosophiam non fuisse periclitatum: neque se nocuisse vulgo, si vt philosophus peccasset. Quapropter eos qui suum institutum ignorarent, fuisse miratos qui fieret, cum omnium philosophorum consuetudine & doctrina uteretur, ipsum tamen non philosophari? Quid vero, inquit, mali fuit in eo, si philosophus e factis cognoscebar, non autem ex insignibus? Vide quomodo edam, quomodo bibam, quomodo dormiam, quomodo tolerem, quomodo ablineam, quomodo temperem, quomodo appetitione utar, quomodo auertatione, quomodo affectione &

ἀλλ' ἀρμόζειται μὲν τὸ ἡ-
 μοιωθεῖν τῶν τέχνων, δὴ
 τῆς τέχνης ἢ τὸ ὄρα, ὅρα
 δὴ τὸ ἡμῶν αἰαλαμε-
 τῶνται. Δὲ, ὅρα κρημῶν
 Εὐφρατίης ἐλάττω, εἰ ἐπι-
 πολὺ ἐπιτηδεύων λατρεύειν
 φιλοσοφῶν. καὶ μὲν με-
 τῶνται, τὸ ὄρα ἐλάττω. ὄρα
 τὸν μὲν γὰρ ἴδδεν, ὅρα κρη-
 μῶνται, ὅρα οὐ Δὲ τῶν
 θεῶν ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ δὲ ἐ-
 ποίηται. ἴδδεν ἐμαυτὸν κρη-
 μῶνται, καὶ τῶν μὲν εἶχεν τὸ
 βλέπειν, τὸν παρῶτον
 πάντα ἐμαυτὸν καὶ τὸ θεῶν
 εἶπα ὄρα μὲν ἡγνῶν
 μῶνται, οὐτῶ καὶ μὲν ἐπι-
 δῶνται. οὐδὲν, ἐμαυτὸν
 αὐτὸν τὸ ἀρχῶν ἢ ἀπει-
 τῶνται, τὸ φιλοσοφίας ἐμαυτὸν
 τῶνται. οὐδὲ ἐλαττω τῶν
 πῶνται, ὡς φιλόσοφον
 ἀμαρτανῶν. Δὲ, τὸ ὄρα οἱ
 μὲν εἶδδεντες μετῶν τῶν
 πῶνται ἐπιτηδεύων, πῶς
 πῶνται φιλοσοφῶν κρημῶν-
 τῶνται, καὶ συγγέ-
 ὅρα ἐφιλοσοφῶν. καὶ τῶν
 κρημῶν, ἐπιτηδεύων τῶν
 φιλόσοφον, ἐν δὲ τῶν
 συμβόλοις μὲν; βλεπει τῶν
 ἰδδεν, πῶς πῶνται, πῶς
 κρημῶνται, πῶς ἀρχῶν
 καὶ, πῶς ἀρχῶν, πῶς
 κρημῶνται, πῶς ἐπι-
 κρημῶνται, πῶς ἐπι-
 σται, πῶς τῶν τῶν

ἔτι φυσικός ἢ ἐπιτήριος, ὡς ἀσυχρῆτος καὶ ἀπειροποδίστας. σκέψιν με κενε, εἰ δυνάσασθαι. εἰ δ' ἔτι κωφός εἶ, καὶ τυφλός, ἵνα μηδὲ τὸν εἰσφάσθαι ὑπαλαμωδῶν καὶ λὸν χαλακῆαι, ἀλλ' μὴ τὸ πλῆθον ἰδῆς πῶς τὴν κεφαλῶν περικείμενον, τί κενόν, ὑφ' ἑστῆς ἡλιθίας καὶ ἀγνοεῖας; ἔστω ἐλαττωθεὶς πῶς τοῖς πολλοῖς Σακράτης, καὶ ἤρξοντο πῶς αὐτὸν ἀξιοῦντες φιλοσοφοῦσι συζητήσασθαι. μή τι οὐκ ἤρξανόκαται ὡς ἡμεῖς, καὶ ἔλεγε, ἐγὼ δὲ σοὶ εἰ φάσιν ἡμεῖς φιλόσοφοι; ἀλλ' ἀπῆγε, καὶ σιωπῆσαι, ἐνὶ ὄρει ὑμῶν, τὰ εἶναι φιλόσοφος χεῖρων ἢ, καὶ ὅτι μὴ δοκῶν σὺν ἐδάκνεντο. ἐμέμνητο γὰρ τοῦ ἰδίου ἔργου. ἂν ἔργον κενόσθαι καὶ ἀργατοῦ. καὶ τῆς πρὸς τοῦ οὐδὲ ἔχον; οὐδ' ἄλλως. ὁφείλουσι οἱ πᾶσι τούτου ἑσπουδαῖσθαι. ἀλλὰ θεωρήματα ἀσοκολα ἀνελεθοῦν; ὄφθονται καὶ πᾶσι τούτων οἱ ἄλλοι. ποδοῦ αὐτόσ; καὶ τίς ἡ, καὶ εἶναι ἢ ἔλεγε; ὅπου βλάβη καὶ ἀφίλειαι, εἰ με τίς φησὶ βλάβησιν δυνάσται, ἐγὼ εἰδὲν ποῖα εἰ ἄλλον περικείμενον ἵνα με ἀφίληση, ἐγὼ εἰδὲν εἶμαι θελωτῆ, καὶ εἰ γίνεσθαι, ἐγὼ ἀπυχῆς εἶμαι εἰς τοσοῦτον σκάμμεσθαι πῶς κενόσθαι πέντα ὄντασθαι, καὶ σοὶ αὐμοῖ δοκεῖ εἰσφάσθαι οὐδέν.

naturales & accersitas tuear, ut absque perturbatione atque impedimentis viam? Inde me iudica, si potes. Si autem ita surdus & cæcuses, ut ne Vulcanum quidem præclarum fabrum iudices, nisi pileolum capiti eius imposuisti videas: quid mali est, a iudice adeo stolido non cognosci? Sic maximæ parti hominum ignotus erat Socrates. Adibatur a nonnullis, petentibus se ab eo philosophis commendari. Nunquid ergo succensebar illis ut nos, dicebatque, Ego vero tibi philosophus non videor? Imo adducebat illos, & commendabat, contentus eo quod philosophus esset: gaudebatque, se, quod talis non videretur, non morderi. mementum enim sui munus, Quod est boni & sapientis viri munus? Discipulos multos habere? Nequaquam. Viderint isti quibus ea res studio est. Num præcepta difficilia solenter explicare? Viderint & hoc alij. Vbi ergo ipse, & quis erat, atque esse volebat? Vbi damnum & vitilitas versatur? Si me quis, inquit, lædere potest, ego nihil ago: si alium expecto ut me iuuet, ego nihil sum: volo quid, & non fit, ego voti sum impos. In tantum campum quoslibet prouocabat, neque cumquam cessasse

mih

mih videtur. Quid putatis? eū denuntiasse & dixisse, Ego sum talis? Absit. Sed talis erat: Est enim & hoc stulti & arrogantis dicere: Ego sum perturbatione & tumultu vacuus. Nolite ignorare homines, dum vos dormitis, & de rebus nullius pretij digladiamini, ego solus omni tumultu sum liber. Itane tibi non satis est nihil dolere, nisi proclamaueris: Conuenite omnes qui e pedibus, e capite, qui febril laboratis, conuenite cæci, ac videte me ab omni malo saluum. Hoc inane & importunum est, nisi quis vt Æsculapius statim demonstrare possit, illos sua curatione vsos, & ipsos fore sanos: & eius rei probandæ causam suam sanitate proferat. Nam talis est Cynicus, qui ait: Vt intelligatis homines, felicitatem & tranquillitatem vos non vbi est querere, sed vbi non est: ecce ego vobis exemplum a loue sum missus, qui nec rem habeam, neque domum, neque vxorem, neque liberos, imo ne stragulum quidem, aut tunicam, aut vasculum. Videte quam sanus sim? facite mei audite medicamenta, & quibus rationibus sum curatus.

τί δοκεῖτε κενόσθαι καὶ ἀπυχῆς εἶναι, ἐγὼ θελωτῆς εἶμαι; καὶ γὰρ οὐκ εἶδον ποῖα εἰ ἄλλον περικείμενον ἵνα με ἀφίλησθαι, ἐγὼ εἰδὲν εἶμαι θελωτῆ, καὶ εἰ γίνεσθαι, ἐγὼ ἀπυχῆς εἶμαι εἰς τοσοῦτον σκάμμεσθαι πῶς κενόσθαι πέντα ὄντασθαι, καὶ σοὶ αὐμοῖ δοκεῖ εἰσφάσθαι οὐδέν. ἀλλὰ θεωρήματα ἀσοκολα ἀνελεθοῦν; ὄφθονται καὶ πᾶσι τούτων οἱ ἄλλοι. ποδοῦ αὐτόσ; καὶ τίς ἡ, καὶ εἶναι ἢ ἔλεγε; ὅπου βλάβη καὶ ἀφίλειαι, εἰ με τίς φησὶ βλάβησιν δυνάσται, ἐγὼ εἰδὲν ποῖα εἰ ἄλλον περικείμενον ἵνα με ἀφίληση, ἐγὼ εἰδὲν εἶμαι θελωτῆ, καὶ εἰ γίνεσθαι, ἐγὼ ἀπυχῆς εἶμαι εἰς τοσοῦτον σκάμμεσθαι πῶς κενόσθαι πέντα ὄντασθαι, καὶ σοὶ αὐμοῖ δοκεῖ εἰσφάσθαι οὐδέν.

ποδο γὰρ ἡδὴ καὶ φιλαυ-
 τρωτον, καὶ ἄνοιον. ἀλλ'
 ἔρατε πίνος ἔργον ἐστὶν. Ὁ Διὸς,
 ἢ ὄν αὐτὸν αἰεὶ ἀξίον κέρην
 πώτης τῆς ἑσπερίας· ἵνα
 μηδὲ μὲθ' ἡμῶν πειραγῶ-
 μνῶσι παρὰ τοὺς πολλοὺς, δι-
 οὗ πῶν μαρτυρίαν πῶν αὐ-
 τῶν ἐπὶ τῆ δόξης μαρτυρεῖ,
 καὶ πῶν ἑκείνου μαρτυρι-
 αῖς, αὐτῶν ἀνεργῶν ποιήσῃ,
 οὗτ' ἀρχαῖοντα χροῖα καὶ ἄλ-
 λημον, οὐτε πειραγῶν δάκρυ
 ἀμυγδαλίαν. καὶ οὐ μόνον
 ἔστω, ἀλλ' οὐδὲ ποθὼν τὰ ἐκ
 ἡ ἐπιζητούται, ἀνθρώπων,
 ἢ ἔστω, ἢ ἀφροσύνην, ὡς πᾶ-
 σιν ἀπὸ τῶν ἀφροσύνην ἢ ἑλπί-
 δόξιας. αἰδοῖ πικρῶν κερ-
 κισμηρίων, ὡς οἱ ἄλλοι
 ἔστι καὶ ἄνθρωποι καὶ θύραις
 ἔστι· νῦν δ' αὐτὸ κέρην,
 κινήσειας παρὰ φιλοσοφίαν,
 οἷς οἱ κερκισμηρίοι παρὰ
 ἢ βρωμάτων, ὁ μετὰ μι-
 κρῶν σικκάνειν μέλλουσιν,
 εὐχὴς ἐπὶ τὸ σὴ πῶν,
 ἐπὶ πῶν βασιλείων. καὶ
 ἦν καὶ πῶν κέρην, ἀνείλη-
 φει πείσανα, γυμνὸν δει-
 κνύει τὸν ἄνθρωπον, κέρην
 ἔστι ἀπαντῶσι. καὶ ἂν
 φανόλη ἵνα ἰδῆ, κέρην
 αὐτῶν. ἀνθρώποι, καὶ
 κέρην, παρὰ, ἰδού
 σὺ πῶν ὄρμητι, καὶ κέρ-
 κισμηρίων ἢ κισμῶσι
 γυμνῶσι ἐστὶν. ἀγνοεῖ-
 αῖα μελέτησιν παρὰ

Hoc enim iam & humanum
 & generosum est. Sed videte,
 cuius id opus sit. Iouis, an eius
 quem tali ministerio dignum
 iudicarit, ut nusquam quic-
 quam nudet apud vulgus,
 quo testimonium suum,
 quod virtuti perhibet, & in res
 externas dicit, ipse irritum
 faciat:

*No pallore cutis decor observetur
 honesta,*

*Et molles oculis lacrymae stillan-
 tibus absint.*

Imo ne desideret quidem &
 requirat quicquam, non homi-
 nem, non locum, non de-
 lectationem, quemadmodum
 pueri vindemiam aut ferias.
 Sit verecundia vbiq; orna-
 tus, ut cæteri parietibus, fo-
 ribus, ianitoribus. Nunca-
 tem primo impulsu animo-
 rum ad philosophiam excita-
 ti, ut ij qui e stomacho labo-
 rant ad aliquod edulium, quod
 paulo post fastidiant: statim
 aggrediuntur sceptrum, stan-
 tim regnum affectant: alunt
 promissam comam, induunt
 pallium, nudum humerum
 ostentant, rixantur cum ob-
 viis: si quem in penula vide-
 rint, pugnant cum eo. Homo
 exerceto te prius aduersus hye-
 mem, observa tuum impetum,
 ne sit hominis e stomacho aur
 mulierculæ pica laborantis: da
 in primis operam, ut ignorere
 qui

quis sis: tibi ipsi philosophare
 ad breue tempus. Sic fruges
 nascuntur: defodi oportet, ali-
 quando semen occultari, pau-
 latim augescere, ut maturita-
 tem consequatur. Sed si spicam
 ante geniculum protulerit, im-
 perfectum est frumentum, est
 ex hortis Adonidis. Huiusmo-
 di plantula & tu es: ante tem-
 pus floruiti, exuret te hyems.
 Vide quid dicat agricola de se-
 minibus. quando ante tepus calor
 incidit. Angitur ne luxuriet
 femina: ac dein de frigus vñ ea
 xuriasti, subito cocitatus es &
 ante tepus ad gloriolā: videris
 alius esse, stultus apud stultos:
 frigore enecaberis, ac potius iā
 enectus es iuxta radicē: superne
 vero paululū adhuc flores, eoq;
 videris adhuc viuere & florere.
 patere nos saltē secūdū naturā
 maturescere. Quid nos ex suis?
 Quid cogis? Nōdū possumus fer-
 re aerē. Sine radicē crescere, de-
 inde geniculū primū oriri, post
 alterum, mox tertiū: deniq; sic
 fructus ipsā naturā coget, vel me
 nolēte. Quis enim pragnās &
 plenus taliū decretorū, nō etiā
 vives & copias suas intelligit, &
 ad opera sibi cōueniētia cōci-
 tatur? Taurus certe quidē na-
 turā suā haud ignorat, & robur,
 cum feram aliquam conspexerit,
 neque hortatorē operitur.

ὡς εἶ. σπουδῆ φιλοσοφῆσιν ὀ-
 λήσον χρόνον· ἔτι κερκισμῶς γὰρ
 ἐστὶν. καὶ ἔστω γυμνῶσι δέ, κερκισ-
 μῶν ἀνείληφαι, ἵνα παρὰ
 σφοδρῶν. αὐτῶν δὲ παρὰ ἑσπερίας
 φούσῃ, ἢ σικκάνειν ἢ ἀφροσύνην, ἀ-
 πείρας ἐστὶν, οὐ καὶ πῶν Ἀδωνιδῶν
 καὶ. ἔστι τὸν εἶναι σὺ φουλάτου,
 ἡμῶν ὅτι δεικνύει μὴ ἄλλου, ἀ-
 ποκρύπτει σὺ χροῖαν. ἰδὲ εἶ τι
 λέγεισιν οἱ γεωργοὶ παρὰ πῶν
 σικκάνειν, ὅταν παρὰ ἄλλου
 φερμασίαι γένωνται, ἀφροσύνη
 μὴ ἐξυβρίσῃ καὶ σικκάνειν,
 εἶτα αὐτὰ πάλιν εἰς λαοῶν
 ἐξυβρίσῃ. ὅρα εἰ σὺ ἀνθρώποι,
 ἐξυβρίσῃ, ἐπιπληθύνῃς
 ἀφροσύνη παρὰ ἄλλου, ἄλλου
 εἶναι, μὴ ἄλλου παρὰ ἄλλου αἰ-
 ποπύσησιν, κέρην δὲ δόξα-
 πείσανα ἡδὴ σὺ τῆ βίβη καὶ
 τῶν, ἔστι δὲ αὐτῶν (εἰ μὴ ἄλλου ἐπὶ
 αὐτῶν) εἰ δὲ ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ
 ζῶν καὶ γὰρ ἄλλου. ἀφροσύνη καὶ
 καὶ φύσιν πεπαιγμένην. τί ἡ-
 μάς δὲ παρὰ, ἢ βιάσῃ; ἔστι
 δὲ αὐτῶν ἐνεκείν τ' ἀφρο-
 σύνησιν τὴν βίβη αὐτῶν ἡμῶν,
 εἶτα γὰρ λαοῶν τὸ παρὰ,
 εἶτα τὸ δὲ πῶν, εἶτα τὸ παρὰ
 ἔστι, εἰθ' ἔστι ὁ κερκισμῶς ἐν-
 βιάσῃ) τὴν φύσιν, καὶ ἐπὶ μὴ
 γέλω. τίς γὰρ ἐκὺμων γενόμε-
 νος, εἰ παρὰ πηληκῆσιν
 δὲ μὴ ἄλλου, ἢ καὶ ἀφροσύνη
 τε τῆς αὐτῶν παρὰ σικκάνειν, καὶ
 ἐπὶ τὰ κερκισμῶν ἐργα ὄρα-
 μῶν; ἀλλὰ πῶν μὴ σὺ ἀγνοεῖ πῶν αὐτῶν φύσιν καὶ παρὰ
 σικκάνειν, ὅταν ἐπιφάνῃ ἢ γηλοῦ, εἰθ' ἀφροσύνη τ' ἀφροσύνη μὴ ἄλλου.

ἐδὲ κύναν, ὅταν ἴδῃ τι τῶν
ἀφρονῶν ζώων. ἐγὼ δὲ ἀνίστα
μαι αὐτὸς ἀγασσομένως παρη
σαδύμην· ἐνδεξιόμοσον ἵνα με
σοῦ παρησαδύμασθ' ἐπὶ τοῖς οἰ
κέαις ἔρξαι; νῦν δ' ἔπωλ' αὐ
πίστυσον μοι. ἢ ἔν με περὶ
ἀφρονος διαπονήσῃς ἡλιεῖς,
ὡς αὐτὸς ἐξηρσέν θηης;

Πρὸς τὸν εἰς ἀνομιχολίαν
μεταβλήθητα.

Κ Ε Φ. β.

Οταν ἄλλον ἴδῃς ἀφ
ροντα, ἀνέζης, ὅτι σὺ
ἔχεις τὸ μὴ δεῖσθαι δὲ αὐ
τῶν ἄλλων πολυθωμάτι, ἢ
δοῦ ἢ αὐτὸς ἐθύται ἔχεις; εἰ
μὴ γὰρ μηδὲν ἔχεις αὐτ' αὐ
τοῦ, ἀθλιότου εἰ. εἰ δ' ἔχεις
τὸ μὴ χρεῖαν ἔχειν πολύ
του, γίνωσκε ὅτι παλαιὸν
ἔχεις, καὶ ποσσὶ παλαιόντου
ἀξίον. ἀλλ' ἄρα γινώσκῃς εὐ
μωροφρον. σὺ τὸ μὴ ἐπιθυμεῖν
δύμωροφρον γινώσκεις. μικροῦ
σοῖ δοκέει πάλαι, καὶ πόσον
αὐτὸ ἀμνηστανθῶ οὐθὶ αὐτοῖς οἱ
παλαιότεροι καὶ ἄφροντες,
καὶ μὲτ' ἄμωροφρον διακτώ
μενοι, δυνάσκοντες πολυθώτου κα
ταφρονεῖν, καὶ ἀφρονῶν, καὶ αὐ
τῶν θούτων πάντων γινώσκων
ἂν ἐρωσὶ, καὶ ἂν τυγχάνου
σιν; ἀγνοεῖς, οἷον τι ἐστὶ δέ
ψ' ἢ πύρεσσοντο; ἐδὲν
ἐμῶν ἔχεις τὰ ἄθ' ὑμῶν ἄνο
μο. σκείνος πᾶν διαπο
νῶμαι. οἰ δὲ παρὸς ἀλίην

Neque canis, cum ferum ali
quod animal viderit. Ego vero
viri boni apparatus continen
bo? Expectabo, vt tu me ad o
pera mihi conuenientia p
res? Nunc vero nondum hab
eo, crede mihi. Quid ergo
me ante tempus exarefere
vis, quemadmodum ipse ex
aruiti?

Ad eum qui impudens esse
coeperat.

C A P. IX.

Cum alium videris magi
stratu præditum: oppo
ne illud, te non requirere ma
gistratum. Cum alium diui
tem, vide quid loco diuitia
rum habeas. Nam si nihil pro
illis habes, miser es. Sin id
habetes vt diuitiis non egeas
scito te plus habere, & lon
ge maioris pretij rem. Alius
vxorem formosam habet: tu
vero id, ne formosam vxo
rem concupiscas. Num pari
ua hæc tibi videntur? Quanti
vero id isti ipsi magistratus
diuites æstimarent, cum for
mosorum consuetudine vtun
tur, vt possent diuitias, ma
gistratus, & ipsas mulieres,
quas amant, quibusque po
tiantur, contemneret? Igno
ras qualis sit fitis fabricitan
tis? Nihil simile habet fiti
fani hominis. Hic cum bibit,
acquiescit: ille parumpet
delectatus,

delectatus, nauseat, aquam in
bilem conuertit, vomit, ringi
tur, sitit vehementius. Tale
quiddam est durante cupidita
te esse diuitem, durante cupidi
tate gerere magistratum, duran
tate cupiditate dormire cum
formosa vxore: adiuncta est æ
mulatio, metus amissionis,
curpia verba, turpes cogitatio
nes, facta indecora. Et quid, in
quit, amitto? Homo fuisti ve
recundus: nunc non es, nihil ne
amissisti? Loco Chrylippi &
Zenonis Aristidem legis, &
Euenum: nihilne amissisti? pro
Socrate & Diogene miraris
eum qui plurimas corrumpe
re & decipere verbis potest.
Pulcer esse vis, ac te ipsum fin
gis, cum non sis: & vestre splen
didam ostentare cupis, vt mu
liercularum oculos in te con
uertas: & sicubi pastillos nactus
fueris, beatum te iudicas. Prius
autem quicquam tale ne cogi
tabas quidem. Vbi est honesta
oratio? vir graui auctoritate?
generosa cogitatio? proinde
vir, vt vir vestem virilē ferebas,
verba faciebas digna viro bo
no: & nunc mihi dicis, te nihil
amississe. Itane nihil aliud a
mittunt homines, nisi nu
mulus: verecundia vero non a
mittitur: dignitas non amitti
tur? aut talium rerum iactura

ἤσθητο, ναυτιᾶ, ἄλλω αὐ
τὸ ποιεῖ αὐτὸ ἵδαντος, ἐμεί
στροφῆται, διψῆ σφοδρῶς
τερον. Ἐποστὸν ἐστὶ μετ' ἐπι
θυμίας πλεεῖν, μετ' ἐπι
θυμίας ἀρχεῖν, μετ' ἐπιθυ
μίας κατὰ ἡσυχασθῆναι. Ἐ
λοτυπία παρῆσι, φόβος ἄθ
σπρηθῆναι, ἀφρονῶν, ἀ
φρονῶν ἀνθυμίας, ἔργα ἀ
χρήματα. Ἐν, φροσῶν, διαπο
νῶν; ἀφρονῶν, ὑσθηρῶν ἀ
δὴ μων, καὶ νῦν σὺν εἶ. ἐδὲν
διαπονησῶν; αὐτὸς Χρυσί
ππας καὶ Ζηνῶν. Ἀριστίδη
ἀναγιγνώσκεις, Ἐὐένου. Ἐ
δὲν διαπονησῶν; αὐτὸς Σω
κρατίτης καὶ Διοχάρους τε
μῶν τὸν πλεεῖστας διαφθε
ρει καὶ ἀνομιχολῶν δυνάμειον.
κμήλος εἶναι θέλεις, καὶ παλαί
στεις σαυτὸν, μετ' ἂν. καὶ ἐσθῆ
τα ἐπιδοκίμεν θέλεις π
πύτω, ἵνα ἴσῃς γινώσκεις ἐπι
σφραγῆς. πᾶν πον μωροφ
ἐπιτύχης, μωροφῶν εἶναι
δυναῖς. παρῆται ὁ ἐδὲν ὑ
θυμῶν τῶν ἄν. ἀλλὰ παρ
ἀφρονῶν λόγους, ἀφρονῶν ἐξ
λογους, ἀφρονῶν ἡμῶν.
Ἐπαρῶν ἐκασθενδῶν ὡς ἀφ
ραφῆεις ὡς ἀφῆ, ἐδὲ ἦ ἔ
νο: & nunc mihi dicis, te nihil
amississe. Itane nihil aliud a
mittunt homines, nisi nu
mulus: verecundia vero non a
mittitur: dignitas non amitti
tur? aut talium rerum iactura
ἔστι; ἀφρονῶν σαυτὸν ἀπῶνται, καὶ εἰ ἐστὶ ζημιωθῆναι, πύτω δια
πο
E c

μη παρ τοδ' ἐπαύειν τὸν φου-
 στήν κενόνα, παρπίδα ἐν
 τῆς συνητηθῆσθαι. πάλιν
 αὐτὰρ ὁρῆξεν, μηδ' ἄλλω ἰα,
 μηδ' ἄλλῃς ῥῆσιται; καὶ δὲ πο-
 τὸν ἐκκλίνας, καὶ ἐκκλίνας
 αὐτὸν κρηταφίληστο ὄλε ἀφείσ
 καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβόωνται, τῶ
 τῶς ἐκείνων φέβας, καὶ τῶν
 ἰδίων ἔργων παφρῶνται, ὅ-
 που αὐτὸς ἐστίν. εἶτα ἐρῶ αὐ-
 τῶ, εἰ μὴ. ἡέλεις ὁρῆξασθαι
 δαστὸν ἐκκλῆσ, μηδ' ἐκ-
 κλίειν παρπίλωνας. μηδὲ-
 νὸς ὁρῆξου τῶν ἄλλοτελων, ἐ-
 κτι μὴδ' ἐκκλίειν τῶν μὴ ἐπὶ
 σοι, εἰ ἢ μὴ, δόπτυχεῖν καὶ
 παρπίσειν αὐαίγη. ποία
 ἐντὸς δαστῆς; πῶς ὅσον
 ἔχει; πῶς ῥῆσιται; καὶ πῶς
 δαστῆς; καὶ μὴ ἀπαντήση
 τὸδε ἢ ὅδε; νῦν οὐχὶ τὸ ἐκ-
 θεσάμνον ἀπαρῆσται; νῦν,
 ἢ εἰ οὐσῆα τὸ ἀγαθὸν καὶ
 κενὸν ἐστίν ἐν τῶς παρῆρε-
 ἡμῶς; νῦν. ἔξεισιν οὐδ' σοι
 παντὶ τῶ δαστῶν καὶ ῥῆσιται
 κατὰ φύσιν. μὴ τις σε κω-
 λῆσει δῦναι; οὐδείς. μὴ
 ἔη οὐδ' μοι λέγε, πῶς γέ-
 νηται; ὅπως γὰρ αὐτὸ ῥῆσι-
 ται, ὃ αὐτὸ ἡήσεις κω-
 λῆσ, καὶ ἔσαι σοι τὸ δαστῶ
 βῶν δόπτυχεμα. ἢ τις αὐ-
 τῶ ὁ Ἡρακλῆς, λέγων,
 πῶς μοι μὴ μέγας λέων ἐπι-
 φανῆ, μηδὲ μέγας σὺς με-
 δὲ. ἡρακλῆς αὐτῶνται.

Quid

noli ante regulam naturæ ad-
 hibitam, proflire ad assensio-
 nem. Rursus si de appetitione
 angatur, ne irria illa fiat, &
 voti impos: de auerfatione,
 vt ne in calamitatem incidat.
 Primum quidem, eum deofcus
 labor, quod omiffis iis, quæ
 alij admirantur, illorumque
 formidine profligata, suis de
 rebus follicitus fit, vbi ipse est.
 Post ei dicam, si appetitum
 tuum frustrari non vis: si non
 incidere vis in ea quæ horres:
 nihil alienum appetito: ad
 nihil eorum declina quæ pe-
 nes te non sunt. Alioqui fru-
 strari, in calamitatem incide-
 re necesse erit. Quæ nam hic
 dubitatio est? Quem locum
 habet illud, quomodo fiet
 quomodo eueniet? ne illud
 atque illud accidat. Nonne
 euentus arbitrij nostri non
 est? Sic. Ipsa vero natu-
 ra boni & mali in rebus no-
 stri arbitrij sita est? Ita. Licet
 ergo tibi quolibet euentu se-
 cundum naturam vti. Nun-
 quis te prohibere potest? Ne-
 mo. Noli ergo post hac mihi
 dicere, quomodo cadet? Vt-
 cunque enim ceciderit, tu re-
 ste de eo statues, & ipse euen-
 tus tibi prosper erit. Nam quis
 fuisset Hercules, si dixisset:
 ne magnus leo in conspectum
 mihi veniat, aut magnus a-
 per, aut homines immanes?
 Quid

Quid vero tu curas? Si ma-
 gus aper prodierit, maius
 certamen obibis. Si mali ho-
 mines, terrarum orbem malis
 liberabis. Si ergo sic mortuus
 fuero? Morieris vir praestans,
 vt bene gesta. Nam cum o-
 minio moriendum sit, neces-
 se est te aliquid agentem de-
 prehendi: siue agros colas, siue
 sodias, siue mercatorem agas,
 siue consulatum geras, siue
 erudiate labores aut alui pro-
 fluuij. Quæ ergo actione oc-
 cupatus vis a morte deprehen-
 di? Equidem quod ad me atti-
 net. opere aliquo humano oc-
 cupatus: cuiusmodi est benefi-
 centia, publica vtilitas, magna-
 nimitas. Si vero tantis in re-
 bus deprehendi non possum,
 illud certe prohiberi nequit,
 illud conceditur, vt me ipsum
 emendem, vt expoliam facul-
 tatem vtentem visis, vt per-
 turbationum vacuitati stude-
 am: vt affectionibus eatenus
 indulgeam, quatenus par est: si
 adeo felix fuero, vt tertium et
 iam locum attingam de secu-
 ritate iudiciorum. Si me his
 occupatum mors occupauit,
 satis mihi erit ad Deum
 posse manibus extentis dice-
 re: Quas facultates a te acce-
 pi, ad intelligendam guberna-
 tionem tuam, oique obtempe-
 randum, eas non neglexi: non
 dedecori tibi fui, quantum in

καὶ ἢ σοι μέλει, αὐ μέγας
 σὺς ἐπιφανῆ; μεῖζον ἄλλον
 ἀθλήσεις, αὐ κρησὶ αὐτῶν
 ποί, κρησὶν ἀπαλλῆξεις τῶν
 οἰκονομῶν. αὐ ἐν ὕπνῳ δαστῶ
 θηνῶ; ἀφῆς ἄν δαστῶν ἢ, ἔνοι
 ναίαν παρῆσιν ἐπιβόων. ἐ-
 πεὶ γὰρ εἰ παρπίλωνας δαστῶν
 ἐστίν, αὐ αἴκη τί ποτε ποιῶνται δῶ-
 ρῆσιν; ἢ ἑωρῶνται. ἢ σπεί-
 ποντα, ἢ ἐμποροδύμνον, ἢ
 ὑπακούοντα, ἢ ἀπικτιῶντα, ἢ
 ἀγροῦχοι δῶν. τί ἐν ἡέλεις
 ποιῶν δῶρῆσιν παρῆσιν ὅσον
 νῦν; ἔγω μὲν, τὸ ἐμὸν μέ-
 γας, ἔργον τί ποτ' αὐτῶνται
 κην, δῶρῆσιν, κρησὶ φέβας,
 ῥῆσιται. εἰ ἢ μὴ δῶναι μὴ
 πῶς πηλικαῦτα ποιῶν δῶρῆ-
 σιν, ἐκείνῳ τὸ ἀκάλυτον,
 τὸ δῶναι, ἐμῶν τὸν ἐπι-
 ρῆσιν, ἐξῆραξο δῶν τῶν
 δῶναι μὴ πῶς ῥῆσιται τῶν
 φωνασῶν, ἀπαρῆσιν ἐκ-
 πνεῖν, τῶς ἔξεισται τὸ ἰδίον
 δαστῶν. εἰ οὐτως ἐπι-
 χρῆς εἰμι, καὶ τὸ τῆσι τῶ
 που παρῆσιν ἢ ἢ τὸ παρῆ-
 τῶ τῶν κρησῶν ἀσφα-
 λειαν. αὐ μετὰ τούτων με ὁ
 θῆνατ' ἢ κρησὶ ἀφῆ, δῶν
 μοι, αὐ δῶναι μὴ παρῆσιν τὸν
 θεὸν ἀπαρῆσιν τῶς ῥῆσιται,
 καὶ εἶπειν. ὅπως ἔλαβον ἀ-
 φαρμακὶ παρῆσιν σοι, παρῆσιν
 αὐτῶν σοι τῶς διοικῆ-
 σεις, καὶ ἀπερῶν ἡήσιν αὐ-
 τῆ, τούτων σοι ἢ μέλησα. ἐ
 κρησὶ ἡήσιν σε τὸ ἐμὸν μέρῳ

Ec 3

ιδὲ πῶς κέρησμαι ταῖς αἰ-
 δήσεσιν, ἰδὲ πῶς ταῖς ἀπο-
 λήσεσιν· μή ποτέ σε ἐμεμ-
 ψάμι· μή τι πῶν ζωνορμῶν
 τινὶ δουρίεσθαι; ἢ ἀλλ' ὡς γε-
 νέως ἠγέλησαι; μή τι ἄλλ' ἠγέ-
 σεις παραβῶναι, ὅτι με σὺ
 ἀρῆναι σεις; χάριν ἔχω ὧν ἔδω-
 κης. ἐφ' ὅσον ἔρχεσάμι· τίς
 σούς, ἄρα εἶμι· πάλιν αὐτὰ
 δαύλα βε, καὶ ἄλλ' ἕξον εἰς λῶ
 θέλεις χάριν. σὺ γὰρ λῶ πάλ-
 λου, σὺ μοι αὐτὰ δέδωκας. ἐκ
 δουκεί, ἔτι πῶς ἔρχομαι ἐξελθῆναι;
 ἔτι βίβων κρείττων καὶ ὁμογε-
 μοιέστερος. ἔτι πῶς ἔρχομαι
 ποῖα δὲ κρείττονα σὺ δὲ μα-
 ρονέστερον. ἴνα δὲ ἴσῃται γένη
 ταῦτα, ἐμὲ καὶ δέξασθαι. ἐπὶ μι-
 κρῶν ἐστι δαύλα γένη. ἐπὶ δὲ αὐ-
 σμα καὶ ὑπερβαύσαι θέλειν, καὶ
 ἴσῃται. ἔτι ἀρχὴν ἔσσω-
 θαι ἐμὲ, καὶ ἴσῃται. ἔτι δὲ α-
 λαβῶν φροντίζειν, καὶ σῶσαι.
 ἀλλ' αὐτὸ ἐπὶ ἀλλοτρίων θέλεις,
 ταῦτα ἀπάλλειο, αὐτὸ ἐπὶ ἀ-
 λμῶν ἢ φύσις, ἀλλοτρίων, ἐπὶ δὲ
 γενέ. ἔτι θάυμασόν· αὐτὸ ὑπε-
 λείσαι θέλεις, ἀρῆναι ἴσῃται
 δεῖ, ἀλλοτρίων. ἔτι χεῖρας
 καὶ ἀφίλησσαι, ἀλλοτρίων αἰ-
 λαβῶν γύρας καὶ ἀσπατή-
 ναι, πολλὰ μὲν εἶπεν, πολλὰ
 δὲ πρὸς αὐτὸ ἀνελθῆσαι. δὲ
 ἔτι πέμψαι πολλοῖς, ἔτι πῶς
 καὶ ἔτι μίσην εὐλοῖς. καὶ ἔτι
 τὸν ὁμοῦ ἴσῃται; δὲ δὲ πῶς
 πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔτι ἔτι πῶς
 ἐπὶ βήμα καὶ ἴσῃται, καὶ
 κινήσῃ δὲ αὐτὸν, καὶ
 ἀσπασθῆναι δὲ αὐτὸν

Demonstret

me fuit. Ecce quomodo vsus
 sum sensibus? Quomodo anti-
 cipationibus? Num te vaquam
 incusavi? Num quid eorum
 quæ euenerunt æge tuli, aut
 aliter fieri volui? Num affectio-
 nes violauī? Quia me genu-
 isti, gratiam tibi habeo: vsus re-
 bus quas dedisti mihi, vsus sum
 quoad voluisti. hoc mihi satis
 est: recipe eas, & vbicunq; vo-
 lueris collocato. Tu enim fue-
 runt omnia, tu mihi ea dedisti.
 Non satis est sic affectum exi-
 re? Quæ vita præstantior & ho-
 nestior est, quàm sic affecta? Quæ
 moris felicior? Vt autem hæc
 fiant, neq; parua accipere, ne-
 que paruis frustrari licet. Non
 potes & consulatū gerere velle,
 & hæc consequi: non dare
 operam parandis agris, & his
 curare seruios, & hæc. Si quid
 alienum expectaueris, tua perie-
 rint. Hæc rei natura est: nihil
 gratis datur. Et quid miri est?
 Si consulatum expetis, vigi-
 landum tibi est, circumcurfan-
 dum, manus deo culandæ, ad
 alienas fores com: vbiscundū,
 multa dicenda, multa facienda
 illiberaia, munera mittenda
 multis, nonnullis strenulæ quo-
 tidianæ. Et quic euentus est?
 Duodecim fasciculi virgarum:
 ter quaterue pro tribunali sed-
 dere: Circenses ludos exhibe-
 re, epulum publice præbere.

Demonstret mihi aliquis, quid
 præter hæc sit? Ergo pro vacui-
 tate perturbationū, pro constā-
 tia, pro eō vt dormiēs dormias,
 vigilans vigilas, nihil timeas,
 nulla re angaris: nihil impede-
 re vis, nihil laboris capeffere?
 Te his rebus occupato, si quid
 perierit, si male collocatū fue-
 rit, si alter consecutus fuerit,
 quæ te cōsequi oportebat: sta-
 tim eo cruciaberis? Non cōse-
 res, quid quo commutaueris?
 Quantulum quāto? An gratis
 accipere ista studes? Qui autem
 potes? Alterū opus cum altero
 commune nihil habet. Nō po-
 tes & externa pbe curata ha-
 bere, & mentem tuam. Sin illa
 vis: hoc omitto. Alioquin ne-
 que hoc, neque illa habebis, a-
 nimo vtriq; distracto. Si hæc
 vis, illa omittēda erunt. Effun-
 detur oleū? peribūt vascula? At
 ego tranquillius ero. Incendiū
 oritur me absente, peribūt li-
 bra? Sed ego ex naturæ præsci-
 pro visis vtar. At nō habebō
 edam? Si adeo miser sum: mors
 portus est, mors portus est om-
 niū: hoc confugiū est. Qua-
 ppter nihil in vita graue est: cū
 liber eris, neq; te molestia fu-
 nis: quid vigilas? Nonne statim
 reputans vbi tuū bonū & ma-
 lū, sic dicis, Vtrunque in mea

ἢ διεξέσται μοι τις, ἢ ἐστὶ πῶ-
 ρος ἴσῃται; ὑπερ ἀπαθείας ἐν,
 ὑπερ ἀταραξίας, ὑπερ ἰσχυ-
 θούσῃ καὶ ἀδύσῃ, ἐπὶ ἰσχυ-
 ρῶτα ἐπὶ ἰσχυροῦναι, μὴ φοβείας
 ἀλλ' ἄλλ' ἄλλ' ἄλλ' ἄλλ' ἄλλ' ἄλλ'
 μὴ δύναι, ἐπὶ δὲ ἀδύσῃ ἴσῃται
 λῆς; ἐπὶ δὲ πονήσῃ, ἀλλ' αὐτὸ
 δαύλα βε, καὶ ἄλλ' ἕξον εἰς λῶ
 θέλεις χάριν. σὺ γὰρ λῶ πάλ-
 λου, σὺ μοι αὐτὰ δέδωκας. ἐκ
 δουκεί, ἔτι πῶς ἔρχομαι ἐξελθῆναι;
 ἔτι βίβων κρείττων καὶ ὁμογε-
 μοιέστερος. ἔτι πῶς ἔρχομαι
 ποῖα δὲ κρείττονα σὺ δὲ μα-
 ρονέστερον. ἴνα δὲ ἴσῃται γένη
 ταῦτα, ἐμὲ καὶ δέξασθαι. ἐπὶ μι-
 κρῶν ἐστι δαύλα γένη. ἐπὶ δὲ αὐ-
 σμα καὶ ὑπερβαύσαι θέλειν, καὶ
 ἴσῃται. ἔτι ἀρχὴν ἔσσω-
 θαι ἐμὲ, καὶ ἴσῃται. ἔτι δὲ α-
 λαβῶν φροντίζειν, καὶ σῶσαι.
 ἀλλ' αὐτὸ ἐπὶ ἀλλοτρίων θέλεις,
 ταῦτα ἀπάλλειο, αὐτὸ ἐπὶ ἀ-
 λμῶν ἢ φύσις, ἀλλοτρίων, ἐπὶ δὲ
 γενέ. ἔτι θάυμασόν· αὐτὸ ὑπε-
 λείσαι θέλεις, ἀρῆναι ἴσῃται
 δεῖ, ἀλλοτρίων. ἔτι χεῖρας
 καὶ ἀφίλησσαι, ἀλλοτρίων αἰ-
 λαβῶν γύρας καὶ ἀσπατή-
 ναι, πολλὰ μὲν εἶπεν, πολλὰ
 δὲ πρὸς αὐτὸ ἀνελθῆσαι. δὲ
 ἔτι πέμψαι πολλοῖς, ἔτι πῶς
 καὶ ἔτι μίσην εὐλοῖς. καὶ ἔτι
 τὸν ὁμοῦ ἴσῃται; δὲ δὲ πῶς
 πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔτι ἔτι πῶς
 ἐπὶ βήμα καὶ ἴσῃται, καὶ
 κινήσῃ δὲ αὐτὸν, καὶ
 ἀσπασθῆναι δὲ αὐτὸν

Ec 4

οὐτε τούτου τίς ἀφελείδαί
 με δύνάσκει, οὐτ' ἐμείνου ἀ-
 μνητα ἀφελείν. τί οὐδ' οὐ
 βέβαιον βουλόμην, πᾶς ἐμὸς ἀσφα-
 λῶς ἔχει. πᾶς ἀλλ' ὁ τῆς, ὅψο-
 τι αὐτὰ, ὅς αὐτὸν φέρῃ, ὡς αὐτὸν
 διδόνται παρὰ τοῦ ἕλκους ἐ-
 ξουσίαν. τίς εἰμι, ὃ θέλων αὐτὸν
 πᾶς οὕτως ἔχειν, ἢ οὕτως; μὴ
 γάρ μοι δέδωκεν ἐπιλογῆ αὐ-
 τῶν; μὴ γάρ ἐμὲ τίς αὐτῶν
 διοικητῶν πεποίηκεν; δευτέ-
 ροι, ἂν ἔχω ἐξουσίαν. ταύ-
 τὰς με δεῖ κρείττω παρο-
 σκευάσαι. πᾶς δ' ἄλλω, ὡς αὐτὸν
 θέλῃ ὁ σκείνων κύριος. ζῶν
 πᾶς τίς ἔχω ἐκτὸς ὀφθαλμῶν,
 ἀρροπνεί, καὶ σφύραται ἐν-
 θος καὶ ἔνθι; τί θέλων, ἢ τί
 ποθῶν; Πάτρικλον, ἢ Ἀν-
 πλοχρον, ἢ Μενέλαον. πότε
 γάρ ἡγήσατο ἀγένητον ἕνεκα
 τῶν φίλων; πότε γάρ σὺν
 εἶχε σὺν ὀφθαλμῶν, ὅτι αὐ-
 ριον, ἢ εἰς τὴν σφίτην, δεῖ
 ἢ αὐτὸν ἀποθάνειν, ἢ σκεί-
 νοι; ναί, φησιν· ἀλλ' ἄλλω
 ὅτι σκείνος ἐπιβιάσεται μοι,
 καὶ αὐτὸς ἔσει μιν ἕν. μιν
 ἔθ' γάρ ἦς, καὶ πᾶς ἀδήλα
 ἔστω. τί οὐδ' ὅσα ἐγκρατεῖς
 σκευάστω, ἀλλὰ κλαίων καὶ ἡ-
 σασαί ὡς πᾶς κρείττω. ἀλλ' ἐ-
 κείνος μοι φωνεῖν παρὰ τί-
 θεῖ. ἔξῃ γάρ μοι εἶ, νῦν δ'
 οὐ δύναται, ἀλλ' Ἀυτομέ-
 δων σοὶ παρεθήσει, ἀν' ἧ καὶ

potestate est, neque hoc eripe-
 re mihi quisquam potest; ne-
 que in illa inuitum conicere.
 Cur ergo non sterto supinus?
 Res meæ in tuto sunt, alienas
 vero viderit is qui abstulerit,
 prout ab eo concessum fuerit,
 cuius est auctoritas. Quis sum
 ego, qui eas sic aut aliter habe-
 re volo? Num mihi delectus
 earum concessus est? Nunquis
 earum procuratorem me con-
 stituit? Satis ea mihi sunt, quo-
 rum habeo potestatem. Hæc
 ita sunt administranda mihi,
 vt quam pulcherrima efficiantur:
 cætera vero, prout is vo-
 luerit cuius est auctoritas. Hæc
 cui ob oculos posita sunt, num
 vigilat, & huc atque illuc ver-
 titur? Quid vult? Quid desi-
 derat? Patroclum, an Antilo-
 chum, aut Menelaum? Quan-
 do vero aliquem ex amicis
 immortalem iudicauit? Quan-
 do non ob oculos habuit,
 cras aut perendie, vel sibi,
 vel illi esse moriendum? Re-
 ste, inquit. At putabam il-
 lum mihi fore superstitem,
 & filij mei opes aucturum.
 Stultus fuisti, & incerta pro
 certis habuisti. Cur igitur
 non teipsum accusas, sed plo-
 rans sedes tanquam puellulæ?
 At ille mihi cibum apposuit.
 Viuebat enim stulte. Nunc ve-
 ro non potest. At Automedon tibi apponit. Si vero
 Automes

Automedon quoque mortuus
 fuerit, alium inuenies. Si olla
 in qua tibi caro elixabatur, cō-
 fracta fuerit, famene morien-
 dum erit, quod consuetam ol-
 lam non habeas? Nam aliam ex-
 mendam curabis.
 Non, ait, hoc mihi quid grauius
 contingere possit.

An vero istud graue tibi est?
 An verò istud graue tibi est?
 omiffaque propulsatione isti-
 us, matrem accusas, quod non
 prædixerit, ex eo tempore vi-
 tam tibi cum dolore exigen-
 dam esse: Quid putatis? An
 non ex industria Homerum
 ista composuisse, vt viderem-
 us nobilissimos, robustissi-
 mos, ditissimos, formosissi-
 mos, cum ea decreta non ha-
 bēt, quibus opus est, nihil pro-
 hibere quo minus miserimi
 sint & calamitosissimi?

De munditijs.
 C A P. XI.

Disputant quidam, an na-
 tura humana societatis
 appetitionem complectatur:
 & tamen iidem isti dubitare
 mihi non videntur, mundi-
 tiam vtique natura humana
 comprehendi: & si qua re a-
 parari. Cum igitur aliud quod-
 dam animal purgare se videri-
 mus, cum admiratione dicere
 solemus, facere id tanquam ho-
 minem: vicissimque si quis

Ἀυτομέδων ἀποθνήσκει, ἄλλο
 ἀντὶ τῆς αὐτῆς ἀντὶ τῆς αὐτῆς
 ἢ ἡμεῖς σοὶ τὸ κρέας παραγγέ-
 λισθεῖσιν δεῖ ἀποθνήσκειν, ὅτι μὴ
 ἔχεις πῶς σκευάσει καὶ ἄλλω
 κρεῖναι, καὶ ἄλλω κρεῖναι
 ἀρροπνεί; Οὐ μὴν γάρ τίς
 φησι, κακώτερον ἄλλο παρ' ἐ-
 μὲν, τούτου γάρ σοι κακόν ἐστιν
 εἴτ' ἀφ' οὗ πᾶς ἐξέλκειν, αὐ-
 τῶν τῶν κρητῶν, ὅτι σοὶ οὐ
 σκευάσει, ἢ ὁδὸν ἄλλω ἐξ
 σκείνου ἀξιοτελέει; πὶ δὲ κεί-
 τε; μὴ ἐπιτιμῶν ταῦτα σκευ-
 ασίαν ὀμνησθῶν, ἢ ἰδὸν ἄλλω,
 ὅτι οἱ ἀρροπνέονται, οἱ ἰχθυό-
 νται, οἱ πηλοσώματα, οἱ
 ἀμφοτέρωθεν. ὅταν οἱ αὐτὸ
 δύνωται μὴ ἔχουσιν, ἔδεν
 καλύονται ἀφ' ἑαυτῶν εἶ-
 ναι, ἔδεν ἑαυτῶν.

Περὶ κρημνιστικῆς.

Κ Ε Φ. ι α.

Αμφισβητοῦσι τινες, εἰ
 ἐν τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων
 πᾶς ἀφ' ἑαυτῶν τὸ κρημνι-
 σθῶν, ὅμως δ' αὐτοὶ οὐ πᾶς
 σκευάσει, ἀλλ' ἄλλω ἄλλω
 σκευάσει, ὅτι ποτε κρημνισθῶν
 πάντως ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἐ-
 ντι ἄλλω, καὶ τούτων τῶν
 ζώων κρημνίζεται. ὅταν οὐδ'
 ἄλλω πὶ ζῶων ἰδὸν ἀρροπνέ-
 ονται, ἐπιτιμῶν εἰν εἰσὶν
 ἰδὸν ἰδὸν ἰδὸν, ὅτι ὡς
 ἀνθρώπος, καὶ πᾶσι ἀνθρώποις

ὅτι χολαί, μὴ γλυκοί. πῶσαι
ἐμπεσπὴ δὲ πῶσιν ἀνθρώπων
καὶ γίνεσθαι, αὐτὴ δὲ ἐργός ἐ-
στὶ τῆς μὴ ἀνθρώπινης εἶνευ.

Περὶ ἀποσοχῆς.

ΚΕΦ. ιβ.

Ὅταν ἀφῆς σοι παῖς ὀ-
λίγην τιμὴν ἀποσοχῆς,
μὴ εἶς φωνάζεις, ὅτι ὀπό-
τεον θέλεις, ἀλλὰ ἡψήσῃ αὐτὴν
εἰς οὐκ εὐκταῖον ἀποσοχῆς ἔσται
σοι, ὅτι παρὰ τὸ σημεῖον ἀ-
μαρτηθῆναι, εἰς πᾶσα χεῖρην
αὐτοῦ σοι τὰ πρᾶγματα
ἔχειν. ἀποσοχῆς μὲν τὸ χαλε-
πώτερον ἔστι, ἢ μὴ ἀποσο-
χεῖν ἐργάζεσθαι. εἴτω ἔσθῃ
ἢ ἀναδύσασθαι αὐτὴν ἀποσο-
χῆς, αἰεὶ δὲ εἰς ἄλλου ἢ ἄλ-
λου χρόνον εἰσάγει ὑποση-
μῆρον τὸ εὐχέειν, τὸ δὲ χημε-
νεῖν, τὸ ἰσφύσιν ἔχειν καὶ
διεξέρχων. εἰ μὲν οὖν λυσίτε-
λης ἢ ὑπέρησις ἐστίν, ἢ πω-
τελής δὲ δόξασις αὐτῆς ἐστὶ λυ-
σιτελής. εἰ δὲ οὐ λυσίτε-
λεῖ, ἢ οὐχὶ δύνειται τιμὴν
ἀποσοχῆς φυλάσσειν; ση-
μεῖον παύσεως θέλω. ἢ οὖν
οὐδεὶς ἀποσοχῆς; ἀσπ. ἢ
οὐκ κωλύει ἀποσοχῆς; μὴ
γὰρ ἐξαιρεῖται π μέρῃ τῷ
βίον, ἐφ' ὃ οὐ δύναται τὸ
ἀποσοχεῖν; χεῖρην γὰρ αὐτὸ
ἀποσοχεῖν πηήσεις, βέλπον
δὲ μὴ ἀποσοχεῖν; καὶ ἢ ἄλλο
πάν ἐν τῷ βίῳ κρείσσον ἴσθαι
πάν μὴ ἀποσοχεῖν γίνε-
σθαι; ὁ τέκτων μὴ ἀποσοχεῖν

doctrinam explicet. Absit: om-
nis exorbitatio recedit ab
humanitate. Ista vero, pa-
rum abest quin humana non
sit.

De attentione.

CAP. XII.

Um ad breue spatium at-
tentionem remiseris: noli
fingere, te eam ubi volueris ef-
se recepturum: sed illud in
promptu tibi sit, propter ho-
diernum delictum necessario
restituras in posterum etiam
peius habituras. Ac primum
quidem grauiissima consuetudo
negligentiae tibi accedit, de-
inde consuetudo differendae at-
tentionis. Et subinde in aliud
atque aliud tempus differetur
prosperitas, dignitas, naturae
obedientia. Quod si rei alicuius
procrastinatio est utilis,
eam rem omnino praetermit-
tere utilius erit. Sin utilis non
est, cur non perpetuam atten-
tionem conseruas? Hodie clu-
dere volo. Quid ergo? Anid
cum attentione faciendum
non est? Volo canere? Quid ve-
tat, quo minus attentid fa-
cias? Nunquam enim vita
pars excipitur, quo attentio-
ne pertingat? Num eam attentio-
ne peiorem reddes, scordia
vero meliorem? Quid autem
in vita fit melius a negligentibus:
Num faber negligens, melius
aedificat? Num gubernator
negligens,

negligens, cautius gubernat?
Num aliud aliquod minorum
operum, per incuriam melius
perficitur? Non animaduer-
tis, cum animum relaxaris,
non iam penes te esse, vt eum
vel ad honestatem, vel ad ve-
recundiam, vel ad constan-
tiam reuoccs? Quicquid in
buccam venerit facies, animi
alacritati indulgens. Quibus
ergo rebus intendendus est
animus? Primum illis gene-
ralibus, quae ita in promptu
sunt habenda, vt sine illis
non dormias, non surgas,
non bibas, non edas, non
homines adeas. Nam aliena
voluntati nemo dominatur.
In hac vero sola bonum &
malum est positum. Nemo
igitur ea auctoritate est, vt
vel bonum in me conferat, vel
in malum me coniciat, sed
ego ipse (quod ad haec atti-
net) in mea potestate sum so-
lus. Cum ergo haec tuta mi-
hi fuerint, cur rebus externis
perturber? Quis tyrannus est
formidabilis? quis morbus?
quae paupertas? qualis offen-
sio? At non placui isti. Num
ergo iste meum opus est? num
meum iudicium? Non. Quid
ergo mea refert? At videtur
esse aliquis. Viderit ipse, &
ij qui eum magnificiunt. Ego
vero habeo cui me placere
oportet, cui obnoxium esse,

κυβερνῶ ἀσφαλέστερον; ἄλλο
δὲ π πῶν μικρότερον ἔργον,
ἴσθαι ἀποσοχῆς ἐπιλείπειται
κρείσσον; σοὶ αὐτὸ ἀνὴρ, ὅτι ἐ-
στὶ περὶ ἀφῆς τὴν γνώμην,
σοὶ ἔτι ἐπὶ σοὶ ἐστὶν ἀνακα-
λέσασθαι αὐτὴν; σοὶ ἐπὶ τὸ
δύσχημον, σοὶ ἐπὶ τὸ αἰδέ-
μεν, σοὶ ἐπὶ τὸ κριταλισ-
μον, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπιλεθὸν ποιο-
εῖς, τῆς ἀποσοχῆς ἐπιτα-
λουθῆς. τίσιν οὖν δεῖ με
ἀποσοχεῖν; ἀποσοχῆς μὲν
σοὶ τὰς καθολικαῖς, καὶ οὐκ
ἐν ἀποσοχῆς ἔχειν, καὶ χη-
μεῖς ἐμείνων μὴ κημεῖν, καὶ
μὴ αἰστανταί, μὴ πίνειν, μὴ
ἐσθίειν, μὴ συμβάλλειν αὐ-
θροῦσις ὅτι ἀποσοχῆς ἀλ-
λοτριῶς κύριος οὐδέ τις, ἐν
ταύτῃ δὲ μόνῃ τὸ ἀγαθὸν καὶ
τὸ κακόν. οὐδέ τις οὐκ κύριος
οὐτ' ἀγαθὸν μοι ἀειπαύ-
σαι, οὐτ' κακὸν με ἀειπαύ-
σαι, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς ἐμαυτῷ
καὶ ταύτῃ ἐξουσίῃ ἔχω μέ-
νος. ὅταν οὖν ταύτῃ ἀσφα-
λῆ μοι ἢ, π' ἔχω παρὰ τὴν ἐ-
μὴν παρὰ σοὶ οὐδ' ἐμ; τί-
ρανν' ὅφρα φέρῃς, ποία νό-
σος, ποία πένια, ποῖον
ἀποσοχῆς; ἀλλ' ὅσα ἡ-
εἶσα τῷ δέειν. μὴ οὖν ἐμ-
εἶν ὅ ἐμὸν ἐστὶν ἔργον; μὴ
π' ἐμὸν κέρμα; οὐ. π'
οὐκ ἐπ' μοι μέλει; ἀλλὰ
δοκεῖ π' εἶναι. ἀψεται αὐ-
τῷ, καὶ οἷς δοκεῖ. ἐγὼ δὲ
ἔχω πῶν ἰσχυροτέρου,
FF

ἢν παθεῖται, τὸ θεῶν ἰσχύ
 τοῖς μετ' αὐτῶν. ἐμὲ δὲ κεί-
 νος οὐκ ἐπέσειν ἐμῶν τῶν, καὶ
 τῶν ἐμῶν παρὰ τὴν ἐπι-
 παξεν ἐμῶν μόνον, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ
 νος εἰς ἡμῶν αὐτῶν τῶν ὄ-
 ρων, οἷς ὅταν κατακραυγή-
 σω ἐν συλλογισμοῖς, οὐκ ἐπι-
 στήφομαι οὐδέ νος τῶν ἀλλοῦ
 λειθῶντων ἐν μεταπίπτουσιν,
 οὐ φρονίμως οὐδέ νος. ἀλλ' ἐ-
 νῶν ἐν τοῖς μείζοντες; ἢ τὸ αἴτιον
 με οἱ ψέγοντες; ἢ τὸ αἴτιον
 ἰσότης τῆς ζωῆς; οὐδὲν
 ἀλλο, ἢ ὅτι ἐν ἑαυτῶν τῶν τόπων
 ἀνυμναστὸς εἰμι, ἐπεὶ οἱ πα-
 σσὶ ἐπισήμη καὶ φρονητικὴ
 ἐστὶ τῆς ἀγνοίας, καὶ τῶν ἀ-
 γνοῦντων καὶ οὐ μόνον ἀ-
 πιστήμῳ, ἀλλὰ καὶ ἀπέχοντα.
 φέρε δὲ θέλεις συντέα, καὶ
 τῶν πολλῶν καὶ τῶν ἀλλοῦ
 φέρε δὲ φέρε δὲ θέλεις
 τέκτονα. ἀσπῆτον μὲν οὐκ
 ἰσῶντα ἔχειν παρὰ τῶν, καὶ
 μηδὲν διὰ τῶν ποιῶν.
 ἀλλὰ περὶ αὐτῶν τῶν ψυχῶν
 ἐπὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν, μηδὲ
 τῶν ἐξω δικάειν μηδὲν τῶν
 ἀλλοτρίων, ἀλλ' ὡς διέτα-
 ξεν ὁ δυνάστης. τὰ παρὰ
 αἰρετικῶν ἐξ ἀπαντῶν, τὰ
 δὲ ἄλλα ὡς αὐτῶν διδάσκει. ἐ-
 πὶ τοῖς δὲ μεμνημένοις,
 ἢ νος ἐσθλῶν, καὶ ἢ ἡμῶν
 ὄνομα, καὶ αὐτῶν τῶν δυ-
 νάμειν τῶν ἰσῶντων πα-
 ραδοξαί τῶν καὶ ἰσῶντων ἀ-
 ὁρῶντων. ἢς καὶ ἡμῶν ἀδύνα-
 σις

cui obtemperare : Deum, &
 eos qui proximum ab eo lo-
 cum tenent. Is me mihi ipsi
 commendavit, meamque vo-
 luntatem mihi soli subiecit,
 datis regulis ad rectum eius-
 vsum : quas si in ratiocinatio-
 nibus secutus fuero, non curo
 quinquam aliud quid dicen-
 tem. In inuersionibus nullius
 rationem habeo. Cur autem
 maioribus in rebus molesti
 mihi ij sunt, qui me reprehē-
 dunt ? Quæ perturbationis i-
 stius causa est ? Alia nulla, nisi
 quod in hoc loco inexercitati-
 tus sum. Si quidem omnis sci-
 entia contemnit ignorantiam
 & ignorantes, nec scientiæ so-
 lum, sed artes etiam. Produc
 quemuis futorem. Is quod ad
 suum opus attinet, vulgus der-
 ridet. Produc quemuis fa-
 brum. Primum igitur hæc in
 promptu habenda sunt, neque
 sine his quicquam faciendum,
 sed animus in hunc scopum
 intendendus, neq; externum
 & alienum quicquam expe-
 tendum : sed quemadmodum
 is qui potest constituit, ea que
 nostri iuris sunt, semper per-
 sequenda sunt, cætera vero
 prout res tulerit. Post hæc te-
 nendum est, qui simus, & quo
 nomine appellemur : & danda
 opera, vt officia ad facultates
 affectionum dirigamus. Ex-
 pendendum, quod tempus
 sit

sit cantilena : quod tempus
 doctrinæ : quibus presentibus ?
 Quid negotium consecutu-
 rum sit? Num contemturni nos
 sint conuictores? Num nos il-
 los? Quando dideris vtren-
 di? Quinara sint deriden-
 di? Cui & qua de causa sit ob-
 sequendum? denique in ob-
 sequio quomodo decorum sit
 tuendum. Vbi autem ab ho-
 rum aliquo declinaueris, sta-
 tim existit damnum, non ali-
 unde, sed ex ipsa actione. Quid
 ergo? lamne fieri potest vt pec-
 cato caream? Fieri hoc nequit:
 sed illud fieri potest, vt perpe-
 tuo in id intentus sis, ne pec-
 ces. Boni consulendum enim
 est, si nunquam remissa hac
 industria, vel paucis peccatis
 caruerimus. Si vero dixeris,
 Cras animaduertam : scito il-
 lud te dicere, Hodie ero im-
 pudens, importunus, abiectus:
 penes alios erit me dolore af-
 ficere, irascar hodie, inuidebo.
 Vide quanta mala ipse tibi in-
 dulgeas. At cras bene erit.
 Quanto prestantius est hodie?
 Si cras conducit, multo magis
 hodie, vt & cras possis, nec in
 tertium diem reticias.
*Ad eos qui arcana sua te-
 mere vulgant.*
 CAP. XIII.
 Qvando nobis aliquis cā-
 dide visus fuerit de suis
 rebus disseruisse, haud scio

ἢς καὶ ἡμῶν παρὰ τῶν ἰσῶντων
 ἐπὶ τῶν, ἢ ἐστὶν ἀπὸ τῶν ἀ-
 γνοῦντων, καὶ ἢ καὶ καὶ φρονή-
 τῶν ἢ μόνον οἱ αὐτῶν τῶν, καὶ ἢ
 ἢ ἡμῶν αὐτῶν τῶν τῶν αὐ-
 τῶν, καὶ ἢ ἢ νος ποτὲ καὶ ἢ ἢ
 λαοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἢ νος συμπερι-
 νεχθῆναι ποτὲ, καὶ ἢ νος. καὶ ἢ
 λοιπὸν ἐν τῇ συμπεριφορῇ,
 sequio quomodo decorum sit
 tuendum. Vbi autem ab ho-
 rum aliquo declinaueris, sta-
 tim existit damnum, non ali-
 unde, sed ex ipsa actione. Quid
 ergo? lamne fieri potest vt pec-
 cato caream? Fieri hoc nequit:
 sed illud fieri potest, vt perpe-
 tuo in id intentus sis, ne pec-
 ces. Boni consulendum enim
 est, si nunquam remissa hac
 industria, vel paucis peccatis
 caruerimus. Si vero dixeris,
 Cras animaduertam : scito il-
 lud te dicere, Hodie ero im-
 pudens, importunus, abiectus:
 penes alios erit me dolore af-
 ficere, irascar hodie, inuidebo.
 Vide quanta mala ipse tibi in-
 dulgeas. At cras bene erit.
 Quanto prestantius est hodie?
 Si cras conducit, multo magis
 hodie, vt & cras possis, nec in
 tertium diem reticias.
*Ad eos qui arcana sua te-
 mere vulgant.*
 CAP. XIII.
 Qvando nobis aliquis cā-
 dide visus fuerit de suis
 rebus disseruisse, haud scio

εν τῇ αὐτῇ, καὶ ἂν μέλλῃς πᾶσι
 τεκνωσῶς κρετασιφορᾶσαι ὡς ἡ
 Μήδεια; πᾶσι δὲ ἴσον ἐστίν·
 ἀλλὰ δὲ εἰδὸν μοι σαυτὸν πι-
 στόν, αὐτὴν μὲν οὐ βίβωαι· δὲ εἰ-
 ξῶν δὲ διὲ μοι εὐχῆς φιλικῆς·
 δὲ εἰξῶν ὡς ἐπὶ τοῦ εἶον ὅτι ἔ-
 πεσηται, καὶ ὁ δὲ πρὸς σὸν ἀνώ-
 ρθῶν, ἵνα μοι οὐ πιστεύῃς· ἔ-
 σου· ἀλλὰ αὐτὸς ἐλθὼν σὲ
 πειραματῶ ἀκῆσαι τὴν ἐμῶν.
 ἵς γὰρ εἰς τὴν λήρη σαυτῶν ἀγ-
 γείῃ κηλῶν; ἵς ἐπιμαρτῶ συμ-
 βάλων· ἵνα μὴ ἐπιστῆναι σὸν
 ἀσκήσῃ δὲ εἰσται, τὸν ὠσπερ
 φησὶς μετὰ ληψίον· ἵνα αὐ-
 τῶ σαυτῶσται. ἔστω τὸ τῶσται
 κηφίον τῶν αὐτῶ, τῶ μετὰ λα-
 βῶν. ναὶ, ἀλλὰ ἐγὼ σοι πιστεύω,
 αὐτὸς ἐπιστεύῃς. ἔστω τὸν
 μὴν εἰδὲ σὺ ἐμοὶ πιστεύῃς, ἀλλ-
 λά φλύαρ· εἶ καὶ ἀφῶ· ἔστω
 ἔδεν δὲ αὐτῶσται κηφίον. ἐ-
 πείθει εἰ ἔστω ἐσται, ἐμοὶ μὲν ὡς
 αὐτὸς πιστεύσων. νῦν δὲ ὁν αὐ-
 τὸν ὁλῶν· ἔστω ἴδης, πειραματῶ
 σῶσται αὐτῶ λήρης, ἀδελφῶς·
 δὲ ναὶ σῶσται δὲ σῶσται, ἔδεν
 φιλαρεθῶν, πειραματῶ σῶ
 κῆσαι τῶ ἐμῶ. καὶ ἔστω παρῶ
 τῶς εἰδὲ ἂν ἐλθῶν ἐργασμέ-
 νος ποιῆς. εἰ δὲ ἐπιστεύῃς
 ἐμοὶ, δὴλον ὅτι ἂν πιστῶ καὶ αὐ-
 τῶ μῶν, ἔστω ὅτι σοι τῶ ἐμαυτῶ
 ἐξείπον. ἀφῶς ἔν, ἵνα κῶσται
 ἔστω παρῶσται. δὲ εἰδὸν μοι,
 ὅτι αὐτῶς ἵνα τῶ αὐτῶ ἐξεί-
 πῃ, ὡς ἐπὶ πιστῶ ἐσται, καὶ
 αὐτῶ μῶν. εἰ γὰρ τῶ τῶ,

aliquem in aula, quamvis li-
 beri tui macrandi tibi sint, ut
 Medea fecit? Vbi hoc æquum
 est? Age, ostende mihi te fide-
 lem, ostendum, constan-
 tem: ostende te habere decreta
 amica: ostende vas tuum non
 perforatum esse: tum videbis
 me non expectaturum, dum
 arcana tua mihi credas, sed ro-
 gaturum utro ut audias mea.
 Quis enim nolit uti vase pul-
 cro? Quis contemnit consilia-
 rium benevolum & fidelem?
 Quis non libentermitter
 eum, qui tanquam sarcinæ
 partem ita casus ipse in se re-
 cipiat, atque eo ipso leuet,
 quod partem eorum capit?
 Recte. At ego tibi credo, tu
 mihi non credis. Primum ne
 tu quidem mihi credis: sed fu-
 tilis es, proptereaque nihil con-
 tinere potes. Nam si res ita se
 habet: mihi soli credito. Nunc
 autem quencunque videris o-
 tiosum, illi affidens dicis: Fra-
 ter, neminem habeo te bene-
 volentiuorem aut cariuorem,
 rogo te ut res meas audias:
 idque facis apud homines mi-
 nime notos. Ut autem mihi cre-
 das, nõ dubiū est quin credas
 ut fideli & verecūdo: nõ ὅ-
 mea tibi dixerim. Sine igitur
 ut & ipse eadē sentiā. Ostende
 mihi, si quis alicui sua dixerit,
 illum fidelem & verecundum
 esse. Nam si hoc ita se haberet:

ego

ego passim omnibus arcana
 mea communicarem, si ea de
 causa fidelis & verecundus fu-
 turus essem. Res autem non
 ita se habet, sed decretis opus
 est non vulgaribus. Si quem
 igitur videris rerum externa-
 rum studiosum, atque his vo-
 luntatem suam subiecisse: eum
 scito infinitos habere a qui-
 bus cogatur, a quibus prohi-
 beatur. Non opus est ei picem
 aut rotā admouere ut ea dicat
 quæ nouit, sed puellæ nutus
 (si res ita tulerit) eum con-
 uellet, Cæsariani blanditiæ,
 magistratus aut hereditatis
 cupiditas, alia denique id geo-
 mus sexcenta. In vniuersum i-
 gitur tenendum est, arcanas o-
 raciones fidem postulare, de-
 cretaque talia. Ea vero nunc
 vbi inuenire proliue est? O-
 stende mihi hominem sic af-
 fectum, ut dicat, Mihi solæ
 meæ res curæ sunt, quæ pro-
 hiberi nequeunt, quæ natura
 sunt liberæ. Hanc naturam
 boni habeo, cætera vero fiant
 vetres tempusque tulerint: mea
 non refert.

ἐγὼ ἀποκρυφίως πᾶσιν ἀ-
 ρκῶσται, εἰ ἐμαυτῶν ἐλέγον,
 εἰ τῶσται ἐνεκα ἐμελλον πιστῶ
 καὶ αὐτῶ μῶν ἐσταῶ, τὸ δὲ ἐστὶ
 ἔστω τῶν· ἀλλὰ δεκρῶσται
 δὲ εἶ, ἔστω ἂν ἐσταῶν. αὐτῶ γὰρ ἵνα
 ἴδης παρῶσται ἐ-
 πεσῶσται, καὶ τῶσται ἀπο-
 τῶσται τῶ αὐτῶ ἀποσῶσται,
 ἴδῃ ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἔστω μ-
 ελιου ἐξῆ τῶς ἀνακρίζοντες,
 τῶς κωλύοντες. ἔστω ἐπὶ αὐ-
 τῶ χεραία πιστῶς, ἡ ἀσχη-
 παρῶ τὸ ἐξείπειν εἰδῶν. ἀλλ-
 λά παρῶσται νύστωσται,
 αὐτῶ τῶσται, ἀποσῶσται αὐτῶν.
 Κατασταλῶσται φιλοφροσῶσται,
 δὲσται ἐπιθυμία, κληρονο-
 μίας, ἀλλὰ τῶσται ομοιοσται
 μέσται. μεμνήσται ἐν ἐπὶ
 κηφίον, ὅτι οἱ δὲσται λήρη
 πιστῶσται ἐξῆσται, καὶ δὲ
 μῶσται ἔστωσται. ἔστω δὲ σῶ-
 νῶσται ἐπὶ ῥαδῶσται; ἡ δὲ εἰξῶ-
 τῶ μοι πῶσται τὸν ἔστωσται,
 ἔστω λήρη, ἐμοὶ μῶσται μέλεσται
 τῶν ἐμῶν τῶν ἀκωλύσται, ἔ-
 στω ἐλδῶσται. ἔστω τῶ σ-
 σῶσται ἐστωσται, τῶ δὲ ἀλλ-
 λα γνέσται ὡς αὐτῶσται, ἐ-
 ἀφῶσται.

FINIS QVARTI LIBRI.

HIERONYMI WOLFII

ANNOTATIONES IN ARRIANI

EPICETI LIBROS IV.

ἡ ἄριστα βελτιότης

In Praefationem.

Ο Ποία αὐτὸς αὐτόθεν ὀρηθ-
 ρεῖς εἶποι παρὲς ἑτέρων, ἐχ-
 ὄποια αὐτὸ ἐπὶ τῶ ὕστερον ἐντυ-
 χῶναι πνεύ αὐτοῖς, συγγρα-
 φοί. αὐτόθεν ὀρηθρεῖς, id est,
 ἐν τῷ παρρησίῳ, ex tempore,
 non suscepta cogitatione
 diligentiore, prout tempus
 tulit, atque occasio se dedit.
 Significat ex tempore habi-
 tos fuisse hos sermones, non
 de industria elucubratos. ἐπὶ
 τῶ ὕστερον ἐντυχῶναι πνεύ αὐ-
 τοῖς, vt post aliqui in eas ora-
 tiones incidant: hoc est, vt
 legantur ab aliis.

ἔχει αὐ οἶκον.] Legendum
 ἔχουν, scilicet οἱ λόγοι.

οἱ λόγοι αὐτῶ ἐφ' αὐτῶν.] Sermones ipsius per sese, hoc est, sententiæ mandatae literis, viua voce, cuius maior vis esse dicitur, destitutæ: nō accedente vultu, gestu & actione, cui primæ, secundæ & tertiæ in eloquentia tribuuntur a Demosthene.

τυχὼν μὲν ἐγὼ αἰπέω.] Fortassis ego in culpa sum: qui scilicet memoria lapsus, non

optima fide, quæ audiui, descripserim.

*τυχὼν ἢ ἔχει ἀνάγκη ἔπει-
 χῶν.*] Fortasse necesse est, rem ita se habere. Quia scilicet mutæ literæ non possunt ita permouere animos, vt viua vox, & actio oratoria.

In Caput 1.

τῶν ἄλλων δυναμίμων.] Animalium facultatum. *δυναμίμεις* vires seu facultates appellat, non tantum naturales animi corporisue potentias, sed etiam artes & scientias, vt exempla quibus vtitur declarant.

In Caput 2.

Εὐρήσμερον τὸ ζῶον.] Inuenimus animal: scilicet τὸ λογικόν, hoc est ἀνθρώπων, animal rationis capax, ipsum hominem. Nam quæ bruta dicuntur, non consilio & ratione ducuntur, sed naturæ suæ impetu feruntur.

ἄλλω δ' ἄλλο παρρησίῳ τὸ εὐλογεῖν.] Fit vt aliis alia vel probabilia. Quod suapte natura verum, honestum, bonum, probabile est, in genere

omni bus

omnibus est tale: sed specia-
 tim aliquod discrimen ad-
 mittit, ob varias animorum,
 corporum, fortunarum cō-
 ditiones: vt vinum febrici-
 tanti, mel bilioso aduerfa-
 tur, cæteris non item. Vide
 Ciceroem 1. de Officiis, v-
 bide cuiusque personæ de-
 coro disputat.

ταῖς ἐπὶ μέγας εἰσάσεις.] Par-
 ticularibus substantiis, hoc
 est, τῆ φυσικῆ ἢ ἐκείνης ἀνθρώπων
 ἰδιότητος, priuatæ cuiusque
 naturæ. De hominum va-
 riis affectionibus loquitur:
 non etiam de rebus anima-
 tis aut bestiiis, vt opinor.

αὐ οὐδ' ἐμὲ πωροῦν.] Quod si me percontaris. Ea quæ se-
 quantur, docent, si quis ta-
 lia roget, eum a vulgo non
 differre, ac viuere populari-
 ter ei licere: secus ac viro ho-
 nesto, erudito & graui.

*μέγιστος δ' αὐ εἶ, δ' εἰ μὲ εἰσέρ-
 χεται.*] Quoad autem, scilicet
 cet εἰσόδος μὲ συγκλητικὸν εἶναι,
 me senatu non moueris: est
 mihi frequētanda curia. In-
 terrogatio delenda est. Male
 distinctus est hic libellus, vt
 Græci plerique. Ego vero in
 conuertendo, sententiæ au-
 storis seruire soleo, non er-
 ratis & negligentia libera-
 tionum.

*τί γὰρ ἄλλο ἢ διψῶντες ἐπιπὶ ἐν αὐ-
 τῷ ὡς πορφύρα.*] Lego ἐν ἰ-

αυτῶ, vel αὐτῶ cum aspira-
 tione: excellit in veste, vt præ-
 texta purpura in fese.

ἦν δ' ἐμείνος φιλόσοφος.] Erat autem ille philosophus.
 Ambiguum, pugilæ, an scilicet
 pugilis.

*ἐχὼ πινεῖ τῶ βέλτερον ἀλεῖφ-
 ρος.*] Non apud Barum vni-
 gi solitus. Nuta βέλτερος hic ἀ-
 κούτων significet, an vero sit
 lanistæ alicuius proprium,
 equidem dubito. Illud non
 dubito, significari non vni-
 bratilem fuisse pugilem, sed
 germanum, & probe exer-
 citatum.

*πόσος πωλείς τὴν σταυρῶ ἀρ-
 αρίσιν.*] Quanti vendas tuū
 institutum: hoc est, quanti
 facias atque æstimes tuam
 vitæ rationem.

εἰ μὲν ταῖς τοῖς πεφύραται.] Siquidem tales natura sumus:
 scilicet, qualis Socrates
 fuit. Proponit quæstionem,
 neque soluit. Sed videtur in-
 nuere, quemuis, si in eo se-
 dulo elaboraret, ad similem
 animi constantiā posse per-
 uenire.

τί ἐν ἐπειδὴ ἀφρηῖς εἰμι.] Quid ergo cum sum hebes:
 hoc est, deteriore ingenio
 quam Socrates: sicut etiam
 canes alijaliis sagaciores, &
 equi velociores sunt.

εἰ δὲ μὲν, ἐχέειραν.] Sin mi-
 nus, non deterior. Logo sine

distinctione, vt geminata negatio acrius neget. Ex hoc dicto apparet, magno animo fuisse Epictetum, vt quine Socrati quidem cedendum sibi existimavit.

In Caput 3.

Τὸ δὲ νόμον τετέρον συμπάθησαι.] Decreto hoc affici: hoc est, ex animo ita sentire.

ὡς αὐτὸς αὐτῷ.] Vt de eo: sine aspiratione, non de se: sed αὐτῷ αὐτῷ πνεύματι. prout quanque rem vel magni vel parvi æstimamus, ita ea vti solemus.

ὡς αὐτὸς αὐτῷ ἀτυχήματι.] Vt inter bestias infortunia seu monstra quædam. Quasi dicat: tantum abest, vt lupini, leonini & vulpini isti mores hominem deceant, vt & inter bestias monstrosi & errata quædam naturæ esse videantur. ἀτύχημα enim dicit opinor, cum natura & ratio propositum sibi scopum non assequitur, efferat animal, quod cicur & mansuetum esse debebat, & innoxium.

In Caput 4.

Τὸ δὲ εὖ καὶ ἀπαθῆς.] Prosperitate & animi tranquillitatem. τὸ δὲ εὖ, ἢ δὲ εὖ, τὸ δὲ εὖ, crebro in hoc opusculo occurrunt. Deducuntur autem παρὰ τὸ δὲ εὖ, a bene fluendo, cum res

ad voluntatē nostram fluūt, cum secundo flumine & secundo vento prouehimur. Ego prosperitatē verto, aut felicem successum rerum.

τὴν μὲν ὁρῶν ἤρκεν ἐξ ἑαυτοῦ εἰς ἄπαν καὶ ὑπερτίθειται.]

Appetitum a se omnino sustulit & distulit. Significat opinor id, quod & in Enchiridio dictum est: philosophiæ tironem non nimium sibi tribuere, sed quasi addubitantem expectare dum iudicium confirmetur.

εἰ δὲ ἡ δόξα τὴν ἐπιπέδον ἔχει τὴν ἐπιπέδον.] Si virtus hanc habet pollicitationem, hoc est, si virtus hoc sine colitur. Si virtutis hoc munus est, hic fructus & effectus, vt sui cultores beet.

Οὐτός φησιν ἡ δὲ καὶ δι' αὐτῶν ὁρῶν ἡ δὲ ὁρῶν ἀπαθῆς.] Puto legendū δὲ ὁρῶν ἀπαθῆς in finitio modo. Hic profitetur, se iam suo Marte Chrysippum posse legere. Quod ad sententiam attinget: præcepta philosophorum intelligere, parū quiddam censet Epictetus, & Grammatici potius quam Philosophi id esse munus. Sed philosophorum præceptis parere, hoc est, naturæ congruenter viuere, id demum esse philosophi. Potest hoc, & fortasse debet ad

Theologiam

Theologiam quoque transferri. Eos enim audit Deus, & inter suos numerat, qui adorāt spiritu & vere: eamque fidem probat, quæ per caritatem est efficax: & eam laudat arborem, quæ bonorū fructuum prouentu suam bonitatem testatur. Dolendum profecto est, & religioni Christianæ (vt de philosophia taceam) perniciosum, eos officio minime fungi, qui officium rectissime intelligunt.

ἢ ἔμποδος αὐτῶν.] Quid illudis ipsi? Hæc quæ tertia persona præferuntur, omnia putato secunda esse proferenda, vt & sententia postulat, & ipsa verba patiuntur. Vilitata corruptela & peluis est αὐτῶν pro αὐτῶν, & vilitata enallage (si modo enallage, ac non corruptela potius) αὐτῶν pro αὐτῶν vel ἑμῶν τὸν scribere. Sed non impedio, si quis tertiam personam mauult. Nam & scriptura sic habet, & sententia non admodum aduersatur. Procliuēs tamen sunt huiusmodi lapsus. Sed desino.

Αἰσίων ἑωκιστοῦ, ἡ δὲ εἰς ἐπιπέδον βέβαιον.]

In assensu, & sustinendo assensu. ἐπιπέδον intelligo τὴν οὐρανὸν, assensum. ἐπιπέδον propositū est. ἐπιπέδον ἢ ἐπιπέδον

συνέπειαν, sustinere assensionem, & amplius deliberare, fuisse moris Academici, nō est ignotum. idque in tyronē philosophiæ Epicteto non improbari, supra est a nobis indicatum.

Ἐπιπέδον δὲ εἰς οἱ ἐπιπέδον ἔπει.] Principes autem sunt primi loci. Obscurum est quid velit. Sed ego principem locum intelligo, diuisionem illam rerum nostrarum & alienarum, vnde reliqui loci pendunt.

πῶς ἐπιπέδον καὶ ἐπιπέδον.] Quomodo res aggrediaris, quomodo assentiaris. τὸ ἐπιπέδον refero ad doctrinæ methodum, quam assensio sequitur: assensionem præparatio diligens gerendæ rei. Sunt hæc breuia, arguta, non peruulgata, nec sine animi attentione intelliguntur.

ὄψαι σὺ καὶ οἱ ἀλτήρες.] Tu videbis & halteres tui, ἀλτήρες παρὰ τὸ ἀλλεῖσθαι dicuntur, plumbeæ pilæ, quibus in saltando rectius sese librabant Martiales. Halteres agis li rotant lacerto.

Μελέων ἐπιπέδον Βασιλέως.] Codex, μελέων ἐπιπέδον, παρὰ τὴν ἑπιπέδον, vnde ἐπιπέδον. Sed quid si μελέων ἐπιπέδον legatur? aut forte τὸ μελέων ἐπιπέδον sit vehementius μελέων

πίστεως, ποιοὶ τὴν κρηπίδα, haud scio quam sit vsitata. Vt cunq̄ sit, de sententia constat.

ἢ χαλῶεν δωμαδίους. καὶ λοιπὸν ἐώθεν.] Videtur deesse prius membrum, quo describatur eius animus, cui in se ipso posita sint omnia.

ἐπὶ τῆς αἰετὸς περιπέτειας ὕλης τὸ παθητικὸν ἔμμελον ἐκπαινεῖν.] τὸ παθητικὸν ἔμμελον ἰntelligo, τὸ τὴν παθητικὴν κτ' φύσιν περιπέτειαν, vt habet Enchiridion, hoc est, vt omnia dicta & facta cum natura congruant: philosophus naturam, cursor curriculum, phonascus vocem curat.

εἰ δ' ἐπὶ τὴν αὐτὴν τοῖς βιβλίοις ἔξιν τίπτω.] Si quis vero lectitandorum librorum exercitationi est intentus. Non reprehendit lectionem diligentem: sed eam sequi vult, vitam præceptis consentaneam. Fieri autem vix potest, quin is qui optima quæque scripta non ad ostentationem aut gustum legit, mores etiam atque opinioniones emendet.

περί τῶν αὐτῶν λέγει, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς βασιλείς λέγεται.] Dubium an hæc cum interrogatione legenda sint. Et si intelligi sic quoque potest: Quamuis Priamus in aliqua Tragœdia hæc non dicat, ta-

men tyrannicam vitam talium querelarum haud ferre esse expertem. Quod si falso talia tribuantur regibus: tamen id Tragicorum mendacium lectoribus esse vitale, &c.

In Caput 5.

Μάχην ἔπος ἔστωρα.] Pugnam non exercituum, sed rationum & propositionum intelligo.

In Caput 6.

Τὴν ἀρχαίαν.] Gratum animum. Lego ἀρχαίαν, v. s. sum & commodatam. Sic etiam sub finem Capitis ἀρχαίαν λέγει τὸ δ' εἶξαι, non ἀρχαίαν.

Ἡ δὲ τοιαύτη τῆς ἀρχαίας κατασκευῆς.] Talis autem mētis fabrica. Quia Epicuri verba obscuriora sunt: clariora sicut Ciceronianis adhibitis e lib. i. de Officiis. Sed inter hominem, inquit, & beluam hoc maxime interest, quod hæc tantum; quantum sensu mouetur, ad id solum quod adest, quodque præsens est, se accommodat; paululum admodum sentiens præteritum aut futurum: homo autem, qui rationis est particeps, per quâ consequentia cernit, principia & causas rerum videt, earumq; progressus & quasi antecessiones non igno-

rat,

rat similitudines comparat, rebusque præsentibus adiungit, atque annectit futuras: facile fortius vitæ cursum videt, ad eamque degendam præparat res necessarias.

Ἐπειὼν χρεῖαν εἶχεν ὁ θεὸς χρημάτων τοῖς φαντασίαις.] Deo fuit opus illis vtenibus visis. τὸ χρεῖαν ἔχον proprie de Deo dicitur, qui est ἀνένδης, nec vlla re eget. Quare verbis omissis sententiam expressi.

ἔθεν μὲν ἀρχαίαν.] Inde quidem auspicandum, scilicet, vnde beluæ auspicantur: hoc est, a sensibus, & in contemplatione resistendum.

ἀλλ' ἔστιν ἡδὴ καὶ πότερσι τοῖς ἄλλοις.] Corruptus videtur hic locus, nec satis occurrit quomodo corrigendus: nisi forte significet, non tantum præclarum opus adesse, sed & ipsum mundi opificem præsto esse.

D. Ioannes Moibanus, Augustanus physicus, in grecis literis & philosophia non minus quam in re medica versatus, ἀλλ' ἔστιν ἡδὴ ad quemlibet priuatum hominem refert, tanquam ad μετρησόμενον: quod quisque nõ ob oculos modo constituta habeat Dei opera, sed & impletet eorum pars atque exemplum sit.

τί μ' ἐκείνη ἢ ποιοῦντι? Quid me percellerit aut perturbabit? Ego Ciceronis verbis conuerti liberius.

τὸ οὐδ' ἀλόγητον μύθημα χρεῖαν.] Estne contentianum mucores existere? Obiicitur hoc ad negandam prouidentiam: a qua videatur alienum, res condere molestas & noxias. Quod querelæ genus Plinio familiare est.

In Caput 7.

Τὸς μεταπίπτοντας.] μεταπίπτεον est μεταβάλλειν ἔμμελον, mutari, decedere de sententia & consuetudine sua. Hinc μεταπίπτης, mutatio & inconstantia. μεταπίπτοντες λόγους ἴσως fortasse inconstans oratio dici potest, cum dati pœnitet, cum reperimus id quod aduersario per imprudentiam concesseramus. ἀμπαπλωτὸς λόγος, oratio constans, cum dictis & conuentis stamus. ἀμπαπλωτὸς λόγος: hoc loco dicuntur, ea quæ ab aduersario concessa, disputando persequimur. Quæ si aduersentur ei qui concessit, is non stat promissis, mutat sententiam, quod dederat eripit. quod est imperitiæ signum. Sic apud Platonem Socrates plerisque ad ea neganda adigit, quæ ipsi parum

caute affirmant. Sequitur in hoc capite. *ἀναγκάσιον ἔστιν ὅτι, ἀπὸ τῆς ἴσης ἰσοσθέντων, ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐξ ἴσης λόγου.* quod rectius intelligent ij qui ἀπὸ τῆς ἰσοσθέντων γεμεσιον apud Euclidem didicerunt.

τὸ ἠρωτήσθαι περὶ ἀνοήτους.] Quæ concludunt interrogando: hoc est, eo quod aduersarius interrogatus fuerit, ex eiusque responsionibus conclusio petatur.

πῶς αὐτὸν διέξοδον καὶ ἀναστροφὴν.] pro, *καὶ τὸ διέξοδον.* D. Moibanus ἀναστροφῶν hic intelligit τὸν ἀναστροφῶν καὶ συναγωγῶν μέθοδον, quod ea quæ per ἀνάλογον inuenta sunt, καὶ διέξοδον copiose, καὶ ἀνοήτων vero in definitonum metas contracta, succincte explicentur, atque inuerso ἀναλύσεως ordine procedatur.

Οὐ συγκροτήσθαι.] Sic legendum, *α συγκροτήσθαι*, unde συγκροτήσθαι ἀνοήτως, β. participij: qui se demisit, qui descendit in arenam.

μηδὲ τὸν δὲ.] Lego πῶς δὲ πῶς τῶν μηδὲ τερον. Sententia est: Esse bono viro disputandum, idque non temere & obiter. Requiritur ergo meditationem & artem.

τὸν μέλλοντα ἐν λόγῳ σευ.] *πῶς αὐτὸν ἀσπρῆσθαι, καὶ αὐτὸν περὶ κατὰ δὲ εἶξιν εἰρησθε δὲ πρὸν*

τα.] Sic legendum puto, pro *καὶ αὐτὸν τὸ δὲ εἶξιν.*

δὲ πρὸντα καὶ παρακλήσθαι.] Cum demonstratione singula explicari, etiam intellecturum demonstrationes. Obseruentur hæc particula, & particula καὶ.

Οὐκ αὐτὸν ἐλήλυθεν ἡμῖν.] Ergo venit nobis. Intelligi potest, ergo deprehendimus vel ostendimus. Sed quid si legas, *σπουδῶν ἐλελήθει ἡμῶν*; ergo latuit nos? non animaduertimus?

καὶ γυμνάσια, καὶ ἀναγκάσιον.] Potest intelligi κατὰ δὲ πρὸντα, non modo non superuacanea, sed etiam necessaria. Quid vero si legatur, *χρησιμῆ καὶ ἀναγκάσιον*; Villis & necessaria?

καὶ μὲν οὐδὲ τὸ δίδου.] Atqui ne hoc quidem datur, scilicet ab aduersario, qui sibi semel concessa mordicus retinet.

ὡς οὐδὲ τὸ δίδου.] At ne hoc quidem datur, hoc est, aduersarius & ea quæ data sunt, sibi extorqueri non sinit: & conclusionem ex iis factam defendit acriter.

ὡς οὐδὲ ἐπὶ τούτων ποιητῶν, ἢ μήποτε ὡς οὐκ ἀρκεί.] Quid in his ergo faciendum?

Annon vt non satis est.] Monuit eum qui deceptus est, agnitum errorem esse corrigendum,

corrigendum, deposita veracundia. et si innuit, præstare non decipi (id quod ars & exercitatio differendi præstet) quam paulo post negare, quod modo concesseris. Nunc sophistam etiam monet, ne alterius imperitia ad euertendam veritatem & stabiliendum mendacium abutatur, æris alieni adhibita similitudine: quasi vero negare quod concesseris, sit æs alienum dissoluisse & absoluisse creditor: cum perinde sit, ac si quis depositum inficietur. Peccat uterque, & qui temere largitur: & qui quod fraude & dolo impetrat, pertinaciter viget: cum illum acutiorem, hunc æquiores esse deceret, & errantem comiter monere & erudire.

Δεῖ οὐκ καὶ τὸ τοιαῦτα τῶν λαμβάνων ἰσχυρῶσαι, καὶ τὸ τοιαῦτα μετὰ βλάβην καὶ μετὰ πῆξιν ἐπιπέδου, καὶ ἢ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπιπέδου ἢ τῇ ἀποκρίσει, ἢ τῇ συλλογιστικῇ, ἢ ἐν ἄλλῳ τοιαύτῳ, λαμβάνοντα τὰς μετὰ πῆξιν ἀποκρίσει, καὶ τῶν ἀνοήτων.] Sententiam auctoris operam dedi vt appenderem: sed & verba ipsa visum est ascribere, vt si quis aliquid melius deprehenderit, eo vtatur, pro λαμ-

βάσαντα, lego ὁ λαμβάνων: nisi forte durissima sit ἀνέπιπτος, ac potius ἀναπέλαστον, aut scriptura deprauata.

καὶ ἄνετος ἢ σκέψις; καὶ ἰσχυρῶσαι.] Videntur hæc verba aliunde irrepsisse nescio quo modo.

ἀνεπίπτον ἐπὶ τῆς τηρήσεως.] Permanendum in conseruatione. Fortasse πῆξιν appellat, id quod concessum semel fuit. Sed quid si legatur ἐπὶ τῆς ῥήσεως; estne in eo perseuerandū quod dixeris.

τὸ μὴ εἶναι καὶ φιλόσοφον.] Fortassis ἀφιλοσόφως, incurdite.

ἐξεργαστέον τὸν αὐτὸν λόγον.] Fortasse τὸν ἰσχυρῶσαι, non lucubrabisus expoliendæ nostræ orationis causā? vt participiū τελικῶς exponatur, ἀνεπίπτον καὶ ἐξεργαστέον, pro ἵνα ἐξεργαστέον ἴσχυρῶσαι. Si quis conuertere maluerit, Eadē oratione expoliendā ignauia nostrā defēdit: nō impēdio. vt sentētia sit: In ea disputatione ignauose esse occupatos, vt plura deāt, Dialectica nō esse opus.

In Capiti 8. *ὅτι ἀδωάμενος.*] Facultates, artem differendi & dicendi potissimū intelligo: quæ vt hominis studiosi egregia & ornāmēta & instrumēta sūt, ita sine solida cruditione

& virtute arrogantes & negligentiores efficiunt. ἡ γὰρ δόξα ἐστὶν ἐγκρητὴ τῆς παρρησίας ἐστίν, vt dicebat Bion. Cum enim se tenere omnia falso persuasum habeant, addiscendi plura voluntatem abiciunt: vt a plerisque nouitiis magistrellis & doctorculis fieri videmus.

πρὸ ἰσοδωαμῶνται.] Equipollentia vulgo dicunt, vel e libello De copia, vel e Dialecticis satis nota.

αὐτῶς τε καὶ ἀλλήλους.] Et nos ipsos, & alij alios, fortassis ἀλλῶς. Videtur Epictetus ab aliquibus reprehensus, quod suos auditores in Dialecticis minus exerceret. Respondet igitur, se ob auditorum ignauiam, ommissis minus necessariis, ea vtgere potissimum, quæ non tam ad decus & ornamentum faciant, quam ea quæ ad verum iudicium de rebus, & animi tranquillitatem requirantur.

ὅτι ἐδὲ παροδῆκην.] Non oportere additamentum. Sensus est, Hominem non oportere proram & puppim (quod aiunt) excellentiæ suæ in dicendi artibus collocare, sed accessions & additamenti vice habere. Sic Cicero: Ornanda, inquit, est digni-

tas domo, non tota dignitas e domo petenda.

πῖνος δὲσπολελεμερῆμος, πᾶσι ποικιλύς.] Quæ desituitus, quo declinarius? Caret vtique vero iudicio, & animi tranquillitate.

τί οὐδὲ; Πλάτων φιλόσοφος σὺν ἡμῖν; Quid ergo? Plato philosophus non fuit? quali dicat, cum differendi ac dicendi peritissimus fuerit, vt & Hippocrates. Aduersarius Epictetū vtget exemplo Platonis, ad quod ita respondet Epictetus, vt sibi necesse esse neget imitari Platonis omnia. Sic Cicero quodam loco: Eloquentiam si attulerit philosophus, non aspernabor: si non attulerit, non requiram.

ἀγε ἰσθ' ἐγὼ.] Fortassis ἰσθ' ἐγὼ.

ποιῶ παρὰ ἄλλους φωνησιῶν.] Certum visorum institutum alias τῶν χρηστῶν τῶν φωνησιῶν appellat, vsum visorum: vt quamque rem talem iudicemus, qualis ipsa est. Facilius hoc intelligeretur, si verum iudicium & æquanimitatem dixisset.

In Caput 9.

Μόνον πᾶσι.] Malim ἡγεῖν καὶ τὸν λόγον ἐπιπεπαλεῖναι.] Ratione implicata, siue implicita, scilicet τῶν ἡμεῶν: hoc est, Mens & ratio societatem conciliat

conciat inter deos & homines. Nam & Deus & homo a quibusdam ζῶον λογικόν, hoc est, anima rationis capax definitur: & mundus, ciuitas atque communio Deorum & hominum.

Καὶ πῶθεν φάσω, φησί.] At vnde edam? inquit, τὸ φησὶ referatur ad personam aduersarij, qui præceptis Epicteti refragatur, aut certe non plane acquiescit.

Καθ' ἡδοναὴν τὸν περὶ σοφίαν.] Sedere seniorē. Sic se ipsum appellat, modestè præcepto- nis nomen dissimulans.

Τὸ πᾶσι καὶ τῶν κτήσιν αὐτῶν, καὶ ὅσα τῶν ἐνεκῶν, ἀναγκαῖα.] Corpus & possessionem eius, & quæ nobis ob hæc necessaria sunt. Possessionem corporis, appellat res, quibus corpus indiget: vt domicilium, vestes, cibum & potum, iumenta, seruos, operas artificum, &c. Συμπεριφερέμενοι τοῖς δὲ καὶ τοῖς θεοῖς.] His & illis obsequentes, seu morem gerentes. Significat, ob necessitates corporis potentiorum gratiam obsequiis molestis, & philosopho parum dignis, esse emendandam.

Ὅν ἀδιάφορα πᾶσι.] An non indifferentia ista sunt? hoc est, καὶ κα, & per se neque bona, neque mala, sed pro

animo & prudentia vtentis. Vide Tabulam Cebetis.

δοκῶντες ἔχον πρὸς ἡμῖν ἕξυσίαν.] Qui videntur aliquid in nos habere potestatem. fortassis ἐφ' ἡμᾶς, vel eis ἡμῶς.

ἡμεῖς δὲ ἐν τῶν λέγειν.] Me vero in dicendo, verba ἐν τῶν nihil ad sensum faciunt. Fortasse ἀπὸ τῶν eis, discipulis scilicet, ego respondere deberem.

ποιός γὰρ ἐστὶ τυραννός.] Quis enim iam tyrannus? Vt vitæ iacturam contemnere non adeo difficile sit (etsi difficile est) tamen per exquisitos cruciatus necari horribilius esse videretur, quam vt ab vlla philosophia contemni & æquo animo ferri possit, præterquam a Christiana, cuius martyres admirabili & plus quam humana constantia tyrannorum sænitiam vicerunt. Non dissimile est Anaxarchi exemplum, qui cum in mortario contunderetur, dixisse tyranno fertur: Anaxarchi saccum contundito: Anaxarchum enim nō contundis, ac demū ne confosios nominaret, linguam præmortam in os tyranni exspuisset.

Ἐξελύσθη ἡ νοίκια.] Exibis scilicet e vita. aperta enim est ianua, ab αὐτοῖς.

συμβήσεται σοι τὸ καὶ τὸ
 τοῦ καὶ τὸ δευτέρου.] Accidet
 tibi hoc & illud a domino.
 Exiis quæ sequuntur colligo,
 τὸ συμβήσεται in bonam
 accipi pattem: quasi Rufus
 Epicteto spem fecisset, im-
 petrandi alicuius beneficij
 ab Epaphrodito hero ipsius.
 ἢ αὐθιγέπινος.] Esse hu-
 mana: hoc est, res externas,
 & non nostri, sed alieni iu-
 ris, caducas & mutabiles, si-
 tue bonæ, siue malæ esse vi-
 deantur. Significauit Epicteto
 tus, se heri sui liberalitatem
 erga se parui facere, eaque
 carere posse.

ἀγρὺν παρὰ σὲ λάβω.] Agrū
 a te accipiam? Non intelligo
 istam magnitudinem ani-
 mi, non accipientis ea quæ
 offeruntur: nisi forte iam an-
 te iis abundes, & nemini
 quicquam debere videri ve-
 lis. Ego certe panem accipe-
 rem esuriens, & sitiens potū,
 & nud⁹ vestē, & pauper præ-
 diū, si nulla turpitudō, nulla
 fraus cū ea liberalitate con-
 iūgeretur. Idē Epicteto non
 inuideo laudem constantiæ,
 si emori fame, quam alieno
 beneficio vivere maluit.

ἢ ἄλλος δι' ἄλλον ἢ δυν-
 χεῖ.] Alium per alium non
 esse in calamitate. Intelligi-
 tur: Deprecatore igitur ni-
 hil esse opus.

In Caput 10.

Σωεπεὶ ἔργα μεδα.] Instru-
 ti essemus. Malim σωπι-
 ἔμεδα. a σωπείνομεν potius,
 vnde σωπείνος, quam a σω-
 πείνομεν.

συνδύσειν.] Lege συνδύσει
 vel συνδύσει.

Οἶδα ἐγὼ πρὸς εὐπερίαν, &c.
 οἶα εἰπέ μοι.] Potest sine ad-
 miratione & interrogatione
 verti, hoc modo: Noui quæ
 mihi quidam me natu ma-
 ior. &c. dixerit.

ἢ οὐκ ἐγὼ λέγω, ὅτι ἀπερὶ
 εἶμι τὸ ζῶον;] Quid ergo ego
 dico? animal esse otiosum?
 Occupatio est, in hanc sen-
 tentiam: Occupationes &
 negotia non improbo: sed
 illud improbo, quod ven-
 trem ita curamus, animum
 vero profus negligimus.

Εὐθύς ἐγὼ σωπείτος.] Statim
 ego primus: sed quia hic
 Græcismus durior est, a ven-
 tris non nihil recessi. Seno-
 minat pro exemplo ignaui
 studentis. Nam hac voce Fa-
 bius nostro more vitur.
 Studiosus autem, ignauius
 esse nequit.

Μικρὸν ἀπομνηστικόν, ἢ
 ναῖ ἐπαναγνώσκω με δεῖ.] Non-
 nihil recordor quæ relegen-
 da mihi sint. τὸ ἐπαναγνώσκω
 ad repetitionem auditæ lec-
 tionis referri videntur: vt
 ἀναγνώσκω præteriti, & non fu-
 turi

turi temporis significatio-
 nem habeat. Quid meare-
 fert, quemadmodum ille le-
 gerit? Si quis vero τὸ ἐπανα-
 γνώσκω de præmeditatione
 audiendæ lectionis, quæ non
 minus & utilis & necessaria
 est, quam repetitio, intelli-
 gere maluerit, non impedio.

καὶ ἢ ἴσχυρα τὸ εὐμένων.] Cum a-
 nimo linqueretur. Ob inspe-
 ratam vtique victoriam, præ-
 repētino gaudio, quo non-
 nullos etiam extinctos esse
 legimus.

In Caput 14.
 Ἀμυ μὲν αἰσθητικῶς κινεῖ-
 ὄται.] Simul sensu moueri:
 hoc est αἰσθητικῶς, sentire, vi-
 dere, audire, cōrectare, &c.
 κινεῖσθαι ἀσθητικῶς, pro ἀσθη-
 νοεῖσθαι. Sic & reliqua aduerbia
 declarētur: συγκαταληκτικῶς, id
 est συγκαταληκτικῶς: ἀνανδρικῶς,
 id est ἀνανδρικῶς: ἐφικη-
 κτικῶς, id est ἐφικη-
 κτικῶς.] Formas
 rerū quas animus a sensibus
 abstrahit, intelligo: vt for-
 mā domus, naui, equi, &c.

καὶ ἀπ' αὐτῶν κινεῖσθαι, &c.
 εἰς ἐπινοίας ἰσχυρα εἰς ἐπι-
 νοίας τῶν αἰσθητικῶν.] Et formis illis impellentibus,
 in cogitationes confor-
 mes iis quæ primum animo
 impressæ fuerūt, incidis. Sē-
 tētia est, opinor, vt res exem-
 plo fiat clarior: Cum equi

In Caput 11.

ἢ ἐγκυλίω περὶ τῶν ἰσχυρῶν

καὶ ἢ ἴσχυρα τὸ εὐμένων.] Cum a-
 nimo linqueretur. Ob inspe-
 ratam vtique victoriam, præ-
 repētino gaudio, quo non-
 nullos etiam extinctos esse
 legimus.

καὶ ἢ ἴσχυρα τὸ εὐμένων.] Cum a-
 nimo linqueretur. Ob inspe-
 ratam vtique victoriam, præ-
 repētino gaudio, quo non-
 nullos etiam extinctos esse
 legimus.

In Caput 14.
 Ἀμυ μὲν αἰσθητικῶς κινεῖ-
 ὄται.] Simul sensu moueri:
 hoc est αἰσθητικῶς, sentire, vi-
 dere, audire, cōrectare, &c.
 κινεῖσθαι ἀσθητικῶς, pro ἀσθη-
 νοεῖσθαι. Sic & reliqua aduerbia
 declarētur: συγκαταληκτικῶς, id
 est συγκαταληκτικῶς: ἀνανδρικῶς,
 id est ἀνανδρικῶς: ἐφικη-
 κτικῶς, id est ἐφικη-
 κτικῶς.] Formas
 rerū quas animus a sensibus
 abstrahit, intelligo: vt for-
 mā domus, naui, equi, &c.

καὶ ἀπ' αὐτῶν κινεῖσθαι, &c.
 εἰς ἐπινοίας ἰσχυρα εἰς ἐπι-
 νοίας τῶν αἰσθητικῶν.] Et formis illis impellentibus,
 in cogitationes confor-
 mes iis quæ primum animo
 impressæ fuerūt, incidis. Sē-
 tētia est, opinor, vt res exem-
 plo fiat clarior: Cum equi

imago semel oculorum ministerio impressa menti fuerit, ea imagine vnius equi excitari cogitationem multorum equorum: & effici, ut vbiunque visi fuerint, ex illa imagine agnoscantur, τῷ ποι hic idem esse, quod apud Dialecticos τὸ εἶδη καὶ αἰδέσθαι videntur.

καὶ δὲ πᾶντων πᾶν ἴσθαι Διόδοσον.] Et ab omnibus aliquam habere distributionem: hoc est, sensum seu intelligentiam rei peruenire ad Deum posse: sentire & intelligere Deum singula.

Μέγας ὄντ' αὐτῆ μικροῖ.] Lego αὐτῆ, scilicet Θεῆ Qui sol parua Dei pars est, si cum vniuersitate rerum comparetur. Mundum & Deum hic confundere videtur Epictetus. Sed rectius (τὸ αὐτῆ) omitti videtur, aut subintelligi ποιημάτων, paruam suorum operum partem.

τὸν ἰσθῆς δαίμονα.] Cuiusque genium. Nota opinio de genio cuiusque, bono & malo. Minantur & Magi nescio quam Genij exantationem, si cuius veram genesin norint. Sed per Geniū videtur hic intelligenda cuiusque conscientia, præsertim si πῶν γὰρ ἀλλω interrogatiue legas: cui enim potentiori & diligentiori custodi

quenque commendasset? Sed τὸν γὰρ cum graui: Cuiusdam enim, &c. ut ad sententiam Platonis alludat, qua homines pecudibus, hominibus genios præesse dicit.

πὶ πᾶσι τοῖς τῷ τῷ θεῷ.] Sic legendum, non τῷ τῷ θεῷ. ἡμεῖς δὲ θεῶν πᾶτων καὶ τῶν ἑστῶν ἡξιοῦμεθα.] θεῶν, nihil ad sententiam facit. Quas re legendum suspicor θεῶν, diuinitus, vel a Deo.

ὁμοίος γα.] Interrogatiue legendum. Significat enim dissimilimum, & plane contrarium esse iusurandum.

ἐνταῦθα δ' αὐτῆς ἀπίστων.] Scilicet, ἀσθημησὶν ἐμύθησι. Hic iurant, se pluris facturos esse sese, quam ceteros omnes, cessuros esse nemini: hoc est, se sorte sua fore contentos, & optime secum agi testaturos esse.

In Caput 15.
Μὴ δ' εὖ ἐγὼ (καὶ λέγω, αἰσθ. δόξα.)] Et si ego tibi dixerō, virtutem breui parari posse, noli credere. hunc sensum esse puto. Sed si quis ita distinguere maluerit, μὴ δ' εὖ ἐγὼ (καὶ λέγω, αἰσθ. δόξα.) Equidem confirmo tibi, id ne expectandum quidem esse.

In Caput 16.
Νῦν δ' ἡμεῖς ἀφέντες ἐπὶ τῆς αἰσθῆς ἐστίν: ὅτι μὴ καὶ αὐτῶν πῶν ἰσθῶ ἐπιμελέσθαι ἐπιμι-

ἐπιμελέσθαι ἐπ' αὐτοῖς ἐπιμι- λῆσθαι τῷ θεῷ.] Obscurus & dubius locus. Sed hanc eius sententiam esse reor: gratias esse agendas Deo, quod pecudes nostris vsibus seruiant, quamuis eis non magnam curam impendamus: tantam certe nequaquam, quātam nobismetipsis. Nos vero propter nosmetipsos succensere Deo: hoc est, molestesse ferre occupationē quærendi victus, parandiq; cultus, &c. Vulgo sic dicunt: Cur non æque expeditum nobis victum & cultum esse voluit, ac pecudibus? Respondet Epictetus: Imo gratias agite Deo, quod nō bestias etiam vobis vtilēs, æque atque vosmetipsos curare necesse habetis. Est inuersio quædam: Doleo me non altero etiam onere leuatum esse. Imo gaude, alterum etiam tibi non esse impostum. Quod si cum Deo expostulas: quid proficis, nisi ut & impius sis, & maiori calamitate dignus?

In Caput 17.
Τὰ λογισθῆ.] Rationē discernendi intellige. λόγος & ratio & oratio est, vnde τὰ λογισθῆ dicuntur, quam vtranque cum vno verbo complexi nō possumus, minus periculosa hæc sunt. Sententia est, vnā esse discernendi artem, quæ doceat ambigua primum videre, deinde distinguere: rationemque habeat, ne cui falso assentiamur, neue vnquam captiosa probabilitate fallamur: eaque quæ de bonis & malis dicimus, ut tenere tuerique possimus. Nam sine hac arte, quemuis arbitramur a vero abduci fallique posse. Cicero de Finibus.

ἦτοι οὐδ' λόγος ἐστίν.] Aut igitur ratio est. Supra capite i. exposuit, mentem ac rationem, tum alia omnia, tum semetipsam quoque contemplari. Idem fere hic dicit: vbi a ratione discesseris, & quæ a ratione profluit oratione, nihil esse reliquum, quo res explicari diiudicari que possint. Quæ rerum explicatio & diiudicatio, cum in Logicis tradatur aut discernendam esse discernendi artem: aut fieri non posse quin eius ignarus, male affectato compendio, in maximum dispendium incidat.

Quod si cum Deo expostulas: quid proficis, nisi ut & impius sis, & maiori calamitate dignus?

Quod si cum Deo expostulas: quid proficis, nisi ut & impius sis, & maiori calamitate dignus?

Quod si cum Deo expostulas: quid proficis, nisi ut & impius sis, & maiori calamitate dignus?

si conferatur? Non negat, rationem sui esse iudicem & explanatricem. Id enim supra, vt dixi, affirmavit cap. 1. & post 20. affirmabit. sed posterius tantum membrū, esse quicquam ratione præstantius negat.

εί λόγος, ομείνον πάλιν ής Δίφθηρώσι; εί γδ αυτός έαυτών δώωται ηεί έτος, ή άλλε δέησόμενα, άπειρον έί έται έτο, ηεί άκωβίληκον.] Locus obscurus, & vt existimo, male distinctus, & non nihil corruptus. Quem, vti certam sententiam sequi liceret, sic emendandum existimaui, donec liber correctior nobis contigerit. εί λόγος. ομείνον πάλιν ής Δίφθηρώσι. Si ratio: quis eam tandem explanabit? ή γδ αυτός έαυτών δώωται ηεί έτος, ή άλλε δέησόμενα. άπειρον έί έται έτο, ηεί άκωβίληκον. Aut enim ea quoque ratio ipsa sese explanabit, aut alia nobis erit opus: atque ita nullus terminus, nullus finis reperietur.

Hęc mea sententia est: quam sequatur qui volet, ac nihil melius habebit. Quāquam autem (in hoc quidem Opere) Stoici sumus: tamen ab Academia in obscuris locis non recedimus. Nam Moibanus noster hunc locum aliter accepit, cu-

ius verba subiicere visum est.

εί λόγος Δίφθηρώσι ηεί έτος, ή άλλε δέησόμενα. άπειρον έί έται έτο, ηεί άκωβίληκον.

Quęcunque explicacionem requirunt, pro incertis habentur: sunt autem explicanda per ea, quę illis sunt certiora. Nunc si ratio ipsam explicet, incertum incerto explicari dicitur: quod est absurdum. Videtur ita: etiam hac dilemmatum parte negata, innuere, τόν λόγον non indigere Δίφθηρώσι, quatenus Δίφθηρώσις accipitur pro explicacione vel probatione: sed satis esse eam αποβίωσεν άσπερ μέτρον ζυγόν, κώνονα, γνάμονα, ή η βάσμων πών άλλων Δίφθηρώσιμων. Nec videtur hęc sententia pugnare cum illis quę 10. cap. dixit, ή ηεί αυτώ ηεί έτο ηεί έτος ή άλλε πώνου, δώωται ηεί λογική. cum aliud videtur esse ηείον quam Δίφθηρώσι. quorum hoc ad probationes & consequentias rationum referendum: illud ad genuinum hominiquę innatum

innatum lumen, quo per se sibi, atque eo ipso alius etiam luccet.

εί λόγος Δίφθηρώσι ηεί έτος, ή άλλε δέησόμενα. άπειρον έί έται έτο, ηεί άκωβίληκον.] Sed dicam tibi: At magis vrget, vel necessarium est. Quidnam? ars differendi. Concedit plus esse momenti in moribus, quam in disputationibus: sed ita, si in differendo nec hęsites, nec fallaris. Quę facultate siue naturę beneficio, siue arte & vsu parta si careas: magis esse necessariam Dialecticam, & doctriną morum præuertendam. Comparat autem doctrinam morum sumentō, Dialecticam mo-

dio & librę. Qua similitudine significat. Dialecticam non per se expeti, sed vt instrumentum & regulam aliarum disciplinarum. Verbum επείργειν significat incitare, accelerare, morā ferre nō posse. Vnde επείργημα, festino. Isocrates Areopagitico, εί παρελείθη τών τέλος έχειν ηείον ηείον ηείον: Nūquid preteritū sit, q̄ primo quoque tempore confici oporteat.

Quale igitur hic superciliū? hoc est, is solus merito multum sibi tribuit, qui naturā sequitur. Qui vero naturam declarat, si naturā nō sequitur, Grāmaticus est potius quā Philosophus, nec habet quo gloriatur. Quāto ergo minus eū superbire decet, qui obscuriora illius Grammatici verba declarat: Egregia est hęc extenuatio corū qui stylo & lingua plus valent, quam vita & moribus.

Si Chrysippus ob sua scripta causam efferendi sese non habet: quanto minus commētor Chrysippi? Adde licet, Quāto minus incipres Gręę orationis: Cur igitur Wolli te fatigas, in re adeo tenui? Cur non Historicū potius aut Poetā legis?

Respondeo simpliciter & vere: Volo hæc præcepta mihi ipsi inculcare: cupio eadem plurimis esse nota. At qui iam ista nota sunt. Innotescunt pluribus. Hactenus enim fragmenta Epicæti sunt edita, non totus Epicætus. At tu Wolfi nullam ex ista conuersione laudem consequeris: & φρονις ἰπποκλείδῃ. Est etiam posthumus sit fœtus: quid enim refert? Neque uiuus neque mortuus curabo, quid de me dicant aut sentiant uilitigatores.

ἐπὶ τῷ συγκριτικῷ τῷ πνεύματι ὅτι ἐρετικῶς.] In loco assensionis & appetitionis. Locos appellat, opinor, quod peculiariter & seorsim de his agere soleant Stoici.

εἰ γὰρ τὸ ἴδιον μέγος, ἢ ἡμῖν ἐσθλὸν δῶσαν αἰσῶς ὁ θεὸς.] Nam si eam sui partem, quam nobis impertit auullam Deus. τὸ ἴδιον μέγος ad Deum referri potest, ut in verbo δῶσαν αἰσῶς intelligatur ἰαντῶς, sicut Horatius:

Atq; affigit humo diuina particulam aure.

Est & hæc hyperbole ardore disputationis expressa. Neq; enim ita est ὁ νῆς δῶσαν αἰσῶς ὁ θεὸς, ἢ ἡμῖν τὸ ἀπέρμεθόν ὅλας τῷ σώματι, ut ait Hippocrates: Neq; cum Deo iniuriarum agi posset, etiam si aliam hu-

manæ mentis conditionem esse uolisset. Potest inquam sic intelligi τὸ ἴδιον μέγος, ut referatur ad Deum. Nam supra quoque capite 14. scripsit, ὅτι οἱ ψυχῶν ἄρῃ ἔσται, εἰσὶν ἐσθλὰ ἐκείνη, καὶ σαυαφῶς τῷ θεῷ, ἵπτι αὐτῶς μέγος ἔσται καὶ δῶσαν αἰσῶς. Sed simplicius esse puto, ut τὸ ἴδιον μέγος peculiaris & propria hominis pars intelligatur: & participium δῶσαν αἰσῶς, pro ἑαυτῶν δῶσαν αἰσῶς ἢ αὐτῶν, si Deus eam partē, quam homini propiam dedit, ei eriperet, talemque faceret. &c.

In Capite 18.

Τὸ παιθεῖν ὅτι ὑπάρχει.] Affectione quod ita sit, & paulo post, ἔτι καὶ τῷ ὀρμητικῷ ἐπὶ τὸ παιθεῖν, ὅτι ἐμὲ συμφέρει.] Sic etiam ad experendum aliquid, affectione quod mihi expediat, commoueri. τὸ παιθεῖν animi affectionem significat, ut & τὸ πάθος. Hic uero ad opinionem refertur, idemque ualeat quod δέξασθαι ὁρμητικῶς, φωνητικῶς: quæ uocabula primo Tomo declarata sunt. Quia uero locus hic perobscurus fore uidebatur, si uerba annumerassem: sententiam appendendam esse iudicavi. Quod si cui hæc libertas displicuerit, perspicuitati superstitionē præferenti, is pene ad uerbum

sic ha-

sic habeat: Si uerum est quod a Philosophis dicitur, unū esse omnibus hominibus principium, ut assensionis affectionem, qua ita esse aliquid statuitur: & improbationis affectionem, qua aliquid non ita esse statuitur: itemque cohibendi assensus, affectionem, qua incertum aliquid esse statuitur: sicut etiam ad experendum aliquid, affectionem qua mihi aliquid conducere statuo (neque uero fieri potest ut aliud conducibile iudicem, aliud appetam: aliud conueniens censeam, ad aliud impetu ferar) quid uulgo adhuc succentilemus? τὸ παιθεῖν nominatio, quam τῷ παιθεῖν datione casu, rectius legi uideatur: etsi utraque constructio locum habet. τῷ συγκριτικῷ γίνεται τὸ παιθεῖν, hoc est, ἡ ἀπόληψις. vel τῷ παθεῖν, id est, ὅτι ἐπαθόν, vel τῷ ἰσχυρῶς ἀποληψίαν συγκριτικῶς οἱ αὐτῶν. Paulo post, pro ἔτι καὶ τῷ ὀρμητικῷ ἐπὶ τὸ παιθεῖν, ὅτι: τῷ ὀρμητικῷ ἐπὶ τὸ παιθεῖν, ὅτι: ἐμὲ συμφέρει. Hic protasis periodi finitur. Sequitur parenthesis, αἰμήχμον ἐπὶ ἄλλο, &c. apodosis est, τί ἐν τοῖς πολλοῖς χαλεπαίνοντο; Diu me torset hic locus, ob distinctionum confusionem, & o-

missam particulam. Sed an scopum attigerim, candide iudicent eruditi.

Δείξον τῶν παλαιῶν, καὶ ὅπως πᾶς ἀφίστανται τῶν ἀμφοτέρωθεν.] Hypotheticæ actionis affectionem puto, pro ἑαυτῶν δέξασθαι, ὅπως ὅτι δῶσαν αἰσῶς, ὅπως ὅτι δῶσαν αἰσῶς. Si ostenderit errorem. Sic paulo post: καὶ τῷ χαλεπῶς ἐπιπαθῶν (non χαλεπαίνων.) Si formam uxoris tuæ nō magnificeris, adultero non irasceris. Frequens Epicæto est hic loquendi modus.

Μηδουμῶς ἀλλ' ἐμείνον χαλεπόν τῶν πτωχῶν, &c. καὶ δῶσαν αἰσῶς, uerba obscura sunt, & aut deprauata, aut ἐκθειαστικά. sic forte restituerenda & complenda, μηδουμῶς τῶν λέγει, ἀλλ' ἐμείνον χαλεπόν τῶν πτωχῶν. Sequitur enim, καὶ ἔτι λέγει, γινώσκῃ πᾶς ἀπείνηραπὸν ἐπὶ ὁ λέγει: si sic dixeris, cognosces quam inhumana sit tua oratio: prior scilicet illa, de interficiendo fure atque adultero. Significat, nomen furis atque adulteri seponendum esse, & illius loco reponendum nomen errantis, decepti, occæcati animi. Repete ea quæ primo Tomo de duabus cuiusque rei antis dicta sunt. Ad rem ipsam quod attinet: neque Plato-

nam neque Epictetum sensisse existimo, homines peccare inuitos, & scelera impunita esse oportere: (quid enim ea opinione stultius, aut perniciosius?) sed cum pravae pleraque cupiditates, & quae eas sequuntur facinora, ab opinionis errore proficiantur: dandam esse operam, ut homines vere de rebus omnibus iudicent, quo peccata honestae disciplinae verique doctrinae subsidiis praecaveantur potius, quam puniantur. Quam Perficæ institutionis rationem fuisse testatur Xenophon, quamque apud nos quoque aliquando existere optare possumus, sperare vix possumus, ac ne vix quidem. Plato quidem impunita esse scelera adeo non vult, ut disputet, e re facinorosorum esse, ut e medio tollantur, quod per supplicium maximis malis erroris & improbitatis liberentur. Potest vir bonus punire nocentes, & dolere vicem eorum, ut pater filij quem inuitus ille quidem & dolens, sed necessario castigat. Hoc puto velle Epictetum. Sin aliud spectavit, valeat. Non ignorat fur, se & legi naturae, & iuri civili fraudem facere, si rapiat alienum: sed cupiditate vin-

clitur. Scit deprehensio peccata fore luendam. Sed aut clam fore sperat, aut pluris cupiditatem suam quam vitam facit. Qui si Stoice disputet, fatale sibi esse furari respondebit Zeno, illud etiam fatale esse, ut flagris cadatur, aut suspendatur.

ὅτι δὲ ἐν ἐκείνῳ ἡ ἀρεταίηται, οὐκ ἔστι καὶ τὸ πῶς.] Fortasse oportet: & post *δὲ*, τὸ μέγιστον ἐστίν. Et paulo post, *κακῆς ἀφαιρέσεως*, videtur addendum *ἐπιδικασίας*.

ἢ μή τιμίμας τὸ κήδος τῆς γυναικός.] Aut ne mirare formam vxoris. Contemptus formae zelotypiam quidem minuit, sed infamiam non tollit. Epictetus vero negat vxoris impudicitiam marito imputandam esse, qui nihil habeat suum praeter animum: caetera fortunae & aliorum esse. Quantum autem coniugij legitimi fecus vulgo valeat, videmus: & repudia tuta non sunt. nota vero mala tutiora plerumque.

Θέλεις αὐτὰ ψύξαι.] Vis ea refrigerare. Non satis placet, ut nec *ψύξαι*, a *ψύχου*, quid si *σμεῖξαι*? a *σμέχου*, vis ea purgare. Moibanus *ψύχου* πρὸς ἀμύμονα *ἔπιπασα*, inquit. Polulux pro agitatione quadam ventilare, & a sitis atque

inclusi.

inclusi acris vindicare incommodo.

ἔχου παρὰ τοῖς θεοῖς.] De larario seu vestibulo intelligo, ubi veteres suos deos collocarunt. Sed dii isti negliger custodierunt pretiosissim. fortasse cultoris sui suspectibilem.

ὅτι ἐπιπέτε ἡ ἄρετα ἄπειρα.] Innuat, candelabri elegantia inuitatum esse furem.

ἢ οὐκ ἀρνακλήεις.] Quid ergo stomacharis? Respondeat aliquis; Hoc ipsum, quia caput mihi dolet. Epictetus vero monet, aut caput abiiciendum: aut eius dolorem sanari si nequeat, aequo animo ferendum, quod naturae visum sit.

ὅτι ἔδεδουκεν σενάξαι.] Gemitus concedunt Stoici, ad animi confirmationem. Sed eum qui gemat, sine animi aliqua affectione gemere, vix credo: nisi forte ex consuetudine fiat. ut de Virgilio proditum est, & ipse nonnullus noui. Aeneae quidem suotribuit hoc Poeta:

Mens immota manet, lachryma voluuntur inanes.

Οὐ γὰρ ὡς ἄνου ἀήτητον εἶνευ κατὰ.] Neque enim ut asinum muictum esse oportet. Pugiles comparat asinis, qui lacus id est calcibus valeant:

pugiles etiam *πύξ*, pugnis. *ἢ αὐ μελαγχολᾷς.*] Quid si tristetur animo? τὸ μελαγχολᾷν plerumque pro errore mentis atque infania usurpant veteres: ut Aristophanes, *μελαγχολᾷς ἀπίπτει μὲ τὸν δεσπότην*. Quare suspicor, hanc vocem a derisore aliquo Stoicæ magniloquentiae intertam esse. ut & Horatius sapientem Stoicum facit. Praecipue sanū nisi cum pituita molesta est: *ειρωνικῶς* utique.

In Caput 19.

Σὲ δὲ ἔσπας ὡς τὸν ἄνου.] Te vero ita ut asinum: hoc est, non amore & admiratione tui, sed spe id sibi vtile futurum.

Ἔστο σὺ ἐπὶ φιλοῦσθαι.] Hoc non est se amare. φιλοῦσθαι in vitio ponitur; cum quis se pluris facit quam quanti est. Sed Epictetus, malle sibi esse melius quam alteri, negat esse vitiosum, quod natura quoduis animal sibi ipsi primum conciliet.

καὶ τὸ λυπηθῆναι, αὐτὸς ὁ ζῷος.] Et quod molestum est, ipse Iupiter. τὸ λυπηθῆναι accipio κατὰ παρενέθεσιν, sicut dicunt τὸ δεῖνόν, τὸ μέγιστον. Innuat opinor, iniquis auribus vulgo accipi, si Deus suapte, non nostra causa facere dicitur omnia. Deo cultu hominum non esse opus, constat.

Sed Deum coli ab hominibus, quod eius beneficia expectent. Quod si aeterna illa mensatque omnipotēs maiestas gratuito non colitur: quae vaxordia tyrannorum est, ea de causa coli se & obferuari putātium, quia sunt tyranni: non autem ideo, vt & maleficiis abstineant, & bene mereantur?

ἵνα μηδὲν ὁσ πᾶν ἰδίαν ἀγαθῶν.] Vt nullum suum bonum. Pene in Epicuri sententiam inclinatur, qui (vt Ciceronis verbis utar) summum bonum sic instituit, vt nihil habeat cum virtute coniunctum: idque suis commodis, non honestate metitur: ideoque his, quibus congregamur, vti moderate & prudenter oportere censet, vt eorum studiis ea quae natura desiderat, expleta cumularaque habeamus: per eisdemque, si quid importetur nobis incommodi, propulsemus, &c.

ἔτι τις ἀπορίη ἀγιν ἀνησπον γίνεσθαι, τὸ πᾶν τι ὡς τὸ ἕνεκεν ποιεῖν.] Sic non amplius a communitate recedit, qui omnia sua causa facit. Si sic intelligatur, sua causa facere omnia, vt officio quisque suo fungatur, & naturae congruenter viuat: ferri potest. Si vero ideo bene merendum

dealiis existimat, vt vicissim alij de ipso bene mereantur: vulgarem notum consuetudinem, quam boni viri officium describere videtur: qui honestatem propter se se expetens, praemia non aspernatur, ille quidem, si contingant, sed non praecipue spectat. Sic homo diues, & questus simul honorisque contemptor, inseruit Reipublicae gratis, labores & molestias capit, adit pericula, de suo largitur iis, a quibus nihil sperat, aequo animo fert inuidorum & imperitorum obrectationes. Cur? Loquor hic nō de Christiano, cui diuinum praemium propositum est: sed de philosopho. Quia persuasum habet, se non esse oportere teluris inutile pondus: humanitatem id postulare, vt profuturum plurimis. Si gratiam inuit, si laudatur, si honore afficitur, nec sperat haec non aspernatur: sed maximum officij fructum iudicat ipsum officium.

καὶ πᾶς ἐν μέλει καὶ ἡ αὐτὴ ἀρχή.] Quomodo iam vnum & idem principium erit? Animal natura sibi ipsi primum conciliat. Sed in eo non ita insistit, vt non ad aliud quoque progrediatur. Vulgo quidem suaapte causa pleraque faciunt.

πᾶς ἕρπον ἀσάδων.] Lego ὡς οἰεῖτο ἀγαθόν.] Fortasse ἢ ἀγαθόν.

οἱ ἄλλοι φωναὶ ἡρώφαντες.] Ii qui voces scribunt, Nomenclatores verti. Puto eos intelligi, qui vltro sua nomina ad suppeditandos sumtus proficiebantur, ad sacrificium Nicopolitanum, ob Actiacam Augusti victoriam. Qui aliquid habet certius, candide impertiat.

ἴσχει γὰρ καμψώτερον.] Videbis enim elegantius. Puto pro ἀφῆσθαι positum, videberis. Vernaculo quidem nostro sermoni hie loquedi modus congruit, du viderest seuerissem.

In Caput 20.

Προηγούμενων ἑνῶν ἐστὶ θερημική.] τὰ προηγούμενα sunt vel primogenia, vel principalia, maximeque momenti, vel antecedentia. Fortasse προηγούμενος, praecipue, ad uerbaliter legendum: vt significet, cuique arti certam quandam materiam esse propositam, in qua versetur potissimum. Vt futoris materia praecipua est corium. Fieri tamen potest, vt e lino & lana etiam calcei conficiantur. *ἕταν μὲν αὐτὸ ἢ ὀμοειδής.*] Cū conformis, eiusdem formae seu speciei fuerit. Si primum caput cum hoc vige-

simo contuleris: pleraque rebus alius intelliges.

ἕταν δ' αὐτὸμορφούς.] Cum autem eiusdem generis. ἕδος καὶ γένος quid differant apud Dialecticos, vel pueris notum est. Hic existimo codicis esse mendum, legendumque αὐτομορφούς: vna voce, Cum vero dissimilis generis: vt sit perinde ac si dixisset αὐτομοειδής. Quid velit, exempla declarant.

φωτισία καὶ λόγος sunt ὀμοειδής, quia & vis ea quae in imaginem rei mente concipit, vel facta, vel talis vt fieri possit, in anima est, & ipsa ratio est in anima. Sunt ergo eiusdem siue generis, siue formae. Sed corium est res extra animam: litera siue picta siue ficta, est extra animum. Animum igitur & corium, itemque litera, sunt res diuersi generis, diuersaeque formae. Hanc simplicissimam esse putosententiam, nec requiri subtilem generis & formae seu speciei distinctionem. Nec tamen obsto, quo minus Aristotelica ἀκρίβεια hic locum habeat. Sed tum legendum videtur, ἕταν δ' ἢ ὀμορφούς. Quis vero huius distinctionis usus, quis finis est? Neque enim Epicetus in eo est, vt vel artem differendi, vel naturae obscuritatem, aut vllam

aliam artem explicet: sed id tantum agit, vt aliarum artium exempla ad morum doctrinam applicet. Is nimis mirum, vt animaduersione excitetur, ne ratio suo muneri desit, sed visa diiudicet, non temere assentiat, non temere concupiscat, non temere auerfetur quicquam. Id enim in tam cognata materia, atque adeo coherente, multo fore turpius, quam si futora aut scriptor in materia extra se posita falleretur, aut negligentius munus administraret suum. Turpius enim est, ea non perspicere quae ante pedes sunt, quam in discernendis remotissimis hallucinari. Tulector,

— Si quid nouisti rectius istis,

Candidus imperti. Si non, his utere mecum.

Si qui vero argutiora haec minus assequuntur: illud teneant, summo cauendum esse studio, ne in iudicio rerum expetendarum & fugiendarum errent, labantur, decipiuntur. Logica & Physica Stoicorum spinosiora sunt, nec satis nota nobis: quod fragmenta quaedam & exemplum tantum hinc inde occurrunt, integræ vero artium eorum intercederunt. Qua-

re si in his errauerimus, non venia dignos arbitramur.

Σύστημα ἐν ποίων φωνησιών.] Ordo, multitudo, compages & visus quibusdam. Vtrum ratio ita consteture visis, vt corpus humanum e capite, brachiis, thorace, ventre, pedibus & reliquis: disputare non est huius loci. Sed rationis munus esse diiudicationem rerum, quae a sensibus animo offeruntur, fatis nobis sit.

ὁσφρασία.] Olfactu. Metalli æs & recentem monetam etiam olfactu se dignoscere perhibent.

ῥήξας τὸ δλω δειον.] Legendum ῥήξας, proiecto denario.

ἐπὶ τῷ ἑλωπιώρου ἡγεμονικῆ.] In misero vero hegemonico. Mens seu ratio, ὁ δὲ ἡ λόγος a Platone τὸ ἡγεμονικὸν ἢ ἡγεμονίαν dictum est, quod inferiores animi partes τὸ ἐπιθυμητικὸν καὶ θυμωδὲς, πᾶσι καὶ ἐν ὁρμη, vis appetendi & iracendi, rationis veluti ductum & auspicia sequi, neque latius euagari debeant.

ἡ γὰρ ζυμὴ ἐκ ἀσπιδίου.] Dammū nō incidit. h. e. non statim cernitur, nō expeditur.

καὶ τὸ ἀδιδόρατος δὲ ἰσχυροσύνωτος.] Sic legēdū: nō uicodex habet, καὶ τὰ ἀδιδόρατος, καὶ

καὶ τὸ ἀντοφλωδίου.] Scilicet τὸ γνώμην, De cecitate mentis.

ἄνωτος ὁ ἀσθηζόμενος λόγος.] Præcipua ratio, caput & summa doctrinæ philosophicæ. Sententia est: τὸ ὄν, hoc est nuda præcepta esse facilia. Sed τὸ διότι, hoc est rationes, quibus ea & intelligantur, & vera esse persuadentur, argumentaque contraria diluantur: id vero esse difficilium.

Οὐκ εἰσὶς εἶναι πάλαι φη.] Malim ἐν τῷ κελίφει, vt ἐν κυρί. Sententia est, cochleam ipsam, hoc est viuum animaculum, præstare testæ cui includitur. Sic animum, qui corpore non secus ac cochleæ testæ sua contineatur; præstantiorem esse corpore: & hominis bonum estimandum non e corpore, sed ex animo.

ἢ τὸ ἀσθηζόμενον ἐστὶν ἐφ' ἡμῶν.] Quid sit in natura nostra præcipuum? hoc est, Corpusne pluris sit, an animus?

ἢ τὸ ἀσθητικὸν καὶ ἐπιθυμητικόν.] Quid substantiale & essentialē? Propria vocabula nominis nō suppetunt. Hoc vult, opinor, ratione & mente hominem præstare bestiis: hoc est, si Porphyriano more loquamur, ἢ ὁ λόγος καὶ ὁ νοῦς, ἢ

διαιρετικὴ τε πῶν ἄλλων ζώων, καὶ συστατικὴ τῆς αὐτῶντος ἀφ' ὧσιν ἐστὶ: Mente & ratione distinguui hominem a bestiis, mente proprie absolui hominem.

In Caput 21.

Ὁβελίσκων ἠσθησιών.] Legendum ὡς ὀβελίσκων. Intellegenda autem est statua trigulum laterum in acutum desinens, a similitudine veru, pyramidi non adeo absimilis. Hoc autem verbo deridet hominem inflatum, & sese efferentē ostentatorem.

In Caput 22.

καὶ ἀσθητικῶν.] ἀσθητικῶν καὶ ἐνοίας Cicero anticipationes, id est anteceptas animo rerum quasdam informationes, prænotiones, notiones, præsumtiones, & notitias rerum conuertit.

ἐγὼ οὐ μόνος εἶμι.] Legro, ἐγὼ οὐ μόνος ἀγέροτος: vt ἀ. ἐλιάδης.

— Ὁφραμὴ οἶος ἄρρωστον ἀγέροτος ἐσ. ἐπὶ οὐ δὲ εἶοικε.

ταῖς ἐπὶ μέρεσιν οὐσίαις.] Particularibus seu singularibus sententiis. οὐσίαις idem hic valeo, quod πρῶτον. Sicur Isocrati ἰδέσθαι.

οἱ κρινονοί.] Socij. Non homines tantum intelligo, sed

deos etiam. Siquidem mundus Stoicis est vna quædam magna ciuitas, communis deorum atque hominum.

εἴτε σὺν ἑνὶ ἀρχαῶν ὄντων

Itane sanitas bonum non est?] Adversarius obiicit. Si bonum hominis in animo positum est: ea in bonis non erunt, quæ ab omnibus bona iudicantur. Concedit Epicureus, ea non esse bona. Nam bona si essent, nullam neque cum diis neque cum hominibus sanctâ esse posse societatem. Deos enim accusari, quod bona non largiantur: homines, quod ea vel palam rapiant, vel clam surripiant. Sed quæri possit, rectene accuset Iouem Irus, quod sibi diuitias non dederit? Ideo ne Penelope formosa non fuerit, quod a procis expetita? Procine recte fecerint, quod eam inuitam rapere voluerint? An non inuerti argumentum potest? Imo quoniam Irus sibi negatas esse diuitias queritur, diuitiæ sunt in bonis. Nihil enim nisi bonum aut sit, aut esse videatur, expetitur. Sed quia mortales omnes, diuitias (tantas intellige rei familiaris copias, vnde honeste possis viuere) bonas iudicant: eos non falli est probabile. Non quia He-

lenam Alexander rapuit, formosa non fuit: sed quia formosa fuit, ideo rapuit. Ad Iri vero querelam quod attinet, argillæ non est cum fingulo expostulare. Discant & Paris & proci, appetitum rationi obedientem prabere. Sic & sua sorte contenti erunt, & nemini facient iniuriam: neque negabunt tamen, & diuitias esse bonas, & Helenam ac Penelopen formosas.

ἔγω γάρ γ' ἰδέω πέφυκε ἀεὶ τὸ μὲν συμφέρον] Natura feror ad id quod mihi expedit. Quid ni? Expedit vero cum Ioue expostulare? expeditne fraudare, furari, latrocinari? Non: quia iustitiæ repugnat, & honestati. Nihil ergo vitale, nisi & honestum idem fuerit. Sed ideone ager meus malus est, si a vicino per vim occupatur? Imo vicinus malus, ager vero bonus. Nihilominus enim frumentum bonum gignit, etiamsi a latrone fuerit excultus.

Συμφέροι μοι ἀργὸν ἔχειν.] Conducit mihi agrum habere. Videtur omnillum consequens, cuiusmodi fuerit, *συμφέροι μοι καὶ ἀφελέειν τὸν γείτονα.*: ergo etiam vicino eam eripere mihi conducit. Sic quidem fures & latrones argumentantur: secus vero boni

boni viii. Et hac ipsa de causa Epicureus monet, bonum hominis in animo, nõ in rebus externis esse collocandum, ne furum & latronum similes fiamus, & ingrati aduersus Deum.

πῶς εἴ' ἔτι δὲ τὴν ἡσυχίαν.] Videtur deesse *ἀφελέειν*.

ὡς κληθῆναι δ' αἰμοσύνην.] Num ut malis geniis? Scilicet, ne noceant: vt febri, ne nos inuadat.

καὶ ὠδύνορος.] Parturire dicis eum, qui studeat veritatem proferre in lucem, vt grauida mulier scærum. Sorates apud Platonem multa disputat de partu ingeniorum, seque obstetricis loco esse ait adolescentibus.

ἀλλ' ἐνταῦθα πᾶσι τὸ ἀγαθόν.] Sed hic alicubi ponam bonum. Lego, *ἀλλ' ἐνταῦθα πᾶσι τὸ ἀγαθόν*. Sed hic: vbi collocem bonum? Sententia est: Ignoracionem rerum bonarum & malarum esse vitiosam, constare inter omnes. Sed illud non item: Bonum hominis, in animo esse situm. *ἄσπερον κληθῆναι* perperam scriptum videtur, & legendum *ἄσπερον*.

πάντες μὲν καὶ ἄλλοι ἀσπονταί.] Omnes me deridebunt. Fortasse non immerito, quod Deus esse studes, cum sis homo: quod immodice &

exaggeras & extenuas omnia: quod ea verbis contemnitis, quibus re ipsa carere nequis. Nonne supra confessus es, te ferreo candelabro sublato, parasse argillaceum? Itane candelabro carere non poteris? Re igitur indifferente carere non poteris. Erat scilicet candelabrum habere, *ἄσπερον κληθῆναι*, non *ἀσποντον*: candelabro carere, non quidem *κληθῆναι*, sed tamen *ἀσποντον κληθῆναι*. Quid ergo? Finge candelabri tui furem fuisse Stoicum (nondum illum plane sapientem: is enim nihil tale commiserit: sed ex eorum numero, quibus adhuc pituita molesta est.) Is igitur qui candelabrum *ἄσπερον κληθῆναι* iudicat, nonne *ἄσπερον κληθῆναι* æque ad furtum impellitur, vt plebeiis furti *ἀσποντον*? Sed temperandum est calamo, ne me iratus Epicureus mancipium appellet, seque præ indignatione insanire fateatur.

ἀκροσόν μου τέκνον.] Patris filium, aut alterius senis adolescentem aliquem castigantis, oratio esse videtur. Philosophandum est, inquit homo politicus, sed paucis. Disserendi & dicendi artificium petendum est a philosophis, iudicium bonarum & malarum rerum a te ipso.

Quis enim nescit, quid bonum, quid malum sit? Soli philosophi de re notissima disputant, absurdisque opinionibus & semetipfos & alios decipiunt.

Ἐὰν δὲ καὶ ἐγκέφαλον ἔχεν.] Etiam cerebrum habere oportet: hoc est, consulere rei familiari, honoribus inferuire, gratiam principum aucupari, non odiose aduersari opinionibus omnium, non aspernari voluptates. Hæc est politica & popularis sapientia, refutatu difficilior, si modum seruarit.

ἢ δὲ τοὶ ποιηταί.] Moibus: Quid si sic legatur? *ἢ δὲ τοὶ ποιηταί ἐσὶν, οὐ κρείττους οὐδὲ δούλους ἢ φιλόσοφοι, ἀνθρώποι. ἢ οὐδὲ ἐπιμαῖς, εἰ οἶδα:* (ad senem dictum) *ὅτι τῶν τῶν ἀνδραπέδων ἢ εἰπῶν, ἀνὴρ σῶπῶν, ῥήγνυται. πῶς εὐμένω δὲ εἰ λέγειν; ὅτι σύγγνωθὶ μοι, ὡς πῶς ἐρώσων; ὅτι εἰ μὴ ἐμαυτοῦ, μὴ νομίζω.* Ad alios dictum de sene, quem verisimile est ab ipso ἀνδραπέδων vocari, quod vulgi more de rebus eum iudicare, e-nuntiarit fere ironica mimi-si: & annotatione ornamentorum corporis ipsum no-ret, vt eum qui falsam periuasione[m] etiam exter-nis iudicis testetur, tali opi-nione & fastu: cum sit non mirum, si (vbi philosophum

in sua sententia persistere viderit) eundem sit proclamaturus, vt non compotem sui ipsius, atque insanum.

ἀνθρώποι ἢ οὐδὲ μοι ἐπιμαῖς εἰ οἶδα τῶν τῶν ἀνδραπέδων ἢ εἰπῶν.] Homo quid me obiurgas. si scio isti maneipio quid dicam? Obscurum est, quid velit. Mancipium fortassis appellat adolescentem, quem senex melius scire ait, quid bonum, quid malum sit, quam philosophos. Videtur ergo significare, eum id minime scire, philosophum vero scire eum ergo audiendum esse adolescenti: philosopho vero dis-serendum esse de rebus bonis & malis.

ἀνὴρ σῶπῶν, ῥήγνυται.] Sitaceo, disrumpitur. Sententia est: Opinor eam esse morositatem diuinitum, vt nec silentium ferre possint, nec disputationes philosophorum.

ὅτι σύγγνωθὶ μοι.] Ignosce mihi. Videtur significare, philosophum rectius cedere, quam refragari hominibus imperitis & importunis, quod disputando nihil proficiat, cum tanta res, quæ est de finibus bonorum & malorum, nec paucis expediri, nec a rudibus subito intelli-gi possit.

ὅτι εἰ μὴ ἐμαυτοῦ.] Non sum mei compos. Puto hæc imitatione vulgi dici, quod existimet philosophos errore mentis affici, magistrorum suorum sermonibus deprauatos. Est certe ἀσπονδία. præciditur enim irrita disputationo.

In Caput 23. Ἐπινοεῖ.] Excogitat. Lege *καὶ νοεῖ*, intelligit: & paulo post, *ἀπὸ τῆς ἀσπονδίας ἐδδεν*, nihil auulsum.

πῶς οὐδὲ ἀσπονδία καὶ ἐσῶπῶν.] Quo pacto ergo suspiciosi sumus. Hæc lectio nihil ad sententiam facit: siue ἐκ νοη-σιν adhuc rationis capaces, siue ἀσπομνησιν tolerantes: non placet. Legendum sus-picor, *ἐκ κρινωνισιν* adhuc fo-ciabiles. Epicurus, inquit, intelligit nos ad societatem esse natos: sed id dissimulat, ne secum ipse pugnare videatur. Collocat bonum hominis in voluptate corporis (sic enim testam appellat, alludens ad id quod supra de cochleæ bono dixit. Vt enim cochlea in testa, sic animus in corpore inclusus est) Ea voluptas ne turbetur: neque suscipiendos esse liberos, neque capeffendam Rempublicam censet. Pugnare autem inter sese: hominem esse sociabilem, &

ad suum commodum referre omnia. Exagitat Epicuratum, vt qui tum aliud scribat, aliud sentiat, tum parum sibi constet, tum ridiculis argumentis naturæ humanæ ius peruertere conetur.

ἢ φοβῆ.] Quid times? malim *ὄτι φοβῆ*, quod times scilicet. Sed causa mutandæ scripturæ non est.

Διὰ τὸ τὸν μου.] Nam propter murem. Ambiguum est, siue interrogatiue legendum, vt neget ita molles esse oportere, vt propter musculum perturbentur. An vero sine interrogatione: vt sentiat, si tamen mollibus sint animis, vt ab infante vagigiente (hunc enim musculo comparat) perturbentur, nunquam defuturas eis esse molestias.

ἐπεὶ τοὶ εἰ ὡς ἐν μύσας.] Nā si velut inter muscas, *μυμηκῶς* sub Epicuri persona hæc dicuntur, populi obturbationes muscis comparantis.

ἀλλ' ὁ μὴ εἰδὼς τοῦτα, ἅλα μὲν λέγειν, ὅτι μὴ ἀναιρέματ' ἐσὶν τεκνα.] Nō iatis assequor, quid sibi velit. Qui ignorat hæc, quænam ita quæ præcedunt, an quæ sequuntur? An vero aliquid est omissum aut deprauatum? *ἀναιρέτ' ἐσὶν τεκνα*

non est tollere e medio, sed tollere ad educandum, vt Terentius: *Quicquid peperisset, decreuerunt tollere.* Mithanus: Forte legendum affirmatiue, *ἢ δὲ εἰδὸς πῶπ:* id est, cum sciat, notatque habeat hæc molestias.

ἢ θελέεις.] Quid vis? Hæc iam Epicuri verba sunt, refutantis exempla omnium & luporum.

οὐκ αὖ σὲ ἔρριψω.] Non te abiecissent. Significat opinor, Epicurum ob tantam inhumanitatē dignum fuisse qui abiiceretur. Sed tantam esse parentum pietatē, vt nec vita indignum filium abiicere possint. Hoc enim magis ad rem facit, quam si intelligas, futurum fuisse vt a parentibus abiiceretur. Nā hic quanta philostorgiæ vis sit, ostendere vult: non quid ἀσχετοῖς mereantur.

In Caput 24.
αὐ ἀπεισώεις.] Circumstantiæ, ad verbum. *ὁ πῶτ' αὐτὸ ὁμῶς ἀπεισῆ τὰ πρῶτα γυμνασια.* Demosthenes ἀλλωιδ. qualescunque res vos circumfiterint. Verti pericula, rerumque difficultates: neque enim de rebus secundis hic agitur.

δέσκειν.] Malim *συμβεβληκεν.* Sic apud Ciceronē cōpositiones gladiatorū dicitur.

εἰς τὴν ῥώμην καὶ ἑσπερον πέρμεν.] Romam exploratorem mittimus. Fortassis ad ea tempora alludit, cum post Neronis interitum, complures de imperio certarent, & quisque ei studendum censeret, pænes quem fore victoriam probabile videretur. Scribunt autem, Epictetum os dios tyrannidis Roman in patriam Hieropolim Phrygiæ urbem iediisse.

εἴπα καὶ τὸ συμμέπον εἰλεῖν καὶ σωμαμαρμόρον.] Etiam corpusculum nitens, & contortum. Significat, Diogenem non tantum inuisum animum, sed etiam salubre corpus in extrema inopia conseruasse. Horatius:

Mepinguem cō nitidum bene curata cute vises, Cum ridere uales Epicuri de grege porcum.

Hic *σωμαμαρμόρον*, idem quod *δύπαγος καὶ νεύρομαρμόρον*, solidū & neruosum: vt *σπῆλαιώταυ σουσραφέντες*, cum densatur acies.

ἢ δὲ τὸ γυμνάσιον εἶναι λυγρῆ;] Gymnasium quid esse dicit? Corporis exercitacionem palæstricam intelligo, qua corpus aduersus frigoris iniuriam melius munitur, quam splēdidissimis vestibus. Sic in Gallia studiosi nonnulli pro foco & hypocausto,

cauisto, ludo pilæ & discursacionibus hyeme vtuntur: non male quidem, meo iudicio (præstat enim calorem internum agitatione corporis) quam externa membra foueri) nisi ista ratione multum temporis studio literarum surriperetur.

ἢ δὲ φθόνον μελεκεῖς.] At inuidiam mihi confas. Significat opinor, inuidiam facile contemni ab eo, qui vitam non magnificat. Nec enim puro sub tyranni peripona hæc dici.

ἢ τὸ φοβεῖμαι.] Lego *ἔπιν.*

ἢ τὸ ἀπὸ λέγερθμ.] Lego *λέγερθμ.* *ἀπὸ λέγερθμ σὺ τὸς κροβῆτες.*] Interrogatiue & negatiue lego.

ἢ τὸ γοῦδιαν συμπαληγῆ.] Tragediam complet. Sunt quidem in tragœdiis etiam serui & ancillæ, sed atroces euentus ad eos non æque pertinent.

ἢ καὶ πολλῶν ἀπειπατῶ.] Et cum multis ambulo. Accidit iste: Non vt princeps, sed vt seruus. Respondebit Epictetus, sibi nihil esse opis comitatu & obseruantiæ populi.

ἢ ἢ νοικται ἢ ἢ ἢ ἢ.] Ianuā patere. hoc est, mori licere cum primum vitæ pertæ-

sum fuerit: quod summum homini bonum a natura se concessum, putat Plinius.

In Caput 26.

ἀναζενώσωντες ἢ τὸς ἀποθετικῶς.] Legente autem hypotheticos, scilicet *ἢ τὸς*, Cū quidam legeret. Nisi forte sit *ἀπὸ πῆλωσις*, pro *ἀναζενώσων*, Cum ipse legeret. Epicteti mos est, præcepta Dialecticorum ad doctrinā morum accommodare: & monere adolescentes, ne similes euadant sophistarum, qui, vt ait Isocrates, *ὡς ἐουκλιώσας ἐπὶ μὲν τῶν λογικῶν τηροῦσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔργων μὴ κρητοῦσιν.* Cum in oratiunculis caueant, ne contraria sibi dicant, non perspiciunt cum factis suis pugnare orationem.

τὸς ἀποθετικῶς.] Declamamus exemplo. *ἀποθεσις* esto, Diem esse: ergo sequitur, Solem supra horizontem esse. aut contra, Solem esse supra horizontem: ergo, diem esse negari nequit. Nam alioqui regula Dialectica violabitur. In doctrina morum hypothesis est: Finem esse hominis, naturæ congruenter viuere. Naturā autem hominis esse positā in *ἀποθεσις*: hoc est, vero iudicio & recta voluntate. Has hypotheses illud sequitur: In excolendo animo in primis esse elabo-

randum: animo bene affecto, in malis esse neminem. Cum hypothesebus his pugnat: iacturam pecuniae, aliarum rerum deplorare: aut omiſſa ingenij cultura, conſectari opes, honores, voluptates corporis. Hanc huius capitis summam tenere, mihi fatiſ esse videtur. Verba autem alicubi ita intricata in eo ſunt, vt ingenue fatear, me vix, ac ne vix quidem, quid ſibi veliat, aſſequi. id quod plerumque ſit, cum τὰ λογικά τοῖς ἡθικαῖς miſcentur. Videtur Epictetus proprie modū inuitus tractaſſe Logica, & ita tractaſſe, vt omiſſis Stoicorū argutiis ſtatim ad vitā & mores tranſiliret.

ἐπὶ τῆς θεωρίας.] In contemplatione. Intelligere quid verum, rectumque ſit, prius eſt, & facilius. Id vero exſequi & obſeruare, poſterius ac difficilius.

σοικοῦ ἀρχαίου.] Num pecco, interrogatiue: vel οὐκ ἔγωγ? Non ergo, affirmatiue, ὄργην ἐδίδωξες.) ὄργη legendum, nominandi caſu.

ὡς τὸ ἐμὸν μόνον λέγειν ἔδει.] Hæc ei ſoli dicere licet: hoc eſt, iſ filius ſolus poteſtatem habet hæc dicendi ad patrem, qui recte viuendi, non oſtentandi ingenij cauſa philoſophatur.

ἐκεῖ μεγάλα ὑλάεισιν.] Illic magnæ materiæ ſunt. cuius rei? vt ſis admirationi obdiſſerendi acumen? quod ſcilicet proceres morum doctrinam non curant, & laudem ingenij pluris faciunt quam animi tranquillitatem. An vero illud ſignificat, oſtentatores iſtos ambire diuitias & honores, non animo excolendo ſtudere?

οἱ οὐκ ἴδουσι πολλὰ.] Huius loci diuitiæ: hoc eſt, philoſophicæ opes, rectum iudicium de rebus, tranquillitas animi, &c.

κατατήσας τῶν φωνημάτων.] Continere viſa, ſeu imperare viſis: hoc eſt, difficile eſt non magnificere, & in bonis numerare magnificoſiſtos apparatus, & ſplendorem diuitiarum, eoſque animi bonis non anteferre.

ἐκ τῶν πενήτην ἑκατάμυριάδων.] 150. myriadas δραχμῶν, vt opinor, more Græco. Quod ſi, vt ij cenſent qui de re nummaria ſcripſerunt, denæ drachmæ coronatum, ſeu aureum nummum Rhennſem (vti nunc valent) conſciunt: ſumma erit 150000 aureorum, optabilis (vt ioco dicere ſolent) paupertas. Sin μυριάδες nummum Latino more accipiendæ ſunt, & mille nummum

nummum 25. coronatos facit: ſumma erit aureorum 37500. nec ipſa quidem, Epicteti iudicio, deploranda. Sed ſi miſerulle rogetur, cur tantam pecuniam deploret? Reſpondet: debet opinor, ad tuendum ſcintillæ ſuæ ſplendorem, ne quaquā ſufficeret illam. Sed quid Epictetus? Minuendum eſt iuxum, ſplendorem ab animi bonis petendum, non opinione populari metiendum eſſe. Vter rectius?

καθ' ἑαυτὸν δὲ τὸν αὐτὸν ὁ σκοπεῖται.] καθ' ἑαυτὸν κατέστας.] Sed quis vocauit lectorem? Epictetus, an vero alius?

Ἐπισημαίνει αὐτὸ τὸ αὐτὸν ἴσως.] Eitne idem, qui οὐ κατέστας. Idem ne lectorem vocauit, eumque deſcribat, imperite ſcilicet legentem ea que nō intelligebat? Sic videtur.

ἀλλ' ὡς ἀναγνώστη αὐτὸν λέγει.] At pro lectore eo vtique quaſi dicas, non opus eſt puerum intelligere, modo legat vt ipſe intelligam.

ἢ οὐκ ἔφη? Quid tum? inquit, Epictetus ſcilicet. Ea que ſequuntur, videntur interrogatiue legenda, hoc feſe modo: Quid tum, inquit? Eitne qui non tantum legit, ſed etiam intelligit argutias dialecticas, maximarum rerum iudicium eſt credendum?

quaſi dicat: Nequaquam. Si ſine interrogatione legatur ſignificat, quid fiat, nō quid fieri debeat. Philoſophi, inquit, eſt. non dialectici, vt laudare & vituperare. Cicero Lucullo: Dialecticam inuentam eſſe dicitis, veri & falſi quaſi diſceptatricem & iudicem, &c. quod ſit ſummum bonum? quid habet vt queat iudicare? Quæ coniunctio, quæ diſiunctio vera ſit, &c. Lector ipſe locum hunc inquirat, quem breuitatis cauſa omiſſo, quanquam non ad hoc tantum caput intelligendum vtilem.

ὁ μὴ οὐκ ἴσκειν τὸ ἐξῆς.] Qui id quod ſequitur non inuenit, hoc eſt (vt opinor) Dialecticæ imperitus, magnificat Dialectici de ſe iudicium.

ὡς τοῖς οὐκ ἴσκειν.] Quæ ſuat illa parua? Num argutiae Dialecticæ? an vero imperiti iudicis laudes?

In Caput 27.

ὡς πᾶσι τὰ τοῖς οὐκ ἴσκειν.] In his omnibus attingere ſcopum: hoc eſt, hominis docti eſt, recte de omnibus rebus iudicare: non moueri inani ſpecie, ſed veritate, & vanæ opinioni firmas rationes opponere.

ὡς τῶν πραγμάτων πιθανότητες.] Rerū probabilitates.

id est, illecebræ ad assentien- dum. vt diuitiarum πηχνο- τις est, eas esse bonum, & ex- petendas; mortis, eam esse malum, & auerſandam.

ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἡ μήτηρ, ἐξ- ἠγόπη.] Pater eius, mater, sub- latus est. Sic distinguenda hæc existimo. ἐξἠγόπη exci- sus est, vel pro funditus in- teriit, vel morte violenta in- teriit, accipio.

ἄσμενος ἄσμενος.] Absterſas. a σμήνω, unde σμήνωμα.

ὄλα τὰ κακὰ σκελίνειν κατῆ- κει, ἀλλὰ κατῆγον ὄλα τὰ θανάτους.] Mala conuenire declinari. Mortem autem esse necessa- riam, hoc est, ineuitabilem, non igitur malam.

ὅταν θάνατος φαίνεται.] Cū mors apparuerit. Videtur om- missum κατῆγον. Si mors visa fuerit esse malum, bonum est, &c.

ἔγω ἔμεν εἶναι σαρπηδόνα.] Finge me Sarpedonem esse. Quem Homericus Iupiter, quamuis carum filiū, morti eripere non potuit.

ἔγω ἔγω τὴν ὑπερ ἡμῶν.] Sint hæc supra nos. συνένο ἢ πί- πτει εἰς ἡμῶν; Illud non ca- dit in nos? Sententiam esse puto: Quamuis non optio- detur nobis aut accumben- di, aut pugnandi fortiter in bello: illud tamen a nobis non esse alienum, vt moria-

mur. Dandam igitur ope- ram, vt contra mortis me- tum parati simus.

πῶς φύγω τὸν θάνατον;] Quo fugiam mortem? hoc est, quo me recipiam, vbi sim- tutus a morte?

τὸν ἐμπαρόντων ἐμπαρόν- των θάλασσαν.] Excæcare volo eū a quo impediōr, τὸ ἐμπαρόντων, pro adimere facultatem impediendi intelligo. Vide- tur alludere ad Homericum Polyphemum, quo excæcato Ulyſſes ex antro euasit.

χρείον ἐσιν.] Malim ἔσμη. Impietas, inquit, cum iam sum infelix, nihil mihi ia- rum commodabit.

σκέψασθε μεμνησθευ.] Deest δέ, vel legendum μεμνησθευ. Illud meminisse oportet, vel illud mementote.

ἔγω τὴν ἑδρα εἰσέρχεται.] Non videtur hæc vrgen- tia? Significat, præcepta hæc esse maximi momenti.

συνήθη ἢ ἢ συνήθεια.] Patrocinari cōsuetudine: hoc est, sententiæ vulgo receptæ, de cognitione & certitudi- ne rerum, quam oppugnant Sceptici, sublata assentione.

τὴν κατὰ τὸν ἔπον.] Eo quod est huius loci, vel vno loco sum contentus: hoc est, vel vna loci circumstantia refel- lit Scepticos. Nisi enim certi esset aliquid, cib u m aliis nō

minus

minus ingereremus, quam nobis ipsiſis, &c.

καὶ τίς ἀντιλέγει;] Et quis contradicit? Qui? Vtrum Sce- pticis? an vero quis negat quin ita faciendum sit, vt muniti simus contra Scepti- corum ἀπειθήσειαν.

ἀλλὰ τὸν δυνάμειον, Sed eū qui potest.] Scilicet, δέ, πῶς φράσεται. Eum qui rationes contrarias opponere potest: hōc est, eius est refutare Sce- pticos, qui mentis & sensuū integritate est præditus, qui- que abundat otio. Quasi dicat, stultos assentiri Sce- pticis, quorum ita sit absur- da oratio; vt eam refutare superuacaneum esse videa- tur.

τὸν δὲ στέμνοντα.] Ei vero qui tremit. Significat, opi- nor, infirmi & timidi esse a- nimi, nugis Scepticorum commoueri.

In Caput 28.

ἡ φύσις αὐτῆ.] Lego αὐτή, ab ἔπος.

πῶς εἰ δυνάσται.] Verbum πῶσται ita hic vsurpatur, vt supra annotauimus. Affice- re animo, quia durius vide- batur, verti, persuade tibi. Eadem est verbi διαπαύσται ratio. Simplicius πῶσται in- τὸ τὸν λόγον moueri, atque affici oratione.

ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων.] Pro ἀπὸ τῶν ἄλλοτρίων.

τὴν φωνομαχίαν.] Ei quod ap- paret. Verti, sequi opinionē suam. τὸ φωνομαχίαν, scilicet συμφέρον ἢ ἀλλοτρίων ὑποέχων. Quisque id sequitur, quod aut sibi expedire, aut verum esse iudicat.

ὡς οὐδὲ χαλεπαίνεις αὐτῆ.] Si geminetur interrogatio, erit acrior sententia, hoc modo: Quid ergo ei succentes? co- ne, quod maximis in rebus decepta est misera? Ad rem quod attinet, facinorosis iras- scimur, nō quia decepti sunt: sed quia sua voluntate co- acti & decepti sunt, quia vo- luntas praua recto iudicio non assentitur. Vt autem ei assentiatur, malo cogēda est.

ἔλατ' ἢ, εἰ κατὰ ἄρα, μῦλλον ἐ- λείεις;] εἰ κατὰ ἄρα, aut redunda- re, aut aliquid deesse vi- detur.

τὸς τὰ κυριώτατα τετυφλω- μένα.] τὰ κυριώτατα intelli- ge, non maximis in rebus, sed quorum principales & præcipuæ partes excæcatae sunt & claudicant. Hæ vero sunt, Iudicium & voluntas. πρὸς αἰθέρας φωνομαχίαν.] Lego τὸ φωνομαχίαν.

ἢ ἀποσπένει ἔδην.] Non offendet quemquam. A ver- bo κῆπιω, non a σκώπιω.

καὶ τὸ σῆμα ὁμοιότατα τὸν ἦν.]

Videtur posterius membrū omiſſum, & ſic ſupplēdum: *ὁμοίως ὅν. ὁμοίον δ' οἰκία καὶ νεοσσοῖα; ὁμοίως ὅν παλῶν.*
πῶθεν οὐδ' ἔστο ἀποδοξά- ζεις.] Cur iſtam opinionem adiungis? ſcilicet, cædes & excidia eſſe mala. Cicero Lucullo: Rebus ſumtis adiungam, & his ſequendas eſſe alias, &c. Negant hoc Stoici, vt ſatis notum: nec tamen, vt opinor, cuiquam ſano ad- huc perſuaſerunt.
Φέρε τις ἀπολήψεις.] Profer anticipationes: id eſt anteceptas animo rerum quaſdam informationes. Solet *τίς ἀπολήψεις καὶ κριναὶ ἐννοίας* Cicero etiam prænotiones, notiones, præſum- tionēs, notitias rerum appellare. Si Stoicæ ἀπολήψεις ſumantur, hominis bonum & malum in ſolo animo eſſe ſtrictum, vicit Epicætuſ. ne- que enim occidi animus poteſt. Sed Cicero aliam ἀπολήψιν vetiorem, vt opinor, afferet: Principio, inquit, generi animantium omni eſt a natura tributum, vt ſe, vitam, corpusque tueatur, declinetque ea, quæ ei nocitura videantur: omniaque quæ ſint ad viuendum neceſſaria inquireat, & paret, vt paſtum, vt latibula, vt alia eiūſdem generis. Commune autem

animantium omnium eſt cōiunctionis appetitus, pro- creandi cauſa, & cura quædā eorum quæ procreata ſunt. *πὸ καὶ τὸν ἔσπον ἀληθές.*] Ver- ti, in quocunq; rerum ge- nere; Ad verbum, Id quod eo loco verum eſt.
Ἐύτου οὐδ' μηδεμίαν.] Le- gendum: *Ἐύτου οὐδ' μηδεμίαν ἐπιμίλειαν ποιῶδου, ἵνα ἡμῖν εἶναι δοκεῖ.* Cuius eſſe vide- tur, non curare vt recte ſen- tiat? Sanos eſſe negat, qui nō ſtudeāt veras habere de qui- buſuis rebus opiniones. Sūt ea quæ ſequuntur, interro- gatiue legenda.
Ἰν Ἐπιμ. 20.
αὐτὸς ὅλας μὴ ζῶντας.] Si materias admiratus fuerit, hoc eſt, non magni fecerit. Deſpicientia rerum huma- narum commendatur. Ma- teriam autem intelligit & res humanas, non tantum diuitias, vxorem, liberos, amicos, honores: ſed etiam tuum corpus, ſanitatē, ro- bur, formam, celeritatem, horumque contraria. Sola enim virtus & ſapientia a materia appellatione exci- piuntur, & ad affectionem potius referuntur: non ſunt ligna & lapides, ſed ar- chitecti. Horatius idem docet. epistoſa quadam, hiſ verbis:

XII

Nil admirari, prope res eſt u- na Numici,
Solaque, quæ poſſit facere & ſeruare beatum.
καὶ μὴ καλῆ.] Et non vocet. Lego, καὶ μὲ καλῆ, meq; vocet. Sæpe facit mentionē Epictetuſ accēſſus ad Ceſarē: vt rei maxime formidabilis. *ὁ δ' μὴ.*] Lego οἱ δὲ μὴ. *Σακροῦτης ἐν ἵνα πῶδη ἑα- τῆ.*] Proſopopœia eſt. *τὸ Σακροῦτης πικρομύπων.*] Lego *σακροῦτον.*
κακίνο δαποφύγη.] Atque illud aufugiat. Potēſt de in- teritu corporis intelligi, quē fugam appellat. Sed legen- dum opinor *δαποφύγη*, ab *δαποφύγη*, non ab *δαποφύγω*: corpus enim manet, ſed ani- ma fugit. Apud Sophoclem eſt *δαποφύξαι βίον*, pro *δαποφύγησεν*. Interpretetur igitur licet. Atq; illud mori, vel fri- gore obtorpeſcere: vt alluda- tur ad Platonis Phedonē, v- bi Socrati *βαρυνῶτε πῶσκέλη,* & ipſe *ψύχεται τε καὶ πήγνυται.*
Δείξον ὅτι χεῖρωνα.] Lego, *ἢ ὁ χεῖρωνα.*
Ἐσέτον ἀνήσαστο.] Lego *ἔσέτε*, vel certe *ἔσέτων*. *καὶ ποῖον ἔσσεσθαι αὐτὸ εἰσαγω- γῶν.*] Lego *ἔσσεσθαι αὐτὸ εἰσαγω- γῶν* hic intelligo *σώτομον δι- δασκαλίαν*. Quenā ita efficaci doctrina, q̄ cōpediū, quē ratio id mihi p̄itare potuiſſet?

αὐτὸς ἔστο ἐν ὅτῳ ἀφελήσασθαι.] Lego *ἀφελήσασθαι*, paſſiui præ- teriti ſecunda perſona.
μέγεις αὐτὸ δ' ὁ λόγος ἀγέει.] Quoad ratio eueicerit, obtri- nuerit. Platoni frequens lo- quendi modus.
ἔα δὲ μὴ ἔστο θέλη.] Si te ſi- bi applaudere noluerit. Ma- lim θέλης: ſi tu ei applaudere volueris.
ἔπος ἐστιν εὐφρονης νέος.] Hic eſt bonæ indolis adoleſcens: ſcilicet, qui ſe in difficiliori- bus exerceri vult. Lego *δαποφωλικῶς*, non *δαποφωλῶς*.
ἔμωθες, ἐχ' ὄσ.] Lego *ἔμωθες*; *δαποφωλῶς*. & poſtea, *εἰ ἐχ' ὄσ ἔργα.*
πότε ἵς ἐμοῖ καὶ ἑμελεῖ ἑστιάου- τον ἀγῶνας;] Quando quis mihi negligit tale certamē? Apud Hocratem, *εἰ μὴ πολ- λῶν καὶ ἑμελεῖσιν*. Nec con- ſtructio, nec ſententia ſatis placet: nec tamē occurrit, quid pro *καὶ ἑμελεῖ* reponen- dum eſſe videatur. Neque enim *καὶ ἑμελεῖ*, neque *καὶ ἑμελεῖ* placet. Videtur genes- roſus adoleſcens hiſ verbis expoſtulare cum eo, cuius culpa fiat, ne in tale certamen deſcendat. Qui aliquid melius inuenerit, candidè communicet.
πῶς μάλιστα πῶς ἔσσεσθαι.] Quomodo tractet cauſā, με- λῶς] ſunt declamationes, q̄ b.

hic res aduersa comparatur: quod vt declamationes eloquentiæ, sic hæ virtutis sint exercitatio.

ῥητορικῶς ἀδείσῃ.] Lego τῆ ἀδείσῃ.

ἀλλὰ μὴ βιάσθω μοι ἀσέβει- λῆς προπίκῃ.] Quid προπίκῃ sint apud Rhetores, notum est. Sed quid προπίκῃ hic sibi velit, nisi pro obicuro & intricato ponatur, non video: ne βίπικῃ quidem iactis placeat. Legendum ἀσέβειλῆς ἀκτινε.

μὴ βιάσθω τὴν ἐπιπέδη τῆς ἀποφορῆς.] Ne talem obici- as objectionem (sic enim in Scholis vulgo appellant, quã Vlpianus Demosthenis in- terpres ἀνίψισιν vocat. ἀπο- φορῆς καὶ ἀνίψισιν, quid sint apud Rhetores, notum est. Sensus huius loci esse vides- tur: non minus ineptum esse, qui talem vel talem casum obici sibi postulet, quã declamatorẽ, qui ab aduer- sario nihil sibi velit obici, nisi quod ipsius causæ seruiat.

ἐπὶ ῥητόνος βίχα.] Est fortasse tempus. Lego ἐπι, erit. Sententia est: Hiltriones fortassis aliquãdo non arte sua, sed ornate erunt fieri. Sic philosophi barba & pallio, non vita & moribus sicut pseudomonachi cucullo,

non pietate & vitæ sanctitate.

ἐν εἰδῶλοις αὐτῶν ἀσέβει- λῃ.] In simulacro vel um- bra cum adduxerit. Non as- sequor quid sibi velit, nisi forte ymbriæ mortuorum, vt Polydori in Hecuba Euripidis, nudæ in scenam aut inuolutæ fasciis prodierint, sine ornatu tragico.

ἀναβαίνεις.] Scilicet ἐπὶ τῆ βήμα. Ascendis ad tribunal, dicẽdi testimonij causa. Cre- brum est apud Demosthenẽ & alios oratores, καὶ βιάσθω ἀνάβητέ μοι μάρτυρες.

ἀσέβειλῆς.] Lego ἀσε- βειλῆς εἰς μαρτυρίαν.

ἀπὸ συνημερῶν ἑνὸς.] De cõnexo seu copulato aliquo: hoc est, de propositione hy- pothetica.

ἀπὸ τῆς νήτης εἶνευ ἑσῆς.] De infima voce esse summa. Constructio Græca infiniti- ui: vt apud Sophoclem, λα- βεῖν βιάσθω τῆς ἐπιπέδου τῆς ἀποφορῆς ἵνα δὲ τὸ δικαίον εἶναι, Neten & hypatef, quia vo- cabula sunt artis, mutate nolui.

ὡς πολλῆς ἀδικίας τῶν πεπε- δωμένων.] O quanta sit enu- dicius iniuria. ἀδικία passivè accipitur, pro ὡς σφῆρα ἀδικησῶνται οἱ πεπεδωμένοι, τὰ λογία τὰ ἀπὸ τῆς πῆ- λου.

Sermunculos de his, scilicet prueffis

peruersis iudiciis. Mercena- ri, inquit, philosophi ista curant, veri philosophi negli- gunt.

ἀλλὰ γέ μοι τὰ βιβλία τῶν Στωϊκῶν λογαζέων.] Nã Stoi- carum disputationum libri mihi suppetunt. Hanc sen- tentiam esse falso. Neque legendum, ἀλλ' ἄγε μοι, Imo offer mihi libros.

Ἐφ' ἄλλοις.] Id est ἡολα- κῆς, Ἐ φιλοσοφῶντος. Non hic hominem otiosum in- telligo, sed studiosum: hoc est, discendi labore occu- parum.

τῆ ἐπὶ τῆς φυλακῆς.] Cu- stodi carceris. Vide. Crito- nem & Phædonem Platonis.

In Caput 30.

λίγα καὶ τὰ ἐξῆς.] Dic et- iam ea quæ restant, vel quæ cum his coherent. Iubet de- clarari τὰ ἀδιάφορα. Quæ sunt ἀδιάφορα; τὰ ἀσέβειλῆς, inquit.

βιάσθω καὶ νῦν λέγεις.] Istane etiam nunc dicis? βιάσθω καὶ νῦν λέγω. Eadem etiam nunc dico. Sic distinguendus est hic locus. Et fortassis initio quoque legendum βιάσθω.

ἀπὸ τῆς λῆξος.] Iam in- toito, scilicet ἀπὸ τῆς ὑπερέ- χητας. Fidenter adito prin- cipem.

ἢ ἐπὶ νεός;] Quid sit ado-

lescens? id est, quantum ex- cellat inter cæteros.

ὅτι πείσῃ τὸ βιάσθω.] Te passurum esse tale: id est, Ta- le aliquid in mentem tibi venturum. τὰ πείσῃ, non ἀ πείσῃ.

οἱ ἐπὶ τῆς μαχίρας.] Qui gladio præstant. Non satis statuere possum, num gla- diatores, an præfectum præ- torio, an satellites, an armi- geros, an vero spiculatores, aut aliud aulicum manus significet.

ἀπὸ τῆς μηδέν;] Ad nihil? vel, ad rem nullius momen- ti: vel, citra necessitatem, & sine fructu.

Finis Annotationum in primum librum.

ANNOTATIONES IN LIB. II.

In Caput 1.

ἐν αὐτῷ γὰρ πῶς δοκεῖ.] Le- go πῶς ἔχῃ δοκεῖ.

ὅτι καὶ τὰ ἀσέβειλῆς.] ἀσέβειλῆς τῶν δικημάτων apud Aristotelem, qui iustitiã amplectitur. Nam verbalia in ἡδὲς actiue significant: in τῆς, passivè. Puto igitur legendũ ὅτι καὶ τὰ ἀσέβειλῆς. & infra, ἐν τοῖς ἀσέβειλῆς, & ἐν τοῖς ἀσέβειλῆς: nisi forte sit c-

nallage. Sed toties in hoc Opere περιειρηκῶς pro περιειρηκῶς scribitur, vt recentiores discrimen hoc neglexisse suspicer: sicut τὰ περικληκῶ τῆς ἐν περιειρηκῶ συνδὲ κηφλωρονικῶς, pro τὰ πεπερωμῶ in scribuntur.

ἐκκλησιαν.] Lege ἐκκλησιαν per ἰ. αἰσῶς τῶν θείων τῶν φωνῶν.] Lego οὐ τῶν φωνῶν, Non fuga est morti opponenda. Si quis legere maluerit αἰσῶς τὸν θείων κηφ τῶν φωνῶν aduersus mortem & exilium: erit αἰσῶς πτόδου. Quare αἰσῶς τὸ αἰσῶς ἀδύγμω, pro ἀλλὰ αἰσῶς τὸ accipio.

τὸ ἀδιαφορηκῶν.] Fortasse τὸ ἀδιάφορον. Si lectio mendosa non est, significat hæc vox dogma quo mors statuitur non malum, sed indifferens quiddam esse. Verbum ἀνὴθηναῖ, aut ἀνὴθηξαι, a librario videtur omissum.

Δὲ εἰδὲν ἄλλο ἢ ἄσπερ κηφ τὸ παχδία αἰσῶς ἴσως μορμολυκείας.] Constructio duriuscula est, sed plana sententia. Non alia de causa, inquit, res horrescimus, quã pueri laruas. Hoc est, imperitia nos timidos facit. τὸ μορμολυκείον genere neutro vitatius est.

Στείνω αὐτὸ κηφμωφης.] Lego κηφμωφης: Inuerse, vt ita esse cognoscas. αἰσῶς περὶ ἐν ἐκκλησιᾷ.] Vt prius separatus fuerat. Sentit, animos esse ante corpora, & in ea demitti, ex vniuersa mente diuina delibatos, vt ait Cicero.

αἰσῶς πάντων ἢ εἰ ἡνὸν δαυ τῶν ἡρώων.] Ad omnia oportet apertam esse, vel patere ianuam. Sacra (vt superiore Tomo diximus) philosophorum ancora est, sibi res vndique desperatis, necem consciscere. Vnde apparet, eos, quamuis aliud dixerint, sensisse, dolorem, vitam & mortem non esse ἀδιάφορα. Nam si dolor malum non est, & inter vitam & mortē nihil interest: quæ causa esse possit, cur vitæ mors præferatur, quantumuis ianua pateat? Accidit igitur philosopho idem, quod apud Maronem Turno:

Illi soluantur frigore membra,

Vitæ, cum gemitu fugit indignata sub umbras.

ἢ ἢ ἴσως πολλοῖς αἰσῶς τῶν.] Exiis, quæ sequuntur apparet, pro πολλοῖς legendum νόμοις, aut νομοθέταις, non vulgo, sed legibus, aut legumlatoribus.

οὐτὼ γὰρ ἄλλο ἢ ἐστῶ.] Fortasse

τασσε μὴν pro γὰρ legendum, Num pronunc.

ἢ εἰς βελόμωφης διεξάγειν.] Vt volumus degere. διεξάγειν ἢ διεξάγειν Stoicis omnem totius vitæ cursum significat. Cicero libertatis esse proprium, sic viuere vt velis, affirmat.

βουλῆσθε ζῆν ἀμαρτάνοντες.] Vultis viuere delinquentes. Verecundior fuit illa ætas nostro seculo. Nam complures iuuenias, qui rogati, an velint helluari, adulterare, scortari, ludere, otio torpescere, circumuenire simplices, imbecilliores opprimere: respondere non dubitent, se ni ita faciant, vitam vitalem non iudicuros. Sentiant enim, hæc aut peccata non esse: aut non tanta, vt propterea suis commodis non consulant, & genio non indulgeant. Denique aliter viui posse nonnulli negabunt, si verbo minus, at vita & moribus. Sed hæc fortassis ἀπερσοδιόνουσα. Nam τὸ ἀμαρτάνειν etiam de frustratione intelligi potest. Tum vero nemo erit, qui se velle ἀμαρτάνειν respondeat.

ἢ εἰν ὁ θεὸς σοὶ ἐπιτετέπει.] Hoc est quod Deus non permittit. Malim ὁ sine accentu. Nos, hoc est, Deus non permittit.

ὄλιν αὐτὸν ἐπέσει τῆς ἐπιπραπῶς τὴν ἐαυτῶ δ' ἑλόν.] Si quis verterit, coram prætore seruum suum. Vtrum certus fuerit manumissionis ritus: an vero simpliciter significat sistere prætorio, adducere ad prætorem, & coram eo libertate donare: aliis discipandum relinquere, sicut & illud quod libro 4. sæpius occurrit κηφμιστῶ ἐργῶν κηφ δίδωναι. Nostra enim, nunc quidem, nihil interest: quibus ceremoniis serui liberati fuerint olim. Hoc nobis satisfactis est, Epictetū negare, tam patronum quam libertum, vt ut paruerint legibus, esse liberos: dū affectibus seruiant.

εἰ κηφμὸν αὐτῶ δειψῶν.] Vicefimam de eo dare, siue peculij, siue pretij partem intelligo, quanti vel emtus fuerit, vel venire potuerit. Veti gal venditionis fuisse videtur vigesima pretij pars, quæ magistratui pederetur. ὁ ἀλλῶς ἐπέσειν δὴ ἀνὸν δειψῶν.] Tu qui alios vertere, hoc est, coram prætore manumittere potes. ἐπέσειν pro ἐπέσειν perperam esse scriptum apparet.

ἀλλ' ἴσως ἀνὸν γων Κοί; ἢ ἢ ἴσως ἢ ποιῶ;] Nōne legi tibi? nonne cognouisti quid agā? Verba discipuli sunt, suū scribendi studium iactantis.

ἐν λέξει διότι δ' εἶζον πῶς.] In verbis. ostendit quomodo. Respondet Epictetus, inane esse scribendi studium, nisi animo sis tranquillo. Sed pertinent hæc non ad discipulos artium dicendi, quorum laus est emendate loqui, subtiliter disputare, ornate scribere: sed ad doctrinæ morum atque officij auditores.

οὐκ εἶνα δὲ τὰ περιόδια, ἀνομιῶν ἔργα, ἀργῆς πᾶς, ἀπελευθερίας.] πᾶς legendum cum graui, Aufer aliquo, & deleto. τὰ περιόδια, vtrum orationem periodicam, an vera scripta triuialia (vt vulgo dicunt) & peruulgata, & iam ab alijs pertractata, vocet, vt sit idem fere quod τὰ ἐγκύκλια, affirmare non possum.

Ὁ οὐδ' Ἰσοκράτης οὐκ ἔργα φε.] Quid ergo? Socrates non scripsit? Discipulus suū scribendi studium exemplo Socratis defendit.

καὶ τίς τοσούτους ἀλλὰ πῶς.] Epictetus etiam Socratem per multa scripsisse cōcedit, verum non ad ostentationē, sed corrigendi sui causā. An pro Socrate aliud nomē ponendum sit, haud satis scio. Nam Laërtius scriptorum Socratis non meminit, si ego recte memini: nisi quod Euripidi poëtæ nauasse operam creditus fuerit. Imo in pro-

oemio sui operis Socratem inter eos recenset, qui nihil a se scriptum reliquerunt.

καὶ ἀεὶ μέγα λέγουσιν ἀπὸ τῶν ἐν ἐγμύναξεν ἡγεμονίας ἢν λέγων, ἀλλοίσι ἀφίησι.] Obscurus & suspectus locus, quem me non intelligere fateor, nisi post ἡγεμονίας comma ponatur, & λέγων participium pro verbo λέγων, vt sit sententia: Socratem scripsisse ea, quibus in congressibus alios erudiret, alios argueret. sicut Demosthenes ea domi scribere solitus fuit, quæ pro concione dicturus esset, γυμνάξεν ἡγεμονίας, &c, vt Simplicius loquitur, ἐπιμαῖς, est tractare ἀφ' ἑαυτῶν λέγων vel ἡγεμονίας, ἢν λέγων, vt ea vteretur, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν, vt ita viueret. ἢν λέγων ἀφίησιν ἀλλοίσι, quam dicendo velut telum aut amentatam hastam in alios vibraret ac contorqueret. Pro ἀφίησι fortasse legendum ἀφίη, vel ἀφῆ.

πάντα ἑαυτῷ ἡγήρωστος.] Scilicet ἔργα ἐστὶ. Omnia hæc sunt animi imperterriti signa. Legendū aut πεποιθῶτος, aut si πεποιθῶτος aduerbium recte se habet, eodem modo etiam ἡγήρωστος aduerbiallyter legendum, vt subaudiatur μελετητόν, aut ποιητόν: hæc omnia facienda sunt fidenter, & vt eo sis fretus qui,

qui, &c. Intelligit autem Deum, a quo tanquam a laudata exerceantur homines rebus asperis, ad edendum virtutis specimen. Sicut dicunt πεποιθῶ τῶν κεληκῶν, ita etiam πεποιθῶτος τῶν κεληκῶν: sicut Cicero, congruenter naturæ viuere. Paulo post lege καὶ ἀφίησιν ἐπιμαῖς. Nam καὶ ἑαυτῶν hic locum habere non videtur.

λογισθὲν ἢ γαμονισθὲν.] Lego sine distinctione, mens cuius est principatus, quæ eum in homine locum tenet, quem in exercitu Imperator. Res vero aduersæ, hostibus conferuntur.

καὶ τὰς αἰσθητικὰς δυνάμεις.] Facultates seu vires non voluntarias appellat ea quæ nostri arbitrij non sunt: vt est exilium, mors, labor, dolor, ignominia, &c.

In Caput 2.
ἀλλὰ τίς πρὸς ἀξίαν λέγει, καὶ οὐκ εἶ ποθεροῦ εἶναι.] Quid verito? Faciet ille quidem tibi quædam; quæ videntur esse formidabilia. Nisi sequeretur, πῶς δὲ λέγει ποιησάμεν; legendum suspicarer ποθεροῦ εἶναι, imperabit.

καὶ οἱ μᾶλλον.] Fortassis, οἱ μᾶλλον.

καὶ φύσις κακῶν καὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀληθῆς, ὅπως ἀληθῆς, καὶ φύσις, οὐκ εἶ τὸ δὴ ἀλλοῦς. ὅπως

ἀληθῆς, οὐκ εἶ τὸ ἡγήρωστος, ὅπως ἢ φύσις.] Postrema verba ὅπως ἢ φύσις, aut redundare videntur, aut transposita esse, aut aliquid ommissum. Fortasse legendū vt supra etiam, ὅπως ἀληθῆς καὶ ἢ φύσις, οὐκ εἶ τὸ ἡγήρωστος. Hanc lectionem in conuertendo secutus sum. Naturam autem & veritatem intellige, de vero iudicio, & recta voluntate hominis. τὸ δὴ ἀλλοῦς intellige, cauendum ne perperam iudices aut appetas. τὸν ἡγήρωστος, si recte sentias & appetas, confidendum esse, neque mali quicquam timendum.

αὐτῇ ἢ ὁδῶς ἐν ταύτῃ καὶ φέρει.] Hanc viam non huc ferre, scilicet ad cōseruationem vitæ & fortunarum.

ἀλλ' ἀλλῆ.] Sed alio. Lego aduerbiallyter: Non deducit ad cōseruationem, sed perniciem. Si ἀλλῆ nomen esse placet, sententia nihilominus constabit, aliam esse vitam, qua vitæ & fortunæ cōseruentur, supplicè gestum, lacrymas, deprecatores, vxoris & liberum productio-nem. Vide Apologiam Platonis.

Ὁ δὲ ἐστὶν ὅτι οὐκ ἔστι λόγος & ποθεροῦ εἶναι.] Quid ergo est? Quod absurdum est, atque etiam irritat. Socratis illa ο-

ratio de Anyto & Melito, absurda est, scilicet si vitam cōservare velit: atque etiam irritat animos iudicum, qui reum superbum esse, & se contemni putant, afflueti scilicet reorum lamentationibus & supplicationibus. τὸ λόγον ἔχειν, est idem quod ἀλλοθεν εἶναι, καὶ μωρὸν εἶναι. Si cui placet, sic etiam distinguat licet: ἢ οὐδ' ἐστὶν ὅτι σοῦ ἔχει λόγον; καὶ ἀποσεβασίῃ. Vt sententia sit: Adeo ista oratio reo vitæ cupido non convenit, vt etiam irritet iudices. Locus subobscurus est. Quare, coniecturis meis expositis, ἐπέχω καὶ ἀποσεβασίῃ de iis etiam quæ sequuntur.

ὑμεῖς τὸ μῦθον.] Fortassis vt τὸ πᾶν, redundante articulo, aut ὑμεῖς γὰρ μῦθον.

ἔγω κατέσπευσέ τὸ πρῶτον κῆριον.] τὸ κατέσπευσεν de euertere & finire est. Potest igitur intelligi, cum sic perorasse. Sed quia mentio sit Socratis, cuius magnanimo responso sic exarserunt iudices, vt capitis hominem innocentissimum condemnarent: eundem etiam Heracliti causæ exitum fuisse probabile est.

ἢ χρεῖα.] Lego ἢ χρεῖα: Quis vnus: quorum opus fuit tali epilogo? Videtur re-

prehendere κερὸς ἡλλαν. Heracliti sui, qui iudices sine vlla causa irritarit. Socrati enim grauissimæ causæ fuerunt, cur responderet iudicibus, sese meruisse, vt amplifsimis honoribus & præmiis decoraretur. Nā & interrogatus erat, & nō innocentiam tantum suam, sed & merita in rempublicā profiteri necesse habebat, & sic animi constantiam declarabat.

εἰ δὲ ὑποακούσῃ.] Scilicet ἡλείεις τῷ δικαστῇ. Si iudici parere, teq; iudicio sistere vis.

λόγος δὲ καὶ ἐπίστασις, τῆς παρ' αὐτῶν.] Satis est orationem habere, & iudici probare causam, quatenus id in oratione situm est. Nam in Epitaphio Demosthenis scribitur, Eloquentiam nō plus valere, quam quantum auditores a se impetrari solent.

τὰ ἐξ ἧς τὰ τῶν, ποιητῶν τῶν ἐργῶν μὴ εἶ τὰ ἴδια.] Ordine cætera faciendū sunt, quæ is locus (forum seu prætorium intellige) postulat. Sententia est opinor. Qui tam elato sit animo, vt Heraclitus iste fuerit, ei negligendum potius agellum fuisse, quam in iudicium veniendum. Sin agellum nō neglegat, ita causam agendam, vt locus, res & tempus postulet: cōseruato tamen decoro, ac sese

ac sese nimis abiciat. Hoc enim esse puto τῶν παρ' ἴδια, cōseruare sua, hoc est τὸ σπῆσαι (Nihil autem tam decet, quam seruare constantiam) καὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν de ea quæ nō sit iuris sint. τὰ ἴδια τῶν, pro rem suam familiarem tueri, vsurpare non est moris Epicuræti, qui eam κτησίδιον appellare solet, aut κτήσιν, aut κτήματα, aut (vt hic) ἀξεδίον. τὸ πρῶτον μὲν.] Præcipe, aut da mihi consilium, mone quid factū sit opus. Sententia est: Nō tum demum petendum esse consilium, cum in discrimen ventum sit: sed ita quemque institutum & meditatū esse oportere, vt in quouis negotio in promptu habeat, quid se facere debeat: sicut is qui scribendi artem teneat, quoduis propositum nomen scribere norit.

ἔχεις ἢ πειρασθείσασιν.] Potes parare te. Malim ἔχεις. scilicet τὸν τέχνῃς, tenes artem: καὶ πειρασθείσασιν, & paratus es. Memento Lector, ex tempore habitas fuisse has disputationes, ac tum a Platō ex alio in mentem venire dicenti: quo mihius mireris, cum institutus sermo sit de constantia, seu animo perturbacionis experte: nūc de preparatione philosophici dicit, et si hæc ad seruandam

constantiam plurimū facit.

In Capite 3.
ἢ τὸ αἰνον; τὸ δαμόλιον: ἢ ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν ἀμνηστία, καὶ ἀπειρία.] Quæ causa est? Contrarium: ratiocinationū inscitia & imperitia. Dubiū est, mihi quidem, vtrum id velit quod dicere videtur: Dialecticæ inscitiam, causam esse ignorantis & inconstantis iudicij, an vero significet, vt syllogismos diiudicemus, in causa esse Dialecticæ peritiam, vt homines diiudicare non possimus, in causa esse, vel quod κερπέλα hic, vt in Dialectica, nulla habeamus: vel quod Dialectica in vmbra per otium abutamur, non autem ad diiudicandas res, homines & opiniones adhibeamus. Euripides quidem queritur, ἀπὸ τῶν ἰσθλῶν καὶ κῆκῆ διεδύναμι, ἔδεις λογοκτῆρ ἐμπέφυκε σάμμις.

Nullam esse notam corpori impressam, qua homo improbus a viro bono dignoscatur. Pythagoras tamen ἐφυσιογνωμόναι τὰς πνευματικὰς, e lineamentis corporis coniecturam de animo cuiusque capiebat. Si legeretur ἢ ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν ἀμνηστία καὶ ἀπειρία, syllogismorum sciētia & peritia,

sententia esset argutior: nos ideo in vita minus sapere, quod Dialecticis argutiis nimis occupemur.

Νδν ρδρ λέλω ἀλάθον, νω δδ κωκον.] Deesse videtur τὸν αὐτὸν. eudem: vel τὸ αὐτὸ, idem. Nam & ad rem & ad personam accommodari potest.

In Capite 4.

ἄδεις με ἐπιτίθειται αὐθράπην φιλολόγῃ.] Nemo me curat hominem studiosum. Querela vilitata nostri ordinis, hoc est, scholasticorum, negligi nos, & non dignis affici præmiis. Si viri docti, prudentes, modesti, omnis officij studiosi sumus, fit fortasse nobis iniuria. Sed si

& pertenui doctrina sumus, & ignavi, negligentes, corruptis moribus, quid postulam? Eone honos nobis habendus, quod in Academicis ignava opera, qualemcumque Latinæ aut Græcæ linguæ facultatem, sine iudicio & doctrina rerum, sine morum emendatione consecuti sumus? Quos nos ipsi facimus? Verba Latina & Græca, adde etiam Hebræa, neminem faciūt eruditum: sed cognitio bonarum artium, cum qua civilis prudentia, industria, vitæ integritas, in omni genere officij diligentia assiduitas cō-

iungenda est. Hæc cum præstiterimus, aut non negligemur, aut iustas querelarum causas habituri sumus. Vt vero nunc pleriq; viuius liberalius nobiscum quam pro merito & dignitate nostra agitur.

Ἐξ ἐπιμελῆς νοῦ.] Archedemum intelligo. Videtur ad ulterium excusare auctoritate magistri, qui fortassis, ut & Zeno, sensit, sapientibus communes esse debere vxores. Sed Epictetus quavis Stoicus, nō omnia Stoicorum deliramenta probasse videtur: ut & Panætius, auctore Galeno.

In Capite 5.

αἱ ὕλαι ἀδιόφοροι.] Materiarum sunt indifferetes, hoc est, Res per se neque bonæ neque malæ. ὕλαι a Latinis non ita vsurpatur, ut Græcis. Quare verti, quasi scriptum fuisset τὰ ὄντα vel τὰ πρῶτα, καὶ τὰ ἐπιπίπτοντα καὶ μεταχρησίζομεθα.

τὸ ἐπιμελῆς καὶ μὴ εἰκόν, μήδ' ἐπισσευρῆδον.] εἰκὴν temere, frustra. τὸ μὴ εἰκόν, cū nihil temere agitur. τὸ μὴ ἐπισσευρῆδον significare hic videtur vigilantiam & acrimoniam. σέμερῳε sunt longæ pallæ Comicorum, ad pompam, non ad rem gerendam accommodatæ. Vi d

Tomum

Tomum 1. ἐπισσευρῆδον est at- tualere, accessere aliquid su- pervacaneū. Possit ergo etiam de frugalitate intelligi. Simplicius τὸ ἐπισσευρῆδον interpretatur, τὸ ἀπερῆμερον. Vide 2. Tomum.

ἵπρον αἰμῆνο.] Scilicet ἐπι- μῆδ est præcipuū vitæ mun- das. Quodnam? τὰ πρῶτα ἐ- πιμελῆς χρῆσθαι. Eo quod ce- cidit, recte uti. Quomodo id fiet? Diuisione rerū nostrarum & alienarum.

ἕξ ἑωτῆν τῶν παρὰ φύσιν.] fortassis ἕξ ἑωτῆς (scilicet ἐπεσσευρῆδον παρὰ τῶν φύσιν. ἐπεσσευρῆδον voluntas sine de- lectu, respuit temeritatem.

Μοχ ἀρῆσθ' ἀσφαλῆς. εἰ δ' μὴ scilicet δυνάτῶν) ἀδυνάτων ἀδυναμῶν ἦσαι. Nisi diligentia cum despicientia coniungi potest, beatitatis esse com- pos nemo potest. Volūt phi- losophi beati esse in hac mortali vita. Quod quam belle eis succedat, ipsi vide- rint. Ego magis Euripidem probō, qui ait, ὅτε ὁ βίος εἰ ἀσφαλῆς: εἰ δὲ ἐυμφορῶν, Vitam reuera nō esse vitam, sed ærumnam; quod neque animo semper bene est, & corpori sæpe male.

Ἔμοι δωάται, τὸ ἀλλέξαι- δει.] Lego ἔμοι δωάτων: In nauigando quid ego præsta- re possūm? Eligere governa-

tozem, &c. sine interroga- tione.

ὀντῶν.] Hinc ὁ οὐκ ἐπι- σσευρῆδον, & ὁ οὐκ ἐπι- σσευρῆδον ἀσφαλῆς as- pud Demostheum.

πότῃρον πιγῆς.] Vtrum suffocatione in vasis, an fe- bri. Quod ad exitum atti- net, nihil sane interest. Nam febris æque perimit, & lon- gior cruciatus, ac naufragiū. Sed integris viribus, subito, aliena vi eripi vitam, multo certe horribilius est, præfer- tim si carnificina ignomi- niofa & tyrannica accesserit, quam natura vltro deficien- te. Sed horribilem hanc spe- ciem, laruam appellat Epi- ctetus.

ἀπειτῆ ἀρπασῆ.] Martialis etiam hac voce vsus est. Siue harpasta manu puluerulenta rapit. Huius diminutiuum est, ἀρπασίον. Fortassis vtres inflatiles intelligendi sunt, quos Itali Palonas vocant.

ἀσφαλιῶν.] Dexteritatē hic veterere vsū est, ob ludi genus.

μήδ' αὐτὸν κέλεπον.] De sua imperitia loquitur.

Ναμῶ, πῆλα λῖππῖς ἰνιμῖκον, ἔν λυδερὲ κρῦδῖς.

Nec his tantum, sed etiam claudis.

ὁ δὲ μῖκρον ἑοκλῶς.) Locus suspectus: nec tamen quid melius occurrit.

Li 3

ἡμίονος ἐπὶ ἡγεσίῳ, ὄντας δὲ μὴ.] Semiatini & asiati, festiue Græce dicuntur, vt Semidei & Dij Latine. Sed in voce muli, perit gratia scommaris, vt postea in verbis χεῖρην gaudere, & συγχεῖρην congaudere, pro quo nos gratulari dicimus. Et in Isocrate τῆς χεῖρὸς ἀποδείξας χαλεπίδα, & τῆς ψυχῆς ἐνεκὸς τὰ δὲ ποιούτες, αὐτῆς δὲ τῆς ψυχῆς ἀνελοῦτες.

ἀλλ' οἷα αὐτῆς οὐκ εἶναι.] Quasi unquam illa fuerit. Sed dici possit, quid laudis esse queat in veteribus calceis consuendis? Et tamen id quoque dextre & diligenter facere præstat, quam imperite & negligenter.

εἴπερ αὐτὸ ἐξέλθῃς.] Deinde si egressus fueris. Vnde? Num a tyranno? Propemodum suspicor deesse aliquid.

ὡσπερ αὐτὸ ἐξέλθῃς ἡμῶν.] Quasi absoluti essemus. Virget hoc Epictetus, totum mundum vnum quoddam esse magnum corpus, cuius singuli homines particulæ exiguæ sint, & τῶν αἰσῶν. Ne minem sibi nasci, viuere aut mori, sed mundo: & quicquid accidat, id ad mundi ordinem conferuandum pertinere, atque æquo animo ferendum esse.

Νῦν ἔρμαι.] Nunc ergo me.

Verba sunt indignantis μηλικῆς.

ὡς τὸ τῶν αἰσῶν.] Prolemæo sicquens est cælos & æcrem appellare τὸ αἰσῶν, quod terras vndique circumdet, & quasi complectatur.

In Caput 6.

τὸ συνημῆρον ἀδιάφορον.] Pronuntiatum connexum, res indifferens est. Si res ipsa est indifferens & parui momenti, quid tantæ laudis & reprehensionis habere potest eius vel recta vel praua admistratio? Vilis enim & abiectæ materiæ, quæ præclara forma, hoc est, tractatio esse potest? Nam utcunque sis egregius furor: quid tū postea, si nihil nisi putidam alutam consuas?

ὡς οἷς μὴ παρεσκεύασαι.] In quibus paratus non es. Cic. i. Officiorum: Ad quas res aptissimi erimus, in iis potissimum elaborabimus. Sin aliquando necessitas ad eos detruserit, quæ nostri ingenii non erunt: omnis adhibenda erit cura, meditatio, diligentia, vt ea si non decore, at quam minimam indecore facere possimus, &c.

τοῖς αἰσῶν ἀμεμῆροις.] Fortasse τοῖς αἰσῶν αὐτὸ περὶ μῆροις, exercitatis in ea re. Si

ἡπιότερον μῆροις legas, erit, iis quibus ea res commissâ est. κενὴ μῆροις.] Inclinatam. Fortasse κενὴ μῆροις clausâ nisi forte alia ratio claudendi & aperiendi fores olim fuerit, quam apud nos.

ἀεὶ τῶν ἀφυστέρων ἕρμηναι αἰσῶν τὸ συγχεῖρην.] Verba sic ordinabis, ἕρμηναι αἰσῶν ἀφυστέρων scilicet ὄντων αἰσῶν πὶ συγχεῖρην. Sicut dicimus ἀφυσῆς αἰσῶν τὰς ἀμεμῆροις, apertus ad discendas literas. Si τὰ ἀφυσῆς absolute & αἰσῶν τὸ συγχεῖρην, πλεονῶς sumas, pro minus τῶν: minus placet.

ἢ γὰρ ἀπόλυτοι γίνονται.] Neque enim absolutæ nascuntur spicæ: hoc est, non sua tantum causa, sed in primis propter homines. Sic ipsi homines propter Deum, atque ornatum vniuersi.

ἢ περὶ ἰσθμῶν ἡνὸς ἰσθμῶν.] An ignoramus qui sumus? post signat hæc etiam affirmatiue legi, sine interrogatione. Multi enim se non nouerūt, nec meditates habēt res humanas, ideoque sunt queruli. Sed interrogatio est acrior, & magis virget. Oportet nos scire qui sumus, & meditates habere res humanas.

ἢ καὶ αἰσῶν αἰσῶν αὐτὸ κενὴ μῆροις.] Quia hæc ab etymologia Græca pendent, Latine

reddi non possunt. αἰσῶν αἰσῶν verbum verbo si exprimas, circumstantias significat: sed capitur αὐτὸ πὶ γεννητίας καὶ συμφορῶν, pro angustus & calamitatus.

τὸ γυμῆρον φησὶ λέγειν.] Quod ortum fuerit interire. Scimus quidem hanc esse naturæ legem: sed afflucti corporibus, atque aliis rebus animi, & mortis atque inferorum metu, plerique inuiti ab eis separantur.

ἢ Κοι μίλει ποία ἰδῶν.] Quid tua refert qua via descendas ad inferos? Quod ad exitum attinet, eadem res est: vt ante diximus. Æque enim mortuus est, quæ febris peremit, atque is quæ tyrannus. Sed tamen modestus gerendæ rei multo est atrocior, valente corpore, immatura ætate, excarnificatum & extruciatum in terti carceris squalore, produci in publicum, atque omnī spectante populo, vt maleficum gladio aut securi percuti, strangulari, suffocari in aquis, igni cremari. Fortiter quidem hæc dicuntur: sed cum ad rē ventum est, vereor ne magnifica ista verba euanescant.

ἢ ἐξ ἡμῶν ἡνὸς ἰσθμῶν.] Non ille quidē sex menlib, cernit, ut iugulū ferire potest,

sed pluribus annis sic excarnificare potest, ut quiuis dies sit morte acerbius. Id quod D. Methodio accidisse, in sepulcrum cum latronibus concluso, ubi cadauerum foetorem ferret, cæterasque fordes, Zonaras noster scribit.

ἀλλὰ καὶ εἶνευ, ἐν ῥώμῃ; νεύ.] Alibi esse. Romæ? Sic. Fortasse ἀλλὰ καὶ εἶνευ ἢ ἐν ῥώμῃ, Alibi esse quam Romæ? Difficile & molestum fuit ciui, aut assueti magnificentiæ Romanæ, carere vrbs aspectu.

αὐτοῖς ποιῆ, ἀπικλίσθη.] Lego αὐτοῖς ποιῆ, Si visum tibi fuerit. Et si, cum sæpius hæc loquendi forma occurrat: dubitari potest, an sit aliquis Epiſcopi ἰδιώτισμος.

ἐν ἡσιν ἔνδοξον ἡσμεν μέλλω.] Fortassis οἷς ἐνδοξον ἡσμεν μέλλω.

In Caput 7.

εἰ δὲ μεμνημένοι.] Fortasse post δὲ, distinguendum εἰ δὲ, scilicet οἰδεν: si vero nouit, didicit: hoc est, nō quatenus hariolus aut augur, sed quatenus philosophus est. Sed fortasse rectius sic legetur: οἰδεν ἢ ἐστιν ἀγαθόν; ἢ μεμνημένοι. Scitne quid sit bonum? aut didicit, &c.

Σε μέλλω πωτῆνιδου.] Tene rogem? interrogatiue & negatiue. Sequitur: cum

Grammaticam ignores, philosophiam scire qui potest? *ὡς τὸ ἀληθές, ἢ τὸ συμφέρον.* Itane hic demum ita eruditus es, ubi, &c.

Διὸς ἔτο ἡ γυνὴ κολῶς.] Recte igitur illa mulier. Sententia est: Recte eam fecisse, que non euentum timuerit, sed officium fecerit. Pro καὶ τὸν εἰπόντες, lego καὶ τὸν εἰπόντων, vel πατρὸς τὸν εἰπόντων.

Νεὺ κύριε, ὡς ἡ τύχη θέλει.] Recte domine, vt Fortuna vult. Videntur verba esse consultoris, animi æquitatē præseferentis, cum is spe & metu sit attentus.

ἐμπαύξασιν ἡμῖν.] Illudunt nobis, scilicet optima queque & iucundissima, falso pollicendo, aut etiam vanos terrores augendo, vt suum ipsi ἢ ἐν, peculium augeant, aut morbo animi sui ac maleuolentiæ indulgeant.

ἢ ἐν; δὲ εἰ δίχα ἀρέξεως ἔρχεται καὶ ἀπικλίστως, ὡς ὁδοιπόρος.] Quid ergo? scilicet, agendum. Subiectio sequitur. Veniendum est, &c.

Ναὺ δὲ στέμοντες τὸ ἀνητήριον κρητῆρην.] κρητῆρην τὸ ἱερὸν, Tenere auiculam, sitne cerimonia aliqua magica, ignoro. Quid vero, si pro κρητῆρην legas ἀσπιδῆρην. Nūc auiculā metuentes, vacilla-

mus,

mus, parum nobis constamus: aut ἀεργὸς ἔργον, vellemus nos auiculam consecrari, & in nostras partes traducere posse.

ἐπιτρέψον μοι ἐξελθεῖν.] Permite mihi exire. Non satis video quid sibi velint hæc verba, nisi forte ad augurē hæc præ metu & sollicitudine dicat consultor, vt liceat exire templo, ad inaugurandum capto.

In Caput 8.

ὑπερέλιχεν γὰρ γέγονεν ἀλλοις, ἢ καὶ παρονηγέρματα.] ὑπερέλιχεν pro ὑπερεπλήχεν: & fortasse καὶ τὸ παρονηγέρματα, vel ἢ καὶ παρονηγέρματα. Sicut supra τὸ λατῆρην, ita hic τὸ παρονηγέρματα vsurpare videtur, de iis quæ suapte causa sunt, & nō ad aliorum vsum referuntur.

ὁ ἄνθρωπος ἐπεὶ γέγονε;] Fortasse ἐπὶ ἢ.

ἢ μὴ παρόντος.] Quo bono non præsentē. Suspectus locus, & dubius. Sed sensus hic esse videtur: Si bonum hominis non sit in animo positum, nusquam id alibi inuentum iri. Possit etiam fortasse legi τὸν ἐστὶν ἢ ἀγαθὸς; interrogatiue: & postea iterum, ἢ μὴ παρόντος. Nonne si bonum in animo nō sit, &c. Sed malim absque negatione legere ἢ παρόντος, vt sit sensus: Cum in animo bo-

num hominis fuerit inuentum, nihil aliud dicendum esse bonum.

εἰ ἐν σοὶ ἐστὶ θεῶν ἔργα καὶ κείνο; ἐστὶν, ἀλλ' ἢ παρονηγέρματα.] Post κείνο ponenda interrogatio, cui ἐστὶν alterum respondet. Deus etiam alias res facit, bonæ ergo sunt. neque enim quicquam mali Deus facit. Sed si cum excellentia mentis conferantur: earum bonitas velut in nihilum redacta, tanquam fumus quidam evanescit. Hoc argumento Stoici refutari possunt, cum quicquam præter virtutem bonum esse negāt. Est igitur & corpus bonum, quia factum a Deo. Sunt & ea bona quæ conferuando corpori seruiunt: quia & ipsa facta a Deo. Abusus, hominum vitium est, non Dei, aut ipsarum rerum.

ὅσον συνοσιαρχῆ.] συνοσια colloquium, familiarē congressum, & vitæ consuetudinem cum aliquo significat. Capitur & ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων, vnde συνοσιαρχῆν. Et in hac postrema significatione hic accipio, quia sequitur, ὅσον ὁμιλία. Nec absurde rei venereæ fit hic mentio. Neque enim ynquam homo dignitatis suæ magis meminisse debet, quam cum a seipso maxime, atque in bestiam

degenerat. Tum enim maxime est homo.

Arrectos quories astollit ad aethera vultus.

Est pecus, in terram cum prope pectore vergit.

ὄργασμα ἔξωθεν.] Argentū extrinsecus: quia non licet argentatum dicere, vt auratum.

μηδὲ βραχύνει αὐτὸν βραχύνει.] Fortasse βραχύνει. Ne panni circumpositi cum humilem reddant, & deformant.

καὶ ὁ τεχνίτης τῆς τεχνῆς τῆς ἀμυγῆς; ἢ τὸ χρυσουδαίου τῆς χρυσουδαίου.

τὸ τεχνῆτον intelligi potest opus arte expressum, ἀ τεχνολογία. Sed sententia postulare videtur, vt legas τῆς τεχνῆς.

Artifex est Deus, artifex est Phidias. Statua Mineræ est opus Phidiæ: homo rationis particeps, est opus Dei.

Cōseruitur & artifices & eorum opera. Deus infinito intervallo vincit Phidiam. Dei opus vincit Mineræ statuā Phidiæ opus.

Si ergo Phidiam suam opus reueretur (scribuntur enim hæc ὑποθετικῶς ἢ ὑποθετικῶς ποιοῦν) quanto magis Deum reuereri debet suam opus homo?

Recte legitur, τῆς χρυσουδαίου καὶ. Mendum in τεχνῆ τῆς decepit eū,

In Caput 9.

ὁφ' ὧν ἐστὶν ἐπέειν.] Fortassis ἐφ' ὧν. Apparet esse puerbum, quo honestior calamitatis auctor inferiori præfertur.

Honestius habetur ab Achille occidi, quā a Therfite. Vnde apud Ouidiū Achelous de Hercule: Nectā Turpe fuit vinci, quā contēdisse decorum.

Magna; dat nobis tantus solatia victor.

καὶ ἐν

qui τῆς χρυσουδαίου anno-tauit.

ὄργος ἔχει τῆς δυνάμει.] Statua similitudinem habet hominis: sed mentem, sensus & motum non habet.

Vnde simulacra in sacris literis deridentur, quod oculos habeant, nec videant; aures, nec audiant; nares, nec olfaciant; linguas, nec loquantur; manus, nec palpent; pedes, nec ambulant; &c.

καταχρῆμα αὐτῶν.] τὸ χρυσουδαίου. sed malim αὐτῶν τὸν δημοτικόν.

καὶ καὶ καταχρῆμα.] Malim καταχρῆμα, in futuro.

ἔπειτα καὶ αὐτῶν.] Verba sunt eius qui respondet ad crimen arrogantiae. Nondum inquit, eam præ me ferro grauitatem, quæ philosophum decet. Vos me feueriorem dicitis: ego leniorem quam par sit, me esse fateor.

In Caput 9.

ὁφ' ὧν ἐστὶν ἐπέειν.] Fortassis ἐφ' ὧν. Apparet esse puerbum, quo honestior calamitatis auctor inferiori præfertur.

Honestius habetur ab Achille occidi, quā a Therfite. Vnde apud Ouidiū Achelous de Hercule: Nectā Turpe fuit vinci, quā contēdisse decorum.

Magna; dat nobis tantus solatia victor.

καὶ ἐν

αὐτῶν δ' ἐπιβόη καὶ σάξαι.] Fortassis ἐπιβόη, nisi φύσιν aut σάξαι desit.

λαλακεῖ δὲ τὸν αὐαυθῆ.] Lego τὸν αὐαυθῆ, scilicet ἔργα.

τὸν αὐαυθῆ, τὸν ἀπίστον.] Videtur librarius indoctus aut oscitans omisisse quædam, ratus ea abundare. Lego τὸν αὐαυθῆ ἢ αὐαυθῆ, τὸν ἀπίστον ἢ ἀπίστα: vel genere neutro, τὸ αὐαυθῆ, τὸ ἀπίστον.

αἱ ἀπεριεὶκαλοι λήψεις καὶ ἄδσοι.] Inconuenientes seu impares acceptiones & dationes, si ita liceat dicere. Ego sententiam appendere malui, quam verba minus idonea annumerare.

ὡς ὑπολήψεις τῆς οὐρανίας τῆς ἰσχυρῆς χηρητικῆς ἔργων.] χηρητικῆς ἢ χηρητικῆς πὶ ἐχθρῶν videtur dicere, τὸ ἄλθ' ἢ τῆς χηρητικῆς κτήσεως, aliquid vitii & exercitatione parasse, vel ad vsum atque exercitationem accommodare.

τὰ δὲ αὐαυθῆ.] Fortassis ἐπιβόη, vel ἀδιώρορα.

καὶ βραχύνει τὸν χηρητικῶν τεχνολογήσεις.] τὸ χηρητικῶν, non tam dexteritatem & solertiam, quam vitæ vsum & mores significare videtur: vt innuat pseudoficitam magis esse consentaneam, quam ipsius Epicuri, cuius

continentia & in amicitia colenda fides, aliæque virtutes ab aduersariis etiam celebrantur: cum falso nominati Stoici, Et curiosi simul, & Bacchanalia viuunt.

ὅταν αὐαυθῆ τὸ πάλος τὸ βραχύνει καὶ τὸν χηρητικῶν.] Cum susceperit affectum tincti & amplexi, scilicet iudaismi. Habuerunt & Iudæi suos baptismos, non tam religionis quam munditiæ, vt opinor, causa vsurpatos. Sed quia primi Christiani apud Iudæos fuerunt Christianos, quorum χηρητικῆς & nota est baptismus, cum Iudæis, qui αὐαυθῆ habent, confundere videtur: & παρὰ τὸν αὐαυθῆ eos appellare, qui Christianæ religionis arcana non religiose obseruent. Libro quarto Christianos appellat Galilæos, eadem de causa: vt & Iulianus dixit, Vicisti Galilæe.

In Caput 10.

αὐαυθῆ δ' ἀδιώροτον.] Malim αὐαυθῆ δ' ἀδιώροτον.

ἐχθρῶν τῶν ὑποθετικῶν, ἀλλὰ τῶν ἀποθημῶν.] Fortassis ὑποθετικῶν. Nam video multa verba actiua in ηληθῆς desinentia, corrupti vitio librorum, & scribi per μής, ἢ syllaba omissa. Hinc θεαμῶς & παρὰ μῶς, aliaque inepta.

καὶ ἐν

Sed ad rem quod attinet, τὸ ὑπερηφανικὸν καὶ τὸ παθητικὸν hic opponuntur.

Μηδὲ ποτ' ἀνελπιήσασθαι ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἀπαθαρτέων.] Lego παθὲς αὐτὸν. Significat fraternam coniunctionem antiquiorem esse debere pecunia.

αἰδῶ καὶ καλοσοφίᾳ.] καλοσοφίᾳ intelligo, mores ad gravitatem compositos.

ἔδεν ἔχρησθαι αἰδημον; φύσιν ἔχρησθαι.] Puto post φύσιν ponendam distinctionem, sic, ἔδεν ἔχρησθαι αἰδημον φύσιν ἔχρησθαι. Et mox cætera quoque sic distinguo, οὐκ ἔχρησθαι φύσιν ἔχρησθαι; φύσιν σερηνικῶς; φύσιν ἀφιλητικῶς; φύσιν ἀφιλητικῶς;

σωφρονικῶς ἐλαττωμα εἰς κτήσιν.] Lego ἢ εἰς κτήσιν, & ὅτι αἰδ' εἰς τὴν.

ὁ ἐξαπατηθεὶς ἢ ἀδικήσας.] Qui deceptus est, aut iniuriā fecit. Nisi ὁ ἐξαπατηθεὶς de eo intelligatur, quod errat, fallitur, de rebus male iudicat, malim ὁ ἐξαπατήσας. Qui aliquid deceptit, aut affecit iniuria.

φύσιν σερηνικῶν.] Legge σερηνικῶν, ἢ σερῶν, non ἄ σερῶν. Basilienfis editio habet σερηνικῶν. Sed hoc melius. nam σερῶν ἀρχήσιν, ut opinor: & verbalia sunt hæc, ἀφιλητικῶν, ἀφιλητικῶν, σερηνικῶν.

αἰδ' ἐργῶς ἀφ' ἑαυτοῦ.] Ne prope quidem discipiamus. τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ hic significare videtur, sua interesse putare, curare aliquid, laborare de aliquo quasi dixisset, ἡμεῖς φρονεῖν ἡμῶν, ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ἡμῶν ἡμεῶν.

ὡν τῆ ἁλοῦ.] Subinde occasione capat Epictetus infectandæ ignavia in agendo, & curiositatis in disputando philosophorum.

In Caput II.

ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι.] Scilicet ἢ δεδιδωμένων ὑπο τ' φύσεως. Quia (inquit) nonnulli sunt, qui natura valent iudicio, idem sibi omnes arrogant.

εἰ δ' ἄρχῃ φιλοσοφίας.] Fortassis ἢ αἰδ' ἄρχῃ φιλοσοφίας, ut habet Basilienfis editio, Philosophiæ vero principiū est. Vel εἰ ἢ ἄρχῃ φιλοσοφίας, principiū philosophiæ hoc fuerit. Vide Lector, ne te distinctiones fallant. Verba sic ordinanda censeo, αἰδησις, ζήτησις, καλοφρονεσις, ἐρύσιν, ἀρεσις, ἄρχῃ ἐστὶ φιλοσοφίας.

Ἐπ' ἔστιν ἄρχῃ φιλοσοφίας, πᾶν καλῶς ἐχθῆν.] Adversarij verba sunt, veri & falsi inuestigandi regulam repudiantis, & omnes omnium opinioniones veras esse asserentis.

καὶ ὡν σοι ζυγῶν.] Lego καὶ ὡν σοι ζυγῶν, genere neutro: nisi forte καὶ εἰς σοι ζυγῶν.

εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐστὶν ἔδεν ἔχρησθαι.] Fortassis οὐκ ἐστὶν ἔδεν ἔχρησθαι. sed ne te ipsum quidem trutinam dignum iudicabo. Non permittit auditori, ut inepte respondeat. παθητικῶς Epictetus sunt, Bonum oportere esse stabile: & efferri hominem oportere suis bonis. hoc est, vero iudicio & recta voluntate.

In Caput 12.

ὁ μὴ δ' εἰ μνηστῆρα εἰδέναι καλῶς λόγῳ, ἢ κερδέσῃ.] Quibus rebus perceptis tenendū est; quemadmodum ratione sit utendum, cæ res tenentur a nostris: hoc est, discipulis doctrina non deest, sed exercitatio & accommodatio præceptorum. Verba sic ordinabis: ὁ μνηστῆρα δ' εἰ εἰδέναι καλῶς λόγῳ: hoc est, ἰστέον πῶς χρῆσθαι λόγῳ.

αὐτὰρ σὺ σέλος ἀπεινῶ.] Si præter pedem occurris. hoc est (uti conicio: nunquam enim alibi lecta mihi est hæc formula) si absurde atque inepte respondet. Videtur sumtum a iuctatoribus. πᾶν πᾶν δ' αἰδ' aliud, quod interpretantur confestim, e vestigio. ἰδιώται.] ἰδιώτης. Nisi forte de industria Latina terminatione usus est.

εἰ γὰρ αὐτὰ καλῶς εἴ τῳ κερδέσῃ.] ἢ καλῶς τῳ ὀρεμῶ ἢ ῥήμῳ τεχνικῶ.

καλῶς.] Malim ἀφ' ἑαυτοῦ, scilicet ὀρεμῶς. Et post ὀρεμῶς, inquam modo voluptatem, terpungendum, ut noua periodus sit ῥήμῳ τεχνικῶ καλῶς, addito pronomine. Idiotam non intelligit quid sit ὀρεμῶς, nec quid κερδέσῃ ὀρεμῶν. Helychius τὸ κερδέσῃ λαίωσιν exponit σωφρονεσις. Erit ergo τὸ κερδέσῃ λαίωσιν, τὸ σωφρονεσις. Non feruat hæc definitio breuitatē definitionis Nisi forte idem valeat quod τὸ κερδέσῃ, leges definitionū: definitio cum definitione conuerti non potest.

συγκρατηθεὶς εἰς τὴν αἰσθησιν.] Scilicet εἰς τὴν αἰσθησιν descendunt.

φύσιν ἢ φύσιν.] Miscentur & exagitantur: hoc est, exagitantur & exagitantur, vel, nullum disputationis ordinem seruant, alteri ineptè rogant, inepte respondent alteri.

καὶ πᾶν κερδέσῃ.] Sedare pugnam. Supra, ἔπειτα γὰρ ἐν ἀρχῇ εἰδέναι τὸ πᾶν ἢ ἐν αἰσθησιν, ὡς πᾶν τὸ σωφρονεσις ὀρεμῶν τ' ῥήμῳ, ἀφ' ἑαυτοῦ αἰσθησιν. Pugna igitur hic non concertantium, sed orationis intelligatur, si quid repugnet principiis & notionibus. Explicabat controuersias, erroresque refellebat Socrates.

αὐτὰρ τὴν ἁλοῦ, σωφρονεσις.] Lego

καὶ vel ἢ πολλοὶ ποτὶ δαίμων. Cur diues & honoratus potius alloquendus, quam pauper & obscurus? An quia his re- cta institutione in primis est opus? Nam adolefcentes diuites, nobiles, mercedis gratia venari, sophi- starum est.

ἀλειπτικῆς ἰατρικῆς.] Lego ἀλειπτικῆς καὶ, vel ἢ, ἰατρικῆς. εἰ κἄν' ὡς ἐπύχευ.] Lego εἰ- κῆρα ἢ ὡς ἐπύχευ. ἐπιμελέησαι σου.] Vide- tur deesse καὶ, aut πένυρα, vel simile aliquid.

Μαθῶν παροφθα.] Lege πα- ροφθα, pro παροφθίνος. ἢ δὲ οὐ βέλτε, τίς μὲ εἶ;] Fortasse τί δὲ σὺ βέλτε; τίς μὲ εἶ;

Διφραδύμος.] Repetatur, Sane periculum est ne, &c. τῆς τῆς πρῶτης ἡμέρας ποτὲ ζηλωτής.] Hæc ad Epi- cleti personam refero, vt si- gnificet, olim se cum diuiti- bus disputare solitum, pri- usquam eorum insolentiam & pugnos esset exper- tus. Supra enim dixit, Romæ hoc non satis esse tutum, quamuis Socraticum.

In Caput 13. Ἡ ἀσφάλεια γράφει.] Aut securitatem scribit. intelligo cautionem de recepto aëre alieno, qua quis sibi satisfactum esse testatur.

ψαύδης ὑπαλαβῶν.] Lego ψαύδης. ὁ δὲ Σαυκρότης ἐμιλέται λέο γεν.] Paulo post μεμιλέτηκει meditatus erat. Significat, orationem generosam abanimo generoso & bene in- stituto proficisci.

ἐμείνοις οἷς μεμιλέτηκε τοῖς θυρήσιν.] Suspectus locus, ni- si τὰ θυρήματα pro θυρήμων- τα accipias. Eo sic locutus est, quod ea meditatus erat, quæ confirmant animos.

σὺ δ' ἐπὶ τὰ σου.] βάλει.] Tu ad tua te confer. Reicit cum qui otiose argutatur, neglecta rerum necessaria- rum meditatione.

In Caput 14.

ὡς τε φυσικὸς καὶ ἐπιήτερος.] Affectiones & naturales & accersitas, id est, voluntate susceptas cuiusmodi sunt aīi finitatis & amicitiae.

εἰ συγκαθίη.] Α' συγκαθίη- με, vt iupra. τὸν κροφῶνα παίη.] τὸν κρο- φοφῶνα accipio, vt τὸ κεφά- λαιον, & καὶ τὸ μέγιστον. For- tasse legendum, καὶ τὸν κρο- φοφῶνα δὲ ἀπὸ παίηω ἐπὶ ἔτε.

ἄγρωπε δοκίεις μηδὲν ἔχειν.] Fortasse δοκίεις μὲν δὲ εὐδῶς; ac potius, μὴ δὲ ἔχειν. Videtis mihi male affectus μηδὲν ἔχειν nihil habere: quorum pertineat, non video.

οἰσίνου

οἰσίνου.] οἰσίνου σήμιρον, lego. τὰ μὲν κτήνη παραθησόμεθα.] Explicioranda. Sed malim παρα- ησόμεθα, iumenta venden- da adducuntur. Post ἰσθη- σάμετες ἀπὸ λ. θ. εἰν lego.

In Caput 15. Σκληρῶς ἰνῶν ὦν ἐκρινῶν.] ἐμὲ μὲν τῶν τοῖς vsitatum. Quare fortasse legendum ἰ- σίν ὦν. ἰσθίως αὐτῶν τῆς δασυχῆς.] For- tallis ἐμὲ μὲν, cum insisteret inedia.

τῶν δὲ νύκτας σιναίη μετὰ θῆσιν.] Lege σὺν ἔση. Μορῶν ἔτε πείσασ ἔτε ρῆξαι ἐπ.] Stultus nec a sententia deduci, nec rumpi potest. Rumpi certe & occidi po- test. Fortassis igitur a ρύω ρό- σασ, vel ρύσασασ legendum. Sicut lingua nobis vernacu- la dicimus, Darren kai man weber rabyten noch heissen / oder / Wem nichte jurabyten / dem ist auch nichte zuhelffen.

Δυσμετῶς χεῖρας εἰδέν ἐπι.] Aut δυσμετῶς χεῖρας ἔτερον legendum; aut δυσμετῶς χεῖρας ἢ ἔτασ εἰδέν ἐπι. Potest τὸ εἰ- δέν ἐπι, etiam ad sulti per- sonam referri: vt is dicat, Nihil esse quod mon- eant alij ἐθελεις τὰ τῶ νοσηῶτος πι- ἄν.] ποίειν.] Legendum: non πῆν, bibere. Loquitur

enim nō de potione hellebo- ri, sed de officio ægrotantis. ἢ τὸν νύκτα.] Lege ἔσθ, a verbo χεῖρασασ.

In Caput 16. πᾶν μείμνηται τῆς ἡμεῶν ἔξω.] ἔξω, scilicet τῆς σχολῆς ἢ Διφ- ρασίως. Num extra scholam & disputationem. Sensus est, hæc sola perpetuo in me- moria habenda in omnibus vitæ actionibus.

Δασυχῆσασ τῆς πρῶτης με- σῆ.] Respondere ipsis rebus: hoc est, discernere res, & iu- dicare de rebus.

ὁ αὐτὸς Διφραδύμος.] Lego Διφραδύμος. Nam Διφραδύμος non placet.

ἐπὶ ἀείληφς τὰ γαστραμῆ- μα.] Se ea quæ sculperit, mandasse memoriae. Sic hoc loco τὰ ἀείληφέναι vtitur, vt subintelligat εἰς τὴν μνήμην. τί ἐστὶ ψόγγας.] Videtur addē- δῦ τί ἐστὶν ἔπαυτος; ἢ εἰς ἔπαυτος; τὰ τὸν ἔχειν κροφῶνα.] Pro τὰ τὸν, quid sit legendum, non occurrit. βάλειν aut κεῖται non placet κροφῶνα ἔχειν κροφῶνα, oinatum pulcrum habet, explendæ lacunæ causa ver- ti, donec aliquid melius occurrerit.

αὐτὸ πᾶσασ.] Fortasse πᾶ- σασ αὐτὸ πᾶσασ τίνα θυμῶν ζομῶν ἀπὸ τῶν.] Videtur legendum τίνα θυμῶν ζομῶν. Quæ nā miramur? τὰ αὐτῶν.

Res externas. vt τὸ ἀεὶ redūdet. Nisi forte aliquid defit. *Ὡς ἐν ἐνδύσει.*] Videtur legendum *Ὡς ἐν ἐνδύσει*; Quid ergo fit? Non possumus esse metus expertes. Si vero *ὦ δυνάμεθα* abesset: legerem, *Ὡς ἐν ἐνδύσει*, ὅταν τὰ ἐπιφαιρέματα κενώσῃ τὴν ἀρετήν, μὴ φοβούμεθα τὴν ἀγωνίαν; Nam conduplicata interrogatio acriorem facit orationem.

Ὡς ἐν ἐνδύσει.] Lego *Ὡς ἐν ἐνδύσει*. *Ὡς ἡμῶν ὅσα ἐνεκρομήνη ὑπέρ ὑμῶν ἐστίν.*] ὅσα redundare videtur. Quis nostrum ob actionem indormiit? scilicet, in æde oraculi. Fuerunt enim loca, ubi oracula per somnia reddebantur: vt in antro Trophonij, in æde Æsculapij, & fortassis alibi.

Ὡς ἐνεκα μου δάτε.] Quis? vnū mihi date. Dubium est, an post *Ὡς* membrum aliud defit. Nam & sic sententia bene se habet.

Ὡπῆνοι ἀρχήμονες.] Lego *Ὡπῆνοι, ἀρχήμονες.* *Ὅλοι ἀτυχήματα.*] Toti frustrationes: hoc est, votorum perpetuo sumus impotes.

ἐπι τῆ ἀμελετησίας.] Malim *Ὡπῆνοι*, præ incogitantia, quia ista meditati non sumus.

ἐξίσταμαι τῷ Φανταζομένῳ, & ὅσα ἐπέρχει.] Potest esse *ἀνακλόητον*. Verum construi-

tio postulat, *Φανταζομένῳ* vel *ἐξίσταμαι Φανταζομένῳ, & ὅσα ἐπέρχει.*

ὄλων τῶν ἡμέρων.] Legendum *ὄλων*.

εἰ θέλεις μὴ κλεῖν.] *Legem.* Visne me accerere nutrice? Et *Ὡς ἀφ' ἑσέ, ἡνος ἡπίων εἰ, & ὅσα ἡνος κρέματα;* pro *εἰ & κρέματα* legendum puto. *Ὡς κρείπων εἰ τῷ ἀφ' ἑσέ σπον.*

κλόητος, ἢ ἀφ' ἡμινοσπο. *ον.*] Lego *εἰ ἀφ' ἑσέ*, per *εἰ* diphthongum. Nam vnus literę permutatio totam sententiam peruertit & obscurat. Quia de infante & nutrice locutus est, *κρέματα* verti *πυρρα*: etfi ad Achillem quoque, Briseidis raptum deplo rantem referri potest, quo philosophum grauiorem & constantiorē esse vult. Eam enim deridet, qui cōsuetum gymnasium & adolescentulos auditores grauare relinquit.

πίνην μέλι. τὸ γδ μέλιον.] Martia aqua, olim Aufeia dicta, ab Anco Martio Romanam ducta. Plinius lib. 31. cap. 3.

Ὡς τὸ ἀποσταθῆς.] *Ὡπῆνοι* lege: nisi forte *Ὡπῆνοι* pro *Ὡπῆνοι* vltur parit.

Ὡς ἀποσταθῆς τὸ γδ μέλιον.] *Ὡπῆνοι* dicitur videretur.

retur, *Ὡς ἀποσταθῆς* ἐμπόνηται *τὸ γδ μέλιον.*

εἰ δὲ δὲ παροικηθεῖν.] δὴ coniunctio reponenda, & pro *Ὡπῆνοι*, legendum fortassis *Ὡπῆνοι* in teipso. Aludat opinor ad illud, *Ὡς ὁ ἀπὸ τῶν κλέστων ἡμῶν.*

Ὡς εἰσαγωγῆς ἐπὶ ἀξέε ἡνας.] *Ὡς ἀπὸ τῶν εἰσαγωγῆς* pro *Ὡπῆνοι*, vel *Ὡπῆνοι* positum Arriani existimo. Etfi autem Arriani nostri ea fuit eloquentia, vt ὁ νεώτερος *Ξινοφάν* appellaretur: tam ἐν Epicteti, quam sua, dictione vt i se maluisse profitetur. Epictetus autem rerum quam verborum studiosior, se ab *ῥητο*re vt indifertum fuisse cōtentum, non dissimulat.

Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.] Scilicet *Ὡπῆνοι*, perpetuo exulare.

Ὡπῆνοι ἀποκλαύσματα.] Accipio, *Ὡπῆνοι ἀποκλαύσονται ἀπὸ τῶν ἀποκλαύστων* (quibus ploratibus angulari aures complentur.

Ὡπῆνοι ἡδη.] *Ὡπῆνοι* hic intelligo, non desperationem ignauam, sed audaciam insignem in rebus arduis expetendis.

Ὡπῆνοι κλειόμενοι.] In ventre bouis sedens. Nec hæc formula mihi vnquam antehac lecta est. Fortassis ad Scytharum prouerbiū *τὸ ἐπιβύρας κλειόμενος*, facete

alludit. Sed haud scio, an vasculum aliquod cunarum simile, an vero puluinis coriaceus, aut aliquid aliud intelligatur.

Ὡπῆνοι εἰς τῶν ἐν ὄψει.] *Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.* *Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.*

Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.] *Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.*

Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.] De philosophis intelligi potest: *Ὡπῆνοι*, inquit, argutias amat, philosophi quæstum. Sed nihil verat quo minus etiam ad auctores referatur, qui eundem quæstum sibi proponant, vt faciunt Theologi, & aliarum artium profectores.

Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.] Lego *Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα*, vel *Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα*.

Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.] *Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.*

Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.] *Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα.*

Ὡπῆνοι ἡνα φονεῖν εἰς ἀπαντα. K k

λους.] Videtur εἰδειπλίχθον. Quid vero fit κηπίδιον του πύλ, &c. Quorfum attinet. Μη θέλει μείλειν.] Lege μείλειν. Δόπηυόξει, καθειπιλώσι.] Lege verbaliter Δόπηυόξει, καθειπισι ή-frustraberis, incidēs. κηπίδιον εἰ παλιέτης.] Legendum ἐπὶ λέξεις. αὐτόν γνῶσιτον.] Malim εὐωνόν, vel αὐτόν.

ἤθελον δὲ ἀσφαλιῶς ἔχθην κηπίδιον.] Fortassis ἀσείτως, inconcussē, vel ἀκινητῶς. κηπίδιον μελαγχολία.] Supra etiam hoc verbo vñs videtur pro ægritudine, lib. i. cap. σὺ θηδὸς εἶ δὲ ἀνθρώπων.] Affirmatiue hoc accipio, vt sit ap probatio magni animi.

καὶ τῆς ἐξουσίας.] Fortassis καὶ τῆς ἐξουσίας proponitis, nisi pro συνηθεῖς θεδῶς sit scriptum. πύλιν ἐπὶ ζωῶται ἐπενέριξε δέ.] Malim ἐπὶ ζωῶται, & sic in cæteris etiam.

In Caput 18. αὐθιγὰ.] θέλει legendum. ἔπι κωὶν ἀβόπισης.] ἀβόπι- πῆσιν alias est errare, excidere, frustrari. Hic idem valet quod ἐπιβόπιση, cessare, remollefcere.

ἀλλὰ ἔπισιον ἀπὸ πῆ πειπέτιεν μὲθῶνον αὐτὸ αὐτόδ.] Suspectus locus, obscurus certe quidem. In quo vertendo verbis relictis, qualemcunq̄ue

sententiam sum secutus. Quasi esset: αὐθὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ πῆ πειπέτιεν μὲθῶνον αὐτὸ αὐτόδ. ὅταν ὁ πειπέτιεν ἔχθην εὐ σωνοσῶ.] Cum alicui succubueris in aliquo congressu. Quia subicit, auctam esse intemperantiam, vel de gula vel de inguine intelligo.

εἰς αὐθισιν ἀξίω.] Lege ἀξίω, oratio eo perductura vt sentias malum.

ὁ δὲ τὸ δὲ εἶπὸν.] Fortassis εἰ γὰρ ὁ τὸ δὲ εἶπὸν μελαγχολίας, κηπίδιον.

τὸ μελαγχολίας.] Σοφισμῶ- πον κηπίδιον, ψὸδὲθμῶν, ηου- κηπίδιον, hic nominantur. Apud Diogenem Lactium multæ aliæ spinæ Stoico- rum recensentur, non explicantur: vt ὁ θεδῶς λόγιον, κηπίδιον αὐθισιν ἀξίω, κηπίδιον ἐξ ἀκλή- λων εἰς ψὸδὲθμῶν, κηπίδιον ἀνιτροφι- σωνημερῶ, κηπίδιον ἀ, συμπεπλη- γημένια, σωμῶμα, σωμη- μὴς, τροπικῆς ἀμφιβολίας εἰσαγωγηκῆ, ἀνιτροφιόντες λό- γοι κηπίδιον σωμημερῶ, κηπίδιον μετὰ πειπέτιοντων λόγων, κηπίδιον τὸ μεσοπῆται, ἀπυρογι ἀβόπιση, κηπίδιον λόγιον, ὁ ψὸδὲθμῶν, ὁ ἀβό- λαιπῆσιον, ἠλκυρισ, ἠλκυρι- λυμερῶς, σωμῶμα, κηπίδιον, φιλιακῶς, ὁ ὀρθῶς λόγιον & id genus alia portenta, in quibus tractandis & edilis abundant otio, quique nu-

gis magis capiuntur, quam vel iπωρίδα, incanto: unde i- rebus seriis. Quod patrum nostrorum ætate vulgo in scholis esse factitarum, minus miror, cum exemplo se- iacæ (si diis placet) grauiissi- mæ niterentur.

ἀλλὰ τὸν μὲν ὁ πῆ ἵδν.] Fortasse verbum φησι, vel κηπίδιον deest.

κῆπίδιον τὸν κηπίδιον τὸν τοῦ πηπίδιον.] Ludiones. Quid si πηπίδιον; quia sequitur πεν- τήλιος. In Caput 19. Καὶ τὸν ἀδυνάτω ἀδυνάτω μη ἀνθροπῶ.] Et si me argutias istas non satis intel- ligere fateor, tamen quid si legatur τὸν δυνατὸν ἀδυνάτω, vel, quod perinde est, τὸν ἀδυνάτω δυνατὸν μη ἀνθρο- πῶ. Nam impossibile non esse consequens impossibile, quid est nisi ζωτολογία inas- nis? quasi dicas, Nihilum ni- hilo est consequens: aut vt poeta, Ex nihilo nihil, in ni- hilum nil posse reuerti.

In Caput 20. πῆ θῶ σὺ ἄλλοις ποιῶ.] Faci- toea quæ sunt vermis. Imis- tare vermem, qui scilicet in suo foramine delitescens, al- ios vermes non curat. ὁ ἀξίω.] Fortassis ὁ, scili- cet σὺ ἄλλοις. vel ὁ, scilicet σὺ ὁ σὺ ἄλλοις. κηπίδιον ἠπῶσι.] ἐπιβόπιση, huc non conuenit.

vel iπωρίδα, incanto: unde i- rebus seriis. Quod patrum nostrorum ætate vulgo in scholis esse factitarum, minus miror, cum exemplo se- iacæ (si diis placet) grauiissi- mæ niterentur.

ἀλλὰ τὸν μὲν ὁ πῆ ἵδν.] Fortasse verbum φησι, vel κηπίδιον deest.

κῆπίδιον τὸν κηπίδιον τὸν τοῦ πηπίδιον.] Ludiones. Quid si πηπίδιον; quia sequitur πεν- τήλιος. In Caput 19. Καὶ τὸν ἀδυνάτω ἀδυνάτω μη ἀνθροπῶ.] Et si me argutias istas non satis intel- ligere fateor, tamen quid si legatur τὸν δυνατὸν ἀδυνάτω, vel, quod perinde est, τὸν ἀδυνάτω δυνατὸν μη ἀνθρο- πῶ. Nam impossibile non esse consequens impossibile, quid est nisi ζωτολογία inas- nis? quasi dicas, Nihilum ni- hilo est consequens: aut vt poeta, Ex nihilo nihil, in ni- hilum nil posse reuerti.

ἀλλὰ τὸν μὲν ὁ πῆ ἵδν.] Fortasse verbum φησι, vel κηπίδιον deest.

κῆπίδιον τὸν κηπίδιον τὸν τοῦ πηπίδιον.] Ludiones. Quid si πηπίδιον; quia sequitur πεν- τήλιος. In Caput 19. Καὶ τὸν ἀδυνάτω ἀδυνάτω μη ἀνθροπῶ.] Et si me argutias istas non satis intel- ligere fateor, tamen quid si legatur τὸν δυνατὸν ἀδυνάτω, vel, quod perinde est, τὸν ἀδυνάτω δυνατὸν μη ἀνθρο- πῶ. Nam impossibile non esse consequens impossibile, quid est nisi ζωτολογία inas- nis? quasi dicas, Nihilum ni- hilo est consequens: aut vt poeta, Ex nihilo nihil, in ni- hilum nil posse reuerti.

In Caput 21.
 κἄν ἀκρωτή τῆ ἡ.] Corruptus haud dubie locus: quē, ut aliqua sententia posset eliciri, ita conuerti, quasi scriptum inuenissem: κἄν ἀκρωτή δὲ πτωχολογείης αὐτῆ, ἔρωτα παροτρυνέον, ὡς συνηθισμένη ὡς ἐπὶ ἀκρωτή. τὸ δὲ ἀδίκον ἔδοξα μὲν φανταζέσθαι ἀκρωτή. ἐν τῇ τῷ Ζηλοτύπῳ, ὡς οἰονταὶ ἔκινεσσι.

ἢ ἔρχη μοι κλισιάς ποιήσας ὡς (οφός).] κλισιά, & de ornatu & de vultu possunt intelligi. Quare virumque coniunxi.

ὅτι ἐφοδύετε ψυδδουδύε λημμοῦ ὑποθηκῆς.] Fortasse, ἢ ὑποθηκῆς;

In Caput 22.
 ὁ ἐξηπατηθὴς ἀεὶ ἴνος.] Deceptus de aliquo, qui falsum de aliquo sensit. Possit & ὑπόθινος legi.

ἢ δὲ μετὰπίστεως ἐλόμβρος αὐτῆ εἶνευ δύνεν αὐτῆ.] Fortassis ὁ δὲ μετὰπίστεως ἐλόμβρος αὐτῆ, εἶνευ δύνεν αὐτῆ; scilicet δοκεῖ. Qui sic amat tanquam ofurus. Hoc malo, quam id quod in mentem venerat, ὁ δὲ ἀμετὰπίστεως: An is qui firmam sibi cum aliquo esse benevolentiam voluit? scilicet, deceptus adhuc diligit?

ἔπειτα σὺ πάλιν, οἷον ἐξήγησεν τεκνον πάλαι ἐμφέρει.] Lego, ἐξήγησεν. & πάλαι ἐμφέρει μετῆ

Pridem me effert: hoc est, vel expectat mortē meam, vel odio suo me enecat.

Μισοί, ἀποβόλλεται, κλισιάται.] ἀποβόλλεται, hic fortassis αὐτῆ ἔρωτα παροτρυνέον positum, quærere exculationes, cauſari, nisi malis pro ἀπρόφραξῆ intelligere.

ἢ δὲ ἐβλήθη εἰς τὸ μίσην μελείδιον.] Si scriptura non fallit, idem dicit quod supra de canibus, βάλει κρείας εἰς μίσην. Nisi forte legendum μελείδιον, Nisi forte legendum μελείδιον, parua contentio.

ἢ συμπεῖθε & συγκνησθε.] Fortassis συγκνησθητε. vna venabimini. Aut συγκνησθησθε, vna dormietis.

ὅτι αὐτῆ γρηγορήσῃ ἱσθί ἢ μέγρεσι αὐτῆ.] Non dubiū est mutilatum esse locum hūc.

Esti autem, vt cōplendus sit, Tiresias diuinandum relinquo: tamen vt quod in conuertendo sequar, non desit,

lego: ἔσεσθε. μέγρεσι δὲ αὐτῆ γρηγορήσῃ ἱσθί ἢ μέγρεσι αὐτῆ.] Non dubiū est mutilatum esse locum hūc. Esti autem, vt cōplendus sit, Tiresias diuinandum relinquo: tamen vt quod in conuertendo sequar, non desit, lego: ἔσεσθε. μέγρεσι δὲ αὐτῆ γρηγορήσῃ ἱσθί ἢ μέγρεσι αὐτῆ.

In Caput 23.
 εἰκῆ δὲ τῆ μετὰ τὸ ἀέρον ἔπας δέρον ἐπόησε, ἢ ἔνθον, ἢ ἀξῆ ἔγνωρμῆ πῶς διανεῖται τῶ ὄρον.] Fortasse δὲ αὐτῆ μετὰ τὸ ἀέρον ἔπας. Nam siue χρορμῆς, siue πηγηρμῆς, siue τῆνορμῆς legas, minus placet.

Est & vox ἔνθον. suspecta. Quo enim firmior, eo magis repellere debebat aciem oculorum. Quid si ἄπνον, mollem, cedentem?

ἀπνεργῆ καὶ πῶθαι.] πῶθαι hic positum videtur αὐτῆ ἔρωτα παροτρυνέον, nisi ἔκλειψαν esse percontatores. Lexica πῶθαι habent, vnde πῶθαι.

ἔπειτα τῆ τῆ ἰχθυότερον ἀπνεργῆ.] Lego ἔπειτα τῆ τῆ ἰχθυότερον ἀπνεργῆ.] Lego ἔπειτα τῆ τῆ ἰχθυότερον ἀπνεργῆ.

ἢ ἔρωτα παροτρυνέον, nisi ἔκλειψαν esse percontatores. Lexica πῶθαι habent, vnde πῶθαι.

ἢ ἔρωτα παροτρυνέον, nisi ἔκλειψαν esse percontatores. Lexica πῶθαι habent, vnde πῶθαι.

ἢ ἔρωτα παροτρυνέον, nisi ἔκλειψαν esse percontatores. Lexica πῶθαι habent, vnde πῶθαι.

ἢ ἔρωτα παροτρυνέον, nisi ἔκλειψαν esse percontatores. Lexica πῶθαι habent, vnde πῶθαι.

τα, & sic ipse auctor declarat. ὁ μὲν ὑπό τῆ λέξεως, ὁ δὲ ὑπό λογισμῶν.] Fortasse συλλογισμῶν. Nisi forte λογισμῶς vocet τῶ δέρον.

Συναρμύζοντα τῆ ἔρωτα διοικήσῃ.] Enallage, π συναρμύζοντα, nisi ἔκλειψαν esse malis, vt sit συναρμύζοντα ἑαυτῶν.

In Caput 24.
 ἀεὶ ἀρῶν καὶ κηκῶν; πίνος; ἀρῶν ἰπῶς;] Post κηκῶν, πίνος; ἰπῶς, ponenda interrogatio.

ἢ ἔρωτα παροτρυνέον, nisi ἔκλειψαν esse percontatores. Lexica πῶθαι habent, vnde πῶθαι.

Δὴ ἀλλήλοισ διεφίρεσθ.] Fortasse ἀξῆ τῆ ἀλλήλοισ.

ἢ πολεμήσων.] Repetendum videtur participium, πολεμήσων ἴσι.

ἢ κηκῶν ἀρῶν ὅς τῆς κηκῶν.] Fortassis ἢ κηκῶν ἀρῶν (Chryles enim ἱεροδῶς apud Homerum, & δέρον τῆ dicitur) ὅς ὑμῶς τῆς κηκῶν μνησῶν, &c. Sentētia est, sacrificulum barbarum tractasse vt decerneret Græcos, & sui officij fuisse memorem: Agamemnonem vero & Achillem contra, quos falsē

ἄλλ' ὅση δρῆσιν σοι τὸ πρῶτον.] Tantula res te offendit, scilicet pili barbæ. Nisi forte pro πρῶτον λέγοντες aliud nomen sit legendum.

ὅλον δὲ ὅλων αὐτὸ ποίησον.] Totum per tota ipsum facito. Suspecta lectio. Fortassis δὸς ποίησον, repudia.

ἄρην τί ποτ' εἰμένον τὸ αἶνον τ' ἀρῆων.] τί ποτ', videtur redundare.

Σοὶ νεώτερον.] Fortassis ὁ μῦθος σοι.

ὁ ἐρμῆς κριθεὶς ἐμείθεν αὐτῷ λέξαν βούτω.] Dubito an κριθεὶς sit ἐρωτηματικῆ. Quasi dicat, Recta ratio est Mercurius, qui a vitis dehortetur.

ἐρμείων πῖ μψωντες ἀφ' ἡρῶν.] Tribuitur & hoc epitheron Mercurio, sed ita verus non constat.

μὴ εἰσαίφην τῆς κριθεὶς ἔχοντα.] Fortassis εἰσαίφην, εἰ μείθεν, vel εἰσαίφην.

πῶς θελεῖν ἀκούσειν ἢ εἶπεν.] Fortasse μῦθον ἢ εἶπεν. κριθεὶς ἐνείμω.] Fortassis addendum δέσ.

In Caput 2. ὁ πῶς εἰς ὀρέξας καὶ ἐκκλίσεις, ὁ πῶς εἰς ὀρμαὶ καὶ ἀφορμαί.] De his vocabulis ea vide que 2. Tomo, in 1. Caput Epicteti annotauimus.

μηδὲ ἐν οἴνοσφ, μηδὲ μελαγχολάντος.] Quomodo ebrius

& atra bile vexatus illam animi tranquillitatem & constantiam conservare possit, equidem non video. Ebrius enim fiet alacrior, melancholicus tristior. Neque etiam semper τὸ ἐφ' ἡμῖν καὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν somniabit. ἐδὲ γὰρ ἀπὸ αὐτῶν αἰών τ' αὐτῶν αἰών τῶν οἰνῶν πνικα.

Quod vel meo exemplo testari possum: qui cum quoad possum & licet, totos dies & noctes in libris consumam, toto anno vix semel atque iterum somniem li-bros: sed quidvis potius ea maxime, quæ mihi minime curæ sunt. Ἐπισημασθε μὴ ἀπολείπετε τὸν ἑαυτοῦ λόγον, καὶ οὐκ ἀπολείπετε τὸν ἐαυτοῦ λόγον, καὶ οὐκ ἀπολείπετε τὸν ἐαυτοῦ λόγον, καὶ οὐκ ἀπολείπετε τὸν ἐαυτοῦ λόγον.

κρίσιμα γίγνοντα] πῶς τ' ἀρῆων, μείθεν τῶν ἐρωτησῶν, περιόντως, ὑπερθετικῶς, ψόδι μῆνις.] Repetendum δὸς κριθεὶς, κριθεὶς ἰσον] πῶς τὸ ἐρωτησῶν μείθεν τῶν ἐρωτησῶν, quod Grammaticorum est, lego ὑπερθετικῶς. Puto etiam τ' περιόντως, fuisse argutiarum quoddam genus.

οἶον καὶ τ' ἵνα ποτ' εἰσείνον τ' κριθιν.] Videntur verba esse hæsitantis, qui nomen vini non statim in promptu habuerit. Crinidem hunc recentiorem

centiorem aliquem fuisse, & pauore exanimatum decessisse, hinc conicere fortasse possis.

βοηθησάμενος δὲ τῶν παλαιῶν, σὺ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τὰς σφάλλας εἰδος αὐλῶς, ὅς ἐστι φάργος ἐστὶ δὲ εἶδος ἀμμοφορέως.] Locus haud dubie corruptus. Quid φάργος sit, in Lexicis non reperio. In qua voce si non est error, Arrianum scripsisse seor ἐπαίρεις τὰς σφάλλας, fistulas attollis seu inflas: hoc est, nugas agis in tragœdia, & seriis rebus neglectis, ludos & iocos tractas. Comparat enim, ut opinor, casus humanos naui submergendæ, argutias dialecticas fistulis. Verba quæ sequuntur: εἶδος αὐλῶς ὅς ἐστι φάργος, ἐστὶ δὲ εἶδος ἀμμοφορέως, & corrupta sunt, & a Grammatico aliquo, ut opinor, declarandi ergo margini addita, in contextum irreperunt. Pro ὅς ἐστι φάργος, fortasse legendum ὅς ἐστι φάργος, quod longæ fuerint illæ tibiæ instar tarris. Pro ἀμμοφορέως, nec lego ἀμμοφορέως, nec aliud in mentem venit. Quare appendicem hanc omisi.

In Caput 3. ἀγαθὸς φαντασίω ἐνεργῆ.] Fortassis ἐνεργῆ evidentem, pro efficaci & actiosa. δὲ γρηγορῆ.] Malim δὲ γρηγορῆ.

ἐλήλυθε μοι: πῶς νομίσαις, καὶ οὐκ ἀπολείπει. λέγει φησὶ τὸ νόμισμα.] Nescio quam belle conveniat Mœchi monetam dicere puellas, quas apud Terentium Sannio vendit, Æschinus & Ctesiphon emunt. Mœchus nullas merces libentius aut pluris emit, quam mulierculas. τὰς τρεῖς εἰναι τὸ ἐμπόριον μου δοκεῖ μέλλον εἶναι, ἢ νομισματὰ κεραισίδαια. Sed ne fustor ultra crepidam: satis mihi sit verba Epicteti conuertisse. Sententiam suam ipse defendat.

πενθῶ ἐπὶ τέκνης πελοδότη.] Lego πενθῶτα. In Caput 5. ἀνὰ κριθεὶς.] ἀνὰ κριθεὶς lege. ἢ π' ἐξῆς.] Malim εἶπεν. In Caput 6. πότερον μείζονες ἀποκρίσω.] Sententia, & ea quæ sequuntur, indicant addendum esse πότε.

πότε δὲ ὅτε τὸ ἠγεμονεύω.] Ferri potest, sed malim ἔπεν. εἰ μὴ ὅπως κρείσσων.] Fortasse, ἢ ὅπως κρείσσων. ἐδὲ γὰρ τρεῖς ἀγκύρας.] Fortassis addendum ἐπιθέτον, ἀπαυλὸν, ut est apud Diogenem Laertium.

ἐφ' ὃ πεφικεν.] Lego ἐφ' ὃ. In Caput 7. τὸ θεὸν σοι ἐπινομὸς ἐπιπικρῶ

ῥεῖον πόλιν.] Locus corruptus, cuius emendatio non occurrit. Sententiā igitur qualemcumque sum secutus, quasi scriptum fuisset πῶς ἔσται μοι πόλιν ἐπιμαρτυρεῖον ἰνυῖαι. Paulo supra etiam inuēsa verba hoc modo corrigenda sunt: δὲ γὰρ κριτικῶν τὰ ἀρχαῖα, ποιῶν τὰ κριλὰ.

ἔσται πημανός ὢν πῶς τὸ ἀγαστρῶν κριτικῶν νυῖαι.] Nec ex his verbis certam sententiam elicere possum. Nisi forte τὸ ἀγαστρῶν εἶν ad institutionem adoleſcentiæ pertineat, & pro νυῖαι legatur κριτικῶν.

ἐν τῷ βάλμυρι.] Lego ἐν βάλμυρι, a verbo τὸ βάλω.

κρί κριτικῶν τε κριτικῶν.] Fortasse διδάσκαλος. Sequitur enim πῶς ἔσται τὸ εἶναι, τὰ δὲ πῶς τὰ πῶς εἶναι, τὰ δὲ αὐτῶ (scilicet τὰ πῶς) τὰ πῶς κριτικῶν.

ἔτι τὸ ὕλην δοκεῖ ἡμεῖν.] Lego δοκεῖ, modo imperatiuo. ἔπειτα πῶς ἔσται κριτικῶν.] Scilicet τὸν ἦδον.

Φίλος ἔχου ἔχου ἐν τῇ βάλμυρι δουκατῆς κριτικῶν φίλιος.] Fortasse φίλιος, quod mulieres plerunque maritis imperant.

In Caput 8.

τὸ πολλοῖον ἀπώλετο.] Repetitio videtur inſcitia librarij omiſſa. πὶ ἐχθρῶς; τὸ πολλοῖον ἀπώλετο.

ὅταν σοὶ μὴ πῶς.] Stoicus fortasse loquendi modus.

Alioqui legerem, ὅταν σοὶ μὴ δοκεῖ, vel δόξῃ. vt supra etiam monui.

In Caput 9.

πὶ πῶς ἔσται.] Quid acturus sis? Verbum πῶς ἔσται, cum & de euentu actionis, & de ipsa actione intelligatur: hic minus commode reddi potuit. Sequitur πῶς πῶς ἔσται; Quomodo sis acturus?

πὶ ἐστὶ, δι' ὅ νυῖαι ἐρχη εἰς βάλμυρι; τὸ δὲ γὰρ κριτικῶν κριτικῶν κινδύως, κριτικῶν ἀλλομαρῶν τε, ἀλλομαρῶν γὰρ ἐστὶ. πὶ σοὶ λέγει ἔπειτα τὸ δὲ γὰρ κριτικῶν εἰς βάλμυρι; τὸ δὲ γὰρ κριτικῶν, κριτικῶν κινδύως, κριτικῶν ἀλλομαρῶν τε, iterum subiectio Epicteti. Contextum orationis mutare non ausus fui, sed hic libet conuersionem ascribere. Quid est ob quod nunc Romam ascendis? Decretum. Necessē enim est. Quid tibi decretum istud dicit? Faciendum hoc esse, etiam in tempestate, cum periculo, cum impensis.

ἐπὶ τῷ πῶς ἔσται τῶν εἶναι κριτικῶν.] ἐπὶ τῷ πῶς ἔσται τῶν εἶναι, casu recto melius videtur.

πῶς ἔσται, πῶς ἔσται, πῶς ἔσται.] Qui Romæ aliquid ambiebant,

biebant, sine patronis non facile quicquam a Cæsari- bus impetrabant. Epictetus igitur, qui nihil ambiret, patronos non curabat.

πὶ ἐστὶ ἔπειτα πῶς ἔσται.] Nam virum ea de causa ciulare, ineptum fuerit.

κρί οἴσται.] Et feres. Puto legendum, κριτικῶν οἴσται.

In Caput 10.

λογισαμέναι ἐκείνων.] Editiones aureorum carminum (quas ego quidē viderim) habent. πῶς ἔσται ἐπιπλοῦν. & post pro Δεῖνὰ μὲν ῥέξας, δεῖνὰ μὲν ὡς πῶς ἔξας.

ἔπειτα ἀπὸ πλοῦν τε ἔσται πῶς ἔσται ἐπιπλοῦν, εἴτε κριτικῶν ὡς πῶς ἔξας.] Locus videtur & corruptus esse, & mutilus, nec venit in mentem quicquam quod satis placeat. Ego, vt aliquid dicerem, ita conuerti quasi scriptum fuisset: δεῖνὰ μὲν ὡς πῶς ἔξας, ἔπειτα ἀπὸ πλοῦν τε ἔσται πῶς ἔσται ἐπιπλοῦν, εἴτε κριτικῶν ὡς πῶς ἔξας.

ἀπὸ ἐπὶ ἐγὼ παρομοιωσάμενοι.] Si adhuc ego parauero me. Sententia postulare videtur: Cum iam præparatus fuero. Hoc enim vult opinor, ab exercitatione nõ desistendum, etsi nõ plane paratū casus aliquis oppresserit, sicut pancratiasta plagis acceptis a certamine non de-

sistat, sed potius exerceatur. ἀπὸ ἐπιπλοῦν.] Lego ἐπὶ ἐπιπλοῦν τε πῶς ἔξας.

In Caput 12.

φοίνικα ἰσπανίαν.] Phœnicem aut palmam stature vel erigere, quid sit, ignoro. Nisi forte de Phœnice aut sculptilis sit intelligendū: cuiusmodi est Norimbergæ lignepapagallus, qui altissimę trabi impositus, sagittis petitur. τὸ ἰσπανίαν Suidas σῆμα interpre- tatur. (ἐν ἀρέξει.)

ἀρέξει κριτικῶν ἐπιπλοῦν.] Malim ἀπὸ πλοῦν τε ἐπιπλοῦν. Forte ἀπὸ πλοῦν τε ἐπιπλοῦν, vt supra, ὡς ἐπὶ πολλοῖς ἀπὸ πλοῦν τε ἐπιπλοῦν: vel ἀπὸ πλοῦν τε ἐπιπλοῦν.

ὁ μελετῶν ἐξέξει μὲν κριτικῶν ἐπιπλοῦν.] Locus videtur & corruptus esse, nec occurrit vt sit emendandus.

εἴτε ποτε ἔπειτα δὲ κριτικῶν (εἰ ἔσται) κριτικῶν ἀπὸ πλοῦν τε ἐπιπλοῦν.] εἰ ἔσται videtur subintelligendum βάλμυρι, si forte placuerit.

ἔξω νεοδουκῆς.] νεοδουκῆς & paulo post ἐπιπλοῦν.

In Caput 13.

εἰ γὰρ ἐπιπλοῦν διεξαγωγῶν ἐρήμια, κριτικῶν δὲ πῶς φουσιον ὀρμωμένοι, δὲ πῶς φουσιον κριτικῶν εἶναι κριτικῶν φιλαλλήλου, κριτικῶν ἡδύως στυμνασπρέφουσαι ἀπὸ πῶς.] Puto legendum κριτικῶν πῶς.] Puto legendum κριτικῶν πῶς φουσιον ὀρμωμένοι,

δοτὸ τῷ φούσῃ κρινωνικῇ εἶναι καὶ φιλαλληλοὶ, vel omiffa particula εἶναι, δοτὸ τῷ φούσῃ κρινωνικῇ καὶ φιλαλληλῆς καὶ ἠδέως. Vel accusatiuo casu (nam & ea confirmatio locum habet) δοτὸ τῷ φούσῃ κρινωνικῆς εἶναι & φιλαλληλῆς, scilicet ἡμῶς, vel τῶς ἀνθρώπων. Ad homines enim potius, quam ad locum hæc epitheta pertinet, qui locum talem sibi fingunt, quales ipsi sunt. Vnde Aristoteles, ἀφομοιωσίν, inquit, αὐτοῖς καὶ τὸ εἶδη, καὶ τὰς βίβας ἢ ἡρώων. Homines & formas & vitas decorum, sui similes faciunt.

καλῶν δοτὸ ἀνὰ ἄλλῃς.] Lege καλῶν, ἢ καλῶν.

πᾶσαι μετὰ τὴν δυνάμεις ἐπισημαλῆς ἢ ἐξουσιάζων.] Fortasse τῷ ἐξουσιάζων. Quæuis magna facultas incipienti periculosa est: ut ars imperatoria, orbitu nondum confirmato. Sed hæc sententia, quomodo cohæret cum superioribus? Ex abrupto videtur asuta.

φῆρην ἐν δέῃ τῷ θιαυπι καὶ δυνάμειν, ἀλλὰ καὶ φούσιν. ἀλλ' ἐχὶ τῷ φθισικῷ.] Corruptus, ut opinor, locus, nec vlla se corrigendi eius coniectura offert. Tametsi enim legas: καὶ δυνάμειν τε καὶ φούσιν, ἀλλ' ἐ τῷ τῷ φθισικῷ: ne sic

quidem placet. Imo verba ἀλλ' ἐχὶ τῷ φθισικῷ a nugato re videntur asuta, captante παρρηγομοσίαν τῷ φούσικῷ τῷ φθισικῷ.

εἰ δ' ἀλλότως ὅταν ἐχῆς πὶ ὁ σιωπῆ ἀγαθῶν, ὁ ἐρεχθίστη.] Videntur verba transposita, sic collocanda: εἰ δ' ἀλλότως, ὁ ἐρεχθίστη ὅταν γ' ἐχῆς πὶ ὁ σιωπῆ ἀγαθῶν.

In Caput 14.

ὡς οἱ κηλοὶ παραδοί.] Sententia declarat, legendum, ὡς οἱ κηλοὶ. Nam bonus musicus, solus etiam bene canit, & extra gregem. Malus vero, in grege delitescit.

Συμπῆ.] συμπῆ.

Διὰ γὰρ τὸ ὕδωρ πίνειν, ἀλλ' τὸ ὕδωρ πίνειν redundare videtur.

τὰς δυναστευσιμίας ὅτις ἀνθρώποις.] Fortasse ὅτις ὁμοίως ἀνθρώποις.

τὰ μὲν ἀσθηγερμύων.] Eiusdem actionis plures ac diversæ sunt fines, alij alijs potiores. Aquam alius bibit, ob corporis valetudinem: alius continentia causa, alius quia vinum non habet, alius in gratiam domini aut amici abstemij, quem vini scetor offendit: alius ex vitæ instituto, vt Mahometani. Cum veterum Stoicorum scripta non habeamus, mi-

rum

rum non est, nos aliquando in hac spinosa breuitate, & nouorum verborum opificio hallucinari. Sic tamen hos quinque fines accipio. τὰ ἀσθηγερμύων παρρηγομοσίαν, vt philosophor, quo iudicij formem, & mores emendem. τὰ καὶ ἀδείων, cum tempus ita fert: vt Cicero non venit in Senatum, causas in foro non agit, propter tyrannidem Cælaris (non me fallit, ἀδείων ἐπιφύττειν) Legem etiam συμφορῆς καὶ ἀπειθείας τὸ πύχης significare. sed hic accipio, vt τὸ καὶ ἀδείων καὶ πύχης) πὶ καὶ οἰκονομίαν νόrem familiarem intelligo, sed certum consilium obrem commodius gerendam captum. Sicut Michael Pachellogus apud Georgium Pachymerium, καὶ οἰκονομίαν concordiam cum pontifice Romano inire studet, vt sit tutior ab insidijs & violentia Gallorum & Germanorum. Sic Christi Seruatoris natiuitas a Græcis appellatur ἡ ἐνοσχευος οἰκονομία, vt admirabili & stupenda ista ratione genus humanum in integrum restitueretur. τὰ καὶ συμφορῶν, quæ aut obsequij ac vitandæ offensæ causa sunt: vt si quis in gratia ebriosi principis,

Quamuis haudquaquam fitiens, tamen impiger haurit.

Spumantem pateram. Et pleno se proliit auro.

τὰ καὶ ἐντασιν, vitæ inflitutum & rationem intelligo: vt ἡ πενταετής ἐχρημάτεια, ἡ δὲ πύχης ἢ ἐμψύχων fuit ἐντασιν τὸ πύχης ἢ ἐμψύχων. Primo libro habuimus τῷ ἐντασιν τῷ φιλοσόφῳ βίβας ἀποτολίση. Si quis aliquid habet certius, communicet.

μὴ δυνάτον ἀδεεῖν.] Legendum esse ἀδεεῖν, docent ea quæ sequuntur.

ἀπεθῶν ποιεῖ.] Malim iποιεῖ Σακράτης.

In Caput 15.

ἐχῆς ἐφ' αὐτῷ.] Lege ἐπ' αὐτῷ.

ἀναφανέντων ἡνῶν, αἰχρῶς ἀποτήση.] In Enchiridio legitur, ἀναφανέντων ἡνῶν αἰχρῶν ἀποτήση, vel αἰχρῶν ἀποτήση. Sed melius est ἀναφανέντων ἡνῶν, scilicet ἢ ἐξ ἡς: Si quæ euenerint, quæ cum illo negotio sunt coniuncta. Si difficultates & molestias expertus fueris, turpiter deficies, desistes, mutabis consilium. Sunt & alia hic mutata, quæ 26. cap. Enchiridij Oporiniana editionis aliter leguntur, quæ modo sententia constet, annotare superuacaneum fuerit.

μή οἶον ὅτ' ἔτυχεν ἀπολώσ.
 [αὐτῶν γδ.] Legendum, μή οἶον ὡς ἔτυχεν, ἀπολώσ ὡς ἰατρῶν.]

εἴπα ὃν παρ' ἀγῶνι περιεράσει.
 ὁ αἰς ἔστιν, ὅτι χεῖρα ἐμβάλειν, ὁ φρω εἰρήσει, πολλῶν ἀφῶν ἡσπασιέν, μεταγυθῶν, καὶ μὲν τῶν πᾶντων ἐστ' ὅτε νικῆθῆναι.]

Hic locus etiam in Enchiridio, quō hinc translatus est, mendis carere non videtur. τὸ περιεράσει, fortassis ἐλεεινῶς, oculam effodi significat, vt intelligatur ὀφθαλμῶν. Pro ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐμβάλειν, legunt alij λαοῖν, alij βάλειν. ἐμβάλειν plane ad sensum nihil facit. Nam nisi manus aduersario iniiciatur, quæ lucta aut pugna erit? Nihilo aptius est quod sequitur ὀφρω εἰρήσει vertere, seu torquere supercilium. In Enchiridio σφωρῶν εἰρήσει rectius, nisi forte placeat magis ὀφρω εἰρήσει lūbum distorquere. ein seitten oder die lenden verrencken. καὶ τῶν πᾶντων, cum his omnibus: ferri potest. Sed magis placet καὶ τῶν πᾶντων, vt habet Enchiridion.

τῶν ἀκέραιων τῶν πῶν.] Lego ἢ ἀκέραιων. Veneta editio habet καὶ ἀκέραιων.

ὡς δὲ Σωκράτης.] Hoc rectius videtur, quam quod habet Enchiridion, ὡς δὲ Σωκράτης

λέγει. De Euphrate philosopho placet elogium Plinij ascribere. Euphrates, inquit, Syrus philosophus, est obuius & expositus, & plenus humanitate quam præcipit. Et Paulo post: Multa in Euphrate sic eminent & elucet, vt mediocriter quoque doctos vertant, & adficiant. Disputat subtiliter, grauius, ornate: frequenter etiam Platonis illam sublimitatem & latitudinem effingit. Sermo est copiosus & varius, dulcis in primis & qui repugnantes quoque ducit, impellat. Adhæc proceritas corporis, decora facies, demissus capillus, ingens & cana barba. Quæ licet fortuita & inania putentur, illi tamen plurimum venerationis acquirunt. Nullus horror in vultu, nulla tristitia, multum seueritatis: reuerentis occursum, non reformides. Vitæ sanctitas summa, parcomitas. Insectatur vitia, non homines: nec castigat errantes, sed emendat. Sequaris monentem attentus, & pendens: & persuadere tibi etiā, cum persuaserit, cupias. Iam vero liberi tres, duo mares, quos diligentissime instituit. Socer Pompeius Iulianus, cum etiam reliqua vitatum vel hoc vno magnus &

clarus,

clarus, quod ipse prouinciarum Princeps, inter altissimas conditiones generum non honoribus principem, sed sapientia elegit. Et paulo post, affirmat etiam esse hanc philosophiæ, & quidem pulcherrimam partem, agere negotium publicum, cognoscere, iudicare, promere, & exercere iustitiam; quæque ipsi doceant, in usu habere. Hactenus Plinius. Probabilius est, vulgus suæ ætatis philosophum admirari, quam aliquem veteris memoriæ.

ἄλλος γδ ἄλλοσι.] Hoc rectius quam in Enchiridio, ἄλλο γδ.

Δυσπερσεῖν ἀγρυπνήσασθαι δ' εἶς πηήσασθαι.] Sic distinguendus hic locus.

ἴσθω πῶς ἔλεγε.] Quid hoc dictum ad hunc locum facit? An exemplum hominis indocti, inepte loquentis profert?

ὁ δὲ μὴ περιεργῶς ποτ' ἔφη ὅτι γὰρ ἔα ἡσπασιέν, ὅτι ἀσπασίαι ὁ κῆσμος διοικεῖται.]

Videtur irrisio esse inepti arguementi. Quasi vero non alij Galba longe deteriores, diu floruisent? Si igitur vnus Galbæ interitus confirmat prouidentiam, eandem Tiberij & aliorum successus euerunt.

In Caput 16.
 αὐτῆ.] Malim θῆς.
 ἢ αὐτῶς ἐμείνον, ἢ ἀμείνονος ἐμεινῶσ.] Exstinctus carbo ardētem quo modo extinguat, nō video. Alioq̄ legerem, ἢ αὐτῶς ἐμείνον δασσείσθαι. Exstinctus quidem ab ardente (nisi quid aliud obstitit) facile ignem concipiet, itaque & ipse magis exardescet. Sed hæc calefactionibus curæ sunt.

ὃν πῶσθαι συμφορῆς.] συμφορῆς fortasse.
 εἰ γδ μή πως ἄλλοσι.] Lego μήπω.

In Caput 17.
 ὅτι φιλοσοφῶντος ὀφθαλμοῦ.] Philostorgum proprium nomē esse puto, improbi hominis, & fortunati.

καὶ Σόφρα.] Fortasse καὶ Σόφραν, iactat seu more Suræ. Flagitiosum aliquem hominem fuisse apparet. Si καὶ Σόφρα legeretur, Philostorgum Suræ incertum fuisse, & conofario scelere ditatum putarem. Et hanc coniecturam inuertendo securus sum.

In Caput 18.
 ἢ εἰ ὅτι σοὶ μείλι.] Fortassis ἔπ.

ἄλλο μηδὲν ἐήτη.] Fortassis, ἄλλο μηδὲν οἶε, vel ἡγῶ τῶν ἐνεργῶν αὐτῶν δασπασίαι.
 κακείνος κινδυνώσεται.] Malim κακείνω.

In Caput 19.

ἐπ' αἰσίου ψῆ.] Lego, αἰσίου ψῆ μῆρου. ἐπιβαλανεῖς.] Scilicet αὐτοῦ βαλανεῖον. ἀλλὰ τῆ ποιητῆς.] Fortassis ἀλλ' ἔτῃ ποιητῆς.] Lego, ἀρξαμένης.

In Caput 20.

ἐδῆς λέγει ἀγαθὸν τὸ ἡμέραν εἶναι.] An aliquid desit, aut aliud velit ac verba sonant, haud scio. Ego certe nocte meliorem iudico diem, quod ad lucernam incommodius & lego & scribo.

αὐτὸ τὸ ἰσοδύναμον αὐτὸ ἀπῶν τῶν σωτήριων.] Fortasse, ἀπῶν τῶν ἑσπεριων.

ὅσοι ἐξ ἑσπεριων νόσοι ἐσὶν ἀφελήθηται πὸν θεόν σα.] Et in his, & in iis quae sequuntur, Deum videtur appellare cuiusque mentem: ut & Cicero.

Θεαῦται πῆς εἰπῶν ἀφελήθηται, οἷα ἐμείνος ἀφελήθη.] Fortasse legendum Θεαῦται ἕως ποιῶν ἀφελήθηται, οἷα ἐμείνος: ut sint aduersarij verba. ἕως ἀνῆρωπε, verba Epicteti.

παύσαιτο τὰς θεῶν ὑμῶν, τὰς ὑλίας ἡμιμαζόντες.] τὰς ὑλίας, scilicet ὄντας: qui dij vestri constant e materia. Verum hominis Deum, mentē vocat: Deos vero vulgi, corpus & diuitias. sicut & D.

Paulus τῶν φιλαργυρίων, ἐδολοκατρεῖαν appellat. ἢ ἵνα σὲ δείξῃ ἔργον δι' αὐτῶν τί ἐστιν.] Forte ἢ ἵνα δείξῃ ἔργον ἀλλ' ὅτι τί ἐστιν. Paulo post ἀφελήθητω lege, a ἀφελήθητω.

In Caput 21.

ὅτι τὰ θεωρημένα ἀόλα ἐόντες ψιλὰ.] Lego οἱ τὰ θεωρημένα κτηνην καὶ ἀόλα.] Fortassis ἀκτινην.

καὶ ἀκτινην φασὶν.] Suspecta lectio & ἀσπεροδίνουτος, ut mihi videtur. Nec tamen occurrit quicquam melius. φασὶν, aut ὑποφασὶν, non placet.

αὐτοῦ ὑμείων.] Fortassis ἀνδραγαθῆς, etiam mox sequitur ἐξ ἡγεμονίας.

αὐτῶν καὶ αὐτῶν.] αὐτῶν legendum.

In Caput 22.

ἐκλύσας ἔτεμεν.] Tractum secabat, vel secuit. Suspecta lectio, nisi forte τέμεν pro cedere loris capiat.

καὶ ἔτω ἀφελήθηται.] Fortasse ἀφελήθηται.

ἀφελήθηται.] Legendum ἀφελήθηται.

ἐστρέφεται ἵνα.] Fortassis ἐστρέφεται ἵνα, aut ἐστρέφεται ἐστρέφεται.

ἢ ὁκταῖ π τῶν ὀντῶν.] τῶν ὀντῶν lego.

αὐτῶν δὲ τὸ τῶν ἐμπίστοι παρὰ δούτης ἐμπίστοι.] Communem institutorē appellat Cynicum.

Cynicum. Sed quid sit τὸ ἐμπίστοι absolute, non occurrit. Aliquid deesse suspicor.

ἢ ἐν πινθείς ἐκ βασιλέως.] Fortassis ὁ βασιλεύς. Nisi τὸ ἐκ βασιλέως vsurpetur.

ἢ ἐκ βασιλέως.] Legendum μέγας, ἢ καὶ κτηνην.] Negatio redundare videtur.

φίλος ἐστὶν αὐτῶν καὶ κείνος αὐτῶν ἢ ἕξιν ἡγήσεται.] Videntur haec per interrogationem negati, & ad Diogenē pertinere. ἐκ τῶν πινθῆς.] In quo fiamero ignem sis habiturus. Legendum ὑφῆν, ἐκ τῶν πυρῆς, ubi febricitas.

ἢ ἐκ τῶν ἐπιχρησῆς.] Fortasse ἢ ἐκ τῶν ἐπιχρησῆς, vel ἐπιχρησῆς.

καὶ ἰσοδύναμον ἕξιν ἡγήσεται.] Fortasse ἕξιν, sicut λέγει. Crateris & Hipparchiae coniugium satis notum est.

πῶς ἐν ἑλίφαστι ἀφελήθηται τῶν κτηνην, τὸ θεόν σα.] Verba τὸ θεόν σα, videntur esse Epicteti. Discipulus putat coniugium pertinere ad consociationem civilem, cui Stoicorum primis multum tribuunt. Respondet Epictetus: Per Deum tuum. Cur verotuum? Quia Dei nuntium & praecōnem facit Cynicum.

καὶ ἐκ τῶν παρὰ δούτης.] For-

tasse κτηνην, puellōs malī rostri. Ob ploratum opinor sis infantes appellat: aut si ad aetatem adultam referatur, suo tempore secuturam. De loquacitate imperitorum & maledicorum hominum est intelligendum.

ὅσοι ἐστὶν ἀπῶν τῶν σωτήριων.] cum interrogatione legendum.

αὐτῶν ἀπῶν τῶν σωτήριων.] Videtur hemistichium esse ex poeta aliquo. Fortasse ἀπῶν τῶν σωτήριων, atriens mentarios, hoc est dei πολόχες: qui mentias instructas sic observant, ut ianitores hostium.

πρόδωκε.] πῶς τῶν προδῶκε.

ἐπεὶ σὺ αὐτῶν ἡμεῖς ἐμπίστοι.] Videtur esse ironia.

τὰς ἀνδρας ἡδὲ τῶν.] Aut τελικῶς intelligendum ὡς ἐστὶν, aut legendum ἐστὶν.

πῶς ἐμπίστοι.] πῶς ἐμπίστοι.

Σαννίαν.] Vocatiuum esse puto. Sannio leno Terentianus satis notus est, qui fortassis idem fuit ἐκ τῶν σαυνοπιθησκασσι Διφίλις Coniucium est, ut alias ἀνδραγαθῆς, & paulo post εἰσαρῆς.

Διφίλις τῶν ἡμιμαζόντων εἶναι ἕξιν αὐτῶν.] τὸ εἶναι transpositum, διφίλις τῶν ἡμιμαζόντων ἕξιν αὐτῶν εἶναι κτηνην.

καὶ ἐκ τῶν παρὰ δούτης.] L I

πραξι.] Lego, κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπίπρωτος πάλαι.

Σὺ θεοὺς ἐχθρὸν νομίζω.] Lego νομίζω, pro ἐπειδὴ νομίζω.

παρέρχεται ἐπιτηρεῖν ἡσὶ καὶ δῶνάδαι καὶ ἡλασάειν.] Sententia postulat, παρέρχεται τὸ ἐπιτηρεῖν καὶ δῶνάδαι καὶ ἡλασάειν τὰς ἀμφοτέρων, καὶ αὐτὴν εἶσι καὶ κρισι. τῶ κυνικῶ δὲ αὐτῆ τῶν ὁσων.

Νικῆσθαι.] νενικῆσθαι, vel potius νικῶσθαι.

τὸν θεόν (οὐ ὑπέρθευ.) Deum tibi superpone: Submitte te Deo, vt opinor. Si diuinitus ad id munus vocatus fueris, suscipito id.

Supra, pro εἰ περὶ τῶν ἰδίων, fortasse legendum εἰ πλὴθύνον: & pro ὅπ κρηττορεῖ, ὅπ λαμψότερον fortassis, ὅπ κρηττορεῖ legendum.

In Caput 23. εἰ καὶ ἐπεικῆς.] Lego ἐπεικῆς, vt referatur ad ἀσθέντων. ἢ βλαπτικῆς.] Fortasse βλαπτικῆς.

ὅπ ἀναφίεξ.] Lego ἐφ' ὅ, ἢ εἴτε μοι λέγεις ἐν ὀρέξει.] Fortasse ὅπ ἐν ὀρέξει.

πὶ δικεῖ ἄλλο.] Lego ἢ δικεῖς. μηδ' ἐν ἀσθένειν.]μηδενί. πὶ λέγεις τὸ ἐπιμένον.] ἐπιμένον lege.

τῆ εἰς ἀναφίε κρηττορεῖα.] ἐπιμένον lege. πὶ εἰς ἐχθρὸν ἐπιμένον.] Quid te

laudare possum? Lego sine interrogatione. Est enim hypothetica oratio. Esti dubito, an pro ἔπιμνος sit legendum λόγος: ac neutram lectionem satis probam.

ἵνα (οὐ εἰ φησιν.) Lego φῶσιν.

ἀνασθέντα ἐπὶ πάλαιον.] Fortasse ἀσθέντων. τὰς θεῶς ὑμῖν.] Fortasse ὑμῶν.

ἀσθέντων ὅπ ὅταν.] Lego, ἢ ὅπ ὅταν. est autē ἡρωϊκῶν. In Caput 24.

ἢ πῶν τῶν ἔσων.] Fortassis ἢ, βεβαιωτικῶς. Quia non sequitur alterum ἢ ἀσθέντων. Post, πάλαιον αὐτῶν, & παρέρχεται ἄλλων ἄλλοις. Supra ὅπ παρ' αὐτῶν ἀναφίε, & ἐπιμένον lege.

ἀσθέντων.] ἀσθέντων. εἰ δ' ὁ μὲν πάντων ἀσθέντων.] Fortasse ἀσθέντων, vt sit ἀσθέντων.

Ζῆνι θεομνηστῆρες ὡς μόνον.] Lego ζῆνι θεομνηστῆρες ὡς μόνον οἶόν τε γοῖς ὀρέξει.]

τῶ ἐμοὶ δὲ ἀσθένειν.] Si recte scriptum est, significat obedientiam: sed malim ἀσθένειν, res secundas, felicitatem. Post lego, ἡσθένει οἱ σπονδῆ καὶ τῶν πῶν.] Lego, ἐν πῶν ἀσθένειν.

καὶ ἀσθένειν καὶ εἰς ἡμῶν.] Legendum, καὶ ἀσθένειν καὶ εἰς ἡμῶν.

αὐτῶν

ἀναφίετος.] Fortassis ἀναφίετος αὐτῶν, & κατ' ἐπιμένον.

ταῦτα αὐτὰ μῆτε ἔπειρα.] Lego hæc sine interrogatione, vt Epictetus aduersarij loco sibi ipse respondeat.

Quaquam & interrogatio locum habet.

ἐπὶ ἡρώων.] Malim ἐπὶ ἡρώων: est datiuo sæpe pro accusatiuo vtuntur Græci, cum motum ad locum significant, κατ' ἀνάπλωσιν ἢ ἀναφίετος τῶν ἀσθέντων.

εἰ εἴπο ἔρεῖ λόγος.] αἰρεῖ lege. ἵνα πρῶτος τῶ σπονδῶν.] Lego ἀλλ' ἵνα πρῶτος καὶ τῶ σπονδῶν.

ἀσθέντων.] Lego διαρίπτως, ἀσθέντων ἔργων.

ταῦτα τῶν τίνα ποτε.] Videtur legendum, ταῦτ' ἀσθέντων, τῶν τίνα, &c.

εἰ δ' ὑποπνεύματος.] ὑποπνεύματος lege. Nota est in Græcis oratoribus versato consuetudo Atheniensium iudiciorum. Sed de hoc loco Ciceronem consule i. de Oratione.

ἀσθέντων.] Legendum ἀσθέντων.

καὶ πάλαιον καὶ κρινεῖ σπονδῶν.] τὸ κρινεῖ redundat, nec est in codice Veneto.

ὡς ἐν μόνον.] Quid ad sententiam faciat μόνον, non videtur, cū & Socrates & alij se

κρηττορεῖς ἔπειρα fuerint. Fortasse legendum, μὴν δ' ἐξείρετος ἔπειρα.

ἀσθέντων πρὶ ἀσθέντων.] τὸ ἵνι redundare videtur.

ὡς ἐν εἰδ' ἡς.] Videtur legēdū ἵνι ἐν εἰδ' ἡς, vel εἰδ' ἡς, ab εἰδ' ἡς. ἀλλ' ἡ λυπεῖται.] ἀλλ' ἡ λυπεῖται, vt habet editio Veneta.

μνηστῆρας μὲν.] Fortasse πὶ ἡν.

Σπονδῶν ἀσθέντων.] Fortasse ἀσθέντων.

εἰ (οὐ ἀσθέντων) ἔπειρα.] Fortassis ἀσθέντων.

καὶ πάλαιον ἄλλο ἐλθεῖν καὶ ἄλλο.] Fortasse ἀσθέντων.

ὡς ἐν ἀσθέντων.] ἀσθέντων. ἢ οἱ ἐπιμένοντες ἐν τῶ κρηττορεῖα ἐπὶ τοῖς ἀσθέντων.] Si ὀπνεύματος recte scriptū est, pro auspiciis poni videtur. Ego hanc vocē antehac nunquā legi, nec vsquā reperire potui. Quid vero si ἐπὶ τοῖς ὀπνεύματος lege. Nota est in Græcis oratoribus versato consuetudo Atheniensium iudiciorum. Sed de hoc loco Ciceronem consule i. de Oratione.

ἀσθέντων.] Legendum ἀσθέντων.

ἀσθέντων.] Legendum ἀσθέντων.

ὡς κρινεῖ ἀσθέντων.] Lego, ὡς κρινεῖ ἀσθέντων ἀσθέντων καὶ κρινεῖ. Post, τὰ οἰκεία ἔργα.

In Caput 26. εἰ γὰρ φησιν.] Verbum δῶσθαι, aut omisissum, aut subintelligendum.

σὺν εἰδὲ ἀποστολήσκαδ.] Aut
 ἔστ' εἰδὲ αὐτὸν σὺν εἰδὲ τὸ ἀποστο-
 κήσκαδ.] αὐτοφιλήσκαδ.] αὐτοφιλῆ
 σκαδ.] αὐτὸν ἐπιτοδύμεσκαδ.] Fortaf-
 fassis ἐπιτοδύμεσκαδ.]
 κησκαδ.] Fortaf-
 se κησκαδ.] κησκαδ.] post ἐ-
 πιτοδύμεσκαδ.] lege.
 παθολογίον ἀπλές.] Si de
 puero castrato loquitur, re-
 cte. Sed existimo ἀπλές, vt
 paululum infra scribitur, re-
 ctius legi: vilis ancillula vel
 pufio.
 παλὺ κῆ ποτὲ πῶς; κησκαδ.] ἐπι-
 θυμείν.] Fortaffis, ὡς κησκαδ.] ἐπι-
 θυμείν.
 εἰς σύλληπον ἐργόμυος.] Po-
 test de conuentu senatorum
 inrelligi. Sed tum ea quæ se-
 quantur non cohærent, ἵνα
 κησκαδ.] ἦ. Quid vero si le-
 gatur, εἰς σχολῆν εἰ ἐργόμυος
 Neque enim in curia, sed in
 schola discuntur Socratica
 decreta. Quare si placet, pro
 iis quæ conuertimus ex loco
 siue corrupto siue mutilato,
 hæc reponito: Fit seruus. Sed
 scholam ingrediens, tum
 demum honestissimam &
 splendidissimam seruitutem
 seruit, ne stultus sit: vtique
 Socraticam doctrinam con-
 gnoscit.
 τῶς ἐπὶ μέγας.] τῶς ἐπὶ μέ-
 γας: aut, τῶς ἐπὶ μέγας εἰσάγεις.

ὁ μὲν ἔπειτα νοεῖ.] Videntur
 quædam deesse. Quid si sic
 ἔστω δὲ ἀλλὰ οἰόμεθα δυ-
 χεῖν ὁ μὲν, &c.
 ἔπ' ὅτι ἐπὶ ἐν.] Malim ἔπ-
 τῶν ὅτι ἐπὶ ἐν κῆ μόνον ἀπο-
 κησκαδ.] κησκαδ.] Lego κη-
 λυτῶν.
 κησκαδ.] Fortaf-
 tasse ἵνα ἐξασκῆσκαδ.]
 κησκαδ.] εἰδὲ εἰς ἀπλές.] εἰδὲ
 μὲν αὐτὸν.
 τὸ δὲ σὺν ἰδίον.] Id quod
 proprium non est. Fieri po-
 test: sed quia versatur adhuc
 in catalogo certarū rerum,
 τὸ δὲ οἰεῖσκαδ.] domunculam,
 lego.
 ἀκάλυτος εἶναι.] Lego ἀκάλυ-
 τος εἶναι.
 ἔστω τὸ ἐμὲν.] Lego, ἔστω
 ἐμὲν.
 τὸ ἀποπαιτῶσκαδ.] Lego, ὅτι
 τὸ ἀποπαιτῶσκαδ.] ἐργὸν ἐπὶ, κῆ
 ἀκάλυτον.
 ἀποπαιτῶσκαδ.] ἢ ἀποπαιτῶσκαδ.]
 ἐπιτοδύμεσκαδ.] fortasse, vnde ἐπι-
 τολῆ. Et paulo post ἐπέμυος.
 αὐτὸν ἀπλές ἦ.] De bel-
 lico tumultu hic intelligo,
 vbi propter necessitatem ve-
 gentis periculi, mililibus ra-
 pere licet quicquid ad belli
 vsu pertinet: vt sit apud
 nos, cum bombardæ aliquo
 vehendæ sunt.
 ἔπ' ἰδίον ἀπλές.] ἀπλές
 νων. MOX, ἵνα ἀποπαιτῶσκαδ.] &c. κῆ
 κησκαδ.] εἰδὲ εἰς ἀπλές.

ἐργὸν δὲ πῶσκαδ.] ἢ ἑλὸν ἐμ-
 κησκαδ.] Fortaffis ἐργὸν δὲ ἔπ' ὅτι
 πῶσκαδ.] ἑλὸν ἐμκάλυτον.
 ἀποπαιτῶσκαδ.] Videntur
 prius membrum ommissum,
 ἀποπαιτῶσκαδ.] με βάλει:]
 κησκαδ.] Nec τελη-
 εἶσκαδ.] placet. Quid si γεω-
 ρισκάλυτος, ac potius γεωσκαδ.] ἑμκάλυτος;
 sequitur enim, γεωσκαδ.] ἑμκάλυτος
 τὸν πομπιλῶ.
 ἢ ἀνήκετος.] Ab ἰκευδὲς vis
 detur composuisse ἀνήκετος.
 εἰ μὴ ποιεῖ [οἰ.] Supra et-
 iam, pro δικεῖ aut scriptum
 μὴ positum videri, monui.
 ἀπὸ πομπιλῶσκαδ.] πομπιλῶσκαδ.]
 κησκαδ.] ἢ ὀδωσκαδ.] ἀπλές
 νων.] Legendum videtur κησκαδ.]
 ἀπλές, κησκαδ.] ἢ ὀδωσκαδ.] τ' ἀ-
 πλές, κησκαδ.] vt τὸ ὀδωσκαδ.] acti-
 ue capiatur.
 ἢ κησκαδ.] δίδωσκαδ.] Te da-
 re fructuarium, si dicere lice-
 at. Eadem formula supra et-
 iam est vsus, alibi nuquam
 mihi lecta. In sia quoque se-
 quitur κησκαδ.] ἀπλές κησκαδ.] δι-
 δίδωσκαδ.] ἑμκάλυτος ἑμκάλυτος τῆς ἀπλές
 ἀπλές. Videtur certa quæ-
 vdam fuisse cerimonia con-
 uentum qui se ingenuos profi-
 terentur, si supra τὸ ἐπέμυος ἐπὶ
 ἐπιτοδύμεσκαδ.] in manumissione.
 Ego κησκαδ.] verti posse cē-
 leo vindicæ, aut assertorē. Ci-
 tæro in Topicis: Si neq; cēsu,
 neq; vindicæ, neq; testamē-
 toliber fact? est, liber nō est.

ἢ ὡς ἐπιτοδύμεσκαδ.] Fortaf-
 fassis, ὅτι ἐπιτοδύμεσκαδ.] αὐτῶσκαδ.]
 κησκαδ.] ἢ κησκαδ.] ἐξήσκαδ.] ἀπλές δὲ
 λον.] Fortaffis, σὺν ἀπλές δὲ
 λον.] Cum sub corona venis-
 ret, proclamauit: Si cui dos
 mino esset opus, se vt e-
 meret.
 ἢ ὡς δικεῖ τὸ δῆσκαδ.] ἔπ' ὅτι, ὅ κησκαδ.]
 σὺ ὀμολογήσκαδ.] ἀπλές σκαδ.] ἢ ἀπλές.
 Perplexiora verba, non sine
 mendii suspitione. Fortaffis
 οἶον δικεῖσκαδ.]
 ἀμειλος.] Quid hoc sit, nō
 reperio. Fortaffis ἀμειλος.
 ἀμειλος enim non satis pla-
 cet, neque κησκαδ.] ἑμκάλυτος.
 Σκέπτεσκαδ.] λέγῃ τῶ ἀπλές τῶσκαδ.]
 Lego, εἰ vel πομπιλῶ τῶ ἀπλές
 τῶσκαδ.]
 κησκαδ.] ὡς οἰ κησκαδ.] κησκαδ.] ὄν,
 genere neutro.
 τῶσκαδ.] ἢ ἀπλές ἀπλές.]
 Lego ἀπλές ἀπλές.
 ἀπλές ἀπλές.] ἀπλές ἀπλές.
 κησκαδ.] ἀπλές ἀπλές.] Fortaf-
 se ἀπλές ἀπλές.
 εἰ ἔστω ἀπλές ὡς ἀπλές.] Vide-
 tur legendum, ἢ ὄλεσκαδ.] ἀπλές ἀπλές:
 τὸ ἀπλές, ὄλεσκαδ.] ἀπλές ἀπλές.
 ἀπλές τῶσκαδ.] Fortaffis ὅ-
 αὐτῶσκαδ.]
 κησκαδ.] τὸ ἐμκάλυτον.] Lego
 ἀπλές τῶσκαδ.]
 ἀπλές ἢ ἀπλές ἀπλές.]
 Mutulus locus, sic fortasse
 restituendus: ἀπλές τῶ ἀπλές ἀπλές.
 ἐπὶ τ' ἀπλές ἀπλές.

δ' εἶδεν παρ' ἄλλοις, ὡς λέων.] Videtur & hic deesse aliquid: vt, σὺν ἡθέλειν, ὡς δὲ λέων.

Finis Annotationum in tertium librum.

ANNOTATIONES IN LIB. IV.

In Caput I.

πρὸς πίπλων.] Procidens, prolabens. Intelligi potest εἰς κηκίαν πρὸς πίπλων, postea sequitur. Quid vero si pro πρὸς πίπλων ἂν ponatur. τί γὰρ κείνοι.] Lego ἢ γὰρ εἰ κείνοι, vel κείνοι.

καὶ σαυτὸς.] Fortasse καὶ σαυτὸς. Nam σαυτὸς pro οὐ σαυτὸς haud temere inuenias.

τί λέγει ἔρμηνον ἠείπετο αὐτὸ.] Apparet complura deesse. Nec enim haec cum iis consentiunt, quæ præcedunt. Apparet de Socratis constantia & voluntaria morte aliquid fuisse dictum, cum fugere liceret. Supra etiã idem de Socrate locus mutilus fuit, ὅτι ἔβηθε Διφ. Ἐπιμύθια ἀνὰ κρητὸν ἂν ἀγγισσῶν, &c. Sententia ex Critone Platonis vtcunq; restitui potest.

πῶ γὰρ ἂν ἐπ' ἔμμενον ἐμείνοις;] Obscurus locus. Sed innuere videtur, nos e carcere cla-

psos, illis nihil fuisse profuturos, non secuturis nos scilicet in exilium abeuntes. Quid vero si legas? πῶ γὰρ ἂν ἐπ' Κοι ἐμμενον ἐμείνοις vt sententia sit, Hominem vitæ adeo cupidum, non magnos pere curare alios, cum sibi sit proximus.

ἔπειτα τῆς ἀληθινῆς.] Mutilus & hic locus est, sic fortasse refarciendus: ἔπειτα τῆς ἀληθινῆς καὶ ἀνεπίθετοῦ ἀσφαλιῆς ἐλάττωσεως σὺν ἀπύργῳ, ἢ κατὰ κρημνιστοῦ στυμτὸν; ἀπαιτῶν τι τῶν θεῶν ἢ δὲ δακρυῶν, ἐκὼν σὺν δόξασιν, σὺν αἰσθησῆς ἔχῃ (ὡς πλάτων λέγει) μελετήσεις, &c.

ὁ κρημνιστὸς.] Fortassis ἢ κλειάνθης.

ἢ ἄσση τῶν.] Legendum ἢ ἄσση, ἢ τῶν ἢ περιόντων, vel potius τῶν περιόντων. Avari enim & cupidi ea desiderant, quibus iam ante abundant.

In Caput 2.

In titulo, πῶς συμπεριφέρει ἄς lege.

ἀνακρεθῆς.] ἀνακρεθῆς lege, ab ἀνακρεθῆν νυμμη. αὐτὸ δ' ἔσ' ὑπερέχῃ.] Fortassis, αὐτὸ δὲ Κοι ἐπέλθῃ. Et mox, ὑφ' ἂν.

τῶν πρὸς πρὸν σαυτῆ.] Fortassis ἐπιτρέφῃ, pro σαυτῆ.

In Caput 3.

ἔδ' ἀντὶ ἀγγελολογίας αἰδῶ.] Videtur

Videtur deesse participium, ἀνακρεθῆς ἀγγελολογίας scilicet, εἰ κρημνιστὸς ὅτι ἐξημῶν μω. τῶν πάντων.] τῶν τῶν πάντων, vel τῶν πάντων. ἐξημῶν.] ἐξημῶν τῶν, vel ἐξημῶν.

In Caput 4.

ἀγγελολογίας ἢ ἀνακρεθῆς.] Lego ἀγγελολογίας ἢ ἀνακρεθῆς, scilicet ἐπιθυμίας. εἰ μὴ γὰρ ἐπ' αὐτῆ καὶ ἀσπρέφει ἐπ' αὐτὸ.] Fortassis εἰ μὴ γὰρ ἐπ' αὐτῆ καὶ ἀσπρέφει, ἢ ἐπὶ Ἐπιθυμίας καὶ ἀσπρέφει, καὶ μωθῆς. Si tantum legis, vt legas: hoc est, fallas tempus, aut delectationis & cognitionis, gratia, non actionis & emendationis ergo.

πυρροσολογίας ἢ ἐστὶν αὐτῆ.] Lego πυρροσολογίας ἢ ἐστὶν αὐτῆ.

ἡθέλεισ τῶς μὴ ἐπὶ Κοι.] Fortasse, τῶ μὴ.

τῶν ἐργῶν καὶ κατὰ ἀλλοῦ.] Lego τῶ κατὰ ἀλλοῦ.

ἔρεξαι σὺν ἐξημῶν μω.] Aut negatio redundare videtur, ὡς vt λαπὸ κρημνιστὸν intelligatur, ὡς πνευρολόγῳ τῶν φιλοσφῶν: aut addendum πρὸς τῶ ἀσπρέφει.

τὸ ἀφίημι.] Ab ἀφίημι. Fortassis τὸ ἀφικνηθῶν, ab ἀφικνηθῶν.

ἢ μὴ σαυτὸς.] Sententia postulat, σὺ μὴ ἀρέξῃς.

ἢ κατ' ἐλάττω.] ἐλάττω lege. Διφ. ἡθελοῦς γίνεσθαι.] Sententia postulare videtur διφ. ἡθελοῦς.

Διφ. ἢ σὺν ἀίρει καὶ τῶν τῶν ἐκκλισιν;] Fortassis, σὺν ἀίρει, καὶ τῶ τῶν.

ὄρα ἢ δ' εἶ.] ὄρα ὅτι δ' εἶ. τῶ τῶν ἐμπεδοκίμου.] Fortasse, παντὶ τῶ ἐμπεδοκίμου δ' ὡς ἀρῶν.

ἢ θίλων ἐστ' ἐργῶ.] Videtur omiffum, τὸν ἀνακρεθῆσιν καὶ πωλλῶ.

καὶ διεσπείψω ἂν αὐτῶν τῶ Κοι εἰς τῶν ἐργῶ.] Diu me torfit hic locus. Sed legendum haud dubie ἢ ἂν αὐτῶν τῶ, vna voce ἀπαντῶν τῶ Κοι, ἀπαντῶν.

λαπὸ τῆσθαι.] Fortasse λαπὸ τῆσθαι, ἢ μεμείωκας, & post τὸ ἐπισσορῶν.

In Caput 5.

ἔχ' ἵνα κινή.] Fortasse, πῶ ἔτος τὸ κ' φῶσιν.

καὶ ἐξ ἀξῆ.] Ab ἐξ ἀξῆ. Fortasse διὰ ξῆ. Nam ἐξ ἀξῆ, ab ἐξ ἡκῶν, non placet.

Στρεπτηγῆσθαι; ἀλλ' αὐτὸ διδῶται.] Ante στρεπτηγῆσθαι videtur deesse verbum βουλιται, aut simile: posteaque legendum, σὺν, ἀλλ' αὐτὸ διδῶται.

αὐτῶν ἡρώπων δ' αὐτῶ.] Fortassis, ὡς αὐτῶν ἡρώπων δ' αὐτῶ.

τὸς ἑξῆς ἀποδοτικῶς αὐτῶν.] ἔγωγε lego. τὸ τετρακόσων.] A quatuor alibus videtur compositum. Quadrasset non ausus fui dicere: nummum aut quadrantem vertere licet κρηταιρητικῶς.

μὴ ἢ κρηταί.] Fortasse κρηταί, παρὰ τὴν μῆνιν τὴν ἐπιβουρὴν καὶ κρηναίῳ ὄργων.]

ὅσοι πᾶσι βλεπόμενοι εἰσι.] Fortasse alludit ad Platonium illud, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος τὸ ἀρμόδιον. Sed quid si βλασφημῶ τὸ πεινηκῶς.] Fortasse, τὸ μνημονοῦμαι πεπνηκῶς.

μὴ πᾶντα πολυμίαν.] Lego μετὰ.

τὴν οἰκίαν.] οἰκίαν. σὺν ἐργῶς.] Malim εἶδ' ἐργῶς.

In Caput 6.

ὅτι βωτῶ ἐστίν.] Malim βωτῶ ἐστίν. Dissimulandum esse eadē. καὶ τὸ ἡμιόμιον ἐπιφαινεῖν ὑπὸ τῷ ὑποφαινεῖν.] Fortasse καὶ τῷ ἡμιόμιον ἀποφαινεῖ ὑπὸ τῷ ἐπιφαινεῖν τῶν.

μυθεῖν; νῦν ἐργῶ ἀνω κείτω.] Videtur deesse, πρὸς τὰς ἐνεργείας; ἐργῶ τρεῖς παρὰ τὸ ἐπὶ δυνάμει καὶ μνηστῆρας, ὥστε ἀλυπος εἶναι, &c.

ὁ πᾶσι καὶ ἐπιβουρῶν.] Non placet hoc participium, nec occurrit aliud melius: nisi forte εἰ καὶ κείτω, temere projecta.

τὸς ἀποδοτικῶς.] Videtur addendum συλλογισμῶς. ἀπὸ μείζων.] μέλ. Post, αὐτὸς τὸ ἔλεον, & ὅτι κεφαλῆ καὶ εἰς ἄλυπος.] Fortassis εἰ δὲ λυπος, non destitit: & αὐτοκλήμους.

αὐτὸς πᾶσι.] Compositum a αὐτῶς. Sed sententia postulat, ἀπὸ ἐπιβουρῶν, & ἀποδοτικῶν.

φίρεται εἰς τὸν.] Negatio redundat.

ἔργων ἐργῶ.] ἔργων nominatio casu.

ὁ μὲν ἐξ οἴκου αὐαστῶς.] τὸ ἐξ οἴκου nihil ad sententiam cum faciat, aliunde videtur irrepisse.

ἢ αὐτὸ ἐξ οἴκου.] Aut aliquid deesse, ἢ κρηταίως fortassis, aut hic etiam τὸ ἐξ οἴκου redundare videtur.

αὐτὸς τῶν ἐνεργῶν.] ἐργῶ, τῷ ἐπιβουρῶν.] Vel ἐπιβουρῶν: vel, quod magis placet, τῷ ἐπιβουρῶν.

In Caput 7.

αἰδιότητος.] αἰδιότητος, & post, φερέσει εἰσι. ἀφελῶται αὐτῷ.] Fortassis αὐτῷ.

σοὶ αὐτῷ ἐξίσταμαι.] Malim αὐτῷ.

πέποιθός τις τὴν δόξαν.] Fortasse πέποιθός τις τὴν δόξαν, ἐπαρχίαν.] ἐπαρχία, vel ἐπαρχίαν, quia refertur ad συμβαίνον. Et paulo superius pro

pro αὐτοκλήμους, malim αὐτοκλήμους, & αὐτοκλήμους, pro ἰρήνη. Videtur autem nomen ἐπαρχίαν transpositum, & sic legendus hic locus: ἢ αὐτῶ συμβαίνον; ἐπαρχίαν: μὴ ἢ ἐν κῆ δόξαν οἶον δ' εἶ; ἐπιβουρῶν. μὴ ἢ ἐν κῆ τὸ κρηταίως ἐπιβουρῶν; Quid ei cōtingit? Prouincia. Num etiam decretum quale oportet? Procuratio. Num etiam illius procuracione vt recte vti possit?

εἰ δὲ κρυφῶ.] Lego κρυφῶ: non a κρυφῶ, sed a κρυπῶ.

ἔλει αὐτῷ.] ἔλει, & αὐτοκλήμους.

ἐργῶ αὐτῶν.] Lego αὐτῶν, scilicet τὸν τύραννον, ἢ τὸν κρηταίαν.

νόμος εἰς τὸν ἐστὶν τὰ ἐπιβουρῶν.] An lex non sunt quæ ad stultum attinent? Fortasse τὰ δὲ μωρῶν, decreta stultorum: vel τὰ ἐπιβουρῶν, pro μωρῶν, quæ stultum habent finem.

οἰκίσητε.] οἰκίσητε malim.

In Caput 8.

εἰ δὲ οἰκίσητε κρηταίαν.] οἰκίση, scilicet ἐπαρχίαν.

εἰς τὸν σὺν ἐπιβουρῶν.] A συμβαίνον. Fortassis ad salutationem alludit, vnde τὸ ὑπὲρ τῶν ἐπιβουρῶν πηδῶν. Sed quid si συμβαίνον; ἀπὸ ἐπιβουρῶν.] Venetus co-

dex κρηταίαν. Legendum videtur κρηταίαν.

πᾶσι θεροποιοῦντες.] θεροποιοῦντες, nisi θεροποιοῦντες, scilicet αὐτῶ magis placeat. εἰδ' ἔτι οὐκ ἔστιν οἰκίσηται τὴν φύσιν.] Videtur esse hypallage, pro εἰδ' ἔτι οὐκ ἔστιν οἰκίσηται τὴν κρηταίαν. Non fructus naturam, sed natura fructum extrudet. Nisi forte τὸ τῶν φύσιν legendum sit.

In Caput 9.

πυρέσονται.] πυρέσονται. ὁ δὲ αὐτῶ ἀλίαν ἡδύτην.] Fortassis ἡδύτην. Sed & illud ferri potest.

ὅτι μωρῶν.] μωρῶν, vt habet Veneta editio.

In Caput 10.

αὐτῶ ἰδίων ἐργῶν πηδῶν κρηταίαν, ὅτι αὐτῶ ἐστίν.] Quid si ἢ αὐτῶ κρηταίαν, decreta stultorum: vel τὰ ἐπιβουρῶν, pro μωρῶν, quæ stultum habent finem.

ἢ ἀλλῶς τύχη, ἐν ἰδίῳ σὺν τυχεῖν. ἀλλῶς καὶ ἀλλῶς.] Lego ἀλλῶς & ἀλλῶς δηχίση, negatione omiſſa.

εἰς οἰκίσηται ἀνοντα αὐτοκλήμους.] Fortasse εἰς οἰκίσηται.

ὡς αὐτῶ δίδωται.] Fortassis ὡς αὐτῶ δίδωται, & ἐξέστα. vel ὡς αὐτῶ δίδωται πηδῶν ἢ ἐργῶν ἐξέστα. vt sit Græca constructio, δίδωται καὶ δίδωται ἐξέστα.

In Caput 11. ὅτι πῶς κερταμεν.] Lego, ὁ δὲ τῆς. & μοκ, καὶ ἐπὶ ἀλάφ καὶ τῆς.

ὡς χαλκός.] Non video quem usum hæc verba habeant.

ἐὰν μὴ ἢ παντελῶς.] ἢς lego. ἢ ἐξ ὡς περὶ οὐσίας.] Lego ἢ δὲ ἐξ.

ἀλλὰ ἐπὶ μὲν αὐτὸ τὸ σῶμα.] Nescio quid hæc verba sibi velint, sed est quidem eius corpus. Quid est? Quid si legas? ἀλλ' ὅδε ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα, Nemo eius corpus oderat.

ἀλλὰ καὶ τὸ ἰμάτιον ὁρᾶτε.] Sententia σαρκίον postulat.

ἐπεὶ δ' αὐτὸν εἶνα.] αὐτὸ lego, quia refertur πῶς τὸ κολάον.

τῆς ἀνθρώπου συγκροτῆς.] Sententia postulat σωματικῆς.

In Caput 12. ὅταν ἀφῆς [Col.] Fortassis ὅταν ἀφῆς καὶ πῶς ἀλίσαν.

εἰσὶν ὑπερτιθέμενον.] Aut

aliquid deest, aut pro εἰσὶν, ὑπερτιθέμενον positum videtur: nisi ὑπερτιθέμενον pro εἰσὶν ὑπερτιθέμενον ponatur, & εἰσὶν absolute capiatur, in morem abit.

ὁ τέκτων μὴ ἀποστῆσαν κυβερνᾷ.] Quid fabro cum nave? Omnia quædam verba videntur, ὁ τέκτων μὴ ἀποστῆσαν οὐκ ἔδοξε κελῶν; ὁ κυβερνήτης ἀσφαλῆσεν κυβερνᾷ.

ἐπιμελεσθῆς.] ἐπιμελεσθῆς, vel ἐπιμελεσθῆσας.

ἴψεται αὐτῷ καὶ οἷς δικαί.] Lego αὐτὸς.

πῶς καὶ πῶς πικρῆς.] Fortasse πικρῆς.

In Caput 13.

ἀποστῆσαι.] Malim ἀποστῆσαι.

αὐτὸ γὰρ ὡς τοῦτο.] Fortasse

πικρῆς, aut σιωπηλός, aut est εἰδικτικόν, vt subintelligatur, οἷος σιωπῶν, vel οἷος εἶνα.

μὲν κείνος ὑπολαμβάνεται. περιεχόμενος.] περιεχόμενος.

Finis Annotationum in quartum librum.

INDEX

INDEX RERVM VERBORVM ET SENTENTIARVM in Epictetū, Simpliciū & Arrianū.

CVIVS LITERA A EPICTETVM, litera b. Simplificium, litera c. Arrianum denotat.

A B imis, qui benefumma petas noueris effe viam.	b 39 b 76	rum humanarū administratione. c 55
Abfurda, quæ fatalē necessitatem consequuntur.	b 22	Acquiescendū in sua cuique virtutis conscientia. a 14
Ab vnoquoque non nisi ea postulanda, quæ præstare possit & debeat.	a 14	Ad casus humanos imparatos esse nos, mirum non est, cū in eo nos non exerceamus c 211. c 212
Academicus a faceto seruo ad insaniam redigi potest.	c 206	Ad Dei similitudinem aspirandum. c 168
Academici sensus abiicere student.	c 104	Adhortatio ad amissa recuperanda c 434
Academici non verbis sed verbis castigandi.	c 208	Adiaforia in rebus externis. c 417
Academici & Pyrrhonii non modo consensu hominum, sed & suis ipsi factis conuincuntur.	c 99	Adhortatio ad animū a seruitute affectuum liberandum. c 387
Achilles.	c 82. b 294	Admiratio virtutis & sapientie falsa gratiam principum sequitur. c 77
Actio omnis ad bonum aliquid refertur.	b 116	Admetus. c 215. 214
Actionum varii fines.	c 281	Adulatio. a 48
Accusandi nos ipsi potius, quā illi, quos nobis iniuriā facere putamus.	c 71	Ædes Saturni. a 42
Acrothoia.	b 148	Ædificandi descriptio ad vsum accommodata est. b 78
Acquiescendū in diuinis re-		Ægrotum & pauperem officio posse fungi. b 69
		Æmulatores. b 90

I N D E X.

Emulatio. b 89
Æquabilitas. b 194
Erumpna. a 49
Affectiones animi sermone
 excitantur, vt ab animi
 afflictionibus sermo pro-
 ficiscitur. b 73
Affectus a ratione cohiben-
 dus tanquam puer a pæ-
 dagogo. b 71
Affectuum tempestas. c 193
Affectiones animorum, nū-
 mis comparantur. c 404
Affectiones naturales eter-
 næ sunt voluntariæ mu-
 tabiles. b 132
Affectus prauos soluere, vti-
 lius est quam cauillatio-
 nes. c 192
Affectui nostro cōtraria co-
 gitanda. c 341
Agamemnon. b 249
Agens sine assensu non agit
 sed agitur. b 22
Agnitio incitæ suæ in reb^o
 maximis, Philosophiæ
 principium. c 154. & c 155
Αγνοια ουκ εστι γινωσκον. b 67
Aliter indoctus, aliter Phi-
 losophus de rebus aduer-
 sis disserit. c 87
Alia laudare, alia sequi ab-
 surdum. b 242
Aliena. c 325
Alienorum dissociatio. b 131
Aliena reddenda. b 73
Alii quid de nobis sentiant,
 ipsi viderint. a 33
Aliis eadē profunt, aliis no-
 cent. c 212
Alios alia decent. c 12
Aliter in scholis disputam^o
 aliter cum in discrimen
 ventum est, agim^o. c 376
Allusio ad Etymologiam π-
αυστασιων. c 138
Αμειβησις εστι διλογια. b 181
Amentia sphinx. a 44
Ambitio licet vitium sit, fre-
 quenter tamen causa vir-
 tutum est. b 72
Ambitio fallit imprudentes
 & virtutes contaminat.
 b 183
Amicitia potentissimi cuius
 que miserima seruitus.
 c 359
Amicus quid. b 234
Amicitia fundamento vir-
 tutis nititur. c 218
Amicitia vinculum virtutū
 omnium. b 138
Amicitia vulgares facile di-
 rimuntur. c 214
Amicitia cōmendatio. b 136
Amicus fidus pecunioso præ-
 ferendus. b 101
Amici veri virtutis & sapien-
 tiæ studiosi. b 135
Amici veri esse non possunt,
 qui omnia bona non a se-
 ipsis petunt. c 217
Amicos iuuandi honesta cu-
 piditas. b 100
Amicitia quid? b 231
Amicorum tractatio & con-
 seruatio. b 136
Amici vbi, ibi opes. b 137
Amit-

I N D E X.

Amittere possumus quæ ha-
 bemus. c 72
Amor corporis libertatem
 eripit. c 380
Amor quid? b 233
Amor sui suapte causa facit
 omnia. c 74
Amobilibus & mouentibus
 ad immobile adscenden-
 dum. b 150
Anaxagoras. b 85
Ανομοκρατια. b 152
Animus patinæ plenæ aqua
 similis. c 251
Animi vires rebus aduersis
 opponendæ. c 265
Animus excolendus rebus
 externis fortunæ manda-
 tis. c 400
Animus pro vitæ genere mu-
 ratur. a 69
Animus quid. b 231
Animus prius repurgandus
 quam alendus. b 37
Animus maiore studio ex-
 colendus, quam honores
 & opes. c 46
Animorū immortalitas. b 4
Animus humanus in medio
 situs ad cælum adscende-
 re, vel ad infernos descē-
 dere potest. b 68
Animi hominum. b 57
Animi vires aduersis rebus
 & prauis cupiditatibus
 opponendæ. a 7
Animi tranquillitas magnis
 paranda laboribus. c 80
Animi humani triplex vita
 & appetitio. b 16
Animæ brutæ. b 57
Anima cœlestis principium
 quidem, sed non primū.
 b 152
Animi degeneris est suppli-
 cem esse. c 44
Animæ cœlestes sub luna.
 b 152
Animo in Deum intento,
 rebus cæteris obiter vtē-
 dum. a 6
Animum esse primum mo-
 uens. b 151
Ανελευακια. b 72
Animi tranquillitas, lectio-
 nis finis est. c 395
Animi constantia inexpu-
 gnabilis. c 10
Animus infirmus sibi non
 constat. c 174
Animæ brutæ naturam cor-
 poris sequuntur. b 58
Animi humani dignitas a
 libertate voluntatis pen-
 det. b 59
Animus fabro, corpus mal-
 leo comparatur. b 6
Animi vitia & virtutem il-
 lustrant, & a cœlicolis di-
 stinguunt, & ad bonum
 aliquod referuntur. b 66
Animi medii bonum appe-
 tunt. b 11
Animi puritas & sordēs.
 c 442
Animi participes bonitatis.
 b 10
Animum fortunæ præpa-

I N D E X.

rat omni qui sapit. c 124
Ανδρεία. b 17
 Animi humani corporis ad-
 dicti desiderii libertatē
 suam amittunt. b 11
 Animi moderatio curanda
 in primis. c 246
 Animi functiones externa
 adiumenta non fide-
 rant. b 24
 Animus corpori vel seruire
 vel imperare potest. b 8
 Anim^o bene institutus nul-
 la re impeditur. a 7
 Animus suaapte culpa vitio-
 sus. b 66
 Animi periculis & ærumnis
 gliscunt. b 63
 Animi pulcritudo conside-
 ratur non corporis. b 238
 Animæ brutorū inter stir-
 pium & hominū animas
 interiectæ. b 59
 Animus ortus & interitus
 experts a sideribus cogi ne-
 quit. b 19
 Animi humani voluntarius
 descensus ad hæc inferiora
 est causa mali. b 121
 Animi magnitudo aduersis
 rebus opponatur. c 17
 Animi bona & voluptas.
 c 259
 Animi constantia in rebus
 aduersis ostendenda non
 ostentanda eruditione. c 124
 Animo æquo reddenda ea,
 quæ alieni iuris sunt. c 88
 Animi culturæ cætera omnia
 posthabenda. a 8
 Animus potius asserendus
 in libertatem, quam scri-
 bendi commentarii. c 123
 Animus necan corpus res ex-
 terna. c 259
 Animi vires. b 22
 Animi bonis, non fortunæ
 muneribus glorandum.
 a 6
 Animi gliscunt malorum
 præmeditatione. a 13
 Animaduersio excitanda &
 præparatio diligens adhi-
 benda. a 2
 Animus potius curandus,
 quam corpus, corpus ma-
 gis quam pecunia. b 6
 Animarum discrimina.
 b 120
 Animi & vitæ examinatio.
 c 346
 Animus ornandus. c 241
 Anim^o ad res fortuitas mul-
 tum confert, sed non o-
 mnia. b 24
 Animi constantia. c 188
 Animi principes indiuisa
 bono *πρωαίρεσιν* non ha-
 bent. b 11
 Animi cultura requirit do-
 ctorem. c 161
 Animi libertas. b 160
 Animi motio. b 22
 Animi per se se mouentur, &
 corpora mouent. b 10
*Ανομοιότητες τῶν ἠθῶν ἢ κινή-
 σις φιλικὴν.* b 134
 Antisthenes. c 412

I N D E X.

Antigoni de Zenone dictū.
 b 187
 Appetitionem neq; inopia,
 neque obiectis, neque ha-
 bitu cogi. b 14
 Appetitio & ipsa libera, sed
 non vnus generis. c 69
 Appetitio quando a rebus
 appetendis excitetur. b 17
 Appetitio coerceri potest.
 b 18
 Appetitiones necessariae na-
 turales, superuacuae. b 247
 Appetitus tyronum pericu-
 losus. b 35
 Appetitionis remediū. c 436
 Appetitio. c 244
 Aptus ad discendum, exci-
 rat ad discendum. c 232
 Appetitio rerum alienarum
 trepidos facit. c 163
 Appetitionis vehementia
 moderanda. b 36
 Appetitio earū rerum quæ
 fieri nequeunt, quæque
 nocent, humani quoque
 arbitrii est. ub 14
Απολλῶσις. c 274
Αφορμή. c 276
Απορία ῥητορικῆ. c 238
 Apollonius. c 276
 Aquatio b 54
 Archædemus. c 131
Ἀρετὴ πᾶσα ἐκ δικαιοσύνης.
 b 130
 Argutiae & officinae. c 188
 Argumentū *ἄπο τῆ ἐφ' ἡμῶν*
 accommodari potest ad
 omnium externarum re-
 rum despicientiam. b 105
 Argeus. b 249
 Arrianus scriptorum auctos
 quæ Epicteti nomine cir-
 cumferuntur. b 3
 Aristides. c 433
 Arithmetici. a 50
 Aristotelis dictum de præ-
 ceptoribus & parentibus.
 b 134
 Ars non ex habitu, sed e
 præceptis, materia & fine
 iudicanda. c 425
 Ars differēdi bono & docto
 viro est necessaria. c 32
 Artes liberales non quidem
 esse necessarias, sed tamē
 commodas studioso vir-
 tutis. a 63
 Artem quam quisque norit
 in ea se exerceat. c 136
 Artium tirocinia sunt mo-
 lesta. c 167
 Artificium quoddam est vt
 dicendi, sic etiam audiē-
 di. c 228
 Artificem demonstrat op^o.
 c 26
 Artē quæuis alit terra. c 349
 Aruspicina Philosophica. c
 69
 Arx animi nostri munienda
 c 407
 Assensionis remediū. c 435
 Assensus ante rem perspe-
 ctam sustinendus. a 3
 Assensio libera. c 69
 Astrologi. a 50
 Assuetudo & gulam & in-

I N D E X.

quina coercere potest. b 181
Arripa malum. b 98
Auaritia. a, 48
Auaritia inexplibilis. c 95
Auaritia. b 194
Auaritia humana & vanitas. b 247
Auari, ambitiosi, voluptuarii non apti ad amicitia. b 135
Auditorum discrimina consideranda. b 75
Auditorum discrimen. b 96
Auditorum corrogatio. c 323
Auditores inepti philosophorum plane rudes. c 229
Auditor excitat studium. c 230
Auditores suis nugis potius intenti quam doctrinae praeceptorum. c 210
Auersionem a bono quatenus humanam formam constituat, non esse malum. b 124
Auersione mentis a Deo & se ipsa causa mali. b 122
Auersione a bono in loco mortali locum habet. b 118
Aures rimosae eorum sunt, qui res externas captant. c 455
Aures ocludendae improbis & stultis sermonibus. b 174
Axioma absurdum, pugnantibus diuersorum opinionibus esse veras. c 157
Axiomata stricta. b 193
Avrouivra. b 151
 B
Barba virum & ornat & a muliere discernit. c 64
Beatorum domicilium. a 53
Beatitudo. a 55 a 53. b 26
Beatitudo est mens sana in corpore sano. b 235
Beneficia diuina despiciere impietatis est. c 220
Beneficium vulgo propter officium datur. a 16
Beneficia diuina & agnoscenda sunt & gratis animis praedicanda. c 27
Bellum morborum, & calamitatum & affectuum. c 278
Bestiae aliae aliis acutiores, ut homo homine. b 252
Bonum. b 99
Bona vera aequae illis diuersa quam sit remota erroris nebula, pauci discernere possunt. b 34
Bona aut mala, quae & quatenus. b 162
Bona. c 126 c 248
Bonum suum cuique conferuandum, ceteris e re nata vtendum. c 392
Bona nostra & mala nunciari nobis ab alio nemine possunt. c 289
Bona fide rediendum in gratiam. b 136
Bonum hominis rerum iudicium de rebus. b 71
Bonum vnum expetitur. c 249
 Bona

I N D E X.

Bona omnia qui a se petit, is nec miratur quenquam, nec inuidet vlli. a 12
Bona omnia qui a seipsis petunt, iis nihil mali potest accidere. c 125
Bonae res, propter sese, non ob adiunctam gloriam re petendae. b 192
Bonum magnum hominis & malum in animo positum. c 103
Bonum vnicum & summum animi in Deo situm. b 166
Bruta. b 120
Bruta in naturalibus cupiditatibus modum seruant. 248
Bruta superuacuis appetitionibus carent, in necessariis naturam optimam ducem sequuntur. b 247
Bruti affectus & motus a ratione auersi, nihil habent consentiens, nihil certum, nihil communicabile. b 208
Brutorum nulla praepostera libido. b 249
Bulbus. b 54
 C
Caesar nihil boni distribuit. c 420
Caesar quid. b 233
Calamitatis demonstratio, volente, te aliquid non fieri & nolente fieri. c 185
Calumniator seipsum laedit. b 72
Campus obliuionis. a 74
Canis interior. b 92
Cara. b 39
Carcer est vbi sis inuitus. c 56
Caritas suorum cum officio constare potest. c 336
Castigatio omnis, ad eius qui castigatur, emendationem refertur. b 166
Castitas. a 26
Castitas quam a sponsa flagites, ad sponsam adferenda. b 18
Casus & fortunae refutatio. b 149
Casus humani varii. c 330
Casus inexpectati grauiiores. b 108
Catapotia. b 45
Cauillationes imperitorum in proposito honesto non reformidandae. b 78
Cauti esse debemus in rebus quae nostri iuris sunt: confidentes in iis, quae nostri arbitrii non sunt. c 118
Cautio. c 126
Censura euentuum. c 264
Cerere opiniones. c 287
Ceremoniarum causae. b 145
Chrysippus in rebus obscuris meliora amplectitur. c 137
Ciceronis locus. b 173
Ciceronis dictum de honestate rei spectanda. b 194
Ciuitas felix, in qua quisque suo munere fungitur de aliena haud sollicitus. b 102
Cleantis Asia statua. b 17
 Mm

INDEX.

Clementia. a 55
Cochlea. b 54
Cælum quid. b 233
Cœli conuersio fatalis non tollit libertatem voluntatis. b 15
Cogitationes coercendæ & expendendæ. c 193
Color. c 25
Colloquio alteri⁹ decet nos interdum nõ egere. c 281
Cõmentarii Simplicii scopus. b 5
Commitenda nec eadẽ nec minora. b 165
Commoda. b 53
Commune. b 232
Communia mala. b 56
Cõmunia quæ natura sunt, lege priuata fiunt concordia & honestæ disciplinæ causa. c 130
Compositi resolutio non est malum. b 64
Compotores & college Deorum. b 84
Contum esse præstat, quam sordidum. c 445
Condimenta. b 254
Conditione meliore eum par est esse in eo, in quo quisque studiosius elaborat. c 413.
Coniectura fit de artifice ex instrumentis. b 20
Coniugium. b 201
Coniunctio amicorum & inimicorum. b 131. docentis, & discantis. b 132. ven-

dentis & ementis. b 132.
 persequentis & fugientis. b 123. mariti & vxoris. ib. vicinorum intersele. ib. magistratus & populi. ibid.
Conquisita diu, leui momento pereunt. c 391
Consilium & voluntas potius spectatur quam facti euentus. b 13.
Confociationẽ ciuilem qui violant, in desertas insulas relegandi. c 129
Constantia animi cernitur in rebus arduis. c 110
Constantia aliud est, aliud est error & pertinacia. c 17
Constantiam motionum & mutationum ab immobili esse causa Deo. b 153
Constantia & honestarum actionum frequentatione est opus. b 211
Constantia victoriam parit. a 13.
Constantia seruanda. a 20
Constituendum quos nos & quales esse velimus. a 25
Consuetudo indoctorum & improborum periculosa. c 285
Consuetudo praua, consuetudine recta emendanda. c 97
Consuetudo praua sensim corrigenda. b. 40
Cõsuetudo vincẽda cõsuetudine & magis in contrariã par.

INDEX.

partem inclinandũ c 247
Contemptus nostri medicina. c 406. 405
A contemptu vilium rerũ ad maiora veniendum. a 8
Contemptum sui æquo animo ferre præclarum est & rarum. b 205.
Continentia. a 52. a 55
Continentia fratrum & sororum. b 181
Continentia Vlyssis eleuatur. b 246
Continentiæ voluptas durabilis. b 119
Contrariorum coniunctio. b 131
Cõtrouersia de bonis & malis vtilibus & inutilibus. c 184
Contumaciæ aduersus Deũ penæ. c 273
Conuersio ad Deum humani animi perfectio. b 218
Conuuiuium. b 201
Conuiuia. a 26
Cornices Penelope modestiores. b 246
Corona. a 56
Coronati. a 58
Corpora. b 57
Corpus animi esse instrumentum, auctoritate Socratis probatur. b 5
Corpus animo cuique pro meritis attributum astris est obnoxium. b 19
Corpora a cœlo & elementis afficiuntur. b 57
Corpore bestis, ratione Deo similes sumus. c 18. 17
Corpus egestatis, egestas bellorum causa. b 25
Corpus hominis instrumentum, ita curandum sapienti, vt fabro bipennis. b 177
Corporis & fortunarum incommoda non pertinere ad animum necius esse mala. b 69
Corpus humanum minima pars mundi. c 57
Corporis imperio, animi seruitio qui vruntur in feras & pecudes degenerant. c 147
Corporum mutatio & dissolutio nihil habet mali. b 57
Corpus ita nostrum est, vt asellus clitellarius. c 365
Corporis robur vnde. b 24
Corporis sordes repurgandæ. c 443
Correctio. b 223
Corrigamus nosmetipsos, vt alios corrigere nõ possumus. c 182
Corruptela munerum vel homine indigna. b 163
Crates. b 70
Crimen seu verũ seu falsum æquo ferendũ animo. b 91
Crisis. c 247
Critici. a 50
Crommyonia sus. b 244
Cruda qui reuomunt, non

I N D E X.

nutriuntur. b 205
 Cultura potētis amici. b 106
 Cunctatores. b 213
 Cupiditates. a 46. b 231
 Cupiditatibus seruiunt etiā
 locupletissimi. c 354
 Custoditur difficile, quod
 multis placet. c 72
 Curiosī. b 231
 Cynicus Æsculapius. c 429
 Cyrenaici. a 50

D

Decreta causæ actionum.
 c 266
 Decreta praua. c 251
 Defensio indicio est, te ho-
 minum applausus quæ-
 rere. b 182
 Definitionis inuestigandæ
 exemplum. c 159
 Dei de nobis indicium ma-
 gis reuerendum quā ty-
 rannica pompa expaues-
 cendum. c 115
 Dei definitio. b 148. etymo-
 logia ibidem.
 Dei dona fidei nostræ com-
 missa fideliter asseruāda.
 c 145
 Dei liberalitas & ingrati ho-
 minum animi. c 31
 Dei maiestate nihil vel dici
 vel cogitari dignum po-
 test. b 154
 Dei medicina salutaris &
 clementissima. b 64
 Dei notitiam eludit porcus.
 b 253
 Dei nullum nomen propri-

um. b 136
 Dei nuntius fidelis moni-
 tor. c 243
 Dei prouidentiam rerū hu-
 manarum confusio tol-
 lere videtur. b 148
 Dei reuerentia facile adole-
 scentem in officio conti-
 nēt. c 144
 Dei similitudo. b 165
 Delatorum techna. c 452
 Delectus. b 123. verus b 17
 Delicatuli puelluli mater-
 culā desiderant. c 255. 256
 Delitiæ & popularis opinio
 duo superuacanea. b 180
 Demetrius Neroni. c 92
 Demonstratio compendiosa.
 c 233
 Demonstrationes de Deo.
 b 148
 Demosthenicæ sententiæ ex-
 plicatio. b 42
 Deo esse deditum. c 369
 Deo omnia nostra consecrā-
 da. b 145
 Deo placendum. c 449
 Deo placet quicquid eum
 virtutē fit. c 58
 Deo patre efferrī debemus.
 c 17
 Deo reddenda ratio quem-
 admodum mente vsus
 fueris. c 58
 Deo sanctiore sacramento
 sumus obligati, quam mi-
 lites Cæsari. c 62. 61
 Deo similis, qui omnibus
 bene cupit. b 105
 Descen-

I N D E X.

Descendere in se quisque
 tentet. c 209
 Desiderium maternū. c 329
 Desiderium. c 367
 Desideria seruos faciunt. c
 c 338
 Desperatio. a 49
 Desperatus. c 416
 Desipientia rerum externa-
 rum vna ad libertatem
 via. a 12
 Desipientia rerum huma-
 narum. c 317
 Deterius ob salutem præstā-
 toris negligendum. b 65
 Deum colere eique parere
 non poterit, nisi quisque
 seorsim Deo se curæ esse
 persuasum habuerit. c 33
 Deum curare & administra-
 re vniuersa. b 157
 Deum esse immutabilem.
 b 163
 Deum esse consensus huma-
 ni generis cōfirmat. b 148
 Deum non esse mali princi-
 pium. b 114
 Deum sequi ducem, vera
 magnitudo animi, vera
 sapientia. c 181
 Deus quid? b 233
 Deus absq; negotio consu-
 lit rebus humanis. b 159
 Deus auctor euentus. c 344
 Deus cur ancipiti animo fe-
 cerit hominem. b 19
 Deus & homo differunt. c
 61
 Deus & mundus vbiq; præ-
 sto est. c 179
 Deus & sanat ægrotos & sa-
 nos exercet. b 62
 Deus fons omnis boni, reb⁹
 conditis bonitatem suam
 non ex æquo communi-
 cat. b 9
 Deus hominē a seipso bona
 omnia petere voluit. c 105
 Deus munera impiorum re-
 pudiat. b 164
 Deus non nobis, sed Deo
 nos egemus. b 142
 Deus quam viam monstrat,
 alacriter ingredienda vt
 omnium optima. c 141
 Deus quem libertate dona-
 uit, seruitute nolentem
 oppresserit nemo. c 419
 Deus quod vult, qui vult,
 perpetuo felix est. c 186
 Deus receptui canit, cum ne-
 cessaria negat. c 353
 Deus semper adest operi
 suo. b 160
 Deus totum mundum cu-
 rat, ergo & homines mun-
 di partem. b 159
 Dialectica discenda rursus q̄
 doctrina morum. c 94
 Dialectica modio & libræ,
 cognitio rerum frumen-
 to similis. c 67
 Dialectica nec discitur, & vir-
 tus negligitur. c 37
 Dialectica requirit oīosum
 animum & bene nstitu-
 tum. c 247
 Dialectica sola veri & falsi,
 Mm 3

I N D E X.

quasi disceptatrix & iudex. c 66.
 Dialecticæ incitiam non extenuanda est, sed eicienda lignaui. c 35. 36
 Dialecticæ ignaui, qui cognitionem rerum affectant: subinde velut in salebris hærent. c 67
 Dialectici. a 50
 Dialecticus pronuntiata iudicare potest, de vita & moribus non item. c 96
 Dicenda quæ sint. b 173
 Differenda. b 29
 Dii quid? b 233
 Diligentia & tempus ad res considerandas adhibenda. c 78
 Diogenes. c 166. c 246. c 336 c 350. 670
 Diogenes libertatis philosophicæ vnicum exemplū. c 380
 Diogeni vola pro scypho. b 180.
 Diogenicum dilemma contra cōmendationes. c 128
 Diogenis tolerantia. c 87
 a Discipulis quid dicendum. c 41
 Discipulo virtus meditando. c 54. 55
 Differendi ars inanis citra moderationem affectuū. c 351
 Differendi ratio digna Philosopho. c 37
 Dissimilium cōiunctio. b 131
 Dissimilium disiunctio. b 139
 Disputare de virtute quam ex virtute viuere promittis. a 39
 Disputatio ἀξιδνωτῶν. c 104
 Disputatio de natura malorum explicatissima esse debet. b 106
 Disputationum Epicteti finis & efficacia. c 6
 Disputatores imperiti non insectandi sed erudiendi. c 158
 Ditis ianua noctes atque dies patet. c 121
 Ditissimus est, qui paucissimis eget. c 268
 Diuersis vitendum obiter, & ad patriam contendendum. c 226
 Diuitiæ. a 66. b 162. b 201
 Diuitiæ sunt Veioves nostri. c 362
 Diuitias & potestatem propter amicos parare licet. b 101
 Docentes vera & salutaria digni sunt diuinis honoribus. c 23
 Doctrina non vere. a 50
 Doctrina peruersa cum natura peruersa coniuncta. c 262
 Doctrina tua antequam proficit aliis, tibi profuerit necesse est. c 319
 Doctrinæ salutaris ignorantio & neglectio salutaris est. a 44
 Doctus

I N D E X.

Doctus sese, indoctus alia amittit. c 290. c 291
 Doctus vate melius nouit, quid bonum aut malum. c 140
 Διουανὸς ἰσθὸς τὰ φαντάσματα τὰ παρὰ τὸ ζῆλον. b 37
 Dolor. b 28. c 367
 Dolor corporis. b 101
 Dolores posse ferri. b 45
 Doloris consecutori metu retrahimur a voluptate. b 80
 Domicilia nidis hirundinū & ciconiarū similia c 193
 Domini in quauis re bini, alter internus, alter externus. b 87
 Dominum vnum qui agnoscit, habet plures. c 385. & 386
 Dominus quis. a 10. c 128
 Dominus dedit, dominus abstulit, celebretur dominus. c 370
 Dormire otiose in vtramuis aurem. c 440
 Dubitationes tollendæ. b 56
 Δυνάμειοι ἔφοροι. b 160
 E
 Educatione praua corrumpimur. c 291
 Educatum esse tenuiter, utilissimum. b 178
 Egestas, inopia siue penuria non inserit aut cogit, sed mouet & excitat appetitionem. b 16
 Ego. c 216
 Ελευθερία. b 112
 Ευπράξεις b 58
 Elaborandum multo magis vt vita naturæ sit consentanea, quam ne secum pugnet ipsa oratio. c 94
 Elatio. b 50
 Elatio animi vanitatis argumentum. b 94
 Eloquentia. c 125
 Eloquentia nō Philosophū sed honesta vita facit. b 202
 Enchiridii scopus. b 3
 Euphroditus. c 76
 Ευπρωσία. b 50
 Epictetus animi robur huiusmodi casibus opponit. b 238
 ab Epicteto, quæ præcipiuntur ea posse fieri. b 71
 Epictetus cauet ne sua dicta perperā accipiantur. b 96
 Epictetus a consciscenda libi nece deterret. c 42
 Epictetus regius histrio. b 87
 Epictetea rerum diuisio nō ad naturam vniuersam, sed ad hominem refertur. b 13
 Epicteti dictio. b 3
 Epictetus magnam ætatis partem solus exegit. b 180
 Epicureæ opinionis de summo bono refutatio. c 80. & 81
 Epicureæ vrbis fictio. c 261
 Epicurei inuersi stoici. c 261
 Epicurei furoris perniciēs. M m 4

I N D E X.

Epicureos sibi ipsos non cō-
sentire. c 260
Epicuri insectatio, qui corp⁹
animo præposuerit c 225
Epicurum & parum sibi cō-
stare & nimis esse delica-
rum & bestiis immanio-
rē, qui nec Rempub. ad-
ministrari nec suscipi li-
beros oportere doceat. c 85
Epicurus naturalem socie-
tatem verbis tollit ac cō-
firmat. c 202
Ἐπιδοκίμια. b 58
Epistola quid. b 231
Equa. b 244
Error reuocandus, si captio-
sa interrogatione sis de-
ceptus. c 33
Error non, sed diabolica im-
probitas plerisque nocet.
b 200
Erudiri quid. c 83
Eruditi. b 49
Eruditio. a 53
Eruditio falsi nominis. a 50
Eruditionis est, sua & aliena
quæ sint, nosse. c 403
Eruditio falsi nominis nul-
lis errorib⁹, vitiis aut ma-
lis liberat. a 51
Eruditionis hæc, quasi præ-
rogatiua est, notitias na-
tura in fitas recte accōmo-
dare. c 155. & c 154
Eruditi munus est, talem
quamque rem iudicare,
qualis ipsa est. c 97
Eruditionis munera expe-
tenda. a 61
Eruditis non cognitio, sed
vltus & exercitatio virtu-
tis deest. c 113
Eruditi non vere, æque vi-
tiosi ac cæteri mortales.
a 63
Eruditio vera est, quæ tran-
quillum reddit animum.
c 187
Eruditi sunt qui quod docēt
faciunt. c 121. 122
Eruditi soli liberi. c 121
Est aliquo prodire tenuis, si
non datur vltra. c 116. 17
Eteocles. c 215. c 407
Ethos. c 148
Etymologia Dei. b 148
Euenus. c 433
Euentus anceps æquo ferē-
dus animo. b 41
Euentus incertus, animi af-
fectio certa. c 265
Euphrates Philosophus. c
284
Euphrates Philosophiæ stu-
dium dissimulauit. c 427
*Ἐὐπλοία καὶ πρῶτοι αὐτοῦ
ἡρώδης.* b 238
Euristheus. c 354
*Ἐχρημάθεια πυγμαγορίαν ποντα-
τῆς.* b 173
Exemplū anticipationis ac-
commodandæ. c 157. c 158
Exempla artium. c 55
Exemplum constantiæ. c 131
Exemplum diligentiæ. c 132
Exēplo doce nō verbis. c 281
Exem-

I N D E X.

Exempla nota & certa effi-
cacia sunt. b 43
Exempla præstantium viro-
rum ob oculos habenda.
c 192
Exēpla rara periculosa. b 76
Exempla vitarum. a 69
Exercenda quæ sint ei qui
profecit. c 244
Exercitatio ad animi tran-
quillitatem referatur. c
273
Exercitatio cum genere cer-
taminis cognationē ha-
bet. b 62
Exercitationis doctrinæ mo-
rum neglectio. c 175
Exercitatio fidētes facit. 165
Exercitationes periculose ti-
roni cauendæ. c 275
Exigendum a nemine, quod
non didicerit. c 96
Existimatio vulgi de nobis
mala quo animo ferēda. a9
Expetenda & studio digna.
b 80
Extenuatio munerum for-
tunæ. c 420
Externa. c 216
Extrema, hoc est, corpora
cientur aliunde. b 10
F
Fabri est imperium, instru-
menti seruitium. b 6
Fabulæ actio cum displicet,
& scena discedas licet. c 90
Fabulæ pro correctione mo-
rum. c 324
Facinorosi commiseratione
digni, sed & supplicio.
c 101
Facundiæ extenuatio. c 222
Facta dictis non consenta-
nea. b 239
Facta dictis contraria. c 205
Facta ipsa per sese & ex fine
iudicanda. b 201
Factum non modo, sed cau-
sa ipsius spectanda. a 34
Factum per se consideran-
dum. c 265
Falsa. c 32. c 248
Fama. b 24
Fata ducunt volentem, no-
lentem trahunt. c 399
Fatum & fortuna libertati
voluntatis opponuntur.
b 13
Felicio. c 76
Felicitas & desiderium non
coniunguntur. c 328
Felicitas ex alienis literis su-
spensa. c 330
Felicitas in animo sita in-
niolabilis. b 148
Felicitas in terris nulla soli-
da. b 264
Fœmellarum inter belluas
eadē fortitudo quæ ma-
rium. b 244
Ferendum meis idem, quod
mibi. c 349
Ferendum vt fors fert. c 10
Fiducia. a 53. a 54. c 126
Filius. b 40
Filiū officium. c 150
Forma virilis amat, sine co-
li modico. c 447
Mm 5

I N D E X.

Formæ seu species caducarū	consideranda.	c 348
rerum etiam sunt æternæ.	Fraterna coniunctio.	b 151
Formidabiles.	Fratri officium.	c 151
Formidabilium rerum extenuatio.	Frequentia hominum non fugienda.	c 397
Formosus vt sis da operā.	Fructu bonæ cōscientiæ laudandum, euentu non dolendum.	b 43
Fortior vincit imbecilliorē.	Factū decreto & sine vel probatur vel improbat.	c 424
Fortitudo a. 55. belugarum.	Fructum e conuitio capere licet.	b 72
Fortitudo Vlyssis insidiosā.	Fructus e conuitatore.	c 293
Fortuita pugne, animi opes, concordia causa.	Fructu qui caret, etiam sumtu & molestia caret.	a 16
Fortuiti casus ludo pilæ cōparantur.	Frustrationes.	a 47. b 72
Fortuito nihil geri, sed ad certum finem referri omnia.	Frustratio cupiditatum infortunatum facit.	a 3
Fortuna. a 46 quid. b 232	Frustratio perturbat animū.	c 98
Fortunæ munera. a 47 incerta.	Fuga incommodorum irrita calamitosum facit.	a 3
Fortuna actionibus nostris sæpe dominatur.	Furis exemplum.	b 18
Fortunæ ludibria.	Furor.	c 417
Fortunæ ludibria pluris fiunt, quam animi bona.	Futiles castigandi.	a 25
Fortunæ muneribus non, sed animi bonis gloriantur.	Futilitatis causæ.	c 452
Fortunæ non fidendū.	G	
Fortuna quæcunque casum inuenerit, is fortiter est ferendus.	Gallus gallinaceus.	b 249
Forum quid?	Γελοσσοισι parum habent auctoritatis.	b 189
Fragilitas externarum rerū	Genius.	a 45. b 120
	Genius dux & Paucarū sanctio.	a 74
	Genius suus cuique attributus inspector omnium.	c 61
	Genii præcepta.	a 60
	Geometrae.	a 50
	Gens indocta ruit per vetitū nefas.	b 48
	Gladius	

I N D E X.

Gladius quid.	231	Homo corpore non præstantior bobus aut ouibꝫ.	c 102
Gloriolæ cupiditates refrenandæ.	b 204	Homo Dei opus, ne quid tanto indignum opifice admittat, sollicitè cauere debet.	c 144. c 145
Gloria testimonium virtutis.	b 95	Homo eruditus moueri non debet imperitorum iniquis iudiciis.	c 112. 113
Gloriolæ vanæ choragium magno constat.	c 77	Homo feras omnes sanguinaria crudelitate vincit.	b 250
Gloriola variis rationibus ambitur.	b 206	Homo homini non per sese, sed ob nocendi facultatē est formidabilis.	c 114
Γραμματικῶν.	b 94	Homo iudicio, non sensibus distinguitur a brutis.	c 142
Grammatici non Philosophi sunt, qui præcepta sapientum explicant nec sequuntur.	a 37	Homo mundi ciuis, & pars intelligens.	c 150
Gratulandū omnibus.	a 16	Homo opinionibus non dignis demonstratur.	c 246
Gryllus mauult esse porcus quam homo.	b 241	&	247
Gubernator.	b 54	Homo quam quid vis aliud esse malis.	b 67
H		Hominis bruta vita.	b 121
Habitus in potestate hominis.	b 18	Hominis excellentia semper ob oculos esse debet.	c 143
Habitꝫ paratur & retinetur crebris actionibus.	c 189	Hominis excellentia est libertas volutaris.	c 150
Haruspicum responsis parendum.	b 169	Hominis & beluæ discrimē.	c 27
Hercules fatu Iouis editus.	c 328	Hominis finis sequi Deum.	c 54
Heri postulant vt serui sint ipsis meliores.	b 81	Hominis persona.	c 318
Heroicū quiddā est omnium hominum curam suscipere.	c 240	Hominis veri officium.	b 5
Historiæ Delphicæ.	b 171	Homines.	b 120
Hodie qui non aptus erit, cras erit minus.	a 38		
Homo quid.	b 232. c 135		
Homo bonum suum in semetipso positum habet.	b 23		

I N D E X.

Homines callidi & tyrannici contra iudicium & conscientiam suam in facinus & scelus ruunt. b 199. 200
 Homines in bestias degenerant. c 18
 Homines nos esse, meminisse par est, cum alii pro bestis segerunt. c 403
 Homines non tam, quam res timemus & diligim⁹. c 362
 Homines politici nihil sibi deesse putant. c 169
 Homines quid quaerant. c 359
 Homines quidam sunt, non re, sed nomine & forma corporis. c 405
 Homines sua sorte non contenti falsi testes contra Deum sunt. c 112
 Homines sumus, conflati ex frigidis opinionib⁹. c 378
 Hominu congressus est examinatio sententiaru. c 267
 Hominum scelera. b 56
 Homerici heroes sine sapientia miserrimi. c 441
 Honestas rei cu ventus molestia comparanda. b 42
 Honestum. b 99. c 216
 Honorati viri non agnoscunt libertatem suam. c 385
 Horatii locus. b 197
 Oportet. c 276
 Hostis es ipse tibi, propria te la caue. b 210
 Humana hominis vita. b 122
 Humanitatis ita habenda ratio, vt animi tranquillitas retineatur. a 11
 Humanitatis ansa, non inhumanitatisprehendenda. a 33
 Hymnus Deo, canendus. c 65
 Hylas. b 249

I

Iactantia & reprehensio odiosa & noxia. b 131
 Iactura humanitatis & officii grauissima. c 132
 Idem virtuti & vanitati seruire non potest. a 2
 Ignauiae nostrae indulgem⁹. c 336
 Ignauorum comites & maledicta, peruersumq; iudicium. a 59
 Ignoratio maximarum rerum. c 231
 Imbecillitas animi & falsa opinio. c 51
 Impediri se nemo fert aequo animo. c 234
 Imperator si omnes conuictatores supplicio afficeret, quibus imperaret non habiturus est. c 233
 Imperium in homines aut afinos. c 263
 Imperia falsa specie decipiunt incautos. a 71
 Imperitia aliorum boni consulenda est. c 115
 Imperitus a puero nihil differt. c 291
 Imperiti vocabulis artium perturbantur. c 159. 160

Impe

I N D E X.

Imperterritus. c 417
 Impietas, falsi iudicii de rebus expetendis & fugiendis comes. c 99
 Impietas prauas de reb⁹ bonis & malis opiniones sequitur. c 84
 Impostura. a 45
 Improbis habenda gratia, si leuissime nos laeserint. c 403
 Improbos non esse meliori conditione quam bonos viros. c 288
 Improbi non fouendi sed tollendi. c 130
 Impunitatem scelerum expetere nemini. b 163
 Incerta. c 248
 Incipiendum a minoribus. c 96
 In clamoribus & strepitu quid agendum. c 398
 Incommoda priuata nostra aequis animis ferenda propter ordinem vniuersitatis. c 134
 Inconsiderati. a 47
 Inconstantia bifariam nocet. c. 389
 Incontinentia & luxuria fugienda. a 62
 Incontinentia. a 48
 Iudicium de bono viro. c 165
 Iudicium rectum omnibus captionib. illecebris, perturbationibus opponendum. c 97
 Iudicium mora confirmat. a 13
 Indoctus ita moneri non potest, vt vbique fungi possit officio. c 127
 Indocti signa. b 108
 Inepti sunt, qui cum Philosophum superciliis praefecerunt, cum plebeio more fortuitas res appetunt. c 126. 127
 Ineruditi. b 49
 Infelicitas. a 49
 Infelicitatis est, a statu naturae suae discedere. c 374
 Inferi patent, si Gyara displicent. c 139
 Ingenia discernendi ratio. c 358
 Ingenii ostentatores, fructu cruditionis non fruuntur. c 95
 Ingenii sui imbecillitate agnita, non temere pronuntiandum magnis de rebus. c 96
 Ingrata expectanda. a 9
 Inhonorati ne simus, penes nos est. b 98
 Inhuman⁹ habetur, quod stultorum affectibus non obsecundat. c 189
 Inimici. b 28. b 201
 Iniqui flagitatores. b 101
 Iniqui perunt Philosophi vt aequum ferant. b 263
 Iniuria condonanda potius quam imitanda. c 154
 Iniuriis affecti non negligendi. b 164
 Iniurius sibi ipsi nocet. c 374

I N D E X.

In nostra potestate quæ sint. b 264
 Inopia etiam suas commo-
 ditates habet. c 38
 Inopia dux ad mortē. c 348.
 & 349
 Inops semper, quicumque cu-
 pit. c 269. c 388
 Inornati. a 54
 Insaniunt plerique cum quid-
 uis potius curent quam
 animum. c 104
 Inscitiam agnosce & disce.
 c 189
 Insuperbia suæ agnoscendæ
 ratio. c 213
 Integritas. a 53
 Integritas sensuum. a 220
 Intelligere quisque debet
 vires ingenii atque animi
 sui. c 16
 Intentus esto in id quod a-
 dest. c 344
 Inuictus quis. c 73
 Inuidendum nemini. a 16
 Inuidia b 89. c 159
 Inuidus. b 90
 Inuiolata frustra cupimus
 conseruare quæ nostri iu-
 ris non sunt. a 9
 Inuiti reprehendimur. c 97
 & 96
 Ioann. Euangel. dictū. b 135
 Iracundia eos fortitudinis.
 b 245
 Ira & cupiditas e temperie
 corporum ortæ nõ plane
 in potestate hominis b 8
 Isocratis dictum. b 138
 Iucunda. b 39
 Iudæi. c 82
 Iudicamus ex euentu. c 177
 Iudicandum non secus de
 casibus nostris, ac de alie-
 nis. a 17
 Iudicii veri fructus. c 219
 Iudicii veri prauique effe-
 ctus. a 2
 Iupiter neque pluuius neque
 serenus placere omnibus
 potest. b 144
 Iusiurandum. a 26. b 176.
 & c 62
 Iustitia. a 55
 Iustus aliquando patitur &
 perit si non sit stoic⁹ ada-
 mantinus. b 200
 k
 Καταζήλια vitanda. b 187
 Καρτερία. b 71
 κατακλυσμοί. b 58
 Κριτήρια diiudicandi homi-
 nes non habemus. c 129
 Κυριώων. c 194
 L
 Laboris seu doloris larua.
 c 121
 Laconica verbera. b 46
 Læditur nemo nisi a sese a 13
 Laudis amor semper curæ.
 b 214
 Laudes fucosæ. c 320
 Lectio facile impeditur,
 prosperitas non itē. c 393
 Lectio multa non, sed præ-
 ceptorum obseruatio fru-
 ctus est studiorum. c 19
 Lectiōnis finis non otiosa
 dispu-

I N D E X.

disputatio sed actio. c 395
 Leges viuæ diuinæ, huma-
 næ, mortuæ. c 59
 Lente festinandum. b 37
 Leo me vel deuoret. c 147
 Leones in scholis, foris vul-
 peculæ. c 408
 Liber. c 375
 Liberalitas. a 55
 Libertas. a 58. b 25
 Libertas quid. b 231
 Libertas voluntatis. b 33
 Libertas Diogenis in serui-
 tute. c 373
 Libertas non in contrariis
 tantum sed etiam in eo-
 dem cernitur. b 19
 Libertas non aliena vi sed
 prauis opinionib⁹ amit-
 titur. c 75
 Libertas vera est, appetitum
 suum obedientem præ-
 bere Deo. c 368
 Libertas voluntatis excellēs
 Dei donum. b 67
 Libertatis inuestigatio. c 360
 Libertatis proprium est, ita
 viuere vt velis. c 355
 Libertate sublata virtus tol-
 litur. b 124
 Libertate voluntatis nihil
 homini datum a Deo ex-
 cellentius. b 122
 Libidini priuatæ non, sed
 communitati seruiendū.
 a 30
 Linguae moderandum. a 25
 λόγος καὶ δὲ ἀπάσι ἐρμῆς.
 b 208
 Δόγος. c 148. c 192
 Loquendum temere de aliis
 vt nec de se non est. b 174
 Lucani locus. b 197
 Lucerna Epicteti 3000. dra-
 chmis a Luciano emta.
 c 72
 Lucrum. b 231
 Lucrum virtutis maius, pe-
 cuniæ iactura. c 390
 Luctus. a 49
 Lux. c 26
 Luxuria. a 48
 Luxuria hominum in victu
 morbis castigatur. b 250
 Luxuria & iniuria Deo non
 placent. b 32
 M
 Magister quærendus, qui vi-
 tæ legem doceat. c 95
 Magistratus. b 25
 Magnates iniquis animis fe-
 runt se coargui a Philoso-
 phis. c 160
 Magnates quomodo aduen-
 di. b 186
 Magnanimitas belluarum
 & libertatis amor. b 243
 Magnatum aditus difficiles
 ferendi. a 28
 Magnitudo mentis vero iu-
 dicio ponderatur. c 57
 Mala. c 126. c 248
 Mala vere non esse, quæ nos
 in malis habeamus. b 56
 Mala non quæreda sed pro-
 fliganda. c 30
 Maledicta negligenda, a 27
 Mali causa quæ sit. b 711

I N D E X.

Mederi alteri non potest, q. ipse ægrotat. b 85
 Medicinæ facientes dolorem, vt bonæ haud sint, tamen ad parandum bonum sunt necessarie. b 64
 Meditando & exercendo nos paulatim proficimus. c 16
 Media. b 30
 Mediocritas optima. a 71
 Meliora tandem vltro & per sese amplectimur. b 61
 Memento cur Epictetus crebro vtatur. b 31
 Mendosus caper mulieribus capellas præfert. b 246
 Mendici necessario frugi & tolerantés sunt. b 206
 Mendici longæui. c 349
 Menecæus. b 43. c 292
 Mens. c 26
 Mens addicta Deo. b 53
 Mens humana & de semet ipsa & cæteris reb⁹ omnibus iudicat. c 7
 Mens sine corpore non est homo, sed Deus aut genius. b 262
 Mens muta, præsepe. b 177
 de Mente diuina quid sentiendum? c 60
 Mentem quisque suam tanquam Deum reuereri, & in ea summum bonum collocare debet. c 142
 Mentem suam maximi facere, est parere Deo. c 62
 Mentis & iudicii excellentia. c 221
 Mentis integritati studentum. a 31
 Metalla quid? b 231
 Metiri se suo modulo. a 31 b 38
 Meum. c 116
 Miserabilis vere es, quia te miserabilem esse doles. c 412
 Miles quid? b 234
 Miseria. b 26
 Miseria diuersis studiis distrahi animi. b 31
 Miseratio tolli quomodo possit. c 409
 Mobilis. b 110
 Moderatione & æquitate etiam erga seruos vtendū. c 59. 8
 Moderatio diuini cultus. b 147
 Modestia. a 55
 Modestia seruanda in conuiuuiis. a 30
 Modestiae iactura grauissima. c 433
 Modus fruendæ voluptatis. b 19
 Modus rebus diuinis imprimis adhibendus. b 147
 Mod⁹ est pulcerrima virtus. b 36
 Molesta frustratio & oppressio. b 27
 Mæror. b 175
 Mœstitia. a 49
 Monstra ex peruersa libidine orta. b 250
 Moræ paruæ habent comoda

I N D E X.

moda magna. a 13
 Moræ tollendæ. a 38
 Morbi & calamitates aliæ sunt & poena & medicina animorum. b 60
 Morbo venienti accurrere. c 190
 Morbum suorum spectare non posse non est amanti sed effoeminati animi. c 47
 Morbus. b 201
 Mori. c 419
 Morientis effectus. c 437
 Morendum nec refert quomodo. c 138
 Morosis nihil satisfacit. c 56
 Morositatis poenæ. c 56
 Mors omnibus expectanda. c 349
 Mors quid. b 232
 Mors vltima linea rerum. c 279
 Mortem & corporis incommoda qui metuit, se falso Philoſophum profiteatur. c 166
 Mors non nihil sed aliud facit. c 342
 Mors potius est. c 439
 Mors potius est malorum ornamentum. c 92
 Mors potius exoptanda quàm de victu cogitandū. c 41
 Mortem qui contemnit cætera omnia minoris facit. b 44
 Mortis consolatio. c 98
 Mortis contemptus rerum omnium securum facit. c 48
 Mortis larua. c 121
 Mortis metus caput malorum omnium. c 383
 Motionis principium non esse posse corporeū. b 120
 Muliercula suo malo plorant. c 181
 Mundi periodus. c 327
 Mundi toti⁹ ciues non vni⁹us alicuius vrbs sumus. c 39
 Multa fiunt quæ viri boni esse non videatur approbare. b 55
 Mundities naturalis communitatis argumentum. c 441
 Mundities Socratis. c 446
 Mundum regi prouidentia. c 172
 Muneribus eruditionis falsi nominis vtendum. a 62
 Musici. a 50
 Mutatio rerum terrestrium præ cœlesti conuersione, Deū scire omnia ostēdit. c 59
 Mutatio & loci & ingenii fuit. c 287
 Mutationem alterius in alterum non esse malam. b 119
 Mutationes subitæ Stoici stulti & sapientis. b 238
 N
 Natura. 126
 Natura arte præstātor. c 258
 Na

I N D E X.

Natura corporum & animorum culpa. b 65
 Natura humana. c 263
 Natura vim aut fraudem sibi fieri non sinit. c 103
 Naturæ & voluntatis dignitas. b 63
 Naturæ pauca sunt satis, cupiditati nec infinita. a 31
 Naturam ducē sequens primum dignitatis gradum tenet. b 100
 Naturalia sunt yniuersalia. b 44
 Nauis. b 54. quid? b 233
 Nauiculæ similitudo. b 165
 Necessaria. b 53
 Necessaria fortiter aggredienda. b 41
 Necessē est, aut Deum esse te, aut Dei decretis parere aut ringi, b 145
 Necessitas. b 123
 Necessitas externa. b 18
 Necessitas interna. b 18
 Necessitudo paterna. b 132
 Negligentia inueterata corrigi nequit. c 448
 Negotii cuiusq; adiuncta consideranda. a 4
 Νεοι μεταπορευει και φιλοσοφει. b 49
 Nemo colitur ex animo nisi beneficiis excellat. c 75
 Nemo seruus errorum & perturbationum liber. c 384
 Nequissimus sit oportet, cui desit vnde viuat. c 352
 Nicopolitæ & liberi & Cæsaris serui. c 386
 Nicolaitis Damascenus. b 130
 Nihil temere effutiendum. a 35
 Nocere quos nobis putamus, odimus, quos prodesse, diligimus. b 145
 Non mediocriter quid? b 31
 Nos ipsi accensandi non alii. c 12
 Nos vel ad Deū conuerti vel auerti a Deo, non contra. b 164
 Nosmetipsos potius quam famulos curemus. b 76
 Nostra non amittimus, sed Deo sua restituamus. a 8
 Nostra retinenda. b 73
 Nostra si constanter tenuerimus, alienis etiam imperabimus. b 40
 Nostræ voluntate cogimur. c 69. 70
 Notio mali nota, sed ignota accommodatio. c 358. c 359
 Notiones & communes & peculiāres. b 107
 Notionum accommodatio artis est. c 184
 Notionum praua accommodatio causa malorum omnium. c 358
 Noxiū. c 184
 Nox quid? b 233
 Nugæ consulares. c 438
 Nugas magnas magno conatu agimus. c 116
 Numilina cuique suū. c 249
 Obedire Deo magnum. c 345
 Observatio hominum & sui ipsius. c 393
 Obscenitas cauenda. b 189
 Obscenitas fugienda. a 29
 Obscura. c 32
 Occasio optanda declaranda virtutis. c 110
 Occupationibus non necessariis superfedendum. b 41
 Odores. b 248
 Officium spectandum non euentus. c 141
 Officii omnis studium. c 187
 Officii ratio pericula & incommoda leuiora facit. a 23
 Officia amicorum. b 134
 Officia ciuis. b 139
 Officia discipulorum. b 134
 Officia fraternalia. b 133
 Officia hospitum. b 140
 Officia magistratus. b 141
 Officia militum. b 140
 Officia populi. b 141
 Officia vicini. b 139
 Officiorum diuisio. b 130
 Opinio scientiæ flabellum insolentiæ. c 38
 Opinione veri, assensio: boni appetitio commouetur. c 70
 Opiniones. a 46
 Opiniones & decreta feruilia. c 362
 Opiniones de rebus expectendis & fugiendis falsæ omnium & vitiorum & malorum causæ. a 67
 Opiniones prauæ nō repurgatæ: veræ nō exercitatæ. c 411
 Opiniones prauæ sordidissimis etiā hominibus blandiri cogunt. c 76
 Opiniones sunt serpentes. c 220
 Opiniones falsas facilius admittimus quam aduertes nummos. c 79
 Opinionum discursatio. a 60
 Opinionibus & decretis regimur. c 15
 Opinionibus non ipsis rebus perturbamur. a 5
 Optandum nō frustra, quod fieri nequit. a 17
 Optimum quid. c 259
 Optio datur, malisne gratiosus an vir bonus esse. c 389
 Oraculum ob leuiculas res non petendum. b 169
 Oratio si longior videtur, cū magnitudine vtilitatis comparanda. b 23
 Orationis expositio perottium. c 268. 269
 Orationis forma. b 173
 Oratores. a 50
 Ordo rectus rerum nascentium. b 149
 Ostentatio doctrinæ & vangloriolæ studium fugiendum. b 79
 Nn 2

I N D E X.

Opiniones de rebus expectendis & fugiendis falsæ omnium & vitiorum & malorum causæ. a 67
 Opiniones prauæ nō repurgatæ: veræ nō exercitatæ. c 411
 Opiniones prauæ sordidissimis etiā hominibus blandiri cogunt. c 76
 Opiniones sunt serpentes. c 220
 Opiniones falsas facilius admittimus quam aduertes nummos. c 79
 Opinionum discursatio. a 60
 Opinionibus & decretis regimur. c 15
 Opinionibus non ipsis rebus perturbamur. a 5
 Optandum nō frustra, quod fieri nequit. a 17
 Optimum quid. c 259
 Optio datur, malisne gratiosus an vir bonus esse. c 389
 Oraculum ob leuiculas res non petendum. b 169
 Oratio si longior videtur, cū magnitudine vtilitatis comparanda. b 23
 Orationis expositio perottium. c 268. 269
 Orationis forma. b 173
 Oratores. a 50
 Ordo rectus rerum nascentium. b 149
 Ostentatio doctrinæ & vangloriolæ studium fugiendum. b 79
 Nn 2

Ostentatores vani, c 287
 Oues. a 35
 Ouidii locus de Iliade quod sit turpis adultera. c 102
 P
 Pænas in carcere scribere. c 139
 Parasitus quid? b 234
 Paria vinibus suscipienda. a 12
 Pars ob salutem totius negligitur. b 119
 Partem suototo seruire est æquum. b 58
 Parua neglecta magnam secum ruinam trahunt. b 214
 Patientia. b 201. 202
 Patria potestas apud Romanos. b 133
 Patri animorum quæ displicent recusanda. b 133
 Pauci dignoscere queunt, que sint vera bona. c 410
 Pauper quis. b 232
 Pauper vbi que iacet. b 21
 Paupertas. b 261
 Paupertatem non esse malum. b 46
 Paxamon. b 178
 Pax quid. b 234
 Pax Cæsariana. c 278
 Pœcunia quærenda primū, verus post numeros. c 45
 Peccata vel ex corrupto iudicio, vel ex prauis affectibus oriuntur. b 195
 Peccatorum lamina qui ostendit, an peccando esse

diffissime deterret. c 134
 Pecudib. vict⁹ paratior est, eo quod homini inferuire debent. c 63
 Πειθαρχία, id est est, voluntas coacta, non tollit libertatem. b 32
 Penelope ignauia. b 244
 Πενταμορφος. b 112
 Πενταμορφία molesta. b 189
 Πενταμορφία vitanda. a 28
 Periculi defugiendi speciosæ causæ. c 386. c 387
 Periculis animi constantia opponenda. c 86
 Peripatetici. a 50
 Peritus imperito dominatur. c 373
 Perperissio. b 72
 Persona vna tenenda. c 390
 Persona & naturæ dotes aliæq; accessiones a doctrinæ genere discernendæ. c 38
 Persuadere aliis velle, quod tibi nondum persuaseris. c 419
 Persuasio. b 47
 Persuasiones vita sequitur. c 18
 Petimus ea a Deo, quæ nos Deus a nobismet ipsis petere voluit. c 176
 Perturbationibus ob vilissimos homines est cauendum. b 77
 Φιλανθρωπία, id est τῆς φιλίας. c 115
 Φιλοπράγία vera. c 499
 Philosopheri est paratum esse

esse in omnem euentum. c 280
 Philosophia eorum tantum animos immutat, qui præceptis ipsius parent. c 62
 Philosophia est notitiarum naturalium consideratio. c 158
 Philosophia non superciliosos, sed magnanimos facit, non immortales sed securos. c 146
 Philosophia non verbis, sed factis declaranda. a 34
 Philosophiæ adulterinæ poëna. c 350
 Philosophiæ excellētia. b 94
 Philosophiæ munus. c 156
 Philosophiæ tytocinia. c 284
 Philosophiæ exercitatio nõ tam in dictis quam in factis cernitur. b 205
 Philosophiæ sumus dedecori. c 339
 Philosophiã relinquat, cui⁹ animus non emendatur. c 254
 Philosophus est non quia palliatus & barbatus est: sed quia flagitiosè viuit
 Philosophus nõ est. c 424
 Philosophus doctrina & exemplo patriã iuuat. b 102
 Philosoph⁹ indocto id muneris præstat, quod speculũ deformi, quod medicus ægroto. c 170
 Philosophus spectator celebritatis ludorum. c 170
 Philosophi est arguere, non obtemperantes. c 219
 Philosophi locus & animus in Republ. b 103
 ad Philosophi mun⁹ quæ ratione perueniatur. c 168
 Philosophi nerui. c 146
 Philosophi non est caprare vulgi applausum. c 181
 Philosophi notæ. c 247
 Philosophi signa. b 209
 Philosopho nõ commiseratio, sed consolatio expectanda. c 44
 Philosophum Cæsari præfert. c 421
 Philosophum esse magna res est. b 204
 Philosophũ vel in tenui fortuna multum prodesse Reip. a 14
 Philosophorũ extenuationes caducarum rerum, & mentis amplificationes esse vtilis. b 263
 Philosophorum præsidia in periculis vulgo ridentibus. c 108
 Philosophorum sacra anctora, consciscere sibi necem rebus ab omni parte desperatis. c 89
 Philosophorũ studia & occupationes. c 415
 Philosophi a diuitibus irridentur. c 87
 Philosophi derisui expositi. b 93

I N D E X.

Philosophi non regum, sed
externarum rerum con-
tentium docent. c 106
Philosophi in docendo opti-
me vestiti. c 426
Philosophi non sunt medi-
ci animorum. c 27
Philosophi ridentur a vul-
go. c 171
Philosophi sunt interpretes
naturæ, tanquam nonfa-
ctis notæ linguæ. c 68
Philosophici loci tres. b. 215
Philosophica ancora: Si vi-
ra non placet, abiac suscipi-
de te. c 181
Philosophica pax. c 279
Philosophicas opes proceres
derident. c 95
Philosophantium vanitas. c
321
Philosophandum nõ obiter
sed serio. c 114
Philosophicum institutum.
c 227
Philosophica præcepta faci-
le traduntur, sed difficul-
ter explicantur causæ, &
aduersarii refutantur. c
80
Quis. c 148
Pictura. a 42. quid sit. b 231
Picturæ enarratio. a 45
Piscator ictus sapit, c 162
Plantii Laterani constan-
tia. c 10
Pleni rimarum pleriq; sunt,
hac atque illac perfluunt.
c 453
Plerique ad ea quibus asue-
re magno imperu rede-
unt. a 72
Plerique quidvis magis cu-
rant quam animura c 161
Poculum erroris & ignoran-
tiæ. a 46
Pœna. a 49
Pœna eius, qui diuinis præ-
ceptis non obtemperat.
c 398
Pœnitentia. a 49
Pœnitentia non verborum
sed factorum. b 165
Poetæ. a 10
Poetarum imagines sunt
sumtæ a veris. b 245
Polemo. c 446
Polynices. c 215. c 407
Portus. c 54
Posita in seipso cuique o-
mnia. a 36
Potentium cultura non recu-
sanda, si postulet necessi-
tas, & honestas patiatur.
c 333
Potentium exempla manant
in vulgus. c 252
in Potestate nihil inesse q
expetas præter vnam be-
nefaciendi facultatem. b
187
Præcepta & causis præcepto-
rum & methodo demon-
strationum potiora. a 39
Præceptis obtemperandum,
non curandi sermones.
a 37
Præceptorum consensus. b 4
Præ-

I N D E X.

Purgatorum excrementa. a
54
Pythagorea & Parmenidea
doctrina. a 43
Qualis tu in patrem fueris,
tales ipse liberos tuos ex-
perieris. b 133
Quædam etsi per se non
expetenda, non ideo ta-
men mala sunt. b 119
Quæ dantur accipienda, quæ
negantur non appetenda.
a 10
Quæ nocent, docent. b 62
Quærendum semper, quid
tui, quid alieni iuris sit.
c 150
Qui in Academiis non me-
liores sunt, frustra domo
absunt, pecuniam, tem-
pus, laborem perdunt.
c 20
Quis deplorandus. c 404
R.
Rationis vsus solus homi-
nis est proprius, cætera
iuris alieni. c 8
Rationis vsu contenti vota
Deo faciamus. c 9
Rebus aduersis & molestis
opponendæ animi vires,
& præsidia naturæ huma-
næ data. c 29
Recta ratio docet, non dese-
rendû ægrotantem. c 50
Recta ratio secundum natu-
ram est. c 46
Regulæ visa iudicanda. b 32
Na 4

I N D E X.

Rerum aduersarum perpe-
fio exornat animū. b 46
Rerum alieni iuris catalog⁹.
c 363
Rerum bonarum, malarum
& indifferentiū diuifio-
nis in tempeftate obliui-
fcimur. c 107
Rerum a Deo conditarum
ordo. b 118
Rerum externarum amor
cuiusfunque generis eri-
pit libertatem. c 392
Rerum externarum amor
feruitutis auctor. c 126
a Rerum minimarum con-
temtu ad maximas pro-
grediendum. c 372
Rerum natura & conditio.
a 1
Rerum partitio. a 1
Rerum terrores augemus.
c 178
Res consideranda quam ag-
gressi fumus. c 283
Res & noſtra natura confi-
deranda. a 20
Res incoata nondum perfe-
cta. b 204
Res, quæ appetitur exami-
nanda. b 18
Res arduæ non reformidan-
dæ fed superandæ. c 436
Res duræ materia virtutis
Herculeæ. c 26
Res externæ angunt homi-
nes. c 45
Res homini propriæ: affen-
fio, appetitio. c 364
Res ipfæ qdē indifferentes
funt, fed earum vfus non
eft differens. c 136
Res non opinione, fed cer-
to *xpirtu* funt metien-
dæ. c 157
Res quo minores, eo curan-
tur facilius. b 159
Res caducas magis curamus
quam rectum iudicium.
c 266
Res humanas ob vtilitatem
a Deo haud negligi. b 158
Res & homines mutare nō
poſſumus opiniones pra-
uas & voluntates noſtras
poſſumus. c 55. 56
Rhetorum ſentētia honeſtū
& turpe opinione, bonū
& malum natura cōſtat.
b 100
Reuocatio ad nauem. b 54
Rifus. a 25. a 29. b 175
Rifus in admirationē vertē-
dus. b 94
Rifus ob lenitatem condu-
plicandus. b 95
Ritum patrium veritati an-
teponit. a 22
Roma quid. b 238
Rufi diſputationes. c 323
S
Sacrificium quid. b 233
Sacrorum miracula. b 146
Salubre. c 184
Saluſtii prunæ. b 68
Sanitas. b 201
Sanitatem tuam noli iacta-
re inter ægrotos, niſi *Æ-*
ſclia

I N D E X.

ſculapius fueris. c 429
Sapiens animum præparat
fortunæ omni. c 343
Sapiens quouis euentu recte
vritur. a 23 c 439
Sapiens ſol⁹ vere amat. c 213
Sapientia ſine querela. a 5
Sapienti nihil accidit inex-
ſpectatum. c 440
Sapientem Stoicorum iuſti-
us, quam Pindari Cœneū
derideri, b 238
Sapores. b 248
ſapores quid. b 130
Schola Philoſophica, taber-
na medica. c 223
Schola, quamuis contemta,
recte iudicare docet. c 53
Scientia. a 55
Scientia conſtantiem gignit
aſſenſionem. b 215
Scientia demonstratione
comparatur. b 215
Scientia fiduciam, ignorantia
trepidationem parit.
c 163
Sectiones. b 45
Securi ſumus nos vbi cautos
eſſe decebat, contraque
cauti, vbi ſecuros eſſe o-
portebat. c 119
ſcūritas. a 54
ſcūritatem cum diligentia
ſociare difficile eſt. c 132
ſcūritas. b 58
ſenatus quid. b 233
ſeni mors potius quam vita
meditanda. b 55
ſenſus. c 25. c 26
ſenis munus celebrare. De-
um. c 66
ſenſus communis. c 258
ſententia de Deo vera. b 143
ſententia de Deo vera, vir-
tutis omnis fundamētū.
b 166
ſentiendum in primis recte
deinde perſeuerandum in
propoſito. c 172
ſentiendum recte & recte
agendum. c 116
ſepa rationem contrario-
rum nō eſſe malam. b 119
ſerpens. b 244
ſerui fortunati ſupercilium.
c 379
ſerui manumiſſi grauiorem
priori ſibi ſeruitutē ipſi
accerrunt. c 357
ſerui neceſſarii tantum alē-
di. b 179
ſerui peccatorum & affe-
ctuum. c 122
ſerui quot, tot hoſtes. b 179
ſeruatorum fugitiuorum fi-
ducia & tolerantia. c 348
ſeruitutem duram ſeruiūt,
qui res externas deſide-
rant. b 82
ſexus. c 26
ſiderum vim per ſe bonam
imbecillitate ac vitio
materia corrumpi. b 21
ſi extra me, nihil ad me.
c 344
ſigna communia, fallacia
ſunt. c 401
ſigna proficientis. a 36
N n s

I N D E X.

Silentium. b 172
 Silentium Socratis. b 92
 Simile de moneta. c 32
 Similitudo animi. b 160
 Similitudo dedrachma. c 128
 Similitudo Legislatoris. b 159
 Similitudo solis. b 160
 Simplicitate aduersarii non abutendum ad mendaciū afferendum. c 34
 Simulacris rerum nos mouemur ita ut pueri laruis. c 120
 Simulatio felicitatis. c 409
 Socrates. c 166. c 336
 Socrates ad confessionem adigebat aduersariū. c 159
 Socrates se fieri meliorem gaudet. c 256
 Socrates & Heluidius feliciores iis, a quibus plectebantur. c 374
 Socrates mori maluit, quā nō erudire homines. c 43
 Socrates munus a Deo sibi attributum deferere noluit. c 239
 Socrates & Plato mortem vitæ præferunt. b 45
 Socrates pro Philosopho miles. b 396
 Socrates vulgo ignotus. c 428
 Socratis æquanimitas & moderatio. c 402
 Socratis dictum. c 97
 Socratis constantia. c 381. c 386
 Socratis exemplo rationis iussa capeffe. b 214
 Socratis fortitudo. b 103
 Socratis ludus incapitali iudicio. c 133
 Socratis ad iudicium præparatio. c 125
 Socrati nihil mali accidisse. c 107
 Socraticæ similitudinis de artifice & instrumēto expositio copiosior. b 261
 Sodalitium corporis. b 59. & b 60
 Sol terrarum flammis opera omnia lustrat. c 61
 Sollicitudo de victu. c 42. c 43
 Solum necessitatis. a 74
 Solum & desertum esse differunt. c 277
 Soli quid agendum. c 398
 Somnus quid. b 233
 Sophistæ contemptum sui non ferunt. c 246
 Sophistæ Socrati probati. b 205
 Sophistæ viro cordato non vitandi sed refutandi sūt. c 35
 Sorte sua contentus, tranquillo animo est. c 89
 Specie recte & bonique decipimur. b 17
 Sortes. a 69
 Sortitio prouinciarum boni & mali. b 111
 Spectaculum infeliciū. a 37
 Spectaculū naturæ nō neglegendum. c 28
 Spectacula tranquillo animo videnda. a 27

I N D E X.

Spectatores queruli tragico comediæ humanæ inuisi Deo. c 372
 Spectandum non quid fiat, sed quid recte fiat. c 48
 Spes quid. b 231
 Sphinx. b 244
 Spiritus beati immutabiles. b 10
 Statio diuinitus attributa, tuenda. c 343
 Statuendum in primis, quæ te esse velis. c 318
 Stoica magniloquentia videtur contemnere Magistratus & leges. c 422
 Stoicæ corporearum & fortuitarum rerum extenuationes. a 65
 Stoicæ doctrinæ fundamentum, corpus esse instrumentum animi. b 4
 Stoici inuersi Epicurei. c 261
 Stoici professione, Epicurei moribus. c 332
 Stoici sumus in scholis, Epicurei in vita. c 198
 Stoicus rara avis. c 198
 Stoici munus consentire cū Deo. c 199
 Studium inane sine animi moderatione. c 339
 Studium virtutis. c 393
 Studiorum finis. c 271
 Stultitia aliorum dolenda. b 85
 Stulti sunt intractabiles. c 173
 Stulti, dum vitant vitia, in contraria currunt. c 396
 Suadela. a 53
 Succumbendi consuetudo perniciosa. c 347
 Superuacua. b 53
 Sus lutum tapetibus præfert. b 248
 Συμπλασμα. c 276
 Synonyma, vnum principium, bonum Deus. b 9
 T
 Tela improuisa grauius terrent. b 42
 Temeritas leuitatis & inconstantia mater. a 19
 Temperantia. a 55
 Temperantiæ definitio. b 246
 Tempus rei gerendæ cum adest, missa fiat lectio. c 394
 Temporis parum corpori, animo multum tribuendum. a 32
 Tentationum dolor utilis. c 348
 Terra locus ortus & interitus. b 57
 Terra quid? b 233
 Testimonia veterum. c 68
 Thelmessia vulpes. b 244
 Tholthol. b 133
 Theologiæ & Euangelii eadem est conditio. c 425
 Theopompus Platonis definitiones carpit. c 183
 Theorion. b 178
 Thrasonides. c 355
 Timor. c 367

I N D E X.

Varietas vt locorum & tem-
porum, sic & religionum. b 146
Vates non de rerum natura
sed ratio cōsulatur. b 170
Vates quo animo sit ad eun-
das. b 168
Vates possunt dicere, quid
futurum sit. c 140
Vates de quibus consulendi.
a 23. b 169
Vbi degas nō refert, sed quorū
modo. c 401
Veneratio. b 147
Vera. c 32 c 248
Vera & recta quæ sunt, ea nō
statim exsequimur. b 48
Veris vt assentimur, ita ea
quæ bona vidētur, ample-
ctimur, deceptiq; graues
erroris pœnas lumus. c 100
Veritas. a 53. c 126
Veritas & melior consue-
tudo falsis opinionibus
id est, consuetudini inue-
teratæ opponenda. c 179
Veritatis simplicis oppu-
gnator suo se gladio iu-
gulat. c 201
Veritati manifestæ resiga-
ri non ingenii & eloquē-
tiæ, sed vel stuporis esse
vel impudentiæ. c 241
Veritati & vanitati nemo si-
mul seruire potest. b 30
Verba sine factis inania.
b 210
Vestis maior admiratio quā
hominis. b 247
Vestitus mundus, non lu-
xuriosus. b 178
Vicissitudines bonarū ma-
larum quererem. a 72
Victoria quid. b 237
Victoria monstrorum. a 56
Victoria libidinum iucunda
& utilis. b 180
Via libertatis. b 90
Via ad veram eruditionem.
a 51
Viam noueris esse ab imis,
vt bene summa petas.
c 280
Victus quo tenuior, eo salu-
brius corpus. b 178
Videndum cuique quanti
se se æstimet. c 19
Videri ita tibi non satis est,
sed curandum, vt recte
videatur. c 156
Vincat, qui vincit. c 233
Vindicta diuina medico si-
milis. b 124
Vir bonus inuictus. c 257
Vir bonus & beatus quis?
b 161
Virgula Mercurii. c 393
Vir mal⁹, idē & infelix. b 161
Vir prudens ex omni euen-
tu fructum capit. a 11
Vir qui ciuitatem regat, non
est in te. c 166
Vir sapiens vrbi munitæ cō-
paratur. c 406
Viri boni officium. c 245
Viri boni præmium. c 334
Viri boni & sapientis pro-
posi-

I N D E X.

positum. c 402
Viri ornati⁹ esto virilis c 241
Viro bono tuto creditur:
homini futili non item.
c 452
Viri pueris ineptiores. c 280
Virorum coacta fortitudo.
b 245
Virorum grauium exemplis
innitendum in congressi-
bus. a 28
Virtus actionibus virtutis &
conseruanda & augenda.
c 147. & 148
Virtus alia instrumenti alia
artificis. b 51
Virt⁹ demū matura in thea-
trum prodeat. c 145
Virtus eripi nō potest. c 249
Virtus est animosa diuitiis
suis. c 44
Virtus & verum iudicium
argutiis præferendū. c 39
Virtus hominis pulcrum fa-
cit hominem. c 237
Virtus ipsa conscia sui, vires
dissimulare nequit. c 421
Viri⁹ latens, nota vitia b 184
Virtus latine a viro græce
ἀρετή dicitur, quod expe-
tenda sit. b 12
Virtus Stoica Amaltheæ cor-
nu. b 239
Virtutis actione occupati
feliciter obeunt. c 437
Virtutis contemtores sunt
insanabiles. c 435
Virtutis finis felicitas. c 19
Virtutis incrementa, rei fa-
miliaris detrimentis po-
tiora. c 439
Virtutis incrementis, vitio-
rumque decrementis læ-
tandum. c 404
Virtutis laus omnis in actio-
ne consistit. b 105
Virtute vna atque alia vt sis
præditus plures tamen ti-
bi desunt. b 206
Virtutes omnes. a 53
Virtutum & vitiorum discri-
men. b 22
Visa. b 23
Visa quomodo iudicanda.
b 32
Vis meditationis & consue-
tudinis. b 39
Vis necessitatis impellens a-
nimos, mali principium
euerit. b 114
Visorum vsus hominis pro-
prius. a 6
Visorum vsus naturæ confē-
taneus. b 51
Vis purgatrix. a 54
Vita. a 65
Vita quid? b 253
Vita beata etiam in terris.
b 4
Vita bene instituta. b 143
Vita conuiuio similis. b 83
Vita hominis & ante nati-
uitatē, & in terris, & post
obitum, vna quædam est.
b 213
Vita mancipio nulli datur,
omnibus vsu. c 11
Vita militia. c 335

I N D E X.

Vita philosophica sine habitu. c 421
 Vita priuata & secura omnium optima. a 73
 Vita quid est aliud nisi coena aut ludere disce, curis sepositis aut cruciare miser. b 86
 Vitae fabula Dei arbitrato peragenda. a 11
 Vitae genus necessarium, sed ratio vitae ac morum liberata. b 20
 Vitae genera quatuor. b 5
 Vitae integritas Philosophorum: stylus & lingua Graematum indicant. c 68
 Vitae munus distinguere res nostri & alieni iuris. c 131
 Vitae ratio optima eligenda. a 68
 e Vitae discendum sine graui causa. c 109
 Vitia ea confitemur, quae aliquid affinitatis cum virtutibus aut violenti aliquid habere videntur. c 208.
 Vitia paulatim minuenda. c 191
 Vivendi scientia liberum facit. c 363
 Viventi naturae conuenienter magnae opes inutiles. b 76
 Vlysses. c 328. c 354
 Vlyssis ambitio & recordia perfringitur. b 240
 Vnguentariorum curiosae artes. b 248
 Vnus est, in quo, ex quo, & per quem omnia. b 9
 ad Vnam tandem primam causam veniendum. b 149
 Vocabula vere intelligenda. c 169
 Voluntas mixta necessitate. b 23
 Voluntas recta si caeteris rebus omnibus praefertur, non ideo caeterae contemnuntur. c 224
 Voluntati diuinae alacriter parendum. c 137
 Voluntate recta est opus. c 109
 Voluptarii. a 50
 Voluptas. b 28. 263. a 46 b 50
 Voluptas clauus fortissimus. b 60
 Voluptas contemenda. b 40
 Voluptas fucosa plus alces quam mellis habet. b 12
 Voluptatem contemnere quae capere praestat. a 29
 Voluptatem, quia pernitiosa est, breuem Deus fecit. b 190
 Voluptatum simulacris inescati animi, tum vero bono excidunt, tum in errata, peccata, calamitates incidunt. b 12
 Voti enarratio. b 217
 Votum simplicii. b 218
 Vrbs legitima. c 262
 Visiones. b 45
 Vtui, non luxui seruiatur. a 26
 Vter

I N D E X.

Vter melior. c 282
 Vtendum quod quis dedit, quouis modo repetendi potestatem habet. b 74
 Vitia & necessaria. b 39
 Vitia quae homines iudicant ob ea & inter se decernant, & Deos accusant. c 83
 Vitilitas. b 50
 Vitilitas priuata cum publica cohaeret. c 76
 Vitilitas ubi, ibi pietas. a 22
 Vulgi ludibria Philosopho non curanda. a 13
 Vulgus doctrinae Philosophicae non est capax. c 109
 & 110
 Vulgus rixator non disputat. c 160
 Vulgi, quod, spernas, expetere laudem, ridiculum. b 183
 Vulgo praestare qui se vulgum imitetur. c 14
 Vxorum modestia pluris facienda, quam forma. a 32
 X
 Xenophon. b 103
 Z
 Zeno. b 20
 Zenonis & Antigoni congressus. c 164

F I N I S.